

NOUL TESTAMENT
AL
DOMNULUI ȘI MÂNTUITORULUI NOSTRU

IISUS HRISTOS

TIPĂRIT CU VOIA ȘI BLAGOSLOVENIA PREA SFINȚIȚILOR EPISCOPI AI
PRINCIPATULUI ROMÂNIEI, DUPĂ CEL MAI ALES MODEL
DAT DE PREA SFINȚIA LOR.

A CINCEA EDIȚIE

BUCUREȘTI

NOBΛ TESTAMENT

αλ

Βομπηλβι μι μαλπβιγορβλβι ποστρβ

ΙΙCΘC ΧΡΙCΤΟC.

Τιναρβι κβ βοεα μι βλαροελονεβια
Ηρεα Βοιηηλγορ Επικονι αλ Ηριβχβινατοβλβι Ρομβλνιει,
δωβλ βελ μαλ αλεο τοδελ, δατ δε Ηρεα
Βοιηηλβι λορ.

*Ηη βλβββλ πορβ Ηποβλβιβλβι Ηεμν σινανβιγορ η τιμν Ηερεα
Ρομνοβλβι.*

ALEKSANDRU DIMITRIE GIKΑ BB

Α ΤΙΝΥΕΑ ΕΔΙΤΤΕ

ΒΔΚΔΡΕΤΤΙ.

Τινογραφβια Νατιοναλβ α λβι Ιοσιφ Ρομανοβ μι Κομπ.

1857

Capetele Sfintei Evanghelii celei de la Matei

Cap. 1

Pentru neamul lui Hristos.

Cap. 2

Pentru magi și pentru omorârea pruncilor; și pentru întoarcerea lui Iosif cu Maria și cu Iisus Pruncul din Egipt în Nazaret.

Cap. 3

Întâi Ioan a propovăduit Împărăția Cerurilor. Pentru Botezul Domnului de la Ioan.

Cap. 4

Pentru postul și pentru ispita lui Hristos. Pentru începerea propovăduirii lui Hristos. Pentru chemarea lui Petru și a lui Andrei și a fiilor lui Zevedei.

Cap. 5

Pentru Fericiri. Cum că Apostolii și învățătorii sunt sare și Lumină. Pentru a nu strica legea și poruncile. Pentru a nu face ceva împotriva aproapelui. Pentru împăcarea cu pă râșul. Pentru a nu curvi. Pentru smintele. Pentru a nu-și lăsa femeia. Pentru a nu se jura nicidecum. Pentru a suferi ocările și a nu se împotrivi celui rău. Pentru a iubi pe vrăjmași.

Cap. 6

Pentru milostenie și pentru rugăciune. Pentru postire. Pentru a defăima pre cele lumești și pentru că nimeni nu poate sluji la doi domni. Pentru a nu se griji de cele trupești.

Cap. 7

Pentru a nu judeca pe nimeni și pentru a nu da sfintele câinilor. Pentru a cere și a căuta. Pentru poarta cea strâmtă și pentru cea largă. Pentru a ne păzi de prorocii cei mincinoși.

Cap. 8

Pentru lepros și pentru sutaș. Pentru soacra lui Petru. Pentru cei ce s-au vindecat de feluri de boli. Pentru cel ce nu i-a dat Iisus voie să-i urmeze. Pentru certarea apelor. Pentru cei îndrăciți ai căror draci au intrat în turma porcilor.

Cap. 9

Pentru slăbănogul cel ce se purta de patru. Pentru chemarea lui Matei. Pentru Mântuitorul cum că a mâncat cu vameșii. Pentru fiica mai marelui sinagogăi. Pentru femeia ce-i curgea sânge. Pentru cei doi orbi. Pentru îndrăcitul cel mut.

Cap. 10

Pentru chemarea Apostolilor și pentru trimiterea lor la propovăduire. Pentru învățătura ce a învățat Hristos pe Apostoli când i-a trimis și pentru prorocia de cele ce era să li se întâmple lor. Și pentru alte învățături.

Cap. 11

Pentru cei trimiși de Ioan la Iisus. Pentru asemănarea fariseilor și a legiuitorilor cu copiii cei ce se joacă în târg. Pentru ticăloșirea Horazinului și a Betsaidei. Pentru aceasta, că toate sunt date Fiului Omului de la Tatăl. Pentru chemarea celor osteniți la odihnă.

Cap. 12

Pentru ucenicii cei ce au rupt spice sâmbăta. Pentru cel ce a avut mâna uscată. Pentru îndrăcitul cel orb și surd. Pentru păcatul și hula împotriva Duhului Sfânt. Pentru cei ce au cerut semn. Pentru Muma lui Iisus și pentru frații lui.

Cap. 13

Pentru pilda semănătorului și pentru a Împărăției Cerurilor.

Cap. 14

Pentru tăierea capului lui Ioan și pentru Irod. Pentru cele cinci pâini și pentru cei doi pești. Pentru umblarea lui Iisus pe mare.

Cap. 15

Pentru ucenici când au mâncat cu mâinile nespălate. Pentru călcarea poruncilor lui Dumnezeu din pricina obiceiurilor oamenilor. Pentru cele ce spurcă pe om. Pentru cananeanca cea cu fata îndrăcită. Pentru noroadele ce s-au tămăduit. Pentru șapte pâini.

Cap. 16

Pentru cei ce au cerut semn din cer. Pentru aluatul fariseilor. Pentru întrebarea cea în Cesareea a lui Filip. Pentru lepădarea de sineși și pentru luarea crucii lui Hristos. Pentru certarea lui Petru căci a grăit împotrivă să nu pătimească Hristos și pentru mărturisirea lui.

Cap. 17

Pentru Schimbarea la Față a lui Hristos. Pentru cel lunatic. Pentru cei ce cereau didrahme.

Cap. 18

Pentru cei ce ziceau cine este mai mare. Pentru a nu sminti. Pentru pilda de o sută de oi. Pentru certarea aproapelui. Pentru puterea de a lega și a dezlega. Pentru certarea greșalei fratelui. Pentru datornicul cel cu zece mii de talanți.

Cap. 19

Pentru cei ce au întrebat de se cade bărbatului să-și lase femeia. Pentru fameni. Pentru punerea mâinilor lui Iisus pe copii. Pentru bogatul ce a întrebat pe Iisus.

Cap. 20

Pentru lucrătorii cei tocmiți la vie. Pentru suirea lui Iisus în Ierusalim spre patimă. Pentru feciorii lui Zevedei. Pentru doi orbi.

Cap. 21

Pentru asină și pentru mânzul ei. Pentru schimbătorii de bani și cei ce vindeau că i-a scos din biserică. Pentru cei orbi și șchiopi. Pentru smochinul cel uscat. Pentru nădejdea întru Dumnezeu. Pentru arhieriei și bătrânii ce au întrebat pe Domnul de puterea lui. Pentru pilda a doi fii ce i-a trimis să lucreze în vie. Pentru via ce o a dat lucrătorilor.

Cap. 22

Pentru cei chemați la nuntă. Pentru cei ce au întrebat pe Domnul de se cuvine a da dajdie împăratului. Pentru saducheii ce nu cred în înviere. Pentru legiuitorul ce a întrebat pe Iisus ce bine să facă. Pentru întrebarea Domnului al cui fiu îl zic cărturarii că este el.

Cap. 23

Pentru scaunul lui Moise. Pentru fățarnicia cărturarilor și a fariseilor. Pentru că nu se cade să chemăm învățători și părinți pe pământ. Pentru ticăloșirea fariseilor.

Cap. 24

Pentru pustiirea Ierusalimului și stricarea bisericii. Pentru semnele sfârșitului lumii și ale venirii lui Hristos. Pentru ziua și ceasul acela cum că nimeni nu știe.

Cap. 25

Pentru cele zece fecioare. Pentru cei ce au luat talanții. Pentru venirea lui Hristos la judecată.

Cap. 26

Pentru paștile legii. Pentru ceea ce a uns pe Domnul cu mir. Pentru cele ce a zis Iuda de mir. Pentru vinderea lui Hristos. Pentru cina cea de taină. Pentru rugăciunea lui Hristos și prinderea lui. Pentru ducerea lui Hristos la Caiafa. Pentru lepădarea lui Petru.

Cap. 27

Pentru ducerea lui Hristos la Pilat din Pont. Pentru Iuda ce s-a căit.
Pentru judecata, ocară, bătaia, muncile și răstignire. Pentru cererea
Trupului Domnului să se îngroape și pentru străjerii mormântului.

Cap. 28

Pentru Învierea Domnului. Pentru cercetarea femeilor la mormânt.
Pentru străjerii mormântului ce au fost mărturie ai Învierii. Pentru arătarea
lui Hristos Apostolilor și femeilor în Galileea.

Sfânta Evanghelie de la Matei

Cap. 1

1. Cartea neamului lui Iisus Hristos, fiului lui David, fiului lui Avraam.
2. Avraam a născut pre Isaac, iar Isaac a născut pre Iacov, iar Iacov a născut pre Iuda și pre frații lui.
3. Iar Iuda a născut pre Fares și pre Zara din Tamar, iar Fares a născut pre Esrom, iar Esrom a născut pre Aram.
4. Iar Aram a născut pre Aminadav, iar Aminadav a născut pre Naason, iar Naason a născut pre Salmon.
5. Iar Salmon a născut pre Booz din Rahav, iar Booz a născut pre Obed din Rut, iar Obed a născut pre Iesei.
6. Iar Iesei a născut pre David împăratul, iar David împăratul, a născut pre Solomon din femeia lui Urie.
7. Iar Solomon a născut pre Roboam, iar Roboam a născut pre Abia, iar Abia a născut pre Asa.
8. Iar Asa a născut pre Iosafat, iar Iosafat a născut pre Ioram, iar Ioram a născut pre Ozia.
9. Iar Ozia a născut pre Ioatam, iar Ioatam a născut pre Ahaz, iar Ahaz a născut pre Ezechia.
10. Iar Ezechia a născut pre Manasi, iar Manasi a născut pre Amon, iar Amon a născut pre Iosia.
11. Iar Iosia a născut pre Iehonia și pre frații lui, la mutarea Babilonului (în Babilon).
12. Iar după mutarea în Babilon, Iehonia a născut pre Salatiil, iar Salatiil a născut pre Zorobabel.
13. Iar Zorobabel a născut pre Abiud, iar Abiud a născut pre Eliachim, iar Eliachim a născut pre Azor.
14. Iar Azor a născut pre Sadoc, iar Sadoc a născut pre Ahim, iar Ahim a născut pre Eliud.

15. Iar Eliud a născut pre Eleazar, iar Eleazar a născut pre Matan, iar Matan a născut pre Iacov.
16. Iar Iacov a născut pre Iosif, bărbatul Mariei, din care s-a născut Iisus, ce se zice Hristos.
17. Deci toate neamurile de la Avraam până la David, neamuri patrusprezece; și de la David până la mutarea Babilonului, neamuri patrusprezece; și de la mutarea Babilonului (din Babilon) până la Hristos, neamuri patrusprezece.
18. Iar Nașterea lui Iisus Hristos așa a fost: Că logodită fiind Muma lui Maria cu Iosif, mai înainte de a se aduna ei, s-a aflat având în pântece din Duhul Sfânt.
19. Iar Iosif bărbatul ei, drept fiind, și nevrând s-o vădească pre ea, a vrut pre ascuns s-o lase pre dânsa.
20. Și acestea gândind el, iată Îngerul Domnului în vis s-a arătat lui, grăind: Iosife fiul lui David, nu te teme a lua pre Maria femeia ta, că ce s-a zămislit într-însa, din Duhul Sfânt este.
21. Și va Naște fiu, și vei chema Numele lui **IISUS** că acesta va mântui pre norodul său de păcatele lor.
22. Iar acestea toate s-au făcut, ca să se plinească ceea ce s-a zis de la Domnul prin Prorocul ce zice: Iată fecioara în Pântece va avea, și va naște fiu, și vor chema Numele lui **Emmanuel**, ce se tâlcuiește cu noi Dumnezeu.
23. Și sculându-se Iosif din somn, a făcut precum i-a poruncit lui Îngerul Domnului, și a luat pre femeia sa.
24. Și nu o a cunoscut pre ea, până ce a născut pre fiul său cel întâi născut, și a chemat Numele lui **IISUS**.

Cap. 2

1. Iar dacă s-a născut Iisus în Betleemul Iudeei, în zilele lui Irod împăratul, iată Magii de la răsărit au venit în Ierusalim, zicând:
2. Unde este Împăratul Iudeilor cela ce s-a născut ? Că am văzut steaua lui la Răsărit, și am venit să ne închinăm lui.
3. Și auzind Irod împăratul s-a tulburat, și tot Ierusalimul cu dânsul.

4. Și adunând pre toți Arhieriei și Cărturarii norodului, a întrebat de dânșii: Unde este să se nască Hristos?
5. Iar ei au zis lui: În Betleemul Iudeei. Că așa s-a scris prin Prorocul:
6. Și tu Betleeme pământul Iudei, nicidecum nu ești mai mic între domnii Iudei; că dintru tine va ieși Povățuitor, care va paște pre norodul meu Israil.
7. Atunci Irod întru ascuns chemând pre Magi, a cercat cu deamărunțul de la dânșii de vremea întru care s-a arătat steaua.
8. Și trimițându-i pre ei în Betleem, le-a zis: Mergând cercetați cu deamărunțul pentru Prunc. Și dacă îl veți afla, să îmi vestiți și mie, ca și eu venind să mă închin lui.
9. Iar ei ascultând pre împăratul s-au dus. Și iată steaua pre care o văzuseră la Răsărit mergea înaintea lor, până a venit și a stătut deasupra unde era Pruncul.
10. Iar ei văzând steaua, s-au bucurat cu bucurie mare foarte.
11. Și intrând în casă, au văzut Pruncul cu Maria Muma lui, și căzând, s-au închinat lui; și deschizându-și vistieriile sale, au adus lui daruri, Aur, și Tămâie, și Smirnă.
12. Și luând înștiințare prin vis să nu se întoarcă către Irod, pre altă cale s-au dus la țara lor.
13. Iar după ce s-au dus ei, iată Îngerul Domnului în vis se arată lui Iosif, zicând: Sculându-te, ia Pruncul și pre Muma lui, și fugi în Egipt, și fii acolo, până voi zice ție; că va Irod să caute Pruncul să-l piarză pre el.
14. Iar el sculându-se, a luat Pruncul și pre Muma lui noaptea și s-a dus în Egipt.
15. Și a fost acolo până la săvârșirea lui Irod; ca să se plinească ceea ce s-a zis de Domnul prin Prorocul ce zice: Din Egipt am chemat pre fiul meu.
16. Atunci Irod văzând că s-a batjocorit de Magi, s-a mâniat foarte; și trimițând a omorât pre toți pruncii care erau în Betleem, și întru toate hotarele lui, de doi ani și mai mici, după vremea care cercase de la Magi.
17. Atunci s-a plinit ceea ce s-a zis de Ieremia Prorocul ce zice:
18. Glas în Rama s-a auzit, plângere și tânguire și țipet mult, Rahila plângându-și pre fii săi, și nu vrea să se mângâie, că nu sunt.

19. Iar după ce s-a săvârșit Irod, iată Îngerul Domnului în vis se arată lui Iosif în Egipt.
20. Zicând: Sculându-te, ia Pruncul și pre Muma lui, și mergi în pământul lui Israil, că au murit cei ce căutau Sufletul Pruncului.
21. Iar el sculându-se, a luat Pruncul, și pre Muma lui, și au venit în pământul lui Israil.
22. Iar auzind că Arhelau împărătește în Iudeea, în locul lui Irod tatălui său, s-a temut să meargă acolo; iar luând poruncă în vis, s-a dus în părțile Galileei.
23. Și venind au locuit în cetatea ce se numește Nazaret, ca să se plinească ceea ce s-a zis prin Proroci: că Nazarinean se va chema.

Cap. 3

1. Iar în zilele acelea a venit Ioan Botezătorul, propovăduind în pustia Iudeei.
2. Și zicând: Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția Cerurilor.
3. Că acesta este cel ce s-a zis de Isaia Prorocul, ce zice: Glasul celui ce strigă în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările lui.
4. Și acest Ioan avea îmbrăcăminte de peri de cămilă, și brâu de curea împrejurul mijlocului lui; iar hrana lui era acride și miere sălbatică.
5. Atunci ieșea la dânsul Ierusalimul, și toată Iudeea, și toată laturea dimprejurul Iordanului.
6. Și se botezau în Iordan de la dânsul, mărturisindu-și păcatele sale.
7. Iar văzând pre mulți din Farisei, și din Saduchei, venind către botezul lui, a zis lor: Pui de năpârci, cine v-a arătat vouă ca să fugiți de mânia ceea ce va să fie?
8. Deci faceți roduri vrednice de pocăință.
9. Și să nu vi se pară a grăi întru sine-vă: Părinte avem pre Avraam. Că zic vouă, că poate Dumnezeu și din pietrele acestea să ridice fii lui Avraam.

10. Că iată și securea la rădăcina pomilor zace; deci tot pomul care nu face roadă bună se taie și în foc se aruncă.
11. Eu adică vă botez pre voi cu apă spre pocăință, iar acela ce vine după mine mai tare decât mine este, căruia nu sunt vrednic a-i ținea încălțămintele, Acesta vă va boteza pre voi cu Duh Sfânt și cu foc.
12. A căruia lopata este în Mâna lui, și va curăți aria sa, și va aduna grâul în jitnița sa, iar plevele le va arde cu focul nestins.
13. Atunci a venit Iisus din Galileea la Iordan către Ioan, ca să se boteze de la dânsul.
14. Iar Ioan îl oprea pre el, zicând: Eu am trebuință a mă boteza de tine, și tu vii către mine?
15. Și răspunzând Iisus, a zis către el: Lasă acum, că așa este cu cuviință nouă, ca să plinim toată dreptatea. Atunci l-a lăsat pre el.
16. Și botezându-se Iisus, îndatăși a ieșit din apă; și iată i s-au deschis lui Cerurile și a văzut pre Duhul lui Dumnezeu, pogorându-se ca un porumb, și venind preste dânsul.
17. Și iată Glas din Ceruri zicând: Acesta este Fiul meu cel iubit, întru care bine am voit.

Cap. 4

1. Atunci dus a fost Iisus în pustie de Duhul, ca să se ispitească de diavolul.
2. Și postind patruzeci de zile și patruzeci de nopți, după aceea a flămânzit.
3. Și venind la dânsul ispititorul a zis: De ești Fiul lui Dumnezeu, zi ca pietrele acestea să se facă pâini.
4. Iar el răspunzând, a zis: Scris este, nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot graiul ce iese prin Gura lui Dumnezeu.
5. Atunci l-a dus pre el diavolul în sfânta cetate; și l-a pus pre el pe aripa Bisericii.
6. Și a zis lui: De ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-te pre sineți jos; căci scris este: că Îngerilor săi va porunci pentru tine, și pre mâini te vor ridica, ca nu cumva să împiedici de piatră Piciorul tău.

7. Și a zis Iisus lui: Iarăși scris este: să nu ispitești pre Domnul Dumnezeuul tău.
8. Iarăși l-a dus pre dânsul diavolul în munte înalt foarte; și i-a arătat lui toate împărățiile lumii, și pre slava lor.
9. Și i-a zis lui: Acestea toate le voi da ție, dacă căzând te vei închina mie.
10. Atunci a zis Iisus lui: Mergi înapoia mea satano, că scris este: Domnului Dumnezeului tău să te închini, și lui unuia să-i slujești.
11. Atunci l-a lăsat pre el diavolul, și iată Îngerii au venit la dânsul, și îi slujeau lui.
12. Iar auzind Iisus că Ioan s-a prins, s-a dus în Galileea.
13. Și lăsând Nazaretul, venind a locuit în Capernaum lângă mare, în hotarele Zabulonului și ale Neftalimului.
14. Ca să se plinească ceea ce s-a zis prin Isaia Prorocul ce zice:
15. Pământul Zabulonului, și pământul Neftalimului, calea mării cei de cea parte de Iordan, Galileea neamurilor.
16. Norodul cel ce ședea întru întunec, a văzut lumină mare; și celor ce ședeau în laturea și în umbra morții, lumină a răsărit lor.
17. De atunci a început Iisus a propovădui și a zice: Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția Cerurilor.
18. Și umblând Iisus pre lângă marea Galileei, a văzut pre doi frați, pre Simon ce se numește Petru, și pre Andrei fratele lui, aruncându-și mreaja în mare (că erau pescari).
19. Și a zis lor: Veniți după mine, și vă voi face pre voi vânători de oameni.
20. Iar ei, îndată lăsându-și mrejele, au mers după dânsul.
21. Și de acolo mai înainte mergând, a văzut pre alți doi frați, pre Iacov al lui Zevedei, și pre Ioan fratele lui, în corabie cu Zevedei tatăl lor, cârpindu-și mrejele lor, și i-a chemat pre dânsii.
22. Iar ei îndatăși lăsând corabia, și pre Zevedei tatăl lor, au mers după dânsul.
23. Și a străbătut Iisus toată Galileea, învățând întru adunările lor și propovăduind Evanghelia Împărăției, și vindecând toată boala, și toată neputința întru norod.

24. Și a ieșit vestea lui, întru toată Siria, și aducea către dânsul pre toți cei ce se afla, cu feluri de boale, și pre cei ce se țineau de chinuri, și pre cei lunatici, și pre cei slăbănogi, și îi vindeca pre ei.
25. Și au mers după dânsul noroade multe, din Galileea, și din Decapole, și din Ierusalim, și din Iudeea, și de cea parte de Iordan.

Cap. 5

1. Iar văzând pre noroade, s-a suit în munte, și șezând el, au venit către dânsul Ucenicii lui.
2. Și deschizându-și Gura sa, îi învăța pre ei, zicând:
3. Fericiți cei săraci cu duhul, că acelora este Împărăția Cerurilor.
4. Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.
5. Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.
6. Fericiți cei ce flămânzesc și însetoșează de dreptate, că aceia se vor sătura.
7. Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.
8. Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pre Dumnezeu.
9. Fericiți făcătorii de pace, că aceia fii lui Dumnezeu se vor chema.
10. Fericiți cei ce se gonesc pentru dreptate, că acelora este Împărăția Cerurilor.
11. Fericiți veți fi când vă vor ocări pre voi, și vă vor goni, și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru mine.
12. Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în Ceruri. Că așa au gonit pre Prorocii cei mai înainte de voi.
13. Voi sunteți sarea pământului, iar dacă sarea se va împuti, cu ce se va săra? Întru nimic nu mai este de treabă, fără numai a se arunca afară și a se călca de oameni.
14. Voi sunteți lumina lumii, nu poate cetatea a se ascunde deasupra muntelui stând.
15. Nici aprind făclie și o pun sub obroc, ci în sfeșnic, și luminează tuturor celor ce sunt în casă.

16. Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vadă lucrurile voastre cele bune, și să slăvească pre Tatăl vostru cel din Ceruri.
17. Să nu socotiți că am venit să stric legea sau Prorocii; nu am venit să stric, ci să plinesc.
18. Că amin zic vouă, până ce va trece Cerul și pământul, o iotă sau o cirtă nu va trece din lege, până ce vor fi toate.
19. Deci cela ce va strica una dintru aceste porunci mai mici, și va învăța așa pre oameni, mai mic se va chema întru Împărăția Cerurilor; iar cela ce va face și va învăța, acela mare se va chema întru Împărăția Cerurilor.
20. Că zic vouă: Că de nu va prisosi dreptatea voastră mai mult decât a Cărturarilor și a Fariseilor, nu veți intra întru Împărăția Cerurilor.
21. Auzit-ați că s-a zis celor de demult: Să nu ucizi; că cine va ucide, vinovat va fi judecării.
22. Iar eu zic vouă: Că tot cel ce se mânie asupra fratelui său în deșert, vinovat va fi judecării; și cine va zice fratelui său: Raca, vinovat va fi soborului; iar cine va zice: Nebune, vinovat va fi Gheenei focului.
23. Deci de îți vei aduce darul tău la Oltar, și acolo îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva asupra ta,
24. Lasă acolo darul tău înaintea Oltarului, și mergi mai întâi de te împacă cu fratele tău, și atunci venind adu darul tău.
25. Fii împăcându-te cu pârâșul tău degrab, până ești pre cale cu dânsul, ca nu cumva să te dea pârâșul judecătorului, și judecătorul te va da slugii, și în temniță vei fi aruncat.
26. Amin zic ție: Nu vei ieși de acolo, până când vei da codrantul cel mai de apoi.
27. Auzit-ați că s-a zis celor de demult: Să nu preacurvești.
28. Iar eu zic vouă: Că tot cela ce caută la femeie spre a o pofti pre ea, iată, a preacurvit cu dânsa întru inima sa.
29. Iar dacă ochiul tău cel drept te smintește pre tine, scoate-l pre el, și îl leapădă de la tine, că îți folosește ție, ca să piară unul din mădularele tale, și nu tot trupul tău să se arunce în Gheena.
30. Și dacă mâna ta cea dreaptă te smintește pre tine, taie-o pre ea, și o leapădă de la tine, că îți folosește ție, ca să piară unul din mădularele tale, și nu tot trupul tău să se arunce în Gheena.

31. Iarăși s-a zis: Că cela ce-și va lăsa femeia sa, să-i dea ei carte de despărțire.
32. Iar eu zic vouă: Că tot cela ce-și va lăsa femeia sa afară de cuvânt de curvie, o face pre ea să preacurvească; și cela ce va lua pre cea lăsată preacurvește.
33. Iar ați auzit că s-a zis celor de demult: Să nu juri strâmb, ci să dai Domnului jurământurile tale.
34. Iar eu zic vouă: Să nu te juri nicidecum, nici pre Cer, că este scaun al lui Dumnezeu.
35. Nici pre pământ, că este așternut al Picioarelor lui; nici pre Ierusalim, că este cetate a Marelui Împărat.
36. Nici pre capul tău să te juri, că nu poți un păr alb, sau negru să faci.
37. Ci fie cuvântul vostru așa, așa; nu, nu; iar ce este mai mult decât acestea de la cel rău este.
38. Auzit-ați că s-a zis: Ochi pentru ochi, și dinte pentru dinte.
39. Iar eu zic vouă: Să nu stați împotrivă celui rău, ci de te va lovi cineva preste fața obrazului cea dreaptă, întoarce-i lui și pre cealaltă.
40. Și celui ce voiește să se judece cu tine, și să îți ia haina ta, lasă-i lui și cămașa.
41. Și cel ce te va sili pre tine o milă, mergi cu dânsul două.
42. Celui ce cere de la tine, dă-i, și pre cel ce voiește să se împrumute de la tine, nu-l întoarce.
43. Auzit-ați că s-a zis: Să iubești pre vecinul tău, și să urăști pre vrăjmașul tău.
44. Iar eu zic vouă: Iubiți pre vrăjmașii voștri, binecuvântați pre cei ce vă blesteamă pre voi, bine faceți celor ce vă urăsc pre voi, și vă rugați pentru cei ce vă supără, și vă gonesc pre voi.
45. Ca să fiți fii Tatălui vostru celui din Ceruri; că pre soarele său, îl răsare preste cei răi, și preste cei buni; și plouă preste cei drepti, și preste cei nedrepti.
46. Că de iubiți pre cei ce vă iubesc pre voi, ce plată veți avea? Au nu și vameșii aceeași fac?
47. Și de veți îmbrățișa cu dragoste numai pe prietenii voștri, ce mai mult faceți? Au nu și vameșii fac așa?

48. Fiți dar voi desăvârșit, precum și Tatăl vostru cel din Ceruri, desăvârșit este.

Cap.6

1. Luați aminte milostenia voastră să nu o faceți înaintea oamenilor, spre a fi văzuți de dânșii; iar de nu, plată nu veți avea de la Tatăl vostru, care este în Ceruri.
2. Deci când faci milostenie, să nu trâmbițezi înaintea ta; precum fac fățarnicii în adunări și în ulițe, ca să se slăvească de oameni; Amin zic vouă, că își iau plata lor.
3. Iar tu făcând milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta.
4. Ca să fie milostenia ta întru ascuns; și Tatăl tău cel ce vede întru ascuns, acesta va răsplăti ție întru arătare.
5. Și când te rogi, nu fii ca fățarnicii, că iubesc prin adunări, și prin unghiurile ulițelor stând să se roage, ca să se arate oamenilor; Amin zic vouă, că își iau plata lor.
6. Iar tu când te rogi, intră în cămara ta, și încuind ușa ta, roagă-te Tatălui tău celui întru ascuns; și Tatăl tău cel ce vede întru ascuns, va răsplăti ție la arătare.
7. Și rugându-vă, să nu grăiți multe precum păgânii; că li se pare că întru multă vorba lor, se vor auzi.
8. Deci nu vă asemenați lor, că știe Tatăl vostru de ce aveți trebuință, mai înainte de a cere voi de la dânsul.
9. Deci așa să vă rugați voi: Tatăl nostru, carele ești în Ceruri, sfințească-se numele tău;
10. Vie Împărăția ta, fie voia ta, precum în Cer și pre pământ.
11. Pâinea noastră cea spre ființă, dă-ne-o nouă astăzi;
12. Și ne iartă nouă datoriile noastre, precum și noi iertăm datornicilor noștri;
13. Și nu ne duce pre noi întru ispită, ci ne izbăvește de cel viclean; că a ta este Împărăția, și puterea, și slava în veci, Amin.
14. Că de veți ierta oamenilor greșalele lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru cel Ceresc;
15. Iar de nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl vostru nu va ierta vouă greșalele voastre.

16. Și când postiți, nu fiți ca fățarnicii triști; că își smolesc fețele lor, ca să se arate oamenilor, postindu-se; Amin zic vouă, că își iau plata lor.
17. Iar tu postindu-te, unge-ți capul tău și fața ta o spală.
18. Ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău celui ce este întru ascuns; și Tatăl tău cel ce vede întru ascuns, va răsplăti ție la arătare.
19. Nu vă adunați vouă comori pre pământ, unde moliile și rugina le strică; și unde furii le sapă și le fură.
20. Ci vă adunați vouă comori în Cer, unde nici moliile, nici rugina nu le strică, și de unde furii nu le sapă, nici le fură;
21. Că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.
22. Luminătorul trupului este ochiul ; deci de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat.
23. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat; deci dacă lumina care este întru tine, este întunec, dar întunecul cu cât mai mult?
24. Nimenea nu poate a sluji la doi domni, că sau pre unul va urî, și pre altul va iubi, sau de unul se va ținea, și de altul nu va griji; Nu puteți lui Dumnezeu a sluji și lui mamona.
25. Pentru aceasta grăiesc vouă: Nu vă grijiți cu sufletul vostru ce veți mânca, și ce veți bea, nici cu trupul vostru, cu ce vă veți îmbrăca. Au nu sufletul mai mare este decât hrana, și trupul decât haina?
26. Căutați spre pasările cerului, că nici seamănă, nici secără, nici adună în jitnițe, și Tatăl vostru cel Ceresc le hrănește pre dânsele; au nu voi mai multă deosebire aveți de acestea?
27. Dar cine din voi grijindu-se, poate să-și adauge statului său un cot?
28. Și de haină ce vă grijiți ? Socotiți crinii câmpului, cum cresc, nu se ostenesc, nici torc.
29. Iară grăiesc vouă: Că nici Solomon întru toată slava sa, nu s-a îmbrăcat ca unul dintr-aceștia.
30. Deci dacă pre iarba câmpului care astăzi este, și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu așa o îmbracă, nu cu mult mai vărtos pre voi puțin credincioșilor?

31. Deci nu vă grijiți zicând: Ce vom mânca, sau ce vom bea, sau cu ce ne vom îmbrăca.
32. Că acestea toate neamurile le caută; că știe Tatăl vostru cel Ceresc, că trebuință aveți de acestea toate.
33. Ci căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, și dreptatea lui, și acestea toate se vor adăuga vouă.
34. Drept aceea nu vă grijiți de ziua de mâine, că ziua de mâine se va griji de sine. Ajunge-i zilei răutatea ei.

Cap.7

1. Nu judecați, ca să nu fiți judecați.
2. Că cu ce judecată veți judeca, veți fi judecați. Și cu ce măsură veți măsura, se va măsura vouă.
3. Și ce vezi ștercul cel ce este în ochiul fratelui tău, iar bârna care este în ochiul tău nu o simți?
4. Sau cum zici fratelui tău, lasă să scot ștercul din ochiul tău, și iată bârna este în ochiul tău.
5. Fățarnice, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea să scoți ștercul din ochiul fratelui tău.
6. Nu dați sfânta câinilor, nici lepădați mărgăritarii voștri înaintea porcilor, ca nu cumva să îi calce cu picioarele lor, și întorcându-se să vă rupă pre voi.
7. Cereți, și se va da vouă; căutați, și veți afla; bateți, și se va deschide vouă.
8. Că tot cel ce cere ia, și cel ce caută află, și celui ce bate, i se va deschide.
9. Sau care om este dintre voi, de la care de va cere fiul lui pâine, au doară piatră îi va da lui ?
10. Sau de va cere pește, au doară șarpe îi va da lui?
11. Deci dacă voi răi fiind, știți să dați dări bunelor voștri, cu cât mai vărtos Tatăl vostru cel din Ceruri, va da cele bune celor ce cer de la dânsul.
12. Deci toate câte voiți să vă facă vouă oamenii, faceți și voi lor asemenea; că aceasta este legea și Prorocii.

13. Intrați prin ușa cea strâmtă. Că largă este ușa, și lată calea ceea ce duce în pierzare, și mulți sunt cei ce intră printr-însa.
14. Ce strâmtă este ușa! Și îngustă calea, care duce în viață! Și puțini sunt cei ce o află pre ea.
15. Păziți-vă de prorocii cei mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar înlăuntru sunt lupi răpitori.
16. Din roadele lor îi veți cunoaște pre ei, au doară vor culege din spini struguri? sau din ciuline smochine?
17. Așa tot pomul bun, roade bune face; iar pomul putred, roade rele face.
18. Nu poate pomul bun să facă roade rele, nici pomul putred să facă roade bune.
19. Deci tot pomul care nu face roadă bună, se taie, și în foc se aruncă.
20. Pentru aceea din roada lor îi veți cunoaște pre dânșii.
21. Nu tot cela ce îmi zice mie: Doamne, Doamne, va intra întru Împărăția Cerurilor, ci cela ce face voia Tatălui meu care este în Ceruri.
22. Mulți vor zice mie în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu cu Numele tău am prorocit, și cu Numele tău draci am scos, și cu Numele tău multe puteri am făcut?
23. Și atunci voi mărturisi lor: Că niciodată nu v-am știut pre voi, depărtați-vă de la mine cei ce lucrați fărădelegea.
24. Deci tot cela ce aude Cuvintele mele acestea, și le face pre ele, asemenea-l-voi pre el bărbatului înțelept, care și-a zidit casa sa pre piatră.
25. Și s-a pogorât ploaia, și au venit râurile, și au suflat vânturile, și s-au pornit spre casa aceea, și n-a căzut; că era întemeiată pre piatră.
26. Și tot cela ce aude Cuvintele mele acestea, și nu le face pre ele, asemenea-se-va bărbatului nebun, care și-a zidit casa sa pre nisip.
27. Și s-a pogorât ploaia, și au venit râurile, și au suflat vânturile, și au lovit în casa aceea, și a căzut; și era căderea ei mare.
28. Și a fost după ce a sfârșit Iisus cuvintele acestea, se mirau noroadele de învățătura lui;
29. Că îi învăța pre ei ca cela ce are putere, iar nu ca Cărturarii.

Cap. 8

1. Și pogorându-se el din munte, au mers după dânsul noroadе multe.
2. Și iată un lepros venind, se închina lui, zicând: Doamne, de vei vrea poți să mă curățești.
3. Și tinzând Iisus Mâna, s-a atins de dânsul zicând: Voiesc, curățește-te. Și îndată s-a curățit lepra lui.
4. Și ■ zis Iisus lui: Vezi, nimănui să nu spui; ci mergi, de te arată pre sineți Preotului; și du darul care ■ poruncit Moise întru mărturie lor.
5. Iară intrând el în Capernaum s-a apropiat de dânsul un Sutaș, rugându-l pre el și zicând:
6. Doamne, sluga mea zace în casă slăbănog, cumplit chinuindu-se.
7. Și a zis Iisus lui: Eu venind îl voi tămădui pre dânsul.
8. Și răspunzând Sutașul a zis: Doamne, nu sunt vrednic ca să intri sub acoperământul meu, ci numai zi cu cuvântul, și se va tămădui sluga mea.
9. Că și eu sunt om, sub stăpânire, având sub sinemi slujitori; și zic acestuia, mergi, și merge; și altuia, vino, și vine; și slugii mele, fă aceasta, și face.
10. Iar Iisus auzind aceasta s-a minunat, și a zis celor ce veneau după dânsul: Amin grăiesc vouă, nici întru Israil nu am aflat atâta credință.
11. Și grăiesc vouă: Că mulți de la răsărituri, și de la apusuri, vor veni, și se vor odihni cu Avraam, și cu Isaac, și cu Iacob, întru Împărăția Cerurilor.
12. Iar fiii împărăției vor fi goniți întru întunerecul cel mai dinafară; acolo va fi plângerea și scârșnirea dinților.
13. Și a zis Iisus Sutașului: Mergi, și cum ai crezut, fie ție. Și s-a tămăduit sluga lui întru acel ceas.
14. Și venind Iisus în casa lui Petru, a văzut pe soacra lui zăcând, și aprinsă de friguri.
15. Și s-a atins de mâna ei, și o au lăsat pre dânsa frigurile, și s-a sculat și slujea lui.
16. Iar făcându-se seară au adus lui pre mulți îndrăciți, și ■ scos duhurile cu cuvântul, și pre toți bolnavii i-a tămăduit.

17. Ca să se plinească ceea ce s-a zis prin Prorocul Isaia, care grăiește: Acesta neputințele noastre a luat și boalele a purtat.
18. Deci văzând Iisus noroade multe împrejurul său, a poruncit Ucenicilor să mergă de cea parte.
19. Și apropiindu-se un cărturar, i-a zis lui: Învățătorule, voi să merg după tine ori unde vei merge.
20. Și a grăit Iisus lui: Vulpile au vizuini, și pasările Cerului cuiburi, iar Fiul Omului nu are unde să-și plece capul.
21. Iar altul din Ucenicii lui i-a zis lui: Doamne, dă-mi voie întâi să merg să îngrop pe tatăl meu.
22. Iar Iisus i-a zis lui: Vino după mine, și lasă morții să-și îngroape pre morții lor.
23. Și intrând el în corabie, au mers după dânsul Ucenicii lui.
24. Și iată vifor mare s-a făcut în Mare, cât se acoperea Corabia de valuri, iar el dormea.
25. Și venind Ucenicii lui, l-au deșteptat pre el, zicând: Doamne, mântuește-ne, că pierim.
26. Și le-a grăit lor: Ce sunteți înfricoșați, puțin credincioșilor? Atunci sculându-se a certat vânturile și marea, și s-a făcut liniște mare.
27. Iar oamenii se mirau, grăind: Cine este acesta, că și vânturile și marea ascultă pre el.
28. Și trecând el de cea parte în laturea Gherghesenilor, l-au întâmpinat pre dânsul doi îndrăciți, ieșind din mormânturi, foarte cumpliți, cât nu putea nimenea să treacă pre calea aceea.
29. Și iată au strigat grăind: Ce este nouă, și ție Iisuse Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme să ne muncești pre noi?
30. Și era departe de dânsii o turmă de porci mulți păscându-se.
31. Iar dracii îl rugau pre el zicând: De ne scoți pre noi, dă-ne voie să ne ducem în turma cea de porci.
32. Și a zis lor: Mergeți. Iar ei ieșind, au mers în turma cea de porci, și iată s-a pornit toată turma cea de porci de pre țărmuri în mare, și au murit în ape.
33. Iar păstorii au fugit, și mergând în cetate, au spus de toate și cele de cei îndrăciți.
34. Și iată toată cetatea a ieșit întru întâmpinarea lui Iisus; și văzându-l pre dânsul, l-au rugat, ca să treacă din hotarele lor.

Cap. 9

1. Și intrând în corabie, ■ trecut și a venit în cetatea sa.
2. Și iată au adus lui pre un slăbănog, care zăcea în pat.
3. Și văzând Iisus credința lor, a zis slăbănogului: Îndrăznește fiule, iartă-ți-se ție păcatele tale.
4. Și iată oarecare din Cărturari a zis întru sine: Acesta hulește.
5. Și văzând Iisus gândurile lor, ■ zis: Pentru ce voi cugetați viclene întru inimile voastre?
6. Că ce este mai lesne a zice : Iartă-ți-se ție păcatele tale, sau a zice scoală-te și umblă?
7. Ci ca să știți că Putere are Fiul Omului pre pământ a ierta păcatele; atunci a zis slăbănogului: Scoală-te, ridică-ți patul tău, și mergi la casa ta.
8. Și sculându-se, s-a dus la casa sa. Iar noroadele văzând se mira, și slăvea pre Dumnezeu, care a dat putere ca aceasta oamenilor.
9. Și trecând Iisus de acolo, a văzut pre un om șezând la vamă, ce se numea Matei, și i-a zis lui: Vino după mine. Și sculându-se, a mers după dânsul.
10. Și a fost când a șezut el în casă, și iată mulți vameși și păcătoși venind, ședeau cu Iisus și cu Ucenicii lui.
11. Și văzând Fariseii, au zis Ucenicilor lui: Pentru ce cu vameșii și cu păcătoșii mănâncă și bea dascălul vostru?
12. Iar Iisus auzind, ■ zis lor: Nu au trebuință cei sănătoși de doftor, ci cei bolnavi.
13. Deci mergând învățați-vă ce este, mila voesc, iar nu jertfa. Că nu am venit să chem pre cei drepti, ci pre cei păcătoși la pocăință.
14. Atunci au venit la dânsul ucenicii lui Ioan zicând: Pentru ce noi, și Fariseii postim mult, iar Ucenicii tăi nu postesc?
15. Și le-a zis lor Iisus: Au doară pot fiii nunții să se jelească în câtă vreme este cu dânsii Mirele? Ci vor veni zile, când se va lua de la dânsii Mirele, și atunci vor posti.
16. Că nimeni nu pune petec de pânză nouă la haină veche, că își ia plinirea sa de la haină, și mai rea spărtură se face.

17. Nici nu pun vin nou în foi vechi. Iar de nu, se sparg foi, și vinul se varsă, și foi pier; ci pun vinul nou în foi noi, și amândouă se țin.
18. Acestea grăind el către dânșii, iată un boier oarecare venind, s-a închinat lui zicând: Că fiica mea acum a murit, ci venind pune mâna ta preste dânsa, și va învia.
19. Și sculându-se Iisus, a mers după dânsul, și Ucenicii lui.
20. (Și iată o femeie întru curgerea sângelui fiind de doisprezece ani, venind dinapoi, s-a atins de poala hainei lui.
21. Că zicea întru sine: Că numai de mă voi atinge de haina lui, mă voi mântui.
22. Iar Iisus întorcându-se, și văzându-o pre ea, i-a zis: Îndrăznește fiică, credința ta te-a mântuit, și s-a tămăduit femeia din ceasul acela.)
23. Și venind Iisus în casa boierului, și văzând fluierătorii, și mulțimea gâlcevind, a zis lor: Fugiți, că n-a murit fecioara, ci doarme.
24. Și își râdeau de dânsul.
25. Iar dacă s-a scos afară norodul, intrând o a luat de mână, și s-a sculat fecioara.
26. Și a ieșit vestea aceasta preste tot pământul acela.
27. Și trecând Iisus de acolo au mers după dânsul doi orbi, strigând și grăind: Miluiește-ne pre noi, Fiule al lui David.
28. Iar după ce a mers în casă, au venit la dânsul orbii, și le-a grăit lor Iisus: Credeți că pot să fac eu aceasta? Grăit-au lui: Așa Doamne.
29. Atunci s-a atins de ochii lor grăind: Dupre credința voastră, fie vouă. Și s-au deschis ochii lor.
30. Și cu asprime le-a poruncit lor Iisus grăind: Vedeți, nimenea să nu știe.
31. Iar ei ieșind, l-au vestit pre dânsul în tot pământul acela.
32. Iar ieșind ei, iată au adus la dânsul pre un om mut îndrăcit.
33. Și scoțându-se dracul, a grăit mutul. Și s-au mirat noroadale, grăind: Că nici odinioară nu s-a arătat așa întru Israil.
34. Iar Fariseii grăiau: Cu domnul dracilor scoate pre draci.
35. Și străbătea Iisus prin toate cetățile și orașele, învățând în soboarele lor, și propovăduind Evanghelia Împărăției, și vindecând toată boala și toată neputința întru norod.

36. Iar văzând el noroadale, i s-a făcut milă de dânșii. Că erau supărați și lepădați ca oile ce n-au păstor.
37. Atunci a zis Ucenicilor lui: Iată secerișul este mult, iar lucrătorii puțini.
38. Deci rugați pre Domnul secerișului, ca să scoată lucrători la secerișul său.

Cap. 10

1. Și chemând pre cei doisprezece Ucenici ai săi, le-a dat lor putere asupra duhurilor celor necurate, ca să le scoată pre ele, și să tămăduiască toată boala, și toată neputința.
2. Iară ale celor doisprezece Apostoli numele sunt acestea: cel dintâi Simon ce se numește Petru, și Andrei fratele lui; Iacov al lui Zevedei, și Ioan fratele lui.
3. Filip, și Vartolomeu, Toma, și Matei vameșul; Iacov al lui Alfeu, și Levi ce s-a numit Tadeu.
4. Simon Cananitul, și Iuda Iscarioteanul, care l-a și vândut pre dânsul.
5. Pre acești doisprezece i-a trimis Iisus, poruncindu-le lor și grăind: În calea păgânilor să nu mergeți, și în cetatea Samarinenilor să nu intrați.
6. Ci mai vârtos mergeți către oile cele pierdute ale casei lui Israil.
7. Și umblând propovăduiți, zicând: Că s-a apropiat Împărăția Cerurilor.
8. Pre cei bolnavi vindecați, pre cei leproși curățiți, pre cei morți îi înviați, dracii scoateți; în dar ați luat, în dar dați.
9. Nu câștigați aur, nici argint, nici bani la brâiele voastre.
10. Nici traistă în cale, nici două haine, nici încălțăminte, nici toiag; că vrednic este lucrătorul de hrana sa.
11. Și ori în care cetate, sau oraș veți intra, cercetați cine este întru dânsul vrednic; și acolo să petreceți până când veți ieși.
12. Și intrând în casă, să-i urați ei, grăind: Pace casei acesteia.
13. Și de va fi casa aceea vrednică, va veni pacea voastră preste dânsa; iar de nu va fi vrednică, pacea voastră se va întoarce la voi.

14. Și oricine nu va primi pre voi, nici va asculta cuvintele voastre, ieșind din casă, sau din cetatea aceea, scuturați praful de pe picioarele voastre.
15. Amin grăiesc vouă, că mai ușor va fi pământului Sodomului și Gomorului în ziua judecății, decât cetății aceea.
16. Iată eu vă trimit pre voi ca oile în mijlocul lupilor. Deci fiți înțelepți ca șerpii și proști ca porumbii.
17. Și vă luați aminte de oameni, că vă vor da pre voi în soboare, și întru adunările lor vă vor bate pre voi.
18. Încă și înaintea domnilor și a împăraților veți fi duși pentru mine, întru mărturie lor, și limbilor.
19. Iar când vă vor da pre voi, nu vă grijiți, cum, sau ce veți grăi; că se va da vouă într-acel ceas ce veți grăi.
20. Că nu voi sunteți cei ce grăiți, ci Duhul Tatălui vostru care grăește în voi.
21. Și va da frate pre frate spre moarte, și tată pre fecior, și se vor scula feciorii asupra părinților, și îi vor omori pre dâșii. Și veți fi urâți de toți pentru Numele meu.
22. Iar cel ce va răbda până în sfârșit, acela se va mântui.
23. Iar când vă vor goni pre voi întru această cetate, fugiți în cealaltă. Amin grăiesc vouă: Nu veți sfârși cetățile lui Israil, până când va veni Fiul Omului.
24. Nu este ucenic mai presus de dascălul său, nici slugă mai presus de domnul său.
25. Ajunge ucenicului să fie ca dascălul său, și sluga ca domnul său. Dacă pre stăpânul casei l-au numit Beelzebul, cu cât mai vârtos pre casnicii lui?
26. Deci nu vă temeți de dâșii; că nimic nu este acoperit care să nu se descopere, și ascuns care să nu se cunoască.
27. Ceea ce grăiesc vouă la întunec, să spuneți la lumină; și ce auziți la ureche, să propovăduiți deasupra caselor.
28. Și să nu vă temeți de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă, ci să vă temeți mai vârtos de cela ce poate să piarză și trupul și sufletul în Gheena.
29. Au doară nu se vând două păsări într-un filear, și nici una dintr-însele nu cade pre pământ fără de Tatăl vostru.

30. Iar ai voștri și perii capului vă sunt toți numărați.
31. Pentru aceea nu vă temeți, că voi sunteți cu mult mai buni decât păsările.
32. Deci tot cela ce va mărturisi întru mine înaintea oamenilor, voi mărturisi și eu întru dânsul înaintea Tatălui meu care este în Ceruri.
33. Iar cela ce se va lepăda de mine înaintea oamenilor, mă voi lepăda și eu de dânsul înaintea Tatălui meu carele este în Ceruri.
34. Să nu socotiți că am venit să pun pace pre pământ, nu am venit să pun pace, ci sabie.
35. Că am venit să despărțesc pre om de tatăl său și pre fiică de muma sa, și pre noră de soacra sa.
36. Și vrăjmașii omului, casnicii lui.
37. Cela ce iubește pre tată, sau pre mumă, mai mult decât pre mine, nu este mie vrednic. Și cela ce iubește pre fiu, sau pre fiică, mai mult decât pre mine, nu este mie vrednic.
38. Și cela ce nu va lua Crucea sa, și să vie după mine, nu este mie vrednic.
39. Cela ce și-a aflat sufletul său, îl va pierde pre el; și cela ce și-a pierdut sufletul său pentru mine, îl va afla pre el.
40. Cela ce vă primește pre voi, pre mine mă primește, și cela ce mă primește pre mine, primește pre cela ce m-a trimis pre mine.
41. Cela ce primește Proroc, în nume de Proroc, plata Prorocului va lua; și cela ce primește drept, în nume de drept, plata dreptului va lua.
42. Și cela ce va adăpa pre unul dintru acești mici, numai cu un pahar de apă rece, în nume de ucenic, amin grăiesc vouă: Nu își va pierde plata sa.

Cap. 11

1. Și ■ fost când ■ săvârșit Iisus, poruncind celor doisprezece Ucenici ai săi, s-a mutat de acolo, ca să învețe și să propoveduiască în cetățile lor.

2. Iar Ioan auzind din închisoare de lucrurile lui Iisus, trimițând pre doi din ucenicii săi, i-a zis lui:
3. Tu ești acela ce vine, sau pre altul să așteptăm?
4. Și răspunzând Iisus, a zis lor: Mergând spuneți lui Ioan, cele ce auziți, și vedeți.
5. Orbii văd, și șchiopii umblă, leproșii se curățesc, și surzii aud, morții se scoală, și săracilor bine se vestește.
6. Și fericit este acela ce nu se va sminti întru mine.
7. Și după ce s-au dus aceia, a început Iisus a grăi noroadelor pentru Ioan: Ce ați ieșit în pustie să vedeți, au trestie clătită de vânt?
8. Dar ce ați ieșit să vedeți, au om îmbrăcat în haine moi? Iată cei ce poartă cele moi, în casele împăraților sunt.
9. Dar ce ați ieșit să vedeți? Au Proroc? Adevărat grăiesc vouă: Și mai presus de Proroc.
10. Că acesta este de care este scris: Iată eu trimit pre Îngerul meu înaintea feței tale, care va găti calea ta înaintea ta.
11. Amin grăiesc vouă: Nu s-a sculat întru cei născuți din femei, mai mare decât Ioan Botezătorul; iar cel mai mic întru Împărăția Cerurilor, mai mare decât el este.
12. Și din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția Cerurilor se silește, și silitorii o răpesc pre ea.
13. Că toți Prorocii și legea, până la Ioan au prorocit;
14. Și de voiți să primiți, acesta este Ilie, acela ce va să vie.
15. Cela ce are urechi de auzit auză.
16. Și cu cine voi asemana pre neamul acesta ? Asemenea este copiilor celor ce șed în târg, și strigă către soțiile sale, și grăiesc:
17. Fluierat-am vouă, și n-ați jucat; de jale am cântat vouă, și nu ați plâns.
18. Că a venit Ioan, nici mâncând nici bând, și zic: drac are.
19. A venit Fiul Omului, mâncând, și bând, și zic: Iată om mâncător, și băutor de vin, prieten vameșilor și păcătoșilor. Și s-a îndreptat înțelepciunea de la fiii săi.
20. Atunci a început Iisus a imputa orașelor, întru care se făcuseră Puterile sale cele mai multe, pentru că nu s-au pocăit.
21. Vai ție Horazine, vai ție Betsaido, că de s-ar fi făcut în Tir și în Sidon Puterile care s-au făcut întru voi, de mult în sac, și în cenușă s-ar fi pocăit.

22. Însă zic vouă: Tirului și Sidonului, mai ușor va fi în ziua judecății, decât vouă.
23. Și tu Capernaume, care până la Cer te-ai înălțat, până la iad te vei pogori; că de s-ar fi făcut în Sodoma Puterile care s-au făcut întru tine, ar fi rămas până în ziua de astăzi.
24. Însă grăiesc vouă : Că pământului Sodomului mai ușor ți va fi în ziua judecății, decât ție.
25. Într-acea vreme răspunzând Iisus, a zis: Mărturisescu-mă ție Părinte, Doamne al Cerului și al pământului ; că ai ascuns acestea de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pre ele pruncilor.
26. Adevărat Părinte, că așa a fost buna voință înaintea ta.
27. Toate îmi sunt date mie de la Tatăl meu, și nimenea nu cunoaște pre Fiul, fără numai Tatăl, nici pre Tatăl nu-l cunoaște nimenea, fără numai Fiul, și căruia va voi Fiul să-i descopere.
28. Veniți către mine toți cei osteniți și însărcinați, și eu vă voi odihni pre voi.
29. Luați Jugul meu preste voi, și vă învățați de la mine, că sunt blând și smerit cu inima, și veți afla odihnă sufletelor voastre. Că Jugul meu este bun, și Sarcina mea ușoară.

Cap. 12

1. În vremea aceea mergea Iisus Sâmbăta prin semănături; iar Ucenicii lui au flămânzit și au început a smulge spice și a mânca.
2. Iar Fariseii văzând, au zis lui: Iată Ucenicii tăi, fac ce nu se cade a face Sâmbăta.
3. Iar el le-a zis lor: Au n-ați cetit ce a făcut David, când a flămânzit el, și cei ce erau cu dânsul?
4. Cum a intrat în casa lui Dumnezeu, și pâinile punerii înainte a mâncat, care nu se cuvenea lui să le mănânce, nici celor ce erau cu dânsul, fără numai Preoților?
5. Sau n-ați citit în lege, că Sâmbăta Preoții în Biserică spurcă Sâmbăta, și nevinovați sunt?

6. Iară grăiesc vouă : Că mai mare decât Biserica este aici.
7. Iară de ați ști ce este, mila voiesc, iar nu jertfa, nu ați fi osândit pre cei nevinovați.
8. Că Domn este și al Sâmbetei Fiul Omului.
9. Și trecând de acolo, a venit în Sinagoga lor.
10. Și iată un om era acolo având mâna uscată, și l-au întrebat pre dânsul, zicând: De se cuvine Sâmbăta a vindeca? Ca să-l vinuiască pre el.
11. Iar el le-a zis lor: Ce om este dintru voi care va avea o oaie, și de va cădea aceea Sâmbăta în groapă, au nu o va apuca pre ea, și o va scoate?
12. Dar omul cu cât se deosebește de oaie? Pentru aceea se cuvine Sâmbăta a face bine.
13. Atunci a zis omului: Întinde mâna ta, și o a întins; și a venit la starea cea dintâi sănătoasă ca și cealaltă.
14. Iar Fariseii ieșind afară, sfat au făcut asupra lui, ca să-l piarză pre el.
15. Iar Iisus cunoscând, s-a dus de acolo; și au mers după dânsul noroadе multe, și i-a tămăduit pre dânsii pre toți.
16. Și le-a poruncit lor, ca să nu-l facă pre el arătat.
17. Ca să se plinească ceea ce s-a grăit prin Isaia Prorocul, ce zice:
18. Iată Pruncul meu, pre care am ales; iubitul meu, întru care bine a voit sufletul meu; pune-voi Duhul meu preste dânsul, și judecată neamurilor va vesti.
19. Nu se va prici, nici va striga, nici va auzi cineva în uliță glasul lui.
20. Trestie zdrobită nu va frânge, și în aprins nu va stinge, până ce va scoate judecata spre biruință.
21. Și întru Numele lui neamurile vor nădăjdui.
22. Atunci au adus la dânsul pre un îndrăcit orb și mut, și l-a tămăduit pre el; cât orbul și mutul grăia și vedea.
23. Și se mirau noroadele, și ziceau: Nu cumva acesta este Fiul lui David?
24. Iar Fariseii auzind, ziceau: Acesta nu scoate dracii, fără numai întru Beelzebul domnul dracilor.
25. Iar Iisus știind gândurile lor, le-a zis lor: Toată împărăția ce se împerechiază între sine, se pustiește; și toată cetatea sau casa ce se împerechiază între sine, nu va sta.

26. Și dacă satana pre satana scoate, între sine s-a împerechiat; deci cum va sta împărăția lui?
27. Și dacă eu cu Beelzebul scot dracii, feciorii voștri cu cine îi scot? Pentru aceea ei vor fi vouă judecători.
28. Iar dacă eu cu Duhul lui Dumnezeu scot dracii, iată a ajuns la voi Împărăția lui Dumnezeu.
29. Sau cum poate cineva să intre în casa celui tare, și vasele lui să le jefuiască, de nu întâi va lega pre cel tare, și atunci va jefui casa lui?
30. Căla ce nu este cu mine, împotriva mea este; și căla ce nu adună cu mine risipește.
31. Pentru aceasta grăiesc vouă: Tot păcatul și hula se va ierta oamenilor; iar hula care este împotriva Duhului, nu se va ierta oamenilor.
32. Și oricine va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui, iar oricine va zice împotriva Duhului Sfânt, nu se va ierta lui, nici în veacul de acum, nici în cel ce va să fie.
33. Sau faceți pomul bun, și roada lui bună, sau faceți pomul putred, și roada lui putredă. Că din roadă se cunoaște pomul.
34. Pui de năpârci, cum veți putea grăi cele bune, răi fiind? Că din prisosința inimii grăiește gura.
35. Omul cel bun, din comoara cea bună a inimii scoate cele bune; iar omul cel rău din comoara cea rea, scoate cele rele.
36. Deci grăiesc vouă: Că pentru tot cuvântul deșert care vor grăi oamenii, vor să dea seamă de dânsul în ziua judecății.
37. Că din cuvintele tale te vei îndrepta, și din cuvintele tale te vei osândi.
38. Atunci au răspuns oarecare din Cărturari și din Farisei, zicând: Învățătorule, voim să vedem de la tine semn.
39. Iar el răspunzând, ■ zis lor: Neamul viclean și preacurvar semn caută, și semn nu se va da lui, fără numai semnul lui Iona Prorocului.
40. Că precum ■ fost Iona în pântecul chitului trei zile și trei nopți, așa va fi Fiul Omului în inima pământului trei zile, și trei nopți.
41. Bărbații Niniviteni se vor scula la judecată cu neamul acesta, și-l vor osândi pre el; căci ei s-au pocăit pentru propovăduirea lui Iona, și iată mai mult decât Iona aici.

42. Împărăteasa de la Austru se va scula la judecată cu neamul acesta, și-l va osândi pre el ; că ■ venit de la marginile pământului, să auză înțelepciunea lui Solomon, și iată mai mult decât Solomon aici.
43. Iar când duhul cel necurat va ieși din om, umblă prin locuri fără de apă, căutând odihnă, și nu află.
44. Atunci zice: Mă voi întoarce în casa mea de unde am ieșit; și venind o află deșartă, măturată, și împodobită.
45. Atunci se duce, și ia cu sine alte șapte duhuri mai rele decât sine, și intrând locuiesc acolo; și se fac cele de pre urmă ale omului aceuia mai rele decât cele dintâi; așa va fi și acestui neam viclean.
46. Și încă grăind el către noroade, iată Muma lui, și frații lui sta afară, căutând să grăiască cu dânsul.
47. Și ■ zis lui oarecine: Iată Muma ta și frații tăi stau afară, vrând să grăiască cu tine.
48. Iar el răspunzând, a zis celui ce i-a zis lui: Cine este Muma mea, și care sunt frații mei?
49. Și tinzându-și Mâna sa spre Ucenicii săi, a zis: Iată Muma mea, și frații mei.
50. Că oricine va face Voia Tatălui meu celui din Ceruri, acela frate al meu, și soră, și mumă este.

Cap. 13

1. Și în ziua aceea ieșind Iisus din casă, ședea lângă mare.
2. Și s-au adunat la dânsul noroade multe, cât i-a fost lui a intra în corabie să șază, și tot norodul sta pre țărmurile mării.
3. Și le-a grăit lor mult în pilde, zicând: Iată, a ieșit Semănătorul să semene sămânța sa.
4. Și semănând el, unele au căzut lângă cale, și au venit pasărilor și le-au mâncat pre ele.
5. Iar altele au căzut pre pietriș, unde nu aveau pământ mult, și îndată au răsărit, pentru că nu aveau pământ adânc;
6. Și răsărind soarele, s-au pălit, și pentru că n-aveau rădăcină, s-au uscat.

7. Iar altele au căzut în spini, și au crescut spinii, și le-au înecat pre ele.
8. Iar altele au căzut pre pământ bun, și au dat roadă, una adică o sută; iar alta șasezeci; iar alta, treizeci.
9. Căla ce are urechi de auzit, auză.
10. Și apropiindu-se Ucenicii, au zis lui: Pentru ce în pilde grăiești lor?
11. Iar el răspunzând, a zis lor: Că vouă s-a dat ■ ști Tainele Împărăției Cerurilor, iar acelor nu s-a dat.
12. Că căla ce are, i se va da lui, și îi va prisosi; iar căla ce n-are, și ceea ce are se va lua de la dânsul.
13. Pentru aceasta în pilde grăiesc lor, că văzând nu văd, și auzind nu aud, nici înțeleg.
14. Și se plinește întru dânsii prorocia Isaiei, ceea ce zice: cu auzul veți auzi, și nu veți înțelege, și privind veți privi, și nu veți vedea.
15. Că s-a îngroșat inima norodului acestuia; și cu urechile greu au auzit, și ochii lor și-au închis, ca nu cumva să vadă cu ochii, și cu urechile să audă, și cu inima să înțeleagă, și să se întoarcă și să-i vindec pre ei.
16. Iar ochii voștri fericiți sunt, că văd; și urechile voastre, că aud.
17. Că amin grăesc vouă: Că mulți Proroci și drepti au dorit să vadă cele ce vedeți voi, și nu au văzut, și să auză cele ce auziți, și nu au auzit.
18. Deci voi auziți pilda Semănătorului:
19. De la tot căla ce aude cuvântul Împărăției, și nu-l înțelege, vine vicleanul, și răpește ceea ce este semănat în inima lui; aceasta este cea semănată lângă cale.
20. Iar cea semănată pre pietriș, acesta este care aude cuvântul, și îndată cu bucurie îl primește.
21. Însă n-are rădăcină întru sine, ci este până la o vreme, iar făcându-se necaz sau goană pentru cuvânt, îndatăși se smintește.
22. Iar cea semănată în spini, acesta este care aude cuvântul, iar grija veacului acestuia, și înșelăciunea bogăției, înecă cuvântul și neroditor se face.

23. Iar cea semănată în pământ bun, acesta este care aude cuvântul, și îl înțelege, care aduce roadă, și face, unul adică o sută; iar altul șasezeci; iar altul, treizeci.
24. Altă pildă le-a pus lor înainte, zicând: Asemenea este Împărăția Cerurilor omului care a semănat sămânță bună în țarina sa.
25. Iar dormind oamenii, a venit vrăjmașul lui, și a semănat zizanii între grâu, și s-a dus.
26. Iar dacă a crescut iarba și a făcut roadă, atunci s-au arătat și zizaniile.
27. Și venind slugile Stăpânului casei, i-au zis lui: Doamne, au n-ai semănat sămânță bună în țarina ta, dară de unde are zizanii?
28. Iar el le-a zis lor: Un om vrăjmaș a făcut aceasta. Iar slugile au zis lui: Vrea-vei dar să mergem să le plivim?
29. Iar el ■ zis lor: Ba, ca nu cumva plivind zizaniile, să rupeți și grâul împreună cu dânsule.
30. Lăsați să crească amândouă împreună până la seceriș, și atunci la vremea secerișului voi zice secerătorilor: Pliviți întâi zizaniile, și le legați snopi, ca să le ardem pre dânsule; iar grâul îl adunați în jitnița mea.
31. Altă pildă le-a pus lor înainte, zicând: Asemenea este Împărăția Cerurilor grăunțului de muștar, pre care luându-l omul, l-a semănat în țarina sa.
32. Care este mai mic decât toate semințele, iar dacă crește, este mai mare decât toate buruienile, și se face copac, cât vin pasările cerului și se sălășluiesc în ramurile lui.
33. Altă pildă a grăit lor: Asemenea este Împărăția Cerurilor aluatului, pre care luându-l femeia, l-a ascuns în trei măsuri de făină, până ce s-a dospit toată.
34. Acestea toate a grăit Iisus în pilde noroadelor, și fără de pilde nu grăia lor.
35. Ca să se plinească ceea ce s-a grăit prin Prorocul ce zice: Deschide-voi în pilde gura mea, spune-voi cele ascunse din începutul lumii.
36. Atunci lăsând noroadele, a venit în casă Iisus.
37. Și s-au apropiat către dânsul Ucenicii lui, zicând: Spune nouă pilda zizaniilor țarinii.

38. Iar el răspunzând, a zis lor: Cea ce a semănat sămânța cea bună, este Fiul Omului.
39. Iar țarina este lumea; iar sămânța cea bună, aceștia sunt fii împărăției, iar zizaniile sunt fii celui viclean;
40. Iar vrăjmașul cel ce le-a semănat pre dânsule, este diavolul; iar secerișul este sfârșitul veacului; iar secerătorii sunt Îngerii. Deci după cum se adună zizaniile și se ard cu foc, așa va fi la sfârșitul veacului acestuia.
41. Va trimite Fiul Omului pre Îngerii săi, și vor aduna dintru Împărăția lui pre toate smintelele, și pre cei ce fac fărădelegea.
42. Și îi vor arunca pre ei în cuptorul cel de foc, acolo va fi plânsul și scârșnirea dinților.
43. Atunci dreptii vor străluci ca Soarele întru Împărăția Tatălui lor; cea ce are urechi de auzit, audă.
44. Iarăși asemenea este Împărăția Cerurilor cu comoară ascunsă în țarină, pe care aflând-o omul, o a ascuns; și de bucuria ei merge, și toate câte are le vinde, și cumpără țarina aceea.
45. Iarăși asemenea este Împărăția Cerurilor omului neguțător, ce caută mărgăritari buni.
46. Care aflând un mărgăritar de mult preț, mergând a vândut toate câte avea, și l-a cumpărat pre el.
47. Iarăși asemenea este Împărăția Cerurilor năvodului care s-a aruncat în mare, și a adunat tot felul de pește.
48. Pre care după ce s-a umplut, scoțându-l la margine, și șezând, a ales pre cei buni în vase, iar pre cei răi i-a lepădat afară.
49. Așa va fi la sfârșitul veacului, vor ieși Îngerii, și vor despărți pre cei răi din mijlocul celor drepti.
50. Și-i vor arunca pre ei în cuptorul cel de foc; acolo va fi plângerea, și scârșnirea dinților.
51. Grăit-a lor Iisus: Înțeles-ați acestea toate? Zis-au lui: Așa Doamne.
52. Iar el le-a zis lor: Pentru aceasta tot Cărturarul, care se învață întru Împărăția Cerurilor, asemenea este omului stăpân al casei, care scoate din vistieria sa nouă și vechi.
53. Și a fost după ce a sfârșit Iisus pildele acestea, a trecut de acolo.

54. Și venind la patria sa, îi învăța pre dânșii în Sinagoga lor, cât se mirau ei și ziceau: De unde îi este lui înțelepciunea aceasta și Puterile?
55. Au nu este acesta feciorul teslarului? Au nu se numește Muma lui Mariam, și frații lui Iacov, și Iosif, și Simon, și Iuda ?
56. Și surorile lui au nu sunt toate la noi ? Dar de unde sunt lui acestea toate?
57. Și se sminteau întru dânsul. Iar Iisus a zis lor: Nu este Proroc necinstit, fără numai în patria sa, și în casa sa.
58. Și nu a făcut acolo puteri multe pentru necredința lor.

Cap. 14

1. Într-acea vreme, a auzit Irod cel a patra parte stăpânitor vestea lui Iisus;
2. Și a zis slugilor sale: Acesta este Ioan Botezătorul, el a înviat din morți, și pentru aceasta se fac puteri întru el.
3. Că Irod prinzând pre Ioan, l-a legat pre el, și l-a pus în temniță, pentru Irodiada femeia lui Filip fratelui său.
4. Că zicea Ioan lui: Nu ți se cuvine ție să o aibi pre ea.
5. Și vrând să-l omoare pre dânsul, se temea de norod, pentru căci ca pre un Proroc îl avea pre el.
6. Iar prăznuindu-se ziua nașterii lui Irod, a jucat fata Irodiadei în mijloc, și a plăcut lui Irod.
7. Pentru aceea cu jurământ a mărturisit ei să-i dea orice va cere.
8. Iar ea îndemnată fiind de muma sa, a zis: Dă-mi aici în tipsie Capul lui Ioan Botezătorul.
9. Și s-a întristat împăratul; iar pentru jurământ și pentru cei ce ședeau împreună cu dânsul, a poruncit să i se dea.
10. Și trimițând a tăiat pre Ioan în temniță.
11. Și s-a adus Capul lui în tipsie și s-a dat fetei, și l-a adus la muma sa.
12. Și venind ucenicii lui, au luat trupul, și l-au îngropat pre el, și venind au vestit lui Iisus.
13. Și auzind Iisus, s-a dus de acolo cu corabia, în loc pustiu deosebi, și auzind noroadele s-au dus după dânsul pedestri de prin orașe.

14. Și ieșind Iisus a văzut norod mult, și i s-a făcut milă de ei, și a tămăduit pre bolnavii lor.
15. Iar făcându-se seară, s-au apropiat către dânsul Ucenicii lui, zicând: Locul este pustiu, și vremea iată a trecut; slobozește norodul, ca să se ducă prin sate să-și cumpere bucate loruși.
16. Iar Iisus le-a zis lor: Nu trebuie să meargă, dați-le lor voi să mănânce.
17. Iar ei au zis lui: N-avem aici, fără numai cinci pâini și doi pești.
18. Și el ■ zis: Aduceți-le pre ele aici la mine.
19. Și a poruncit norodului să șază pre iarbă, și luând cele cinci pâini și cei doi pești, căutând la Cer, a blagoslovit, și frângând a dat Ucenicilor pâinile, iar Ucenicii noroadelor.
20. Și au mâncat toți și s-au săturat, și au luat rămășițele de sfărâmituri douăsprezece coșuri pline.
21. Iar cei ce mâncaseră erau bărbați ca cinci mii, afară de femei, și de copii.
22. Și îndată a silit Iisus pre Ucenicii săi să intre în corabie și să meargă mai înainte decât el de cea parte până ce va slobozi noroadele.
23. Și slobozind noroadele, s-a suit la munte să se roage deosebi, și făcându-se seară, era acolo singur.
24. Iar corabia era în mijlocul mării învăluindu-se de valuri, că era vântul împotrivă.
25. Iar întru a patra strajă a nopții, a mers la dânșii Iisus, umblând pre mare.
26. Și văzându-l pre el Ucenicii umblând pre mare, s-au spăimântat, grăind: Că nălucă este, și de frică au strigat.
27. Iar Iisus îndată a grăit lor zicând: Îndrăzniți, eu sunt, nu vă temeți.
28. Iar Petru răspunzând a zis: Doamne, de ești tu, poruncește-mi să vin la tine pre apă; iar el a zis: Vino.
29. Și pogorându-se Petru din corabie, umbla pre apă, ca să meargă la Iisus.
30. Iar văzând vântul tare, s-a înfricoșat, și începând a se afunda, a strigat grăind:

31. Doamne mântuește-mă, și îndată Iisus tinzând Mâna, l-a apucat pre dânsul, și i-a zis lui: Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?
32. Și intrând ei în corabie, a stătut vântul.
33. Iar cei ce erau în corabie, venind s-au închinat lui zicând: Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu ești.
34. Și trecând au venit în pământul Ghenisaretului.
35. Și cunoscându-l pre el oamenii locului aceuia, au trimis în toată latura aceea, și au adus la dânsul pre toți bolnavii.
36. Și-l rugau pre el ca numai să se atingă de poalele veșmintelor lui; și câți se atingeau se mântuiau.

Cap. 15

1. Atunci au venit la Iisus Cărturarii, și Fariseii cei din Ierusalim, zicând:
2. Pentru ce Ucenicii tăi calcă așezământul bătrânilor ? Că nu-și spală mâinile lor când mănâncă pâine.
3. Iar el răspunzând, le-a zis lor: Pentru ce și voi călcați porunca lui Dumnezeu pentru așezământul vostru ?
4. Că Dumnezeu a poruncit, zicând: Cinstește pre tatăl tău, și pre muma ta; și, cela ce va grăi de rău pre tatăl său sau pre muma sa, cu moarte să moară.
5. Iar voi ziceți: Cela ce ar zice tătâne-său, sau mumei-sale, dar este aceea cu care te-ai fi folosit de la mine, și să nu cinstească pre tatăl său, sau pre muma sa.
6. Și ați stricat porunca lui Dumnezeu pentru așezământul vostru.
7. Fățarnicilor, bine a prorocit pentru voi Isaia, zicând:
8. Se apropie de mine norodul acesta cu gura lor și cu buzele mă cinstesc, iar cu inima lor departe stă de la mine.
9. Și în zadar mă cinstesc, învățând învățături porunci omenești.
10. Și chemând la sine pre noroade le-a zis lor: Auziți și înțelegeți;
11. Nu ce intră în gură spurcă pre om, ci ce iese din gură, aceea spurcă pre om.
12. Atunci apropiindu-se către dânsul Ucenicii lui, au zis lui: Cunoscute-ai că Fariseii auzind cuvântul s-au scandalisit?

13. Iar el răspunzând, a zis: Tot sadul pre care nu l-a sădit Tatăl meu cel Ceresc, se va desrădăcina.
14. Lăsați-i pre dâșii, povățuitori orbi sunt ai orbilor; și orb pre orb de va povățui amândoi în groapă vor cădea.
15. Și răspunzând Petru, a zis lui: Spune nouă pilda aceasta.
16. Iar Iisus le-a zis lor: Încă și voi nepricepuți sunteți ?
17. Dar nu înțelegeți, că tot ce intră în gură merge în pântece, și iese pre afedron ?
18. Iar cele ce ies din gură, din inimă ies, și acelea spurcă pre om.
19. Că din inimă ies gânduri rele, ucideri, preacurvii, curvii, furtişaguri, mărturii mincinoase, hule.
20. Acestea sunt care spurcă pre om; iar cu mâini nespălate a mânca nu spurcă pre om.
21. Și ieșind Iisus de acolo, s-a dus în părțile Tirului și ale Sidonului.
22. Și iată o femeie Cananeancă ieșind din hotarele acelea, striga către dânsul, zicând: Miluește-mă Doamne, Fiul lui David, fiica mea rău se îndrăcește.
23. Iar el nu i-a răspuns ei cuvânt; și apropiindu-se Ucenicii lui, îl rugau pre el, zicând: Slobozește-o pre ea, că strigă în urma noastră.
24. Iar el răspunzând, a zis: Nu sunt trimis, fără numai către oile cele pierdute ale casei lui Israil.
25. Iară ea venind, s-a închinat lui zicând: Doamne ajută-mi.
26. Iar el răspunzând, a zis: Nu este bine a lua pâinea fiilor, și a o arunca câinilor.
27. Iară ea a zis: Adevărat Doamne, că și câinii mănâncă din sfărâmiturile ce cad din masa domnilor săi.
28. Atunci răspunzând Iisus, ■ zis ei: O femeie, mare este credința ta! fie ție precum voiești. Și s-a tămăduit fiica ei dintru acel ceas.
29. Și trecând de acolo Iisus, ■ venit lângă marea Galileei, și suindu-se în munte, a șezut acolo.
30. Și au venit la dânsul noroade multe, având cu sine șchiopi, orbi, muți, ciungi și alți mulți; și i-au aruncat pre dâșii la Picioarele lui Iisus, și i-a tămăduit pre ei.

31. Cât se mirau noroadele văzând pre muți grăind, pre ciungi sănătoși, pre șchiopi umblând, și pre orbi văzând, și slăveau pre Dumnezeu lui Israil.
32. Iar Iisus chemând la sine pre Ucenicii săi, a zis: Milă îmi este de norodul acesta, că iată trei zile sunt de când așteaptă lângă mine, și n-au ce mânca, și a-i slobozi pre dânșii flămânzi, nu voiesc, ca nu cumva să slăbească pre cale.
33. Și au grăit lui Ucenicii lui: De unde nouă în pustie atâtea pâini cât să se sature atâta norod?
34. Și a zis lor Iisus: Câte pâini aveți? Iar ei au zis: Șapte, și puțini peștișori.
35. Și a poruncit norodului să șază pre pământ.
36. Și luând pre cele șapte pâini, și pre pești, mulțumind, a frânt, și a dat Ucenicilor lui, iar Ucenicii norodului.
37. Și au mâncat toți, și s-au săturat; și au luat rămășițele de sfărâmituri, șapte coșnițe pline.
38. Iar cei ce mâncaseră, erau (ca) patru mii de bărbați, afară de femei, și de copii.
39. Și slobozind noroadele, a intrat în corabie, și a trecut în hotarele Magdalului.

Cap. 16

1. Și apropiindu-se Fariseii și Saducheii, ispitindu-l, îl rugau pre dânsul ca să le arăte lor semn din Cer.
2. Iar el răspunzând, a zis lor: când se face seară, ziceți: Senin va fi, că se roșește cerul;
3. Și dimineața ziceți: Astăzi va fi furtună, că se roșește cerul posomorât. Fățarnicilor, fața cerului știți să o socotiți; iar semnele vremilor nu puteți.
4. Neamul viclean și preacurvar semn caută, și semn nu se va da lui, fără numai semnul lui Iona Prorocul; și lăsându-i pre dânșii, s-a dus.
5. Și mergând Ucenicii lui de ceea parte, uitaseră să ia pâine.
6. Iar Iisus le-a zis lor: Căutați, și vă păziți de aluatul Fariseilor, și al Saducheilor.

7. Iar ei cugetau întru sine, zicând: Că pâine n-am luat.
8. Iar Iisus cunoscând, le-a zis lor: Ce cugetați întru voi, puțin credincioșilor, că nu ați luat pâine?
9. Dar nu înțelegeți, nici vă aduceți aminte de cele cinci pâini la cele cinci mii, și câte coșuri ați luat?
10. Nici de cele șapte pâini la cele patru mii, și câte coșnițe ați luat?
11. Cum nu înțelegeți că nu pentru pâine am zis vouă, să vă păziți de aluatul Fariseilor și al Saducheilor?
12. Atunci au înțeles că nu de aluatul pâinii a zis lor să se păzească, ci de învățătura Fariseilor și ■ Saducheilor.
13. Iar venind Iisus în părțile Cezareei lui Filip, a întrebat pre Ucenicii săi, zicând: Cine îmi zic oamenii că sunt eu Fiul Omului?
14. Iar ei au zis: Unii, Ioan Botezătorul; iar alții, Ilie; iar alții, Ieremia; sau unul din Proroci.
15. Zis-a lor Iisus: Dar voi cine îmi ziceți că sunt ?
16. Și răspunzând Simon Petru, a zis: Tu ești Hristosul Fiul lui Dumnezeu celui viu.
17. Și răspunzând Iisus, a zis lui: Fericit ești Simone văr Iona, că trup și sânge nu ți-au descoperit ție, ci Tatăl meu cel din Ceruri.
18. Și eu zic ție: Că tu ești Petru, și pre această piatră voi zidi Biserica mea, și porțile iadului nu o vor birui pre dânsa.
19. Și-ți voi da ție cheile Împărăției Cerurilor, și ori ce vei lega pre pământ, va fi legat în Ceruri, și ori ce vei dezlega pre pământ, va fi dezlegat în Ceruri.
20. Atunci a poruncit Ucenicilor săi: Ca să nu spună nimănui că el este Hristos.
21. De atunci a început Iisus a spune Ucenicilor săi, că se cuvine lui a merge în Ierusalim, și multe a pătimi de la Bătrâni, și de la Arhierei, și de la Cărturari, și a fi omorât, și a treia zi a învia.
22. Și luându-l pre el Petru, ■ început a-i sta lui împotrivă, zicând: Milostiv fii ție Doamne, nu va fi ție aceasta.
23. Iar el întorcându-se ■ zis lui Petru: Mergi după mine satano, sminteală îmi ești; că nu cugeți cele ce sunt ale lui Dumnezeu, ci cele ce sunt ale oamenilor.

24. Atunci Iisus a zis Ucenicilor săi: Ori cine voiește să vie după mine, să se lepede de sine, și să-și ia Crucea sa, și să-mi urmeze mie.
25. Că cine va vrea să-și mântuiască sufletul său, pierde-l va pre el; iar cine își va pierde sufletul său pentru mine, afla-l va pre el.
26. Că ce folos este omului de ar dobândi lumea toată, iar sufletul său își va pierde? Sau ce va da omul schimb pentru sufletul său?
27. Că va să vie Fiul Omului întru Slava Tatălui său, cu Îngerii săi, și atunci va răsplăti fieștecăruia duple faptele lui.
28. Amin grăiesc vouă: Sunt unii din cei ce stau aici, care nu vor gusta moarte, până ce vor vedea pre Fiul Omului venind întru Împărăția sa.

Cap. 17

1. Și după șase zile a luat Iisus pre Petru, și pre Iacov, și pre Ioan fratele lui și i-a suit pre dânșii într-un munte înalt deosebi.
2. Și s-a schimbat la față înaintea lor. Și a strălucit fața lui ca Soarele; iar hainele lui s-au făcut albe ca lumina.
3. Și iată s-au arătat lor Moise și Ilie, împreună cu dânsul vorbind.
4. Și răspunzând Petru, a zis către Iisus: Doamne, bine este nouă a fi aici; de voiești să facem aici trei colibe: Ție una, și lui Moise una, și una lui Ilie.
5. Încă el grăind, iată Nor luminos i-a umbrit pre ei, și iată Glas din Nor, zicând: Acesta este Fiul meu cel iubit, întru care bine am voit, pre acesta să ascultați.
6. Și auzind Ucenicii, au căzut pre fețele sale, și s-au spăimântat foarte.
7. Și apropiindu-se Iisus, s-a atins de dânșii, și a zis: Sculați-vă, și nu vă temeți.
8. Și ridicându-și ochii lor, pre nimenea nu au văzut, fără numai pre Iisus singur.
9. Și pogorându-se ei din munte, le-a poruncit lor Iisus, zicând: Nimănui să nu spuneți vederea aceasta, până când Fiul Omului se va scula din morți.

10. Și l-au întrebat pre el Ucenicii lui, zicând: Dar ce zic Cărturarii, că se cuvine Ilie să vie mai-nainte?
11. Iar Iisus răspunzând, a zis lor: Ilie adică va veni mai înainte, și va așeza toate.
12. Iar grăiesc vouă: Că Ilie iată ■ venit, și nu l-au cunoscut pre dânsul; ci au făcut lui câte au voit; așa și Fiul Omului va să pătimească de la dânșii.
13. Atunci au înțeles Ucenicii, că pentru Ioan Botezătorul le-a zis lor.
14. Și venind ei la norod, s-a apropiat către dânsul un om, înghenunchind înaintea lui, și zicând:
15. Doamne miluiește pre fiul meu, că este lunatec, și rău pătimește; că de multe ori cade în foc, și de multe ori în apă.
16. Și l-am adus pre dânsul la Ucenicii tăi, și n-au putut să-l vindece pre el.
17. Iar Iisus răspunzând, ■ zis: O neam necredincios și îndărătnic! Până când voi fi cu voi? Până când voi suferi pre voi? Aduceți-l pre el aici la mine.
18. Și l-a certat pre el Iisus, și a ieșit dracul dintr-însul, și s-a tămăduit copilul din ceasul acela.
19. Atunci apropiindu-se Ucenicii către Iisus deosebi, au zis: Pentru ce noi n-am putut să-l scoatem pre el?
20. Iar Iisus a zis lor: Pentru necredința voastră. Că amin grăiesc vouă, de veți avea credință ca un grăunț de muștar, veți zice muntelui acestuia, mută-te de aici acolo, și se va muta, și nimic nu va fi vouă cu neputință.
21. Că acest neam nu iese, fără numai cu rugăciune și cu post.
22. Și întorcându-se ei în Galileea, le-a zis lor Iisus: Va să se dea Fiul Omului în mâinile oamenilor.
23. Și-l vor omorî pre el, și a treia zi se va scula; și s-au întristat ei foarte.
24. Și venind ei în Capernaum, au venit cei ce luau didrahme către Petru, și au zis: Învățătorul vostru nu dă didrahme? Zis-a, adevărat.
25. Și când a intrat în casă, a apucat Iisus mai înainte de el zicând: Ce ți se pare Simone? Împărății pământului de la cine iau dăjdii, sau bir? De la fiii lor, sau de la cei străini?

26. Grăit-a Petru lui: De la cei străini. Zis-a Iisus lui: Iată dar că sunt slobozi fiii.
27. Ci ca să nu-i smintim pre dânșii, mergând la mare, aruncă undița, și peștele care vei prinde întâi, ia-l; și deschizând gura lui, vei afla un statir, acela luându-l, dă-l lor pentru mine, și pentru tine.

Cap. 18

1. În ceasul acela s-au apropiat Ucenicii către Iisus, grăind: Oare cine este mai mare întru Împărăția Cerurilor?
2. Și chemând Iisus un prunc, l-a pus pre el în mijlocul lor, și ■ zis:
3. Amin grăiesc vouă: De nu vă veți întoarce, și să vă faceți ca pruncii, nu veți intra întru Împărăția Cerurilor.
4. Că cine se va smeri pre sine ca pruncul acesta, acela este cel mai mare întru Împărăția Cerurilor.
5. Și oricine va primi pre un prunc ca acesta întru Numele meu, pre mine mă primește.
6. Iar oricine va sminti pre unul dintr-acești mici care cred întru mine, mai de folos i-ar fi lui ca să se spânzure o piatră de moară la grumazul lui, și să se înece întru adâncul mării.
7. Vai lumii de smintele, că nevoie este să vie smintelele, dar vai omului aceleia prin care vine sminteala.
8. Iar de te smintește pre tine mâna ta, sau piciorul tău, taie-le pre ele și le leapădă de la tine; mai bine îți este ție, ca să intri în viață șchiop sau ciung, decât două mâini sau două picioare având, să fii aruncat în focul cel veșnic.
9. Și ochiul tău de te smintește pre tine, scoate-l pre el, și-l aruncă de la tine; mai bine este ție cu un ochi să intri în viață, decât amândoi ochii având, să fii aruncat în Gheena focului.
10. Căutați să nu defăimați pre vreunul dintr-acești mai mici, că zic vouă: Că Îngerii lor în Ceruri, pururea văd Fața Tatălui meu care este în Ceruri.
11. Că a venit Fiul Omului să mântuiască pre cel pierdut.

12. Ce vi se pare vouă? De va avea un om o sută de oi, și se va rătăci una dintr-însele, au nu lasă pre cele nouăzeci și nouă în munți, și mergând caută pre cea rătăcită?
13. Și de i se va întâmpla s-o găsească pre ea, amin grăiesc vouă, că se bucură de dânsa mai vârtos decât de cele nouăzeci și nouă ce nu s-au rătăcit.
14. Așa nu este voia înaintea Tatălui vostru celui din Ceruri, ca să piară unul dintr-acești mici.
15. Și de-ți va greși ție fratele tău, mergi și-l muștră pre dânsul între tine, și între el singur. Deci de te va asculta, ai dobândit pre fratele tău.
16. Iar de nu te va asculta, mai ia împreună cu tine încă pre unul, sau doi, ca prin gura a două sau a trei mărturii să stea tot graiul.
17. Iar de nu-i va asculta pre ei, spune-l soborului, și de nu va asculta nici de sobor, să-ți fie ție ca un păgân și vameș.
18. Amin grăesc vouă: Ori câte veți lega pre pământ, vor fi legate în Cer; și ori câte veți dezlega pre pământ, vor fi dezlegate în Cer.
19. Iarăși amin grăesc vouă: Că dacă doi din voi se vor uni pre pământ, pentru tot lucrul ce vor cere va fi lor de la Tatăl meu, care este în Ceruri.
20. Că unde sunt doi sau trei adunați întru Numele meu, acolo sunt în mijlocul lor.
21. Atunci apropiindu-se către dânsul Petru, a zis: Doamne, de câte ori va greși mie fratele meu și voi ierta lui? Au doară până de șapte ori?
22. Grăit-a Iisus lui: Nu-ți zic ție până de șapte ori, ci până de șaptezeci de ori câte șapte.
23. Pentru aceasta asemănatu-s-a Împărăția Cerurilor, omului împărat, care a vrut să ia seama slugilor sale.
24. Și începând el a lua seama, au adus la dânsul pre un datornic cu zece mii de talanți.
25. Și neavând el să-i plătească, a poruncit Domnul lui să-l vânză pre el, și pre femeia lui, și pre copii, și toate câte avea, și să plătească.
26. Deci căzând sluga aceea, se închina lui zicând: Doamne, mai îngăduiește-mă pre mine, și îți voi plăti ție tot.

27. Și milostivindu-se Domnul slugii aceia, l-a slobozit pre dânsul, și i-a iertat lui și datoria.
28. Iar ieșind sluga aceea, a aflat pre unul din soțiile sale, care era dator lui o sută de dinari, și apucându-l pre el îl sugruma, zicând: Plătește-mi ce-mi ești dator.
29. Deci căzând soția aceea la picioarele lui, îl ruga pre dânsul zicând: Mai îngăduiește-mă pre mine și-ți voi plăti.
30. Iar el nu a vrut, ci mergând l-a băgat în temniță, până când va plăti datoria.
31. Iar soțiile lui văzând cele ce s-au făcut, s-au întristat foarte, și venind, au spus Domnului lor toate cele ce s-au făcut.
32. Atunci chemându-l pre el Domnul lui, i-a zis lui: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat ție, pentru că m-ai rugat.
33. Dar ție nu ți se cădea să-ți fie milă de soția ta, precum și mie mi-a fost milă de tine?
34. Și mâniindu-se Domnul lui l-a dat pre el muncitorilor, până ce va plăti toată datoria lui.
35. Așa și Tatăl meu cel Ceresc va face vouă, de nu veți ierta fieștecăre fratelui său din inimile voastre greșalele lor.

Cap. 19

1. Și a fost când ■ sfârșit Iisus cuvintele acestea, a trecut din Galileea, și a venit în hotarele Iudeei de cea parte de Iordan.
2. Și au mers după dânsul noroade multe, și i-a vindecat pre ei acolo.
3. Și au venit la dânsul Fariseii, ispitindu-l pre el și zicând: Oare se cade omului să-și lase femeia sa pentru fieștece pricină?
4. Iar el răspunzând a zis lor: Dar nu ați citit, că cela ce a făcut dintâi, bărbat și femeie i-a făcut pre ei?
5. Și a zis: Pentru aceasta va lăsa omul pre tatăl său, și pre muma sa, și se va lipi de femeia sa, și vor fi amândoi un trup.
6. Pentru aceea nu mai sunt doi, ci un trup. Deci ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.

7. Zis-au lui: Dar cum Moise ■ poruncit ca să i se dea carte de despărțire și să o lase pre ea?
8. Zis-a lor: Că Moise după învârtoșarea inimei voastre a dat voie să vă lăsați femeile voastre; dar din început nu a fost așa.
9. Iar grăiesc vouă: Că oricine își va lăsa femeia sa afară de cuvânt de curvie, și va lua alta, preacurvește, și cela ce va lua pre cea lăsată preacurvește.
10. Zis-au lui Ucenicii lui: Dacă așa este pricina omului cu femeia, nu este de folos a se însura.
11. Iar el a zis lor: Nu toți încap cuvântul acesta, ci celora ce s-a dat.
12. Că sunt fameni, care din pântecel maicii lor s-au născut așa; și sunt fameni, care s-au scopit de oameni; și sunt fameni, care singuri s-au scopit pre sine pentru Împărăția Cerurilor. Cela ce poate a încăpea, încapă.
13. Atunci s-au adus la dânsul prunci, ca să puie Măinile preste ei, și să se roage. Iar Ucenicii i-au certat pre ei.
14. Iar Iisus a zis lor: Lăsați pruncii, și nu-i opriți pre ei a veni la mine; că a unora ca acestora este Împărăția Cerurilor.
15. Și punându-și preste ei Măinile, s-a dus de acolo.
16. Și iată oarecare venind la el, a zis lui: Învățătorule bune, ce bine voi face ca să am viața de veci?
17. Iar el a zis lui: Ce-mi zici bun? Nimenea nu este bun, fără numai unul Dumnezeu. Iar de voești să intri în viață, păzește poruncile.
18. Zis-a lui: Care? Iar Iisus ■ zis: Să nu ucizi; să nu preacurvești; să nu furi; să nu fii mărturie mincinoasă.
19. Cinstește pre tatăl tău și pre muma ta; și să iubești pre vecinul tău ca însuși pre tine.
20. Zis-a lui tânărul: Toate acestea le-am păzit din tinerețele mele; ce încă îmi lipsește?
21. Zis-a Iisus lui: De voiești să fii desăvârșit, mergi vinde-ți averile tale, și le dă săracilor, și vei avea comoară în Cer; și vino urmează mie.
22. Iar tânărul auzind cuvântul, s-a dus întristat; că avea avuții multe.

23. Și Iisus a zis Ucenicilor săi: Amin grăiesc vouă, că, cu anevoie va intra bogatul întru Împărăția Cerurilor.
24. Și iarăși grăiesc vouă: Că mai lesne este a trece cămila prin urechea acului, decât bogatul a intra întru Împărăția lui Dumnezeu.
25. Iar Ucenicii lui auzind, s-au îngrozit foarte, zicând: Dar cine poate să se mântuiască?
26. Iar Iisus căutând, a zis lor: La oameni aceasta este cu neputință, iar la Dumnezeu toate sunt cu putință.
27. Atunci răspunzând Petru, a zis lui: Iată noi am lăsat toate, și am urmat ție; oare ce va fi nouă?
28. Iar Iisus a zis lor: Amin grăiesc vouă, că voi cei ce ați urmat mie, întru a doua naștere, când va șede Fiul Omului pe scaunul slavei sale, veți șede și voi pre douăsprezece scaune, judecând pre cele douăsprezece seminții ale lui Israil.
29. Și tot care a lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau femeie, sau feciori, sau holde, pentru Numele meu, însutit va lua, și viață veșnică va moșteni.
30. Și mulți dintâi vor fi pre urmă; și de pre urmă, întâi.

Cap. 20

1. Că asemenea este Împărăția Cerurilor omului stăpân al casei, care a ieșit dis de dimineață să tocmească lucrători la via sa.
2. Și tocmindu-se cu lucrătorii câte un dinar pe zi, i-a trimis pre ei în via sa.
3. Și ieșind la al treilea ceas, a văzut pre alții stând în târg fără de lucru.
4. Și a zis și acelora: Mergeți și voi în vie, și ce va fi cu dreptul, voi da vouă; iar ei au mers.
5. Iară ieșind întru al șaselea, și întru al nouălea ceas, a făcut asemenea.
6. Iar întru al unsprezecelea ceas ieșind, aflat-a pre alții stând fără de lucru, și a zis lor: Ce ați stat aici toată ziua fără de lucru?

7. Zis-au lui: Că nimenea pre noi nu ne-a tocmit. Zis-a lor: Mergeți și voi în via mea, și ce va fi cu dreptul veți lua.
8. Iar dacă s-a făcut seară, a zis Domnul viei către ispravnicul său: Cheamă pre lucrători, și le dă lor plata, începând de la cei de pre urmă până la cei dintâi.
9. Deci venind cei de la al unsprezecelea ceas, au luat câte un dinar.
10. Iar venind cei dintâi, socoteau că vor lua mai mult, și au luat și ei câte un dinar.
11. Iar după ce au luat, cârteau (răpșeau) împotriva stăpânului casei, zicând:
12. Că acești de pre urmă un ceas au lucrat, și i-ai făcut pre dâșii întocmai cu noi, care am purtat greutatea zilei, și zăduful.
13. Iar el răspunzând, ■ zis unuia dintr-înșii: Prietene, nu-ți fac ție strâmbătate, au nu câte un dinar te-ai tocmit cu mine?
14. Ia-ți al tău, și mergi; că voiesc și acestuia de pre urmă să-i dau ca și ție.
15. Au doară nu mi se cade să fac eu ce voi vrea cu ale mele? Au este ochiul tău viclean, pentru că eu sunt bun?
16. Așa vor fi cei de pre urmă, întâi; și cei dintâi, pre urmă; că mulți sunt chemați, dar puțini aleși.
17. Și suindu-se Iisus în Ierusalim, a luat pre cei doisprezece Ucenici deosebi, pre cale, și le-a zis lor:
18. Iată ne suim în Ierusalim, și Fiul Omului se va da Arhierilor, și Cărturarilor, și-l vor judeca pre el spre moarte.
19. Și-l vor da pre el neamurilor ca să-l batjocorească, și să-l bată, și să-l răstignească, și a treia zi va învia.
20. Atunci s-au apropiat către dânsul muma fiilor lui Zevedei, împreună cu fiii săi, închinându-se, și cerând oareșce de la dânsul.
21. Iar el a zis ei: Ce voiești? Zis-a lui: Zi ca să șază acești doi fii ai mei, unul de-a dreapta ta, și altul de-a stânga ta, întru Împărăția ta.
22. Iar Iisus răspunzând, ■ zis: Nu știți ce cereți. Puteți să beți paharul care voi să-l beau eu, și cu botezul, cu care eu mă botez, să vă botezați? Zis-au lui: Putem.

23. Și a grăit lor: Paharul meu cu adevărat veți bea, și cu botezul, cu care eu mă botez, vă veți boteza; iar a ședea de-a dreapta mea, și de-a stânga mea, nu este al meu a da, ci celor care s-au gătit de la Tatăl meu.
24. Și auzind cei zece, s-au mâniat pentru cei doi frați.
25. Iar Iisus chemându-i pre dânșii, a zis: Știți că domnii păgânilor îi domnesc pre ei, și cei mari îi stăpânesc pre dânșii.
26. Iar întru voi nu va fi așa; ci care întru voi va vrea să fie mai mare, să fie vouă slugă.
27. Și care întru voi va vrea să fie întâiu, să fie vouă slugă.
28. Precum și Fiul Omului, nu a venit să-i slujească lui, ci să slujească; și să-și dea sufletul său, răscumpărare pentru mulți.
29. Și ieșind ei din Ierihon, a mers după dânșul norod mult.
30. Și iată doi orbi șezând lângă cale, auzind că Iisus trece, au strigat, grăind: Miluiește-ne pre noi Doamne, Fiul lui David.
31. Iar norodul i-a certat pre dânșii să tacă; iar ei mai tare striga, grăind: Miluiește-ne pre noi Doamne, Fiul lui David.
32. Și stând Iisus i-a strigat pre dânșii, și a zis: Ce voiți să vă fac vouă?
33. Zis-au lui: Doamne să se deschidă ochii noștri.
34. Și făcându-i-se milă lui Iisus s-a atins de ochii lor, și îndată au văzut ochii lor, și au mers după dânșul.

Cap. 21

1. Și când s-a apropiat de Ierusalim, și a venit în Betfaghe la muntele Măslinilor, atunci Iisus a trimis doi Ucenici, zicându-le lor:
2. Mergeți în satul care este înaintea voastră, și numai decît veți găsi o asină legată și mînz cu dînsa, dezlegându-o o aduceți la mine.
3. Și de va zice vouă cineva ceva, veți zice, că acestea Domnului trebuiesc, și numai decît le va trimite pre ele.
4. Iar acestea toate s-au făcut, ca să se plinească ceea ce s-a zis prin Prorocul ce zice:
5. Ziceți Fetei Sionului: Iată Împăratul tău vine la tine blînd, și șezînd pre asină, și pre mînz fiul celei de sub jug.

6. Și mergînd Ucenicii, au făcut precum le-a poruncit lor Iisus.
7. Au adus asina și mînzul, și au pus deasupra lor veșmintele sale, și a șezut pre dînsule.
8. Iar cei mai mulți din norod, așterneau veșmintele lor pre cale. Iar alții tăiau stâlpi din copaci și le așterneau pre cale.
9. Iar noroadele cele ce mergeau înainte, și cele ce veneau pre urmă, strigau, zicînd: Osana Fiului lui David, bine este cuvîntat cel ce vine întru Numele Domnului, Osana întru cei de sus.
10. Și intrînd el în Ierusalim, s-a cutremurat toată cetatea, zicînd: Cine este acesta?
11. Iar noroadele ziceau: Acesta este Iisus Prorocul cel din Nazaretul Galileei.
12. Și a intrat Iisus în Biserica lui Dumnezeu, și a scos pre toți cei ce vindeau și cumpărau în Biserică, și mesele schimbătorilor de bani le-a răsturnat, și scaunele celor ce vindeau porumbi.
13. Și a zis lor: Scris este: Casa mea casă de rugăciune se va chema, iar voi o ați făcut pre dînsa peșteră tâlharilor.
14. Și au venit la dânșul șchiopi și orbi în Biserică, și i-a vindecat pre ei.
15. Iar văzînd Arhieriei și Cărturarii minunile care a făcut, și pruncii strigînd în Biserică, și zicînd: Osana Fiului lui David, s-au mâniat.
16. Și i-au zis lui: Auzi ce zic aceștia? Iar Iisus ■ zis lor: Adevărat, au niciodată nu ați citit, că din gura pruncilor, și a celor ce sug, ai săvârșit laudă?
17. Și lăsîndu-i pre ei, a ieșit afară din cetate la Betania, și s-a sălășluit acolo.
18. Iar ■ doua zi întorcîndu-se în cetate a flămînzit.
19. Și văzînd un smochin lângă cale, a venit la dânșul, și nu a aflat nimic într-însul, fără numai frunze; și a zis lui: De acum să nu mai faci din tine rod în veci. Și îndatăși s-a uscat smochinul.
20. Și văzînd Ucenicii s-au minunat, zicînd: Cum îndatăși s-a uscat smochinul?
21. Și răspunzînd Iisus a zis lor: Amin zic vouă, de veți avea credință și nu vă veți îndoi, nu numai cea a smochinului veți

face, ci și muntelui acestuia de veți zice: Ridică-te și te aruncă în mare, va fi.

22. Și toate ori câte veți cere întru rugăciune, crezând, veți lua.
23. Și venind el în Biserică, au mers la dânsul când învăța, Arhiereii și Bătrânii norodului, zicând: Cu ce putere faci acestea, și cine ți-a dat ție puterea aceasta?
24. Și răspunzând Iisus a zis lor: Întreba-voi și eu pre voi un cuvânt, pre care de mi-l veți spune mie, și eu voi spune vouă cu ce putere fac acestea.
25. Botezul lui Ioan de unde a fost? Din Cer, sau de la oameni? Iar ei cugetau întru sine, zicând: De vom zice din Cer; va zice nouă: Dar pentru ce nu ați crezut lui?
26. Iar de vom zice, de la oameni, ne temem de norod, că toți au pre Ioan ca pre un Proroc.
27. Și răspunzând lui Iisus, au zis: Nu știm. Zis-a lor și el: Nici eu nu voi spune vouă cu ce putere fac acestea.
28. Dară ce vi se pare vouă? Un om avea doi feciori, și mergând la cel dintâi, i-a zis: Fiule, mergi astăzi de lucrează în via mea.
29. Iar el răspunzând a zis: Nu voi; iar mai pre urmă căindu-se a mers.
30. Și mergând la celălalt, a zis așijderea. Iar el răspunzând, a zis: Eu Doamne, voi merge, și nu a mers.
31. Care dintru acești doi, a făcut voia tatălui său? Zis-au lui: Cel dintâi. Zis-a lor Iisus: Amin zic vouă, că vameșii și curvele merg mai înainte de voi întru Împărăția lui Dumnezeu.
32. Că a venit la voi Ioan în calea dreptății, și nu ați crezut lui; iar vameșii și curvele au crezut lui; iar voi văzând, nu v-ați căit după aceea să credeți lui.
33. Ascultați altă pildă: Un om era stăpân al casei, care a sădit vie, și o a îngrădit împrejur cu gard, și a săpat într-însa teasc, și a zidit turn, și o a dat lucrătorilor, și s-a dus departe.
34. Iar când s-a apropiat vremea roadelor, a trimis pre slugile sale la lucrători, ca să ia rodul viei.
35. Iar lucrătorii prințând pre slugile lui, pre unul l-au bătut, iar pre altul l-au omorât, iar pre altul, cu pietre l-au ucis.
36. Iarăși a trimis pre alte slugi mai multe decât cele dintâi, și au făcut lor așijderea.

37. Iar mai pre urmă a trimis la ei pre fiul său, zicând: Se vor rușina de fiul meu.
38. Iar lucrătorii văzând pre fiul, au zis întru sine: Acesta este moștenitorul; veniți să-l omorâm pre el, și să stăpânim moștenirea lui.
39. Și prințându-l pre el, l-au scos afară din vie, și l-au omorât.
40. Deci când va veni Domnul viei, ce va face lucrătorilor aceloră?
41. Zis-au lui: Pre cei răi, rău îi va pierde; și via o va da altor lucrători, care vor da rodirile lor în vremea lor.
42. Zis-a lor Iisus: Au nici odată nu ați cetit în Scripturi: Piatra pre care nu o au băgat în seamă ziditorii, aceasta s-a făcut în capul unghiului; de la Domnul s-a făcut aceasta, și este minunată întru ochii noștri?
43. Pentru aceea zic vouă: Că se va lua de la voi Împărăția lui Dumnezeu, și se va da neamului, care va face rodirile ei.
44. Și cel ce va cădea preste piatra aceasta, se va sfărâma, iar preste care va cădea, îl va pulbera.
45. Și auzind Arhiereii și Fariseii pildele lui, au cunoscut că pentru dânsii grăiește.
46. Și căutând să-l prinză pre el, s-au temut de norod, de vreme ce ca pre un Proroc îl avea pre el.

Cap. 22

1. Și răspunzând Iisus, iarăși ■ grăit lor în pilde, zicând:
2. Asemănatu-s-a Împărăția Cerului omului împărat, care a făcut nuntă fiului său.
3. Și a trimis pre slugile sale să cheme pre cei chemați la nuntă, și nu vrea să vie.
4. Iarăși a mai trimis pre alte slugi, zicând: Ziceți celor chemați, iată că am gătit prânzul meu, juncii mei și cele hrănite ale mele s-au junghiat, și toate sunt gata, veniți la nuntă.
5. Iar ei nebăgând seamă s-au dus, unul la holda sa, altul la neguțătoria sa.
6. Iar ceilalți prințând pre slugile lui i-au pedepsit, și i-au omorât pre ei.

7. Și auzind Împăratul acela, s-a mâniat, și trimițând oștile sale, a pierdut pre ucigașii aceia, și cetatea lor o a ars.
8. Atunci a zis slugilor sale: Iată nunta este gata, iar cei chemați nu au fost vrednici.
9. Deci mergeți la răspântiile căilor, și pre câți veți afla, îi chemați la nuntă.
10. Și ieșind slugile acelea la răspântii, au adunat pre toți câți au aflat și răi și buni; și s-a umplut nunta de cei ce ședea.
11. Și intrând Împăratul să vadă pre cei ce ședea, văzut-a acolo pre un om care nu era îmbrăcat în haină de nuntă.
12. Și i-a zis lui: Prietene, cum ai intrat aici, neavând haină de nuntă? Iar el tăcea.
13. Atunci a zis Împăratul slugilor: Legându-i lui mâinile și picioarele, luați-l pre dânsul, și-l aruncați întru întunerecul cel mai dinafară, acolo va fi plângerea, și scârșnirea dinților.
14. Că mulți sunt chemați, dar puțini aleși.
15. Atunci mergând Fariseii sfat au făcut ca să-l vâneze pre el în cuvânt.
16. Și au trimis pre ucenicii lor împreună cu Irodianii, zicând: Învățătorule, știm că adevărat ești, și calea lui Dumnezeu întru adevăr înveți, și nu-ți este ție grijă de nimenea, că nu cauți în fața oamenilor.
17. Deci spune-ne nouă, ce ți se pare ție? Se cade a da dajdie Cezarului, sau nu?
18. Iar Iisus cunoscând vicleșugul lor, a zis: Ce mă ispitiți fățarnicilor? Arătați-mi mie banul dajdiei.
19. Iar ei au adus lui un dinar.
20. Și a zis lor: Al cui este chipul acesta și scriptura cea de pre el?
21. Zis-au lui: Ale Cezarului. Atunci a zis lor: Dați dar înapoi pre cele ce sunt ale Cezarului, Cezarului; și pre cele ce sunt ale lui Dumnezeu, lui Dumnezeu.
22. Și auzind s-au mirat, și lăsându-l pre el, s-au dus.
23. Într-aceea zi, au venit la dânsul Saducheii care zic că nu este înviere, și l-au întrebat pre el zicând:
24. Învățătorule, Moise a zis: De va muri cineva neavând feciori, să ia fratele lui pre femeia lui, și să ridice sămânță fratelui său.

25. Deci erau la noi șapte frați, și cel dintâi însurându-se, a murit, și neavând sămânță, a lăsat pre femeia sa fratelui său.
26. Așijderea și al doilea, și al treilea, până la al șaptelea.
27. Iar mai pre urmă de toți a murit și femeia.
28. Deci la înviere, ■ căruia dintru acei șapte va fi femeie? Că toți o au avut pre ea.
29. Iar Iisus răspunzând, a zis lor: Vă rătăciți neștiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.
30. Că la înviere nici se însoară nici se mărită, ci ca Îngerii lui Dumnezeu în Cer sunt.
31. Iar pentru învierea morților, au nu ați citit ceea ce s-a zis vouă de la Dumnezeu, grăind:
32. Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, și Dumnezeul lui Isaac, și Dumnezeul lui Iacov; nu este Dumnezeu, Dumnezeu al morților, ci al viilor.
33. Și auzind noroadale se mirau de învățătura lui.
34. Iar Fariseii auzind că a astupat gurile Saducheilor, s-au adunat împreună.
35. Și l-a întrebat pre el unul din ei învățător de lege, ispitindu-l pre el, și zicând:
36. Învățătorule, care poruncă este mai mare în lege?
37. Iar Iisus a zis lui: Să iubești pre Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, și cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este întâi și mai mare poruncă.
38. Iar a doua asemenea acesteia: Să iubești pre aproapele tău, ca însuși pre tine.
39. Într-aceste două porunci toată legea și Prorocii se spânzură.
40. Și fiind adunați Fariseii, i-a întrebat pre ei Iisus.
41. Zicând: Ce vi se pare vouă de Hristos? Al cui fiu este? Zis-au lui: Al lui David.
42. Zis-a lor: Dar cum David cu Duhul îl numește pre el Domn, zicând:
43. Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi de-a dreapta mea, până ce voi pune pre vrăjmașii tăi așternut Picioarelor tale.
44. Deci dacă David îl numește pre el Domn, cum fiu al lui este?
45. Și nimenea nu putea să răspundă lui cuvânt, nici a mai îndrăznit cineva dintr-aceia să-l mai întrebe pre el.

Cap. 23

1. Atunci Iisus a grăit noroadelor, și Ucenicilor săi zicând:
2. Pre scaunul lui Moise au șezut Cărturarii și Fariseii.
3. Deci toate câte vor zice vouă să păziți, păziți, și faceți, iar după lucrurile lor nu faceți; că zic, și ei nu fac.
4. Că leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat, și le pun pre umerile oamenilor, iar ei nici cu degetul lor nu vor să le miște pre ele.
5. Și toate lucrurile lor le fac ca să se vază de oameni; că își lătesc filacteriile lor, și-și măresc ceprazele hainelor sale.
6. Și iubesc șederile cele mai întâi la ospățuri, și scaunele cele mai de sus în sinagoguri.
7. Și închinăciunile prin târguri, și a se chema de oameni: Rabbi, Rabbi.
8. Iar voi să nu vă numiți Rabbi, că unul este Dascălul vostru, Hristos; iar voi toți frați sunteți.
9. Și tată să nu chemați vouă pre pământ, că unul este Tatăl vostru cel din Ceruri.
10. Nici să vă numiți învățători, că unul este Învățătorul vostru, Hristos.
11. Iar cel ce este mai mare între voi, să fie vouă slugă.
12. Că cel ce se va înălța pre sine, se va smeri; și cel ce se va smeri pre sine, se va înălța.
13. Ci vai vouă Cărturarilor și Fariseilor fățarnici, că mâncați casele văduvelor, și cu pricină îndelung rugându-vă; pentru aceasta mai multă osândă veți lua.
14. Vai vouă Cărturarilor și Fariseilor fățarnici, că închideți Împărăția Cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intrați, nici pre cei ce vor să intre nu-i lăsați.
15. Vai vouă Cărturarilor și Fariseilor fățarnici, că înconjurați marea și uscatul, ca să faceți un nemernic, și dacă se face, îl faceți pre el fiu Gheenei îndoit decât voi.
16. Vai vouă povățuitori orbi, care ziceți: Că cel ce se va jura pre Biserică, nimic nu este; iar cel ce se va jura pre aurul Bisericii, vinovat este.
17. Nebuni și orbi, că ce este mai mare, aurul, sau Biserica care sfințește pre aur?

18. Și, cel ce se va jura pre Oltar, nimic nu este; iar cel ce se va jura pre darul ce este deasupra lui, vinovat este.
19. Nebuni și orbi, că ce este mai mare, darul, sau Oltarul care sfințește pre dar?
20. Deci cela ce se jură pre Oltar, se jură pre el, și pre toate cele ce sunt deasupra lui.
21. Și cela ce se jură pre Biserică, se jură pre ea, și pre cela ce locuiește într-însa.
22. Și cela ce se jură pre Cer, se jură pre Scaunul lui Dumnezeu, și pre cela ce șade pre el.
23. Vai vouă Cărturarilor și Fariseilor fățarnici, că zeciuți izma, și mărarul, și chimenul, și ați lăsat cele mai grele ale legii: Judecata, și mila, și credința; acestea se cădea să le faceți, și acelea să nu le lăsați.
24. Povățuitori orbi, care strecurați tântarul, și înghițiți cămila.
25. Vai vouă Cărturarilor și Fariseilor fățarnici, că curățiți partea cea din afară a paharului și a blidului, iar dinlăuntru sunt pline de răpire și de nedreptate.
26. Farisee oarbe, curățește întâi partea cea dinlăuntru a paharului și a blidului, ca să fie și cea dinafară curată.
27. Vai vouă Cărturarilor și Fariseilor fățarnici, că vă asemenați mormânturilor celor văruite, care din afară se arată frumoase, iar dinlăuntru sunt pline de oasele morților, și de toată necurăția.
28. Așa și voi, dinafară vă arătați oamenilor drepti, iar dinlăuntru sunteți plini de fățarnie și de fărădelege.
29. Vai vouă Cărturarilor și Fariseilor fățarnici, că zidiți mormânturile Prorocilor, și împodobiți gropile dreptilor.
30. Și ziceți: De am fi fost în zilele părinților noștri, n-am fi fost părtași lor întru sângele Prorocilor.
31. Drept aceea înșivă mărturisiți de voi că sunteți fii ai celor ce au omorât pre Proroci.
32. Și voi împliniți măsura părinților voștri.
33. Șerpi, pui de năpârce, cum veți scăpa de judecata Gheenei?
34. Pentru aceasta, iată eu trimit la voi Proroci, și Întelepți, și Cărturari, și dintre dânșii veți ucide, și veți răstigni, și dintre dânșii veți bate în soboarele voastre, și îi veți goni din oraș în oraș.

35. Ca să vină asupra voastră tot sângele drept, care s-a vărsat pre pământ, de la sângele lui Abel celui drept, până la sângele Zahariei fiul Varahiei, care l-ați omorât între Biserică și între Oltar.
36. Amin grăesc vouă, vor veni acestea toate preste neamul acesta.
37. Ierusalime, Ierusalime, cel ce ai omorât pre Proroci, și ai ucis cu pietre pre cei trimiși la tine; de câte ori am vrut să adun pre fiii tăi, în ce chip adună găina puii săi sub aripi, și nu ați vrut.
38. Iată se lasă vouă casa voastră pustie.
39. Că zic vouă: De acum nu mă veți mai vedea, până când veți zice: Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului.

Cap. 24

1. Și ieșind Iisus din Biserică mergea, și s-au apropiat către dânsul Ucenicii lui, ca să-i arăte lui zidurile Bisericii.
2. Iar Iisus a zis lor: Vedeți acestea toate? Amin grăiesc vouă: Nu va rămâne aici piatră pre piatră, care să nu se risipească.
3. Și șezând el în muntele Măslinilor, s-au apropiat către dânsul Ucenicii lui deosebi zicând: Spune nouă când vor fi acestea? Și ce este semnul venirii tale, și al sfârșitului veacului?
4. Și răspunzând Iisus a zis lor: Căutați să nu vă amăgească cineva pre voi.
5. Că mulți vor veni întru Numele meu, zicând: Eu sunt Hristos; și pre mulți vor înșela.
6. Și veți să auziți războaie și vești de războaie. Căutați să nu vă spăimântați.
7. Că se cuvine toate acestea să fie; ci încă nu va fi atunci sfârșitul.
8. Că se va scula neam preste neam, și împărăție preste împărăție; și vor fi foamete și ciume, și cutremure pre alocurea. Ci acestea toate vor fi începătură a durerilor.
9. Atunci vă vor da pre voi în necazuri, și vă vor omorî pre voi; și veți fi urîți de toate neamurile pentru Numele meu.
10. Și atunci se vor sminti mulți, și se vor vinde unul pre altul, și vor urî unul pre altul.

11. Și mulți proroci mincinoși se vor scula și vor înșela pre mulți.
12. Și pentru înmulțirea fărădelegii, va răci dragostea a multora.
13. Iar cela ce va răbda până în sfârșit, acela se va mântui.
14. Și se va propovădui această Evanghelie a Împărăției întru toată lumea, întru mărturie la toate neamurile; și atunci va veni sfârșitul.
15. Deci când veți vedea urâciunea pustiirii, care s-a zis prin Daniil Prorocul, stând în locul cel sfânt (cela ce citește să înțeleagă).
16. Atunci cei din Iudeea să fugă la munți.
17. Și cel ce va fi pre casă, să nu se pogoare să ia ceva din casa sa.
18. Și cel ce va fi în câmp, să nu întoarcă înapoi să-și ia haina sa.
19. Iar vai celor ce vor avea în pântece, și celor ce vor apleca în zilele acelea.
20. Ci rugați-vă, ca să nu fie fuga voastră iarna, nici Sâmbăta.
21. Că va fi atunci necaz mare, care n-a fost din începutul lumii până acum, nici va fi.
22. Și de nu s-ar fi scurtat zilele acelea, nu s-ar fi mântuit tot trupul, ci pentru cei aleși se vor scurta zilele acelea.
23. Atunci de va zice vouă cineva: Iată aicea Hristos sau acolo; să nu credeți.
24. Că se vor scula hristoși mincinoși, și proroci mincinoși, și vor da semne mari și minuni, cât să amăgească de va fi cu putință și pre cei aleși.
25. Iată mai înainte am spus vouă.
26. Deci de vor zice vouă: Iată în pustie este; să nu ieșiți; iată în cămări, să nu credeți.
27. Că precum iese fulgerul de la răsărituri, și se arată până la apusuri, așa va fi și venirea Fiului Omului.
28. Că unde va fi trupul cel mort, acolo se vor aduna vulturii.
29. Însă îndată după necazul acelor zile, soarele se va întuneca, și luna nu-și va da lumina sa, și stelele vor cădea din Cer, și puterile Cerurilor se vor clăti.
30. Și atunci se va arăta Semnul Fiului Omului pre Cer, și atunci vor plânge toate semințiile pământului, și vor vedea pre Fiul Omului venind pre Norii Cerului, cu putere și cu slavă multă.

31. Și va trimite pre Îngerii săi, cu glas mare de trâmbiță, și vor aduna pre cei aleși ai lui din cele patru vânturi, de la marginile Cerurilor până la marginile lor.
32. Iar de la smochin vă învățați pildă, când mlădița lui este moale, și înfrunzește, știți că aproape este vara.
33. Așa și voi, când veți vedea acestea toate, să știți că aproape este lângă uși.
34. Amin grăiesc vouă: Nu va trece neamul acesta, până când toate acestea vor fi.
35. Cerul și pământul va trece, iar cuvintele mele nu vor trece.
36. Iar de ziua aceea și ceasul nimenea nu știe, nici Îngerii din Ceruri, fără numai Tatăl meu singur.
37. Că precum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului Omului.
38. Și precum era în zilele cele mai înainte de potop, mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua întru care a intrat Noe în corabie.
39. Și nu au știut până când a venit potopul și a luat pre toți; așa va fi și venirea Fiului Omului.
40. Atunci doi de vor fi în câmp: Unul se va lua, și unul se va lăsa.
41. Două măcinând la moară: Una se va lua, și una se va lăsa.
42. Deci priveghiați, că nu știți în care ceas Domnul vostru va veni.
43. Iar aceasta să știți, că de ar ști stăpânul casei în care ceas va veni furul, ar fi privegheat și nu ar fi lăsat să-i sape casa lui.
44. Pentru aceasta și voi fiți gata, că în ceasul care nu gândiți, Fiul Omului va veni.
45. Oare cine este sluga cea credincioasă și înțeleaptă, pre care l-a pus Domnul său peste slugile sale, ca să le dea lor hrană la vreme?
46. Fericită este sluga aceea, pre care venind Domnul său îl va afla făcând așa.
47. Amin grăiesc vouă: Că preste toate averile sale îl va pune pre el.
48. Iar de va zice acea slugă rea întru inima sa: Zăbovește domnul meu a veni,

49. Și va începe ■ bate pre soțiile sale, și a mânca și a bea cu bețivii,
50. Veni-va Domnul slugii aceleia în ziua întru care nu așteaptă, și în ceasul întru care nu știe.
51. Și-l va tăia pre el în două, și partea lui cu fățarnicii o va pune. Acolo va fi plângerea și scârșnirea dinților.

Cap. 25

1. Atunci se va asemăna Împărăția Cerurilor cu zece fecioare, care luându-și candelile sale, au ieșit întru întâmpinarea Mirelui.
2. Și cinci dintre ele erau înțelepte, iar cinci nebune.
3. Cele nebune luând-și candelile lor, n-au luat cu sine untdelemn.
4. Iar cele înțelepte au luat untdelemn în vasele lor, cu candelile lor.
5. Și zăbovindu-se Mirele, au dormitat toate, și au adormit.
6. Și la miezul nopții s-a făcut strigare: Iată Mirele vine, ieșiți întru întâmpinarea lui.
7. Atunci s-au sculat toate fecioarele acelea, și și-au împodobit candelile sale.
8. Iar cele nebune au zis celor înțelepte: Dați-ne nouă din untdelemn al vostru, că se sting candelile noastre.
9. Și au răspuns cele înțelepte zicând: Nu cumva nu ne va ajunge nouă și vouă, ci mai bine mergeți la cei ce vând și vă cumpărați vouă.
10. Iar mergând ele să cumpere, venit-a Mirele; și cele ce erau gata, au intrat cu el la nuntă, și s-a închis ușa.
11. Iar mai pre urmă au venit și celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide nouă.
12. Iar el răspunzând, a zis: Amin zic vouă: nu vă știu pre voi.
13. Drept aceea privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul, întru care Fiul Omului va veni.
14. Că în ce chip un om mergând departe, a chemat slugile sale și le-a dat lor avuția sa.

15. Și unuia i-a dat cinci talanți, iar altuia doi, iar altuia unul, fieștecăruia duple puterea lui; și s-a dus îndată.
16. Deci mergând cel ce luase cinci talanți, a lucrat cu dânsii, și a făcut alți cinci talanți.
17. Așijderea și cel cu doi, a dobândit și acesta alți doi.
18. Iar cel ce luase unul, ducându-se a săpat în pământ și a ascuns argintul Domnului său.
19. Iar după multă vreme a venit Domnul slugilor acelora, și a făcut socoteală cu dânsii.
20. Și venind cel ce a luat cinci talanți, a adus alți cinci talanți, zicând: Doamne, cinci talanți mi-ai dat mie; iată, alți cinci talanți am dobândit cu ei.
21. Zis-a lui Domnul său: Bine slugă bună, și credincioasă, preste puține ai fost credincios, preste multe te voi pune; intră întru bucuria Domnului tău.
22. Și venind și cel ce a luat doi talanți, a zis: Doamne, doi talanți mi-ai dat mie; iată, alți doi talanți am dobândit cu ei.
23. Zis-a lui Domnul său: Bine slugă bună și credincioasă; preste puține ai fost credincios, preste multe te voi pune; intră întru bucuria Domnului tău.
24. Și venind și cel ce a luat un talant, a zis: Doamne, te-am știut că ești om aspru, seceri unde nu ai semănat și aduni de unde nu ai risipit.
25. Și temându-mă m-am dus de am ascuns talantul tău în pământ; iată, ai al tău.
26. Și răspunzând Domnul său, i-a zis lui: Slugă vicleană și leneșă, ai știut că secer unde n-am semănat, și adun de unde n-am risipit?
27. Pentru aceasta dar se cuvenea ție să fi dat argintul meu schimbătorilor, și venind eu, aș fi luat al meu cu dobândă.
28. Luați dar de la el talantul, și îl dați celui ce are zece talanți. (Că tot celui ce are, i se va da, și-i va prisosi.
29. Iar de la cel ce n-are, și ceea ce i se pare că are, i se va lua de la dânsul).
30. Și pre sluga cea netrebnică, aruncați-l întru întunerecul cel mai dinafară; acolo va fi plângerea și scârșnirea dinților.
31. Iar când va veni Fiul Omului întru Slava sa, și toți sfinții Îngeri cu dânsul, atunci va ședea pre Scaunul Slavei sale.

32. Și se vor aduna înaintea lui toate limbile; și-i va despărți pre dânsii unul de altul, precum desparte păstorul oile din iezi.
33. Și va pune oile de-a dreapta lui, iar iezii de-a stânga.
34. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta lui: Veniți blagosloviții Părintelui meu, moșteniți Împărăția care este gătită vouă de la întemeierea lumii.
35. Că am flămânzit, și mi-ați dat de am mâncat; am însetat, și mi-ați dat de am băut; strein am fost, și m-ați primit.
36. Gol, și m-ați îmbrăcat; bolnav am fost, și m-ați cercetat; în temniță am fost, și ați venit la mine.
37. Atunci vor răspunde lui dreptii, zicând: Doamne când te-am văzut flămând, și te-am hrănit? Sau însetat, și ți-am dat de ai băut?
38. Sau când te-am văzut strein, și te-am primit? Sau gol, și te-am îmbrăcat?
39. Sau când te-am văzut bolnav, sau în temniță, și am venit la tine?
40. Și răspunzând Împăratul, va zice lor: Amin zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintru acești frați ai mei prea mici, mie ați făcut.
41. Atunci va zice și celor de-a stânga lui: Duceți-vă de la mine blestemaților în focul cel veșnic, care este gătit diavolului, și îngerilor lui.
42. Că am flămânzit, și nu mi-ați dat să mănânc; am însetat, și nu mi-ați dat să beau.
43. Strein am fost, și nu m-ați primit; gol, și nu m-ați îmbrăcat; bolnav, și în temniță, și nu m-ați cercetat pre mine.
44. Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne, când te-am văzut flămând, sau însetat, sau strein, sau gol, sau bolnav, sau în temniță, și nu am slujit ție?
45. Atunci va răspunde lor, zicând: Amin grăiesc vouă, întrucât nu ați făcut unuia dintru acești prea mici, nici mie nu ați făcut.
46. Și vor merge aceștia în muncă veșnică, iar dreptii în viața veșnică.

Cap. 26

1. Și a fost când a săvârșit Iisus toate cuvintele acestea, a zis Ucenicilor săi:
2. Știți că după două zile Paștile vor fi, și Fiul Omului se va da să se răstignească.
3. Atuncea s-au adunat Arhieriei și Cărturarii și Bătrânii norodului în curtea Arhierelui, ce se numea Caiafa.
4. Și sfat au făcut să prinză pre Iisus cu vicleșug și să-l omoare.
5. Și ziceau: Nu în ziua praznicului, ca să nu se facă tulburare întru norod.
6. Iar fiind Iisus în Betania, în casa lui Simon leprosul,
7. Venit-a la dânsul o femeie având un alabastru cu mir de mult preț, și l-a turnat pre capul lui, șezând el.
8. Iar Ucenicii văzând le-a părut rău, zicând: Pentru ce se făcu această pagubă?
9. Că se putea vinde acest mir drept mult, și să se dea săracilor.
10. Iar Iisus știind, a zis lor: Pentru ce dați supărare femeii? Că bun lucru a făcut cu mine.
11. Că pre săraci pururea îi aveți cu voi, iar pre mine nu mă aveți pururea.
12. Că vărsând aceasta mirul acesta pre trupul meu, spre îngroparea mea a făcut.
13. Amin grăiesc vouă: Oriunde se va propovădui Evanghelia aceasta în toată lumea, zice-se-va și ce a făcut aceasta, întru pomenirea ei.
14. Atunci unul din cei doisprezece, care se numea Iuda Iscarioteanul, mergând la Arhieriei, a zis lor: Ce îmi veți da mie, și eu îl voi da pre el vouă?
15. Iar ei i-au pus lui treizeci de arginți.
16. Și de atunci căuta vreme cu prilej ca să-l dea pre el.
17. Iar în ziua cea dintâi a azimilor, au venit Ucenicii la Iisus, zicând lui: Unde voiești să gătim ție să mănânci Paștile?
18. Iar el a zis lor: Mergeți în oraș la oarecine, și ziceți lui: Învățătorul zice, Vremea mea aproape este, la tine voi să fac Paștile cu Ucenicii mei.

19. Și au făcut Ucenicii precum le-a poruncit lor Iisus; și au gătit Paștile.
20. Iar făcându-se seară, ■ șezut cu cei doisprezece Ucenici ai săi.
21. Și mâncând ei, a zis: Amin grăiesc vouă, că unul din voi va să mă vândă.
22. Iar ei întristându-se foarte, au început a zice lui fieștecăre dintr-înșii: Nu cumva eu sunt, Doamne?
23. Iar el răspunzând, ■ zis: Căla ce ■ întins cu mine mâna în blid, acela va să mă vândă.
24. Ci Fiul Omului va merge precum este scris pentru el; dar vai omului aceluia prin care Fiul Omului se vinde. Mai bine ar fi fost lui, de nu s-ar fi născut omul acela.
25. Și răspunzând Iuda, cel ce l-a vândut pre el, ■ zis: Nu cumva sunt eu, Învățătorule? Zis-a lui: Tu ziseși.
26. Deci mâncând ei, luând Iisus pâinea, și blagoslovind, a frânt, și a dat Ucenicilor, și a zis: Luați, mâncați, acesta este Trupul meu.
27. Și luând paharul, și mulțumind, a dat lor, zicând:
28. Beți dintru acesta toți. Că acesta este Sângele meu al legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor.
29. Că zic vouă, că nu voi mai bea de acum dintr-această roadă a viței, până în ziua aceea, când o voi bea pre aceasta cu voi nouă întru Împărăția Tatălui meu.
30. Și dând laudă, a ieșit în muntele Măslinilor.
31. Atunci a zis lor Iisus: Toți voi vă veți sminti întru mine în noaptea aceasta. Că scris este: Bate-voi Păstorul și se vor risipi oile turmei.
32. Iar după ce voi învia, voi merge mai-nainte de voi în Galileea.
33. Și răspunzând Petru, a zis lui: Deși toți se vor sminti întru tine, iar eu niciodată nu mă voi sminti.
34. Zis-a Iisus lui: Amin zic ție, că întru această noapte mai înainte de a cânta cocoșul, de trei ori te vei lepăda de mine.
35. Zis-a Petru lui: De mi s-ar întâmpla și a muri împreună cu tine, nu mă voi lepăda de tine. Așijderea încă și toți Ucenicii au zis.
36. Atunci a venit împreună cu dânsii Iisus în satul ce se numește Ghetsimani; și a zis Ucenicilor: Ședeți aici până voi merge să mă rog acolo.

37. Și luând pre Petru, și pre cei doi fii ai lui Zevedei, a început ■ se întrista, și a se mâhni.
38. Atunci a zis lor Iisus: Întristat este sufletul meu până la moarte; rămâneți aici și priveghiați împreună cu mine.
39. Și mergând puțin mai înainte, a căzut pre fața sa, rugându-se și zicând: Părintele meu, de este cu puțință, treacă de la mine paharul acesta; însă nu precum voiesc eu, ci precum tu.
40. Și a venit către Ucenici și i-a aflat pre dâșii dormind, și a zis lui Petru: Așa nu ați putut un ceas a priveghea împreună cu mine.
41. Privegheați și vă rugați ca să nu intrați în ispită: Că Duhul este osârduitor, iar trupul neputincios.
42. Iarăși a doua oară mergând s-a rugat, zicând: Părintele meu, de nu poate trece acest pahar de la mine, ca să nu-l beau pre el, fie voia ta.
43. Și venind, i-a aflat pre dâșii iarăși dormind, că erau ochii lor îngreuiți.
44. Și lăsându-i pre ei, mergând iarăși s-a rugat a treia oară, acelaș cuvânt zicând.
45. Atunci a venit la Ucenicii săi, și le-a zis lor: Dormiți de acum, și vă odihniți. Iată s-a apropiat ceasul, și Fiul Omului se va da în mâinile păcătoșilor.
46. Sculați-vă, să mergem; iată, s-a apropiat cela ce m-a vândut.
47. Și încă el grăind, iată Iuda, unul din cei doisprezece a venit, și împreună cu el norod mult, cu săbii, și cu fuști, trimiși de Arhieriei și de Bătrânii norodului.
48. Iar cela ce-l vânduse pre el, le-a dat lor semn, zicând: Pre care voi săruta, acela este, prindeți-l pre el.
49. Și îndatăș apropiindu-se de Iisus, a zis: Bucură-te, Învățătorule; și l-a sărutat pre el.
50. Iar Iisus a zis lui: Prietene, pentru ce ai venit? Atunci apropiindu-se ei, au pus mâinile pre Iisus și l-au prins pre el.
51. Și iată unul din cei ce era cu Iisus, întinzându-și mâna, și-a scos sabia sa; și lovind pre sluga Arhierelui, i-a tăiat urechea lui.
52. Atunci a zis Iisus lui: Întoarce sabia ta în locul ei; că toți cei ce scot sabie, de sabie vor muri.

53. Au și se pare, că nu pot ■ ruga acum pre Tatăl meu, și să-mi puie mie înainte mai mult decât douăsprezece Legiuni de Îngeri?
54. Dar cum se vor umplea scripturile, care zic, că așa se cade să fie?
55. Întru același ceas a zis Iisus noroadelor: Ca la un tâlhar ați ieșit cu săbii și cu fuști să mă prindeți pre mine. În toate zilele la voi ședeam, învățând în Biserică, și nu m-ați prins pre mine.
56. Însă acestea toate s-au făcut, ca să se plinească scripturile Prorocilor; atunci Ucenicii toți lăsându-l pre el, au fugit.
57. Iar ei prinzând pre Iisus l-au dus la Caiafa Arhierul, unde Cărturarii și Bătrânii erau adunați.
58. Iar Petru mergea după El de departe, până la curtea Arhierelui; și intrând înlăuntru ședea cu slugile, să vadă sfârșitul.
59. Iar Arhieriei și Bătrânii, și tot sfatul, căutau mărturie mincinoasă asupra lui Iisus, ca să-l omoare pre el.
60. Și nu au aflat; și multe mărturii mincinoase venind de față, nu au aflat, iar mai pre urmă venind două mărturii mincinoase, au zis:
61. Acesta a zis: Pot să stric Biserica lui Dumnezeu, și în trei zile s-o zidesc pre dânsa.
62. Și sculându-se Arhierul, a zis lui: Nimica nu răspunzi? Ce aceștia mărturisesc asupra ta?
63. Iar Iisus tăcea; și răspunzând Arhierul, a zis lui: Juru-te pre Dumnezeu cel viu, ca să spui nouă de ești tu Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.
64. Zis-a Iisus lui: Tu ai zis; însă zic vouă: De acum veți vedea pre Fiul Omului șezând de-a dreapta puterii, și venind pre Norii Cerului.
65. Atunci Arhierul și-a rupt hainele sale, zicând: Că a hulit; ce ne mai trebuiesc alte mărturii? Iată acum ați auzit hula lui.
66. Ce vă pare vouă? Iar ei răspunzând, au zis: Vinovat este morții.
67. Atunci au scuipat în Obrazul lui, și cu pumnii l-au bătut, iar alții îi da palme.
68. Zicând: Prorocește nouă Hristoase, cine este cel ce te-a lovit.
69. Iar Petru ședea afară în curte; și a venit la el o slujnică, zicând: Și tu erai cu Iisus Galileeanul.

70. Iar el s-a lepădat înaintea tuturor, zicând: Nu știu ce zici.
71. Și ieșind el la poartă, l-a văzut pre el alta, și a zis celor de acolo: Și acesta era cu Iisus Nazarineanul.
72. Și iarăși s-a lepădat cu jurământ: Că nu știu pre omul acesta.
73. Iar preste puțin, apropiindu-se cei ce sta, au zis lui Petru: Adevărat și tu dintr-înșii ești, că și graiul tău arătat te face pre tine.
74. Atunci a început a se blestema, și a se jura, că nu știu pre omul acesta; și îndatăși cocoșul a cântat.
75. Și și-a adus aminte Petru de cuvântul lui Iisus ce-i zisese lui: Că mai înainte de a cânta cocoșul, de trei ori te vei lepăda de mine, și ieșind afară a plâns cu amar.

Cap. 27

1. Iar dacă s-a făcut ziuă, sfat au făcut toți Arhiereii, și Bătrânii norodului asupra lui Iisus, ca să-l omoare pre el.
2. Și legându-l pre dânsul l-au dus, și l-au dat domnului Pilat din Pont.
3. Atunci văzând Iuda, cel ce l-a vândut pre el, că s-a judecat spre moarte, căindu-se, a întors cei treizeci de arginți Arhiereilor, și Bătrânilor, zicând:
4. Greșit-am de am vândut sânge nevinovat. Iar ei au zis: Ce este nouă? Tu vei vedea.
5. Și aruncând arginții în Biserică, s-a dus de acolo; și mergând s-a spânzurat.
6. Iar Arhiereii luând arginții, au zis: Nu se cuvine a-i pune pre aceștia în corvana; de vreme ce preț de sânge este.
7. Și sfat făcând, au cumpărat cu ei țarina olarului, pentru îngroparea străinilor.
8. Pentru aceea s-a numit țarina aceea, țarina sângelui, până în ziua de astăzi.
9. (Atunci s-a plinit ceea ce s-a zis prin Prorocul Ieremia ce zice: Și au luat treizeci de arginți, prețul celui prețuit, care s-a prețuit de fiii lui Israil.
10. Și i-au dat pre ei pre țarina olarului, precum mi-a spus mie Domnul.)

11. Iar Iisus sta înaintea dregătorului; și l-a întrebat pre el dregătorul, zicând: Tu ești Împăratul Iudeilor? Iar Iisus a zis lui: Tu zici.
12. Și când grăiau asupra lui Arhiereii și Bătrânii, nimic nu răspundea.
13. Atunci a zis Pilat lui: Nu auzi câte mărturisesc asupra ta?
14. Și nu i-a răspuns lui la nici un cuvânt, cât se mira dregătorul foarte.
15. Iar la Praznic avea obicei dregătorul să slobozească norodului un vinovat, pre care vrea ei.
16. Și aveau atunci un vinovat vestit ce se numea Baraba.
17. Deci adunându-se ei, a zis lor Pilat: Pre care voiți să vă slobozesc vouă? Pre Baraba, sau pre Iisus ce se zice Hristos?
18. Că știa că pentru pizmă l-au dat pre el.
19. Și șezând el pre scaun la judecată, a trimis la dânsul femeia lui zicând: Nimic ție și dreptului acestuia, că multe am pățimit astăzi în vis pentru dânsul.
20. Iar Arhiereii și Bătrânii au plecat pre noroade ca să ceară pre Baraba, iar pre Iisus să-l piarză.
21. Și răspunzând dregătorul, a zis lor: Pre care voiți dintru amândoi să vă slobozesc vouă? Iar ei au zis: Pre Baraba.
22. Zis-a lor Pilat: Dar ce voi face lui Iisus ce se zice Hristos? Zis-au lui toți: Să se răstignească.
23. Iar dregătorul a zis: Dar ce rău a făcut? Iar ei mai vârtos strigau, zicând: Să se răstignească.
24. Deci văzând Pilat că nimic nu folosește, ci mai multă gâlceavă se face, luând apă, și-a spălat mâinile înaintea norodului, zicând: Nevinovat sunt de sângele dreptului acestuia, voi veți vedea.
25. Și răspunzând tot norodul, a zis: Sângele lui asupra noastră, și asupra feciorilor noștri.
26. Atunci le-a slobozit lor pe Baraba, iar pre Iisus bătându-l, l-a dat să se răstignească.
27. Atunci ostașii dregătorului ducând pre Iisus în divan, adunat-au la dânsul toată mulțimea ostașilor.
28. Și desbrăcându-l pre el, l-au îmbrăcat cu hlamidă roșie.
29. Și împletind cunună de spini, au pus în Capul lui, și trestie în Dreapta lui; și îngenunchind înaintea lui, își băteau joc de el, zicând: Bucură-te, Împăratul Iudeilor.

30. Și scuișând asupra lui, au luat trestia, și-l băteau pre el preste Cap.
31. Și dacă l-au batjocorit pre dânsul, au dezbrăcat de pre el hlamida, și l-au îmbrăcat în hainele sale, și l-au dus pre dânsul să-l răstignească.
32. Iar ieșind afară, au aflat pre un om Cirinean anume Simon, pre acesta l-au silit să ducă Crucea lui.
33. Și venind la locul ce se numește Golgota, care se zice locul Căpățânii.
34. I-au dea lui să bea oțet amestecat cu fiere; și gustând, nu vrea să bea.
35. Iar după ce l-au răstignit pre el, au împărțit hainele lui, punând sorți, ca să se plinească ceea ce s-a zis de Prorocul: Împărțit-au hainele mele loruși, și pentru cămașa mea au aruncat sorți.
36. Și șezând, îl păzeau pre el acolo.
37. Și au pus deasupra Capului lui vina lui scrisă: **ACESTA ESTE IISUS ÎMPARATUL IUDEILOR.**
38. Atunci au răstignit împreună cu dânsul doi tâlhari: Unul de-a dreapta, și altul de-a stânga.
39. Iar cei ce treceau îl huleau pre dânsul, clătind cu capetele sale.
40. Și zicând: Căla ce strici Biserica, și în trei zile o zidești, mântuește-te pre tine însuși, de ești Fiul lui Dumnezeu, pogoară-te de pre Cruce.
41. Așijderea încă și Arhieriei batjocorindu-l, împreună cu Cărturarii și cu Bătrânii, și cu Fariseii, ziceau:
42. Pre alții ■ mântuit, iar pre sine nu poate să se mântuiască; de este Împăratul lui Israil, pogoare-să acum de pre Cruce, și să credem într-însul.
43. Nădăjduia spre Dumnezeu; izbăvească-l acum pre dânsul, de îl voiește pre el; că a zis: Că Fiul lui Dumnezeu sunt.
44. Asemenea și tâlharii cei ce erau împreună cu el răstigniți, îl ocărau pre el.
45. Iar de la al șaselea ceas, întuneric s-a făcut preste tot pământul, până la al nouălea ceas.
46. Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Ili, Ili, Lima Sabahtani; adică: Dumnezeuul meu, Dumnezeuul meu, căci m-ai lăsat.

47. Iar oarecare din cei ce sta acolo auzind, ziceau: Că pre Ilie strigă acesta.
48. Și îndată alergând unul dintr-înșii, și luând un burete, l-a umplut de oțet, și punându-l într-o trestie, l-a adăpat pre el.
49. Iar ceilalți ziceau: Lasă să vedem, au veni-va Ilie să-l mântuiască pre el?
50. Iar Iisus iarăși strigând cu glas mare, și-a dat Duhul.
51. Și iată Catapeteasma Bisericii s-a rupt în două, de sus până jos; și pământul s-a cutremurat; și pietrile s-au despicate.
52. Și mormânturile s-au deschis; și multe trupuri ale sfinților ce adormiseră, s-au sculat.
53. Și ieșind din mormânturi, după Învierea lui, au venit în sfânta cetate și s-au arătat multora.
54. Iar Sutașul, și cei ce erau împreună cu el păzind pre Iisus, văzând cutremurul, și cele ce s-au făcut, s-au înfricoșat foarte, zicând: Adevărat Fiu al lui Dumnezeu a fost acesta.
55. Și erau acolo și femei multe de departe privind, care merseseră după Iisus din Galileea, slujind lui.
56. Între care era Maria Magdalena, și Maria muma lui Iacov, și a lui Iosi, și muma fiilor lui Zevedei.
57. Iar făcându-se seară, a venit un om bogat din Arimateea, numele lui Iosif, care și el fusese ucenic al lui Iisus.
58. Acesta venind la Pilat, a cerut Trupul lui Iisus.
59. Atunci Pilat a poruncit să se dea Trupul. Și luând Iosif Trupul, l-a înfășurat în Giulgiu curat.
60. Și l-a pus pre el într-un mormânt nou al său, pre care îl săpase în piatră, și prăvălind o piatră mare pre ușa mormântului, s-a dus.
61. Și erau acolo Maria Magdalena, și cealaltă Marie, șezând în preajma Mormântului.
62. Iar a doua zi, care este după Vineri, s-au adunat Arhieriei, și Fariseii la Pilat, zicând:
63. Doamne, adusu-ne-am aminte, că înșelătorul acela, a zis încă fiind viu: După trei zile mă voi scula.
64. Deci poruncește să se întărească Mormântul până a treia zi; nu cumva venind Ucenicii lui noaptea, să-l fure pre el; și să zică norodului că s-a sculat din morți; și va fi rătăcirea cea de apoi mai rea decât cea dintâi.

65. Zis-a lor Pilat: Aveți custodie; mergeți de întăriți cum știți.
66. Iar ei mergând, au întărit Mormântul pecetluind piatra împreună cu custodia.

Cap. 28

1. Iar Sâmbătă târziu, întru ceea ce se lumina spre una din Sâmbete, a venit Maria Magdalena, și cealaltă Marie, să vadă Mormântul.
2. Și iată, cutremur mare s-a făcut. Că Îngerul Domnului pogorându-se din Cer, și venind a prăvălit piatra de pre ușă, și ședea deasupra ei.
3. Și era vederea lui ca Fulgerul, și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada.
4. Și de frica lui s-au cutremurat cei ce păzeau, și s-au făcut ca niște morți.
5. Iar Îngerul răspunzând, a zis femeilor: Nu vă temeți voi; căci știu că pre Iisus cel răstignit căutați.
6. Nu este aici; că s-a sculat precum a zis; veniți de vedeți locul unde a zăcut Domnul.
7. Și degrab mergând, spuneți Ucenicilor lui, că s-a sculat din morți; și iată va merge mai înainte de voi în Galileea; acolo veți vedea pre dânsul; iată am spus vouă.
8. Și ieșind degrab de la Mormânt, cu frică și cu bucurie mare, au alergat să vestească Ucenicilor lui.
9. Și când mergeau ele să spună Ucenicilor lui, iată Iisus le-a întâmpinat pre dânsule, zicând: Bucurați-vă; iar ele apropiindu-se, au cuprins Picioarele lui, și s-au închinat lui.
10. Atunci a zis lor Iisus: Nu vă temeți; mergeți și vestiți fraților mei, ca să meargă în Galileea, și acolo mă vor vedea.
11. Iar mergând ele, iată, unii din strejari venind în cetate, au vestit Arhiereilor toate cele ce s-au făcut.
12. Și adunându-se împreună cu Bătrânii, și sfat făcând, atunci Pilat a poruncit să se dea Trupul, arginți mulți au dat ostașilor.
13. Zicând: Ziceți, că Ucenicii lui noaptea venind l-au furat pre el, dormind noi.
14. Și de se va auzi aceasta la dregătorul, noi îl vom potoli pre el, și pre voi fără de grijă vă vom face.
15. Iar ei luând arginții, au făcut cum i-au învățat. Și s-a vestit cuvântul acesta între Iudei, până astăzi.
16. Iar cei unsprezece Ucenici, au mers în Galileea, în muntele unde le-a poruncit lor Iisus.
17. Și văzându-l pre el s-au închinat lui; iar unii s-au îndoit.
18. Și apropiindu-se Iisus le-a grăit lor, zicând: Datu-mi-s-a toată stăpânirea, în Cer, și pre pământ.
19. Drept aceea mergând, învățați toate neamurile, botezându-i pre ei în Numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh.
20. Învățându-i pre dânsii să păzească toate câte am poruncit vouă. Și iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până în sfârșitul veacului, Amin.

Capetele Sfintei Evanghelii celei de la Marcu

Cap. 1

Pentru Ioan când a botezat pe Domnul în Iordan. Pentru chemarea lui Petru și a lui Andrei și a fiilor lui Zevedei. Pentru cel ce se îndrăcea. Pentru soacra lui Petru. Pentru cei ce s-au vindecat de feluri de boli și pentru lepros.

Cap. 2

Pentru slăbănogul ce se purta de patru. Pentru Iisus când a mâncat cu vameșii. Pentru ucenici când smulgeau spice sâmbăta.

Cap. 3

Pentru cel ce avea mâna uscată, pentru alegerea Apostolilor. Pentru mumă și frați.

Cap. 4

Pentru pilda sămânței. Pentru certarea vântului și a mării.

Cap. 5

Pentru Legheon. Pentru fiica mai marelui sinagogăi și pentru aceea ce îi curgea sânge.

Cap. 6

Pentru rânduiala sau trimiterea Apostolilor la propovăduire. Pentru Ioan și pentru Irod. Pentru cele cinci pâini și pentru cei doi pești. Pentru umblarea lui Iisus pe mare.

Cap. 7

Pentru ucenici când au mâncat cu mâinile nespălate. Pentru călcarea poruncilor lui Dumnezeu. Pentru obiceiurile oamenilor. Pentru femeia cea din Fenicia Siriei cu fata îndrăcită. Pentru vindecarea surdului ce grăia cu anevoie.

Cap. 8

Pentru cele șapte pâini. Pentru cei ce cereau semn din cer. Pentru aluatul fariseilor și pentru cel orb. Pentru întrebarea ce a făcut Iisus în Cezareea lui Filip cine îl zic a fi. Pentru certarea lui Petru.

Cap. 9

Pentru Schimbarea la Față a lui Iisus. Pentru cel lunatic. Pentru ucenici când se prigonea între sine că cine ar fi mare. Pentru ferirea de scandal.

Cap. 10

Pentru cei ce au întrebat pe Iisus de se cade bărbatului să își lase femeia. Pentru punerea mâinilor lui Iisus pe copii. Pentru bogatul ce a întrebat pe Iisus ce bine va face. Pentru suirea lui Iisus în Ierusalim spre patimă. Pentru fii lui Zevedei. Pentru Bartimeu orbul.

Cap. 11

Pentru mânzul asinei. Pentru smochinul cel uscat. Pentru cei ce vindeau și cumpărau ce s-au scos din biserică. Pentru nădejdea cea întru Dumnezeu. Pentru nepomenirea de rău și pentru iertarea greșalelor. Pentru arhieriei și bătrânii ce au întrebat pe Domnul de puterea lui.

Cap. 12

Pentru pilda viei ce o a dat lucrătorilor. Pentru cei ce au întrebat pe Domnul de dajdie. Pentru saducheii ce tăgăduiesc învierea. Pentru cărturarul știutor de lege. Pentru întrebarea Domnului al cui fiu zic cărturarii că este el. Pentru păzirea de cărturarii cei fățarnici. Pentru văduva aceea ce a pus doi fileari.

Cap. 13

Pentru sfârșitul lumii și pentru ziua și ceasul acela cum că nimeni nu știe.

Cap. 14

Pentru ceea ce uns pe Domnul cu mir și pentru aceea ce a zis Iuda pentru mir. Pentru Paștile cele de taină. Pentru vinderea lui Hristos. Pentru rugăciunea și prinderea lui și pentru ducerea la arhiereu. Pentru mărturiile cele mincinoase și pentru ocările ce au făcut lui Iisus înaintea arhiereului. Pentru lepădarea lui Petru. Pentru vina ce s-a pus Domnului de la arhiereu.

Cap. 15

Pentru cele ce a pățimit Hristos în vremea lui Pilat. Pentru judecata, bătaia și răstignirea lui Hristos. Pentru cererea Trupului Domnului și pentru îngroparea lui.

Cap. 16

Pentru Învierea lui Hristos și cărora după Înviere s-a arătat Domnul. Cum a poruncit Apostolilor propoveduirea Evangheliei.

Sfânta Evanghelie de la Marcu

Cap. 1

1. Începerea Evangheliei a lui Iisus Hristos Fiului lui Dumnezeu.
2. Precum s-a scris în Proroci: Iată, eu trimit pre Îngerul meu înaintea feței tale, care va găti calea ta înaintea ta.
3. Glasul celui ce strigă în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările lui.
4. Era Ioan Botezând în pustie și propovăduind Botezul pocăinței, întru iertarea păcatelor.
5. Și mergeau la dânsul toată latura Iudeei, și Ierusalimlenii, și se botezau toți în râul Iordanului de la dânsul, mărturisindu-și păcatele sale.
6. Și era Ioan îmbrăcat cu peri de cămilă, și brâu de curea împrejurul mijlocului lui, și mânca acride și miere sălbatică.
7. Și propovăduia, zicând: Vine după mine cel mai tare decât mine, căruia nu sunt vrednic plecându-mă să-i dezleg cureaua încălțămintelor lui.
8. Eu adică v-am botezat pre voi cu apă; iar acela vă va boteza pre voi cu Duh Sfânt.
9. Și a fost în zilele acelea, a venit Iisus din Nazaretul Galileei, și s-a botezat de la Ioan în Iordan.
10. Și îndatăși ieșind din apă, a văzut Cerurile deschise, și Duhul ca un porumb pogorându-se preste dânsul.
11. Și Glas a fost din Ceruri: Tu ești Fiul meu cel iubit, întru care bine am voit.
12. Și îndată l-a scos pre dânsul Duhul în pustie.
13. Și era acolo în pustie patruzeci de zile ispitindu-se de satana; și era cu fiarele, și Îngerii slujeau lui.

14. Și după ce s-a prins Ioan, a venit Iisus în Galileea, propovăduind Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu.
15. Și zicând: Că s-a plinit vremea, și s-a apropiat Împărăția lui Dumnezeu, pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie.
16. Și umblând pre lângă marea Galileei, a văzut pre Simon, și pre Andrei fratele lui, aruncând mreaja în mare; (că erau pescari).
17. Și le-a zis lor Iisus: Veniți după mine, și vă voi face pre voi a fi vânători de oameni.
18. Și îndatăși lăsându-și mrejele, au mers după dânsul.
19. Și de acolo mergând mai-nainte puțin, a văzut pre Iacov al lui Zevedei, și pre Ioan fratele lui, dregându-și și ei mrejele în corabie.
20. Și îndatăși i-a chemat pre dânsii; și lăsând pre tatăl lor Zevedei în corabie împreună cu năimiții, s-au dus după dânsul.
21. Și a intrat în Capernaum; și îndată Sâmbăta intrând în Sinagogă, învăța.
22. Și se spăimântau toți de învățătura lui, că era învățându-i pre ei, ca cela ce are putere, iar nu ca Cărturarii.
23. Și era în Sinagoga lor, un om cu duh necurat, și a strigat, grăind: Lasă, ce este nouă și ție Iisuse Nazarineanule? Ai venit să ne pierzi pre noi? Te știu pre tine cine ești, Sfântul lui Dumnezeu.
24. Iar Iisus l-a certat pre el, grăind: Taci și ieși dintr-însul.
25. Și l-a scuturat pre el duhul cel necurat, și strigând cu glas mare, a ieșit dintr-însul.
26. Și s-au spăimântat toți, cât se întrebau între sine grăind: Ce este aceasta? Ce este această învățătură nouă? Că cu stăpânire poruncește și duhurilor celor necurate, și-l ascultă pre dânsul.
27. Și a ieșit îndată vestea lui în toată latura Galileei.
28. Și îndată ieșind din Sinagogă, a venit în casa lui Simon și a lui Andrei, cu Iacov și cu Ioan.
29. Iar soacra lui Simon zăcea aprinsă de friguri; și îndată au spus lui pentru dânsa.
30. Și venind o a ridicat pre ea, apucându-o de mână, și o au lăsat pre dânsa frigurile îndată, și slujea lor.
31. Iar făcându-se seară, când apunea soarele, aduceau la dânsul pre toți bolnavii, și îndrăciții.

33. Și toată cetatea era adunată la ușă.
34. Și a vindecat pre mulți care pătimeau rău de multe feluri de boale, și mulți draci a gonit; și nu lăsa să grăiască dracii, că știau pre el că este Hristos.
35. Și a doua zi foarte de noapte sculându-se a ieșit, și s-a dus în loc pustiu, și acolo se ruga.
36. Și a mers după el Simon, și cei ce erau cu el.
37. Și găsim-l pre dânsul, i-au zis lui: Că toți te caută.
38. Și a grăit lor: Să mergem în orașele și în satele ce sunt mai aproape, ca să propovăduiesc și acolo; că spre aceasta am venit.
39. Și propovăduia în adunările lor, în toată Galileea, și dracii scotea.
40. Și a venit la dânsul un lepros, rugându-l pre el, și îngenunchind înaintea lui, și zicând lui: Că de vei vrea, poți să mă curățești pre mine.
41. Iar lui Iisus făcându-i-se milă, a tins Mâna sa, și s-a atins de el, și i-a zis lui: Voiesc, curățește-te.
42. Și zicând el, îndată s-a depărtat de la dânsul lepra și s-a curățit.
43. Și răstindu-se către dânsul, numaidecât l-a slobozit pre el.
44. Și i-a zis lui: Vezi, nimănui nimic să nu spui; ci mergi de te arată Preotului, și du pentru curățirea ta, cele ce a poruncit Moise, întru mărturie lor.
45. Iar el ieșind, a început a propovădui multe și a vesti cuvântul, cât numai putea el aievea să intre în cetate, ci era afară în locuri pustii, și veneau la el de pretutindeni.

Cap. 2

1. Și a intrat iarăși în Capernaum după câteva zile; și s-a auzit că este în casă.
2. Și îndată s-au adunat mulți, cât nu mai puteau încăpea nici pre lângă ușă. Și grăia lor cuvântul.
3. Și au venit la el, aducând un slăbănog, care se purta de patru.
4. Și neputând ei a se apropia de el pentru norod, au descoperit casa unde era, și spărgând, au pogorât patul în care zăcea slăbănogul.

5. Iar Iisus văzând credința lor, a zis slăbănogului: Fiule, iartă-ți-se ție păcatele tale.
6. Și erau acolo unii din Cărturari șezând, și cugetând întru inimile sale:
7. Ce acesta așa grăiește hule? Cine poate ■ ierta păcatele, fără numai Unul Dumnezeu?
8. Și îndată cunoscând Iisus cu Duhul său, că așa cugetau aceia întru sine, le-a zis lor: Ce cugetați acestea întru inimile voastre?
9. Ce este mai lesne a zice slăbănogului: Iartă-ți-se ție păcatele, sau a zice, scoală, și-ți ridică patul tău, și umblă?
10. Ci ca să știți că putere are Fiul Omului pre pământ a ierta păcatele (a zis slăbănogului):
11. Ție zic: Scoală, și îți ridică patul tău, și mergi la casa ta.
12. Și s-a sculat îndată, și ridicându-și patul, a ieșit înaintea tuturor, cât se spăimântau toți, și lăuda pre Dumnezeu zicând: Că nici odată n-am văzut așa.
13. Și ■ ieșit iarăși la mare, și toată mulțimea venea la el, și îi învăța pre dânșii.
14. Și trecând, a văzut pre Levi al lui Alfeu, șezând la vamă și i-a zis lui: Vino după mine; și sculându-se, a mers după dânsul.
15. Și a fost când a șezut în casa lui, mulți vameși, și păcătoși, ședeau împreună cu Iisus, și cu Ucenicii lui; că erau mulți, și mergeau după el.
16. Iar Cărturarii și Fariseii văzându-l pre el că mănâncă cu vameșii și cu păcătoșii, au zis Ucenicilor lui: Ce este că cu vameșii și cu păcătoșii mănâncă și bea?
17. Și auzind Iisus, a zis lor: Nu au trebuință cei sănătoși de doftor, ci cei bolnavi; că n-am venit să chem pre cei drepti, ci pre cei păcătoși la pocăință.
18. Și erau ucenicii lui Ioan, și ai Fariseilor postindu-se. Și au venit și i-au zis lui: Pentru ce ucenicii lui Ioan și ai Fariseilor postesc, iar Ucenicii tăi nu postesc?
19. Și a zis lor Iisus: Au doară pot fiii nunții să postească, până când este Mirele cu dânșii? Câtă vreme au pre Mirele cu ei, nu pot să postească.

20. Iar vor veni zile, când se va lua de la dânșii Mirele, și atunci vor posti întru acele zile.
21. Și nimeni nu coase petec de pânză nouă la haină veche; iar de nu, își ia plinirea lui cel nou de la cea veche, și mai rea spărtură se face.
22. Și nimeni nu pune vin nou în foi vechi; iar de nu, sparge vinul cel nou foi, și vinul se varsă, și foi pier; ci vinul nou în foi noi se cuvine să se pună.
23. Și a fost când mergea el Sâmbăta prin semănături, și au început Ucenicii lui a face cale smulgând spicele.
24. Iar Fariseii au zis lui: Vezi, ce fac Sâmbăta, ce nu se cuvine?
25. Iar el a zis lor: Au niciodată nu ați cetit ce a făcut David, când a avut lipsă, și a flămânzit el, și cei ce erau cu dânsul?
26. Cum a intrat în casa lui Dumnezeu, în vremea lui Abiatar Arhiereului, și pâinile punerii înainte le-a mâncat, care nu se cădea să le mănânce, fără numai Preoților, și a dat și celor ce erau împreună cu el?
27. Și a zis lor: Sâmbăta pentru om s-a făcut, iar nu omul pentru Sâmbătă.
28. Drept aceea Domn este Fiul Omului și al Sâmbetei.

Cap. 3

1. Și a intrat iarăși în Sinagogă; și era acolo un om având mâna uscată.
2. Și îl pândeau pre dânsul de îl va vindeca pre el Sâmbăta, ca să-l vinuiască pre el.
3. Și a zis omului celui ce avea mâna uscată: Ridică-te în mijloc.
4. Și a zis lor: Se cuvine Sâmbăta bine a face, sau rău a face? Suflet a mântui sau a pierde? Iar ei tăceau.
5. Și căutând spre ei cu mânie, întristându-se pentru împietrirea inimii lor, a zis omului: Întinde-ți mâna ta. Și o a întins; și a venit mâna lui la starea cea dintâi, sănătoasă ca și cealaltă.
6. Și ieșind Fariseii, îndată au făcut sfat cu Irodianii împotriva lui, ca să-l piarză pre dânsul.

7. Iar Iisus s-a dus cu Ucenicii săi către mare, și după dânsul ■ mers mulțime multă din Galileea, și din Iudeea.
8. Și din Ierusalim, și din Idumea, și din ceea parte de Iordan, și cei dimprejurul Tirului și al Sidonului mulțime multă, auzind câte făcea, au venit către dânsul.
9. Și a zis Ucenicilor săi, ca să stea corăbioara aproape de el pentru norod, ca să nu-l împresoare pre el.
10. Că pre mulți ■ vindecat, cât năvăleau spre el, ca să se atingă de dânsul câți aveau băți.
11. Și duhurile cele necurate când îl vedeau pre el, cădeau înaintea lui și strigau, grăind: Tu ești Fiul lui Dumnezeu.
12. Și mult îi certa pre dânșii ca să nu-l facă arătat pre el.
13. Și s-a suit la munte, și a chemat pre care a vrut el însuși, și au venit la dânsul.
14. Și a făcut doisprezece ca să fie cu el, și să-i trimită pre dânșii să propovăduiască.
15. Și să aibă putere a vindeca boalele, și a goni dracii.
16. Și a pus lui Simon numele Petru.
17. Și pre Iacov al lui Zevedei și pre Ioan fratele lui Iacov; (și le-a pus lor numele: Boanergheș, adică: fiii tunetului.)
18. Și pre Andrei, și pre Filip, și pre Vartolomeu, și pre Matei, și pre Toma, și pre Iacov al lui Alfeu, și pre Tadeu, și pre Simon Cananitul.
19. Și pre Iuda Iscarioteanul, care l-a și vândut pre el.
20. Și a venit în casă. Și iarăși s-a adunat norodul, cât nu puteau ei nici pâine să mănânce.
21. Și auzind cei ce erau de spre dânsul, au ieșit să-l prinză pre el, că grăia, că nu-și este în fire.
22. Și Cărturarii cei ce se pogorâseră din Ierusalim, ziceau cum că Beelzebul are, și cum că cu domnul dracilor scoate dracii.
23. Și chemându-i pre dânșii, în pilde grăia lor: Cum poate satana să scoată pre satana?
24. Și dacă împărăția se va împerechea între sine, nu poate să stea împărăția aceea.
25. Și dacă casa se va împerechea între sine, nu poate să stea casa aceea.

26. Și dacă satana s-a sculat însuși asupra sa, și s-a împerecheat, nu poate să stea, ci are sfârșit.
27. Nimeni nu poate să jefuiască vasele celui tare, intrând în casa lui, de nu va lega întâi pre cel tare; și atunci va jefui casa lui.
28. Amin grăiesc vouă: Toate păcatele se vor ierta fiilor oamenilor, și hulele ori câte vor huli.
29. Iar cine va huli împotriva Sfântului Duh, nu are iertare în veac, ci este vinovat judecății de veci.
30. (Pentru că ziceau: duh necurat are).
31. Deci au venit frații și Muma lui, și stând afară, au trimis la ei, chemându-l pre dânsul.
32. Și ședea norodul împrejurul lui, și au zis lui: Iată, Muma ta, și frații tăi, și surorile tale afară te caută pre tine.
33. Și a răspuns lor, grăind: Cine este Muma mea și frații mei?
34. Și căutând la cei ce ședeau împrejurul lui, a zis: Iată muma mea, și frații mei.
35. Că oricine va face voia lui Dumnezeu, acela fratele meu, și sora mea, și muma mea este.

Cap. 4

1. Și iarăși a început a învăța lângă mare; și s-a adunat la dânsul norod mult, cât a intrat el în corabie, și a șezut pre mare; și tot norodul sta pre uscat lângă mare.
2. Și-i învăța pre dânșii în pilde mult. Și grăia întru învățătura sa.
3. Ascultați: Iată, a ieșit Semănătorul să semene.
4. Și a fost când semăna, una adică a căzut lângă cale, și au venit pasărilor, și o au mâncat pre dânsa.
5. Iar alta a căzut pre pietriș, unde nu avea pământ mult, și îndatăși a răsărit, căci nu avea pământ adânc.
6. Și răsărind soarele s-a pălit, și pentru căci nu avea rădăcină s-a uscat.
7. Iar alta a căzut în spini; și s-au înălțat spinii, și o au înecat, și nu a dat rod.

8. Iar alta a căzut în pământ bun, și a dat roadă înălțându-se și crescând; și a adus una treizeci, iar alta, șasezeci, iar alta, o sută.
9. Și zicea lor: Cela ce are urechi de auzit, auză.
10. Iar când a fost deosebi, l-au întrebat pe el de pildă cei ce erau lângă el, împreună cu cei doisprezece.
11. Și le-a zis lor: Vouă s-a dat a ști Taina Împărăției lui Dumnezeu, iar celor de afară toate în pilde sunt lor.
12. Ca privind să privească, și să nu vază; și auzind să audă, și să nu înțeleagă; ca nu cumva să se întoarcă și să se ierte lor păcatele.
13. Și le-a zis lor: Au nu știți pilda aceasta? Și cum veți înțelege toate pildele?
14. Cela ce seamănă, cuvântul seamănă.
15. Și aceștia sunt cei de lângă cale, unde se seamănă cuvântul; și când îl aud îndată vine satana, și ia cuvântul care este semănat întru inimile lor.
16. Și aceștia sunt așijderea cei ce se seamănă pre pietriș, care când aud cuvântul, îndată cu bucurie îl primesc pre el.
17. Și nu au rădăcină întru sineși, ci sunt până la o vreme; după aceea făcându-se necaz, sau goană pentru cuvânt, îndată se smintesc.
18. Și aceștia sunt cei ce se seamănă în spini, care aud cuvântul.
19. Dar grijile veacului acestuia, și înșelăciunea bogăției, și pofta celorlalte intrând îneacă cuvântul, și se face neroditor.
20. Și aceștia sunt cei semănați în pământ bun, care aud cuvântul, și îl primesc, și aduc roadă: Unul treizeci; iar altul, șasezeci; iar altul, o sută.
21. Și zicea lor: Au doară făclia vine ca să se pună sub obroc, sau sub pat? Au nu ca să se pună în sfeșnic?
22. Că nu este ceva tănuț, care să nu se vădească; nici a fost ascuns, ci ca să vie întru arătare.

23. De are cineva urechi de auzit, auză.
24. Și zicea lor: Vedeți ce auziți; cu ce măsură măsurați, se va măsura vouă, și se va adăuga vouă celor ce auziți.
25. Că cel ce are, i se va da lui; iar cel ce nu are, și ce are, i se va lua de la dânsul.
26. Și zicea: Așa este și Împărăția lui Dumnezeu, în ce chip este dacă aruncă omul sămânța în pământ.
27. Și doarme, și se scoală noaptea și ziua, și sămânța răsare și crește cum nu știe el.
28. Că pământul din sine rodește, întâi iarbă, apoi spic, după aceea deplin grâu în spic.
29. Iar când se coace rodul, îndată trimite secerea, că a sosit secerișul.
30. Și zicea: Cui vom asemena Împărăția lui Dumnezeu, sau cu ce pildă o vom potrivi pre ea?
31. Ca grăunțul de muștar, care când se seamănă în pământ, este mai mic decât toate semințele pământului.
32. Și dacă se seamănă, crește, și se face mai mare decât toate buruienile, și face ramuri mari, cât sub umbra lui pot să locuiască pasările Cerului.
33. Și cu pilde ca acestea multe grăia lor cuvântul, precum puteau auzi.
34. Iar fără de pilde nu grăia lor, iar deosebi Ucenicilor săi le dezlega toate.
35. Și a zis lor, în ziua aceea, făcându-se seară: Să trecem de cea parte.
36. Și lăsând el norodul, l-au luat pre dânsul așa precum era în corabie. Și erau și alte corăbii cu dânsul.
37. Și s-a făcut vifor mare de vânt, și valurile intrau în corabie, cât mai se umplea ea.
38. Și el era la cârmă dormind pre căpătâi; și l-au deșteptat pre el, și i-au zis lui: Învățătorule, au nu-ți este grijă că pierim?

39. Și sculându-se a certat vântul și ■ zis mării: Taci, încetează; și a stăut vântul, și s-a făcut liniște mare.
40. Și a zis lor: Ce sunteți așa fricoși? Cum n-aveți credință?
41. Și s-au înfricoșat cu frică mare, și grăiau unul către altul: Oare cine este acesta? că și vântul și marea îl ascultă pre el.

Cap. 5

1. Și a venit de ceea parte de mare, în laturea Gadarenilor.
2. Și ieșind el din corabie, îndată l-a întâmpinat pre el un om din mormânturi cu duh necurat.
3. Care avea locuința în mormânturi, și nici cu lanțuri de fier nimeni nu putea să-l lege pre el.
4. Pentru că de multe ori fiind legat cu obezi și cu lanțuri de fier, se rupea de el lanțurile, și obezile se sfărâma, și nimeni nu putea să-l domolească pre dânsul.
5. Și pururea noaptea și ziua era prin munți și prin mormânturi strigând, și tăindu-se de pietre.
6. Iar văzând pre Iisus de departe, a alergat și s-a închinat lui.
7. Și strigând cu glas mare, ■ zis: Ce este mie, și ție Iisuse Fiule al lui Dumnezeu celui Înalt? Juru-te pre tine cu Dumnezeu, să nu mă muncești pre mine.
8. Căci grăia lui: Ieși duh necurat din om.
9. Și l-a întrebat pre el: Cum îți este numele? Și a răspuns, grăind: Legheon îmi este numele, că mulți suntem.
10. Și îl rugau pre el mult, ca să nu-i trimită pre dânsii afară din latura aceea.
11. Și era acolo lângă munte, o turmă mare de porci pascăndu-se.
12. Și l-au rugat pre dânsul toți dracii, zicând: Trimite-ne pre noi în porci să intrăm într-înșii. Și i-a slobozit pre ei Iisus îndatăși.
13. Și ieșind duhurile cele necurate, au intrat în porci. Și s-a pornit turma de pre țărături în mare, (și era ca la două mii) și s-au înecat în mare.
14. Iar cei ce pășteau porcii, au fugit, și au vestit în cetate, și în sate. Și au ieșit să vază ce este ceea ce s-a făcut.

15. Și au venit către Iisus, și au văzut pre cel ce fusese îndrăcit, șezând, și îmbrăcat, și întreg la minte, pre cel ce avusese Legheonul, și s-au spăimântat.
16. Și povesteau lor cei ce văzuseră, ce s-a făcut celui îndrăcit, și pentru porci.
17. Și au început a-l ruga pre dânsul, ca să iasă din hotarele lor.
18. Și intrând el în corabie, îl ruga pre el cela ce fusese îndrăcit, ca să fie cu dânsul.
19. Iar Iisus nu l-a lăsat pre el, ci i-a zis lui: Mergi în casa ta către ai tăi, și vestește lor câte ți-a făcut ție Domnul, și te-a miluit.
20. Și s-a dus, și a început a propovădui în Decapole, câte ■ făcut Iisus lui, și toți se minunau.
21. Și trecând Iisus în corabie iarăși de ceea parte, s-a adunat norod mult la el, și era lângă mare.
22. Și iată a venit unul din mai marii Sinagogăi, cu numele Iair.
23. Și văzându-l pre dânsul, a căzut la Picioarele lui. Și îl ruga pre dânsul mult, zicând: Că fiica mea spre sfârșit este; vino, de îți pune Măinile pre dânsa, ca să se mântuiască, și să trăiască.
24. Și a mers cu dânsul; și după dânsul a mers norod mult, și îl împresura pre el.
25. (Și o femeie oarecare, fiind întru curgerea sângelui de doisprezece ani,
26. Și multe pătimind de la mulți doctori, și cheltuindu-și toate cele ce avusese, și nimic folosindu-se, ci mai vârtos spre mai rău venind;
27. Auzind pentru Iisus, venind între norod dinapoi, s-a atins de haina lui.
28. Că zicea: Că măcar de hainele lui de mă voi atinge, mă voi mântui.
29. Și îndatăși a secat izvorul sângelui ei, și a simțit cu trupul că s-a vindecat de boală.
30. Și îndatăși Iisus cunoscând întru sineși puterea ce a ieșit dintru el, întorcându-se către norod, a zis: Cine s-a atins de hainele mele?
31. Și au zis lui Ucenicii: Vezi norodul îmbulzindu-te și zici, cine s-a atins de mine?

32. Și căuta împrejur să vază pre ceea ce a făcut aceasta.
33. Iar femeia înfricoșându-se și tremurând, știind ce s-a făcut ei, a venit, și a căzut înaintea lui, și i-a spus lui tot adevărul.
34. Iar el a zis ei: Fiică, credința ta te-a mântuit; mergi în pace, și fii sănătoasă de boala ta.)
35. Încă grăind el, au venit de la mai marele Sinagogăi, zicând: Că fiica ta ■ murit, ce mai superi pre Învățătorul?
36. Iar Iisus îndată ce a auzit cuvântul ce s-a grăit, ■ zis mai marelui Sinagogăi: Nu te teme, crede numai.
37. Și nu a lăsat pre nici unul să meargă după dânsul, fără numai pre Petru, și pre Iacov, și pre Ioan fratele lui Iacov.
38. Și a venit în casa mai marelui Sinagogăi, și a văzut tulburare, plângând aceia și tânguindu-se mult.
39. Și intrând, a zis lor: Ce vă tulburați și plângeți? Fecioara nu a murit, ci doarme. Și-și râdeau de dânsul.
40. Iar el scoțând afară pre toți, a luat pre tatăl fecioarei și pre mamă, și pre cei ce erau cu el, și a intrat unde era fecioara zăcând.
41. Și apucând pre fecioară de mână, i-a zis ei: Talita cumi; ce se tâlcuiește: Fecioară, (ție zic) scoală-te.
42. Și îndatăși s-a sculat fecioara, și umbla, că era de doisprezece ani. Și s-au spăimântat cu spaimă mare.
43. Și le-a poruncit lor mult, ca nimeni să nu știe aceasta; și a zis, să dea ei să mănânce.

Cap. 6

1. Și a ieșit de acolo, și a venit la patria sa; și după dânsul au mers Ucenicii lui.
2. Și fiind Sâmbătă, a început a învăța în Sinagogă, și mulți auzind, se mirau zicând: De unde îi sunt acestuia acestea? Și ce este înțelepciunea ce i s-a dat lui, că și Puteri ca acestea prin Măinile lui se fac?
3. Au nu este acesta Teslarul, feciorul Mariei, și fratele lui Iacov, și al lui Iosi, și al lui Iuda, și al lui Simon? Și au nu sunt surorile lui aici la noi? Și se sminteau întru el.

4. Și zicea lor Iisus: Că nu este Proroc necinstit, fără numai în patria sa, și între rudenii, și în casa sa.
5. Și nu putea acolo nici o putere să facă, fără numai preste puțini bolnavi punându-și Măinile i-a vindecat pre ei.
6. Și se mira pentru necredința lor, și umbla în satele cele de prinprejur învățând.
7. Și a chemat pre cei doisprezece, și a început a-i trimite pre dânșii câte doi, câte doi; și le-a dat lor putere asupra duhurilor celor necurate.
8. Și le-a poruncit lor să nu ia nimic pre cale, fără numai toiag, nici traistă, nici pâine, nici bani la brâu.
9. Ci numai încălțați cu sandale, și să nu se îmbrace cu două haine.
10. Și grăia lor: Oriunde veți intra în casă, acolo petreceți, până ce veți ieși de acolo.
11. Și oricâți nu vă vor primi pre voi, nici vor asculta pre voi, ieșind de acolo, scuturați praful cel de sub picioarele voastre, întru mărturie lor. Amin grăiesc vouă: Mai ușor va fi Sodomului și Gomorului în ziua judecății, decât cetății aceleia.
12. Și ieșind, propovăduia, ca să se pocăiască.
13. Și draci mulți scotea, și ungea cu untdelemn pre mulți bolnavi și îi tămăduia.
14. Și a auzit împăratul Irod, (căci arătat se făcuse Numele lui), și zicea: Că Ioan cel ce Boteza s-a sculat din morți, și pentru aceasta lucrează puterile întru el.
15. Alții ziceau: Că Ilie este; iar alții ziceau: Că Proroc este, sau ca unul din Proroci.
16. Și auzind Irod, ■ zis: Că acesta este Ioan pre care eu l-am tăiat; el s-a sculat din morți.
17. Că Irod acesta trimițând a prins pre Ioan și l-a legat pre el în temniță, pentru Irodiada, femeia lui Filip fratele său, căci o luase pre dânsa femeie.
18. Și zicea Ioan lui Irod: Nu ți se cuvine să ai pre femeia fratelui tău.
19. Iar Irodiada pizmuia lui, și vrea să-l omoare, și nu putea.
20. Că Irod se temea de Ioan, știindu-l pre dânsul om drept și sfânt și îl socotea pre el; și ascultându-l pre dânsul, multe făcea, și cu dragoste îl asculta pre el.

21. Și întâmplându-se o zi cu bun prilej, când Irod făcea ospățul nașterii sale, boierilor săi, și căpitanilor, și celor mai mari ai Galileei.
22. Și intrând fata Irodiadei, și jucând, și plăcând lui Irod și celor ce ședeau cu dânsul, a zis împăratul fetei: Cere de la mine orice vei vrea, și voi da ție.
23. Și s-a jurat ei, că orice vei cere de la mine voi da ție, până la jumătate din împărăția mea.
24. Iar ea ieșind, ■ zis maicii sale: Ce voi cere? Iar aceea ■ zis: Capul lui Ioan Botezătorul.
25. Și intrând îndată cu sânguință la împăratul, a cerut, zicând: Voi ca să-mi dai mie acum în tupsie Capul lui Ioan Botezătorul.
26. Și împăratul foarte s-a întristat, dar pentru jurământuri, și pentru cei ce ședeau împreună cu dânsul, nu a vrut să-i lepede cererea.
27. Și îndată trimițând împăratul speculator, a poruncit să aducă Capul lui.
28. Iar acela mergând, i-a tăiat Capul în temniță, și l-a adus în tupsie, și l-a dat pre el fetei, și fata l-a dat maicii sale.
29. Și auzind Ucenicii lui au venit, și au ridicat trupul lui cel căzut, și l-au pus pre el în mormânt.
30. Și s-au adunat Apostolii la Iisus, și i-au vestit lui toate câte au făcut și câte au învățat.
31. Și le-a zis lor: Veniți voi înșivă deosebi în loc pustiu, și vă odihniți puțin; că erau mulți care veneau și se duceau, și nu aveau vreme nici să mănânce.
32. Și s-au dus în loc pustiu singuri cu corabia.
33. Și i-au văzut pre dânșii noroadele mergând, și l-au cunoscut pre el mulți, și pedestri din toate cetățile alergau acolo, și mai înainte decât ei au venit și s-au adunat la dânsul.
34. Și ieșind Iisus, ■ văzut norod mult, și i s-a făcut milă de ei pentru căci erau ca oile ce nu au păstor; și a început a-i învăța pre dânșii mult.
35. Și iată vreme multă fiind, s-au apropiat de dânsul Ucenicii lui, și i-au zis lui: Că locul este pustiu, și iată vreme a trecut multă.
36. Slobozește-i pre dânșii ca mergând în orașele cele dimprejur și în sate, să-și cumpere loruși pâini că nu au ce să mănânce.

37. Iar el răspunzând, a zis lor: Dați-le voi lor să mănânce. Și au zis ei lui: Mergând poate să cumpărăm pâini de două sute de dinari și să le dăm lor să mănânce.
38. Iar el a zis lor: Câte pâini aveți? Mergeți și vedeți. Iar ei știind au zis: Cinci, și doi pești.
39. Și a poruncit lor să-i pună pre toți mese, mese pre iarbă verde.
40. Și au șezut cete, cete, câte o sută și câte cincizeci.
41. Și luând cele cinci pâini, și cei doi pești, căutând la Cer a blagoslovit, și a frânt pâinile, și le-a dat Ucenicilor săi, ca să le pună înaintea lor, și pre cei doi pești i-au împărțit la toți.
42. Și au mâncat toți și s-au săturat.
43. Și au luat douăsprezece coșuri pline de sfărâmituri și din pești.
44. Și erau cei ce mâncaseră pâinile, ca la cinci mii de bărbați.
45. Și îndatăși a silit pre Ucenicii săi să intre în corabie, și să meargă mai înainte de cea parte la Betsaida, până ce va slobozi el norodul.
46. Și după ce i-a slobozit pre ei, s-a dus în munte să se roage.
47. Și făcându-se seară, era corabia în mijlocul mării, și el singur pre uscat.
48. Și i-a văzut pre dânșii că se chinuiesc vâslind (că era vântul împotriva lor); iar întru a patra strajă a nopții a venit la dânșii, umblând pre mare, și vrea să treacă pre lângă ei.
49. Iar ei văzându-l pre dânsul umblând pre mare, li s-a părut că este nălucă, și au strigat.
50. (Că toți l-au văzut pre el, și s-au tulburat.) Și îndatăși a grăit cu dânșii, și le-a zis lor: Îndrăzniți, eu sunt, nu vă temeți.
51. Și s-a suit la dânșii în corabie și a încetat vântul; și ei foarte preste măsură se spăimântau întru sine, și se minunau.
52. Că nu au priceput din pâini, căci era inima lor împietrită.
53. Și trecând au venit în pământul Ghenizaretului, și au stătut la liman.
54. Și ieșind ei din corabie, îndatăși l-au cunoscut pre el aceia.
55. Și înconjurând toată laturea aceea, au început pre paturi a aduce bolnavii, unde auzeau că este el acolo.
56. Și ori unde intra, în sate, sau în cetăți, sau în orașe, puneau la ulițe pre cei bolnavi, și-l rugau pre el ca măcar de poalele veșmintelor lui să se atingă; și câți se atingeau de el, se mântuiau.

Cap. 7

1. Și s-au adunat la dânsul Fariseii și oarecare din Cărturari, care veniseră din Ierusalim.
2. Și văzând pre oarecare din Ucenicii lui cu mâinile necurate (adică nespălate), mâncând pâine, i-au prihănit.
3. (Că Fariseii și toți Iudeii, de nu își vor spăla mâinile până în cot, nu mănâncă, ținând așezământul Bătrânilor.
4. Și din târg, de nu se vor spăla, nu mănâncă; și altele multe sunt, care au luat a le ținea: spălarea paharelor, și a urcioarelor, și ■ căldărilor, și a paturilor).
5. După aceea l-au întrebat pre el Fariseii și Cărturarii: Pentru ce Ucenicii tăi nu umblă duple așezământul Bătrânilor, ci cu mâinile nespălate mănâncă pâine?
6. Iar el răspunzând a zis lor: Că bine ■ prorocit Isaia pentru voi fățarnicilor, precum este scris: Norodul acesta cu buzele mă cinstește, iar inima lor departe stă de la mine.
7. Și în zadar mă cinstesc, învățând învățături porunci omenești.
8. Că lăsând porunca lui Dumnezeu, țineți așezământul Bătrânilor, spălarea urcioarelor, și a paharelor, și alte asemenea ca acestea multe faceți.
9. Și zicea lor: Bine lepădați porunca lui Dumnezeu, ca să păziți așezământul vostru.
10. Că Moise a zis: Cinstește pre tatăl tău și pre muma ta; și cela ce va grăi de rău pre tatăl său sau pre muma sa, cu moarte să moară.
11. Iar voi ziceți: De va zice omul tatălui său sau maicii sale: Corvan (adică dar) este aceea cu care te-ai fi folosit de la mine.
12. Și nu-l mai lăsați pre dânsul să mai facă ceva tatălui său sau maicii sale.
13. Călcând cuvântul lui Dumnezeu pentru așezământul vostru care l-ați dat, și asemenea ca acestea multe faceți.
14. Și chemând la sine pre tot norodul, a zis lor: Ascultați-mă pre mine toți și înțelegeți.
15. Nimic nu este dinafară de om, ce intră într-însul, care poate să-l spurce pre el; ci cele ce ies dintr-însul, acelea sunt care spurcă pre om.

16. De are cineva urechi de auzit, auză.
17. Și după ce a intrat în casă de la norod, l-au întrebat pre el Ucenicii lui pentru pildă.
18. Și le-a zis lor: Așa și voi de neînțelegători sunteți? Au nu vă pricepeți, că tot ce intră în om dinafară, nu poate să-l spurce?
19. Că nu intră în inima lui, ci în pânțele, și iese pre afedron, curățind toate bucatele.
20. Și zicea: Că ceea ce iese din om, aceea spurcă pre om.
21. Că dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile cele rele, preacurviile, curviile, uciderile;
22. Furtişagurile, asupririle, vicleşugurile, înşelăciunile, înversunările, ochiul viclean, hula, trufia, nebunia.
23. Toate relele acestea ies dinlăuntru, și spurcă pre om.
24. Și sculându-se de acolo, s-a dus în hotarele Tirului și ale Sidonului. Și intrând în casă, vrea să nu știe nimeni de el, și nu a putut să se tănuiască.
25. Că auzind o femeie pentru dânsul, a cărei fiică avea duh necurat, venind a căzut la Picioarele lui.
26. (Și era femeia elină, de neam din Fenicia Siriei.) Și îl ruga pre el ca să gonească dracul din fiica ei.
27. Iar Iisus a zis ei: Lasă să se sature întâi fiii; că nu este bine a lua pâinea fiilor, și a o arunca câinilor.
28. Iar ea răspunzând a zis lui: Adevărat Doamne, că și câinii sub masă mănâncă din sfărâmiturile fiilor.
29. Și a zis ei: Pentru acest cuvânt mergi; a ieșit dracul din fiica ta.
30. Și mergând la casa sa, a aflat pre dracul ieșit, și pre fiică zăcând în pat.
31. Și iarăși ieșind din hotarele Tirului, și ale Sidonului, a venit la marea Galileei, în mijlocul hotarelor Decapolei.
32. Și au adus la dânsul un surd grăind anevoie, și l-au rugat pre dânsul ca să-și pună Mâna preste el.
33. Și luându-l pre el din mulțime deosebi, a pus degetele sale în urechile lui; și scuipând s-a atins de limba lui.
34. Și căutând la Cer, a suspinat și a zis lui: Effata, ce este, deschide-te.
35. Și îndatăși s-au deschis auzurile lui, și s-a dezlegat legătura limbii lui, și grăia drept.

36. Și ■ poruncit, lor ca să nu spună nimănui; ci pre cât el le porunceă lor, ei mai mult vesteau.
37. Și mai mult se mirau, zicând: Toate le-a făcut bine, și pre surzi i-a făcut de aud, și pre muți de grăiesc.

Cap. 8

1. În zilele acelea fiind norod mult foarte, și neavând ce mânca, chemând Iisus pre Ucenicii săi, le-a zis lor:
2. Milă îmi este de norod, că iată trei zile sunt de când așteaptă lângă mine, și nu au ce mânca.
3. Și de-i voi slobozi pre dâșii flămânzi la casele lor, vor slăbi pre cale; că unii dintr-înșii au venit de departe.
4. Și au răspuns lui, Ucenicii lui: De unde pre aceștia va putea cineva să-i sature de pâine aici în pustie?
5. Și i-a întrebat pre ei: Câte pâini aveți? Iar ei au zis: Șapte.
6. Și a poruncit norodului să șază pre pământ; și luând pre cele șapte pâini, mulțumind, a frânt, și ■ dat Ucenicilor săi, ca să le pună înainte; și au pus înaintea norodului.
7. Și aveau și puțini peștișori; și blagoslovind, a zis să-i pună și pre aceia înaintea lor.
8. Și au mâncat și s-au săturat; și au luat rămășițe de sfărâmturi, șapte coșnițe.
9. Și erau cei ce mâncaseră, ca patru mii; și i-a slobozit pre ei.
10. Și îndată intrând în corabie cu Ucenicii săi, au venit în părțile Dalmanutei.
11. Și au ieșit Fariseii, și au început a se întreba cu dânsul, cerând de la dânsul semn din Cer, ispitindu-l pre el.
12. Și suspinând cu Duhul său, a zis: Pentru ce neamul acesta semn cere? Amin zic vouă, de se va da neamului acestuia semn.
13. Și lăsându-i pre dâșii, a intrat iarăși în corabie, și a trecut de cea parte.
14. Și Ucenicii lui uitaseră să ia pâine, și mai mult decât o pâine n-aveau cu dâșii în corabie.

15. Și le-a poruncit lor, zicând: Căutați de vă păziți de aluatul Fariseilor, și de aluatul lui Irod.
16. Și cugetau, unul către altul zicând: Că pâine n-avem;
17. Iar Iisus cunoscând a zis lor: Drept ce cugetați că pâine n-aveți? Încă nu înțelegeți, nici pricepeți? Încă împietrită aveți inima voastră?
18. Ochi având, nu vedeți, și urechi având, n-auziți? Și nu vă aduceți aminte?
19. Când am frânt pre cele cinci pâini la cele cinci mii, câte coșuri pline de sfărâmituri ați luat?
20. Zis-au lui: Douăsprezece. Și când pre cele șapte, la cele patru mii, câte coșnițe pline de sfărâmituri ați luat? Iar ei au zis: Șapte.
21. Și le-a zis lor: Dar cum încă nu înțelegeți?
22. Și a venit în Betsaida; și i-au adus lui un orb, și l-au rugat pre el, ca să se atingă de dânsul.
23. Și apucând pre orbul de mână, l-a scos pre el afară din sat; și scuipând pre ochii lui, și punându-și Măinile pre el, l-a întrebat de vede ceva.
24. Și ridicându-și ochii, a zis: Văd oamenii ca copacii umblând.
25. După aceasta iarăși și-a pus Măinile pre ochii lui, și l-a făcut de a văzut; și s-a îndreptat și a văzut luminat pre toți.
26. Și l-a trimis pre el la casa sa, zicând: Nici în sat să intri, nici să spui cuiva în sat.
27. Și a ieșit Iisus și Ucenicii lui în satele Cezareei lui Filip; și pre cale a întrebat pre Ucenicii săi, zicând lor: Cine zic oamenii că sunt eu?
28. Iar ei au răspuns: Ioan Botezătorul; și alții, Ilie; iar alții, unul din Proroci.
29. Și el le-a zis lor: Dar voi cine ziceți că sunt eu? Și răspunzând Petru a zis lui: Tu ești Hristosul.
30. Și i-a oprit pre ei, ca să nu spună nimănui pentru dânsul.
31. Și a început a-i învăța pre ei, că se cuvine Fiul Omului multe a pătîmi, și a se defăima de Bătrâni, și de Arhierei, și de Cărturari, și a se omorî, și după trei zile a învia.

32. Și de față cuvântul acesta grăia. Și apucându-l pre el Petru, ■ început a-i sta lui împotrivă.
33. Iar el întorcându-se și căutând spre Ucenicii săi, a certat pre Petru, zicând: Mergi după mine satano. Că nu cugeți cele ce sunt ale lui Dumnezeu, ci cele ce sunt ale oamenilor.
34. Și chemând la sine pre norod împreună cu Ucenicii săi, a zis lor: Cela ce voiește să vină după mine, să se lepede de sine, și să-și ia Crucea sa, și să-mi urmeze mie.
35. Că cine va vrea să-și mântuiască sufletul său, pierde-l-va pre el. Iar cine-și va pierde sufletul său pentru mine și pentru Evanghelie, acela îl va mântui pre el.
36. Că ce va folosi omul, de ar dobândi lumea toată, și-și va pierde sufletul său?
37. Sau ce va da omul schimb pentru sufletul său?
38. Că cine se va rușina de mine, și de cuvintele mele, întru acest neam preacurvar și păcătos, și Fiul Omului se va rușina de el, când va veni întru Slava Tatălui său cu Sfinții Îngeri.

Cap. 9

1. Și le zicea lor: Amin grăiesc vouă, că sunt unii din cei ce stau aici, care nu vor gusta moarte, până când vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind întru putere.
2. Și după șase zile, ■ luat Iisus pre Petru, și pre Iacov și pre Ioan; și i-a suit pre dâșii în munte înalt deosebi singuri, și s-a schimbat la față înaintea lor.
3. Și hainele lui erau strălucind, albe foarte ca zăpada, în ce chip nălbitorul pre pământ nu poate să nălbească.
4. Și s-a arătat lor Ilie împreună cu Moise; și grăiau cu Iisus.
5. Și răspunzând Petru a zis lui Iisus: Învățătorule, bine este nouă ■ fi aici; și să facem trei colibe: Ție una, și lui Moise una, și lui Ilie una;
6. Că nu știa ce grăia, că erau înfricoșați.
7. Și s-a făcut Nor umbrindu-i pre ei; și a venit Glas din Nor grăind: Acesta este Fiul meu cel iubit, pre acesta ascultați.

8. Și de năprasnă căutând ei împrejur, pre nimeni nu au mai văzut, ci numai pre Iisus împreună cu dânșii.
9. Iar pogorându-se ei din munte, le-a poruncit lor ca nimănui să nu spuie cele ce au văzut, fără numai când Fiul Omului din morți va învia.
10. Și au ținut cuvântul între sine întrebându-se: Ce este aceea a învia din morți.
11. Și l-au întrebat pre el, zicând: Căci zic Cărturarii, că Ilie se cuvine să vie mai înainte?
12. Iar el răspunzând, a zis lor: Ilie venind mai înainte, va așeza toate. Și cum este scris de Fiul Omului, ca să pătimească multe și să fie defăimat.
13. Ci zic vouă, că și Ilie a venit, și au făcut lui câte au vrut, cum este scris de el.
14. Și venind la Ucenici, a văzut norod mult împrejurul lor, și Cărturarii întrebându-se cu dânșii.
15. Și îndată tot norodul văzându-l pre el s-a spăimântat; și alergând s-a închinat lui.
16. Și a întrebat pre Cărturari: Ce vă întrebați între voi?
17. Și răspunzând unul din norod, a zis: Învățătorule, am adus pre fiul meu la tine, având duh mut.
18. Și ori unde îl apucă pre el îl zdrobește, și face spume, și scrâșnește cu dinții săi, și se usucă. Și am zis Ucenicilor tăi să-l scoată, și nu au putut.
19. Iar el răspunzând a zis lui: O neam necredincios! Până când voi fi cu voi? Până când voi suferi pre voi? Aduceți-l pre el la mine.
20. Și l-au adus pre el la dânsul. Și văzându-l pre dânsul îndată duhul, l-a scuturat pre el; și căzând la pământ, se tăvălea aspumând.
21. Și a întrebat pre tatăl lui: Câtă vreme este, de când i s-a făcut lui aceasta? Iar el a zis: Din copilărie.
22. Și de multe ori pre el și în foc l-a aruncat și în apă, ca să-l piarză; ci de poți ceva, ajută-ne nouă, fiindu-ți milă de noi.
23. Iar Iisus i-a zis lui: De poți crede, toate sunt cu putință credinciosului.

24. Și îndată strigând cu lacrimi tatăl copilului, ■ grăit: Cred Doamne, ajută necredinței mele.
25. Iar văzând Iisus, că năvălește norodul, a poruncit duhului celui necurat, zicând lui: Duh mut și surd, eu ție îți poruncesc, ieși dintr-însul, și de acum să nu mai intri în el.
26. Și strigând, și mult scuturându-l pre el, a ieșit; și s-a făcut ca un mort, încât mulți ziceau că a murit.
27. Iar Iisus apucându-l pre el de mână, l-a ridicat; și s-a sculat.
28. Și intrând el în casă, Ucenicii lui l-au întrebat pre dânsul deosebi: Pentru ce noi nu am putut să-l scoatem pre el?
29. Iar el a zis lor: Acest neam cu nimic nu poate ieși, fără numai cu rugăciune și cu post.
30. Și de acolo ieșind, mergea prin Galileea, și nu vrea ca să-l știe cineva.
31. Că învăța pre Ucenicii săi, și zicea lor: Că Fiul Omului se va da în mâinile oamenilor, și-l vor omorî pre el; și după ce-l vor omorî, a treia zi va învia.
32. Iar ei nu înțelegeau cuvântul, și se temeau să-l întrebe pre el.
33. Și au venit în Capernaum; și fiind în casă i-a întrebat pre dânșii: De ce vă prigoneați pre cale?
34. Iar ei au tăcut; că se pricise pre cale unul cu altul, cine ar fi mai mare.
35. Și șezând, a chemat pre cei doisprezece, și le-a zis lor: Cela ce va să fie întâiul, să fie mai pre urmă de toți, și tuturor slugă.
36. Și luând un prunc, l-a pus pre el în mijlocul lor; și luându-l în brațe, a zis lor:
37. Ori cine va primi pre unul dintru acești prunci întru Numele meu, pre mine primește; și ori cine primește pre mine, nu primește pre mine, ci pre cel ce m-a trimis pre mine.
38. Și a răspuns Ioan lui, zicând: Învățătorule, am văzut pre oarecine întru Numele tău scoțând draci, care nu vine după noi, și l-am oprit pre el, căci nu vine după noi.
39. Iar Iisus a zis: Nu-l opriți pre el; că nimeni nu este, care va face putere întru Numele meu, și să poată degrab a mă grăi de rău.

40. Că cel ce nu este împotriva noastră, pentru noi este;
41. Că oricine va adăpa pre voi cu un pahar de apă întru Numele meu, căci ai lui Hristos sunteți, amin grăiesc vouă: Nu-și va pierde plata sa.
42. Și oricine va sminti pre unul dintr-acești mici care cred întru mine, mai bine ar fi lui de s-ar lega o piatră de moară împrejurul grumazului său, și să se arunce în mare.
43. Și de te smintește pre tine mâna ta, taie-o pre ea; că mai bine îți este ție ciung să intri în viață, decât două mâini având, să intri în Gheena, în focul nestins.
44. Unde viermele lor nu moare, și focul nu se stinge.
45. Și de te smintește pre tine piciorul tău, taie-l pre el; că mai bine îți este ție ca să intri în viață șchiop, decât două picioare având, să fii aruncat în Gheena, în focul nestins.
46. Unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.
47. Și de te smintește pre tine ochiul tău, scoate-l pre el; că mai bine îți este ție cu un ochi să intri întru Împărăția lui Dumnezeu, decât doi ochi având, să fii aruncat în Gheena focului;
48. Unde viermele lor nu moare, și focul nu se stinge.
49. Că fieștecine cu foc se va săra; și toată jertfa cu sare se va săra.
50. Bună este sarea; iar de va fi sarea nesărată, cu ce o veți îndulci pre aceasta? Aveți întru voi sare, și pace aveți între voi.

Cap. 10

1. Și de acolo sculându-se, a venit în hotarele Iudeei, de ceea parte de Iordan; și iarăși s-au adunat noroadale la dânsul; și precum îi era obiceiul, iarăși îi învăța pre ei.
2. Și apropiindu-se Fariseii l-au întrebat pre el: Oare se cade bărbatului să-și lase femeia? ispitindu-l pre el.
3. Iar el răspunzând, a zis lor: Ce a poruncit vouă Moise?
4. Iar ei au zis: Moise a dat voie, să-i scrie carte de despărțire, și s-o lase.
5. Și răspunzând Iisus, a zis lor: După învârtoșarea inimii voastre a scris vouă porunca aceasta.

6. Iar din începutul zidirii, bărbat și femeie i-a făcut pre ei Dumnezeu.
7. Pentru aceasta va lăsa omul pre tatăl său și pre muma sa, și se va lipi de femeia sa.
8. Și vor fi amândoi un trup; pentru aceea nu mai sunt doi, ci un trup.
9. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.
10. Și în casă iarăși l-au întrebat pre el Ucenicii lui de aceasta.
11. Și le-a zis lor: Oricine își va lăsa femeia sa, și va lua alta, preacurvește cu dânsa.
12. Și femeia de-și va lăsa bărbatul, și se va mărita după altul, preacurvește.
13. Și aduceau la dânsul prunci ca să se atingă de ei; iar Ucenicii certau pre cei ce îi aduceau.
14. Iar văzând Iisus, nu i-a părut bine, și a zis lor: Lăsați pruncii să vină la mine, și nu-i opriți pre ei; că a unora ca acestora este Împărăția lui Dumnezeu.
15. Că amin zic vouă: Oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca pruncul, nu va intra întru ea.
16. Și luându-i în brațe, și-a pus Măinile preste ei și i-a blagoslovit pre dânsii.
17. Și ieșind el în cale, alergând oarecine, și îngenunchind înaintea lui, îl întreba pre el zicând: Învățătorule bune, ce voi face ca să moștenesc viața veșnică?
18. Iar Iisus a zis lui: Ce îmi zici bun? Nimeni nu este bun, fără numai unul Dumnezeu.
19. Poruncile știi: Să nu curvești; să nu ucizi; să nu furi; să nu fii mărturie mincinoasă; să nu răpești; cinstește pre tatăl tău și pre muma ta.
20. Iar el răspunzând, a zis lui: Învățătorule, toate acestea le-am păzit din tinerețele mele.
21. Iar Iisus căutând spre el, l-a iubit pre dânsul, și a zis lui: Încă una îți lipsește; mergi, vinde-ți câte ai, și le dă săracilor, și vei avea comoară în Cer; și luând Crucea, vino, urmează mie.
22. Iar el întristându-se de cuvântul acesta, s-a dus mâhnit. Pentru că avea avuții multe.

23. Și căutând Iisus, a zis Ucenicilor săi: Cât de anevoie vor intra întru Împărăția lui Dumnezeu cei ce au avuți.
24. Iar Ucenicii se spăimântau de cuvintele lui; Iară Iisus iarăși răspunzând, le-a zis lor: Fiilor cât de anevoie este să intre întru Împărăția lui Dumnezeu cei ce se nădăduiesc întru avuți.
25. Mai lesne este a trece cămila prin urechea acului, decât bogatul a intra întru Împărăția lui Dumnezeu.
26. Iar ei mai mult se îngrozeau, zicând unul către altul: Și cine poate să se mântuiască?
27. Și căutând Iisus la dânșii, a zis: La oameni este cu neputință, dar nu la Dumnezeu. Că la Dumnezeu toate sunt cu putință.
28. Și a început Petru a zice lui: Iată noi am lăsat toate, și am urmat ție.
29. Și răspunzând Iisus, a zis: Amin grăiesc vouă : Nimenea nu este care și-a lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau femeie, sau feciori, sau holde, pentru mine, și pentru Evanghelie,
30. Și să nu ia însutite acum în vremea aceasta, case, și frați, și surori, și tată, și mamă, și feciori, și holde, cu goniri, și în veacul cel viitor viață veșnică.
31. Și mulți dintâi vor fi pre urmă; și de pre urmă, întâi.
32. Și era pre cale suindu-se în Ierusalim; și mergea Iisus înaintea lor, iar ei se spăimântau; și mergând după dânșul, le era frică.
33. Și luând iarăși pre cei doisprezece, a început a le spune lor, cele ce erau să i se întâmple lui: Că iată, ne suim în Ierusalim, și Fiul Omului se va da Arhiereilor, și Cărturarilor; și-l vor judeca pre el spre moarte, și-l vor da pre el neamurilor.
34. Și-l vor batjocori pre el, și-l vor bate pre el, și-l vor scuipa, și-l vor omorî pre el, și a treia zi va învia.
35. Și au venit la el Iacov și Ioan fiii lui Zevedei, zicând: Învățătorule, voim ca ceea ce vom cere, să ne faci nouă.
36. Iar el a zis lor: Ce voiți să vă fac vouă?
37. Iar ei au zis lui: Dă-ne nouă, ca să ședem unul de-a dreapta ta, și altul de-a stânga ta, întru Slava ta.
38. Iar Iisus a zis lor: Nu știți ce cereți; puteți să beți paharul care eu beau? și cu Botezul, cu care eu mă botez, să vă botezați?

39. Iar ei au zis lui: Putem. Iar Iisus a zis lor: Paharul, pre care eu beau, cu adevărat îl veți bea; și cu Botezul cu care eu mă botez, vă veți boteza;
40. Iar a ședea de-a dreapta mea, și de-a stânga mea, nu este al meu ■ da, ci celor ce s-a gătit.
41. Și auzind cei zece, au început a se mânia pre Iacov și pre Ioan.
42. Iar Iisus chemându-i pre dânșii la sine le-a zis lor: Știți că celor ce li se pare că sunt începători ai neamurilor, le stăpânesc pre ele; și cei mai mari ai lor, le domnesc pre dânsele.
43. Iar între voi nu va fi așa; ci care va vrea să fie mai mare între voi, să fie vouă slugă.
44. Și care va vrea să fie între voi întâi, să fie tuturor slugă.
45. Pentru că și Fiul Omului nu a venit ca să-i slujească lui, ci ca să slujească el, și să-și dea sufletul său răscumpărare pentru mulți.
46. Și au venit în Ierihon; și ieșind el din Ierihon și Ucenicii lui, și norod mult, Bartimeu orbul, fiul lui Timeu, ședea lângă cale cerșind.
47. Și auzind că Iisus Nazarineanul este, a început a striga, și a zice: Iisuse Fiul lui David, miluiește-mă.
48. Și-l certau pre dânșul mulți ca să tacă; dar el cu mult mai vârtos striga: Fiul lui David, miluiește-mă.
49. Și stând Iisus, a zis să-l cheme pre el; și au chemat pre orbul, zicându-i lui: Îndrăznește, scoală-te, că te cheamă.
50. Iar el lepădându-și haina sa, s-a sculat și a venit la Iisus.
51. Și răspunzând Iisus, i-a zis lui: Ce voiești să-ți fac ție? Iar orbul i-a zis lui: Învățătorule, ca să văd.
52. Iar Iisus i-a zis lui: Mergi; credința ta te-a mântuit. Și îndatăși a văzut, și a mers după Iisus în cale.

Cap. 11

1. Și când s-au apropiat de Ierusalim, în Betfaghe și Betania către Muntele Măslinilor, ■ trimis doi din Ucenicii săi.
2. Și a zis lor: Mergeți în satul care este înaintea voastră, și îndată intrând într-însul, veți afla un mânz legat, pre care nimeni din oameni n-a șezut; dezlegându-l pre el, să-l aduceți.

3. Și de va zice vouă cineva: Căci faceți aceasta? Să ziceți: Că Domnului trebuiește; și numai decât îl va trimite pre el aici.
4. Și au mers, și au aflat mînzul legat lângă ușă afară la răs_pantie; și l-au dezlegat pre el.
5. Iar oarecari din cei ce stau acolo au zis lor: Ce faceți de dezlegați mînzul?
6. Iar ei au zis lor precum le poruncise Iisus; și i-a lăsat pre ei.
7. Și au adus mînzul la Iisus, și și-au pus pre el hainele sale; și a șezut pre dînsul.
8. Și mulți așterneau veșmintele sale pre cale; iar alții tăiau stâl_pări din copaci și le așterneau pre cale.
9. Și cei ce mergeau înainte, și cei ce veneau pre urmă, strigau, zicând: Osana, bine este cuvântat cel ce vine întru Numele Domnului.
10. Bine este cuvântată împă_răția, care vine întru Numele Domnului, a Părintelui nostru David; Osana întru cei de sus.
11. Și a intrat Iisus în Ierusalim și în Biserică și după ce a văzut toate, fiind vremea în de seară, a ieșit la Betania cu cei doisprezece.
12. Iar a doua zi ieșind ei din Betania, a flămînzit.
13. Și văzând un smochin de departe avînd frunze, a venit, ca doară va afla ceva într-însul; și venind la el, nimic nu a aflat fără numai frunze; că încă nu era vremea smochinelor.
14. Și răspunzând Iisus, a zis lui: De acum înainte nimeni să nu mai mănânce rod din tine în veac. Și auzeau Ucenicii lui.
15. Și au venit în Ierusalim, și intrînd Iisus în Biserică, a început a scoate pre cei ce vindeau și cumpărau în Biserică; și mesele schimbătorilor de bani, și scaunele celor ce vindeau porumbei le-a răsturnat.
16. Și nu lăsa să poarte cineva vas prin Biserică.
17. Și învăța, zicând lor: Au nu este scris că: Casa mea, casă de rugăciune se va chema întru toate neamurile? Iar voi o ați făcut peșteră tâlharilor.
18. Și au auzit Cărturarii și Arhieriei, și căutau în ce chip l-ar fi pierdut pre el; că se temeau de dînsul, căci tot norodul se mira de învățatura lui.

19. Și dacă s-a făcut seară, a ieșit afară din cetate.
20. Și a doua zi trecînd, au văzut smochinul uscat din rădăcină;
21. Și aducîndu-și aminte Petru, i-a zis lui: Învățătorule, vezi, smochinul pre care l-ai blestemat, s-a uscat.
22. Și răspunzând Iisus, a zis lor:
23. Aveți credința lui Dumnezeu; că Amin zic vouă, că cela ce ar zice muntelui acestuia: Ridică-te și te aruncă în mare; și nu se va îndoi întru inima sa, ci va crede, că ce va zice va fi, fi-va lui orice va zice.
24. Pentru aceasta zic vouă: Toate câte cereți rugîndu-vă, să credeți că veți lua, și va fi vouă.
25. Și când stați de vă rugați, iertați orice aveți asupra cuiva; ca și Tatăl vostru cel din Ceruri să ierte vouă greșalele voastre.
26. Iar dacă voi nu veți ierta, nici Tatăl vostru cel din Ceruri nu va ierta vouă greșalele voastre.
27. Și au venit iarăși în Ierusalim; și umblînd el prin Biserică, au venit la dînsul Arhieriei, și Cărturarii, și Bătrînii.
28. Și au zis lui: Cu ce putere faci acestea? Și cine ți-a dat ție puterea aceasta, ca să faci acestea?
29. Iar Iisus răspunzând, a zis lor: Întreba-voi și eu pre voi un cuvînt, și să-mi răspundeți mie, și voi spune și eu vouă cu ce putere fac acestea.
30. Botezul lui Ioan din Cer a fost, sau de la oameni? Răspundeți-mi mie.
31. Și ei cugetau întru sineși, zicând: De vom zice, din Cer, va zice: Pentru ce dar nu ați crezut lui?
32. Iar de vom zice: De la oameni, se temeau de norod, că toți aveau pre Ioan, că cu adevărat Proroc a fost.
33. Și răspunzând, au zis lui Iisus: Nu știm. Și Iisus răspunzând, a zis lor: Nici eu nu voi spune vouă, cu ce putere fac acestea.

Cap. 12

1. Și a început în pilde a grăi lor: Un om a sădit vie, și o a îngrădit împrejur cu gard, și a săpat într-însa teasc, și a zidit turn, și o a dat pre ea lucrătorilor, și s-a dus departe.

2. Și la vreme, a trimis o slugă la lucrători, ca să ia de la lucrători din rodul viei.
3. Iar ei apucându-l pre dânsul, l-au bătut, și l-au trimis deșert.
4. Și iarăși a trimis către dânsii pre altă slugă; și pre acela bătându-l cu pietre, i-au sfărâmat capul, și l-au trimis ocărât.
5. Și iarăși a trimis pre altul, și pre acela l-au omorât, și pre alții mulți, pre unii bătându-i, pre alții omorându-i.
6. Deci având încă un fiu iubit al său, l-a trimis și pre acela mai pre urmă la ei, zicând: Că se vor rușina de fiul meu.
7. Iar lucrătorii aceia au zis între sine: Acesta este moștenitorul, veniți să-l ucidem pre el, și va fi moșia a noastră.
8. Și apucându-l pre el l-au omorât, și l-au scos afară din vie.
9. Ce dar va face Stăpânul viei? Veni-va, și va pierde pre lucrătorii aceia, și via o va da altora.
10. Au nici scriptura aceasta n-ați cetit? Piatra care nu o au băgat în seamă ziditorii, aceasta s-a făcut în capul unghiului;
11. De la Domnul s-a făcut aceasta, și este minunată întru ochii noștri.
12. Și căutau să-l prinză pre el, și se temeau de norod; căci au cunoscut că împotriva lor a zis pilda; și lăsându-l pre el, s-au dus.
13. Și au trimis către dânsul, pre unii din Farisei și din Irodiani, ca să-l vâneze pre el în cuvânt.
14. Iar ei venind i-au zis lui: Învățătorule, știm că adevărat ești, și nu-ți este ție grijă de nimeni; că nu cauți în fața oamenilor, ci întru adevăr calea lui Dumnezeu înveți; se cade a da dajdie Cezarului, sau nu? Să dăm, sau să nu dăm?
15. Iar el știind fățarnicia lor, a zis lor: Ce mă ispitiți? Aduceți-mi un dinar să-l văd.
16. Iar ei i-au adus. Și a zis lor: Al cui este chipul acesta, și scriptura cea de pre el? Și ei i-au zis lui: Ale Cezarului.
17. Și răspunzând Iisus a zis lor: Dați înapoi pre cele ce sunt ale Cezarului, Cezarului; și pre cele ce sunt ale lui Dumnezeu, lui Dumnezeu. Și s-au mirat de dânsul.
18. Și au venit la dânsul Saducheei, care zic că nu este înviere; și l-au întrebat pre el, zicând:

19. Învățătorule, Moise ■ scris nouă, că de va muri fratele cuiva, și-i va rămânea femeia, și feciori nu va lăsa, să ia fratele lui pre femeia lui, și să ridice sămânța fratelui său.
20. Deci șapte frați au fost, și cel dintâi a luat femeie, și murind, n-a lăsat sămânță;
21. Și al doilea o a luat pre dânsa, și a murit, și nici acela n-a lăsat sămânță; și al treilea așijderea.
22. Și o au luat pre dânsa toți șapte, și n-au lăsat sămânță; iar mai pre urmă de toți ■ murit și femeia.
23. Deci la înviere, când vor învia, a căruia dintr-înșii va fi femeie? căci câte șapte o au avut pre ea femeie.
24. Și răspunzând Iisus, a zis lor: Au nu pentru aceasta vă rătăciți, neștiind scripturile, nici puterea lui Dumnezeu?
25. Căci după ce din morți vor învia, nici se vor însura, nici se vor mărita; ci vor fi ca Îngerii în Ceruri.
26. Iar pentru morți că se vor scula, au nu ați citit în cartea lui Moise, la Rug, cum i-a grăit Dumnezeu lui, zicând: Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, și Dumnezeul lui Isaac, și Dumnezeul lui Iacov.
27. Nu este Dumnezeu al morților, ci Dumnezeu al viilor; deci voi mult vă rătăciți.
28. Și apropiindu-se unul din Cărturari, care auzise pre dânsii prigonindu-se cu Iisus, văzând că bine le-a răspuns lor, l-a întrebat pre el: Care poruncă este mai întâi de toate?
29. Iar Iisus i-a răspuns lui: Că, mai întâi de toate poruncile este: Auzi Israile, Domnul Dumnezeuul nostru, Domnul Unul este;
30. Și, Să iubești pre Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, și din tot sufletul tău, și din tot cugetul tău, și din toată tăria ta; aceasta este porunca cea dintâi.
31. Iar a doua asemenea acesteia: Să iubești pre aproapele tău, ca însuți pre sine. Mai mare decât acestea altă poruncă nu este.
32. Și a zis lui Cărturarul: Bine, Învățătorule, adevărat ai zis, că Unul este Dumnezeu, și nu este altul afară de dânsul;
33. Și a-l iubi pre el din toată inima, și din tot cugetul, și din tot sufletul, și din toată tăria; și a iubi pre aproapele ca pre sine, mai mult este decât toate prinoasele și jertfele.

34. Iar Iisus văzând că cu înțelepciune a răspuns, i-a zis lui: Nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu. Și nimeni mai mult nu îndrăznește să-l întrebe pre el.
35. Și răspunzând Iisus a zis, învățând în Biserică: Cum zic Cărturarii că Hristos este Fiul lui David?
36. Că însuși David a zis cu Duhul Sfânt: Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi de-a dreapta mea, până ce voi pune pre vrăjmașii tăi așternut Picioarelor tale.
37. Deci însuși David îl numește pre el Domn; și de unde dar este fiu al lui? Și norodul cel mult asculta pre el cu dulceață.
38. Și grația lor întru învățătura sa: Păziți-vă de Cărturari care voiesc a umbla în podoabe, și iubesc închinăciunile prin târguri.
39. Și scaunele cele mai de sus în Sinagoguri, și șederile cele mai întâi la ospete;
40. Care mănâncă casele văduvelor și cu pricină îndelung se roagă; aceștia vor lua mai grea osândă.
41. Și șezând Iisus în preajma Gazofilachiei, privea cum aruncă norodul bani în Gazofilachie; și mulți bogați aruncau multe.
42. Și venind o văduvă săracă, a aruncat doi filii, ce este un codrant.
43. Și chemând pre Ucenicii săi, le-a zis lor: Amin zic vouă, că această văduvă săracă, aruncă mai mult decât toți cei ce au aruncat în Gazofilachie;
44. Că toți din prisosința lor au aruncat, iar aceasta din lipsa sa, toate câte a avut a aruncat, toată averea sa.

Cap.13

1. Și ieșind el din Biserică, a zis lui unul din Ucenicii lui: Învățătorule, vezi, ce fel de pietre, și ce fel de zidiri.
2. Și răspunzând Iisus, a zis lui: Vezi aceste zidiri mari? Nu va rămânea aici piatră pre piatră, care să nu se risipească.
3. Și șezând el pre muntele Maslinilor în preajma Bisericii, l-au întrebat pre dânsul deosebi, Petru, și Iacov, și Ioan, și Andrei:
4. Spune nouă când vor fi acestea? Și ce este semnul, când acestea toate vor a se săvârși?

5. Iar Iisus răspunzând lor, a început a zice: Căutați ca să nu vă înșele pre voi cineva;
6. Că mulți vor veni întru Numele meu, zicând: Că eu sunt; și pre mulți vor înșela.
7. Iar când veți auzi războaie, și vești de războaie, să nu vă spăimântați; că se cuvine să fie acestea, ci încă nu va fi sfârșitul.
8. Că se va scula neam preste neam, și împărăție preste împărăție, și vor fi cutremure pre alocurea, și vor fi foameți, și tulburări, începături ale durerilor acestea.
9. Deci păziți-vă pre voi înșivă; că vă vor da pre voi în soboare, și în adunări veți fi bătuți, și înaintea domnilor, și ■ împăraților veți sta pentru mine, spre mărturie lor.
10. Și în toate neamurile se cuvine mai întâi să se propovăduiască Evanghelia.
11. Iar când vă vor duce pre voi dându-vă, să nu vă grijiți mai-nainte ce veți grăi, nici să cugetați; ci ceea ce se va da vouă într-acel ceas, aceea să grăiți. Că nu veți fi voi cei ce veți grăi, ci Duhul Sfânt.
12. Și va da frate pre frate spre moarte; și tată pre fiu; și se vor scula fiii asupra părinților, și-i vor omorî pre ei.
13. Și veți fi urâți de toți pentru Numele meu. Iar cel ce va răbda până în sfârșit, acela se va mântui.
14. Iar când veți vedea urâciunea pustiirii, care s-a zis de Daniil Prorocul, stând unde nu se cuvine (cela ce citește să înțeleagă), atunci cei ce vor fi în Iudeea, să fugă la munți.
15. Iar acela ce va fi pre casă, să nu se pogoare în casă, nici să intre să ia ceva din casa sa.
16. Și acela ce va fi în câmp, să nu se întoarcă înapoi să-și ia haina sa.
17. Iar vai celor ce vor avea în pântece, și celor ce vor apleca în zilele acelea.
18. Ci rugați-vă ca să nu fie fuga voastră iarna;
19. Că va fi în zilele acelea necaz ca acela care nu a fost din începutul zidirii, care a zidit Dumnezeu, până acum, și nici va mai fi.

20. Și de nu Dumnezeu ar scurta zilele acelea, nu s-ar mântui tot trupul, ci pentru cei aleși pre care i-a ales, va scurta zilele acelea.
21. Atunci de va zice vouă cineva: Iată aici Hristos, sau, iată acolo; să nu credeți.
22. Că se vor scula hristoși mincinoși, și proroci mincinoși; și vor da semne și minuni, ca să înșele, de va fi cu puțință, și pre cei aleși.
23. Iar voi vă păziți; că iată mai înainte am spus vouă toate.
24. Ci în zilele acelea după necazul acela, soarele se va întuneca.
25. Și luna nu-și va da lumina sa, și stelele Cerului vor cădea, și Puterile cele din Ceruri se vor clăti.
26. Și atunci vor vedea pre Fiul Omului venind pre nori, cu putere și cu slavă multă.
27. Și atunci va trimite pre Îngerii săi, și va aduna pre cei aleși ai săi din cele patru vânturi, de la marginea pământului, până la marginea Cerului.
28. Iar de la smochin vă învățați pildă; când mlădița lui este moale, și înfrunzește, știți că aproape este vara.
29. Așa și voi, când veți vedea acestea făcându-se, să știți că aproape este lângă uși.
30. Amin grăiesc vouă, că nu va trece neamul acesta, până când toate acestea vor fi.
31. Cerul și pământul vor trece; iar cuvintele mele nu vor trece.
32. Iar de ziua aceea și de ceasul, nimeni nu știe, nici Îngerii care sunt în Cer, nici Fiul, fără numai Tatăl.
33. Păziți-vă, privegheați și vă rugați. Că nu știți când va fi vremea aceea.
34. Ca un om ce se duce departe, lăsându-și casa sa, și dând slugilor sale putere, și fieștecăruia lucrul lui, și portarului poruncind ca să privegheze.
35. Privegheați dară, (că nu știți când va veni Domnul casei. Seara, sau la miezul nopții, sau la cântatul cocoșilor, sau dimineața).
36. Nu cumva venind fără de veste, să vă afle pre voi dormind.
37. Iar cele ce vouă zic, tuturor zic, privegheați.

Cap. 14

1. Și erau Paștile și azimile după două zile; și căutau Arhiereii și Cărturarii, cum pre el cu vicleșug prinzându-l să-l omoare.
2. Și ziceau: nu în Praznic, ca să nu fie tulburare întru norod.
3. Și fiind el în Betania, în casa lui Simon leprosul, și șezând el, a venit o femeie având un alabastru cu mir de nard de credință de mult preț, și sfărâmând alabastrul, l-a turnat pre Capul lui.
4. Și erau unii de le părea rău întru sine, și ziceau: Pentru ce se făcu această pagubă a mirului?
5. Că se putea vinde acesta, mai mult de trei sute de dinari, și să se dea săracilor. Și se răsteau asupra ei.
6. Iar Iisus a zis: Lăsați-o pre dânsa; pentru ce îi faceți ei supărare? Că bun lucru a făcut cu mine.
7. Pentru că pre săraci pururea îi aveți cu voi; și când veți vrea, puteți a le face lor bine; iar pre mine nu mă aveți pururea.
8. Aceasta ce a avut, a făcut: Mai-nainte a apucat de a uns Trupul meu spre îngropare.
9. Amin grăiesc vouă: Oriunde se va propovădui Evanghelia aceasta în toată lumea, și ce ■ făcut ea, se va povesti spre pomenirea ei.
10. Și Iuda Iscarioteanul, unul din cei doisprezece, a mers la Arhierei ca să-l vândă pre el lor.
11. Iar ei auzind s-au bucurat, și i-au făgăduit lui să-i dea bani. Și el căuta cum în vreme cu prilej l-ar da pre el lor.
12. Iar în ziua cea dintâi a azimilor, când jertfea Paștile, au zis către dânsul Ucenicii lui: Unde voiești să mergem să gătim ca să mănânci Paștile?
13. Și a trimis doi din Ucenicii săi, și le-a zis lor: Mergeți în cetate; și va întâmpina pre voi un om, ducând un vas de lut cu apă; mergeți după dânsul.
14. Și oriunde va intra, ziceți stăpânului casei: Că Învățătorul zice: Unde este sălașul, întru care să mănânc Paștile cu Ucenicii mei?
15. Și el va arăta vouă, un foișor mare așternut, gata; acolo gătiți nouă.

16. Și au ieșit Ucenicii lui, și au venit în cetate, și au aflat precum le zisese lor; și au gătit Paștile.
17. Și făcându-se seară, ■ venit cu cei doisprezece.
18. Și șezând ei, și mâncând, a zis Iisus: Amin zic vouă: Că unul din voi va să mă vândă, cel ce mănâncă cu mine.
19. Iar ei au început a se întrista, și a zice lui unul câte unul: Nu cumva sunt eu? Și altul: Nu cumva sunt eu?
20. Iar el răspunzând, a zis lor: Unul din doisprezece, care întinge cu mine în blid.
21. Ci Fiul Omului va merge, precum este scris pentru dânsul; dar vai omului aceluia, prin care Fiul Omului se vinde; mai bine ar fi fost lui, de nu s-ar fi născut omul acela.
22. Și mâncând ei, a luat Iisus Pâine, și blagoslovind o ■ frânt, și a dat lor, și a zis: Luați mâncați; acesta este Trupul meu.
23. Și luând Paharul, mulțumind a dat lor; și au băut dintr-însul toți.
24. Și a zis lor: Acesta este Sângele meu al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă.
25. Amin zic vouă: Că de acum nu voi mai bea din roada viței, până în ziua aceea, când o voi bea pre ea nouă întru Împărăția lui Dumnezeu.
26. Și dând laudă, au ieșit în muntele Măslinilor.
27. Și a zis lor Iisus: Că toți vă veți sminti întru mine în noaptea aceasta; că scris este: Bate-voi Păstorul, și se vor risipi oile.
28. Dar după ce voi învia, voi merge mai-nainte de voi în Galileea.
29. Iar Petru a zis lui: De și toți se vor sminti, iar eu nu.
30. Și a zis Iisus lui: Amin zic ție, că tu astăzi în noaptea aceasta, mai-nainte de a cânta cocoșul de două ori, te vei lepăda de mine de trei ori.
31. Iar el cu mult mai vârtos zicea: De mi s-ar întâmpla a muri cu tine, nu mă voi lepăda de tine. Asemenea încă și toți ziceau.
32. Și au venit în satul al cărui nume este Ghetsimani, și a zis Ucenicilor săi: Ședeți aici până mă voi ruga.
33. Și a luat pre Petru, și pre Iacov, și pre Ioan cu sine, și a început a se spăimânta, și a se mâhni.

34. Și a zis lor: Întristat este Sufletul meu până la moarte; rămâneți aici și privegheați.
35. Și mergând puțin mai înainte, a căzut pre pământ; și se ruga ca, de este cu puțință, să treacă de la dânsul acel ceas.
36. Și zicea: Avva Părinte, toate sunt cu puțință ție, treci de la mine paharul acesta. Dar însă nu ceea ce voiesc eu, ci ceea ce tu.
37. Și a venit, și i-a găsit pre ei dormind, și a zis lui Petru: Simone, dormi? Nu putuși un ceas să priveghezi?
38. Privegheați, și vă rugați, ca să nu intrați în ispită; că Duhul este osârduitor, iar trupul neputincios.
39. Și iarăși mergând s-a rugat, același cuvânt zicând.
40. Și întorcându-se i-a aflat pre dânsii iarăși dormind, (că erau ochii lor îngreuiați) și nu știau ce vor răspunde lui.
41. Și a venit a treia oară și a zis lor: Dormiți de acum, și vă odihniți; destul este, a venit ceasul; iată, se dă Fiul Omului în mâinile păcătoșilor.
42. Sculați-vă, să mergem; iată, cel ce m-a vândut, s-a apropiat.
43. Și numaidecât încă grăind el a venit Iuda, unul din cei doisprezece, și cu el norod mult, cu săbii, și cu fuști, de la Arhierei, și Cărturari, și Bătrâni.
44. Și dăduse cel ce îl vânduse pre el semn lor, zicând: Pre care voi săruta, acela este; prindeți-l pre el, și îl duceți cu pază.
45. Și venind, îndată s-a apropiat de el, și i-a zis lui: Învățătorule, Învățătorule; și l-a sărutat pre el.
46. Iar ei și-au pus mâinile pre el, și l-au prins.
47. Iar unul oarecare din cei ce sta lângă el, scoțând sabia, a lovit pre sluga Arhiereului și i-a tăiat urechea lui.
48. Și răspunzând Iisus, a zis lor: Ca la un tâlhar ați ieșit cu săbii și cu fuști să mă prindeți.
49. În toate zilele am fost la voi în Biserică învățând, și nu m-ați prins; ci ca să se plinească scripturile.
50. Și lăsându-l pre el toți, au fugit.
51. Iar un tânăr oarecare mergea după el, îmbrăcat cu giulgiu pre trupul gol, și l-au prins pre el tinerii.
52. Iar el lăsând giulgiul, gol a fugit de la ei.

53. Și au dus pre Iisus la Arhiereu; și s-au adunat la dânsul toți Arhiereii, și Bătrânii, și Cărturarii.
54. Iar Petru de departe mergea după el, până înlăuntru în curtea Arhiereului.
55. Și ședea împreună cu slugile, și se încălzea la foc.
56. Iar Arhiereii și tot sfatul căutau împotriva lui Iisus mărturie, ca să-l omoare, și nu aflau; că mulți mărturiseau minciuni asupra lui, și nu erau asemenea mărturiile.
57. Și unii sculându-se, au mărturisit minciună asupra lui, grăind:
58. Că noi l-am auzit pre el, zicând: Eu voi strica această Biserică făcută de mâini, și în trei zile alta nefăcută de mâini voi zidi.
59. Și nici așa nu era asemenea mărturia lor.
60. Și sculându-se Arhiereul în mijloc, a întrebat pre Iisus, zicând: Nimic nu răspunzi, ce aceștia mărturisesc asupra ta?
61. Iar el tăcea; și nimic nu răspundea. Iarăși l-a întrebat pre el Arhiereul, și i-a zis lui: Au tu ești Hristosul Fiul celui Binecuvântat?
62. Iar Iisus a zis: Eu sunt; și veți vedea pre Fiul Omului șezând de-a dreapta Puterii și venind cu Norii Cerului.
63. Iar Arhiereul rupându-și hainele sale, a zis: Ce ne mai trebuiesc nouă alte mărturii? Ați auzit hula, ce vi se pare vouă?
64. Iar ei toți l-au judecat pre el că este vinovat morții.
65. Și au început unii a-l scuipa pre el, și a-i acoperi fața lui, și a-l bate cu pumnul, și a zice lui: Prorocește, și slugile îl băteau pre el cu palme preste Obraz.
66. Și fiind Petru jos în curte, a venit una din slujnicile Arhiereului.
67. Și văzând pre Petru încălzindu-se, căutând la el, a zis: Și tu cu Iisus Nazarineanul erai.
68. Iar el s-a lepădat, zicând: Nu știu, nici pricep ce grăiești tu. Și a ieșit afară înaintea curții; și a cântat cocoșul.
69. Iar slujnica văzându-l pre el iarăși, a început a zice celor ce sta acolo: Că acesta dintr-înșii este. Iară el iarăși s-a lepădat.
70. Și preste puțin iarăși cei ce stau acolo au zis lui Petru: Adevărat dintr-înșii ești, că Galileean ești, și graiul tău seamănă.
71. Iară el a început a se blestema și a se jura, că nu știu pre omul acesta carele ziceți.

72. Și a doua oară a cântat cocoșul, și și-a adus aminte Petru de cuvântul care i-a zis Iisus lui: Că mai înainte de ce va cânta cocoșul de două ori, te vei lepăda de mine de trei ori. Și a început a plânge.

Cap. 15

1. Și îndatăși dimineața sfat făcând Arhiereii cu Bătrânii și cu Cărturarii, și toată adunarea, legând pre Iisus l-au dus, și l-au dat lui Pilat.
2. Și l-a întrebat pre el Pilat: Tu ești Împăratul Iudeilor? Iar el răspunzând, a zis lui: Tu zici.
3. Și multe grăiau asupra lui Arhiereii.
4. Iar Pilat iarăși l-a întrebat pre el, zicând: Nimic nu răspunzi? Vezi câte mărturisesc asupra ta.
5. Iar Iisus mai mult nimic nu a răspuns, cât se mira Pilat.
6. Iar la Praznic le slobozea lor câte un vinovat, pre care cereau ei.
7. Și era unul ce-l numea Baraba, cu soțiile lui prins, care în zarvă ucidere făcuse.
8. Și strigând norodul a început a cere, precum pururea le făcea lor.
9. Iar Pilat le-a răspuns lor zicând: Voiți să slobozesc vouă pre Împăratul Iudeilor?
10. (Că știa că pentru pizmă l-au dat pre el Arhiereii.)
11. Iar Arhiereii au îndemnat pre norod, ca mai vârtos pre Baraba să le slobozească lor.
12. Iar Pilat răspunzând iarăși le-a zis lor: Dară ce voiți să fac acestuia pre care îl ziceți Împăratul Iudeilor?
13. Atunci ei iarăși au strigat: Răstignește-l pre el.
14. Iar Pilat le-a zis lor: Dară ce rău a făcut? Iar ei mai vârtos striga: Răstignește-l pre el.

15. Iară Pilat vrând să facă pre voia norodului, le-a slobozit lor pre Baraba; iar pre Iisus bătându-l l-a dat să se răstignească.
16. Iar ostașii au adus pre el înlăuntrul curții, ce este divan, și au adunat toată oastea.
17. Și l-au îmbrăcat pre el în porfiră, și împletind cunună de spini, i-au pus lui.
18. Și au început a se închina lui, zicând: Bucură-te Împăratul Iudeilor.
19. Și îl băteau preste cap cu trestia, și îl scuipa pre el, și punându-se în genunchi se închinau lui.
20. Și după ce l-au batjocorit pre el, au dezbrăcat de pre el porfira, și l-au îmbrăcat în hainele sale, și l-au dus pre el să-l răstignească.
21. Și au silit pre oareșcare Simon Cirinean ce trecea, venind din țarină, tatăl lui Alexandru și al lui Ruf, ca să ducă crucea lui.
22. Și l-au adus pre el la locul Golgota, care se tălmăcește locul căpățânei.
23. Și i-au dat lui să bea vin amestecat cu smirnă; dar el nu a luat.
24. Și răstignindu-l pre el, au împărțit hainele lui, aruncând sorți pre dânsule, cine ce va lua.
25. Și era ceasul al treilea, și l-au răstignit pre el.
26. Și era scrisoarea pricinii lui scrisă: **ÎMPĂRATUL IUDEILOR.**
27. Și împreună cu dânsul au răstignit doi tâlhari; unul de-a dreapta, și altul de-a stânga lui.
28. Și s-a împlinit scriptura care zice: Și cu cei fărădelege s-a socotit.
29. Și cei ce treceau îl huleau pre el, clătind cu capetele sale, și zicând: Ua, cel ce strici Biserica și în trei zile o zidești.
30. Mântuește-te pre sineți, și te pogoară de pre Cruce.
31. Asemenea încă și Arhieriei bătându-și joc, zicea unul către altul împreună cu Cărturarii: pre alții a mântuit, iar pre sine nu poate să se mântuiască.

32. Hristos Împăratul lui Israil pogoare-se acum de pre Cruce, ca să vedem și să credem într-însul. Și cei ce erau împreună cu el răstigniți, îl ocărau pre el.
33. Iar când a fost ceasul al șaselea, întunerec s-a făcut preste tot pământul, până la al nouălea ceas.
34. Iar în ceasul al nouălea, a strigat Iisus cu glas mare zicând: Eloi Eloi, Lima Sabahtani? Ce este tâlcuindu-se: Dumnezeuul meu, Dumnezeuul meu, pentru ce m-ai lăsat?
35. Iar unii din cei ce stau acolo auzind, zicea: Iată, pre Ilie strigă.
36. Și alergând unul, și umplând un burete de oțet, și punându-l într-o trestie, îl adăpa pre el, zicând: Lăsați, să vedem, au veni-va Ilie să-l pogoare pre el?
37. Iar Iisus slobozind glas mare, și-a dat Duhul.
38. Și Catapetasma Bisericii s-a rupt în două, de sus până jos.
39. Și văzând sutașul cel ce sta în preajma lui, că așa strigând, și-a dat Duhul, a zis: Cu adevărat omul acesta Fiu al lui Dumnezeu a fost.
40. Și erau și femei de departe privind; între care era Maria Magdalena, și Maria muma lui Iacov celui mic, și a lui Iosi, și Salomea.
41. Care și când era în Galileea, mergeau după el, și slujeau lui; și altele multe, care se suiseră cu el în Ierusalim.
42. Și iată seară făcându-se, (de vreme ce era Vineri, care este mai înainte de Sâmbătă).
43. A venit Iosif din Arimatea, sfetnic cu bun chip, care și acela era așteptând Împărăția lui Dumnezeu, și îndrăznind a intrat la Pilat, și a cerut Trupul lui Iisus.
44. Iar Pilat s-a mirat, de a murit așa curând; și chemând pre sutașul, l-a întrebat pre dânsul, de a murit demult.
45. Și înțelegând de la sutaș, a dăruit lui Iosif Trupul.
46. Și cumpărând giulgiu, și pogorându-l pre el, l-a înfășurat cu giulgiul, și l-a pus în mormânt, care era săpat în piatră; și a prăvălit o piatră pre ușa mormântului.
47. Iar Maria Magdalena, și Maria a lui Iosi, priveau unde îl pun.

Cap. 16

1. Și dacă a trecut Sâmbăta, Maria Magdalena, și Maria lui Iacov, și Salomea, au cumpărat mirezme ca să meargă să-l ungă pre el.
2. Și foarte de dimineață într-o una din Sâmbete, au venit la Mormânt, răsărind Soarele.
3. Și zicea una către alta: Cine va prăvăli nouă piatra de pre ușa mormântului?
4. Și căutând au văzut piatra prăvălită, că era mare foarte.
5. Și intrând în mormânt, au văzut pre un tânăr șezând de-a dreapta, îmbrăcat în veșmânt alb, și s-au spăimântat.
6. Iar el a zis lor: Nu vă spăimântați; pre Iisus căutați Nazarineanul cel răstignit. S-a sculat, nu este aici. Iată locul unde l-au pus pre el.
7. Ci mergeți, de spuneți Ucenicilor lui, și lui Petru, că va merge mai-nainte de voi în Galileea; acolo îl veți vedea pre el, precum a zis vouă.
8. Și ieșind au fugit de la mormânt. Că erau cuprinse de cutremur și de spaimă; și nimănui nimic nu au spus, că se temeau.
9. Iară după ce a înviat Iisus, dimineața în ziua cea dintâi a Sâmbetei, s-a arătat Mariei Magdalenei, dintru care scosese șapte draci.
10. Aceea mergând, a vestit celor ce fuseseră cu el, care plângeau și se tânguiau.
11. Și aceia auzind că este viu, și a fost văzut de dânsa, nu au crezut.
12. Iară după aceea la doi dintr-înșii mergând ei, s-a arătat într-o alt chip, care mergeau la o țarină.
13. Și aceia mergând, au spus celorlalți, dar nici pre aceia nu i-au crezut.
14. Iar după aceea șezând ei cei unsprezece, li s-a arătat. Și a imputat necredinței lor, și împietririi inimii; căci celor ce l-au văzut pre el că ■ înviat, nu au crezut.

15. Și ■ zis lor: Mergeți în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la toată zidirea.
16. Cel ce va crede și se va Boteza, se va mântui; iar cel ce nu va crede, se va osândi.
17. Și semne celor ce vor crede, acestea vor urma: Întru Numele meu draci vor scoate; în limbi noi vor grăi.
18. Șerpi vor lua; și de vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma pre ei; pre bolnavi mâinile își vor pune, și bine le va fi.
19. Deci Domnul după ce a grăit cu dânșii, s-a înălțat la Cer, și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu.
20. Iară ei ieșind, au propovăduit pretutindeni, Domnul împreună lucrând, și cuvântul adevărindu-l, prin semnele ce urmau. Amin.

Capetele Sfintei Evanghelii celei de la Luca

Cap. 1

Pentru părinții lui Ioan Botezătorul și pentru nașterea lui. Pentru închinăciunea Îngerului către Maria. Pentru închinăciunea Mariei către Elisabeta. Pentru dezlegarea limbii lui Zaharia și pentru prorocia lui.

Cap. 2

Pentru scrierea lumii. Pentru nașterea lui Iisus din Maria. Pentru păstori. Pentru Simeon și pentru Ana prorocița. Pentru Iisus când s-a aflat în mijlocul dascălilor.

Cap. 3

Pentru propovăduirea lui Ioan și pentru cei ce au întrebat pe Ioan. Pentru Irod și pentru închiderea lui Ioan. Pentru botezul Mântuitorului. Pentru povestirea neamului lui Hristos.

Cap. 4

Pentru postirea și ispitirea Mântuitorului. Pentru cartea Isaiei ce i s-a dat lui. Pentru Iisus când s-a adus de iudei în munte și a trecut prin mijlocul lor. Pentru cel ce avea duh de drac necurat. Pentru soacra lui Petru. Pentru cei ce s-au vindecat de feluri de boală.

Cap. 5

Pentru vânarea peștilor. Pentru lepros. Pentru slăbănogul ce l-au adus pre pat. Pentru Levi vameșul. Pentru Iisus când a mâncat împreună cu vameșii. Pentru ce ucenicii lui Ioan postesc iar ai lui Hristos nu.

Cap. 6

Pentru ucenicii lui Hristos când rupeau spice sâmbăta. Pentru cel ce avea mâna uscată. Pentru alegerea Apostolilor. Pentru fericiri. Pentru a

iubi pre vrăjmași Pentru ■ nu ne prici cu aproapele. Pentru că nu se cuvine a judeca pre aproapele. Pentru cei ce-și zidesc casa pe temelie bună.

Cap. 7

Pentru sutaș. Pentru fiul văduvei. Pentru cei trimiși de Ioan. Pentru asemănarea fariseilor și ■ legiuitorilor cu copiii ce se jucau în târg. Pentru femeia ce ■ uns pe Domnul cu mir.

Cap. 8

Pentru pilda semănătorului. Pentru muma și frații lui Iisus când voia să-l vadă pe el. Pentru certarea apelor. Pentru Legheon. Pentru fata mai marelui sinagogăi. Pentru femeia ce îi curgea sânge.

Cap. 9

Pentru trimiterea celor doisprezece Apostoli la propovăduire. Pentru Irod când a auzit de Iisus. Pentru cele cinci pâini și doi pești. Pentru întrebarea Domnului. Pentru lepădarea de sine și luarea crucii lui Hristos. Pentru Schimbarea la Față a lui Hristos. Pentru cel lunatic. Pentru cei ce se socoteau întru sine a fi mai mari. Pentru cel ce s-a oprit de ucenici să nu scoată dracii. Pentru ■ nu cere pedeapsă asupra celor ce nu i-au primit pe dânșii. Pentru cel ce nu i s-a dat voie să meargă după Iisus.

Cap. 10

Pentru cei șaptezeci de Apostoli care i-a arătat Domnul. Pentru legiuitorul care a întrebat pe Iisus ce bine ar face. Pentru cel ce a căzut între tâlhari. Pentru Marta și Maria, sora ei.

Cap. 11

Pentru rugăciune și că cel ce va cere va lua. Pentru cel ce avea drac mut. Pentru femeia ce a ridicat glas din norod. Pentru cei ce cereau semn din cer. Pentru fariseul cel ce a chemat pe Iisus. Pentru ticăloșirea legiuitorilor.

Cap. 12

Pentru aluatul fariseilor. Pentru a nu ne teme de cei ce omoară trupul. Pentru hula cea împotriva Duhului. Pentru cel ce voia să le împartă Iisus moștenirea. Pentru bogatul căruia i-a rodit țarina. Pentru a defăima cele pământești. Pentru a fugi de iubirea de argint. Pentru sluga ce priveghează. Pentru a nu ne prici cu vecinul.

Cap. 13

Pentru galileeni și pentru cei din Siloam. Pentru smochinul cel ce nu făcea roadă. Pentru aceea ce avea duhul neputinței. Pentru grăunțul de muștar pildă și pentru aluat. Pentru cel ce a întrebat de sunt puțini cei ce se mântuiesc. Pentru ușa cea strâmtă și pentru cei ce vor bate în ușă și nu le vor deschide. Pentru cei ce au spus lui Iisus de Irod.

Cap. 14

Pentru cel bolnav de idropică. Pentru a nu iubi șederile mai sus. Pentru a chema pe săraci mai vârtos la cină decât pe prieteni. Pentru cei chemați la cină. Pentru cine este ucenicul cel adevărat al lui Hristos. Pentru zidirea turnului pildă și pentru împăratul cel ce vrea să se bată cu altul.

Cap. 15

Pentru o sută de oi pildă și pentru zece drahme. Pentru fiul cel ce s-a dus într-o țară departe.

Cap. 16

Pentru iconomul cel nedrept. Pentru că nimeni nu poate sluji la doi domni. Pentru că nici o cirtă din lege nu va trece. Pentru a nu-și lăsa omul femeia. Pentru bogat și pentru Lazăr.

Cap. 17

Pentru sminteală. Pentru a ierta greșalele aproapelui. Pentru credința cea întru Dumnezeu. Pentru cei zece leproși. Pentru Iisus când l-au întrebat când va veni Împărăția lui Dumnezeu și cum că neștiută va fi venirea lui Hristos.

Cap. 18

Pentru ■ ne ruga în toată vremea. Pentru judecătorul nedreptății. Pentru fariseu și vameș. Pentru prunci că a lor este Împărăția lui Dumnezeu. Pentru cel ce a întrebat pe Iisus ce bine va face. Pentru că anevoie va intra bogatul în Împărăția Cerurilor. Pentru întrebarea lui Petru ce bine le va fi că au lăsat toate. Pentru mergerea lui Iisus în Ierusalim spre răstignire. Pentru orbul ce l-a vindecat intrând în Ierihon.

Cap. 19

Pentru Zaheu. Pentru cel ce s-a dus să-și ia luiși împărăție și pentru cele zece slugi care au primit mnas. Pentru mânz și pentru asină. Pentru plângerea lui Iisus de Ierusalim. Pentru cei ce s-au scos din Biserică care vindeau și cumpărau. Pentru arhiereii și cărturarii care au întrebat pe Domnul cu ce putere face acestea.

Cap. 20

Pentru vie pildă. Pentru cei ce l-au ispitit prin darea de dajdie cezarului. Pentru saducheii care tăgăduiesc învierea. Pentru întrebarea Domnului către farisei. Pentru a se păzi de cărturari.

Cap. 21

Pentru văduva ce a pus filiiari. Pentru sfârșit întrebare. Pentru robia Ierusalimului și cum că Domnul mai înainte a spus ucenicilor pustiirea lui. Pentru semnele venirii lui.

Cap. 22

Pentru vinderea lui Iisus. Pentru Paști. Pentru cei ce se prigoneau între sine cine ar fi mai mare. Pentru cererea satanei. Pentru rugăciunea lui Hristos. Pentru prinderea lui Iisus și ducerea lui la arhiereu. Pentru lepădarea lui Petru. Pentru bătaia lui Iisus.

Cap. 23

Pentru ducerea Mântuitorului la Pilat. Pentru defăimarea lui Iisus de către Irod. Pentru femeile ce plâneau. Pentru răstignirea lui Hristos. Pentru tâlharul ce s-a pocăit. Pentru îngroparea lui Hristos.

Cap. 24

Pentru femeile cele ce au venit la mormânt. Pentru Petru când a alergat la mormânt. Pentru Cleopa. Pentru Iisus când s-a arătat și cum a mâncat înaintea ucenicilor. Pentru Înălțarea la cer.

Sfânta Evanghelie de la Luca

Cap. 1

1. De vreme ce mulți s-au apucat a alcătui povestire pentru lucrurile cele ce au fost adevărate întru noi,
2. Precum au dat nouă cei ce dintru început au fost singuri văzători și slujitori Cuvântului.
3. Părutu-mi-s-a și mie, urmând toate dintâi cu deamăruntul, pre rând a scrie ție, puternice Teofile.
4. Ca să cunoști întărirea cuvintelor de care te-ai învățat.
5. Fost-a în zilele lui Irod împăratul Iudeei, un Preot oarecare anume Zaharia, din rândul Preoției lui Abia; și femeia lui din fetele lui Aaron, și numele ei Elisabeta.
6. Și erau drepti amândoi înaintea lui Dumnezeu, umblând întru toate poruncile și îndreptările Domnului fără prihană.
7. Și nu aveau ei feciori, pentru că Elisabeta era stearpă, și amândoi erau bătrâni în zilele lor.
8. Și a fost când a slujit el în rândul săptămânii sale înaintea lui Dumnezeu.
9. După obiceiul Preoției i s-a întâmplat a tămâia intrând în Biserica Domnului.
10. Și toată mulțimea norodului era rugându-se afară în vremea tămâierii.
11. Și i s-a arătat lui Îngerul Domnului, stând de-a dreapta Oltarului tămâierii.
12. Și s-a spăimântat Zaharia văzând, și frică a căzut preste dânsul.
13. Iar Îngerul a zis către dânsul: Nu te teme Zaharia, că s-a auzit rugăciunea ta; și femeia ta Elisabeta va naște ție fiu, și vei chema numele lui Ioan.

Sfânta Evanghelie de la Luca

14. Și va fi ție bucurie și veselie, și mulți de nașterea lui se vor bucura.
15. Că va fi mare înaintea Domnului, și vin și sichea nu va bea; și se va umplea de Duh Sfânt încă din pântecul maicii sale.
16. Și pre mulți din fiii lui Israil va întoarce la Domnul Dumnezeu lor.
17. Și el va veni înaintea lui cu Duhul și cu puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre fii, și pre cei neascultători întru înțelepciunea dreptilor, să gătească Domnului norod mai înainte gătit.
18. Și a zis Zaharia către Înger: Din ce voi cunoaște aceasta? Că eu sunt bătrân, și femeia mea trecută în zilele sale.
19. Și răspunzând Îngerul, a zis lui: Eu sunt Gavriil, acela ce stau înaintea lui Dumnezeu, și sunt trimis a grăi către tine și a vesti ție acestea.
20. Și iată vei fi tăcând, și neputând a grăi, până în ziua aceea ce vor fi acestea; pentru căci nu ai crezut cuvintelor mele care se vor împlini la vremea lor.
21. Și aștepta norodul pre Zaharia, și se mira că zăbovea el în Biserică.
22. Și ieșind nu putea să grăiască lor, și au cunoscut ei că vedere a văzut în Biserică; și le făcea semn cu mâna, și a rămas mut.
23. Și a fost dacă s-au umplut zilele slujbei lui, s-a dus la casa sa.
24. Iar după zilele acelea, a îngrecat Elisabeta femeia lui; și s-a tăinuit pre sine în cinci luni zicând:
25. Că așa a făcut mie Domnul, în zilele în care a socotit să ia ocară mea dintre oameni.
26. Iar în luna șașea, trimis a fost Îngerul Gavriil de la Dumnezeu în cetatea Galileei, căreia numele era Nazaret.
27. La Fecioară logodită cu bărbat, căruia numele Iosif, din casa lui David; și numele Fecioarei Mariam.
28. Și intrând Îngerul la dânsa, a zis: Bucură-te ceea ce ești plină de dar, Domnul este cu tine; blagoslovită ești tu între femei.
29. Iar ea văzând s-a spăimântat de cuvântul lui; și cugeta în ce chip va fi închinarea aceasta.

30. Și a zis ei Îngerul: Nu te teme Mariam; că ai aflat Dar la Dumnezeu.
31. Și iată vei zămisli în pântece, și vei naște Fiu; și vei chema numele lui **IISUS**.
32. Acesta va fi mare, și Fiul celui de sus se va chema, și-i va da lui Domnul Dumnezeu Scaunul lui David Tatălui lui.
33. Și va împărăți preste casa lui Iacov în veci, și împărăției lui nu va fi sfârșit.
34. Și a zis Mariam către Înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce de bărbat nu știu?
35. Și răspunzând Îngerul, a zis ei: Duhul Sfânt se va pogori preste tine, și Puterea Celui de sus te va umbri, pentru aceasta și Sfântul ce se va naște din tine, se va chema Fiul lui Dumnezeu.
36. Și iată Elisabeta rudenia ta, și aceea a zămislit fiu la bătrânețele ei; și a șasea lună este ei aceasta, celei ce se chema stearpă.
37. Că la Dumnezeu nici un cuvânt nu este cu neputință.
38. Și a zis Mariam: Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău. Și s-a dus de la dânsa Îngerul.
39. Și sculându-se Mariam în zilele acelea, mers-a la munte cu degrab în cetatea Iudei.
40. Și a intrat în casa Zahariei, și s-a închinat Elisabetei.
41. Și a fost când ■ auzit Elisabeta închinăciunea Mariei, săltat-a pruncul în pântecele ei, și s-a umplut de Duh Sfânt Elisabeta.
42. Și a strigat cu glas mare și a zis: Blagoslovită ești tu între femei, și blagoslovit este Rodul pântecelui tău.
43. Și de unde mie aceasta, ca să vie Maica Domnului meu la mine?
44. Că iată cum fu Glasul închinării tale întru urechile mele, săltat-a pruncul cu bucurie în pântecele meu.
45. Și fericită este ceea ce a crezut, că va fi săvârșire celor zise ei de la Domnul.
46. Și a zis Mariam:
47. Mărește suflete al meu pre Domnul, și s-a bucurat Duhul meu de Dumnezeu Mântuitorul meu.
48. Că a căutat spre smerenia roabei sale; că iată de acum mă vor ferici toate neamurile.

49. Că mi-a făcut mie mărire cel Puternic, și Sfânt Numele lui.
50. Și Mila lui în neam și în neam spre cei ce se tem de el.
51. Făcut-a tărie cu Brațul său, risipit-a pre cei mândri cu cugetul inimii lor.
52. Pogorât-a pre cei puternici de pre scaune, și ■ înălțat pre cei smeriți.
53. Pre cei flămânzi i-a umplut de bunătați, și pre cei bogați i-a scos afară deșerți.
54. Luat-a pre Israil sluga sa, (ca să pomenească mila;
55. Precum a grăit către Părinții noștri, lui Avraam și seminției lui,) până în veac.
56. Și a rămas Mariam împreună cu dânsa ca la trei luni, și s-a întors la casa sa.
57. Iar Elisabetei i s-a împlinit vremea să nască; și a născut fiu.
58. Și au auzit cei ce locuiau împrejur, și rudeniile ei, că a mărit Domnul mila sa cu dânsa; și se bucurau împreună cu dânsa.
59. Și a fost în ziua a opta, au venit să taie împrejur pruncul, și-l chemau pre el numele tatălui lui Zaharia.
60. Și răspunzând muma lui, a zis: Nu, ci se va chema Ioan.
61. Și au zis către dânsa: Că nimenea nu este întru rudenia ta, care să se cheme cu numele acesta.
62. Și au făcut semn tatălui lui, cum ar vrea să-l cheme pre dânsul.
63. Și cerând el panahidă, a scris, zicând: Ioan va fi numele lui; și s-au mirat toți.
64. Și i s-a deschis gura lui îndată, și limba lui; și grăia, laudând pre Dumnezeu.
65. Și s-a făcut frică preste toți cei ce locuiau împrejurul lor; și întru toată laturea de prin munții Iudeei s-au vestit toate cuvintele acestea.
66. Și au pus toți cei ce auzeau în inima lor, zicând: Oare ce va să fie pruncul acesta? Și Mâna Domnului era cu dânsul.
67. Și Zaharia tatăl lui s-a umplut de Duh Sfânt, și a prorocit, zicând:
68. Bine este cuvântat Domnul Dumnezeul lui Israil, că a cercetat, și a făcut răscumpărare norodului său.

69. Și a ridicat corn de mântuire nouă în casa lui David slugii sale.
70. Precum a grăit prin gura Sfinților celor din veac Proroci ai lui.
71. Mântuire de vrăjmașii noștri, și din mâna tuturor celor ce ne urăsc pre noi.
72. Să facă milă cu Părinții noștri, și să-și aducă aminte de legătura lui cea Sfântă.
73. De jurământul care s-a jurat către Avraam Părintele nostru să ne dea nouă.
74. Fără de frică, din mâinile vrăjmașilor noștri izbăvind-ne.
75. Să-i slujim lui întru sfințenie și întru dreptate înaintea lui în toate zilele vieții noastre.
76. Și tu pruncule, Proroc celui Prea Înalt te vei chema, că vei merge înaintea feței Domnului să gătești căile lui.
77. Ca să dai cunoștința mântuirii norodului lui întru iertarea păcatelor lor.
78. Pentru milostivirea milei Dumnezeuului nostru, în care ne-a cercetat pre noi Răsăritul din înălțime.
79. Ca să lumineze celor ce ședeau întru întunerec și în umbra morții, să îndrepteze picioarele noastre în calea păcii.
80. Iar pruncul creștea, și se întărea cu Duhul; și a fost în pustie până în ziua arătării lui către Israil.

Cap. 2

1. Și a fost în zilele acelea, ieșit-a poruncă de la Cezarul August, să se scrie toată lumea.
2. (Această scrisoare întâi s-a făcut, domnind în Siria Cirineu.)
3. Și mergeau toți să se scrie, fieștecare în cetatea sa.
4. Și s-a suit și Iosif din Galileea, din cetatea Nazaret la Iudeea, în cetatea lui David, care se cheamă Betleem, (pentru că era el din casa și din seminția lui David).
5. Să se scrie cu Mariam cea logodită lui femeie, fiind grea.
6. Și a fost când erau ei acolo, s-au umplut zilele ca să nască ea.

7. Și a născut pre fiul său cel întâi născut, și l-a înfășat pre dânsul, și l-a culcat în iesle; pentru că nu aveau ei loc la gazdă.
8. Și păstori erau într-aceeași latură petrecând, și păzind streji de noapte împrejurul turmei lor.
9. Și iată Îngerul Domnului ■ stăcut înaintea lor, și Slava Domnului ■ strălucit împrejurul lor; și s-au înfricoșat cu frică mare.
10. Și le-a zis lor Îngerul: Nu vă temeți; că iată, vestesc vouă bucurie mare, care va fi la tot norodul.
11. Că s-a născut vouă astăzi Mântuitor, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David.
12. Și acesta va fi vouă semn: Afla-veți un Prunc înfășat, culcat în iesle.
13. Și îndată s-a făcut împreună cu Îngerul mulțime de Oaste Cerească, laudând pre Dumnezeu, și zicând:
14. Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, și pre pământ pace, întru oameni bunăvoie.
15. Și a fost dacă s-au dus de la dâșii Îngerii la Cer, și oamenii păstori au zis unii către alții: Să mergem până în Betleem, și să vedem cuvântul acesta ce s-a făcut, care Domnul a arătat nouă.
16. Și au venit degrab, și au aflat pre Mariam, și pre Iosif, și Pruncul culcat în iesle.
17. Și văzând au spus pentru cuvântul ce se grăise lor de Pruncul acesta.
18. Și toți cei ce au auzit s-au mirat de cele ce s-au zis de păstori către dâșii.
19. Iar Mariam păzea toate cuvintele acelea, punându-le întru Inima sa.
20. Și s-au întors păstori, slăvind și laudând pre Dumnezeu, de toate cele ce au auzit și au văzut, precum s-a zis către dâșii.
21. Și când s-au umplut opt zile, ca să-l taie pre el împrejur, s-a chemat Numele lui **IISUS**, care s-a numit de Înger, mai-nainte de a se zămisi el în Pântece.
22. Și când s-au umplut zilele curățirii lor, după Legea lui Moise l-au suit pre el în Ierusalim, ca să-l pună înaintea Domnului. (Precum este scris în Legea Domnului.
23. Că toată partea bărbătească, ce deschide pântecele, sfânt lui Dumnezeu se va chema).

24. Și ca să dea jertfă, după ceea ce s-a zis în Legea Domnului, o pereche de turturele, sau doi pui de porumb.
25. Și iată era un om în Ierusalim, anume Simeon; și omul acela era drept și temător de Dumnezeu, așteptând mângâiere lui Israil; și Duh Sfânt era peste dânsul.
26. Și era făgăduit lui de la Duhul Sfânt, să nu vadă moartea, până ce va vedea pe Hristosul Domnului.
27. Și a venit cu Duhul în Biserică; și când au adus înăuntru Părinții pre Iisus Pruncul, ca să facă ei după obiceiul legii pentru el.
28. Și acela l-a luat pre dânsul în brațele sale, și a binecuvântat pre Dumnezeu, și a zis:
29. Acum slobozești pre robul tău, Stăpâne, după cuvântul tău, cu pace.
30. Că văzură ochii mei mântuirea ta.
31. Care ai gătit înaintea feței tuturor noroadelor.
32. Lumină spre descoperirea neamurilor, și slava norodului tău Israil.
33. Și era Iosif, și Muma lui mirându-se de cele ce se grăiau pentru dânsul.
34. Și i-a blagoslovit pre dâșii Simeon, și a zis către Mariam Muma lui: Iată, acesta este pus spre căderea și scularea a multora întru Israil, și spre semnul căruia i se va zice împotrivă.
35. (Și prin însuși sufletul tău va trece sabie), ca să se descopere de la multe inimi cugetele.
36. Și era Ana Prorocița, fata lui Fanuil, din neamul lui Aser; aceasta îmbătrânise în zile multe, care trăise cu bărbatul său șapte ani din fecioria sa.
37. Și aceasta a fost văduvă ca la optzeci și patru de ani, care nu se depărta de la Biserică cu posturi și cu rugăciuni, slujind ziua și noaptea.
38. Și aceea într-acel ceas venind se mărturisea Domnului, și grăia pentru dânsul tuturor celor ce așteptau mântuire în Ierusalim.
39. Și după ce au săvârșit ei toate după legea Domnului, s-au întors în Galileea, în cetatea lor Nazaret.
40. Iar Pruncul creștea și se întărea cu Duhul, umplându-se de înțelepciune; și Darul lui Dumnezeu era peste dânsul.

41. Și se duceau Părinții lui în fieștecare an în Ierusalim, la Praznicul Paștilor.
42. Și când a fost de doisprezece ani, suindu-se ei în Ierusalim după obiceiul Praznicului.
43. Și sfârșind zilele, când s-au întors ei, a rămas Iisus Pruncul în Ierusalim, și nu au știut Iosif și Muma lui.
44. Și socotind că este el cu alte soții, au venit cale de o zi, și l-au căutat pre el prin rudenii, și prin cunoscuți.
45. Și neaflându-l, s-au întors în Ierusalim căutându-l pre el.
46. Și a fost după trei zile l-au aflat în Biserică, șezând în mijlocul dascălilor, ascultându-i, și întrebându-i pre ei.
47. Și se minunau toți, cei ce-l auzeau pre dânsul, de priceperea și de răspunsurile lui.
48. Și văzându-l pre el, s-au spăimântat, și ■ zis către el Muma lui: Fiule, căci ai făcut nouă așa? Iată tatăl tău, și eu dorindu-te te căutam.
49. Și a zis către dâșii: Ce este că mă căutați? Au nu ați știut că întru cele ce sunt ale Tatălui meu, se cade mie să fiu?
50. Și ei nu au înțeles graiul carele a grăit lor.
51. Și s-a pogorât împreună cu dâșii și a venit în Nazaret, și era supunându-se lor. Și Muma lui păzea toate graiurile acestea în inima sa.
52. Și Iisus sporea cu înțelepciunea, și cu vârsta, și cu Darul la Dumnezeu și la oameni.

Cap. 3

1. Iar în anul al cincisprezecelea al împărăției lui Tiberie Cezarul, domnind Pilat din Pont în Iudeea; și stăpânind a patra parte pre Galileea Irod; iar Filip fratele lui, stăpânind a patra parte pre Iturea și pre latura Trahoniei; și Lisanie a patra parte stăpânind pre Abilinia;
2. În zilele Arhiereilor Ana și Caiafa, fost-a cuvântul lui Dumnezeu căte Ioan fiul Zahariei, în pustie.
3. Și a venit în toată latura Iordanului, propovăduind Botezul pocăinței întru iertarea păcatelor;

4. Precum este scris în Cartea cuvintelor Isaiei Prorocului, care zice: Glasul celui ce strigă în pustie, gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările lui.
5. Toată valea se va umplea, și tot muntele și măgura se va smeri; și vor fi cele strâmbe drepte, și cele colțuroase căi netede;
6. Și va vedea tot trupul Mântuirea lui Dumnezeu.
7. Deci zicea noroadelor celor ce mergeau să se boteze de la el: Pui de năpârci, cine v-a arătat vouă ca să fugiți de mânia ceea ce va să fie?
8. Faceți dar roduri vrednice de pocăință; și nu începeți a zice întru voi: Tată avem pre Avraam; că zic vouă: Că poate Dumnezeu și din pietrele acestea să ridice fii lui Avraam.
9. Că iată și securea la rădăcina pomilor zace; deci tot pomul care nu face roadă bună, se taie, și în foc se aruncă.
10. Și-l întreba pre el noroadele, zicând: Dară ce vom face ?
11. Și, răspunzând zicea lor: Cel ce are două haine, să dea celui ce nu are; și cel ce are bucate, asemenea să facă.
12. Și au venit și vameșii să se boteze de la dânsul, și au zis către el: Învățătorule, ce vom face?
13. Iar el a zis către dânșii: Nimic mai mult decât este rânduit vouă, să nu faceți.
14. Și-l întreba și ostașii, zicând: Și noi ce vom face? Și a zis către dânșii: Pre nimeni să nu asupriți, nici să clevețiți; și să vă îndestulați cu lefele voastre.
15. Iar așteptând norodul, și cugetând toți întru inimile sale de Ioan, ca nu cumva el să fie Hristos.
16. Răspuns-a Ioan tuturor, zicând: Eu cu apă vă botez pre voi; iar vine cel mai tare decât mine, căruia nu sunt vrednic a-i dezlega cureaua încălțămintelor lui; acesta va boteza pre voi cu Duh Sfânt și cu foc.
17. A căruia lopata este în Mâna lui, și va curăți aria sa, și va aduna grâul în jitnița sa; iar plevele le va arde cu focul nestins.
18. Multe încă și altele binevestea norodului mângâindu-l.
19. Iar Irod cel a patra parte stăpânitor, muștrat fiind de el pentru Irodiada femeia frățâne-său, și pentru toate relele care a făcut Irod,

20. A adaus și aceasta preste toate, și a închis pre Ioan în temniță.
21. Și ■ fost dacă s-a botezat tot norodul, și Iisus botezându-se și rugându-se, s-a deschis Cerul.
22. Și s-a pogorît Duhul Sfânt cu chip trupesc ca un porumb preste dânsul; și Glas din Cer s-a făcut, zicând: Tu ești Fiul meu cel iubit întru tine bine am voit.
23. Și acest Iisus era ca de treizeci de ani începând, fiind (precum se socotea) fiu lui Iosif, al lui Ili,
24. Al lui Matat, al lui Levi, al lui Melhi, al lui Iana, al lui Iosif.
25. Al lui Matatia, al lui Amos, al lui Naum, al lui Esli, al lui Nanghe,
26. Al lui Maat, al lui Matatia, al lui Semei, al lui Iosif, al lui Iuda.
27. Al lui Ioana, al lui Risa, al lui Zorobabel, al lui Salatiil, al lui Niri,
28. Al lui Melhi, al lui Adi, al lui Cosam, al lui Elmodam, al lui Ir.
29. Al lui Iosi, al lui Eliazar, al lui Iorim, al lui Matat, al lui Levi,
30. Al lui Simeon, al lui Iuda, al lui Iosif, al lui Ionan, al lui Eliachim.
31. Al lui Melea, al lui Mainan, al lui Matata, al lui Natan, al lui David,
32. Al lui Iesei, al lui Obed, al lui Booz, al lui Salmon, al lui Naason,
33. Al lui Aminadav, al lui Aram, al lui Esrom, al lui Fares, al lui Iuda.
34. Al lui Iacov, al lui Isaac, al lui Avraam, al lui Tara, al lui Nahor,
35. Al lui Saruh, al lui Ragav, al lui Falec, al lui Eber, al lui Sala.
36. Al lui Cainan, al lui Arfaxad, al lui Sim, al lui Noe, al lui Lameh.
37. Al lui Matusala, al lui Enoh, al lui Iared, al lui Maleleil, al lui Cainan.
38. Al lui Enos, al lui Set, al lui Adam, al lui Dumnezeu.

Cap. 4

1. Iar Iisus plin de Duhul Sfânt, s-a întors de la Iordan, și s-au dus de Duhul în pustie.
2. Patruzeci de zile ispitindu-se de diavolul, și nu a mâncat nimic în zilele acelea; și sfârșindu-se ele, mai pre urmă a flămânzit.
3. Și ■ zis lui diavolul: De ești Fiul lui Dumnezeu, zi pietrei acesteia să se facă pâine.
4. Și a răspuns Iisus către el, zicând: Scris este, că nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot Graiul lui Dumnezeu.
5. Și suindu-l pre el diavolul întru-un munte înalt, i-a arătat lui toate împărățiile lumii într-o clipeală de vreme.

6. Și i-a zis lui diavolul: Ție voi da stăpânirea aceasta toată, și slava lor; (că mie este dată, și ori căruia voiesc o dau pre ea).
7. Deci tu de te vei închina înaintea mea va fi a ta toată.
8. Și răspunzând Iisus, a zis lui: Mergi înapoia mea satano. Că scris este: Domnului Dumnezeuului tău să te închini, și lui unuia să-i slujești.
9. Și l-a dus pre el în Ierusalim, și l-a pus pre dânsul pre aripa Bisericii, și i-a zis lui: de ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-te pre sineți de aici jos.
10. Că scris este, că Îngerilor săi va porunci pentru tine ca să te păzească;
11. Și, Pre mâini te vor ridica, ca să nu-ți împiedici de piatră piciorul tău.
12. Și răspunzând Iisus, a zis lui: Că s-a zis: Să nu ispitești pre Domnul Dumnezeuul tău.
13. Și sfârșind diavolul toată ispita, ■ fugit de la dânsul până la o vreme.
14. Și s-a întors Iisus întru Puterea Duhului în Galileea; și vestea a ieșit de el în toată latura aceea.
15. Și el învăța în Sinagogurile lor, slăvindu-se de toți.
16. Și a venit în Nazaret unde era crescut, și a intrat după obiceiul său în ziua Sâmbetei în Sinagogă, și s-a sculat să citească.
17. Și i s-a dat lui cartea Isaiei Prorocului, și deschizând Cartea a aflat locul unde era scris:
18. Duhul Domnului preste mine, pentru care m-a uns, bine a vesti săracilor m-a trimis, a tămădui pre cei zdrobiți la inimă, a propovădui robilor iertare, și orbilor vedere, a slobozi pre cei sfârâmați întru ușurare.
19. A propovădui anul Domnului primit.
20. Și închizând Cartea o a dat slugii, și a șezut; și ochii tuturor din Sinagogă erau privind spre el.
21. Și a început a zice către dânșii: Că astăzi s-a plinit scriptura aceasta întru urechile voastre.
22. Și toți îl mărturiseau pre el, și se mirau de cuvintele darului care ieșeau din gura lui, și ziceau: Au nu este acesta feciorul lui Iosif?

23. Și a zis către ei: Cu adevărat veți zice mie pilda aceasta: Doftorule, vindecă-te pre sineți; câte am auzit că s-au făcut în Capernaum, fă și aici în patria ta.
24. Și a zis: Amin grăiesc vouă: Că nici un Proroc nu este primit în patria sa.
25. Și întru adevăr grăiesc vouă: Multe văduve erau în zilele lui Ilie întru Israil, când s-a încuiat Cerul trei ani, și șase luni, cât s-a făcut foamete mare preste tot pământul.
26. Și către nici una dintru acelea nu a fost trimis Ilie, fără numai la Sarepta Sidonului la o femeie văduvă.
27. Și mulți leproși erau în zilele lui Elisei Prorocul întru Israil; și nici unul dintr-înșii nu s-a curățit, fără numai Neeman Sirianul.
28. Și s-au umplut toți de mânie în Sinagogă, auzind acestea.
29. Și sculându-se l-au scos pre el afară din cetate; și l-au dus pre el până în sprânceana muntelui pre care era zidită cetatea lor, ca să-l arunce jos.
30. Iar el trecând prin mijlocul lor, s-a dus.
31. Și s-a pogorât în Capernaum în cetatea Galileei, și era învățându-i pre ei Sâmbăta.
32. Și se spăimântau de învățatura lui, că cu stăpânire era cuvântul lui.
33. Și în Sinagogă era un om care avea duh de drac necurat, și a strigat cu glas mare, grăind:
34. Lasă, ce este nouă și ție Iisuse Nazarineanule? Ai venit să ne pierzi pre noi? Te știu pre tine cine ești, Sfântul lui Dumnezeu.
35. Și l-a certat pre el Iisus, grăind: Taci, și ieși dintr-însul. Și aruncându-l pre el dracul în mijloc, a ieșit dintr-însul, nimic vătămându-l pre el.
36. Și s-a făcut spaimă peste toți, și se întrebau între sine zicând: Ce este cuvântul acesta? Că cu stăpânire și cu putere poruncește duhurilor celor necurate, și ies.
37. Și se ducea vestea de el în tot locul cel de prinprejur.
38. Și sculându-se din Sinagogă, a intrat în casa lui Simon, iar soacra lui Simon era cuprinsă de friguri mari, și l-au rugat pre el pentru dânsa.
39. Și stând lângă ea, a certat frigurile, și o au lăsat pre dânsa. Și îndată sculându-se slujea lor.

40. Și apunând soarele, toți câți aveau bolnavi cu multe feluri de boale, i-au adus pre ei către dânsul; iar el pre fieștecare din ei punând mâinile, i-a tămăduit pre ei.
41. Și ieșeau și draci din mulți, strigând, și grăind: Că tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu. Și certându-i, nu-i lăsa pre dâșii să grăiască, căci îl știau că el este Hristos.
42. Iar făcându-se ziuă, ieșind s-a dus în loc pustiu; și noroadele căutau pre dânsul, și au venit până la dânsul, și-l țineau pre el ca să nu se ducă de la dâșii.
43. Iar el ■ zis către ei: Că se cade mie să vestesc și altor cetăți Împărăția lui Dumnezeu, că spre aceasta sunt trimis.
44. Și era propovăduind în Sinagogurile Galileei.

Cap. 5

1. Și a fost când îl îmbulzea pre el norodul, ca să auză cuvântul lui Dumnezeu, și el sta lângă iezerul Ghenizaretului.
2. Și a văzut două corăbii stând lângă iezer; iar pescarii ieșind dintr-însele, spălau mrejele.
3. Și intrând într-o corabie, care era ■ lui Simon, l-a rugat pre el s-o depărteze puțin de la pământ; și șezând învăța pre noroadă din corabie.
4. Iar dacă a încetat a grăi, a zis către Simon: Depărtează-o la adânc și aruncați mrejele voastre spre vânană.
5. Și răspunzând Simon, a zis lui: Învățătorule, toată noaptea ostenindu-ne, nimic nu am prins; dar după cuvântul tău voi arunca mreaja.
6. Și aceasta făcând, au prins mulțime multă de pești, și se rupea mreaja lor.
7. Și au făcut semn soțiilor sale, care erau într-altă corabie, ca să vină și să le ajute lor, și au venit și au umplut amândouă corăbiile, cât se afundau ele.
8. Iar Simon Petru văzând, a căzut la genunchile lui Iisus, grăind: Ieși de la mine, că om păcătos sunt, Doamne.

9. Că îl cuprinsese pre el spaimă, și pre toți cei ce erau cu dânsul, pentru vânană peștilor pre care prinseseră.
10. Așijderea și pre Iacov, și pre Ioan feciorii lui Zevedei, care erau soții lui Simon. Și a zis Iisus către Simon: Nu te teme, de acum vei vâna oameni.
11. Și scoțând corăbiile la pământ, lăsând toate au mers după dânsul.
12. Și a fost când era el într-una din cetăți, iată un om era plin de lepră, și văzând pre Iisus, a căzut pre fața sa, și s-a rugat lui, grăind: Doamne, de vei vrea, poți să mă curățești.
13. Și tinzând mâna, s-a atins de dânsul, zicând: Voiesc, curățește-te. Și îndată lepra s-a dus de la dânsul.
14. Și el a poruncit lui, nimănui să nu spuie: Ci mergi de te arată pre sineți Preotului, și du pentru curățenia ta, precum a poruncit Moise, întru mărturie lor.
15. Iar cuvântul mai mult străbătea pentru dânsul. Și se adunau noroadă multe ca să auză și să se tămăduiască de la dânsul de boalele sale.
16. Iar el se ducea în pustie, și se ruga.
17. Și ■ fost întru una din zile, și el era învățând, și ședea Fariseii și Învățătorii legii, care veniseră din toate satele Galileei, și ale Iudeei, și ale Ierusalimului; și puterea Domnului era spre a-i tămădui pre ei.
18. Și iată oarecare bărbați purtând în pat pre un om, care era slăbănog, și căutau să-l ducă pre el înăuntru, și să-l pună înaintea lui.
19. Și neaflând pre unde să-l ducă pentru norod, suindu-se deasupra acoperământului, printre cărămizi l-au slobozit pre dânsul cu patul în mijloc înaintea lui Iisus.
20. Și văzând credința lor, a zis lui: Omule, iartă-ți-se ție păcatele tale.
21. Și au început a cugeta Cărturarii și Fariseii, grăind: Cine este acesta ce grăiește hule? Cine poate să ierte păcatele, fără numai unul Dumnezeu?
22. Iar cunoscând Iisus gândurile lor, răspunzând, a zis către dâșii: Ce gândiți întru inimile voastre?
23. Ce este mai lesne, a zice: Iartă-ți-se ție păcatele tale, sau a zice: Scoală și umblă?

24. Ci ca să știți, că putere are Fiul Omului pre pământ a ierta păcatele, (a zis slăbănogului); ție grăiesc: Scoală, și luând patul tău, mergi la casa ta.
25. Și îndatăși sculându-se înaintea lor, a luat patul pre care zăcea, și s-a dus la casa sa, slăvind pre Dumnezeu.
26. Și spaimă a cuprins pre toți, și slăveau pre Dumnezeu; și s-au umplut de frică, grăind: Că am văzut lucruri minunate astăzi.
27. Și după acestea a ieșit și a văzut pre un vameș anume Levi, șezând la vamă, și i-a zis lui: Vino după mine.
28. Și lăsând toate, s-a sculat și a mers după dânsul.
29. Și a făcut lui ospăț mare Levi în casa sa. Și era norod mult de vameși și de alții, care ședeau cu ei.
30. Și cârteau Cărturarii lor și Fariseii către Ucenicii lui grăind: Pentru ce cu vameșii și cu păcătoșii mâncați și beți?
31. Și răspunzând Iisus a zis către ei: Nu au trebuință de doftor cei sănătoși, ci cei bolnavi.
32. Nu am venit să chem pre cei dreپți, ci pre cei păcătoși la pocăință.
33. Iar ei au zis către el: Pentru ce ucenicii lui Ioan postesc adeseori și rugăciuni fac, așijderea și ai Fariseilor; iar ai tăi mănâncă și beau?
34. Iar el a zis către dânșii: Au doară puteți pre fiii nunții să-i faceți să postească, până când este Mirele cu dânșii?
35. Iar vor veni zile, când se va lua Mirele de la dânșii, și atunci vor posti într-acele zile.
36. Și grăia și pildă către dânșii: Că nimeni nu pune petec de haină nouă la haină veche; iar de nu, și pre cea nouă o rupe, și la cea veche nu se potrivește petecul cel ce este de la cea nouă.
37. Și nimeni nu pune vin nou în foi vechi; iar de nu, va sparge vinul cel nou pre foi, și el se va vărsa, și foile vor pieri;
38. Ci vinul nou se cade să-l pună în foi noi; și amândouă se vor ținea.
39. Și nimenea care bea de cel vechi, îndată voiește de cel nou, că zice: Cel vechi mai bun este.

Cap. 6

1. Și a fost într-o Sâmbătă ■ doua după cea dintâi, trecea el prin semănături, și smulgeau Ucenicii lui spice și mâncau, frecându-le cu mâinile.
2. Iar oarecare din Farisei le-a zis lor: Ce faceți care nu se cade a face Sâmbăta?
3. Și răspunzând Iisus, a zis către dânșii: Nici aceasta nu ați cetit ce a făcut David, când a flămânzit el, și cei ce erau cu dânsul?
4. Cum a intrat în Casa lui Dumnezeu, și a luat pâinile punerii înainte, și ■ mâncat, și a dat și celor ce erau cu el; care nu se cădea să le mănânce, fără numai Preoții.
5. Și zicea lor: Că Domn este Fiul Omului și al Sâmbetei.
6. Și ■ fost și în altă Sâmbătă a intrat el în Sinagogă și învăța, și era acolo un om, și mâna lui cea dreaptă era uscată.
7. Și îl pâneau pre el Cărturarii și Fariseii de-l va vindeca Sâmbăta, ca să afle vină asupra lui.
8. Iar el știa gândurile lor, și a zis omului care avea mâna uscată: Scoală-te, și stai în mijloc. Iar el sculându-se, a stătut.
9. Deci a zis Iisus către dânșii: Întreba-voi pre voi, ce se cade Sâmbăta, bine a face, sau rău a face? Suflet a mântui, sau a pierde?
10. Și căutând spre toți aceștia, a zis lui: Întinde-ți mâna ta; iar el a făcut așa; și ■ venit mâna lui la starea cea dintâi sănătoasă, ca și cealaltă.
11. Iar ei s-au umplut de nebunie, și vorbeau unul cu altul, ce ar fi făcut lui Iisus.
12. Și a fost în zilele acestea, a ieșit la munte să se roage, și toată noaptea a petrecut într rugăciunea lui Dumnezeu.
13. Și când s-a făcut ziuă, a chemat pre Ucenicii săi, și alegând dintru dânșii doisprezece, (pre care și Apostoli i-a numit.)
14. Pre Simon, pre care l-a și numit Petru, și pre Andrei fratele lui, pre Iacov și pre Ioan, pre Filip și pre Vartolomeu.
15. Pre Matei și pre Toma, pre Iacov al lui Alfeu și pre Simon ce se cheamă Zilotul.
16. Pre Iuda al lui Iacov, și pre Iuda Iscarioteanul, care s-a făcut și vânzător.

17. Și pogorându-se cu dânșii, a statut în loc șes, și mulțimea Ucenicilor lui, și mulțime multă de norod, din toată Iudeea și din Ierusalim, și de pre lângă marea Tirului, și a Sidonului, care veniseră să-l asculte pre el, și să se tămăduiască de neputințele sale.
18. Și cei ce se chinuiau de duhuri necurate, și se vindecau.
19. Și tot norodul căuta să se atingă de el, că putere ieșea din el, și vindeca pre toți.
20. Și el ridicându-și ochii săi spre Ucenicii lui, zicea: Fericiți sunteți săracilor, că a voastră este Împărăția lui Dumnezeu.
21. Fericiți sunteți care flămânziți acum, că vă veți sătura. Fericiți sunteți cari plângeți acum, că veți râde.
22. Fericiți veți fi când vă vor urî pre voi oamenii, și când vă vor despărți pre voi, și vă vor ocări, și vor scoate numele vostru ca un rău pentru Fiul Omului.
23. Bucurați-vă întru acea zi și săltați; că iată, plata voastră multă este în Ceruri. Că întru acest chip făceau Prorocilor părinții lor.
24. Însă vai vouă bogaților, că vă luați mângâierea voastră.
25. Vai vouă celor ce sunteți sătui acum, că veți flămânzi. Vai vouă celor ce râdeți acum, că veți plânge și vă veți tângui.
26. Vai vouă când vă vor zice bine toți oamenii, că întru acest chip făceau prorocilor celor mincinoși părinții lor.
27. Ci vouă grăiesc celor ce auziți: Iubiți pre vrăjmașii voștri; bine faceți celor ce vă urăsc pre voi.
28. Binecuvântați pre cei ce vă blestemă pre voi și vă rugați pentru cei ce vă fac vouă necaz.
29. Celui ce te bate pre tine preste o față a obrazului, întoarce-i lui și cealaltă; și celui ce îți ia haina, nu-i opri lui și cămașa.
30. Și tot celuia ce cere de la tine, dă-i; și de la cela ce îți ia ale tale, nu cere înapoi.
31. Și precum voiți ca să vă facă vouă oamenii, și voi faceți lor așijderea.
32. Și de iubiți pre cei ce vă iubesc pre voi, ce dar este vouă? Că și păcătoșii iubesc pre cei ce îi iubesc pre dânșii.
33. Și de faceți bine celor ce vă fac vouă bine, ce dar este vouă? Că și păcătoșii aceeași fac.

34. Și de dați împrumut, de la care nădăjduiți a lua, ce dar este vouă? Că și păcătoșii păcătoșilor dau împrumut, ca să ia întocmai.
35. Ci iubiți pre vrăjmașii voștri; și faceți bine, și dați împrumut, nimic nădăjduind; și va fi plata voastră multă, și veți fi fii ai celui Prea Înalt; că el este Bun spre cei nemulțumitori, și răi.
36. Deci fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este Milostiv.
37. Și nu judecați, și nu vă veți judeca; nu osândiți, și nu vă veți osândi; iertați, și vi se va ierta.
38. Dați, și vi se va da vouă; măsură bună, îndesată, și clătită, și pre deasupra vărsându-se vor da în sânul vostru; că cu aceeași măsură cu care veți măsura, se va măsura vouă.
39. Și le-a zis lor și pildă: Au doară poate orb pre orb să povățuiască? Au nu amândoi vor cădea în groapă?
40. Nu este Ucenic mai pre sus de dascălul său; iară tot cel desăvârșit, va fi ca dascălul său.
41. Și ce vezi ștercul, cel ce este în ochiul fratelui tău, iară bârna care este în ochiul tău, nu o simți?
42. Sau cum poți zice fratelui tău: Frate, lasă să scot ștercul care este în ochiul tău, însuți nevăzând bârna care este în ochiul tău? Fățarnice, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea să scoți ștercul care este în ochiul fratelui tău.
43. Că nu este pom bun care face roadă rea; nici pom rău care face roadă bună.
44. Că tot pomul din roada sa se cunoaște; că nu adună smochine din măracini, nici din rug culeg struguri.
45. Omul cel bun din vistieria cea bună a inimii sale scoate cele bune; și omul cel rău, din vistieria cea rea a inimii sale scoate cele rele; că din prisosința inimii grăiește gura lui.
46. Și ce mă chemați, Doamne, Doamne, și nu faceți cele ce vă zic? Tot cela ce vine către mine, și aude cuvintele mele, și le face pre ele, voi arăta vouă cui este asemenea.
47. Asemenea este omului ce își zidește casă, care a săpat și a adâncat, și a pus temelia pre piatră; și vărsare de ape făcându-se, a lovit râul în casa aceea, și nu o a putut clăti pre ea; căci era întemeiată pre piatră.

48. Iar cela ce a auzit și nu a făcut, asemenea este omului care și-a zidit casa sa pe pământ fără de temelie; în care a lovit râul, și îndată a căzut, și s-a făcut sfărâmarea casei aceea mare.

Cap. 7

1. Și după ce a sfârșit toate cuvintele sale întru auzul norodului, a intrat în Capernaum.
2. Iar sluga unui Sutaș fiind bolnavă vrea să moară, care era la dânsul de cinste.
3. Și auzind de Iisus, a trimis la dâșii bătrâni ai Iudeilor, rugându-l pre el ca să vină să mântuiască sluga lui.
4. Iar ei venind către Iisus, îl rugau pre el cu deadinsul, zicând: Că este vrednic acela căruia vei da aceasta.
5. Căci iubește neamul nostru, și Sinagoga el o a zidit nouă.
6. Iar Iisus mergea cu dâșii, și nefiind el departe de casă, a trimis la dânsul Sutașul prieteni, grăind lui: Doamne, nu te osteni; că nu sunt vrednic ca să intri sub acoperământul meu.
7. Pentru aceea nici pre mine nu m-am socotit a fi vrednic a veni către tine; ci zi cu cuvântul, și se va tămădui sluga mea.
8. Că și eu sunt om rânduit sub dregătorie, având sub sinemi slujitori; și zic acestuia: Mergi, și merge; și altuia: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face.
9. Iar Iisus auzind acestea, s-a minunat de el și întorcându-se, a zis norodului care mergea după dânsul: Grăiesc vouă, că nici întru Israil n-am aflat atâta credință.
10. Și întorcându-se trimișii acasă, au aflat pre sluga cea bolnavă sănătoasă.
11. Și a fost după acestea, mergea într-o cetate ce se chema Nain, și împreună cu dânsul mergeau Ucenicii lui mulți, și norod mult.
12. Și dacă s-au apropiat către poarta cetății, iată scoteau pre un mort, fiu unul născut al maicii sale, și aceea era văduvă, și norod mult cu dânsa din cetate.

13. Și văzând-o pre dânsa Domnul, i s-a făcut milă de ea, și a zis ei: Nu plânge.
14. Și apropiindu-se s-a atins de pat, (iar cei ce îl duceau, au stătut), și a zis: Tânărule, ție grăiesc, scoală-te.
15. Și a șezut drept mortul și ■ început ■ grăi. Și l-a dat pre el maicii lui.
16. Și a luat frică pre toți, și slăveau pre Dumnezeu, grăind: Că Proroc mare s-a sculat întru noi; și cum că a cercetat Dumnezeu pre norodul său.
17. Și a ieșit cuvântul acesta de el întru toată Iudeea, și întru toată latura.
18. Și au vestit lui Ioan ucenicii lui de toate acestea.
19. Și chemând Ioan pre doi oarecare din ucenicii săi, i-a trimis către Iisus, zicând: Tu ești cela ce vine, sau pre altul să așteptăm?
20. Și venind către el bărbații aceia, au zis: Ioan Botezătorul ne-a trimis pre noi către tine, zicând: Tu ești cela ce vine, sau pre altul să așteptăm?
21. (Și întru acel ceas ■ tămăduit pre mulți de boli, și de răni, și de duhuri rele, și a dat vedere multor orbi.)
22. Și răspunzând Iisus, ■ zis lor: Mergeți, și spuneți lui Ioan, cele ce ați văzut și ați auzit; că orbii văd, șchiopii umblă, leproșii se curățesc, surzii aud, morții se scoală, săracilor bine se vestește.
23. Și fericit este cel ce nu se va sminti întru mine.
24. Iar dacă s-au dus vestitorii lui Ioan, a început a grăi către noroadă de Ioan: Ce ați ieșit în pustie să vedeți? Au trestie clătită de vânt?
25. Dar ce ați ieșit să vedeți? Au om îmbrăcat în haine moi? Iată, cei ce sunt în haine scumpe, și petrec întru desfătare, în casele împărătești sunt.
26. Dar ce ați ieșit să vedeți? Au Proroc? Adevăr grăiesc vouă: Și mai mult de Proroc.
27. Acesta este de care este scris: Iată, eu trimit Îngerul meu înaintea feței tale, care va găti calea ta înaintea ta.
28. Că zic vouă: Mai mare Proroc între cei născuți din femei decât Ioan Botezătorul, nimeni nu este; iar cel mai mic, întru Împărăția lui Dumnezeu, mai mare decât el este.
29. Și tot norodul auzind, drept a făcut pre Dumnezeu, Botezându-se cu Botezul lui Ioan.

30. Iar Fariseii și legiuitorii au lepădat de la sine sfatul lui Dumnezeu, nebotezându-se de la dânsul.
31. Deci cu cine voi asemăna pre oamenii neamului acestuia? Și cu cine sunt asemenea?
32. Asemenea sunt cu copiii ce șed în târg, și strigă unii către alții și zic: Fluierat-am vouă și n-ați jucat; cântat-am de jale vouă și nu ați plâns.
33. Că a venit Ioan Botezătorul, nici pâine mâncând, nici vin bând; și ziceți: drac are.
34. A venit Fiul Omului mâncând și bând, și ziceți: Iată om mâncător și băutor de vin, prieten vameșilor și păcătoșilor.
35. Și s-a îndreptat înțelepciunea de la toți fiii săi.
36. Și-l ruga pre el oarecare din Farisei, ca să mănânce cu el. Și intrând în casa Fariseului, a șezut.
37. Și iată, o femeie din cetate, care era păcătoasă, înțelegând că șade în casa Fariseului, aducând un alabastru cu mir,
38. Și stând lângă Picioarele lui, dinapoi, plângând, a început a uda Picioarele lui cu lacrimi; și cu perii capului său le ștergea, și săruta Picioarele lui, și le ungea cu mir.
39. Iar văzând Fariseul carele chemase pre el, a zis întru sine, grăind: Acesta de ar fi Proroc, ar ști cine și ce fel de femeie este ceea ce se atinge de el, că este păcătoasă.
40. Și răspunzând Iisus, ■ zis către el: Simone, am oarece să-ți zic. Iar el a zis: Învățătorule, zi.
41. Doi datornici erau oarecărui cămătar; unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci;
42. Și neavând ei cu ce plăti, amândurora le-a dăruit. Deci care dintr-înșii, spune-mi, mai mult va iubi pre el?
43. Iar Simon răspunzând, a zis: Socotesc că acela căruia i-a dăruit mai mult; iar el a zis lui: Drept ai judecat.
44. Și întorcându-se către femeie, a zis lui Simon: Vezi pre această femeie? Am intrat în casa ta, apă pre Picioarele mele nu ai dat; iar aceasta cu lacrimi mi-a udat Picioarele mele, și le-a șters cu părul capului său.
45. Sărutare mie nu mi-ai dat; iar aceasta de când am intrat, nu ■ încetat sărutându-mi Picioarele mele.

46. Cu untdelemn Capul meu nu l-ai uns; iar aceasta cu mir mi-a uns Picioarele mele.
47. Pentru aceea grăiesc ție: Iartă-se păcatele ei cele multe, că a iubit mult. Iar cui se iartă puțin, iubește mai puțin.
48. Și a zis ei: Iartă-ți-se ție păcatele tale.
49. Și a început cei ce ședeau cu dânsul ■ grăi întru sine: Cine este acesta care iartă și păcatele?
50. Și a zis către femeie: Credința ta te-a mântuit; mergi în pace.

Cap. 8

1. Și a fost după aceasta, și el umbla prin cetăți, și prin sate, propovăduind și binevestind Împărăția lui Dumnezeu, și cei doisprezece cu dânsul.
2. Și niște femei care erau tămăduite de duhuri rele și de boli, Maria ce se chema Magdalena, dintru care ieșiseră șapte draci.
3. Și Ioana, femeia lui Husa, ispravnicul lui Irod, și Suzana, și altele multe, care slujeau lui din averile sale.
4. Și adunându-se norod mult, și cei de prin cetăți venind către dânsul, a zis prin pildă:
5. Ieșit-a Semănătorul să semene sămânța sa ; și semănând el, una a căzut lângă cale, și s-a călcat, și pasările Cerului o au mâncat.
6. Și alta a căzut pre piatră, și dacă a răsărit s-a uscat, pentru că nu avea umezeală.
7. Și alta a căzut în mijlocul spinilor, și crescând spinii o au înecat pre ea.
8. Și alta a căzut pre pământ bun, și răsărind a făcut rod însutit. Acestea grăind, striga: Cea ce are urechi de auzit, auză.
9. Și l-au întrebat pre el Ucenicii lui, zicând: Ce este pilda aceasta?
10. Iar el a zis: Vouă este dat a ști Tainele Împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți în pilde; ca văzând să nu vază, și auzind să nu înțeleagă.
11. Iar pilda este aceasta: Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu.
12. Iar cei de lângă cale sunt cei ce aud; apoi vine diavolul, și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva crezând să se mântuiască.

13. Iar cea de pre piatră, sunt cei care când aud, cu bucurie primesc cuvântul; și aceștia rădăcină nu au, care până la o vreme cred și în vreme de ispită se leapădă.
14. Iar ceea ce a căzut în spini, aceștia sunt care au auzit, și de grijile, și de bogățiile, și de dulcele vieții acesteia umblând, se îneacă și nu săvârșesc roadă.
15. Iar cea de pre pământ bun, aceștia sunt care cu inimă bună și curată auzind cuvântul, îl țin și fac roadă întru răbdare. Acestea zicând striga: Cei ce are urechi de auzit, auză.
16. Și nimenea aprinzând lumina o acopere pre dânsa cu vas, sau o pune sub pat, ci o pune în sfeșnic, ca să vadă cei ce intră lumina.
17. Că nu este lucru de taină, care să nu se arate; nici lucru ascuns care să nu se cunoască și întru arătare să vie.
18. Deci vedeți cum auziți: Că cel ce are, se va da lui; și cel ce nu are, și ce i se pare că are, se va lua de la dânsul.
19. Și au venit către dânsul Muma lui, și frații lui, și nu putea să vorbească cu dânsul pentru norod.
20. Și i-au spus lui, zicând: Muma ta, și frații tăi stau afară, vrând să te vadă pre tine.
21. Iar el răspunzând, a zis către dâșii: Muma mea, și frații mei sunt aceștia, care aud cuvântul lui Dumnezeu, și-l fac pre dânsul.
22. Și a fost într-una din zile, și el a intrat în corabie, și Ucenicii lui, și a zis către ei: Să trecem de cea parte de iezer, și s-au slobozit.
23. Iar mergând ei cu corabia, a adormit el. Și s-a pogorât vifor de vânt în iezer, și se umplea, și se primejduia.
24. Și apropiindu-se l-au deșteptat pre dânsul, grăind: Învățătorule, Învățătorule, pierim. Iar el sculându-se, ■ certat vântul, și valul apei; și au încetat, și s-a făcut liniște.
25. Și a zis către ei: Unde este credința voastră? Iar ei spăimântându-se s-au mirat, grăind unul către altul: Cine este acesta? Că și vânturilor și apei poruncește, și-l ascultă pre dânsul.
26. Și au venit cu corabia în laturea Gadarenilor, care este de cea parte de Galileea.
27. Și ieșind el la uscat, l-a întâmpinat pre el un om oarecare din cetate, care avea draci de mulți ani, și în haină nu se îmbrăca, și în casă nu petrecea, ci în mormânturi.

28. Iar văzând pre Iisus, și strigând, a căzut înaintea lui, și cu glas mare a zis: Ce este mie și ție Iisuse Fiul lui Dumnezeu celui Prea Înalt? Rogu-te, nu mă munci pre mine.
29. (Că porunceea duhului celui necurat, ca să iasă din omul acela; că de mulți ani îl răpise pre dânsul, și se lega cu lanțuri de fier și cu obezi, păzindu-se; și sfărâmând legăturile, se gonea de dracul prin pustie.)
30. Și l-a întrebat pre el, Iisus, grăind: Cum îți este numele? Iar el a zis: Legheon; că draci mulți intraseră într-însul.
31. Și-l rugau pre el, ca să nu poruncească lor să meargă întru adânc.
32. Și era acolo o turmă de porci mulți ce se pășteau în munte, și-l rugau pre el, să le dea voie lor să intre într-înșii, și le-a dat lor voie.
33. Și ieșind dracii din om, au intrat în porci; și s-a pornit turma de pre țarmuri în iezer și s-a înecat.
34. Iar păstorii văzând ceea ce se făcuse, au fugit; și au spus în cetate și prin sate.
35. Și au ieșit să vadă ce s-a făcut; și au venit la Iisus, și au aflat pre omul dintru care ieșiseră dracii, îmbrăcat și întreg la minte, șezând lângă picioarele lui Iisus, și s-au temut.
36. Și le-au spus lor și cei ce văzuse, cum s-a mântuit cel îndrăcit.
37. Și l-a rugat pre dânsul tot norodul ținutului Gadarenilor, să se ducă de la dâșii, că erau cuprinși de mare frică. Iar el intrând în corabie, s-a întors.
38. Iar bărbatul dintru care ieșiseră dracii, ruga pre el ca să fie cu dânsul; dar Iisus l-a slobozit pre el, grăind:
39. Întoarce-te în casa ta, și povestește câte ți-a făcut ție Dumnezeu. Și s-a dus propovăduind prin toată cetatea câte i-a făcut Iisus lui.
40. Și a fost când s-a întors Iisus, l-a primit pre el norodul, că toți îl aștepta pre el.
41. Și iată, ■ venit un om căruia îi era numele Iair, și acesta era mai marele Sinagogăi; și căzând la picioarele lui Iisus, îl ruga pre el ca să intre în casa lui.
42. Că avea o fiică una născută, ca de doisprezece ani, și aceea murea. (Iar când mergea el, îl împresurau noroadele.)
43. Și o femeie fiind în curgerea sângelui de doisprezece ani, care cheltuisese la doftori toată avuția sa, și nici de la unul nu a putut să se vindece.

44. Apropiindu-se dinapoi, s-a atins de poala hainei lui; și îndată a stătut curgerea sângelui ei.
45. Și a zis Iisus: Cine este cel ce s-a atins de mine? Iar lepădându-se toți, a zis Petru și cei ce erau cu el: Învățătorule, noroadete te îmbulzesc, și te strâmtorează, și zici: Cine este cel ce s-a atins de mine?
46. Iar Iisus a zis: S-a atins de mine oarecine, că eu am cunoscut Puterea care a ieșit din mine.
47. Iar văzând femeia că nu s-a ascuns, a venit tremurând; și căzând înaintea lui, i-a spus lui, înaintea a tot norodul, pentru care pricină s-a atins de el și cum că s-a tămăduit îndată.
48. Iar el i-a zis ei: Îndrăznește fiică, credința ta te-a mântuit, mergi în pace.)
49. Încă grăind el, vine oarecare de la mai marele Sinagogăi, grăind lui: Că ■ murit fiica ta; nu supăra pre Învățătorul.
50. Iar Iisus auzind, a răspuns lui, grăind: Nu te teme; crede numai și se va mântui.
51. Iar intrând în casă, nu a lăsat nici pre unul să intre, fără numai pre Petru, și pre Iacov, și pre Ioan, și pre tatăl fecioarei, și pre muma ei.
52. Și plângeau toți, și se tânguiau de dânsa; iar el a zis: Nu plângeți; nu a murit, ci doarme.
53. Și-și râdeau de dânsul știind că a murit.
54. Iar el scoțând pre toți afară, și apucându-o de mână, a strigat, grăind: Fecioară, scoală-te.
55. Și s-a întors duhul ei, și a înviat îndată; și a poruncit să-i dea ei să mănânce.
56. Și s-au spăimântat părinții ei. Iar el a poruncit lor, să nu spună nimănui ceea ce se făcuse.

Cap. 9

1. Și chemând pre cei doisprezece, le-a dat lor putere și stăpânire preste toți dracii, și a vindeca boalele.
2. Și i-a trimis pre dâșii să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu, și să tămăduiască pre cei bolnavi.

3. Și a zis către dâșii: Nimic să nu luați pre cale, nici toiag, nici traistă, nici pâine, nici argint, nici câte două haine să aveți.
4. Și ori în care casă veți intra, acolo să petreceți, și de acolo să ieșiți.
5. Și oricâți nu vă vor primi pre voi, ieșind din cetatea aceea, și praful de pre picioarele voastre scuturați, întru mărturie asupra lor.
6. Și ieșind umblau prin sate binevestind, și tămăduind pretutindenea.
7. Și ■ auzit Irod cel a patra parte stăpânitor toate cele ce se făceau de el, și nu se pricepea, pentru că unii ziceau, că Ioan s-a sculat din morți.
8. Iar alții, că Ilie s-a arătat; iar alții, că un Proroc din cei de demult a înviat.
9. Și a zis Irod: Pre Ioan eu l-am tăiat, dar acesta cine este de care eu aud unele ca acestea? Și căuta să-l vadă pre el.
10. Și întorcându-se Apostolii, au spus lui toate câte au făcut; și luându-i pre dâșii, s-a dus deosebi în loc pustiu al cetății ce se cheamă Betsaida.
11. Iar noroadete înțelegând, au mers după dânsul; și primindu-i pre dâșii, le grăia lor de Împărăția lui Dumnezeu, și pre cei ce aveau trebuință de tămăduire, îi vindeca.
12. Iar ziua a început a se pleca. Și venind cei doisprezece, au zis lui: Slobozește noroadete, ca mergând în satele și în orașele cele de primprejur, să găzduiască, și să-și afle hrană, că aici suntem în loc pustiu.
13. Și a zis către dâșii: Dați-le lor voi să mănânce. Iar ei au zis: Nu este la noi mai mult decât cinci pâini, și doi pești; fără decât să ne ducem noi, și să cumpărăm la tot norodul acesta bucate.
14. (Că erau ca cinci mii de bărbați.) Și a zis către Ucenicii săi: Puneți-i pre dâșii cete câte cincizeci.
15. Și au făcut așa, și i-au așezat pre toți.
16. Și luând cele cinci pâini, și cei doi pești, căutând la Cer, le-a blagoslovit, și le-a frânt, și le-a dat Ucenicilor să le pună înaintea norodului.
17. Și au mâncat, și s-au săturat toți. Și au luat ceea ce prisosise lor, douăsprezece coșuri de sfărâmituri.
18. Și a fost când se ruga el deosebi, era cu dânsul Ucenicii lui, și i-a întrebat pre dâșii zicând:

19. Cine îmi zic noroadele că sunt? Iar ei răspunzând, au zis: Ioan Botezătorul; iar alții, Ilie; iar alții, că Proroc oarecare din cei de demult ■ înviat.
20. Și le-a zis lor: Dar voi cine îmi ziceți că sunt? Iar Petru răspunzând a zis: Hristosul lui Dumnezeu.
21. Iar El dojenind pre dânșii, le-a poruncit nimănui să nu spună aceasta, zicând:
22. Că se cade Fiului Omului multe a pătimi, și a se defăima de Bătrâni, și de Arhierei, și de Cărturari, și a se omori, și a treia zi a învia.
23. Și grăia către toți: Oricine va voi să vină după mine, să se lepede de sine, și să-și ia Crucea sa în toate zilele, și să-mi urmeze mie.
24. Că cine va voi să-și mântuiască sufletul său, pierde-l va pre El; iar cine-și va pierde sufletul său pentru mine, acesta îl va mântui pre dânsul.
25. Că ce folos este omului de va dobândi lumea toată, iar pre sine se va pierde, sau se va păgubi?
26. Că oricine se va rușina de mine, și de cuvintele mele, de acesta Fiul Omului se va rușina, când va veni întru slava sa, și a Tatălui, și a Sfinților Îngeri.
27. Și vă grăiesc vouă cu adevărat: Sunt unii din cei ce stau aici, care nu vor gusta moarte, până când vor vedea Împărăția lui Dumnezeu.
28. Și a fost după cuvintele acestea ca la opt zile, și luând pre Petru, și pre Ioan, și pre Iacov, s-a suit în munte să se roage.
29. Și s-a făcut când se ruga el, chipul feței lui altul și îmbrăcăminte albă strălucind.
30. Și iată doi bărbați vorbeau cu dânsul, care erau Moise și Ilie.
31. Care arătându-se în slavă, grăiau de leșirea lui, care vrea să o plinească în Ierusalim.
32. Iar Petru și cei ce erau cu dânsul, erau îngreuiți de somn; și deșteptându-se, au văzut slava lui, și pre cei doi bărbați stând împreună cu dânsul.
33. Și a fost când s-au despărțit ei de la dânsul, și a zis Petru către Iisus: Învățătorule, bine este nouă a fi aici; și să facem trei colibe: Una ție, și una lui Moise, și una lui Ilie, neștiind ce grăia.
34. Și acestea grăind el, s-a făcut Nor, și i-a umbrit pre dânșii; și s-au spăimântat când au intrat ei în Nor.

35. Și Glas a fost din Nor zicând: Acesta este Fiul meu cel iubit, pre acesta să ascultați.
36. Și după ce a fost Glasul, s-a aflat Iisus singur; și ei au tăcut, și nimănui nu au spus în zilele acelea nimic din cele ce văzuseră.
37. Și ■ fost a doua zi pogorându-se ei din munte, l-a întâmpinat pre el norod mult.
38. Și iată, un bărbat din norod a strigat, grăind: Învățătorule, rogu-te caută spre fiul meu, că unul născut îmi este mie.
39. Și iată, duh îl apucă pre el, și de năpraznă strigă, și-l zdrobește pre el cu spumă, și abia se duce de la el, sfărâmându-l pre el.
40. Și m-am rugat Ucenicilor tăi ca să-l scoată, și nu au putut.
41. Iar Iisus răspunzând, a zis: O neam necredincios, și îndărătnic! Până când voi fi cu voi, și voi suferi pre voi? Adu-mi pre fiul tău aici.
42. Și încă apropiindu-se el, l-a trântit pre el dracul, și l-a scuturat. Iar Iisus a certat pre duhul cel necurat, și a tămăduit copilul, și l-a dat tatălui său.
43. Și se spăimântau toți de mărimea lui Dumnezeu. Și mirându-se toți de toate care ■ făcut Iisus, ■ zis către Ucenicii săi:
44. Puneți voi în urechile voastre cuvintele acestea, că Fiul Omului va să dea în mâinile oamenilor.
45. Iar ei nu înțelegea cuvântul acesta, și era acoperit de către dânșii, ca să nu-l priceapă; și se temea să-l întrebe pre el de cuvântul acesta.
46. Și a intrat gând întru dânșii: Cine ar fi dintru ei mai mare.
47. Iar Iisus știind gândul inimii lor, luând un prunc, l-a pus pre el lângă sine.
48. Și a zis lor: Oricine va primi pruncul acesta întru Numele meu, pre mine mă primește. Și oricine mă va primi pre mine, primește pre cela ce m-a trimis pre mine. Că cela ce este mai mic întru voi toți, acesta va fi mare.
49. Iar Ioan răspunzând, a zis: Învățătorule, am văzut pre oarecare cu Numele tău scoțând draci, și l-am oprit pre el, că nu umblă pre urma ta cu noi.
50. Și a zis către el Iisus: nu îl opriți; că cel ce nu este împotriva noastră, pentru noi este.
51. Și ■ fost când s-au împlinit zilele Înălțării lui, el și-a întărit fața sa să meargă în Ierusalim.

52. Și a trimis vestitori înaintea feței sale; și mergând a intrat într-un oraș al Samarinenilor, ca să-i gătească lui.
53. Și nu l-au primit pre dânsul, că fața lui era mergând în Ierusalim.
54. Și văzând Ucenicii lui, Iacov și Ioan, au zis: Doamne, voiești să zicem să se pogoare foc din Cer, și să-i mistuiască pre ei, precum și Ilie a făcut?
55. Iar Iisus întorcându-se, i-a certat pre dânsii, și a zis: Nu știți ai cărui Duh sunteți voi.
56. Că Fiul Omului nu a venit să piarză suflete omenești, ci să mântuiască. Și au mers într-alt sat.
57. Și a fost când mergea el pre cale, a zis oarecine către el: Doamne, voi să merg după tine, ori unde vei merge.
58. Și a zis Iisus lui: Vulpile au vizuini, și pasările Cerului cuiburi; iar Fiul Omului nu are unde să-și plece capul.
59. Și a zis către altul: Vino după mine; iar el a zis: Doamne, dă-mi voie întâi să merg să îngrop pre tatăl meu.
60. Iar Iisus a zis lui: Lasă morții să-și îngroape pre morții lor; iar tu mergi de vestește Împărăția lui Dumnezeu.
61. Și a zis și altul: Voi să merg după tine, Doamne; dar întâi dă-mi voie să tocmesc cele ce sunt în casa mea.
62. Iar Iisus a zis către el: Nimeni punându-și mâna lui pre plug, și căutând înapoi, este îndreptat într-o Împărăție a lui Dumnezeu.

Cap. 10

1. Iar după acestea a arătat Domnul și pre alți șaptezeci, și i-a trimis pre dânsii câte doi înaintea feței sale, într-o tot orașul și locul unde vrea el să meargă.
2. Și zicea către dânsii: Secerișul este mult, iar lucrătorii puțini; deci rugați pre Domnul secerișului, ca să scoată lucrători la secerișul său.
3. Mergeți, iată eu vă trimit pre voi ca miei în mijlocul lupilor.
4. Să nu purtați pungă, nici traistă, nici încălțăminte; și pre nimenea să nu întrebați de sănătate în cale.

5. Și ori în care casă veți intra, întâi ziceți: Pace casei acesteia.
6. Și de va fi acolo fiul păcii, se va odihni preste dânsul pacea voastră; iar de nu, la voi se va întoarce.
7. Și într-o aceeași casă petreceți, mâncând, și bând, cele de la dânsii; că vrednic este lucrătorul de plata sa. Să nu vă mutați din casă în casă.
8. Și ori în care cetate veți intra, și vă vor primi pre voi, mâncați cele ce se vor pune înaintea voastră.
9. Și tămăduiți bolnavii care vor fi într-însa, și grați lor: S-a apropiat spre voi Împărăția lui Dumnezeu.
10. Iar ori în care cetate veți intra, și nu vă vor primi pre voi, ieșind la ulițele ei cele late ziceți:
11. Și praful ce s-a lipit de noi din cetatea voastră, îl scuturăm vouă. Însă aceasta să știți, că s-a apropiat spre voi Împărăția lui Dumnezeu.
12. Grăiesc vouă: Că mai ușor va fi Sodomului în ziua aceea, decât cetății aceea.
13. Vai ție Horazine, vai ție Betsaido, că de s-ar fi făcut în Tir și în Sidon puterile care s-au făcut într-o voi, de mult în sac și în cenușă șezând s-ar fi pocăit.
14. Însă Tirului și Sidonului, mai ușor va fi la judecată decât vouă.
15. Și tu Capernaume, care până la Cer te-ai înălțat, până la iad te vei pogori.
16. Cei ce ascultă pre voi, pre mine ascultă; și cei ce se leapădă de voi, de mine se leapădă. Iar cei ce se leapădă de mine, se leapădă de cei ce m-a trimis pre mine.
17. Și s-au întors cei șaptezeci cu bucurie, zicând: Doamne, și dracii se pleacă nouă într-o Numele tău.
18. Și a zis lor: Văzut-am pre satana ca un fulger din Cer căzând.
19. Iată dau vouă stăpânire să călcați preste șerpi și preste scorpii, și preste toată puterea vrăjmașului; și nimic pre voi nu vă va vătăma.
20. Însă pentru aceasta nu vă bucurați, căci duhurile se pleacă vouă; ci vă bucurați mai vârtos, că numele voastre s-au scris în Ceruri.
21. Într-o acest ceas s-a bucurat cu Duhul Iisus, și a zis: Mărturisesc-mă ție Părinte, Doamne al Cerului și al

- pământului: Că ai ascuns acestea de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pre ele pruncilor; Adevărat Părinte, că așa ■ fost buna voință înaintea ta.
22. Și întorcându-se către Ucenicii săi a zis: Toate îmi sunt date mie de la Tatăl meu; și nimenea nu știe cine este Fiul, fără numai Tatăl; și cine este Tatăl, fără numai Fiul, și căruia va voi Fiul să-i descopere.
23. Și întorcându-se către Ucenici, deosebi a zis: Fericiți ochii care văd cele ce voi vedeți.
24. Că grăiesc vouă: Că mulți Proroci, și împărați au voit să vadă cele ce vedeți voi, și nu au văzut; și să audă cele ce auziți, și nu au auzit.
25. Și iată, un legiutor, s-a sculat ispitindu-l pre el, și zicând: Învățătorule, ce voi face să moștenesc viața cea veșnică?
26. Iar el a zis: În lege ce este scris? Cum citești?
27. Iar el răspunzând, a zis: Să iubești pre Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, și din tot sufletul tău, și din toată vârtutea ta, și din tot cugetul tău; și pre aproapele tău ca însuși pre tine.
28. Și i-a zis lui: Drept ai răspuns; aceasta fă, și vei fi viu.
29. Iară el vrând să se îndrepteze pre sine, a zis către Iisus: Și cine este aproapele meu?
30. Iar Iisus răspunzând, a zis: Un om oarecare se pogora din Ierusalim în Ierihon, și a căzut în tâlhari, care dezbrăcându-l pre el, și rănindu-l s-au dus, lăsându-l abia viu.
31. Și după întâmplare un Preot se pogora pre calea aceea; și văzându-l pre dânsul, a trecut pre alătura.
32. Așijderea și un Levit, fiind la acel loc, venind și văzând pre el, a trecut pre alătura.
33. Iar un Samarinean mergând pre cale, a venit la el, și văzându-l i s-a făcut milă.
34. Și apropiindu-se, a legat ranele lui, turnând untdelemn și vin; și punându-l pre dobitocul lui, l-a dus la o casă de oaspeți, și a purtat grijă de el.
35. Și a doua zi ieșind, și scoțând doi dinari, a dat gazdei, și i-a zis lui: Poartă grijă de dânsul; și orice vei mai cheltui, eu când mă voi întoarce, voi da ție.

36. Deci care dintru acei trei ți se pare a fi de aproape celui ce căzuse în tâlhari?
37. Iară el ■ zis: Cea ce a făcut milă cu dânsul. Iară Iisus a zis lui: Mergi de fă și tu asemenea.
38. Și ■ fost când se duceau ei, și el a intrat într-un sat; iară o femeie numele ei Marta, l-a primit pre el în casa sa.
39. Și aceea avea o soră, ce se chema Maria, care și șezând lângă picioarele lui Iisus asculta cuvintele lui.
40. Iară Marta se silea spre multă slujbă, și stând a zis: Doamne, au nu socotești că soru-mea singură m-a lăsat să slujesc? Ci zi ei ca să-mi ajute.
41. Și răspunzând Iisus, a zis ei: Marto, Marto, te grijești, și spre multe te silești.
42. Ci un lucru trebuiește; iar Maria partea cea bună și-a ales, care nu se va lua de la dânsa.

Cap. 11

1. Și a fost când era el la un loc rugându-se, după ce a încetat, a zis unul din Ucenicii lui către dânsul: Doamne, învață-ne pre noi să ne rugăm, precum și Ioan a învățat pre ucenicii săi.
2. Și le-a zis lor: Când vă rugați ziceți: Tatăl nostru, carele ești în Ceruri, Sfintească-se Numele tău. Vie împărăția ta. Fie voia ta, precum în Cer și pre pământ.
3. Pâinea noastră cea spre ființă, dă-ne-o nouă în toate zilele.
4. Și ne iartă nouă păcatele noastre, că și noi iertăm tuturor celor ce ne sunt datori nouă, și nu ne duce pre noi întru ispită; ci ne izbăvește de cel viclean.
5. Și a zis către ei: Cine dintru voi are prieten, și va merge către dânsul la miezul nopții, și va zice lui: Prietene, dă-mi împrumut trei pâini;
6. Că a venit din cale un prieten la mine, și n-am ce pune înaintea lui.
7. Și acela răspunzând dinlăuntru, va zice: Nu-mi face osteneală; acum ușa s-a încuiat, și copiii mei sunt în așternut cu mine; nu pot să mă scol să-ți dau ție.

8. Grăiesc vouă, măcar de nu i-ar da lui sculându-se, pentru că este lui prieten, dară pentru obrăznicia lui sculându-se, va da lui câte îi trebuie.
9. Și eu zic vouă: Cereți, și se va da vouă; Căutați, și veți afla; Bateți și se va deschide vouă.
10. Că tot cela ce cere, va lua; și cela ce caută, va afla; și celui ce bate, i se va deschide.
11. Și la care tată dintru voi de va cere fiul pâine, au doară piatră îi va da lui? Sau pește, au doară în loc de pește șarpe îi va da lui?
12. Sau de va cere ou, au îi va da lui scorpie?
13. Deci dacă voi fiind răi, știți să dați daruri bune fiilor voștri, cu cât mai vărtos Tatăl cel din Cer, va da Duh Sfânt celor ce cer de la dânsul?
14. Și era scoțând un drac, și acela era mut, și a fost după ce ■ ieșit dracul, a grăit mutul și s-au mirat noroadele.
15. Iar oarecare dintr-înșii ziceau: Că cu Beelzebul domnul dracilor scoate dracii.
16. Iar alții ispitindu-l, cereau de la dânsul semn din Cer.
17. Iar el știind gândurile lor, a zis lor: Toată împărăția ce s-a împerechiat între sine, se pustiește; și casă preste casă cade.
18. Deci și satana dacă s-a împerechiat între sine, cum va sta împărăția lui? Că ziceți cum că cu Beelzebul scot eu dracii.
19. Iar dacă eu cu Beelzebul scot dracii, feciorii voștri cu cine scot? Pentru aceasta ei vor fi vouă judecători.
20. Iar dacă eu cu Degetul lui Dumnezeu scot dracii, iată a ajuns la voi Împărăția lui Dumnezeu.
21. Când cel tare întrarmat fiind păzește curtea sa, în pace sunt averile lui.
22. Iar când va veni cel mai tare decât dânsul, și-l va birui pre el, ia toate armele lui, întru care se nădăjduia, și împărțește prăzile lui.
23. Cela ce nu este cu mine, împotriva mea este; și cela ce nu adună cu mine, risipește.
24. Când duhul cel necurat va ieși din om, umblă prin locuri fără de apă, căutându-și odihnă, și neaflând, zice: Mă voi întoarce în casa mea de unde am ieșit.

25. Și viind o află măturată și împodobită.
26. Atuncea merge și ia alte șapte duhuri mai rele decât sine, și intrând, locuiesc acolo; și se fac cele de pre urmă ale omului aceluia mai rele decât cele dintâi.
27. Și a fost când zicea El acestea, ridicând o femeie glas din norod, a zis lui: Fericit este Pântecele care te-a purtat și Țățele care ai supt.
28. Iar El a zis: Adevărat, fericiți cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu, și-l păzesc pre el.
29. Iar adunându-se noroadele, a început a zice: Neamul acesta viclean este: Semn cere, și semn nu se va da lui, fără numai semnul lui Iona Prorocului.
30. Că precum a fost Iona semn Ninivitenilor, așa va fi și Fiul Omului la neamul acesta;
31. Împărăteasa de la Austru se va scula la judecată cu bărbații neamului acestuia, și-i va osândi pre ei; că a venit de la marginile pământului, să auză înțelepciunea lui Solomon, și iată mai mult decât Solomon aici.
32. Bărbații de la Ninive se vor scula la judecată cu neamul acesta, și-l vor osândi pre el, căci ei s-au pocăit pentru propovăduirea lui Iona; și iată mai mult decât Iona aici.
33. Nimenea aprinzând lumina o pune întru ascuns, nici sub obroc, ci în sfeșnic, ca cei ce intră să vadă lumina.
34. Lumina trupului este ochiul. Deci când va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat; iar când va fi rău, și trupul tău întunecat va fi.
35. Drept aceea socotește, ca lumina care este întru tine, să nu fie întunec.
36. Deci dacă trupul tău va fi tot luminat, neavând vreo parte întunecată, va fi luminat tot; ca și când lumina cu strălucirea te luminează.
37. Iar când grăia îl ruga pre dânsul un Fariseu, ca să prânzească la el; și intrând, a șezut.
38. Iar Fariseul văzând s-a mirat, că nu s-a spălat întâi mai-nainte de prânz.
39. Iar Domnul a zis către dânsul: Acum voi Fariseii, partea cea dinafară a paharului și a blidului curățiți; iară cea dinlăuntru vostru, este plină de răpire și de vicleșug.

40. Nebunilor, au nu cea ce a făcut cea dinafară, a făcut și cea dinlăuntru?
41. Însă cele ce sunt la voi, dați-le milostenie; și iată, toate vor fi vouă curate.
42. Și vai vouă Fariseilor, că zeciuiți izma, și ruta, și toate verdețurile; și treceți judecata și dragostea lui Dumnezeu; acestea se cădea a le face, și acelea a nu le lăsa.
43. Vai vouă Fariseilor, că iubiți scaunele cele mai de sus în Sinagoguri, și închinăciunile prin târguri.
44. Vai vouă Cărturarilor și Fariseilor fățarnici, că sunteți ca mormânturile cele ce nu se văd, și oamenii ce umblă deasupra lor nu le știu.
45. Și răspunzând unul din Legiuitori, a zis lui: Învățătorule, acestea zicând, și pre noi ne ocărăști.
46. Iar el a zis: Și vouă Legiuitorilor vai, că însărcinați pre oameni cu sarcini care nu se pot lesne purta, iar voi nici cu un deget al vostru nu vă atingeți de sarcini.
47. Vai vouă, că zidiți mormânturile Prorocilor; și părinții voștri i-au ucis pre ei.
48. Deci mărturisiți, și împreună voiți lucrurile părinților voștri; că aceia i-au ucis pre ei, iar voi zidiți mormânturile lor.
49. Pentru aceasta și înțelepciunea lui Dumnezeu a zis: Trimite-voi către ei Proroci, și Apostoli, și dintr-înșii vor ucide, și vor goni;
50. Ca să se ceară sângele tuturor Prorocilor, ce s-a vărsat din începutul lumii, de la neamul acesta.
51. De la sângele lui Abel, până la sângele Zahariei, care a pierit între Oltar și între Biserică. Adevărat zic vouă, se va cere de la neamul acesta.
52. Vai vouă Legiuitorilor, că ați luat cheia cunoștinței; voi nu ați intrat, și pre cei ce vrea să intre, i-ați oprit.
53. Și zicând el acestea către ei, au început Cărturarii și Fariseii, tare a se mânia spre dânsul, și a sta lui împotrivă de multe.
54. Pândindu-l pre el, și căutând ca să vâneze ceva din Gura lui, ca să-l vinuiască pre el.

Cap. 12

1. Și adunându-se mulțimi de noroadă, cât se călcau unii pre alții, a început a zice Ucenicilor săi: Mai întâi, păziți-vă de aluatul Fariseilor, care este fățăria.
2. Că nimic nu este acoperit, care nu se va descoperi; și ascuns, care nu se va cunoaște.
3. Pentru aceea câte ați zis la întuneric, la lumină se vor auzi; și ce ați grăit la ureche în cămări, se va propovedui deasupra caselor.
4. Deci grăiesc vouă prietenilor mei: Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, și după aceea nu pot nimic mai mult să facă.
5. Ci voi arăta vouă de cine să vă temeți: Să vă temeți de cea ce are putere, după ce l-a ucis să-l arunce în Gheena. Adevăr grăiesc vouă, de acela să vă temeți.
6. Au nu se vând cinci păsări în doi filari? Și nici una dintr-însele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu.
7. Ci și perii capului vostru toți sunt numărați. Deci nu vă temeți, că voi sunteți cu mult mai buni decât păsările.
8. Și zic vouă: Tot cel ce va mărturisi întru mine înaintea oamenilor, și Fiul Omului va mărturisi întru dânsul înaintea Îngerilor lui Dumnezeu.
9. Iar cea ce se va lepăda de mine înaintea oamenilor, lepădat va fi înaintea Îngerilor lui Dumnezeu.
10. Și tot cea ce va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; iar celui ce va huli împotriva Duhului Sfânt, nu se va ierta.
11. Iar când vă vor duce pre voi la soboare, și la dregători, și la stăpâni, nu vă grijiți, cum, și ce veți răspunde sau ce veți zice.
12. Că Duhul Sfânt vă va învăța pre voi întru acel ceas, cele ce se cade a zice.
13. Și a zis lui oarecare din norod: Învățătorule, zi fratelui meu, să împartă cu mine moștenirea.
14. Iar el a zis lui: Omule, cine m-a pus pre mine judecător, sau împărțitor preste voi?
15. Și a zis către ei: Vedeți și vă feriți de lăcomie; că nu întru a prisosi cuiva din avuțiile sale este viața lui.
16. Și a zis pildă, către dânsii grăind: Unui om bogat, i-a rodit țarina.

17. Și cugeta întru sine, zicând: Ce voi face, că nu am unde aduna rodurile mele?
18. Și a zis: Aceasta voi face: Strica-voi jitnițele mele, și mai mari le voi zidi; și voi strânge acolo toate rodurile mele și bunătațile mele.
19. Și voi zice sufletului meu: Suflete, ai multe bunătați strânse spre mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te.
20. Iar Dumnezeu i-a zis lui: Nebune, întru această noapte sufletul tău vor să-l ceară de la tine; dar cele ce ai gătit, cui vor fi?
21. Așa este acela ce strânge luiși comoară, iar nu în Dumnezeu se îmbogățește.
22. Și a zis către Ucenicii săi: Pentru aceasta zic vouă, nu vă grijiți cu sufletul vostru, ce veți mânca; nici cu trupul, în ce vă veți îmbrăca.
23. Sufletul mai mare este decât hrana, și trupul decât haina.
24. Căutați la corbi, că nu samănă, nici seceră; care nu au cămări, nici jitnițe, și Dumnezeu îi hrănește pre ei; cu cât mai mult voi sunteți mai buni decât păsările?
25. Și cine din voi grijindu-se poate să adauge statului său un cot?
26. Deci dacă nu puteți nici ce este mai mic ■ face, ce vă mai grijiți de celelalte?
27. Socotiți crinii, cum cresc; nu se ostenesc, nici torc; și grăiesc vouă: Că nici Solomon întru toată slava sa, nu s-a îmbrăcat ca unul dintru aceștia.
28. Și de vreme ce iarba, care este astăzi în câmp, și mâine în cuptor se aruncă, Dumnezeu așa o îmbracă, cu cât mai vărtos pre voi, puțin credincioșilor?
29. Și voi să nu căutați ce veți mânca, sau ce veți bea, și nu vă înălțați.
30. Că toate acestea păgânii lumii aceștia le caută; iar Părintele vostru știe că vă trebuiesc acestea.
31. Însă căutați Împărăția lui Dumnezeu, și acestea toate se vor adăuga vouă.
32. Nu te teme turmă mică; că bine a voit Tatăl vostru să vă dea vouă Împărăția.
33. Vindeți avuțiile voastre, și dați milostenie; faceți-vă vouă pungi, care nu se învechesc, comoară neîmpuținată în Ceruri; unde furul nu se apropie, nici molia o strică.
34. Că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.

35. Să fie mijloacele voastre încinse, și făcliile aprinse;
36. Și voi asemenea cu oamenii cari așteaptă pre Domnul lor, când se va întoarce de la nunți, ca venind și bătând, îndată să-i deschidă lui.
37. Fericite slugile acelea, pre care viind Domnul, îi va afla priveghind. Amin zic vouă, că se va încinge, și îi va pune pre dâșii să șază, și venind, va sluji lor.
38. Și de va veni la a doua strajă, și la a treia strajă de va veni, și-i va afla așa, fericite sunt slugile acelea.
39. Iar aceasta să știți, că de ar ști stăpânul casei, în care ceas va veni furul, ar priveghea, și nu ar lăsa să-i sape casa lui.
40. Deci și voi fiți gata; că în ceasul care nu gândiți, Fiul Omului va veni.
41. Și a zis Petru lui: Doamne, către noi zici pilda aceasta, sau și către toți?
42. Și a zis Domnul: Oare cine este iconomul cel credincios și înțelept, pre care îl va pune Domnul preste slugile sale, ca să le dea la vreme măsura de grâu.
43. Fericită este sluga aceea, pre care viind Domnul lui, îl va afla făcând așa.
44. Adevărat grăiesc vouă: Că-l va pune pre dânsul preste toate avuțiile sale.
45. Iar de va zice sluga aceea întru inima sa: Zăbovește Domnul meu ■ veni; și va începe a bate pre slugi, și pre slujnice, și a mânca, și a bea, și ■ se îmbăta,
46. Veni-va Domnul slugii aceea, în ziua întru care nu gândește, și în ceasul întru care nu știe; și-l va tăia pre el în două, și partea lui cu necredincioșii o va pune.
47. Iar sluga ceea ce a știut voia Domnului său, și nu a gătit, nici a făcut după voia lui, se va bate mult.
48. Iar acela ce nu a știut, și a făcut cele vrednice de bătăi, se va bate puțin. Și tot căruia s-a dat mult, mult se va cere de la el; și căruia i s-a încredințat mult, mai mult vor cere de la el.
49. Foc am venit să arunc pre pământ; și ce voiesc dacă acum s-a aprins?
50. Cu Botez am a mă Boteza, și cum mă strâmtorez, până ce se va sfârși?

51. Au vi se pare că am venit să dau pace pre pământ ? Nu, zic vouă, ci împărțire.
52. Că vor fi de acum, cinci întru o casă împărțiți; trei împotriva a doi, și doi împotriva a trei.
53. Se va împărți tatăl împotriva feciorului, și feciorul împotriva tatălui; muma împotriva fetei, și fata împotriva mumei; soacra împotriva noră-si, și nora împotriva soacră-si.
54. Și zicea și noroadelor: Când vedeți norul ridicându-se de la apus numai decât ziceți: că ploaie mare vine, și este așa.
55. Și când Austrul suflând, ziceți: Că zăduf va să fie, și este.
56. Fățarnicilor, fața cerului și a pământului știți ■ cerca; dar vremea aceasta cum n-o cercați?
57. Căci nu judecați și întru voi ce este drept?
58. Și când mergi cu pârâșul tău la Domn, pre cale dă lucrare să te izbăvești de el; ca nu cumva să te tragă la Judecător, și Judecătorul te va da temnicerului, și temnicerul te va arunca în temniță.
59. Zic ție: Nu vei ieși de acolo, până nu vei plăti și filiarul cel mai de apoi.

Cap. 13

1. Și au venit oarecare întru acea vreme, spunându-i lui de Galileenii, al căror sânge Pilat l-a amestecat cu jertfele lor.
2. Și răspunzând Iisus, a zis lor: Au vi se pare că Galileenii aceștia mai păcătoși decât toți Galileenii au fost, căci au pățimit acestea?
3. Nu, ci zic vouă: Că de nu vă veți pocăi, toți așa veți pieri.
4. Sau acei optsprezece, preste care a căzut turnul în Siloam, și i-a omorât; vi se pare că aceștia mai greșiți au fost decât toți oamenii, care locuiau în Ierusalim?
5. Nu, ci zic vouă: Că de nu vă veți pocăi, toți așa veți pieri.
6. Și zicea pilda aceasta: Oarecine avea un smochin în via lui sădit, și a venit căutând roadă întru el, și nu a aflat.
7. Și a zis către vier: Iată, trei ani sunt, de când vin căutând roadă în smochinul acesta, și nu aflu; taie-l pre el; pentru ce și pământul împresoară în zadar?

8. Iar el răspunzând, zice lui: Doamne, lasă-l pre el și întru acest an, până îl voi săpa împrejur, și voi pune gunoi;
9. Și de va face roadă; iar de nu, îl vei tăia în anul cel viitor.
10. Și era învățând întru una din Sinagoguri Sâmbăta.
11. Și iată, o femeie era, care avea duhul neputinței de optsprezece ani, și era gârbovă, și nu putea să se ridice în sus nicidecum.
12. Iar Iisus văzându-o pre dânsa, o a chemat, și ■ zis ei: Femeie, te-ai slobozit de boala ta.
13. Și și-a pus pre dânsa mâinile, și îndată s-a îndreptat, și slăvea pre Dumnezeu.
14. Iar mai marele Sinagogii mâniindu-se căci o vindecase Iisus Sâmbăta, răspunzând, zicea norodului: Șase zile sunt întru care se cade a lucra; deci întru acestea venind vă vindecați, iară nu în ziua Sâmbetei.
15. Iar Domnul au răspuns lui, și a zis: Fățarnice, fiecare din voi Sâmbăta au nu-și dezleagă boul său, sau asinul de la iesle, și-l duce de-l adapă?
16. Dar aceasta fiică a lui Avraam fiind, pre care o a legat satana iată de optsprezece ani, au nu se cădea a se dezlega din legătura aceasta în ziua Sâmbetei?
17. Și acestea zicând el, se rușinau toți cei ce stau împotriva lui; și tot norodul se bucura de toate cele slăvite ce se făceau de dânsul.
18. Și zicea: Cui este asemenea Împărăția lui Dumnezeu? Și cu ce o voi asemăna pre dânsa?
19. Asemenea este grăunțului de muștar, pre care luându-l omul, l-a aruncat în grădina sa, și a crescut, și s-a făcut copac mare, și păsările cerului s-au sălășluit în ramurile lui.
20. Iarăși a zis: Cu ce voi asemăna Împărăția lui Dumnezeu?
21. Asemenea este aluatului, pre care luându-l femeia, l-a ascuns în trei măsuri de făină, până s-a dospit toată.
22. Și umbla prin orașe și prin sate învățând, și cale făcând în Ierusalim.
23. Și i-a zis oarecine lui: Doamne, au puțini sunt cei ce se mântuiesc? Iar el a zis lor:
24. Nevoiți-vă a intra prin ușa cea strâmtă. Că mulți, (zic vouă,) vor căuta să intre, și nu vor putea.

25. Deci după ce se va scula Stăpânul casei, și va încuia ușa, și veți începe a sta afară, și ■ bate în ușă, zicând: Doamne, Doamne, deschide nouă; și răspunzând, va zice vouă: Nu vă știu pre voi, de unde sunteți;
26. Atunci veți începe ■ zice: Am mâncat înaintea ta, și am băut, și în ulițele noastre ai învățat.
27. Și va zice: Zic vouă, nu vă știu pre voi de unde sunteți, depărtați-vă de la mine toți lucrătorii nedreptății.
28. Acolo va fi plângerea și scârșnirea dinților; când veți vedea pre Avraam, și pre Isaac, și pre Iacov, și pre toți Prorocii întru Împărăția lui Dumnezeu, iar pre voi scoși afară.
29. Și vor veni de la răsărit, și de la apus, și de la amiază-noapte, și de la amiază, și vor șede întru Împărăția lui Dumnezeu.
30. Și iată, sunt pre urmă, care vor fi întâi; și sunt întâi, care vor fi pre urmă.
31. În ziua aceea, s-au apropiat, oarecari din Farisei, zicând lui: Ieși, și te du de aici, că Irod va să te omoare.
32. Și a zis lor: Mergând spuneți vulpii acesteia: Iată, scot draci, și fac vindecări astăzi, și mâine, și a treia zi mă voi sfârși.
33. Însă mi se cade astăzi, și mâine, și în cealaltă zi a merge; că nu este cu putință să piară Proroc afară din Ierusalim.
34. Ierusalime, Ierusalime, cel ce omori Prorocii, și ucizi cu pietre pre cei trimiși la tine; de câte ori am vrut să adun pre fiii tăi, cum adună găina puii săi sub aripi, și nu ați voit.
35. Iată, se lasă vouă casa voastră pustie; și Amin grăiesc vouă: Că nu mă veți vedea de acum până va veni, când veți zice: Bine este cuvântat cel ce vine întru Numele Domnului.

Cap. 14

1. Și a fost când a intrat el în casa oarecărui din boierii Fariseilor Sâmbăta, ca să mănânce pâine, și aceia îl pândeau pre el.
2. Și iată, un om bolnav de idropică, era înaintea lui.
3. Și răspunzând Iisus, a zis către Farisei, și către legiuitori, grăind: Oare este slobod Sâmbăta ■ vindeca?

4. Iar ei au tăcut. Și apucându-l l-a vindecat pre el, și l-a slobozit.
5. Și răspunzând, către ei ■ zis: Căruia dintru voi, fiul, sau boul de va cădea în puț, au nu îndată îl va scoate pre el în ziua Sâmbetei?
6. Și nu au putut răspunde lui la acestea.
7. Și zicea către cei chemați pildă, luând aminte, cum își alegeau șederile mai sus, zicând către dânșii:
8. Când te vei chema de cineva la nuntă, nu șede în locul cel mai de sus, ca nu cumva să fie chemat de dânsul altul mai cinstit decât tine;
9. Și venind cela ce și pre tine și pre acela a chemat, va zice ție: Dă locul acestuia. Și atunci vei începe cu rușine locul cel mai de jos a-l ținea.
10. Ci când te vei chema, mergând șezi la locul cel mai de jos; ca, când va veni cel ce te-a chemat, să-ți zică ție: Prietene, suie-te mai sus; atunci îți va fi ție cinste înaintea celor ce vor șede împreună cu tine.
11. Că tot cel ce se înalță, se va smeri; și cel ce se smerește, se va înalță.
12. Și zicea și celui ce îl chemase pre el: Când faci prânz sau cină, nu chema prietenii tăi, nici frații tăi, nici rudele tale, nici vecini bogați; ca nu cândva să te cheme și ei pre tine, și să îți facă răsplătire.
13. Ci când faci ospăț, chiamă săracii, neputincioșii, șchiopii, și orbi;
14. Și fericit vei fi căci nu pot să-ți întoarcă; că ți se va întoarce ție întru învierea dreptilor.
15. Și auzind acestea unul din cei ce șede cu el, a zis: Fericit este cel ce va prânzi întru Împărăția lui Dumnezeu.
16. Iar el a zis lui: Un om oarecare a făcut cină mare, și a chemat pre mulți;
17. Și a trimes pre sluga sa în ceasul cinei să zică celor chemați: Veniți, că iată gata sunt toate.
18. Și au început toți dimpreună a se lepăda. Cel dintâi a zis lui: Țarină am cumpărat, și am nevoie să ies și să o văd; rogu-te să mă ierți.
19. Și altul a zis: Perechi de boi am cumpărat cinci; și merg să-i ispitesc; rogu-te să mă ierți.

20. Și altul a zis: Femeie mi-am luat; și pentru aceasta nu pot veni.
21. Și întorcându-se sluga aceea, ■ spus Domnului său acestea. Atunci mâniindu-se stăpânul casei, a zis slugii sale: Ieși curând la răspântiile și ulițele cetății, și săracii, și betegii, și schiopii, și orbi, adu-i aici.
22. Și a zis sluga: Doamne, s-a făcut cum ai poruncit, și încă mai este loc.
23. Și a zis Domnul către slugă: Ieși la drumuri, și la garduri, și-i silește să intre, ca să se umple casa mea.
24. Că zic vouă: Că nici unul din bărbații aceia ce erau chemați, nu va gusta cina mea.
25. Și mergeau cu dânsul noroadă multe, și întorcându-se, le-a zis lor:
26. Oricine vine către mine, și nu urăște pre tatăl său, și pre mamă, și pre femeie, și pre feciori, și pre frați, și pre surori, încă și pre sufletul său, nu poate fi ucenic al meu.
27. Și cel ce nu-și poartă crucea sa, și vine după mine, nu poate fi ucenic al meu.
28. Că cine dintru voi vrând să zidească turn, au nu întâi șezând, își socotește cheltuiala, de are cele spre săvârșire ?
29. Ca nu cândva punând el temelia, și neputând săvârși, toți cei ce-l vor vedea, să înceapă a-l batjocori, zicând:
30. Că acest om a început a zidi, și n-a putut săvârși.
31. Sau care Împărat, mergând să se lovească cu alt Împărat la război, au nu șezând întâi, se sfătuiește de va putea cu zece mii să se întâmpine cu cela ce vine asupra lui cu douăzeci de mii?
32. Iar de nu, încă fiind el departe, trimițând solie, se roagă de pace.
33. Deci așa fiecare dintre voi, care nu se leapădă de toate avuțiile sale, nu poate fi ucenic al meu.
34. Bună este sarea; iar dacă sarea se va împuți, cu ce se va îndulci?
35. Nici în pământ, nici în gunoi nu este de treabă; afară o leapădă pre ea. Cela ce are urechi de auzit, auză.

Cap. 15

1. Și era apropiindu-se de dânsul toți vameșii și păcătoșii, ca să-l asculte pre el.
2. Și cârteau Fariseii și Cărturarii, zicând: Acesta pre păcătoși primește, și mănâncă cu dâșii.
3. Și a zis către ei pilda aceasta, grăind:
4. Care om dintru voi, având o sută de oi, și pierzând una dintru ele, au nu lasă pre cele nouăzeci și nouă în pustie; și merge după cea pierdută, până când o află pre ea?
5. Și aflându-o o pune pre umerile sale bucurându-se.
6. Și venind la casa sa cheamă prietenii și vecinii, zicând lor: Bucurați-vă cu mine, că am găsit oaia mea cea pierdută.
7. Zic vouă: Că așa va fi bucurie în Cer de un păcătos ce se pocăiește, decât de nouăzeci și nouă de drepti, căroră nu le trebuiește pocăință.
8. Sau care femeie, având zece drahme, de pierde o drahmă, au nu aprinde făclia, și mătură casa, și caută cu deadinsul, până o află?
9. Și aflându-o, cheamă prietenele și vecinele, zicând: Bucurați-vă cu mine, că am găsit drahma care o am pierdut.
10. Așa zic vouă: Bucurie se face înaintea Îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos ce se pocăiește.
11. Și a zis: Un om avea doi feciori;
12. Și ■ zis cel mai tânăr din ei tatălui său: Tată, dă-mi partea ce mi se cade de avuție. Și le-a împărțit lor avuția.
13. Și nu după multe zile, adunând toate feciorul cel mai tânăr, s-a dus într-o țară departe, și acolo a risipit toată avuția sa, viețuind într-o dezmierdări.
14. Și cheltuind el toate, s-a făcut foamete mare într-o țară, și el a început a se lipsi.
15. Și mergând s-a lipit de unul din locuitorii țării aceleia; și l-a trimis pre el la țarinele sale să pască porcii.
16. Și dorea să-și sature pântecul său, de roșcovele ce mânca porcii; și nimenea nu-i da lui.
17. Iar venind într-o sine, a zis: Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine; iar eu pier de foame.

18. Scula-mă-voi, și mă voi duce la tatăl meu, și voi zice lui:
19. Tată, greșit-am la Cer și înaintea ta; și nu mai sunt vrednic ■ mă chema fiul tău; fă-mă ca pre unul din argații tăi.
20. Și sculându-se, a venit la tatăl său. Iar el încă departe fiind, l-a văzut pre dânsul tatăl lui, și i s-a făcut milă, și alergând, a căzut pre grumajii lui, și l-a sărutat pre el.
21. Și a zis lui feciorul: Tată, greșit-am la Cer, și înaintea ta; și nu mai sunt vrednic ■ mă chema fiul tău.
22. Și a zis tatăl către slugile sale: Aduceți haina cea dintâi, și-l îmbrăcați pre el, și dați inel în mâna lui, și încălțăminte în picioarele lui.
23. Și aducând vițelul cel hrănit, îl junghiați; și mâncând să ne veselim.
24. Că fiul meu acesta mort era, și a înviat; și pierdut era, și s-a aflat. Și ■ început a se veseli.
25. Iar feciorul lui cel mai mare era la țarină; și dacă a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri.
26. Și chemând pre unul din slugi l-a întrebat, ce sunt acestea?
27. Iar el a zis: Că fratele tău a venit, și ■ junghiat tatăl tău vițelul cel hrănit, pentru că sănătos pre el l-a primit.
28. Și s-a mâniat, și nu vrea să intre; iar Tatăl lui ieșind, îl ruga pre el.
29. Iar el răspunzând, a zis Tatălui său: Iată, atâția ani slujesc ție, și niciodată porunca ta n-am călcat, și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei.
30. Iar când veni fiul tău acesta, care a mâncat avuția ta cu curvele, junghiași lui vițelul cel hrănit.
31. Iar el a zis lui: Fiule, tu în toată vremea ești cu mine, și toate ale mele, ale tale sunt.
32. Ci se cădea a ne veseli, și a ne bucura, căci fratele tău acesta mort era, și a înviat; și pierdut era, și s-a aflat.

Cap. 16

1. Și zicea și către Ucenicii săi: Era un om bogat, care avea un iconom; și acesta a fost pârât la el, că risipește avuțiile lui.

2. Și chemând pre el, i-a zis lui: Ce aud aceasta de tine? Dă seama de iconomia ta, că nu vei putea mai mult ■ fi iconom.
3. Iar iconomul a zis întru sine: Ce voi face, că Domnul meu ia iconomia de la mine? A săpa nu pot, a cere îmi este rușine.
4. Știu ce voi face, ca dacă mă voi schimba din iconomie, să mă primească în casele lor.
5. Și chemând câte unul pre fieștecare, din datornicii Domnului său, a zis celui dintâi: Cu cât ești dator domnului meu?
6. Iar el ■ zis: Cu o sută de măsuri de untdelemn. Și i-a zis lui: Ia-ți zapisul tău, și șezi curând de scrie cincizeci.
7. Iar după aceea a zis altuia: Dar tu cu cât ești dator? Iar el a zis: Cu o sută de măsuri de grâu. Și a zis lui: Ia-ți zapisul tău și scrie optzeci.
8. Și a lăudat Domnul pre iconomul nedreptății, că înțelepțește a făcut; că fiii veacului acestuia mai înțelepți sunt decât fiii luminii întru neamul lor.
9. Și eu zic vouă: Faceți-vă vouă prieteni din mamona nedreptății, că dacă veți fi lipsiți, să vă primească pre voi în corturile cele veșnice.
10. Cel ce este credincios întru puțin, și întru mult credincios este; și cel ce este nedrept întru puțin, și întru mult nedrept este.
11. Deci dacă întru cel nedrept mamona nu ați fost credincioși, pre cel adevărat cine îl va încredința vouă?
12. Și dacă întru cel strein nu ați fost credincioși, pre cel ce este al vostru cine îl va da vouă?
13. Nici o slugă nu poate la doi domni să slujească; pentru că sau pre unul va urî și pre altul va iubi; sau de unul se va ținea și de altul nu va griji; nu puteți sluji lui Dumnezeu, și lui mamona.
14. Și auzeau acestea toate și Fariseii, care erau iubitori de argint, și-l batjocoreau pre el.
15. Și le-a zis lor: Voi sunteți cei ce vă faceți pre voi drepți înaintea oamenilor; iar Dumnezeu știe inimile voastre; că ce este întru oameni înălțat, urâciune este înaintea lui Dumnezeu.
16. Legea și Prorocii până la Ioan, de atunci Împărăția lui Dumnezeu bine se vestește; și fieștecare spre aceea se silește.
17. Iar mai lesne este Cerul și pământul să treacă, decât din lege o cirtă să cază.

18. Tot cela ce-și lasă muierea sa, și ia alta, preacurvește; și tot cela ce ia lăsată de bărbat, preacurvește.
19. Și era un om oarecare bogat, și se îmbrăca în porfiră și în vison, veselindu-se în toate zilele luminat.
20. Și era un sărac oarecare anume Lazăr, care zăcea înaintea ușii lui plin de bube.
21. Și poftea să se sature din sfărâmiturile care cădeau din masa bogatului; ci și câinii venind lingeau bubele lui.
22. Și a fost că a murit săracul, și s-a dus de Îngeri în sânul lui Avraam; și a murit și bogatul și s-a îngropat.
23. Și în iad ridicându-și ochii săi, fiind în munci, vede pre Avraam de departe, și pre Lazăr în sânurile lui.
24. Și el strigând, a zis: Părinte Avraame, miluiește-mă și trimite pre Lazăr, să-și întingă vârful degetului lui în apă, și să-mi răcorească limba mea, că mă chinuiesc în văpaia aceasta.
25. Iar Avraam a zis: Fiule, adu-ți aminte, că ai luat înapoi tu cele bune ale tale în viața ta, și Lazăr așijderea cele rele; iar acum acesta se mângâie, iar tu te chinuiești.
26. Și preste toate acestea, între noi și între voi, prăpastie mare s-a întărit, ca cei ce vor vrea să treacă de aici către voi, să nu poată; nici cei de acolo la noi să treacă.
27. Și a zis: Rogu-te dar, părinte, ca să-l trimiți pre dânsul în casa tatălui meu.
28. Că am cinci frați; să le mărturisească lor, ca să nu vie și ei la acest loc de muncă.
29. Și i-a zis Avraam lui: Au pre Moise, și pre Proroci; să-i asculte pre dânsii.
30. Iar el a zis: Nu, Părinte Avraame; ci de va merge cineva din morți la dânsii, se vor pocăi.
31. Și i-a zis lui: Dacă nu ascultă pre Moise, și pre Proroci, măcar de ar și învia cineva din morți, nu vor crede.

Cap. 17

1. Și a zis către Ucenici : Cu neputință este să nu vie smintelele; dar vai aceluia prin care vin.

2. Mai de folos i-ar fi lui, de s-ar lega o piatră de moară de grumajii lui, și să se arunce în mare, decât să smintească pre unul dintr-acești mai mici.
3. Luați aminte de sine-vă: De va greși ție fratele tău, ceartă-l pre el; și de se va pocăi, iartă-i lui.
4. Și măcar de șapte ori în zi de va greși ție, și de șapte ori se va întoarce la tine, zicând: Căiescu-mă; iartă-i lui.
5. Și au zis Apostolii, Domnului: Adaugă-ne nouă Credință.
6. Iar Domnul ■ zis: De ați avea credință, ca un grăunț de muștar, ați zice dudului acestuia: Dezrădăcinează-te și te sădește în mare, și v-ar fi ascultat pre voi.
7. Și cine dintru voi având slugă arând, sau păstorind, care venind acela din câmp, va zice îndată: Treci de șezi?
8. Ci au nu-i va zice lui: Gătește-mi ce voi cina; și încingându-te, slujește-mi, până voi mânca, și voi bea, și după aceea vei mânca și vei bea tu?
9. Au doară va avea har slugii aceia, căci a făcut cele ce i s-a poruncit lui? Nu mi se pare.
10. Așa și voi, când veți face toate cele ce vi s-a poruncit vouă, ziceți, că slugi netrebnice suntem; că ce am fost datori a face, am făcut.
11. Și a fost când mergea el în Ierusalim, și el trecea prin mijlocul Samariei și al Galileei.
12. Și intrând el într-un sat, l-au întâmpinat pre el zece bărbați leproși, care au stătut de departe.
13. Și aceia au ridicat glas, zicând: Iisuse Învățătorule, miluiește-ne pre noi.
14. Și văzându-i, le-a zis lor: Mergeți și vă arătați Preoților. Și a fost când mergeau ei, s-au curățit.
15. Iar unul dintru dânsii văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare slăvind pre Dumnezeu.
16. Și ■ căzut cu fața la picioarele lui, mulțumind lui; și acela era Samarinean.
17. Iar Iisus răspunzând, a zis: Au nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt?
18. Nu s-a aflat să se întoarcă, ca să dea slavă lui Dumnezeu, fără numai acesta ce este de alt neam?

19. Și i-a zis lui: Scoală-te, și mergi; credința ta te-a mântuit.
20. Și întrebând fiind de Farisei, când va veni Împărăția lui Dumnezeu, a răspuns lor și a zis: Nu va veni Împărăția lui Dumnezeu cu pândire.
21. Nici vor zice: Iată aici, sau iată acolo; că iată Împărăția lui Dumnezeu înlăuntrul vostru este.
22. Și a zis către Ucenici: Vor veni zile, când veți pofti una din zilele Fiului Omului să vedeți, și nu veți vedea.
23. Și vor zice vouă: Iată aici, sau iată acolo; să nu mergeți, nici să urmați.
24. Că precum fulgerul care fulgeră din partea cea de sub Cer, preste partea cea de sub Cer luminează, așa va fi și Fiul Omului în ziua sa.
25. Iar întâi i se cade lui multe a pătimi, și ■ fi lepădat de neamul acesta.
26. Și precum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și în zilele Fiului Omului.
27. Mâncau, beau, se însurau, se măritau, până la ziua în care a intrat Noe în corabie, și a venit potopul, și a pierdut pre toți.
28. Așijderea și precum a fost în zilele lui Lot: Mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau.
29. Iar în care zi a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și piatră pucioasă din Cer, și a pierdut pre toți.
30. Într-acest chip va fi în ziua în care Fiul Omului se va arăta.
31. Într-acea zi cea ce va fi deasupra casei, și vasele lui în casă, să nu se pogoare să le ia pre ele; și cel ce va fi în câmp, asemenea să nu se întoarcă înapoi.
32. Aduceți-vă aminte de femeia lui Lot.
33. Cine va căuta sufletul său să-l mântuiască, pierde-l va pre el; și cine îl va pierde, îl va învia pre el.
34. Zic vouă: Într-această noapte vor fi doi într-un pat; unul se va lua, și altul se va lăsa.
35. Două vor măcina împreună; una se va lua, și alta se va lăsa.
36. Doi vor fi în câmp; unul se va lua și altul se va lăsa.
37. Și răspunzând, au zis lui: Unde Doamne? Iar el a zis lor: Unde va fi trupul, acolo se vor aduna și vulturii.

Cap. 18

1. Și zicea și pildă lor; că se cade în toată vremea a se ruga, și a nu se lenevi, zicând:
2. Un judecător oarecare era într-o cetate, care de Dumnezeu nu se temea, și de om nu se rușina.
3. Era și o văduvă în cetatea aceea, și venea la dânsul, zicând: Izbăvește-mă de pârâșul meu.
4. Și nu vrea în multă vreme; iar după aceea a zis întru sine: Deși de Dumnezeu nu mă tem, și de om nu mă rușinez,
5. Dar pentru că îmi face supărare văduva aceasta, o voi izbăvi pre ea; ca nu până în sfârșit venind să mă supere.
6. Și a zis Domnul: Auziți ce grăiește judecătorul nedreptății?
7. Dar Dumnezeu au nu va face izbăvire aleșilor săi, care strigă către dânsul ziua și noaptea, de și îndelung îi rabdă pre dânsii?
8. Zic vouă: Că va face izbăvirea lor curând. Însă când va veni Fiul Omului, oare va afla credința pre pământ?
9. Și a zis și către oarecare ce se nădăjduiau întru sine cum că sunt drepti, și defăimau pre ceilalți, pilda aceasta:
10. Doi oameni s-au suit în Biserică să se roage: Unul Fariseu, și altul vameș.
11. Fariseul stând, așa se ruga întru sine: Dumnezeule, mulțumescu-ți, că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepți, preacurvari, sau ca și acest Vameș.
12. Postesc de două ori în Sâmbătă, dau zeciuială din toate câte câștig.
13. Iar vameșul de departe stând, nu vrea nici ochii săi la Cer să-i ridice; ci își bătea pieptul său, zicând: Dumnezeule milostiv fii mie păcătosului.
14. Zic vouă: S-a pogorât acesta mai îndreptat la casa sa decât acela; că tot cel ce se înalță pre sine, se va smeri; iar cel ce se smerește pre sine, se va înălța.
15. Și aduceau la el și pruncii, ca să se atingă de ei; iar Ucenicii văzând, i-au certat pre dânsii.
16. Iar Iisus chemându-i la sine pre ei, a zis: Lăsați pruncii să vie la mine, și nu-i opriți pre ei; că a unora ca acestora este Împărăția lui Dumnezeu.

17. Amin zic vouă: Oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca pruncul, nu va intra într-însa.
18. Și l-a întrebat pre el un boier, zicând: Învățătorule bune, ce voi face să moștenesc viața veșnică?
19. Iar Iisus i-a zis lui: Căci îmi zici bun? Nimeni nu este bun, fără numai Unul Dumnezeu.
20. Poruncile știi: Să nu curvești; să nu ucizi; să nu furi; să nu fii mărturie mincinoasă; cinstește pre tatăl tău, și pre muma ta.
21. Iar el a zis: Acestea toate le-am păzit din tinerețele mele.
22. Iar Iisus auzind acestea, i-a zis lui: Încă una îți lipsește; toate câte ai, vinde-le, și le împarți săracilor, și vei avea comoară în Cer; și vino urmează mie.
23. Iar el auzind acestea, s-a întristat; că era bogat foarte.
24. Și văzându-l Iisus că s-a întristat, a zis: Cât de anevoe vor intra întru Împărăția lui Dumnezeu cei ce au avuții.
25. Că mai lesne este cămila prin urechile acului a trece, decât bogatul întru Împărăția lui Dumnezeu a intra.
26. Iar cei ce au auzit acestea, au zis: Și cine poate să se mântuiască?
27. Iar el a zis: Cele ce nu sunt cu puțință la oameni, sunt cu puțință la Dumnezeu.
28. Și a zis Petru: Iată, noi am lăsat toate, și am urmat ție.
29. Iar el a zis lor: Amin grăiesc vouă că nimeni nu este, care și-a lăsat casă, sau părinți, sau frați, sau femeie, sau feciori, pentru Împărăția lui Dumnezeu.
30. Care să nu ia cu mult mai mult în vremea aceasta, și în veacul cel viitor viață veșnică.
31. Și luând pre cei doisprezece, a zis către ei: Iată ne suim în Ierusalim, și se vor împlini toate cele scrise prin Proroci, pentru Fiul Omului.
32. Că se va da neamurilor, și se va batjocori, și se va ocări, și se va scuipa.
33. Și bătându-l îl vor omorî pre el; și a treia zi va învia.
34. Iar ei nimic dintru acestea nu au înțeles, și era cuvântul acesta ascuns de la ei, și nu cunoșteau cele ce se grăia.
35. Și a fost când s-a apropiat el de Ierihon, un orb ședea lângă cale cerșind.

36. Și auzind norodul trecând, ■ întrebat, ce este aceasta.
37. Și i-au zis lui: Că Iisus Nazarineanul trece.
38. Și ■ strigat, zicând: Iisuse Fiul lui David, miluiește-mă.
39. Iar cei ce mergeau înainte certau pre el să tacă; iar el cu mult mai vârtos striga: Fiul lui David miluiește-mă.
40. Și stând Iisus, ■ poruncit să-l aducă pre el la sine, iar apropiindu-se el de dânsul, l-a întrebat, zicând:
41. Ce voiești să-ți fac? Iar el ■ zis: Doamne: Să văz.
42. Și Iisus i-a zis lui: Vezi; credința ta te-a mântuit.
43. Și îndată ■ văzut, și a mers după el, slăvind pre Dumnezeu; și tot norodul văzând, a dat laudă lui Dumnezeu.

Cap. 19

1. Și intrând trecea prin Ierihon.
2. Și iată, un om anume Zaheu; și acesta era mai marele vameșilor, și era bogat.
3. Și căuta să vadă pre Iisus, cine este, și nu putea de norod, că era mic de stat.
4. Și alergând înainte, s-a suit într-un dud, ca să-l vadă pre el; că pre acolo vrea să treacă.
5. Și dacă a venit la locul acela, căutând Iisus, l-a văzut pre dânsul, și ■ zis către dânsul: Zahee, grăbește de te pogoară; că astăzi în casa ta mi se cade să fiu.
6. Și grăbindu-se s-a pogorât, și l-a primit pre dânsul bucurându-se.
7. Și văzând toți tânjeau, zicând: Că la un om păcătos a intrat să găzduiască.
8. Iară Zaheu stând, a zis către Domnul: Iată, jumătate de avuția mea, Doamne, o dau săracilor; și de am năpăstuit pre cineva cu ceva, întorc împătrit.
9. Și a zis către el Iisus: Că astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, pentru că și acesta fiu al lui Avraam este.
10. Că a venit Fiul Omului să caute și să mântuiască pre cel pierdut.
11. Și ascultând ei acestea, adăugând a zis o pildă; pentru că era el aproape de Ierusalim, și li se părea lor, cum că îndată va să se arate Împărăția lui Dumnezeu. Deci a zis:

12. Un om oarecare de bun neam, s-a dus într-o țară departe, să-și ia lui împărăție, și să se întoarcă.
13. Și chemând zece slugi ale sale, le-a dat lor zece mnas, și a zis către ei: Neguțatoriți până voi veni.
14. Iar cetățenii lui îl urau pre el, și au trimis solie după el, zicând: Nu voim pre acesta să împărățească preste noi.
15. Și a fost când s-a întors el luând împărăția, a zis să se cheme la dânsul slugile acelea, cărora dăduse argintul; ca să știe cine ce a neguțatorit.
16. Și a venit cel dintâi, zicând: Doamne, mnaoa ta a agonisit zece mnas.
17. Și a zis lui: Bine slugă bună, că întru puțin ai fost credincios, să ai putere preste zece cetăți.
18. Și a venit cel al doilea, zicând: Doamne, mnaoa ta a făcut cinci mnas.
19. Și a zis și acestuia: Și tu fii preste cinci cetăți.
20. Și altul a venit, zicând: Doamne, iată, mnaoa ta, care o am ținut legată în mahramă.
21. Că m-am temut de tine, că om aspru ești; iei ce n-ai pus, și seceri ce n-ai semănat.
22. Și i-a zis: Din gura ta te voi judeca slugă vicleană: Ai știut că eu om aspru sunt, luând ce n-am pus, și secerând ce nu am semănat.
23. Dar pentru ce n-ai dat argintul meu schimbătorilor, și venind eu l-aș fi cerut cu dobândă?
24. Și celor ce sta înaintea le-a zis: Luați de la el mnaoa, și o dați celui ce are zece mnas.
25. Și au zis lui: Doamne, acela are zece mnas.
26. Că zic vouă: Că tot celui ce are i se va da; iar de la cela ce nu are, și ce are se va lua de la el.
27. Însă pre vrăjmașii mei aceia, care nu au voit să împărătesc preste dânșii, aduceți-i încoace și-i tăiați înaintea mea.
28. Și zicând acestea, mergea înainte suindu-se în Ierusalim.
29. Și a fost când s-a apropiat de Betfaghe și Betania, către muntele ce se cheamă al Măslinilor, a trimis doi din Ucenicii săi, zicând:
30. Mergeți în satul care este înaintea voastră, întru care intrând veți găsi un mânz legat, pre care nimeni din oameni niciodată n-a șezut; dezlegați-l pre el și-l aduceți.

31. Și de va întreba cineva pre voi: Pentru ce îl dezlegați? Așa să ziceți lui: Că Domnului trebuiește.
32. Și mergând trimișii, au aflat cum zisese lor.
33. Și dezlegând ei mânzul, au zis stăpânii lui către ei: Ce dezlegați mânzul?
34. Iar ei au zis: Că Domnului trebuiește.
35. Și l-au adus pre el la Iisus; și aruncându-și veșmintele sale pre mânz, au pus pre Iisus deasupra.
36. Și mergând el, așterneau veșmintele lor pre cale.
37. Și apropiindu-se el la pogorășul muntelui Maslinilor, a început toată mulțimea ucenicilor, bucurându-se, a lăuda pre Dumnezeu cu glas mare, pentru toate puterile care văzuse.
38. Zicând: Bine este cuvântat Împăratul cel ce vine întru Numele Domnului; pace în Cer, și slavă întru cei de sus.
39. Și oarecare Farisei din norod a zis către el: Învățătorule, ceartă-ți Ucenicii tăi.
40. Și răspunzând a zis lor: Zic vouă, că de vor tăcea aceștia, pietrele vor striga.
41. Și dacă s-a apropiat, văzând cetatea, a plâns de dânsa,
42. Zicând: De ai fi cunoscut și tu, măcar în ziua aceasta a ta, cele ce sunt către pacea ta; Iar acum s-au ascuns de către ochii tăi.
43. Că vor veni zile asupra ta, și vor pune vrăjmașii tăi șanț împrejurul tău, și te vor înconjura, și te vor îmbulzi de toate părțile.
44. Și te vor face întocmai cu pământul pre tine, și pre feciorii tăi întru tine; și nu vor lăsa întru tine piatră pre piatră; pentru că nu ai cunoscut vremea cercetării tale.
45. Și intrând în Biserică, a început a scoate pre cei ce vindea într-însa și cumpăra, zicând lor:
46. Scris este: Casa mea casă de rugăciune este; iar voi o ați făcut peșteră tâlharilor.
47. Și era învățând în toate zilele în Biserică. Iar Arhieriei, și Cărturarii, și Bătrânii norodului, căutau pre el să-l piardă.
48. Și nu aflau ce-i vor face; că tot norodul se ținea de el, ascultându-l pre dânsul.

Cap. 20

1. Și a fost într-una din zilele acelea, învățând el norodul în Biserică, și bine vestind, au venit Preoții, și Cărturarii, cu Bătrânii.
2. Și au grăit către el, zicând: Spune nouă: Cu ce Putere faci acestea? Sau cine este carele ți-a dat ție Puterea aceasta?
3. Iar el răspunzând, a zis către ei: Întreba-voi și eu pre voi un cuvânt, și să-mi spuneți.
4. Botezul lui Ioan din Cer a fost, sau de la oameni?
5. Iar ei cugetau întru sine, zicând: Că de vom zice din cer, va zice: Pentru ce dar n-ați crezut lui?
6. Iar de vom zice: De la oameni, tot norodul cu pietre ne vor ucide; căci este încredințat că Ioan Proroc a fost.
7. Și au răspuns: Că nu știu de unde.
8. Și Iisus le-a zis lor: Nici eu nu vă spun vouă, cu ce putere fac acestea.
9. Și a început ■ zice către norod pilda aceasta: Un om ■ sădit vie, și o a dat lucrătorilor, și s-a dus departe multă vreme.
10. Și la vreme a trimis către lucrători o slugă, ca să-i dea lui din rodul viei; iar lucrătorii bătându-l pre el, l-au trimis deșert.
11. Și ■ adaos a trimite altă slugă; iar ei și pre acela bătându-l și batjocorindu-l, l-au trimis deșert.
12. Și a adaos a trimite și al treilea; iar ei și pre acela rânindu-l, l-au scos afară.
13. Și a zis Domnul viei: Ce voi face? Trimite-voi pre fiul meu cel iubit; doară văzându-l pre dânsul, se vor rușina.
14. Iar lucrătorii văzându-l pre el, cugetau întru sine zicând: Acesta este moștenitorul, veniți să-l ucidem pre el, ca să fie ■ noastră moștenirea (moșia).
15. Și scoțându-l afară din vie l-au omorât; ce va face dar lor Domnul viei?
16. Veni-va, și va pierde pre lucrătorii aceștia, și via o va da altora; iar ei auzind, au zis: Să nu fie.
17. Iar el căutând spre ei, a zis: Ce este dar aceasta ce este scris: Piatra pre care nu o au băgat în seamă ziditorii, aceasta s-a făcut în capul unghiului.
18. Tot cela ce va cădea pre acea Piatră, se va sfărâma; iar preste care va cădea, îl va spulbera.

19. Și căutau Arhiereii și Cărturarii ca să-și pună mâinile pre el într-acel ceas, și s-au temut de norod; căci înțeleseseră că către dânsii a zis pilda aceasta.
20. Și pândindu-l au trimis iscoade, care se prefăceau pre sine a fi drepti, să-l prindă pre el în cuvânt, ca să-l dea pre el stăpânirii și puterii dregătorului.
21. Și l-au întreat pre el, zicând: Învățătorule, știm că drept grăiești, și înveți, și nu alegi față, ci întru adevăr calea lui Dumnezeu înveți.
22. Cade-se nouă a da dajdie Cezarului, sau nu?
23. Iar el pricepând vicleșugul lor, a zis către ei: Ce mă ispitiți?
24. Arătați-mi un dinar: Al cui chip și scriptură are pre el? Iar ei răspunzând, a zis: Ale Cezarului.
25. Iar el le-a zis lor: Dați înapoi dar cele ce sunt ale Cezarului, Cezarului; și cele ce sunt ale lui Dumnezeu, lui Dumnezeu.
26. Și nu l-au putut prinde pre dânsul în cuvânt înaintea norodului, și minunându-se de răspunsul lui, au tăcut.
27. Iar apropiindu-se unii din Saduchei, care grăiesc împotriva că nu este înviere, l-au întreat pre el, zicând:
28. Învățătorule, Moise a scris nouă: De va muri fratele cuiva, având femeie, și acesta va muri fără feciori, să ia fratele lui pre femeia aceea, și să ridice sămânță fratelui său.
29. Deci șapte frați au fost, și cel dintâi luând femeie, a murit fără de feciori.
30. Și a luat al doilea pre femeia aceea, și acela a murit fără feciori.
31. Și al treilea o a luat pre ea; și așijderea câte șapte; și nu au lăsat feciori și au murit.
32. Iar mai apoi de toți a murit și femeia.
33. Deci la înviere, a căruia dintr-înșii va fi femeie? Căci câte șapte o au avut pre ea femeie.
34. Și răspunzând Iisus, a zis lor: Fiii veacului acestuia se însoară și se mărită.
35. Iar cei ce se învrednicesc ■ dobândi acel veac, și învierea din morți, nici se însoară, nici se mărită.
36. Că nici să moară nu mai pot; ci asemenea cu Îngerii sunt; și fii lui Dumnezeu sunt, fiind fii ai învierii.

37. Iar cum că se vor scula morții, și Moise a arătat la Rug, precum zice: Domnul Dumnezeu lui Avraam, și Dumnezeu lui Isaac, și Dumnezeu lui Iacov.
38. Iar Dumnezeu nu este al morților, ci al viilor; că toți lui viază.
39. Și răspunzând oarecare din Cărturari, a zis: Învățătorule, bine ai zis.
40. Și nu mai îndrăznește de acia să-l mai întrebe pre el nimic.
41. Și a zis către dânșii: Cum zic că Hristos este fiul lui David?
42. Și însuși David zice în cartea Psalmilor: Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi de-a dreapta mea,
43. Până ce voi pune pre vrăjmașii tăi așternut picioarelor tale.
44. Deci David Domn îl cheamă pre el; și cum fiu al lui este?
45. Și ascultând tot norodul, a zis Ucenicilor săi:
46. Păziți-vă de Cărturari, care voiesc a umbla în podoabe, și iubesc închinăciunile prin târguri, și scaunele cele mai de sus în Sinagoguri, și șederile cele mai întâi la ospete.
47. Care mănâncă casele văduvelor, și cu pricină, îndelung se roagă; aceștia vor lua mai multă osândă.

Cap. 21

1. Și căutând, a văzut pre cei bogați aruncând darurile lor în Gazofilachie.
2. Și a văzut și pre o văduvă săracă aruncând acolo doi filii.
3. Și a zis: Adevărat zic vouă, că această văduvă săracă, mai mult decât toți a aruncat.
4. Că toți aceștia din prisosința lor au aruncat la darurile lui Dumnezeu; iar aceasta din lipsa sa, toată averea sa care a avut, o a aruncat.
5. Și oarecare grăind pentru Biserică, că este împodobită cu pietre frumoase, și cu podoabe, a zis:
6. Acestea care vedeți, vor veni zile întru care nu va rămânea piatră pre piatră, care să nu se risipească.
7. Și l-au întrebat pre el, zicând: Învățătorule, dar când vor fi acestea? Și ce semn este, când vor vrea să fie acestea?
8. Iar el a zis: Căutați să nu vă amăgiți; că mulți vor veni întru Numele meu, zicând: Că eu sunt, și vremea s-a apropiat; ci să nu mergeți după ei.

9. Și când veți auzi războaie, și răzmerițe, să nu vă spăimântați. Că se cade să fie acestea întâi; ci nu va fi îndată sfârșitul.
10. Atunci, zicea lor: Se va scula neam preste neam, și împărăție preste împărăție.
11. Și vor fi cutremuri mari pre alocurea, și foamete, și ciume, spaima, și semne mari din Cer vor fi.
12. Iar mai înainte de acestea toate vor pune preste voi mâinile sale, și vă vor goni, dându-vă la adunări, și în temnițe, ducându-vă la împărați și la domni, pentru Numele meu.
13. Și se va întâmpla vouă întru mărturisire.
14. Puneți dar întru inimile voastre, să nu gândiți mai înainte ce veți răspunde.
15. Că eu vă voi da vouă gură și înțelepciune; căreia nu-i vor putea grăi nici sta împotrivă toți care se vor pune împotrivă vouă.
16. Și vă veți da și de părinți, și de rudeni, și de prieteni, și de frați; și vor omorî din voi.
17. Și veți fi urâți de toți pentru Numele meu.
18. Și păr din capul vostru nu va pieri.
19. Întru răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre.
20. Iar când veți vedea Ierusalimul înconjurându-se de ostași, atunci să știți, că s-a apropiat pustiirea lui.
21. Atunci cei ce vor fi în Iudeea, să fugă la munți; și cei ce vor fi în mijlocul ei, să se dea în laturi; și cei ce vor fi prin sate, să nu intre într-însul.
22. Că zilele izbândirii sunt acestea, ca să se plinească toate cele scrise.
23. Iar vai celor ce vor avea în pânțele, și celor ce vor apleca întru acele zile; că va fi nevoie mare pre pământ; și mânie asupra norodului acestuia.
24. Și vor cădea întru ascuțitul sabiei, și se vor duce robi în toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat de neamuri, până se vor plini vremile neamurilor.
25. Și vor fi semne în Soare, și în Lună, și în Stele, și pre pământ măhnire limbilor cu nedumerire, sunet făcând marea și valurile.
26. Mai murind oamenii de frică, și de așteptarea celor ce vor să vie în lume; că puterile Cerurilor se vor clăti.

27. Și atunci vor vedea pre Fiul Omului venind pre nori cu putere, și cu slavă multă.
28. Deci începând acestea a se face, ridicați-vă în sus, și ridicați capetele voastre, că se apropie izbăvirea voastră.
29. Și le-a zis lor pildă: Vedeți smochinul, și toți copacii.
30. Când înfrunzesc, văzând din voi înșivă știți că de acum aproape va fi vara.
31. Așa și voi, când veți vedea acestea făcându-se, să știți că aproape este Împărăția lui Dumnezeu.
32. Amin zic vouă, că nu va trece neamul acesta până când toate acestea vor fi.
33. Cerul și pământul vor trece, iar cuvintele mele nu vor trece.
34. Ci luați aminte de sine-vă ca să nu se îngreuieze inimile voastre cu sațiul mâncării și cu beția, și cu grijile lumii, și fără de veste să vie asupra voastră ziua aceea.
35. Căci ca o cursă va veni, preste toți cei ce șed pre fața a tot pământul.
36. Privegheați dar, în toată vremea, rugându-vă, ca să vă învredniciți a scăpa de toate cele ce vor să fie, și a sta înaintea Fiului Omului.
37. Și era ziua învățând în Biserică; iar noaptea ieșind, petrecea în muntele ce se cheamă al Măslinilor. Și tot norodul mâneca la dânsul în Biserică, ca să-l asculte pre el.

Cap. 22

1. Și se apropia Praznicul azimelor, care se chema Paștile.
2. Și căutau Arhierei și Cărturarii cum l-ar omorî pre el; că se temeau de norod.
3. Iar satana a intrat în Iuda ce se chema Iscarioteanul, care era din numărul celor doisprezece.
4. Și mergând a grăit cu Arhierei și cu Voievozii, cum l-ar vinde pre el lor.
5. Și s-au bucurat, și s-au tocmnit cu dânsul să-i dea bani.
6. Și el s-a făgăduit lor, și căuta vreme cu prilej ca să-l vândă pre el lor fără de norod.

7. Și ■ venit ziua azimelor, întru care se cădea să se jertfească Paștile.
8. Și a trimis pre Petru, și pre Ioan, zicând: Mergeți de gătiți nouă Paștile, să mâncăm.
9. Iar ei au zis lui: Unde voiești să gătim?
10. Iar el a zis lor: Iată intrând voi în cetate, va întâmpina pre voi un om ducând un vas de lut cu apă; mergeți după dânsul în casa unde va intra.
11. Și ziceți stăpânului casei: Învățătorul zice ție, unde este sălașul, întru care să mânânc Paștile cu Ucenicii mei?
12. Și el vă va arăta vouă un foisor mare, așternut; acolo gătiți.
13. Și mergând ei au aflat precum le zisese lor; și au gătit Paștile.
14. Și când a venit ceasul, a șezut, și cei doisprezece Apostoli cu el.
15. Și a zis lor: Cu poftă am poftit aceste Paști să le mânânc cu voi, mai-nainte de patima mea.
16. Că zic vouă: Că de acum nu voi mai mânca dintr-acestea, până când se vor umple întru Împărăția lui Dumnezeu.
17. Și luând pahar, mulțumind, a zis: Luați acesta, și-l împărțiți vouă.
18. Că zic vouă: Că nu voi mai bea din rodul viței, până când va veni Împărăția lui Dumnezeu.
19. Și luând pâinea, mulțumind a frânt, și a dat lor, zicând: Acesta este Trupul meu, carele se dă pentru voi: Aceasta faceți întru pomenirea mea.
20. Așijderea și paharul după ce au Cinat, zicând: Acest pahar este Legea cea nouă întru Sângele meu, carele pentru voi se varsă.
21. Însă iată mâna vânzătorului meu cu mine este la masă.
22. Și Fiul Omului merge după cum este rânduit; dar vai omului aceluia prin care se vinde.
23. Și ei au început a se întreba între sine, care ar fi dintru ei cela ce va să facă aceasta?
24. Și s-a făcut și prigonire între dâșii care dintru ei s-ar părea a fi mai mare.
25. Iar el le-a zis lor: Împărații păgânilor îi domnesc pre ei; și cei ce stăpânesc pre ei, făcători de bine se cheamă.
26. Iar voi nu așa; ci cel ce este mai mare între voi, să fie ca cel mai mic; și cel ce este începător, ca cel ce slujește.

27. Că cine este mai mare: Cel ce șade, sau cel ce slujește? Au nu este cel ce șade? Iar eu sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește.
28. Iar voi sunteți care ați petrecut cu mine întru ispitele mele.
29. Și Eu vă rânduiesc vouă, precum mi-a rânduit mie Tatăl meu, Împărăție.
30. Ca să mâncați, și să beți la masa mea, întru Împărăția mea, și să ședeți pre scaune, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israil.
31. Și a zis Domnul: Simone, Simone, iată satana v-a cerut pre voi, ca să vă cearnă ca grâul.
32. Iar eu m-am rugat pentru tine, ca să nu piară credința ta; și tu oarecând întorcându-te, întărește pre frații tăi.
33. Iar el i-a zis lui: Doamne, cu tine gata sunt și în temniță și la moarte a merge.
34. Iar el i-a zis: Zic ție, Petre, nu va cânta astăzi cocoșul, mai înainte până ce de trei ori te vei lepăda, că nu mă știi pre mine.
35. Și a zis lor: Când v-am trimis pre voi fără de pungă, și fără de traistă, și fără de încălțăminte, au avut-ați lipsă de ceva? Iar ei au zis: De nimic.
36. Zis-a drept aceea lor: Acum dar cel ce are pungă, să o ia, așijderea și traistă; iar cel ce n-are sabie, să-și vânză haina sa, și să-și cumpere.
37. Că zic vouă: Că încă aceasta ce este scrisă se cade să se umple întru mine, care zice: Și cu cei fărădelege s-a socotit; pentru că cele pentru mine, sfârșit au.
38. Iar ei au zis: Doamne, iată aici două săbii. Și el a zis lor: Destul este.
39. Și ieșind au mers după obicei în muntele Măslinilor; și s-au dus după el și Ucenicii lui.
40. Și sosind la loc, a zis lor: Rugați-vă ca să nu intrați în ispită.
41. Și el s-a depărtat de la dânșii ca de o aruncătură de piatră; și îngenunchind se ruga.
42. Zicând: Părinte, de voiești să treacă paharul acesta de la mine; însă nu voia mea, ci a ta să fie.
43. Și i s-a arătat lui Înger din Cer, întărindu-l pre el.
44. Și fiind întru nevointă, mai cu deadinsul se ruga. Și se făcuse sudoarea lui ca picăturile de sânge ce pică pre pământ.

45. Și sculându-se de la rugăciune, venind către Ucenici, i-a aflat pre ei dormind de întristare.
46. Și le-a zis lor: Ce dormiți? Sculați-vă și vă rugați, ca să nu intrați în ispită.
47. Iar încă grăind el, iată venea mulțime, și cel ce se chema Iuda, unul din cei doisprezece, mergea înaintea lor, și s-a apropiat de Iisus ca să-l sărute pre el.
48. Pentru că acest semn dăduse lor: Pre carele voi săruta eu, acela este.
49. Iar Iisus a zis lui: Iudo, cu sărutare pre Fiul Omului vinzi?
50. Și văzând cei ce erau pre lângă el, ceea ce vrea să fie, i-au zis lui: Doamne, lovi-l-vom cu sabia?
51. Iar unul dintr-înșii, a lovit pre sluga Arhiereului, și i-a tăiat lui urechea cea dreaptă.
52. Iar Iisus răspunzând, a zis: Lăsați până aicea, și atingându-se de urechea lui, l-a vindecat pre el.
53. Și a zis Iisus celor ce venise la dânsul, Arhiereilor, și Voievozilor Bisericii, și Bătrânilor: Ca la un tâlhar ați ieșit, cu săbii și cu fuști?
54. În toate zilele fiind eu cu voi în Biserică, nu ați întins mâinile asupra mea; ci acesta este ceasul vostru și stăpânirea întunericului.
55. Și prinzându-l pre el l-au adus, și l-au băgat în casa Arhiereului. Iar Petru mergea departe după dânsul.
56. Și făcând ei foc în mijlocul curții, și șezând împreună, a șezut și Petru în mijlocul lor.
57. Și văzându-l pre el o slujnică șezând la foc, și căutând spre el, a zis: Și acesta a fost cu el.
58. Iar el s-a lepădat de dânsul, zicând: Femeie, nu-l știu pre el.
59. Și după puțin altul văzându-l pre el, a zis: Și tu dintru ei ești. Iar Petru a zis: Omule, nu sunt.
60. Și trecând ca un ceas, altul se întârea, zicând: Adevărat, și acesta cu el a fost, că Galilean este.
61. Iar Petru a zis: Omule, nu știu ce zici. Și îndată încă grăind el, a cântat cocoșul.
62. Și întorcându-se Domnul a căutat spre Petru, și și-a adus aminte Petru de cuvântul Domnului, cum îi zisese lui, că mai înainte de ce va cânta cocoșul, de trei ori te vei lepăda de mine.

63. Și ieșind afară Petru, a plâns cu amar.
64. Iar oamenii cei ce țineau pre Iisus, batjocoreau pre el bătându-l.
65. Și acoperindu-l pre el, îl loveau preste obraz; și-l întrebau pre el, zicând: Prorocește, cine este cel ce te-a lovit?
66. Și altele multe hulind, împotriva lui ziceau.
67. Și după ce s-a făcut ziuă, s-au adunat Bătrânii norodului, și Arhiereii, și Cărturarii, și l-au dus pre el la soborul lor.
68. Zicând: De ești tu Hristosul, spune nouă. Și le-a zis lor: De voi spune vouă, nu veți crede.
69. Și de vă voi întreba, nu-mi veți răspunde, nici mă veți slobozi.
70. De acum va fi Fiul Omului șezând de-a dreapta Puterii lui Dumnezeu.
71. Și au zis toți: Dar tu ești Fiul lui Dumnezeu? Iar el a zis către ei: Voi ziceți, că eu sunt.
72. Iar ei au zis: Ce ne mai trebuie încă mărturie? Că noi singuri am auzit din gura lui.

Cap. 23

1. Și sculându-se toată mulțimea lor, l-au dus pre el la Pilat.
2. Și au început a-l pâri pre el, zicând: Pre acesta l-am aflat răzvrătind neamul, și oprind a da dajdie Cezarului, zicând că este el Hristos Împărat.
3. Iar Pilat l-a întrebat pre el, zicând: Tu Ești Împăratul Iudeilor? Iar el răspunzând, a zis lui: Tu zici.
4. Iar Pilat a zis către Arhierei, și către norod: Nici o vină nu aflu în omul acesta.
5. Iar ei se întăreau, zicând: Că întărată norodul, învățând preste toată Iudeea, începând din Galileea până aici.
6. Iar Pilat auzind de Galileea, a întrebat: Au Galileean este omul?
7. Și înțelegând că din ținutul lui Irod este, l-a trimis pre el la Irod, fiind și el în Ierusalim într-o acele zile.
8. Iar Irod văzând pre Iisus, s-a bucurat foarte; că dorea de multă vreme să-l vadă pre el, pentru că auzea multe de el, și nădăjduia să vadă vreun semn făcându-se de el.

9. Și l-a întrebat pre el cu cuvinte multe; iar el nimic nu i-a răspuns lui.
10. Și sta Arhiereii și Cărturarii, cu deadinsul pârându-l pre el.
11. Iar Irod împreună cu ostașii săi batjocorindu-l și răzându-și de el, l-au îmbrăcat într-un veșmânt luminat, și l-au trimis iarăși la Pilat.
12. Și s-au făcut prieteni Pilat și Irod, într-o aceeași zi unul cu altul; că mai înainte erau învrăjbiți între dânșii.
13. Iar Pilat chemând pre Arhierei, și pre boieri, și pre norod,
14. A zis către ei: Mi-ați adus pre omul acesta, ca pre cela ce răzvrătește norodul; și iată eu înaintea voastră întrebându-l, nici o vină nu am aflat în omul acesta, de care pârați pre el.
15. Ci nici Irod: Că v-am trimis pre voi la el, și iată nici un lucru vrednic de moarte este făcut de dânșul.
16. Deci certându-l, îl voi slobozi.
17. Și nevoie avea să le slobozească lor la Praznic un vinovat.
18. Și a strigat toată mulțimea, zicând: Ia-l pre acesta, și ne slobozește nouă pre Baraba.
19. Care era pentru o zarvă oarecare și ucidere ce se făcuse în cetate, aruncat în temniță.
20. Și iarăși Pilat ■ grăit către ei, vrând să slobozească pre Iisus.
21. Iar ei strigau, zicând: Răstignește-l, răstignește-l pre el.
22. Iar el a treia oară a zis către ei: Dar ce rău a făcut acesta? Nici o vină de moarte nu am aflat întru el; deci certându-l pre el, îl voi slobozi.
23. Iar ei sta cu glasuri mari cerându-l pre el să se răstignească; și se întăreau glasurile lor, și ale Arhiereilor.
24. Deci Pilat ■ judecat să se facă cererea lor.
25. Și ■ slobozit lor pre cel aruncat în temniță pentru zarva și uciderea, pre care îl cereau ei; iar pre Iisus l-a dat după voia lor.
26. Și când îl duceau pre el, prinzând pre un Simon Cirinean, ce venea din țarină, au pus pre el Crucea, ca să o ducă după Iisus.
27. Și mergea după el mulțime multă de norod, și de femei, care plângeau, și se tânguiau pentru dânșul.
28. Și întorcându-se către ele Iisus, a zis: Fiicele Ierusalimului, nu mă plângeți pre mine, ci pre voi vă plângeți, și pre fiii voștri.

29. Că iată vin zile, în care vor zice: Fericite sunt cele sterpe, și pântecele care nu au născut, și țâțele care nu au aplecat.
30. Atunci vor începe ■ zice munților: Cădeți preste noi; și dealurilor: Acoperiți-ne pre noi.
31. Că de fac acestea în lemnul cel verde, dar în cel uscat ce va fi?
32. Și se aduceau împreună cu el, și alți doi făcători de rele să-i piarză.
33. Și dacă au venit la locul ce se cheamă al Căpățânei, acolo l-au răstignit pre el, și pre făcătorii de rele; unul de-a dreapta, și altul de-a stânga.
34. Iar Iisus zicea: Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac. Și împărțind hainele lui, au aruncat sorți.
35. Și sta norodul de privea. Și își băteau joc de dânsul și boierii împreună cu dâșii, zicând: Pre alții ■ mântuit, mântuiască-se și pre sine, de este acesta Hristosul alesul lui Dumnezeu.
36. Și își făceau râs de dânsul și ostașii, apropiindu-se, și oțet aducându-i lui.
37. Și zicând: De ești tu Împăratul Iudeilor mântuiește-te pre tine însuși.
38. Și era și scrisoare scrisă deasupra lui cu slove elinești, și râmlenești, și evreești: **ACESTA ESTE ÎMPĂRATUL IUDEILOR.**
39. Iar unul din tâlharii cei răstigniți, îl hulea pre dânsul, zicând: De ești tu Hristosul, mântuește-te pre tine, și pre noi.
40. Iar răspunzând celălalt, îl certa pre el, zicând: Nu te temi tu de Dumnezeu, că întru aceeași osândă ești?
41. Și noi după dreptate: Că cele vrednice după faptele noastre luăm; iară acesta nici un rău nu a făcut.
42. Și zicea lui Iisus: Pomenește-mă Doamne, când vei veni întru Împărăția ta.
43. Și a zis Iisus lui : Amin zic ție, astăzi împreună cu mine vei fi în Rai.
44. Și era ca la al șaselea ceas, și întuneric s-a făcut preste tot pământul până la al nouălea ceas.
45. Și s-a întunecat Soarele, și s-a rupt Catapeteasma Bisericii prin mijloc.
46. Și strigând cu glas mare Iisus, a zis: Părinte, în Măinile tale încredințez Duhul Meu. Și acestea zicând, și-a dat Duhul.

47. Iar văzând Sutașul ceea ce se făcuse, a slăvit pre Dumnezeu, zicând: Cu adevărat omul acesta drept a fost.
48. Și tot norodul ce venise împreună la priveala aceea, văzând cele ce se făcuseră, bătându-și piepturile lor, se întorceau.
49. Și sta toți cunoscuții lui de departe, și femeile care veniseră după el din Galileea, privind acestea.
50. Și iată, un bărbat anume Iosif, sfetnic fiind; bărbat bun și drept.
51. (Acesta nu se însoțise la sfatul și fapta lor), din Arimatea oraș al Iudeilor, care și el aștepta Împărăția lui Dumnezeu.
52. Acesta venind la Pilat, a cerut trupul lui Iisus.
53. Și pogorându-l pre el, l-a înfășurat în giulgiu, și l-a pus în mormânt ce era săpat în piatră, întru care nu fusese pus niciodată nimenea.
54. Și ziua era Vineri, și se lumina spre Sâmbătă.
55. Și mergând după el și femeile care veniseră cu dânsul din Galileea, au văzut mormântul, și cum s-a pus trupul lui.
56. Și întorcându-se au gătit mirezme și miruri; și Sâmbătă s-au odihnit dupre poruncă.

Cap. 24

1. Iar întru una din Sâmbete la mânecare adâncă, au venit la mormânt, aducând mirezmele cele ce gătise, și altele împreună cu ele.
2. Și au aflat piatra răsturnată de pre mormânt.
3. Și intrând, nu au aflat Trupul Domnului Iisus.
4. Și a fost, când se mirau ele de aceasta, și iată, doi bărbați au stătut înaintea lor în veșminte strălucitoare.
5. Și înfricoșându-se ele, și plecându-și fețele la pământ, au zis către dânsle: Ce căutați pre cel viu cu cei morți?
6. Nu este aici, ci s-a sculat; aduceți-vă aminte cum a zis vouă, încă fiind în Galileea.
7. Zicând: Că trebuiește să se dea Fiul Omului în mâinile oamenilor păcătoși, și să se răstignească, și ■ treia zi să învieze.
8. Și și-au adus aminte de cuvintele lui.

9. Și întorcându-se de la mormânt, au spus acestea toate celor unsprezece, și tuturor celorlalți.
10. Și era Maria Magdalena, și Ioana, și Maria lui Iacov, și celelalte împreună cu dânsule, care ziceau către Apostoli acestea.
11. Și s-a părut înaintea lor ca o minciună cuvintele lor, și nu le credeau pre dânsule.
12. Iar Petru sculându-se, a alergat la mormânt; și plecându-se, a văzut giulgiurile singure zăcând; și s-a dus de acolo mirându-se întru sine, de cele ce se făcuse.
13. Și iată doi dintre ei mergeau întru aceeași zi la un sat, care era departe de Ierusalim ca la șasezeci de stadii, al cărui nume Emmaus.
14. Și aceia vorbeau între sine de toate cele ce se întâmplase.
15. Și a fost când vorbeau ei, și se întrebau, și însuși Iisus apropiindu-se, mergea împreună cu dânsii.
16. Iar ochii lor se țineau, ca să nu-l cunoască pre el.
17. Și a zis către ei: Ce sunt cuvintele acestea de care vă întrebați între voi mergând, și sunteți triști?
18. Și răspunzând unul, al cărui nume era Cleopa, a zis către el: Tu singur ești nemernic în Ierusalim, și nu știi cele ce s-au făcut întru el în zilele acestea?
19. Și a zis lor: Care? Iar ei au zis lui: Cele pentru Iisus Nazarineanul, care era bărbat Proroc, puternic în lucru și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu, și a tot norodul.
20. Cum l-au dat pre el Arhieriei și boierii noștri spre judecată de moarte, și l-au răstignit pre dânsul.
21. Iar noi nădărduiam, că acela este cel ce va să izbăvească pre Israil; ci cu toate acestea, a treia zi este astăzi, de când s-au făcut acestea.
22. Ci și niște femei dintru ale noastre ne-au spăimântat pre noi, care au fost la mănecate la mormânt.
23. Și neaflând trupul lui, au venit zicând, că și vedere de Îngeri să fi văzut, care zic că el este viu.
24. Și s-au dus unii dintru noi la mormânt, și au aflat așa, precum și femeile au zis, iar pre el nu l-au văzut.
25. Și el a zis către ei: O nepricepuților, și zăbavnici cu inima, a crede toate câte au grăit Prorocii.

26. Au nu trebuia a pătimi acestea Hristos, și a intra întru slava sa?
27. Și începând de la Moise și de la toți Prorocii, tâlcuia lor din toate scripturile, cele ce erau pentru el.
28. Și s-au apropiat de satul la care mergeau; și el se făcea ■ merge mai departe.
29. Și l-au îndemnat pre el zicând: Rămâi cu noi, căci către seară este, și s-a plecat ziua, și ■ intrat să rămâie cu dânsii.
30. Și ■ fost când a șezut el cu ei, luând pâinea, a blagoslovit, și frângând a dat lor.
31. Și li s-au deschis lor ochii, și l-au cunoscut pre dânsul; și el s-a făcut nevăzut de dânsii.
32. Și au zis unul către altul: Au nu era inima noastră arzând întru noi, când grăia nouă pre cale, și când ne tâlcuia scripturile?
33. Și sculându-se întru acel ceas, s-au întors în Ierusalim, și au aflat adunați pre cei unsprezece, și pre cei ce erau cu dânsii.
34. Care ziceau: Că s-a sculat Domnul cu adevărat, și s-a arătat lui Simon.
35. Și ei povesteau cele ce se făcuse pre cale, și cum s-a cunoscut de dânsii întru frângerea pâinii.
36. Și acestea grăind ei, și însuși Iisus a stătut în mijlocul lor, și a zis lor: Pace vouă.
37. Iar ei spăimântându-se și înfricoșându-se, li se părea că văd Duh.
38. Și a zis lor: Ce sunteți tulburați? Și pentru ce se suie gânduri în inimile voastre?
39. Vedeți Măinile și Picioarele mele, că însumi eu sunt; pipăiți-mă și vedeți: Că duhul carne și oase nu are, precum mă vedeți pre mine având.
40. Și acestea zicând: Le-a arătat lor Măinile și Picioarele.
41. Și încă necrezând ei de bucurie, și mirându-se, le-a zis lor: Aveți ceva de mâncare aici?
42. Iar ei au dat lui o parte de pește fript, și dintr-un fagur de miere.
43. Și luând înaintea lor a mâncat.
44. Și a zis lor: Acestea sunt cuvintele care am grăit către voi, încă fiind cu voi, că trebuie a se plini toate cele scrise în legea lui Moise, și în Proroci, și în Psalmi pentru mine.

45. Atunci le-a deschis mintea lor ca să înțeleagă scripturile.
46. Și a zis lor: Că așa este scris, și așa trebuia să pătimească Hristos, și a treia zi să învieze din morți.
47. Și să se propovăduiască întru Numele lui pocăința, și iertarea păcatelor în toate neamurile, începând de la Ierusalim.
48. Iară voi sunteți mărturii acestora.
49. Și iată eu trimit făgăduința Tatălui meu întru voi: Iar voi ședeți în cetatea Ierusalimului, până ce vă veți îmbrăca cu Putere de sus.
50. Și i-a scos pre ei afară până în Betania; și ridicându-și Măinile sale, i-a blagoslovit pre dânșii.
51. Și a fost când i-a blagoslovit pre ei, s-a depărtat de la dânșii, și se Înălța la Cer.
52. Iar ei închinându-se lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare.
53. Și erau în toată vremea în Biserică, laudând, și binecuvântând pre Dumnezeu. Amin.

Capetele Sfintei Evanghelii celei de la Ioan

Cap. 1

Pentru mărturisirea lui Ioan de Hristos. Pentru Ioan când s-a întrebat de este el Hristosul. Pentru Andrei, pentru Filip și pentru Natanail când s-au chemat.

Cap. 2

Pentru nunta cea din Cana. Pentru cei ce s-au izgonit din biserică. Pentru cuvântul acela: stricați biserica aceasta.

Cap. 3

Pentru Nicodim și Iisus. Pentru Iisus și Ioan când boteza. Pentru curățenie.

Cap. 4

Pentru samarineancă. Pentru fiul omului celui împărătesc.

Cap. 5

Pentru cel ce avea treizeci și opt de ani în boală. Pentru iudei când căutau să omoare pe Iisus.

Cap. 6

Pentru cele cinci pâini și doi pești. Pentru darea în laturi a lui Iisus ca să nu-l facă pe el împărat. Pentru umblarea pe mare. Pentru norodul care mergea după Iisus în corăbii. Pentru norod când cerea semn.

Pentru Pâinea care se pogoară din cer. Pentru cei mulți din ucenici care s-au întors de la Iisus. Pentru mărturisirea lui Petru de Hristos.

Cap. 7

Pentru suirea Domnului ca întru ascuns la praznic. Pentru iudei când se minunau cum Iisus știe carte neînvățând. Pentru dezbinarea norodului pentru Hristos. Pentru prigonirea boierilor și a lui Nicodim.

Cap. 8

Pentru cei ce întrebau pe Iisus pentru Tatăl său. Pentru Iisus când făgăduia slobozenie celor ce îi urmează lui. Pentru cei ce ziceau că drac are Iisus. Pentru iudeii cei ce se ispiteau să omoare cu pietre pe Iisus când a zis că mai înainte de Avraam este.

Cap. 9

Pentru orbul cel din naștere.

Cap. 10

Pentru Păstorul cel bun și pentru cel năimit. Pentru Iisus când s-a întrebat în pridvor când umbla prin biserică.

Cap. 11

Pentru învierea lui Lazăr. Pentru sfatul arhiereilor și al fariseilor ca să omoare pe Iisus. Pentru cele ce a zis Caiafa prorocind de Hristos.

Cap. 12

Pentru femeia care a uns pe Domnul cu mir. Pentru cele ce a zis Iuda.

Pentru asini. Pentru elinii care veniseră și rugau pe Filip. Pentru glasul care s-a auzit din cer.

Cap. 13

Pentru spălare. Pentru Iuda când a ieșit ca să vândă pe Hristos. Pentru porunca ■ iubi unul pe altul. Pentru Petru când întreba unde merge Domnul.

Cap. 14

Pentru Toma ce nu știa unde merge Domnul. Pentru Iuda lui Tadeu când l-a întrebat pe Iisus. Pentru Mângâietorul.

Cap. 15

Pentru Via cea adevărată și Lucrătorul și Vița.

Cap. 16

Pentru Iisus când ■ spus mai înainte cele ce vor să se întâmple ucenicilor. Pentru cuvântul acela: Puțin și mă veți vedea. Pentru că va da Tatăl câte vor cere.

Cap. 17

Pentru rugăciunea lui Iisus către Tatăl și pentru ucenicii cei ce i s-au dat lui.

Cap. 18

Pentru vânzarea lui Iisus. Pentru iudei când au căzut jos. Pentru Petru când a tăiat urechea slugii arhiereului. Pentru Iisus când l-au dus la Ana și la Caiafa și la Pilat și pentru judecata lui.

Cap. 19

Pentru bătaia lui Hristos. Pentru răstignirea lui Hristos. Pentru cei ce stau lângă cruce. Pentru cererea Trupului Domnului și pentru îngroparea lui.

Cap. 20

Pentru Învierea lui Hristos. Pentru arătarea lui Hristos întâi Mariei Magdalena și apoi ucenicilor fiind ei adunați.

Cap. 21

Pentru arătarea lui Iisus după Înviere lui Petru și altora când prindeau pește la marea Tiberiadei. Pentru ceea ce s-a zis lui Petru: Paște oile mele.

Sfânta Evanghelie de la Ioan

Cap. 1

1. La început (între început) era Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul.
2. Acesta era la început la Dumnezeu.
3. Toate printr-însul s-au făcut, și fără de dânsul nimic nu s-a făcut, ce s-a făcut.
4. Între dânsul Viața era, și Viața era Lumina oamenilor.
5. Și Lumina într-un tineric luminează, și într-un tineric pre dânsa nu o a cuprins.
6. Fost-a om trimis de la Dumnezeu, numele lui Ioan.
7. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească de Lumină, ca toți să crează prin el.
8. Nu era acela Lumina, ci ca să mărturisească de Lumină.
9. Era Lumina cea adevărată, care luminează pre tot omul ce vine în lume.
10. În lume era, și lumea printr-însul s-a făcut, și lumea pre dânsul nu l-a cunoscut.
11. Între ale sale a venit, și ai săi pre dânsul nu l-au primit.
12. Iar câți l-au primit pre dânsul, le-a dat lor stăpânire ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, celor ce cred într-un Numele lui.
13. Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-a Născut.
14. Și Cuvântul trup s-a făcut, și s-a sălășluit într-un noi (și am văzut slava lui, Slavă ca a Unui-născut din Tatăl,) plin de dar și de adevăr.
15. Ioan Mărturisea pentru dânsul, și striga grăind: Acesta Era pentru carele am zis: Cel ce după mine vine, mai înainte de mine s-a făcut; că mai întâi de mine a fost.

16. Și din plinirea lui, noi toți am luat, și dar pentru dar.
17. Că legea prin Moise s-a dat; iar darul și adevărul prin Iisus Hristos s-au făcut.
18. Pre Dumnezeu nimeni nu l-a văzut niciodinioară; cel Unul-născut Fiul care este în Sânul Tatălui, acela a spus.
19. Și aceasta este mărturia lui Ioan, când au trimis Iudeii din Ierusalim Preoți și Leviți, ca să-l întrebe pre dânsul: Tu cine ești?
20. Și a mărturisit, și nu a tăgăduit; și a mărturisit: Că nu sunt eu Hristosul.
21. Și l-au întrebat pre dânsul: ce dară? Ilie ești tu? Și ■ zis: Nu sunt. Prorocul ești tu? Și ■ răspuns: Nu.
22. Deci au zis lui: Cine ești? Ca să dăm răspuns celor ce ne-au trimis pre noi: Ce zici însuși pentru sineți?
23. A zis: Eu sunt Glasul celui ce strigă în pustie: Îndreptați calea Domnului, precum a zis Isaia Prorocul.
24. Și trimișii erau din Farisei.
25. Și l-au întrebat pre dânsul, și i-au zis lui: Pentru ce dară Botezi, dacă nu ești tu Hristosul, nici Ilie, nici Prorocul?
26. Răspuns-a lor Ioan, grăind: Eu botez cu apă; iar în mijlocul vostru stă, pre care voi nu-l știți.
27. Acela este cel ce vine după mine, care mai nainte de mine s-a făcut. Căruia nu sunt vrednic să-i dezleg cureaua încălțăminteii lui.
28. Acestea s-au făcut în Betabara de ceea parte de Iordan, unde era Ioan Botezând.
29. A doua zi vede Ioan pre Iisus venind către dânsul, și zice: Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.
30. Acesta este pentru care eu am zis: După mine vine Bărbat, care mai nainte de mine s-a făcut, că mai întâi de mine a fost.
31. Și eu nu l-am știut pre el; ci ca să se arate lui Israil, pentru aceasta am venit eu cu apă Botezând.
32. Și a mărturisit Ioan, zicând: Că am văzut Duhul ca un Porumb pogrându-se din Cer, și a rămas preste dânsul.
33. Și eu nu l-am știut pre el; ci cela ce m-a trimis pre mine să Botez cu apă, acela mi-a zis mie: Preste care vei vedea Duhul pogrându-se, și rămânând preste dânsul, acesta este, care botează cu Duh Sfânt.

34. Și eu am văzut și am mărturisit: Că acesta este Fiul lui Dumnezeu.
35. A doua zi iarăși sta Ioan, și din Ucenicii lui doi, și căutând la Iisus care umbla, zice:
36. Iată Mielul lui Dumnezeu.
37. Și l-au auzit pre el cei doi Ucenici grăind, și au mers după Iisus.
38. Iar întorcându-se Iisus, și văzându-i pre ei mergând după el, a zis lor: Ce căutați? Iar ei ■ zis lui: Rabbi (ce se zice tâlcuindu-se, Învățătorule), unde locuiești?
39. A zis lor: Veniți, și vedeți. Au venit, și au văzut unde locuiește; și la el au rămas în ziua aceea. Și era ca la al zecelea ceas.
40. Și era Andrei fratele lui Simon Petru, unul din cei doi care auzise de la Ioan, și mersese după dânsul.
41. A aflat acesta întâi pre Simon fratele său, și i-a zis lui: Am aflat pre Mesia (ce se tâlcuiește Hristos).
42. Și l-a adus pre dânsul către Iisus. Și căutând la el Iisus, a zis: Tu ești Simon feciorul lui Iona; tu te vei chema Kefa, ce se tâlcuiește Petru.
43. Iar a doua zi a vrut Iisus să meargă în Galileea, și a aflat pre Filip, și i-a zis lui: Vino după mine.
44. Și era Filip din Betsaida, din orașul lui Andrei și al lui Petru.
45. A aflat Filip pre Natanail, și zice lui: Pentru care a scris Moise în Lege, și Prorocii, am aflat pre Iisus fiul lui Iosif, care este din Nazaret.
46. Și a zis Natanail lui: Din Nazaret poate fi ceva bun? Zice Filip lui: Vino și vezi.
47. A văzut Iisus pre Natanail venind către dânsul, și a zis pentru dânsul: Iată cu adevărat Israilitean, întru care vicleșug nu este.
48. Zis-a Natanail lui: De unde mă cunoști? Răspuns-a Iisus, și i-a zis lui: Mai nainte până a nu te chema pre tine Filip, fiind tu sub smochin te-am văzut.
49. Răspuns-a Natanail și i-a zis lui: Rabbi, tu ești Fiul lui Dumnezeu, tu ești Împăratul lui Israil.
50. Răspuns-a Iisus, și i-a zis lui: Pentru căci am zis ție, că te-am văzut sub smochin crezi? Mai mari decât acestea vei vedea.
51. Și i-a zis lui: Amin Amin grăiesc vouă: De acum veți vedea Cerul deschizându-se și pre Îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se preste Fiul Omului.

Cap. 2

1. Și a treia zi nuntă s-a făcut în Cana Galileei; și era Muma lui Iisus acolo.
2. Și a fost chemat și Iisus, și Ucenicii lui la nuntă.
3. Și sfârșindu-se vinul, zice Muma lui Iisus către dânsul: Vin nu au.
4. Zice ei Iisus: Ce este mie și ție, femeie? Încă nu a venit ceasul meu.
5. Zice Muma lui slugilor: Orice va zice vouă, faceți.
6. Și erau acolo șase vase de piatră, puse duple curățenia Iudeilor, care luau câte două, sau trei vedre.
7. Zice lor Iisus: Umpleți vasele de apă, și le-au umplut până sus.
8. Și zice lor: Scoateți acum, și aduceți Nunului. Și i-au adus.
9. Și după ce a gustat Nunul apa ce se făcuse vin, (și nu știa de unde este, iar slugile care scosese apă, știa,) strigă pre mirele Nunul, și zice lui:
10. Tot omul întâi vinul cel bun pune, și dacă se îmbată, atunci cel mai prost. Tu ai ținut vinul cel bun până acum.
11. Aceasta a făcut începătură minunilor Iisus în Cana Galileei; și și-a arătat Slava sa, și au crezut întru el Ucenicii lui.
12. După aceasta s-a pogorât în Capernaum, el și Muma lui, și frații lui, și Ucenicii lui, și acolo au șezut nu multe zile.
13. Și erau aproape Paștile Iudeilor, și s-a suit Iisus în Ierusalim.
14. Și a aflat în Biserică pre cei ce vindeau boi, și oi, și porumbi, și pre schimbătorii de bani șezând.
15. Și făcând bici de ștreanguri, pre toți i-a scos din Biserică, oile și boii; și schimbătorilor a vărsat banii, și mesele le-a răsturnat.
16. Și celor ce vindeau porumbi, le-a zis: Luați acestea de aici, și nu faceți Casa Tatălui meu casă de neguțatorie.
17. Și și-au adus aminte Ucenicii lui, că este scris: Râvna casei tale m-a mâncat pre mine.
18. Răspuns-au Iudeii, și au zis lui: Ce semn arăți nouă, că faci acestea?
19. Răspuns-a Iisus, și a zis lor: Stricați Biserica aceasta, și în trei zile o voi ridica.
20. Și au zis Iudeii: În patruzeci și șase de ani s-a zidit Biserica aceasta, și tu în trei zile o vei ridica!

21. Iar el zicea pentru Biserica Trupului său.
22. Pentru aceasta când s-a sculat din morți, și-au adus aminte Ucenicii lui că aceasta zicea lor; și au crezut scripturii, și cuvântului care zisese Iisus.
23. Și când era în Ierusalim, la Praznicul Paștilor, mulți au crezut întru Numele lui, văzând semnele lui cele ce făcea.
24. Iară însuși Iisus nu se încredința pre sine lor, pentru că el știa pre toți.
25. Și nu avea trebuință ca cineva să mărturisească pentru om; că el știa ce era în om.

Cap. 3

1. Și era un om din Farisei, Nicodim numele lui, boier al Iudeilor.
2. Acesta a venit către Iisus noaptea, și i-a zis lui: Rabbi, știm că de la Dumnezeu ai venit Învățător; că nimenea nu poate aceste semne să facă, care tu faci, de nu va fi Dumnezeu cu dânsul.
3. Răspuns-a Iisus și i-a zis lui: Amin Amin grăiesc ție: De nu se va naște cineva de sus, nu va putea vedea Împărăția lui Dumnezeu.
4. Zice către el Nicodim: Cum poate omul să se nască fiind bătrân? Au doară poate a doua oară să intre în pântecele maicii sale, și să se nască?
5. Răspuns-a Iisus: Amin Amin grăiesc ție: De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre întru Împărăția lui Dumnezeu.
6. Ce este născut din trup, trup este; și ce este născut din Duhul, Duh este.
7. Nu te mira căci am zis ție: Că se cade vouă a vă naște de sus.
8. Duhul unde voiește suflă, și Glasul lui auzi, dar nu știi de unde vine, și unde merge; așa este tot care este născut din Duhul.
9. Răspuns-a Nicodim și a zis lui: Cum pot să fie acestea?
10. Răspuns-a Iisus și i-a zis lui: Tu ești Învățătorul lui Israil, și acestea nu le știi!
11. Amin Amin grăiesc ție: Că ce știm grăim, și ce am văzut mărturisim, și mărturia noastră nu o primiți.

12. Dacă cele pământești am spus vouă, și nu credeți; cum de voi spune vouă cele Cerești, veți crede?
13. Și nimeni nu s-a suit în Cer, fără numai cel ce s-a pogorât din Cer, Fiul Omului, care este în Cer.
14. Și precum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa se cade a se înălța Fiul Omului.
15. Ca tot cel ce crede în el să nu piară, ci să aibă viață veșnică.
16. Că așa a iubit Dumnezeu lumea, cât și pre Fiul său cel Unul născut l-a dat, ca tot cel ce crede întru el, să nu piară, ci să aibă viață veșnică.
17. Că nu a trimis Dumnezeu pre Fiul său în lume, ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască lumea prin el.
18. Căla ce crede întru el nu se judecă; iar căla ce nu crede, iată este judecat, că nu a crezut întru Numele celui Unui-născut Fiului lui Dumnezeu.
19. Iar aceasta este judecata, că Lumina a venit în lume, și au iubit oamenii mai mult întunericul decât Lumina; că erau faptele lor rele.
20. Că tot căla ce face rele, urăște Lumina; și nu vine la Lumină, ca să nu se vădească lucrurile lui.
21. Iar căla ce face adevărul, vine la Lumină; ca să se arate lucrurile lui, că întru Dumnezeu sunt lucrate.
22. După acestea ■ venit Iisus, și Ucenicii lui în pământul Iudeei, și acolo petrecea cu ei, și boteza.
23. Și era și Ioan botezând în Enon, aproape de Salim; că erau acolo ape multe, și veneau, și se botezau.
24. Că încă nu era Ioan închis în temniță.
25. Și a fost întrebare de Ucenicii lui Ioan cu Iudeii pentru curățenie.
26. Și au venit către Ioan, și i-au zis lui: Rabbi, cel ce era cu tine de cea parte de Iordan, pentru care tu ai mărturisit; iată, el botează, și toți merg către dânsul.
27. Răspuns-a Ioan, și a zis: Nu poate omul lua nimic, de nu va fi dat lui din Cer.
28. Voi înșivă mărturisiți pentru mine, că am zis: Nu sunt eu Hristosul; ci cum că sunt trimis înaintea aceluia.

29. Cei ce are mireasă, Mire este; iar prietenul Mirelui care stă și-l ascultă pre el, cu bucurie se bucură de glasul Mirelui; deci această bucurie a mea s-a umplut.
30. Aceluia se cade a crește, iar mie a mă micșora.
31. Cel ce vine de sus, deasupra tuturor este; cel ce este de pre pământ, pământesc este, și de pre pământ grăiește; cel ce vine din Cer, deasupra tuturor este.
32. Și ce a văzut, și a auzit, aceea mărturisește; și mărturia lui nimeni nu o primește.
33. Cei ce primește mărturia lui, a pecetluit, că Dumnezeu adevărat este.
34. Că pre care a trimis Dumnezeu, cuvintele lui Dumnezeu grăiește; că nu cu măsură dă Dumnezeu Duhul.
35. Tatăl iubește pre Fiul, și toate le-a dat în mâna lui.
36. Cei ce crede întru Fiul, are viață veșnică; iar cei ce nu ascultă pre Fiul, nu va vedea viață, ci mânia lui Dumnezeu va rămânea preste el.

Cap. 4

1. Deci dacă a înțeles Domnul, că au auzit Fariseii, că Iisus mai mulți ucenici face, și botează, decât Ioan.
2. (Măcar că însuși Iisus nu Boteza, ci Ucenicii lui)
3. A lăsat Iudeea, și s-a dus iarăși în Galileea.
4. Și trebuia să treacă el prin Samaria.
5. Deci a venit în cetatea Samariei, ce se cheamă Sihar, aproape de locul care a dat Iacov lui Iosif fiului său.
6. Și era acolo puțul lui Iacov, iar Iisus ostenit fiind de călătorie, ședea așa la puț; și era ca la al șaselea ceas.
7. A venit o femeie din Samaria să ia apă; zis-a ei Iisus: Dă-mi să beau.
8. Că Ucenicii lui se duseseră în cetate să cumpere hrană.
9. Deci a zis lui femeia Samarineancă: Cum tu Iudeu fiind ceri de la mine să bei, femeie samarineancă fiind eu? Că nu se amestecă Iudeii cu Samarinenii.
10. Răspuns-a Iisus, și i-a zis ei: De ai fi știut Darul lui Dumnezeu, și cine este cel ce zice ție: Dă-mi să beau, tu ai fi cerut de la dânsul, și ți-ar fi dat ție apă vie.

11. Zis-a lui femeia: Doamne, nici ciutură ai, și puțul este adânc; de unde dar ai apa cea vie?
12. Au doară tu mai mare ești decât Iacov părintele nostru, care ne-a dat nouă puțul acesta, și el însuși dintr-însul a băut, și fiii lui, și dobitoacele lui?
13. Răspuns-a Iisus, și i-a zis ei: Tot cel ce va bea din apa aceasta, va înseta iarăși.
14. Iară cel ce va bea din apa, care eu voi da lui, nu va înseta în veac; ci apa care eu voi da lui, se va face întru dânsul izvor de apă sălțătoare întru viață veșnică.
15. Zis-a către dânsul femeia: Doamne, dă-mi această apă, ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot.
16. Zis-a ei Iisus: Mergi, și cheamă pre bărbatul tău, și vino aici.
17. Răspuns-a femeia și i-a zis lui: Nu am bărbat. Zis-a ei Iisus: Bine ai zis că n-ai bărbat.
18. Că cinci bărbați ai avut; și acum pre care ai, nu-ți este ție bărbat; aceasta adevărat ai grăit.
19. Zis-a lui femeia: Doamne, văd că Proroc ești tu.
20. Părinții noștri în muntele acesta s-au închinat; și voi ziceți, că în Ierusalim este locul unde se cade a se închina.
21. Zis-a ei Iisus: Femeie crede mie că va veni vreme, când nici în muntele acesta, nici în Ierusalim vă veți închina Tatălui.
22. Voi vă închinați căruia nu știți, noi ne închinăm căruia știm; că mântuirea din Iudei este.
23. Ci va veni vremea, și acum este, când închinătorii cei adevărați se vor închina Tatălui cu Duhul și cu adevărul; că Tatăl acest fel caută să fie cei ce se închină lui.
24. Duh este Dumnezeu; și cei ce se închină lui, cu Duhul și cu adevărul se cade să se închine.
25. Zis-a lui femeia: Știm că va veni Mesia, (care se cheamă Hristos), când va veni acela, va spune nouă toate.
26. Zis-a ei Iisus: Eu sunt, cei ce grăiesc cu tine.
27. Și atunci au venit Ucenicii lui, și se mirau, că cu femeie grăia; însă nimeni nu i-a zis: Ce cauți? Sau ce grăiești cu dânsa?
28. Iar femeia ■ lăsat ciutura sa, și a mers în cetate, și a zis oamenilor:

29. Veniți de vedeți om, care mi-a spus mie toate câte am făcut; nu cumva acesta este Hristos?
30. Deci au ieșit din cetate, și veneau către dânsul.
31. Iar între acestea îl rugau pre dânsul Ucenicii, grăind: Rabbi, mănâncă.
32. Iar el a zis lor: Eu mâncare am a mânca, care voi nu știți.
33. Iar Ucenicii grăiau între dâșii: Nu cumva i-a adus lui cineva să mănânce?
34. Zis-a lor Iisus: Mâncarea mea este, ca să fac voia celui ce m-a trimis pre mine, și să săvârșesc lucrul lui.
35. Au nu voi ziceți, că încă patru luni sunt, și secerișul va veni? Iată zic vouă: Ridicați ochii voștri, și vedeți holdele, că sunt albe spre seceriș acum.
36. Și cela ce seceră, plată ia, și adună roadă în viața veșnică; ca și cel ce seamănă împreună să se bucure, și cel ce seceră.
37. Că întru aceasta este cuvântul adevărat, că altul este cel ce seamănă, și altul cel ce seceră.
38. Eu v-am trimis pre voi să secerăți ceea ce voi nu v-ați ostenit; alții s-au ostenit, și voi ați intrat întru osteneala lor.
39. Iar din cetatea aceea mulți din Samarineni au crezut într-însul, pentru cuvântul femeii care mărturisea, că mi-a spus mie toate câte am făcut.
40. Deci după ce au venit la dânsul Samarinenii, îl rugau pre el ca să rămână la dâșii; și a rămas acolo două zile.
41. Și mult mai mulți au crezut pentru cuvântul lui.
42. Și femeii ziceau: Că nu mai credem pentru vorba ta; că înșine am auzit, și știm, că acesta este cu adevărat Mântuitorul lumii Hristos.
43. Iar după cele două zile a ieșit de acolo, și a mers la Galileea.
44. Că însuși Iisus a mărturisit, că Proroc în patria sa cinste nu are.
45. Și când a venit în Galileea, l-au primit pre dânsul Galileenii; fiindcă au fost văzut toate câte a făcut în Ierusalim la praznic, că și ei au fost venit la praznic.
46. Și a venit Iisus, iarăși în Cana Galileei unde a făcut apa vin. Și era un om împărătesc, al cărui fiu era bolnav în Capernaum.
47. Acesta auzind că Iisus a venit din Iudeea în Galileea, a mers la el, și-l ruga pre dânsul ca să se pogoare și să tămăduiască pre fiul lui, că vrea să moară.

48. Iar Iisus a zis către el: De nu veți vedea semne și minuni, nu veți crede.
49. Zis-a către el omul cel împărătesc: Doamne, pogoară-te mai înainte până ■ nu muri fiul meu.
50. Zis-a Iisus lui: Mergi, fiul tău viu este; și a crezut omul cuvântului care a zis Iisus lui, și s-a dus.
51. Și iată pogorându-se el, slugile lui l-au întâmpinat pre el, și i-au spus, zicând: Că fiul tău este viu.
52. Deci îi întreba pre ei de ceasul întru care i-a fost mai bine. Și i-au zis lui: Că ieri în ceasul al șaptelea l-au lăsat frigurile.
53. Și a cunoscut tatăl, că în ceasul acela a fost, în care a zis Iisus lui: Că fiul tău viu este; și ■ crezut el, și casa lui toată.
54. Acesta iarăși al doilea semn a făcut Iisus, venind din Iudeea în Galileea.

Cap. 5

1. După acestea era Praznicul Iudeilor, și s-a suit Iisus în Ierusalim.
2. Și este în Ierusalim scăldătoarea Oilor, care se cheamă evreiește Vitezda, cinci pridvoare având.
3. Întru acelea zăcea mulțime multă de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei.
4. Că Înger la vreme se pogora în scăldătoare, și tulbura apa; și care intra întâi după tulburarea apei, se făcea sănătos, ori de ce boală era ținut.
5. Deci era acolo un om, treizeci și opt de ani având în boală.
6. Pre acesta văzându-l Iisus zăcând, și cunoscând că iată multă vreme avea, i-a zis lui: Voiești să fii sănătos?
7. Răspuns-a lui bolnavul: Doamne, om nu am, că dacă se va tulbura apa, să mă bage în scăldătoare; deci până când merg eu, altul înaintea mea se pogoară.
8. Zis-a Iisus lui: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă.
9. Și îndată s-a făcut sănătos omul, și și-a luat patul său, și umbla; și era într-acea zi Sâmbătă.

10. Deci ziceau celui vindecat Iudeii: Sâmbătă este, nu se cade ție a-ți lua patul.
11. Răspuns-a lor: Cea ce m-a făcut sănătos, acela mi-a zis: Ia-ți patul tău, și umblă.
12. Deci l-au întrebat pre el: Cine este omul acela ce ți-a zis, ia-ți patul tău, și umblă?
13. Iar cel vindecat nu știa cine este; că Iisus se dăduse în laturi, norod fiind întru acel loc.
14. După aceea l-a aflat pre el Iisus în Biserică, și i-a zis lui: Iată că te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai greșești, ca să nu-ți fie ție ceva mai rău.
15. A mers omul acela, și a vestit Iudeilor, că Iisus este cel ce l-a făcut pre dânsul sănătos.
16. Și pentru aceea goneau pre Iisus Iudeii, și îl căuta pre el să-l omoare, că acestea făcea Sâmbăta.
17. Iar Iisus a răspuns lor: Tatăl meu până acum lucrează, și Eu lucrez.
18. Deci pentru aceasta mai vârtos căutau Iudeii pre el să-l omoare, că nu numai dezlega Sâmbăta, ci și Tată al său zicea pre Dumnezeu, întocmai pre sine făcându-se cu Dumnezeu.
19. Deci a răspuns Iisus și a zis lor: Amin Amin grăiesc vouă: Nu poate Fiul să facă de la sine nimic, de nu va vedea pre Tatăl făcând; că cele ce face el, acelea și Fiul asemenea face.
20. Că Tatăl iubește pre Fiul, și toate arată lui care el face, și mai mari lucruri decât acestea va arăta lui, ca voi să vă mirați.
21. Că precum Tatăl scoală pre morți și îi înviază, așa și Fiul pre care va îi înviază.
22. Că Tatăl nu judecă pre nimenea, ci toată judecata o a dat Fiului; ca toți să cinstească pre Fiul, precum cinstesc pre Tatăl.
23. Cel ce nu cinstește pre Fiul, nu cinstește pre Tatăl care l-a trimis.
24. Amin Amin grăiesc vouă: Că cea ce ascultă cuvintele mele, și crede celui ce m-a trimis pre mine, are viață veșnică, și la judecată nu va veni, ci s-a mutat din moarte în viață.
25. Amin Amin grăiesc vouă: Că vine ceasul, și acum este, când morții vor auzi Glasul Fiului lui Dumnezeu, și care vor auzi, vor învia.

26. Că precum Tatăl are viață întru sine, așa a dat și Fiului viață să aibă întru sine.
27. Și stăpânire i-a dat lui, și judecată să facă.
28. Căci Fiu al Omului este, nu vă mirați de aceasta. Că vine ceasul, întru care toți cei din mormânturi vor auzi glasul lui.
29. Și vor ieși cei ce au făcut cele bune, întru învierea vieții; iar cei ce au făcut cele rele, întru învierea judecății.
30. Nu pot eu să fac de la sine nimic. Precum aud, judec; și Judecata mea dreaptă este. Că nu caut voia mea, ci voia Tatălui celui ce m-a trimis.
31. De mărturisesc eu pentru mine, mărturia mea nu este adevărată.
32. Altul este cel ce mărturisește pentru mine, și știu că adevărată este mărturia care mărturisește pentru mine.
33. Voi ați trimis către Ioan, și ■ mărturisit adevărul.
34. Iar eu nu de la om iau mărturia; ci acestea grăiesc, ca voi să vă mântuiți.
35. Acela era Făclie care ardea și lumina; iar voi ați voit să vă veseliți la un ceas întru lumina lui.
36. Iar eu am mărturie mai mare decât Ioan, că lucrurile care mi-a dat mie Tatăl să le săvârșesc pre ele; aceste lucruri care eu fac, mărturisesc pentru mine, că Tatăl m-a trimis.
37. Și Tatăl cea ce m-a trimis, acela a mărturisit pentru mine; nici glasul lui ați auzit vreodată, nici chipul lui ați văzut.
38. Și cuvântul lui nu îl aveți rămânând întru voi; că pre care a trimis el, acestuia voi nu credeți.
39. Cercați scripturile, că vouă vi se pare întru dânsule a avea viață veșnică; și acelea sunt cele ce mărturisesc pentru mine.
40. Și nu voiți să veniți către mine, ca viață să aveți.
41. Slavă de la oameni nu iau.
42. Ci v-am cunoscut pre voi, că dragostea lui Dumnezeu nu aveți întru voi.
43. Eu am venit întru Numele Tatălui meu, și nu mă primiți pre mine; de va veni altul întru numele său, pre acela veți primi.
44. Cum puteți voi să credeți, slavă unul de la altul luând, și pre slava cea de la singur Dumnezeu nu o căutați?
45. Să nu vi se pară că eu voi pârî pre voi la Tatăl; este cea ce vă părăște pre voi, Moise, spre care voi ați nădăjduit.

46. Că de ați fi crezut lui Moise, ați fi crezut și mie, că pentru mine acela a scris.
47. Iar dacă scripturilor aceluia nu credeți, cum cuvintelor mele veți crede?

Cap. 6

1. După acestea s-a dus Iisus de cea parte de marea Galileei care este ■ Tiberiadei.
2. Și a mers după dânsul norod mult, căci vedeau semnele lui care făcea la cei bolnavi.
3. Și s-a suit în munte Iisus, și acolo a șezut cu Ucenicii săi.
4. Și era aproape Paștile, Praznicul Iudeilor.
5. Deci ridicându-și Iisus ochii, și văzând, că mult norod vine la dânsul, zice către Filip: De unde vom cumpăra pâini, ca să mănânce aceștia?
6. (Iară aceasta zicea ispitind pre el; că însuși știa ce vrea să facă).
7. Răspuns-a Filip lui: De două sute de dinari pâini nu le va ajunge lor, ca fieștecare dintr-înșii câte puțin să ia.
8. Grăit-a lui unul din Ucenicii lui, Andrei fratele lui Simon Petru:
9. Este un copil aicea, care are cinci pâini de orz, și doi pești; ci acestea ce sunt la atâția?
10. Și a zis Iisus: Faceți pre oameni să șază; și era iarbă multă într-acel loc. Deci au șezut bărbații cu numărul ca la cinci mii.
11. Și a luat pâinile Iisus, și mulțămind, a împărțit Ucenicilor, iar Ucenicii celor ce ședeau; așijderea și din pești cât au vrut ei.
12. Iar dacă s-au săturat, a zis Ucenicilor săi: Adunați sfărâmiturile ce au prisosit, ca să nu se piardă ceva.
13. Deci au adunat, și au umplut douăsprezece coșuri de sfărâmituri, din cinci pâini de orz, care au prisosit celor ce au mâncat.
14. Iar oamenii văzând semnul, care a făcut Iisus, ziceau: Că acesta este adevărat Prorocul cel ce va să vie în lume.

15. Deci Iisus cunoscând că vor să vie, și să-l apuce pre el, ca să-l facă Împărat, s-a dus iarăși în munte el singur.
16. Și dacă s-a făcut seară, s-au pogorât Ucenicii lui la mare.
17. Și intrând în corabie, mergeau de cea parte de mare la Capernaum; și iată întuneric s-a făcut, și nu venise către ei Iisus.
18. Și marea s-a ridicat, vânt mare suflând.
19. Deci venind ei ca la douăzeci și cinci sau treizeci de stadii, văd pre Iisus umblând pre mare, și apropiindu-se de corabie; și s-au înfricoșat.
20. Iar el a zis lor: Eu sunt, nu vă temeți.
21. Deci vrea să-l ia pre el în corabie; și îndatăși corabia a sosit la pământul, la care ei mergeau.
22. A doua zi norodul care sta de cea parte de mare, văzând că altă corabie nu era acolo, fără numai una, întru care intrase Ucenicii lui, și cum că Iisus nu a intrat în corabie împreună cu Ucenicii săi, ci singuri Ucenicii lui s-au dus.
23. (Și alte corăbii au venit de la Tiberiada, aproape de locul unde au mâncat pâinea, mulțămind Domnul).
24. Deci dacă a văzut norodul, că Iisus nu este acolo, nici Ucenicii lui, au intrat și ei în corăbii, și au mers în Capernaum, căutând pre Iisus.
25. Și aflându-l pre el de cea parte de mare, i-au zis lui: Rabbi, când ai venit aici?
26. Răspuns-a Iisus lor, și a zis: Amin Amin grăiesc vouă: Mă căutați pre mine, nu căci ați văzut semne, ci pentru că ați mâncat din pâini, și v-ați săturat.
27. Lucrați nu mîncarea cea pieritoare, ci mîncarea care rămâne spre viața veșnică; care Fiul Omului va da vouă: Că pre acesta Dumnezeu Tatăl l-a pecetluit.
28. Deci au zis către dânsul: Ce vom face să lucrăm lucrurile lui Dumnezeu?
29. Răspuns-a Iisus, și a zis lor: Acesta este lucrul lui Dumnezeu, ca să credeți întru care a trimis acela.
30. Zis-au drept aceea lui: Dară ce semn faci tu, ca să vedem și să credem ție? Ce lucrezi?
31. Părinții noștri manna au mâncat în pustie, precum este scris: Pâine din Cer le-a dat lor de au mâncat.

32. Deci le-a zis lor Iisus: Amin Amin zic vouă: nu Moise a dat vouă pâinea din Cer, ci Tatăl meu dă vouă din Cer Pâinea cea adevărată.
33. Pentru că Pâinea lui Dumnezeu este, ceea ce se pogoară din Cer, și viață dă lumii.
34. Deci au zis către dânsul: Doamne, pururea dă-ne nouă pâinea aceasta.
35. Și a zis lor Iisus: Eu sunt Pâinea vieții, cea ce vine către mine, nu va flămânzi; și cea ce crede întru mine, nu va înseta nici odinioară.
36. Ci am zis vouă: Că m-ați și văzut pre mine, și nu credeți.
37. Tot ce îmi dă mie Tatăl, către mine va veni; și pre cea ce vine către mine, nu îl voi scoate afară.
38. Că m-am pogorât din Cer, nu ca să fac voia mea, ci voia celui ce m-a trimis pre mine.
39. Și aceasta este voia Tatălui celui ce m-a trimis pre mine: Ca tot ce mi-a dat mie, să nu pierz dintr-însul, ci să-l înviez pre el în ziua cea de apoi.
40. Și aceasta este voia celui ce m-a trimis pre mine, ca tot cine vede pre Fiul, și crede întru el, să aibă viață veșnică; și eu îl voi învia pre el în ziua cea de apoi.
41. Deci cărteau Iudeii pentru el, că a zis: Eu sunt Pâinea ceea ce s-a pogorât din Cer.
42. Și ziceau: Au nu este acesta Iisus Fiul lui Iosif, căruia știm noi pre tatăl său, și pre Muma sa? Dar cum zice el, că din Cer m-am pogorât?
43. Deci răspuns-a Iisus, și a zis lor: Nu cârțiți între voi.
44. Nimenea nu poate să vie către mine, de nu-l va trage pre el Tatăl cel ce m-a trimis pre mine, și Eu îl voi învia pre el în ziua cea de apoi.
45. Este scris în Proroci: Și vor fi toți învățați de Dumnezeu; deci tot cea ce aude de la Tatăl, și se învață, vine către mine.
46. Nu doară că pre Tatăl l-a văzut cineva, fără numai cea ce este de la Dumnezeu; acela a văzut pre Tatăl.
47. Amin Amin grăiesc vouă: Cea ce crede întru mine, are viață veșnică.
48. Eu sunt Pâinea vieții.
49. Părinții voștri au mâncat manna în pustie, și au murit.
50. Aceasta este Pâinea care se pogoară din Cer, ca să mănânce cineva dintr-însa și să nu moară.

51. Eu sunt Pâinea cea vie care s-a pogorât din Cer; de va mânca cineva din Pâinea aceasta, va fi viu în veci; și Pâinea care eu voi da, Trupul meu este, pre care eu îl voi da pentru viața lumii.
52. Deci se priceau între sine Iudeii, zicând: Cum poate acesta să-și dea nouă Trupul său să-l mâncăm?
53. Și a zis lor Iisus: Amin Amin grăiesc vouă, de nu veți mânca Trupul Fiului Omului, și nu veți bea Sângele lui, nu veți avea viață întru voi.
54. Cea ce mănâncă Trupul meu, și bea Sângele meu, are viață veșnică; și Eu îl voi învia pre el în ziua cea de apoi.
55. Că Trupul meu adevărat este mâncare, și Sângele meu adevărat este băutură.
56. Cea ce mănâncă Trupul meu, și bea Sângele meu, întru mine petrece, și eu întru el.
57. Precum m-a trimis pre mine Tatăl cel viu, și eu viez pentru Tatăl; și cea ce mă mănâncă pre mine, și acela va fi viu pentru mine.
58. Aceasta este Pâinea care din Cer s-a pogorât; nu precum au mâncat manna părinții voștri, și au murit; cea ce va mânca Pâinea aceasta, va fi viu în veac.
59. Acestea a zis în Sinagogă, învățând în Capernaum.
60. Deci mulți auzind din Ucenicii lui, au zis: Greu este cuvântul acesta, cine poate să-l auză pre el?
61. Iară Iisus știind întru sine, că cârtesc pentru aceasta Ucenicii lui, ■ zis lor: Aceasta vă smintește pre voi?
62. Dară de veți vedea pre Fiul Omului suindu-se, unde era mai înainte?
63. Duhul este care face viu, trupul nu folosește nimic. Graiurile care eu grăiesc vouă, duh sunt, și viață sunt.
64. Ci sunt unii din voi, care nu cred. Că știa dintru început Iisus, care sunt cei ce nu cred, și care este cea ce vrea să-l vânză pre el.
65. Și zicea: Pentru aceasta am zis vouă: Că nimenea nu poate să vie la mine, de nu va fi dat lui de la Tatăl meu.
66. Dintru aceasta mulți din Ucenicii lui s-au întors înapoi, și nu mai umblau cu dânsul.
67. Și a zis Iisus celor doisprezece: Au doară și voi voiți să vă duceți?
68. Răspuns-a Simon Petru lui: Doamne, la cine ne vom duce? Cuvinte ale vieții veșnice ai.

69. Și noi am crezut, și am cunoscut, că tu ești Hristosul Fiul lui Dumnezeu celui viu.
70. Răspuns-a lor Iisus: Au nu eu pre voi cei doisprezece v-am ales, și unul din voi diavol este.
71. Și zicea de Iuda al lui Simon Iscarioteanul; că acela vrea să-l vândă pre el, unul fiind din cei doisprezece.

Cap. 7

1. Și umbla Iisus după acestea în Galileea; că nu voia în Iudeea să umble, că-l căutau pre el Iudeii să-l omoare.
2. Și era aproape Praznicul Iudeilor, Înfigerea corturilor.
3. Deci au zis către dânsul frații lui: Treci de aici, și mergi în Iudeea, ca și Ucenicii tăi să vadă lucrurile care faci.
4. Că nimeni întru ascuns face ceva, și caută să fie el la arătare; dacă faci acestea, arată-te pre tine lumii.
5. Pentru că nici frații lui nu credeau într-însul.
6. Deci a zis lor Iisus: Vremea mea încă nu a sosit; iar vremea voastră totdeauna este gata.
7. Nu poate lumea să vă urască pre voi; iar pre mine mă urăște, pentru că eu mărturisesc de dânsa, că lucrurile ei sunt rele.
8. Voi suiți-vă la Praznicul acesta; eu încă nu mă sui la Praznicul acesta, căci vremea mea încă nu s-a plinit.
9. Și acestea zicând lor, a rămas în Galileea.
10. Și dacă s-au suit frații lui, atunci și el s-a suit la Praznic, nu de față, ci cam pre ascuns.
11. Iar Iudeii îl căutau pre el la Praznic, și ziceau: Unde este acela?
12. Și cârtire multă era pentru dânsul între noroade. Că unii ziceau, că bun este; iar alții ziceau: Nu, ci amăgește norodul.
13. Însă nimenea de față nu grăia de dânsul, pentru frica Iudeilor.
14. Iar înjumătățindu-se Praznicul, s-a suit Iisus în Biserică și învăța.
15. Și se mirau Iudeii, zicând: Cum știe acesta carte, nefiind învățat?
16. Deci a răspuns lor Iisus, și a zis: A mea învățătură nu este a mea, ci a celui ce m-a trimis pre mine.
17. De va voi cineva să facă voia lui, va cunoaște pentru învățătura aceasta, oare de la Dumnezeu este, sau eu de la mine grăiesc.

18. Cea ce grăiește de la sine, slava sa caută; iar cea ce caută slava celui ce l-a trimis pre el, acesta adevărat este, și nedreptate nu este întru dânsul.
19. Au nu Moise v-a dat vouă legea? Și nimeni din voi nu face legea. Ce mă căutați să mă omorâți?
20. Răspuns-a norodul și a zis: drac ai; cine te caută să te omoare?
21. Răspuns-a Iisus și ■ zis lor: Un lucru am făcut, și toți vă mirați pentru acesta.
22. Moise v-a dat vouă tăierea împrejur, (nu că de la Moise este, ci de la părinți) și Sâmbăta tăiați împrejur pre om.
23. Dacă tăiere împrejur primește omul Sâmbăta, ca să nu se strice legea lui Moise, pre mine vă mâniați, căci om întreg am făcut sănătos Sâmbăta?
24. Nu judecați după față, ci dreaptă judecată judecați.
25. Deci ziceau unii din Ierusalimneni: Au nu este acesta, pre care îl caută să-l omoare?
26. Și iată, de față grăiește, și nimic lui nu-i zic. Nu cumva au cunoscut cu adevărat boierii, că adevărat acesta este Hristos?
27. Ci pre acesta îl știm de unde este, iară Hristos când va veni, nimenea nu știe de unde este.
28. Deci striga Iisus în Biserică învățând, și zicând: Și pre mine mă știți, și știți de unde sunt; și de la mine nu am venit, ci este adevărat cela ce m-a trimis, pre care voi nu îl știți.
29. Iar eu îl știu pre el, că de la dânsul sunt, și acela m-a trimes.
30. Deci îl căuta pre el să-l prinză; și nimeni nu și-a pus pre dânsul mâinile, că încă nu venise ceasul lui.
31. Și mulți din norod au crezut într-însul, și ziceau, că Hristos când va veni, au doară mai multe semne va face decât acestea, care a făcut acesta?
32. Au auzit Fariseii pre norod cârtind pentru dânsul acestea, și au trimis slugi Fariseii și Arhiereii ca să-l prindă pre dânsul.
33. Deci a zis lor Iisus: Încă puțină vreme cu voi sunt, și merg la cela ce m-a trimis pre mine.
34. Căuta-mă-veți și nu mă veți afla; și unde sunt eu, voi nu puteți să veniți.
35. Deci au zis Iudeii între sine: Unde va să meargă acesta, că noi nu-l vom afla pre el? Nu cumva întru risipirea elinilor va să meargă și să învețe pre elini?

36. Ce este cuvântul acesta care ă zis: Căuta-mă-veți și nu mă veți afla; și unde sunt eu, voi nu puteți să veniți.
37. Iar în ziua cea de pre urmă cea mare a Praznicului, a stătut Iisus, și a strigat, zicând: De însetează cineva, să vie la mine și să bea.
38. Cei ce crede întru mine, precum a zis scriptura, râuri de apă vie vor curge din pânțele lui.
39. (Iar aceasta a zis pentru Duhul, pre care era să-l ia cei ce cred întru dânsul; că încă nu era Duh Sfânt, că Iisus încă nu se proslăvise).
40. Deci mulți din norod auzind cuvântul, ziceau: Acesta este cu adevărat Prorocul; iar alții ziceau: Acesta este Hristosul.
41. Iar alții ziceau: Au doară din Galileea va să vie Hristos?
42. Au nu a zis scriptura, că din sămânța lui David, și din orașul Betleem, unde a fost David, va să vie Hristos?
43. Și împerechere între norod s-a făcut pentru dânsul.
44. Iar unii dintr-înșii voiau să-l prindă pre el; dar nimenea nu și-a pus pre dânsul mâinile.
45. Deci au venit slugile către Arhieriei și către Farisei, și au zis lor aceia: Pentru ce nu l-ați adus pre el?
46. Răspuns-au slugile: Niciodată om așa a grăit, ca omul acesta.
47. Și au răspuns lor Fariseii: Au doară și voi v-ați amăgit?
48. Au doară cineva din boieri a crezut într-însul, sau din Farisei?
49. Ci norodul acesta, care nu știe legea, blestemat este.
50. Zis-a Nicodim către ei, care venise noaptea la dânsul, unul fiind dintru ei:
51. Au doară legea noastră judecă pre om, de nu va auzi de la el mai-nainte, și va cunoaște ce face?
52. Răspuns-au, și i-au zis lui: Au doară și tu din Galileea ești? Cearcă și vezi, că Proroc din Galileea nu s-a sculat.
53. Și au mers fieștecare la casa sa.

Cap. 8

1. Iară Iisus s-a dus în muntele Măslinilor.
2. Iară la mâncare iarăși a venit în Biserică, și tot norodul a venit la dânsul, și șezând învăța pre ei.

3. Și au adus la dânsul Cărturarii și Fariseii pre o femeie prinsă în preacurvie; și punându-o pre dânsa în mijloc,
4. Au zis lui: Învățătorule, pre această femeie o am prins așa de față preacurvind.
5. Și în lege Moise ne-a poruncit nouă, unele ca acestea să se ucigă cu pietre; dar tu ce zici?
6. Și aceasta ziceau, ispitindu-l pre el, ca să aibă ce cleveti împotriva lui. Iar Iisus jos plecându-se, scria cu degetul pre pământ.
7. Și neîncetând a-l întreba pre el, s-a ridicat, și a zis lor: Cei ce este fără de păcat între voi, acela întâi să arunce piatra asupra ei.
8. Și iarăși plecându-se jos, a scris pre pământ.
9. Iar ei auzind, și de știință muștrându-se, ieșeau unul după altul, începând de la cei mai bătrâni, până la cei mai de jos; și a rămas Iisus singur, și femeia în mijloc stând.
10. Și ridicându-se Iisus, și nevăzând pre nimenea, fără numai pre femeie, i-a zis ei: Femeie, unde îți sunt pârașii tăi? Au nimenea pre tine nu te-a judecat a fi vinovată?
11. Iar ea a zis: Nimenea, Doamne. Și a zis ei Iisus: Nici eu nu te judec; du-te, și de acum să nu mai păcătuiești.
12. Deci iarăși a grăit lor Iisus, zicând: Eu sunt Lumina lumii; cei ce urmează mie, nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieții.
13. Deci au zis lui Fariseii: Tu însuți mărturisești pre tine; mărturia ta nu este adevărată.
14. Răspuns-a Iisus, și a zis lor: Deși eu însumi mărturisesc pre mine, adevărată este mărturia mea; că știu de unde am venit, și unde merg; iar voi nu știți, de unde vin, și unde merg.
15. Voi după trup judecați, eu nu judec pre nimenea.
16. Și de așa și judeca eu, judecata mea adevărată este; că singur nu sunt, ci eu, și Tatăl cel ce m-a trimis pre mine.
17. Și în legea voastră scris este, că a doi oameni mărturia adevărată este.
18. Eu sunt cel ce mărturisesc pre mine însumi, și mărturisește pre mine Tatăl cel ce m-a trimis.
19. Deci ziceau lui: Unde este Tatăl tău? Răspuns-a Iisus: Nici pre mine mă știți, nici pre Tatăl meu; de m-ați ști pre mine, și pre Tatăl meu ați ști.

20. Aceste graiuri le-a grăit Iisus în Gazofilachie, învățând în Biserică; și nimeni nu l-a prins pre el, că încă nu venise ceasul lui.
21. Și iarăși ■ zis lor Iisus: Eu merg, și mă veți căuta pre mine, și nu mă veți afla, și în păcatul vostru veți muri. Unde merg eu, voi nu puteți să veniți.
22. Deci ziceau Iudeii: Au doară va să se omoare însuși pre sine, că zice: Unde merg eu, voi nu puteți să veniți?
23. Și a zis lor: Voi din cele de jos sunteți, eu din cele de sus sunt; voi din lumea aceasta sunteți, eu nu sunt din lumea aceasta.
24. Deci am zis vouă: Că veți muri în păcatele voastre; că de nu veți crede, că eu sunt, veți muri în păcatele voastre.
25. Zis-au drept aceea lui: Tu cine ești? Și a zis lor Iisus: Începutul, care și grăiesc cu voi.
26. Multe am pentru voi a grăi și ■ judeca; ci cela ce m-a trimes pre mine, adevărat este; și eu cele ce am auzit de la dânsul, acestea grăiesc în lume.
27. Și nu au cunoscut că de Tatăl grăia lor.
28. Deci a zis lor Iisus: Când veți înălța pre Fiul Omului, atunci veți cunoaște că eu sunt; și de la mine însumi nu fac nimic, ci precum m-a învățat pre mine Tatăl meu, acestea grăiesc.
29. Și cela ce m-a trimis pre mine, cu mine este; nu m-a lăsat pre mine singur Tatăl, că eu cele plăcute lui fac pururea.
30. Acestea grăind el, mulți au crezut întru dânsul.
31. Deci zicea Iisus către Iudeii cei ce crezuseră lui: De veți petrece voi întru cuvântul meu, cu adevărat Ucenici ai mei sunteți;
32. Și veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va slobozi pre voi.
33. Răspuns-au, și au zis lui: Sămânță a lui Avraam suntem, și nimănui nu am fost robi nici odată; cum tu zici, că slobozi veți fi?
34. Răspuns-a Iisus lor: Amin Amin grăiesc vouă: Că tot cela ce face păcatul, rob este păcatului.
35. Iară robul nu rămâne în casă în veac; iară Fiul rămâne în veac.
36. Deci dacă vă va slobozi pre voi Fiul, cu adevărat slobozi veți fi.
37. Știu că sămânță a lui Avraam sunteți; dar mă căutați să mă omorâți, că cuvântul meu nu încapă întru voi.
38. Eu ceea ce am văzut la Tatăl meu, grăiesc; și voi ceea ce ați văzut la tatăl vostru, faceți.

39. Răspuns-au, și au zis lui: Tatăl nostru, Avraam este. Zis-a lor Iisus: De ați fi fost fii ai lui Avraam, lucrurile lui Avraam ați fi făcut.
40. Iar acum mă căutați să mă omorâți pre mine om, care adevărul am grăit vouă, care am auzit de la Dumnezeu; aceasta Avraam nu ■ făcut.
41. Voi faceți lucrurile tatălui vostru. Zis-au drept aceea lui: Noi din curvie nu suntem născuți, un Tată avem pre Dumnezeu.
42. Zis-a lor Iisus: De ar fi fost Dumnezeu Tatăl vostru, m-ați fi iubit pre mine; că eu de la Dumnezeu am ieșit, și am venit; că nu am venit de la mine însumi, ci acela m-a trimis.
43. Pentru ce glasul meu nu îl cunoașteți? Căci nu puteți să auziți cuvântul meu.
44. Voi din tatăl diavolul sunteți, și poftele tatălui vostru voiți să faceți; acela ucigător de oameni ■ fost din început, și întru adevăr nu a stătut; că nu este adevăr întru dânsul. Când grăiește minciuna, dintru ale sale grăiește, că mincinos este, și tatăl ei.
45. Iar eu căci adevărul grăiesc, nu credeți mie.
46. Cine dintru voi mă vădește pre mine pentru păcat? Iar dacă adevărul grăiesc, pentru ce voi nu credeți mie?
47. Cela ce este de la Dumnezeu, graiurile lui Dumnezeu ascultă. Pentru aceasta voi nu ascultați, că nu de la Dumnezeu sunteți.
48. Răspuns-au Iudeii, și i-au zis lui: Oare nu zicem noi bine că Samarinean ești tu, și drac ai?
49. Răspuns-a Iisus: Eu drac nu am, ci cinstesc pre Tatăl meu; și voi mă necinstiți pre mine.
50. Iar eu nu caut slava mea; este cela ce caută și judecă.
51. Amin Amin grăiesc vouă: De va păzi cineva cuvântul meu, nu va vedea moartea în veac.
52. Deci au zis lui Iudeii: Acum am cunoscut că ai drac; Avraam a murit, și Prorocii; și tu zici: De va păzi cineva cuvântul meu, nu va gusta moartea în veac.
53. Au doară tu mai mare ești decât Părintele nostru Avraam, care a murit? Și Prorocii au murit. Cine te faci tu pre tine?
54. Răspuns-a Iisus: De mă slăvesc eu pre mine singur, slava mea nimic nu este; este Tatăl meu carele mă slăvește pre mine, pre carele voi ziceți că Dumnezeul vostru este.

55. Și nu l-ați cunoscut pre el; iar eu îl știu pre el; și de voi zice, că nu-l știu pre el, voi fi asemenea vouă, mincinos; ci îl știu pre el, și cuvântul lui păzesc.
56. Avraam Părintele vostru a fost bucuros, ca să vadă ziua mea; și a văzut, și s-a bucurat.
57. Deci au zis Iudeii către dânsul: Cincizeci de ani încă nu ai, și pre Avraam l-ai văzut?
58. Și a zis lor Iisus: Amin Amin zic vouă, mai înainte de a se face Avraam, eu sunt.
59. Deci au luat pietre ca să arunce într-însul; iar Iisus s-a ascuns, și a ieșit din Biserică, mergând prin mijlocul lor, și a trecut așa.

Cap. 9

1. Și trecând Iisus, a văzut pre un om orb din naștere.
2. Și l-au întrebat pre el Ucenicii lui, zicând: Rabbi, cine a greșit? Acesta, sau părinții lui, de s-a născut orb?
3. Răspuns-a Iisus: Nici acesta a greșit, nici părinții lui; ci ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu întru el.
4. Mie mi se cade să lucrez lucrurile celui ce m-a trimis pre mine, până este ziuă; vine noaptea, când nimenea nu poate să lucreze.
5. Când sunt în lume, luminează sunt lumii.
6. Acestea zicând, a scuipat jos, și a făcut tină din scuipat, și a uns cu tina preste ochii orbului.
7. Și i-a zis lui: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului, (ce se tâlcuiește Trimis).
8. Deci s-a dus, și s-a spălat, și ■ venit văzând.
9. Iar vecinii, și cei ce îl văzuseră pre el mai nainte, că era orb, ziceau: Au nu este acesta cel ce ședea și cerea ?
10. Alții ziceau: Că acesta este; iar alții ziceau: Că seamănă cu el; iar el zicea: Că eu sunt.
11. Deci îi ziceau lui: Cum ți s-au deschis ochii? Răspuns-a acela, și a zis: Un om ce se numește Iisus, tină a făcut, și a uns ochii mei, și mi-a zis mie: Mergi la scăldătoarea Siloamului, și te spală; și mergând și spălându-mă, am văzut.

12. Și i-au zis lui: Unde este acela? Zis-a: Nu știu.
13. Îl aduc pre el la Farisei, pre cela ce oarecând a fost orb.
14. Și era Sâmbăta când a făcut Iisus tina, și i-a deschis ochii lui.
15. Deci iarăși l-au întrebat pre el și Fariseii, cum a văzut. Iar el a zis lor: Tină a pus pre ochii mei, și m-am spălat, și văd.
16. Deci ziceau oare care din Farisei: Acest om nu este de la Dumnezeu, că nu păzește Sâmbăta. Alții ziceau: Cum poate om păcătos să facă semne ca acestea? Și împerechere era între ei.
17. Zis-au orbului iarăși: Tu ce zici pentru dânsul, că a deschis ochii tăi? Iar el a zis: Că Proroc este.
18. Deci nu au crezut Iudeii pentru dânsul, că orb a fost, și a văzut, până ce au chemat pre părinții acestuia ce a văzut.
19. Și i-au întrebat pre ei, zicând: Acesta este fiul vostru, care voi ați zis, că s-a născut orb, cum dar acum vede?
20. Răspuns-au lor părinții lui, și au zis: Știm că acesta este fiul nostru, și cum că orb s-a născut.
21. Iar cum acum vede, nu știm; sau cine i-a deschis lui ochii, noi nu știm; însuși vârstă are, pre dânsul îl întrebați, el singur pentru sineși va spune.
22. Acestea au zis părinții lui, că se temeau de Iudei; pentru că acum se sfătuiseră Iudeii, că de îl va mărturisi pre el cineva a fi Hristos, să se lepede din Sinagogă.
23. Pentru aceea părinții lui au zis, că vârstă are, pre dânsul îl întrebați.
24. Deci au chemat a doua oară pre omul care fusese orb, și au zis lui: Dă slavă lui Dumnezeu; noi știm că omul acesta păcătos este.
25. Iar acela ■ răspuns, și a zis: De este păcătos, nu știu; una știu, că orb fiind eu, acum văd.
26. Și i-au zis lui iarăși: Ce a făcut ție ? Cum ți-a deschis ție ochii?
27. Răspuns-a lor: Am zis vouă acum, și nu ați auzit; ce iarăși voiți să auziți? Au doară și voi voiți să vă faceți Ucenici ai lui?
28. Deci l-au ocărât pre el, și au zis lui: Tu ești ucenic al aceluia; iar noi ai lui Moise suntem ucenici.
29. Noi știm că cu Moise a grăit Dumnezeu; iar pre acesta nu-l știm de unde este.
30. Răspuns-a omul, și a zis lor: Că întru aceasta este minune, că voi nu știți de unde este, și ■ deschis ochii mei.

31. Și știm, că pre păcătoși Dumnezeu nu-i ascultă, ci de este cineva cinstitor de Dumnezeu, și face voia lui, pre acesta îl ascultă.
32. Din veac nu s-a auzit, cum că să fi deschis cineva ochii ai vreunui orb din naștere.
33. De nu ar fi acesta de la Dumnezeu, nu ar putea face nimic.
34. Răspuns-au, și au zis lui: Întru păcate tu te-ai născut tot, și tu ne înveți pre noi! Și l-au gonit pre el afară.
35. Auzit-a Iisus că l-au gonit pre el afară, și aflându-l pre dânsul, i-a zis lui: Tu crezi în Fiul lui Dumnezeu.
36. Răspuns-a acela, și ■ zis: Și cine este Doamne, ca să crez într-însul?
37. Și i-a zis Iisus lui: Și l-ai văzut pre el, și carele grăiește cu tine, acela este.
38. Iar el a zis: Cred, Doamne; și s-a închinat lui.
39. Și a zis Iisus: Spre judecată am venit eu în lumea aceasta; ca cei ce nu văd să vadă, și cei ce văd să fie orbi.
40. Și au auzit acestea unii din Fariseii, care erau cu dânsul, și au zis lui: Au doară și noi suntem orbi?
41. Zis-a lor Iisus: De ați fi orbi, n-ați avea păcat; iar acum ziceți: Că vedem; pentru aceasta păcatul vostru rămâne.

Cap. 10

1. Amin Amin grăiesc vouă: Cei ce nu intră prin ușă în staulul oilor, ci sare pre aiurea, acela fur este și tâlhar.
2. Iar cei ce intră prin ușă, păstor este oilor.
3. Aceluia portarul îi deschide, și oile ascultă glasul lui, și oile sale le cheamă pre nume, și le scoate pre ele.
4. Și când scoate oile sale, merge înaintea lor; și oile merg după dânsul, căci cunosc glasul lui.
5. Iar după cel străin nu merg, ci fug de la dânsul, că nu cunosc glasul străinilor.
6. Această pildă a zis lor Iisus; iar ei nu au înțeles ce erau acelea ce grăia lor.
7. Deci iarăși le-a zis lor Iisus: Amin Amin grăiesc vouă: Că eu sunt Ușa oilor.

8. Toți câți au venit mai înainte de mine, furi sunt și tâlhari; ci nu i-au ascultat pre ei oile.
9. Eu sunt Ușa; prin Mine de va intra cineva, se va mântui; și va intra, și va ieși, și pășune va afla.
10. Furul nu vine, fără numai să fure, și să junghie, și să piarză; Eu am venit ca viață să aibă, și mai mult să aibă.
11. Eu sunt Păstorul cel bun; păstorul cel bun, sufletul său își pune pentru oi.
12. Iar năimitul, și care nu este păstor, căruia nu sunt oile ale lui, vede lupul venind, și lasă oile, și fuge; și lupul le răpește pre ele, și risipește oile.
13. Și năimitul fuge, că năimit este, și nu îi este lui grijă pentru oi.
14. Eu sunt Păstorul cel bun, și cunosc pre ale mele, și mă cunosc de ale mele.
15. Precum mă cunoaște pre mine Tatăl, și eu cunosc pre Tatăl; și Sufletul meu îmi pun pentru oi.
16. Și alte oi am, care nu sunt din staulul acesta; și pre acelea mi se cade ■ le aduce; și Glasul meu vor auzi; și va fi o turmă și un Păstor.
17. Pentru aceasta Tatăl mă iubește pre mine, că eu îmi pun Sufletul meu, ca iarăși să-l iau pre el.
18. Nimenea nu îl ia pre el de la mine; ci eu îl pun pre el de sine-mi. Stăpânire am să-l pun, și stăpânire am iarăși să-l iau pre el; această poruncă am luat de la Tatăl meu.
19. Deci iarăși s-a făcut pricire între Iudei pentru cuvintele acestea.
20. Și ziceau mulți dintr-înșii: drac are, și este nebun, pentru ce îl ascultați pre el?
21. Alții ziceau: Aceste cuvinte nu sunt de îndrăcit; au doară poate drac să deschidă ochi ai orbilor?
22. Și se făceau atunci înuirile în Ierusalim, și era iarnă.
23. Și umbla Iisus în Biserică în Pridvorul lui Solomon.
24. Deci l-au împresurat pre el Iudeii, și i-au grăit lui: Până când vei lua sufletele noastre? De ești tu Hristos, spune nouă fără de sfială.
25. Răspuns-a lor Iisus: Am zis vouă, și nu credeți; lucrurile care eu fac întru Numele Tatălui meu, acelea mărturisesc pentru mine.
26. Ci voi nu credeți, că nu sunteți din oile mele, precum am zis vouă.
27. Oile mele Glasul meu ascultă, și eu le cunosc pre dânsule, și vin după mine.

28. Și eu le dau lor viață veșnică, și nu vor pieri în veac, și nimenea nu le va răpi pre ele din Mâna mea.
29. Tatăl meu, carele le-a dat mie, mai mare decât toți este; și nimeni nu poate să le răpescă pre ele din Mâna Tatălui meu.
30. Eu și Tatăl una suntem.
31. Deci Iudeii iarăși au luat pietre ca să arunce asupra lui.
32. Răspuns-a lor Iisus: Multe lucruri bune am arătat vouă de la Tatăl meu; pentru care dintru aceste lucruri cu pietre aruncați asupra mea?
33. Răspuns-au lui Iudeii, zicând: Pentru lucru bun noi nu aruncăm cu pietre asupra ta, ci pentru hulă; că tu om fiind, te faci pre sineți Dumnezeu.
34. Răspuns-a lor Iisus: Au nu este scris în legea voastră: Eu am zis, dumnezei sunteți?
35. Dacă pre aceia i-a numit dumnezei, către care a fost cuvântul lui Dumnezeu, și nu poate să se strice scriptura;
36. Pre carele Tatăl m-a sfințit, și m-a trimis în lume, voi ziceți: Că, hulă grăiești, pentru căci am zis, că Fiul lui Dumnezeu sunt?
37. De nu fac lucrurile Tatălui meu, să nu-mi credeți mie.
38. Iară de fac, deși nu-mi credeți mie, credeți lucrurilor; ca să înțelegeți și să credeți, că Tatăl este într-o mine, și eu într-o el.
39. Deci căutau iarăși să-l prinză pre el, și a ieșit din mâna lor.
40. Și a mers iarăși de ceea parte de Iordan, în locul unde a fost Ioan întâi botezând, și a rămas acolo.
41. Și mulți veneau la dânsul, și ziceau: Că Ioan nici un semn nu a făcut; iar toate câte a zis Ioan pentru Acesta, adevărate erau.
42. Și mulți au crezut acolo într-însul.

Cap. 11

1. Și era bolnav oarecare Lazăr din Betania, din satul Mariei și al Martei surorii ei.
2. Și era Maria ceea ce a uns pre Domnul cu mir, și a șters Picioarele lui cu părul capului ei, al căreia frate Lazăr era bolnav.

3. Deci au trimis surorile către el, zicând: Doamne, iată acela pre care iubești, este bolnav.
4. Iar Iisus auzind, a zis: Această boală nu este spre moarte, ci pentru Slava lui Dumnezeu, ca să se slăvească Fiul lui Dumnezeu printr-însa.
5. Și iubea Iisus pre Marta, și pre sora ei, și pre Lazăr.
6. Deci după ce ■ auzit că este bolnav, atunci s-a zăbovit în locul în care era, două zile.
7. Apoi după aceea a zis Ucenicilor: Să mergem iarăși în Iudeea.
8. Zis-au lui Ucenicii: Rabbi, acum te căutau pre tine Iudeii să te ucidă cu pietre, și iarăși mergi acolo?
9. Răspuns-a Iisus: Au nu douăsprezece ceasuri sunt în zi?
10. De va umbla cineva ziua, nu se va împiedica, că vede lumina lumii acesteia; iar de va umbla cineva noaptea, se va împiedica, că lumina nu este într-o el.
11. Acestea a zis; și după aceia a grăit lor: Lazăr prietenul nostru a adormit, ci merg ca să-l deștept pre el.
12. Deci i-au zis Ucenicii lui: Doamne, de a adormit, se va mântui.
13. Aceasta zicea Iisus pentru moartea lui; iar lor le părea că pentru adormirea somnului zice.
14. Deci atunci ■ zis Iisus lor arătat: Lazăr a murit.
15. Și mă bucur pentru voi, ca să credeți, că n-am fost acolo; ci să mergem la el.
16. Deci a zis Toma, care se numește geamăn, celorlalți împreună Ucenici: Să mergem și noi, ca să murim cu el.
17. Deci venind Iisus, l-a aflat pre el patru zile având acum în mormânt.
18. (Și era Betania aproape de Ierusalim, ca la cincisprezece stadii).
19. Și mulți din Iudei veniseră la Marta și Maria, ca să le mângâie pre ele pentru fratele lor.
20. Deci Marta, după ce a auzit că vine Iisus, ■ ieșit într-o întâmpinarea lui; iar Maria ședea în casă.
21. Și a zis Marta către Iisus: Doamne, de ai fi fost aici, fratele meu nu ar fi murit.
22. Ci și acum știu, că ori câte vei cere de la Dumnezeu, îți va da ție Dumnezeu.

23. Zis-a ei Iisus: Învia-va fratele tău.
24. Zis-a lui Marta: Știu că va învia la înviere în ziua cea de apoi.
25. Zis-a ei Iisus: Eu sunt Învierea, și Viața, cel ce crede întru mine, de va și muri, viu va fi.
26. Și tot cel ce este viu, și crede întru mine, nu va muri în veac. Crezi aceasta?
27. Zis-a lui: Așa este, Doamne; eu am crezut, că tu ești Hristosul Fiul lui Dumnezeu, cel ce ai venit în lume.
28. Și acestea zicând, s-a dus și a chemat pre Maria sora sa în taină, zicând: Învățătorul a venit, și te cheamă.
29. Aceea dacă a auzit, s-a sculat degrab, și a mers la dânsul.
30. Și încă nu venise Iisus în sat, ci era în locul unde l-a întâmpinat pre el Marta.
31. Iar Iudeii care erau cu dânsa în casă, și o mângâiau pre ea, văzând pre Maria că degrab s-a sculat, și a ieșit, au mers după dânsa, zicând: Că merge la mormânt, ca să plângă acolo.
32. Deci Maria venind unde era Iisus, și văzându-l pre el, ■ căzut la Picioarele lui, zicând lui: Doamne, de ai fi fost aici, nu ar fi murit fratele meu.
33. Iar Iisus dacă o a văzut pre dânsa plângând, și pre Iudeii care veniseră împreună cu dânsa plângând, s-a răstit cu Duhul, și s-a tulburat pre sine, și a zis: Unde l-ați pus pre el ?
34. Zis-au lui: Doamne, vino, și vezi.
35. Și a lăcrămat Iisus.
36. Deci ziceau Iudeii: Iată cum îl iubea pre el.
37. Iar unii dintr-înșii au zis: Au nu putea acesta, care a deschis ochii orbului, să facă ca și acesta să nu moară?
38. Deci Iisus iarăși răstindu-se întru sine, a mers la mormânt, și era peșteră, și piatră era preste dânsa.
39. Zis-a Iisus: Ridicați piatra. Zis-a lui sora mortului Marta: Doamne, pute, că este de patru zile.
40. Zis-a ei Iisus: Au nu ți-am spus ție, că de vei crede, vei vedea Slava lui Dumnezeu?
41. Și au ridicat piatra de unde era mortul zăcând. Iar Iisus și-a ridicat ochii săi în sus, și a zis: Părinte, mulțumescu-ți ție că m-ai ascultat.

42. Și eu știam, că pururea mă ascuți; ci pentru norodul care stă împrejur am zis, ca să crează, că tu m-ai trimis.
43. Și acestea zicând, a strigat cu glas mare: Lazăre, vino afară.
44. Și a ieșit cel mort, legate fiindu-i mâinile și picioarele cu fâșii, și fața lui cu mahramă era legată. Zis-a lor Iisus: Dezlegați-l pre el, și îl lăsați să meargă.
45. Deci mulți din Iudeii care venise la Maria, și au văzut cele ce a făcut Iisus, au crezut într-însul.
46. Iar oarecare din ei, au mers la Farisei, și le-au spus cele ce a făcut Iisus.
47. Deci au adunat Arhiereii și Fariseii sobor, și grăiau: Ce vom face? Că omul acesta multe semne face.
48. De îl vom lăsa pre el așa, toți vor crede într-însul, și vor veni Râmlienii și vor lua și locul nostru și neamul.
49. Iar unul oarecare dintr-înșii Caiafa, Arhiereu fiind al anului aceleuia, a zis lor: Voi nu știți nimic.
50. Nici gândiți, că de folos este nouă să moară un om pentru norod, și nu tot neamul să piară.
51. Iar aceasta nu de la sine o a zis, ci Arhiereu fiind al anului aceleuia, a prorocit, că vrea Iisus să moară pentru norod.
52. Și nu numai pentru norod, ci și ca pre fiii lui Dumnezeu cei risipiți să-i adune întru una.
53. Deci dintru acea zi s-au sfătuit ca să-l omoare pre el.
54. Deci Iisus nu mai umbla de față între Iudei, ci s-a dus de acolo într-o lature aproape de pustie, într-o cetate ce se cheamă Efrem; și acolo petrecea cu Ucenicii săi.
55. Și era aproape Paștele Iudeilor; și s-au suit mulți în Ierusalim din latura aceea mai înainte de Paști, ca să se curățească pre sine.
56. Deci căutau pre Iisus, și grăiau între eiși în Biserică stând: Ce vi se pare vouă, că au nu va veni la Praznic?
57. Și dăduse Arhiereii și Fariseii poruncă, ca de va ști cineva unde este, să vestească, ca să-l prinză pre el.

Cap. 12

1. Deci Iisus, mai înainte de Paști cu șase zile a venit în Betania, unde era Lazăr cel ce fusese mort, pre care l-a înviat din morți.
2. Și i-au făcut lui acolo cină, și Marta sluja, iar Lazăr era unul din cei ce ședea împreună cu dânsul.
3. Deci Maria luând o litră cu Mir de nard de credință de mult preț, a uns picioarele lui Iisus, și a șters cu părul său picioarele lui; iar casa s-a umplut de mirosul Mirului.
4. Zis-a drept aceea unul din Ucenicii lui, Iuda al lui Simon Iscarioteanul, care vrea să-l vândă pre el.
5. Pentru ce acest Mir nu s-a vândut în trei sute de dinari, și să se fi dat săracilor?
6. Iar aceasta o a zis, nu că pentru săraci îi era lui grijă, ci pentru că fur era, și punga avea, și ce se punea într-însa purta.
7. Și a zis Iisus: Lasă-o pre dânsa, spre ziua îngropării mele l-a păzit pre acesta.
8. Că pre săraci pururea îi aveți cu voi, iar pre mine nu mă aveți pururea.
9. Și a înțeles norod mult din Iudei că acolo este; și au venit nu pentru Iisus numai, ci ca să vadă și pre Lazăr, pre care l-a înviat din morți.
10. Și s-au sfătuit Arhiereii, ca și pre Lazăr să-l omoare.
11. Că mulți pentru el mergeau din Iudei, și credeau în Iisus.
12. Iar a doua zi norod mult care venise la Praznic, auzind că vine Iisus în Ierusalim,
13. Au luat stâlپări de finici, și au ieșit întru întâmpinarea lui, și strigau: Osana, Bine este cuvântat cel ce vine întru Numele Domnului, Împăratul lui Israil.
14. Și aflând Iisus un asin a șezut pre el, precum este scris:
15. Nu te teme Fiica Sionului; iată, Împăratul tău vine la tine, șezând pre mânzul asinei.
16. Iară pre acestea nu le-au cunoscut Ucenicii lui mai nainte; ci după ce s-a proslăvit Iisus, atunci și-au adus aminte, că acestea erau pentru el scrise, și acestea i-au făcut lui.
17. Mărturisea drept aceea norodul care era cu el, când pre Lazăr l-a strigat din mormânt, și l-a sculat pre el din morți.

18. Pentru aceea l-a și întâmpinat pre el norodul, căci a auzit că el a făcut această minune.
19. Deci au zis Fariseii între dâșii: Vedeți, că nimic nu folosiți; iată lumea merge după dânsul.
20. Și erau oarecare elini din cei ce se suiseră să se închine la praznic.
21. Deci aceștia s-au apropiat la Filip care era din Betsaida Galileei, și l-au rugat pre dânsul, grăind: Doamne, voim să vedem pre Iisus.
22. Venit-a Filip și a spus lui Andrei, și iarăși Andrei și Filip au spus lui Iisus.
23. Iar Iisus ■ răspuns lor, zicând: A venit ceasul ca să se proslăvească Fiul Omului.
24. Amin Amin grăiesc vouă: Grăunțul de Grâu căzând pre pământ, de nu va muri, el singur rămâne; iar de va muri, multă roadă aduce.
25. Cea ce își iubește sufletul său, pierde-l-va pre el; și cea ce își urăște sufletul său în lumea aceasta, în Viața cea veșnică îl va păzi pre el.
26. De slujește cineva mie, mie să-mi urmeze; și unde voi fi eu, acolo și sluga mea va fi. Și de va sluji cineva mie, îl va cinsti pre el Tatăl meu.
27. Acum Sufletul meu s-a tulburat, și ce voi zice? Părinte, mântuiește-mă pre mine de ceasul acesta; ci pentru aceasta am venit la ceasul acesta.
28. Părinte, proslăvește Numele tău. Deci a venit Glas din Cer: Și am proslăvit și iarăși voi proslăvi.
29. Iar norodul care sta, și auzea, zicea: Tunet se făcu. Alții ziceau: Înger grăi lui.
30. Răspuns-a lor Iisus, și a zis: Nu pentru mine s-a făcut glasul acesta, ci pentru voi.
31. Acum judecată este lumii acesteia; acum stăpânitorul lumii acesteia se va goni afară.
32. Și eu de mă voi înălța de pre pământ, pre toți voi trage la mine.
33. (Iar aceasta zicea, însemnând cu ce moarte vrea să moară.)
34. Răspuns-a lui norodul: Noi am auzit din lege, că Hristos petrece în veac; și cum tu zici, că se cade să se înalțe Fiul Omului? Cine este acesta Fiul Omului?

35. Deci a zis lor Iisus: Încă puțină vreme Lumina cu voi este; umblați până când aveți Lumina, ca să nu vă cuprindă pre voi întunericul; și cel ce umblă întru întuneric, nu știe unde merge.
36. Până când aveți Lumina, credeți în Lumină, ca fii ai Luminii să fiți. Acestea a grăit Iisus, și mergând s-a ascuns de dânșii.
37. Și atâtea semne făcând el înaintea lor, nu credeau într-însul;
38. Ca să se plinească cuvântul Isaiei Prorocul, pre carele l-a zis: Doamne, cine a crezut auzului nostru? Și Brațul Domnului cui s-a descoperit?
39. Pentru aceasta nu puteau să creadă, că iarăși a zis Isaia:
40. Au orbit ochii lor, și au împietrit inima lor; ca să nu vadă cu ochii, nici să înțeleagă cu inima, și se vor întoarce, și îi voi vindeca pre dânșii.
41. Acestea a zis Isaia, când a văzut Slava lui, și a grăit pentru dânsul.
42. Însă și din boieri mulți au crezut într-însul, dar pentru Farisei nu mărturiseau, ca să nu fie goniți din Sinagogă.
43. Că au iubit slava oamenilor mai mult decât Slava lui Dumnezeu.
44. Iar Iisus a strigat, și a zis: Cei ce crede întru mine, nu crede întru mine, ci întru cea ce m-a trimis pre mine.
45. Și cea ce mă vede pre mine, vede pre cea ce m-a trimis pre mine.
46. Eu Lumină în lume am venit, ca tot cea ce crede întru mine, întru întuneric să nu rămâie.
47. Și de va auzi cineva graiurile mele, și nu va crede, eu nu îl judec pre el; că nu am venit ca să judec lumea, ci ca să mântuiesc lumea.
48. Cei ce se leapădă de mine, și nu primește graiurile mele, are pre cea ce îl judecă pre el; cuvântul carele am grăit, acela îl va judeca pre el în ziua cea de apoi.
49. Că eu de la sinemi nu am grăit; ci Tatăl cea ce m-a trimis pre mine, acela poruncă mi-a dat, ce voi zice, și ce voi grăi.
50. Și știu, că porunca lui viață veșnică este. Deci cele ce grăiesc eu, precum mi-a zis mie Tatăl, așa grăiesc.

Cap. 13

1. Iar mai înainte de Praznicul Paștilor, știind Iisus că i-a venit lui ceasul, ca să se mute din lumea aceasta către Tatăl, iubind pre ai săi pre cei din lume, până în sfârșit (desăvârșit) i-a iubit pre ei.
2. Și cină făcându-se, (când diavolul acum pusese în inima Iudei al lui Simon Iscarioteanul, ca să-l vândă pre el);
3. Știind Iisus că toate i-a dat lui Tatăl în mâini, și cum că de la Dumnezeu a ieșit, și la Dumnezeu merge.
4. S-a sculat de la cină, și și-a pus Veșmintele; și luând fotă (ștergător) s-a încins.
5. După aceea ■ turnat apă în spălătoare, și ■ început ■ spăla picioarele Ucenicilor, și a le șterge cu fota cu care era încins.
6. Deci a venit la Simon Petru, și i-a zis lui acela: Doamne, au tu vei să-mi speli picioarele?
7. Răspuns-a Iisus, și i-a zis lui: Ceea ce fac eu, tu nu știi acum, iară vei cunoaște după acestea.
8. Zis-a Petru lui: Nu vei spăla picioarele mele în veac. Răspuns-a Iisus lui: De nu te voi spăla pre tine, nu ai parte cu mine.
9. Zis-a Simon Petru lui: Doamne, nu numai picioarele mele, ci și mâinile, și capul.
10. Zis-a Iisus lui: Cel spălat, nu are trebuință, fără numai picioarele a le spăla, ci este curat tot; și voi curați sunteți, dar nu toți.
11. Că știa pre cea ce vrea să-l vândă pre el; pentru aceea a zis: Că nu toți sunteți curați.
12. Deci după ce a spălat picioarele lor, și și-a luat veșmintele sale, șezând iarăși, a zis lor: Cunoașteți ce am făcut vouă?
13. Voi pre mine mă chemați: Învățătorul și Domnul; și bine ziceți, că sunt.
14. Deci de am spălat eu picioarele voastre, Domnul și Învățătorul, și voi datori sunteți unul altuia a spăla picioarele.
15. Că pildă am dat vouă, ca precum eu am făcut vouă, și voi să faceți.
16. Amin Amin zic vouă: Nu este sluga mai mare decât domnul său, nici solul mai mare decât cel ce l-a trimis pre el.
17. De știți acestea, fericiți sunteți, de le veți face.

18. Nu pentru toți voi grăiesc; eu știu pre care i-am ales; ci că să se împlinească scriptura: Cea ce mănâncă împreună cu mine pâine, a ridicat asupra mea călcâiul său.
19. De acum zic vouă, mai înainte de a se face, ca, când se va face, să credeți, că eu sunt.
20. Amin Amin grăiesc vouă: Cea ce primește pre carele voi trimite, pre mine mă primește; iară cea ce mă primește pre mine, primește pre cea ce m-a trimis pre mine.
21. Acestea zicând Iisus, s-a tulburat cu Duhul, și ■ mărturisit, și a zis: Amin Amin grăiesc vouă: Că unul din voi mă va vinde.
22. Căuta drept aceia unul la altul Ucenicii nepricepându-se pentru cine grăiește.
23. Și era unul din Ucenicii lui culcat pre sânul lui Iisus, pre care îl iubea Iisus.
24. Deci a făcut semn acestuia Simon Petru, să întrebe, cine ar fi de carele grăiește.
25. Și căzând acela pre Pieptul lui Iisus, a zis lui: Doamne, cine este?
26. Răspuns-a Iisus: Acela este, căruia Eu întingând pâinea voi da. Și întingând pâinea o a dat lui Iuda al lui Simon Iscarioteanul.
27. Și după pâine, atunci ■ intrat într-însul satana. Deci a zis Iisus lui: Ce vei să faci, fă mai îngrab.
28. Și aceasta nimenea din cei ce ședeau nu au cunoscut, pentru ce a zis lui.
29. Că unii socoteau, de vreme ce punga avea Iuda, că îi zice Iisus lui: Cumpără cele ce ne trebuiesc la praznic, sau săracilor să dea ceva.
30. Deci după ce a luat el pâinea, îndată a ieșit, și era noapte, când a ieșit.
31. Zis-a Iisus: Acum s-a proslăvit Fiul Omului, și Dumnezeu s-a proslăvit întru el.
32. Dacă s-a proslăvit Dumnezeu întru el, și Dumnezeu va proslăvi pre el întru sine, și îndatăși îl va proslăvi pre el.
33. Fiilor, încă puțin cu voi sunt: Căuta-mă-veți, și precum am zis Iudeilor, că unde eu merg, voi nu puteți veni, și vouă zic acum.
34. Poruncă nouă dau vouă, ca să vă iubiți unul pre altul, precum eu v-am iubit pre voi, ca și voi să vă iubiți unul pre altul.

35. Întru aceasta vor cunoaște toți, că ai mei Ucenici sunteți, de veți avea dragoste între voi.
36. Zis-a Simon Petru lui: Doamne, unde mergi? Răspuns-a Iisus lui: Unde merg eu, nu poți veni acum după mine, iar mai pre urmă vei veni după mine.
37. Zis-a Petru lui: Doamne, pentru ce nu pot veni după tine acum? Sufletul meu pentru tine voi pune.
38. Răspuns-a Iisus lui: Sufletul tău pentru mine îl vei pune? Amin Amin grăiesc ție: Nu va cânta cocoșul, până ce te vei lepăda de mine de trei ori.

Cap. 14

1. Să nu se tulbure inima voastră; credeți întru Dumnezeu, și întru mine credeți.
2. În casa Tatălui meu multe lăcașuri sunt; iar de nu, aş fi zis vouă, voi să merg să gătesc vouă loc.
3. Și de voi merge să gătesc vouă loc, iarăși voi veni; și vă voi lua pre voi la mine, ca unde sunt eu, și voi să fiți.
4. Și unde eu merg știți, și calea știți.
5. Zis-a Toma lui: Doamne, nu știm unde mergi; și cum putem să știm calea?
6. Zis-a Iisus lui: Eu sunt Calea, și Adevărul, și Viața; nimeni nu vine la Tatăl, fără numai prin mine.
7. De m-ați fi cunoscut pre mine, și pre Tatăl meu ați fi cunoscut; și de acum îl cunoașteți pre el, și l-ați văzut pre el.
8. Zis-a Filip lui: Doamne, arată nouă pre Tatăl, și ne va ajunge nouă.
9. Zis-a Iisus lui: Atâta vreme cu voi sunt, și nu m-ați cunoscut pre mine Filipe? Cel ce m-a văzut pre mine, a văzut pre Tatăl; și cum tu zici: Arată nouă pre Tatăl?
10. Nu crezi că eu întru Tatăl, și Tatăl întru mine este? Graiurile care eu vouă grăiesc, de la mine nu le grăiesc: Iară Tatăl cea ce petrece întru mine, acela face lucrurile.
11. Credeți mie, că eu întru Tatăl, și Tatăl întru mine este. Iar de nu, pentru lucrurile acestea credeți mie.

12. Amin Amin grăiesc vouă: Cea ce crede întru mine, lucrurile care eu fac, și acela va face, și mai mari decât acestea va face; că eu la Tatăl meu merg.
13. Și orice veți cere întru Numele meu, aceea voi face; ca să se proslăvească Tatăl întru Fiul.
14. Orice veți cere întru Numele meu, eu voi face.
15. De mă iubiți pre mine, Poruncile mele păziți.
16. Și eu voi ruga pre Tatăl, și alt Mângâietor va da vouă, ca să rămâie cu voi în veac;
17. Duhul Adevărului, pre care lumea nu îl poate primi, că nu îl vede pre el, nici îl cunoaște pre el; iar voi îl cunoașteți pre el, că cu voi petrece, și întru voi va fi.
18. Nu vă voi lăsa pre voi sărmani; voi veni la voi.
19. Încă puțin, și lumea pre mine nu mă va mai vedea; iar voi mă veți vedea pre mine; că eu viu sunt, și voi veți fi vii.
20. Întru acea zi veți cunoaște voi, că eu sunt întru Tatăl meu, și voi întru mine, și eu întru voi.
21. Cea ce are poruncile mele, și le păzește pre ele, acela este care mă iubește pre mine; și cea ce mă iubește pre mine, iubi-se-va de Tatăl meu, și eu îl voi iubi pre el, și mă voi arăta pre sine-mi lui.
22. Zis-a lui Iuda (nu Iscarioteanul): Doamne, ce poate fi, că nouă vei să te arăți, și nu lumii?
23. Răspuns-a Iisus, și a zis lui: De mă iubește cineva pre mine, Cuvântul meu va păzi; și Tatăl meu îl va iubi pre el, și la el vom veni, și lăcaș la dânsul vom face.
24. Cel ce nu mă iubește pre mine, cuvintele mele nu le păzește; și cuvântul care auziți, nu este al meu, ci al Tatălui celui ce m-a trimis pre mine.
25. Acestea am zis vouă, la voi petrecând.
26. Iar Mângâietorul Duhul cel Sfânt, pre care-l va trimite Tatăl întru Numele meu, acela pre voi vă va învăța toate, și va aduce aminte vouă toate cele ce am grăit vouă.
27. Pace las vouă, pacea mea dau vouă; nu precum lumea dă, Eu dau vouă. Să nu se tulbure inima voastră, nici să se spăimânteze.
28. Auzit-ați că eu am zis vouă: Merg, și voi veni la voi. De m-ați iubi pre mine, v-ați fi bucurat, căci am zis vouă, merg la Tatăl; că Tatăl meu mai mare decât mine este.

29. Și acum am zis vouă mai-nainte până ■ nu fi, ca, când va fi, să credeți.
30. Nu voi mai grăi multe cu voi; că vine stăpânitorul lumii acesteia, și întru mine nu are nimic.
31. Ci ca să cunoască lumea, că iubesc pre Tatăl, și precum mi-a poruncit mie Tatăl, așa fac. Sculați-vă, să mergem de aici.

Cap. 15

1. Eu sunt Buciumul viței cel adevărat, și Tatăl meu Lucrătorul este.
2. Toată vița care nu aduce roadă întru mine, o scoate pre ea; și toată care aduce roadă, o curățește pre ea, ca mai multă roadă să aducă.
3. Acum voi curăți sunteți, pentru cuvântul care am grăit vouă.
4. Rămâneți întru mine, și eu întru voi. Precum vița nu poate să aducă roadă din sine singură, de nu va rămânea în Bucium; așa nici voi, de nu veți rămânea întru mine.
5. Eu sunt Buciumul viței, voi vițele; cea ce rămâne întru mine, și eu întru el, acesta aduce roadă multă. Că fără de mine nu puteți face nimic.
6. De nu rămâne cineva întru mine, se scoate afară ca vița, și se usucă; și o adună pre ea, și în foc o aruncă, și arde.
7. De veți rămânea întru mine, și cuvintele mele de vor rămânea întru voi, orice veți vrea, veți cere, și se va face vouă.
8. Întru aceasta s-a proslăvit Tatăl meu, ca roadă multă să aduceți, și să vă faceți ai mei Ucenici.
9. Precum m-a iubit pre mine Tatăl, și eu v-am iubit pre voi; rămâneți întru dragostea mea.
10. De veți păzi poruncile mele, veți rămânea întru dragostea mea; precum eu poruncile Tatălui meu am păzit, și rămân întru dragostea lui.
11. Acestea am grăit vouă, ca bucuria mea întru voi să rămâie, și bucuria voastră să se plinească.
12. Aceasta este porunca mea, ca să vă iubiți unul pre altul, precum eu v-am iubit pre voi.
13. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca cineva sufletul său să-și pue pentru prietenii săi.

14. Voi prietenii mei sunteți, de veți face câte eu poruncesc vouă.
15. De acum nu vă mai zic vouă slugi; că sluga nu știe, ce face Domnul său; ci pre voi v-am zis prieteni; că toate câte am auzit de la Tatăl meu, am arătat vouă.
16. Nu voi m-ați ales pre mine, ci eu v-am ales pre voi, și v-am pus, ca voi să mergeți, și roadă să aduceți, și roada voastră să rămâie; ca orice veți cere de la Tatăl întru Numele meu, să dau vouă.
17. Acestea poruncesc vouă: Ca să vă iubiți unul pre altul.
18. De vă urăște pre voi lumea, știți că pre mine mai înainte decât pre voi m-a urât.
19. De ați fi din lume, lumea ar iubi pre al său; iar căci din lume nu sunteți, ci Eu v-am ales pre voi din lume; pentru aceasta urăște pre voi lumea.
20. Aduceți-vă aminte de cuvântul, care am grăit vouă: Nu este sluga mai mare decât domnul său. De m-au gonit pre mine, și pre voi vă vor goni; de au păzit cuvântul meu, și al vostru vor păzi.
21. Ci acestea toate vor face vouă pentru Numele meu; căci nu știu pre cela ce m-a trimis pre mine.
22. De nu aș fi venit, și aș fi grăit lor, păcat nu ar avea; iar acum răspuns nu au pentru păcatul lor.
23. Cela ce mă urăște pre mine, și pre Tatăl meu urăște.
24. De nu aș fi făcut lucruri întru ei, care nimenea altul n-a făcut, păcat nu ar avea; iar acum au și văzut, și m-au urât și pre mine, și pre Tatăl meu.
25. Ci ca să se împlinească cuvântul cel scris în legea lor: Că m-au urât în zadar.
26. Iar când va veni Mângâietorul, pre care eu voi trimite vouă de la Tatăl, (Duhul Adevărului, carele de la Tatăl se purcede), acela va mărturisi pentru mine.
27. Încă și voi mărturisiți, că din început cu mine sunteți.

Cap. 16

1. Acestea am grăit, ca să nu vă smintiți.
2. Scoate-vă-vor pre voi din Sinagoguri.
3. Și va veni vremea, ca tot cel ce va ucide pre voi, să i se pară că aduce slujbă lui Dumnezeu.

4. Și acestea vor face vouă, că nu au cunoscut pre Tatăl, nici pre mine.
5. Ci acestea toate am grăit vouă, ca dacă va veni vremea, să vă aduceți aminte de ele, că eu am spus vouă; și acestea vouă din început nu am spus, căci cu voi eram.
6. Iar acum merg la cela ce m-a trimis pre mine, și nimeni din voi nu mă întreabă: Unde mergi?
7. Ci căci acestea am grăit vouă, întristarea ■ umplut inima voastră.
8. Ci eu adevărul zic vouă: Că de folos este vouă, ca să mă duc Eu; că de nu mă voi duce Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; iar de mă voi duce, îl voi trimite pre el la voi.
9. Și venind acela, va vădi lumea de păcat, și de dreptate, și de judecată.
10. De păcat, căci nu cred întru mine;
11. Iar de dreptate, căci la Tatăl meu merg, și nu mă veți mai vedea pre mine.
12. Iar de judecată, căci stăpânitorul lumii acesteia s-a judecat; Încă multe am a zice vouă, ci nu puteți a le purta acum.
13. Iar când va veni acela, Duhul Adevărului, va povățui pre voi la tot adevărul, că nu va grăi de la sine, ci câte va auzi, va grăi, și cele viitoare va vesti vouă.
14. Acela pre mine mă va slăvi, că dintru al meu va lua, și va vesti vouă.
15. Toate câte are Tatăl, ale mele sunt; pentru aceasta am zis, că dintru al meu va lua, și va vesti vouă.
16. Puțin, și nu mă veți vedea; și iarăși puțin, și mă veți vedea. Că eu merg la Tatăl meu.
17. Deci au zis unii din Ucenicii lui între sine: Ce este aceasta ce zice nouă: Puțin, și nu mă veți vedea; și iarăși puțin, și mă veți vedea; și, Cum că eu merg la Tatăl meu?
18. Deci ziceau: Ce este aceasta ce zice, Puțin? Nu știm ce grăiește.
19. Deci a cunoscut Iisus, că vreau să-l întrebe pre el, și a zis lor: De aceasta vă întrebați între voi, căci am zis: Puțin, și nu mă veți vedea; și iarăși puțin și mă veți vedea?
20. Amin Amin grăiesc vouă: Că voi veți plânge și vă veți tângui, iar lumea se va bucura; și voi vă veți întrista, ci întristarea voastră întru bucurie se va întoarce.

21. Femeia când naște, întristare are, căci a sosit ceasul ei; iar dacă naște copilul, nu-și mai aduce aminte de scârbă pentru bucurie, căci s-a născut om în lume.
22. Deci și voi întristare acum aveți, ci iarăși vă voi vedea pre voi, și se va bucura inima voastră, și pre bucuria voastră nimenea nu o va lua de la voi.
23. Și întru acea zi pre mine nu mă veți întreba nimic. Amin Amin grăiesc vouă: Că orice veți cere de la Tatăl întru Numele meu, va da vouă.
24. Până acum nu ați cerut nimic întru Numele meu; cereți, și veți lua, ca bucuria voastră să fie deplin.
25. Acestea în pilde am grăit vouă; ci va veni ceasul, când nu voi mai grăi în pilde vouă, ci arătat pentru Tatăl voi vesti vouă.
26. Întru acea zi în Numele meu veți cere; și nu zic vouă, că eu voi ruga pre Tatăl pentru voi;
27. Că însuși Tatăl iubește pre voi, căci voi pre mine m-ați iubit, și ați crezut, că eu de la Dumnezeu am ieșit.
28. Ieșit-am de la Tatăl, și am venit în lume. Iarăși las lumea, și merg la Tatăl.
29. Zis-au lui Ucenicii: Iată, acum arătat grăiești, și nici o pildă nu zici.
30. Acum știm că știi toate, și nu-ți trebuie ca să te întrebe cineva; prin aceasta credem, că de la Dumnezeu ai ieșit.
31. Răspuns-a lor Iisus: Acum credeți?
32. Iată, vine vremea, și acum a sosit, ca să vă risipiți fiecare la ale sale, și pre mine singur mă veți lăsa. Dar nu sunt singur, că Tatăl meu cu mine este.
33. Acestea am grăit vouă, ca întru mine pace să aveți. În lume necaz veți avea, ci îndrăzniți, eu am biruit lumea.

Cap. 17

1. Acestea a grăit Iisus; și și-a ridicat ochii săi la Cer, și a zis: Părinte, a venit ceasul, Proslăvește pre Fiul tău, ca și Fiul tău să te proslăvească pre tine.
2. Precum ai dat lui stăpânire a tot trupul, ca tot ce ai dat lui, să le dea lor viață veșnică.

3. Și aceasta este viața cea veșnică, ca să te cunoască pre tine unul adevăratul Dumnezeu, și pre care ai trimis pre Iisus Hristos.
4. Eu te-am proslăvit pre tine pre pământ, lucrul am săvârșit, care ai dat mie ca să-l fac.
5. Și acum mă proslăvește tu Părinte la tine însuși, cu Slava care am avut la tine, mai înainte până ■ nu fi lumea.
6. Arătat-am Numele tău oamenilor, pre care ai dat mie din lume. Ai tăi erau, și mie i-ai dat pre ei, și cuvântul tău au păzit.
7. Acum au cunoscut, că toate câte ai dat mie de la tine sunt.
8. Pentru că cuvintele care ai dat mie, le-am dat lor; și ei au primit, și au cunoscut cu adevărat, că de la tine am ieșit, și au crezut că tu m-ai trimis.
9. Eu pentru aceștia mă rog, nu pentru lume mă rog, ci pentru aceștia, care ai dat mie, că ai tăi sunt.
10. Și ale mele toate ale tale sunt, și ale tale ale mele; și m-am proslăvit întru dânșii.
11. Și nu mai sunt în lume, și aceștia în lume sunt, și eu la tine vin. Părinte Sfinte, păzește-i pre dânșii întru Numele tău, pre care ai dat mie, ca să fie una precum și noi.
12. Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam pre ei întru Numele tău; pre care i-ai dat mie i-am păzit, și nimeni dintru dânșii n-a pierit, fără numai fiul pierzării ca să se plinească scriptura.
13. Iar acum la tine vin, și acestea grăiesc în lume, ca să aibă bucuria mea deplin întru ei.
14. Eu am dat lor cuvântul tău, și lumea i-a urât pre ei, căci nu sunt ei din lume, precum eu nu sunt din lume.
15. Nu mă rog ca să-i iei pre ei din lume, ci ca să-i păzești pre ei de cel viclean.
16. Din lume nu sunt ei, precum eu din lume nu sunt.
17. Sfintește-i pre ei întru Adevărul tău, Cuvântul tău adevăr este.
18. Precum pre mine m-ai trimis în lume, și eu i-am trimis pre ei în lume.
19. Și pentru dânșii eu mă Sfintesc pre sine-mi, ca și ei să fie sfințiți întru adevăr.
20. Și nu numai pentru aceștia mă rog, ci și pentru cei ce vor crede prin cuvântul lor întru mine.

21. Ca toți una să fie, precum tu Părinte întru mine, și eu întru tine, ca și aceștia întru noi una să fie; ca să creadă lumea că tu m-ai trimis.
22. Și eu slava, care mi-ai dat mie, o am dat lor; ca să fie una, precum Noi una suntem.
23. Eu întru ei, și Tu întru mine, ca să fie ei desăvârșit întru una, și ca să cunoască lumea, că Tu m-ai trimis, și i-ai iubit pre ei, precum pre mine m-ai iubit.
24. Părinte, pre care i-ai dat mie, voiesc ca unde sunt Eu, și aceia să fie împreună cu mine; ca să vadă slava mea, care ai dat mie, (pentru că m-ai iubit pre mine) mai nainte de întemeierea lumii.
25. Părinte Drepte, și lumea pre tine nu te-a cunoscut, iar eu te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că tu m-ai trimis pre mine.
26. Și am arătat lor Numele tău, și-l voi arăta; ca dragostea cu care m-ai iubit pre mine, întru dânșii să fie, și eu întru ei.

Cap. 18

1. Acestea grăind Iisus, a ieșit împreună cu Ucenicii săi de cea parte de pârâul Cedrilor, unde era o grădină, întru care a intrat el, și Ucenicii lui.
2. Și știa și Iuda, cel ce l-a vândut pre el, locul; căci de multe ori se aduna Iisus acolo cu Ucenicii săi.
3. Deci Iuda luând oaste, și de la Arhierei, și de la Farisei slugi, a venit acolo cu felinare, și cu făclii, și cu arme.
4. Iar Iisus știind toate cele ce erau să vie asupra lui, ieșind a zis lor: Pre cine căutați?
5. Răspuns-au lui: Pre Iisus Nazarineanul. Zis-a lor Iisus: Eu sunt. Și sta și Iuda cel ce îl vânduse pre el împreună cu dânșii.
6. Deci după ce a zis lor: Că eu sunt, s-au întors ei înapoi, și au căzut jos.
7. Și iarăși i-a întrebat pre ei: Pre cine căutați? Iar ei au zis: Pre Iisus Nazarineanul.
8. Răspuns-a Iisus, și a zis: Am spus vouă că eu sunt; deci de mă căutați pre mine, lăsați pre aceștia să se ducă.

9. Ca să se plinească cuvântul, care a zis: Pre care i-ai dat mie, nu am pierdut dintru dânșii nici pre unul.
10. Iar Simon Petru având sabie, o a scos pre ea, și a lovit pre sluga Arhiereului, și i-a tăiat urechea lui cea dreaptă; și era numele slugii Malh.
11. Și a zis Iisus lui Petru: Bagă sabia ta în teacă. Paharul, care mi-a dat mie Tatăl, au nu-l voi bea pre el?
12. Deci oastea și Căpetenia cea preste o mie, și slugile Iudeilor, au prins pre Iisus, și l-au legat pre el.
13. Și l-au dus pre el la Ana întâi, că era socrul Caiafii, care era Arhiereu al anului aceluia.
14. Și era Caiafa, cel ce ■ sfătuit pre Iudei, că de folos este să moară un om pentru norod.
15. Și mergea după Iisus Simon Petru, și celălalt Ucenic; iar Ucenicul acela era cunoscut Arhiereului, și a intrat împreună cu Iisus în curtea Arhiereului.
16. Iar Petru a stătut la ușă afară. Deci a ieșit celălalt Ucenic, care era cunoscut Arhiereului, și a zis portăriței, și a băgat înlăuntru pre Petru.
17. Și a zis lui Petru slujnica portărița: Au (nu cumva) și tu ești din Ucenicii omului acestuia? Zis-a acela: Nu sunt.
18. Și sta slugile și slujitorii care făcuseră foc, că era frig, și se încălzeau, și era cu ei Petru stând, și încălzindu-se.
19. Deci Arhiereul a întrebat pre Iisus de Ucenicii lui, și de învățătura lui.
20. Răspuns-a Iisus lui: Eu de față am grăit lumii; Eu totdeauna am învățat în Sinagogă, și în Biserică, unde toți Iudeii se adună; și întru ascuns nu am grăit nimic.
21. Ce mă întrebi? Întreabă pre cei ce au auzit, ce am grăit lor; iată aceștia știu cele ce am grăit eu.
22. Și acestea zicând el, unul din slugile ce sta înaintea, a dat palmă lui Iisus, zicând: Așa răspunzi Arhiereului?
23. Răspuns-a Iisus lui: De am grăit rău, mărturisește de rău; iar de am grăit bine, ce mă bați?
24. Deci l-a trimis pre el Ana legat la Caiafa Arhiereul.
25. Și era Simon Petru stând, și încălzindu-se; deci ziseră lui: Au și tu din Ucenicii lui ești? Iar el s-a lepădat, și a zis: Nu sunt.

26. Zis-a lui unul din slugile Arhiereului, rudenie fiind al celui ce i-a tăiat Petru urechea: Au nu te-am văzut eu în grădină cu dânsul?
27. Și iarăși s-a lepădat Petru; și îndatăși a cântat cocoșul.
28. Deci aduc pre Iisus de la Caiafa în divan, și era dimineață; și ei nu au intrat în divan ca să nu se spurce, ci ca să mănânce Paștile.
29. Ieșit-a drept aceea Pilat la ei, și a zis: Ce pâra aduceți asupra omului acestuia?
30. Răspuns-au și au zis: De nu ar fi fost acesta făcător de rele, nu l-am fi dat pre el ție.
31. Deci a zis lor Pilat: Luați-l pre el voi, și duple legea voastră judecați-l pre el. Și au zis lui Iudeii: Nouă nu este cu puțință să omorâm pre nimenea.
32. Ca cuvântul lui Iisus să se plinească care a zis, însemnând cu ce moarte vrea să moară.
33. Și a intrat iarăși în divan Pilat, și a chemat pre Iisus, și i-a zis lui: Tu ești Împăratul Iudeilor?
34. Răspuns-a Iisus lui: De la tine tu zici aceasta, sau alții au grăit ție pentru mine?
35. Răspuns-a Pilat: Au doară eu Iudeu sunt? Neamul tău și Arhiereii te-au dat pre tine mie, ce ai făcut?
36. Răspuns-a Iisus: Împărăția mea nu este din lumea aceasta, de ar fi fost din lumea aceasta Împărăția mea, slugile mele s-ar fi nevoit, ca să nu mă fi dat Iudeilor; iar acum Împărăția mea nu este de aici.
37. Deci a zis Pilat lui: Au Împărat ești tu? Răspuns-a Iisus: Tu zici, că Împărat sunt eu; Eu spre aceasta m-am născut, și spre aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul. Tot cel ce este din adevăr, ascultă Glasul meu.
38. Zis-a Pilat lui: Ce este adevărul? Și aceasta zicând, iarăși a ieșit la Iudei, și a zis lor: Eu nici o vină nu aflu întru el.
39. Ci este vouă obicei, ca să vă slobozesc pre unul la Paști; deci voiți să vă slobozesc vouă pre Împăratul Iudeilor?
40. Strigat-au drept aceia iarăși toți, zicând: Nu pre acesta, ci pre Baraba, și era Baraba tâlhar.

Cap. 19

1. Deci atunci a luat Pilat pre Iisus, și l-a bătut.
2. Și ostașii împletind cunună de spini, au pus în Capul lui, și cu haină mohorâtă l-au îmbrăcat pre el.
3. Și îi ziceau: Bucură-te Împăratul Iudeilor, și îi da lui palme.
4. Deci a ieșit iarăși afară Pilat, și ■ zis lor: Iată, aduc vouă pre el afară, ca să cunoașteți, că întru dânsul nici o vină nu aflu.
5. Deci a ieșit Iisus afară, purtând cununa cea de spini, și haina cea mohorâtă. Și a zis lor: Iată omul.
6. Iar dacă l-au văzut pre el Arhiereii, și slugile, au strigat, zicând: Răstignește-l, răstignește-l pre el. Zis-a lor Pilat: Luați-l pre el voi, și-l răstigniți; căci eu nu aflu întru el vină.
7. Răspuns-au lui Iudeii: Noi lege avem, și duple legea noastră dator este să moară, căci pre sine Fiu al lui Dumnezeu s-a făcut.
8. Iar dacă ■ auzit Pilat acest cuvânt, mai mult s-a temut.
9. Și a intrat în divan iarăși, și a zis lui Iisus: De unde ești tu? Iar Iisus răspuns nu i-a dat lui.
10. Deci a zis Pilat lui: Mie nu grăiești? Au nu știi că putere am să te răstignesc, și putere am să te slobozesc?
11. Răspuns-a Iisus: Nu ai avea nici o putere asupra mea, de nu ar fi fost dat ție de sus. Pentru aceasta cel ce m-a dat ție, mai mare păcat are.
12. Dintru aceasta căuta Pilat să-l slobozească pre el; iar Iudeii strigau, zicând: De vei slobozi pre acesta, nu ești prieten Cezarului. Tot cel ce se face pre sineși împărat, stă împotriva Cezarului.
13. Deci Pilat auzind cuvântul acesta, a scos afară pre Iisus, și a șezut pre scaun la judecată, în locul ce se cheamă Pardosit cu pietre, iar evreește Gabbata.
14. Și era Vinerea Paștilor, și ceasul ca la al șaselea, și a zis Iudeilor: Iată Împăratul vostru.
15. Iar ei au strigat: Ia-l, ia-l, răstignește-l pre el. Zis-a lor Pilat: Pre Împăratul vostru să-l răstignesc? Răspuns-au Arhiereii: Nu avem împărat, fără numai pre Cezarul.
16. Deci atunci l-a dat pre el lor, ca să se răstignească. Și au luat pre Iisus, și l-au dus ca să-l răstignească.

17. Și ducându-și Crucea sa, a ieșit la locul ce se cheamă al Căpățânii, care se zice evreește Golgota.
18. Unde l-au răstignit pre el, și împreună cu el alți doi, de o parte și de alta, și în mijloc pre Iisus.
19. Și a scris și titlu Pilat, și l-a pus pre Cruce. Și era scris: **IISUS NAZARINEANUL ÎMPĂRATUL IUDEILOR.**
20. Și pre acest titlu mulți din Iudei l-au citit; căci aproape era de cetate locul, unde s-a răstignit Iisus. Și era scris: evreește, elinește, râmlenește.
21. Deci au zis lui Pilat Arhieriei Iudeilor: Nu scrie, Împăratul Iudeilor, ci cum că el a zis, Împărat sunt al Iudeilor.
22. Răspuns-a Pilat: Ceea ce am scris, am scris.
23. Iar ostașii dacă au răstignit pre Iisus, au luat hainele lui, (și le-au făcut patru părți, fieștecăruia ostaș parte), și Cămașa. Și era Cămașa necusută, de sus țesută preste tot.
24. Și au zis întru dânșii, să nu o sfâșiem pre aceasta, ci să aruncăm sorți pentru dânsa, a căruia va fi, ca să se plinească scriptura ce zice: Împărțit-au hainele mele loruși, și pentru Cămașa mea au aruncat sorți. Deci ostașii acestea au făcut.
25. Și sta lângă Crucea lui Iisus, Muma lui, și sora mumei lui, Maria a lui Cleopa, și Maria Magdalena.
26. Deci Iisus văzând pre Maica sa, și pre Ucenicul stând, pre care iubea, ■ zis Maicii sale: Femeie, iată Fiul tău.
27. După aceea a zis Ucenicului: iată Muma ta; și dintru acel ceas o a luat pre dânsa Ucenicul întru ale sale.
28. După aceea știind Iisus că toate s-au săvârșit, ca să se plinească scriptura, a zis: Mi-e sete.
29. Și era acolo un vas plin de oțet; iar ei umplând un burete de oțet, și în isop punându-l, l-au adus la gura lui.
30. Deci dacă a luat oțetul Iisus, a zis: Săvârșitu-s-a; și plecându-și Capul, și-a dat Duhul.
31. Iar Iudeii, ca să nu rămână pre Cruce Trupurile Sâmbăta, de vreme ce Vineri era, (că era mare ziua Sâmbetei aceia). Au rugat pre Pilat, ca să le zdrobească lor fluierile, și să-i ridice.
32. Deci au venit ostașii, și celui dintâi i-au zdrobit fluierile, și celui alt ce s-a răstignit împreună cu el.

33. Iar la Iisus venind, dacă l-au văzut pre el că atunci murise, nu i-au zdrobit lui fluierile;
34. Ci unul din ostași cu sulita Coasta lui a împuns, și îndată a ieșit Sânge și Apă.
35. Și cel ce a văzut a mărturisit, și adevărată este mărturisirea lui;
36. Și acela știe că adevărate zice, ca și voi să credeți. Că s-au făcut acestea, ca să se îplinească scriptura: Os nu se va zdrobi dintr-însul.
37. Și iarăși altă scriptură zice: Vedeau-vor pre carele l-au împuns.
38. Iar după acestea a rugat pre Pilat Iosif cel din Arimateea, (fiind și el ucenic al lui Iisus, dar întru ascuns pentru frica Iudeilor), ca să ia trupul lui Iisus; și a dat voie Pilat. Deci a venit și a luat Trupul lui Iisus.
39. Și a venit și Nicodim, cel ce venise la Iisus noaptea mai nainte, aducând amestecătură de Smirnă și de aloe ca la o sută de litre.
40. Și au luat Trupul lui Iisus, și l-au înfășurat pre el în giulgiuri cu mirezme, precum este obiceiul Iudeilor a îngropa.
41. Și era grădină în locul unde s-a răstignit, și în grădină mormânt nou, întru care nimenea niciodată nu se pusese.
42. Deci acolo pentru Vinerea Iudeilor, căci aproape era mormântul, au pus pre Iisus.

Cap. 20

1. Iar întru una din Sâmbete a venit Maria Magdalena de dimineață, încă întunec fiind, la mormânt; și a văzut piatra luată de pre mormânt.
2. Deci ■ alergat aceea, și a venit la Simon Petru, și la celălalt Ucenic, pre care iubea Iisus, și a zis lor: Au luat pre Domnul din mormânt, și nu știm unde l-au pus pre el.
3. Deci a ieșit Petru, și celălalt Ucenic, și veneau la mormânt.
4. Și alergau amândoi împreună; și celălalt Ucenic a alergat înainte mai curând decât Petru, și ■ venit mai întâi el la mormânt.
5. Și plecându-se, a văzut giulgiurile zăcând; dar nu a intrat.
6. A venit și Simon Petru urmându-i lui, și ■ intrat în mormânt, și a văzut giulgiurile singure zăcând.

7. Și mahrama care a fost pre Capul lui, nu cu giulgiurile zăcând, ci deosebi învăluită într-un loc.
8. Deci atunci a intrat și celălalt Ucenic, care venise întâi la mormânt, și a văzut și a crezut.
9. Că încă nu știa scriptura, că trebuia să învieze el din morți.
10. Și s-au dus iarăși întru sine Ucenicii.
11. Iar Maria sta la mormânt plângând afară; și plângând, s-a plecat în mormânt.
12. Și a văzut doi Îngeri în veșminte albe șezând, unul de către Cap și altul de către picioare, unde zăcuse Trupul lui Iisus.
13. Și au zis ei aceia: Femeie, ce plângi? Zis-a lor: Că au luat pre Domnul meu, și nu știu unde l-au pus pre dânsul.
14. Și acestea zicând, s-a întors înapoi, și a văzut pre Iisus stând, și nu știa că Iisus este.
15. Zis-a ei Iisus: Femeie, ce plângi? Pre cine cauți? Iar ei părăndu-i-se că este grădinarul, ■ zis lui: Doamne, de l-ai luat tu pre el, spune-mi mie, unde l-ai pus pre dânsul; și eu voi lua pre el.
16. Zis-a ei Iisus: Marie. Întorcându-se aceea, a zis lui: Rabbuni, ce se zice Învățătorule.
17. Zis-a ei Iisus: Nu te atinge de mine, că încă nu m-am suit la Tatăl meu; ci mergi la frații mei, și spune lor: Mă sui la Tatăl meu și Tatăl vostru, și Dumnezeuul meu și Dumnezeuul vostru.
18. A venit Maria Magdalena, vestind Ucenicilor, că a văzut pre Domnul, și acestea a zis ei.
19. Deci fiind seară în ziua aceea într-o una din Sâmbete, și ușile fiind încuiate, unde erau Ucenicii adunați pentru frica Iudeilor, venit-a Iisus, și a stătut în mijloc, și a zis lor: Pace vouă.
20. Și aceasta zicând, a arătat lor Măinile, și Coasta sa; și s-au bucurat Ucenicii văzând pre Domnul.
21. Deci a zis lor Iisus iarăși: Pace vouă; precum m-a trimis pre mine Tatăl, și Eu trimit pre voi.
22. Și aceasta zicând: A suflat, și a zis lor: Luați Duh Sfânt.
23. Căroră veți ierta păcatele, se vor ierta lor; și căroră le veți ține, vor fi ținute.
24. Iar Toma, unul din cei doisprezece, care se zice Geamăn, nu era cu dânsii când a venit Iisus.

25. Deci au zis lui ceilalți Ucenici: Am văzut pre Domnul. Iar el le-a zis lor: De nu voi vedea în mâinile lui semnul cuielor, și de nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și de nu voi pune mâna mea în coasta lui, nu voi crede.
26. Și după opt zile iarăși erau înlăuntru Ucenicii lui, și Toma cu dânsii. Venit-a Iisus, fiind ușile încuiate, și a stătut în mijloc, și a zis: Pace vouă. Apoi a zis Tomii:
27. Adu-ți degetul tău încoace, și vezi mâinile mele; și adu mâna ta, și o pune în coasta mea; și nu fii necredincios, ci credincios.
28. Și ■ răspuns Toma, și a zis lui: Domnul meu, și Dumnezeuul meu.
29. Zis-a Iisus lui: Căci m-ai văzut pre mine, Tomo, ai crezut; fericiți cei ce nu au văzut, și au crezut.
30. Multe încă și alte semne a făcut Iisus înaintea Ucenicilor săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta.
31. Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristos Fiul lui Dumnezeu; și crezând, viață să aveți întru Numele lui.

Cap. 21

1. După aceasta iarăși s-a arătat pre sine Iisus Ucenicilor săi, sculându-se din morți, la marea Tiberiadei; și s-a arătat așa:
2. Era împreună Simon Petru, și Toma care se zice geamăn, și Natanail cel din Cana-Galileei, și fiii lui Zevedei, și alți doi din Ucenicii lui.
3. Zis-a lor Simon Petru: Mă duc să vânez pește, zis-au ei lui: Mergem și noi împreună cu tine, și au ieșit, și s-au suit în corabie îndată, și întru acea noapte nu au prins nimic.
4. Iar dacă s-a făcut dimineață, a stătut Iisus la țărături; dar nu știau Ucenicii că Iisus este.
5. Deci a zis lor Iisus: Fiilor, nu cumva aveți ceva de mâncare? Răspuns-au lui: Nu.
6. Iar el a zis lor: Aruncați mreaja de-a dreapta parte a corăbiei, și veți afla. Și au aruncat, și nu mai puteau să o tragă pre ea de mulțimea peștilor.

7. Zis-a drept aceea Ucenicul acela, pre care iubea Iisus, lui Petru: Domnul este. Iar Simon Petru auzind că Domnul este, cu ependitul s-a încins, (că era gol), și s-a aruncat în mare.
8. Iar ceilalți Ucenici cu corăbioara au venit, (căci nu erau departe de pământ, ci ca la două sute de coți), trăgând mreaja cu peștii.
9. Deci dacă au ieșit la pământ, au văzut jeratec stând, și pește pus deasupra, și pâine.
10. Zis-a lor Iisus: Aduceți din peștii care ați prins acum.
11. S-a suit Simon Petru, și a tras mreaja la uscat, plină de pești mari, o sută cincizeci și trei, și atâția fiind, nu s-a rupt mreaja.
12. Zis-a lor Iisus: Veniți de prânziți. Și nimeni nu cuteza din Ucenici să-l întrebe pre el, Tu cine ești? Știind că Domnul este.
13. Și a venit Iisus, și a luat pâinea, și le-a dat lor; și peștele așijderea.
14. Cu aceasta acum a treia oară s-a arătat Iisus Ucenicilor săi, după ce s-a sculat din morți.
15. Deci dacă au prânzit, a zis lui Simon Petru Iisus: Simone al lui Iona iubești-mă mai mult decât aceștia? Zis-a lui: Așa Doamne, tu știi, că te iubesc. Zis-a lui: Paște mieluseii mei.
16. Zis-a lui iarăși a doua oară: Simone al lui Iona iubești-mă? Răspuns-a lui: Așa Doamne, tu știi, că te iubesc. Zis-a lui: Păstorește oile mele.
17. Zis-a lui a treia oară: Simone al lui Iona iubești-mă? S-a mâhnit Petru, căci a zis lui a treia oară: Iubești-mă? Și a zis lui: Doamne, tu toate știi, tu știi că te iubesc.
18. Zis-a Iisus lui: Paște oile mele. Amin Amin zic ție: Când erai mai tânăr, te încingeai pre tine însuși, și umblai unde vrei; iar după ce vei îmbătrâni, vei întinde mâinile tale, și altul te va încinge, și te va duce, unde tu nu voiești.
19. Și aceasta a zis, însemnând, cu ce moarte va slăvi pre Dumnezeu. Și aceasta grăind, a zis lui: Urmează mie.
20. Iar întorcându-se Petru, a văzut pre Ucenicul, pre care iubea Iisus, mergând după el, care a și căzut la cină pre Pieptul lui, și a zis: Doamne, cine este cela ce va să te vânză.
21. Pre acela văzându-l Petru, a zis lui Iisus: Doamne, dar acesta ce?
22. Zis-a Iisus lui: De voi vrea să rămână acesta până voi veni, ce-ți este ție? Tu urmează mie.

23. Deci ■ ieșit cuvântul acesta între frați, că Ucenicul acesta nu va muri; și nu a zis Iisus lui, că nu va muri; ci, de voi vrea să rămână acesta până voi veni, ce-ți este ție?
24. Acesta este Ucenicul, care mărturisește pentru acestea, și a scris acestea. Și știm că adevărată este mărturia lui.
25. Sunt încă și altele multe câte a făcut Iisus, care de s-ar fi scris câte una, nici în lumea aceasta (mi se pare) că nu ar încăpea Cărțile ce s-ar fi scris. Amin.

Faptele Sfinților Apostoli

Cap. 1

1. Cuvântul cel dintâi am făcut o Teofile, pentru toate, cele ce a început Iisus a face și a învăța.
2. Până în ziua, întru care poruncind Apostolilor prin Duhul Sfânt, pre care a ales, s-a Înălțat.
3. Căroră s-a și pus înainte pre sineși viu după Patima sa în multe semne, prin patruzeci de zile arătându-se lor, și grăind cele pentru Împărăția lui Dumnezeu.
4. Și cu dânșii petrecând, le-a poruncit lor, de la Ierusalim să nu se despartă: Ci să aștepte făgăduința Tatălui, care ați auzit de la mine.
5. Căci Ioan a botezat cu apă, iar voi vă veți boteza cu Duh Sfânt, nu după multe zilele acestea.
6. Iar ei adunându-se l-au întrebat pre dânsul, zicând: Doamne, au întru acest an vei să așezi Împărăția lui Israil?
7. Iar el a zis către dânșii: Nu este vouă a ști anii, sau vremile, care Tatăl le-a pus întru a sa stăpânire.
8. Ci veți lua putere venind Duhul Sfânt peste voi. Și veți fi mie mărturii, în Ierusalim, și în toată Iudeea, și Samaria, și până la marginea pământului.
9. Și acestea zicând, privind ei s-a Înălțat, și Nor l-a luat pre el de la ochii lor.
10. Și căutând ei la Cer, când mergea el, iată doi bărbați au stătut înaintea lor în veșminte albe.
11. Care au și zis: Bărbați Galileeni, ce stați căutând spre Cer? Acest Iisus care s-a înălțat de la voi la Cer, așa va veni precum l-ați văzut pre el mergând la Cer.
12. Atunci s-au întors Apostolii în Ierusalim, de la muntele ce se cheamă Eleon, care este aproape de Ierusalim, calea Sâmbetei având.

13. Și dacă au intrat, s-au suit în casa de sus (în foișor) unde locuia Petru, și Iacob, și Ioan, și Andrei, și Filip, Toma, Vartolomeu, și Matei, Iacov al lui Alfeu, și Simon Zilotul, și Iuda al lui Iacov.
14. Aceștia toți erau așteptând cu un cuget (cu un suflet) în rugăciune, și în cerere, cu femeile, și cu Maria Muma lui Iisus, și cu frații lui.
15. Și în zilele acelea, sculându-se Petru în mijlocul Ucenicilor, ■ zis: (și era mulțime de nume împreună, ca la o sută și douăzeci)
16. Bărbați frați, se cădea a se plini scriptura aceasta, care a zis mai înainte Duhul Sfânt prin gura lui David, pentru Iuda, care s-a făcut povață celor ce au prins pre Iisus.
17. Căci numărat era împreună cu noi, și luase soarta slujbei acesteia.
18. Deci acesta a câștigat loc din plata nedreptății, și căzut fiind a pleznit peste mijloc și s-au vărsat toate măruntaiele lui.
19. Și s-a făcut aceasta cunoscută la toți cei ce locuiau în Ierusalim, cât s-a chemat locul acela, cu limba lor, Akeldama, adică loc al sângelui.
20. Pentru că scris este în Cartea Psalmilor: Facă-se curtea lui pustie, și să nu fie cine să locuiască întru ea, și Episcopia lui să o ia altul.
21. Deci se cuvine dintru acești bărbați care se adunau cu noi, în toată vremea, întru care intra și ieșea între noi Domnul Iisus.
22. Începând de la botezul lui Ioan, până în ziua întru care s-a Înălțat de la noi, să fie mărturie Învierii lui cu noi, unul dintru aceștia.
23. Și au pus pre doi, pre Iosif ce se cheamă Varsava, care s-a numit Iust, și pe Matia.
24. Și rugându-se, au zis: Tu Doamne care știi inimile tuturor, arată dintru acești doi pe unul, care ai ales.
25. Să ia soarta slujbei și Apostoliei acesteia, dintru care a căzut Iuda, să meargă în locul lui.
26. Și au dat sorții lor. Și a căzut soarta pe Matia; și s-a numărat cu cei unsprezece Apostoli.

Cap. 2

1. Și dacă s-a plinit ziua Praznicului a cincizeci de zile, erau toți Apostolii împreună adunați la un loc.
2. Și s-a făcut fără de veste din Cer sunet, ca de suflare de vifor ce vine repede; și a umplut toată casa unde ședeau.
3. Și li s-au arătat lor limbi împărțite ca de foc; și au șezut pre fieștecăre din ei.
4. Și s-au umplut toți de Duh Sfânt, și au început a grăi întru alte limbi, precum le da lor Duhul a grăi.
5. Și erau în Ierusalim locuitori Iudei, bărbați cucernici, dintru tot neamul ce este sub Cer.
6. Și făcându-se glasul acela, s-a adunat mulțimea, și s-au tulburat. Căci auzea fieștecăre pre ei grăind în limba sa.
7. Și se spăimântau toți și se mirau zicând unul către altul: Au nu sunt aceștia ce grăiesc toți Galileeni?
8. Și cum noi auzim fieștecăre limba noastră, întru care ne-am născut?
9. Partenii, și Midenii, și Elamitenii, și care locuiesc în Mesopotamia, în Iudeea, și în Capadocia, în Pont, și în Asia.
10. În Frigia, și în Pamfilia, în Egipt, și în părțile Libiei cele de lângă Kirini, și nemernicii Romani, Iudeii, și Veneticii.
11. Criterii, și Arabii, auzim pre ei grăind în limbile noastre măririle lui Dumnezeu.
12. Și se spăimântau toți și se mirau, zicând unul către altul: Ce va să fie aceasta?
13. Iar alții batjocorind ziceau, că de must sunt plini.
14. Și stând Petru cu cei unsprezece, și-a ridicat glasul său și a zis lor: Bărbați Iudei și toți care locuiți în Ierusalim, aceasta vouă să vă fie știută, și ascultați cuvintele mele.
15. Pentru că nu precum se pare vouă, aceștia sunt beți; că este al treilea ceas din zi.
16. Ci aceasta este ce s-a zis prin Prorocul Ioil:
17. Și va fi în zilele cele de apoi, (zice Domnul), turna-voi din Duhul meu peste tot trupul, și vor prorocii feciorii voștri, și fetele voastre, și tinerii voștri vedenii vor vedea, și Bătrânii voștri visuri vor visa.

18. Încă și peste slugile mele, și peste slujnicele mele în zilele acelea voi turna din Duhul meu, și vor proroci.
19. Și voi da minuni în Cer sus, și semne pre pământ jos, sânge, și foc, și fumegare de fum.
20. Soarele se va întoarce întru întuneric, și luna în sânge, mai înainte până ce va veni ziua Domnului cea mare și luminată.
21. Și va fi tot cela ce va chema Numele Domnului, se va mântui.
22. Bărbați Israiliteni, ascultați cuvintele acestea: Pre Iisus Nazarineanul, bărbat de la Dumnezeu arătat la voi cu puteri, și cu minuni, și cu semne, care a făcut printr-însul Dumnezeu în mijlocul vostru, precum și voi știți.
23. Pre acesta după sfatul cel rânduit, și după mai înainte știința lui Dumnezeu dat luându-l, prin mâinile celor fără de lege răstignindu-l l-ați omorât.
24. Pre care Dumnezeu l-a Înviat, stricând durerile morții, pentru că nu era cu puțință a fi el de dânsa ținut.
25. Că David grăiește pentru dânsul: Văzut-am pre Domnul înaintea mea pururea; că de-a dreapta mea este ca să nu mă clatin.
26. Pentru aceasta s-a veselit inima mea, și s-a bucurat limba mea, încă și trupul meu se va sălășlui spre nădejde.
27. Că nu vei lăsa sufletul meu în iad, nici nu vei da pre cel Cuvios al tău să vadă stricăciune.
28. Cunoscute ai făcut mie căile vieții, umplea-mă-vei de veselie cu fața ta.
29. Bărbați frați, cade-se (se poate) a grăi cu îndrăznire către voi: Pentru Patriarhul David, că a și murit și s-a și îngropat, și mormântul lui este între noi până în ziua aceasta.
30. Deci Proroc fiind, și știind că cu jurământ s-a jurat Dumnezeu lui, că din rodul coapselor lui, după trup va ridica pre Hristos, să șază pre scaunul lui.
31. Mai înainte văzând, a grăit de Învierea lui Hristos: Că nu s-a lăsat sufletul lui în iad, nici trupul lui a văzut stricăciune.
32. Pre acest Iisus l-a înviat Dumnezeu; căruia noi toți suntem mărturii.
33. Drept aceea cu dreapta lui Dumnezeu Înălțându-se, și făgăduința Duhului Sfânt luând de la Tatăl, a turnat aceasta, care acum voi vedeți și auziți.
34. Pentru că nu David s-a suit în Ceruri; ci zice însuși: Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi de-a dreapta mea,

35. Până ce voi pune pre vrăjmașii tăi așternut picioarelor tale.
36. Deci cu adevărate să știe toată casa lui Israil, că Domn și Hristos a făcut Dumnezeu pre Iisus acesta, pre care voi l-ați răstignit.
37. Iar ei auzind aceasta s-au umilit cu inima, și au zis către Petru, și către ceilalți Apostoli:
38. Ce vom face, Bărbați frați? Iar Petru a zis către ei: Pocăiți-vă, și să se boteze fieștecare din voi, întru Numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor; și veți lua Darul Sfântului Duh.
39. Pentru că vouă este făgăduința, și feciorilor voștri, și tuturor celor de departe, ori pre câți va chema Domnul Dumnezeu nostru.
40. Și cu alte cuvinte mai multe mărturisea și ruga (îndemna) pre dânșii zicând: Mântuiți-vă de acest neam îndărătnic.
41. Deci ei, cu dragoste primind cuvântul lui s-au botezat; și s-au adaos în ziua aceea suflete ca la trei mii.
42. Și era așteptând întru învățătura Apostolilor, și întru împărtășirea, și întru frângerea pâinii, și întru rugăciune.
43. Și s-a făcut preste tot sufletul frică; că multe minuni și semne prin Apostoli se făceau în Ierusalim.
44. Și toți cei ce au crezut erau la aceeași, și aveau toate de obște.
45. Și moșiile și averile le vindeau, și le împărțeau pre ele tuturor după cum fieștecare avea lipsă.
46. Și în toate zilele așteptând cu un cuget în Biserică, și frângând în casă pâine primeau hrană cu bucurie, și cu prostimea (simplitatea) inimii.
47. Lăudând pre Dumnezeu, și având har către tot norodul. Iar Domnul adăoga pre cei ce se mântuiau în toate zilele la Biserică.

Cap. 3

1. Și împreună Petru și Ioan s-au suit în Biserică în ceasul rugăciunii al nouălea.
2. Și un bărbat oarecare șchiop din pântecel maicii sale fiind, se purta, pre care îl pune în toate zilele înaintea ușii Bisericii ce se chema Frumoasă; ca să ceară milostenie de la cei ce intrau în Biserică.

3. Care văzând pre Petru și pre Ioan vrând să intre în Biserică, cerea milostenie.
4. Iar Petru cu Ioan căutând la dânsul, au zis: Caută la noi.
5. Iar el cu osârdie căuta la dânșii, așteptând să ia ceva de la ei.
6. Iar Petru ■ zis: Argint și aur nu este la mine; iar ce am, aceea îți dau: Întru Numele lui Iisus Hristos Nazarineanul scoală și umblă.
7. Și apucându-l pre dânsul de mâna cea dreaptă, l-a ridicat; și îndată i s-au întărit lui tălpile și fluierile.
8. Și sărind a stătut, și umbla; și a intrat cu dânșii în Biserică, umblând și sărind, și lăudând pre Dumnezeu.
9. Și l-a văzut pre el tot norodul, umblând și lăudând pre Dumnezeu.
10. Și îl cunoștea pre el, că acesta era cel ce ședea pentru milostenie la ușa cea Frumoasă a Bisericii; și s-au umplut de spaimă, și de mirare, pentru ceea ce i s-a întâmplat lui.
11. Și ținându-se șchiopul cel vindecat de Petru și de Ioan, a alergat la dânșii tot norodul în pridvorul ce se cheamă al lui Solomon, înspăimântați.
12. Iar Petru văzând a răspuns către norod: Bărbați Israiliteni, ce vă minunați de aceasta? Sau ce căutați la noi, ca cum cu a noastră putere, sau cucernicie, am fi făcut pre acesta să umble.
13. Dumnezeu lui Avraam, și al lui Isaac, și al lui Iacov, Dumnezeu Părinților noștri, a proslăvit pe Pruncul (Feciorul) său pre Iisus, pre care voi l-ați dat, și v-ați lepădat de dânsul înaintea feței lui Pilat, judecând el să-l slobozească.
14. Iar voi de cel Sfânt și Drept v-ați lepădat, și ați cerut bărbat ucigaș să vi se dăruiască vouă.
15. Iar pre Începătorul vieții l-ați omorât, pre care Dumnezeu l-a Înviat din morți; căruia noi mărturii suntem.
16. Și întru Credința Numelui lui, pre acesta, pre care îl vedeți, și îl știți, l-a întărit Numele lui; și credința cea printr-însul i-a dat lui toată întregimea aceasta înaintea voastră tuturor.
17. Și acum, fraților, știu că prin neștiință ați făcut, ca și boierii voștri.
18. Ci Dumnezeu, cel ce mai înainte a vestit prin gura tuturor Prorocilor lui, că va pătimi Hristos, a plinit așa.
19. Deci pocăiți-vă și vă întoarceți, ca să se șteargă păcatele voastre.

20. Ca să vie vreme de răsuflare de la fața Domnului; și să vă trimită pre cel mai înainte propovăduit vouă pre Iisus Hristos.
21. Pre care trebuie Cerul să-l primească, până la anii așezării tuturor, care a grăit Dumnezeu prin gura tuturor Sfinților săi Proroci din veac.
22. Pentru că Moise către părinți a zis: Că Proroc va ridica vouă Domnul Dumnezeu vostru dintre frații voștri, ca pre mine; pre el să-l ascultați întru toate câte va grăi către voi.
23. Și va fi, tot sufletul, care nu va asculta pre Prorocul acela, se va pierde dintre norod.
24. Și toți Prorocii de la Samuil, și ceilalți câți au grăit, mai înainte au vestit zilele acestea.
25. Voi sunteți fii Prorocilor, și ai legăturii (așezământului) care ■ pus Dumnezeu către părinții voștri, grăind către Avraam: Și întru sămânța ta se vor blagoslovi toate Neamurile pământului.
26. Vouă întâi, Dumnezeu Înviind pre Pruncul său pre Iisus, l-a trimis pre el blagoslovindu-vă pre voi; când vă întoarceți fieștecă de la vicleșugurile voastre.

Cap. 4

1. Și grăind ei către norod, venit-au asupra lor Preoții, și Voievodul Bisericii, și Saducheii.
2. Părându-le rău pentru că învăța ei pre norod, și vestea întru Iisus Învierea cea din morți.
3. Și și-au pus pre dânșii mâinile, și i-au pus pre ei la pază până a doua zi, că era seară.
4. Iar mulți din cei ce auziseră cuvântul, au crezut; și s-a făcut numărul bărbaților ca la cinci mii.
5. Și a fost a doua zi de s-au adunat boierii, și Bătrânii, și Cărturarii în Ierusalim.
6. Și Ana Arhiereul, și Caiafa, și Ioan, și Alexandru, și câți erau din neamul Arhieresc.
7. Și punându-i pre ei în mijloc, i-au întrebat, cu ce putere, sau cu ce nume ați făcut voi aceasta?

8. Atunci Petru, umplându-se de Duh Sfânt, a zis către dânșii: Boieri ai norodului, și Bătrânii lui Israil.
9. De vreme ce noi astăzi suntem întrebați pentru facerea de bine a unui om bolnav, întru cine acesta s-a mântuit,
10. Cunoscut să fie vouă tuturor și la tot norodul lui Israil: Că întru Numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, pe care voi l-ați răstignit, pre care Dumnezeu l-a înviat din morți; întru acela acesta stă înaintea voastră sănătos.
11. Aceasta este Piatra care nu s-a băgat în seamă de către voi ziditorii, care s-a făcut în capul unghiului.
12. Și nu este întru alt întru nimic mântuire, pentru că nici nume este altul sub Cer dat întru oameni, întru care trebuie să ne mântuim noi.
13. Și văzând îndrăznirea lui Petru, și a lui Ioan, și știind, că oameni necărturari sunt și simpli, se mirau; și îi cunoșteau pre dânșii că cu Iisus fuseseră.
14. Iar văzând pre omul cel tămăduit cu ei stând, nimic nu aveau a zice împotivă.
15. Ci poruncindu-le lor să iasă afară din sobor, vorbeau întru sine,
16. Zicând: Ce vom face oamenilor acestora? Căci cum că cunoscut semn s-a făcut printr-înșii, tuturor celor ce locuiesc în Ierusalim este arătat, și nu putem tăgădui.
17. Ci ca nu mai mult să se lățească în norod, cu înfricoșare să-i înfricoșăm pre ei, ca mai mult să nu grăiască pre Numele acesta nici unuia din oameni.
18. Și chemându-i pre ei, le-au poruncit lor, ca nicidecum să nu mai grăiască nici să învețe pre Numele lui Iisus.
19. Iar Petru și Ioan răspunzând au zis către dânșii: De este drept înaintea lui Dumnezeu, a asculta pre voi mai vârtos decât pre Dumnezeu, judecați.
20. Pentru că nu putem noi cele ce am văzut și am auzit, să nu le grăim.
21. Iar ei înfricoșându-i pre dânșii, i-au slobozit; nimic aflând cum i-ar munci pre ei, pentru norod. Că toți proslăveau pre Dumnezeu, pentru ceea ce s-a făcut.
22. Pentru că mai mult decât de patruzeci de ani era omul acela, întru care se făcuse semnul acela al tămăduirii.

23. Iar după ce s-au slobozit, au venit la ai săi, și le-au spus, câte au zis către dâșii Arhieriei și Bătrânii.
24. Iar ei auzind, toți dimpreună au ridicat glas către Dumnezeu, și au zis: Stăpâne tu Dumnezeule cel ce ai făcut Cerul și pământul și marea, și toate cele ce sunt într-însele.
25. Care ai zis prin gura lui David slugii tale: Pentru ce s-au întărit neamurile, și noroadele au cugetat cele deșarte?
26. Stătut-au de față împărații pământului, și boierii s-au adunat împreună, asupra Domului și asupra Unsului lui.
27. Că s-au adunat cu adevărat în cetatea aceasta, asupra Sfântului Pruncului (Feciorului) tău Iisus, pre care l-ai uns, Irod și Pilat din Pont cu neamurile și cu noroadele lui Israil.
28. Să facă câte mâna ta și sfatul tău mai înainte a rânduit să fie.
29. Și acum Doamne caută împotriva îngrozirilor lor; și dă robilor tăi cu toată îndrăzneala să grăiască cuvântul tău.
30. Când vei tinde mâna ta spre tămăduire, și semne și minuni să se facă prin Numele Sfântului Pruncului tău Iisus.
31. Și rugându-se ei, s-a clătit locul unde erau adunați; și s-au umplut toți de Duh Sfânt, și grăiau cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăznire.
32. Iar inima și sufletul mulțimii celor ce au crezut, era unul; și nici unul ceva dintru averile lui zicea că este al său, ci le era lor toate de obște.
33. Și cu mare putere da mărturia Apostolii de Învierea Domnului Iisus, și mare dar era preste ei toți.
34. Și nimeni nu era lipsit între ei; că toți care aveau țărini sau case, vânzându-le aduceau prețurile celor ce se vindeau.
35. Și le puneau la picioarele Apostolilor, și se da la fieștecare duple cum cineva avea trebuință.
36. Iar Iosi cel ce s-a numit Varnava de Apostoli, (care se tâlcuiește, fiul mângâierii), Levit, Critean de neam,
37. Având el țarină, vânzând, a adus prețul, și l-a pus la picioarele Apostolilor.

Cap. 5

1. Iar un om oarecare anume Anania, împreună cu Sapphira femeia sa și-au vândut țarina.
2. Și a ascuns din preț, știind și femeia lui, și aducând o parte oarecare, o au pus la picioarele Apostolilor.
3. Iar Petru a zis: Anania, pentru ce a umplut satana inima ta, să minți (să amăgești) tu Duhului Sfânt, și să ascunzi din prețul țarinii; au nu rămânând ție rămâne?
4. Și vânzându-se, întru ă ta stăpânire era. Căci ai pus întru inima ta lucrul acesta? Nu ai mințit oamenilor, ci lui Dumnezeu.
5. Iar Anania auzind cuvintele acestea, căzând a murit; și s-a făcut frică mare peste toți cei ce auzeau acestea.
6. Și sculându-se cei mai tineri l-au luat pre el, și scoțându-l l-au îngropat.
7. Și a fost după ce au trecut ca trei ceasuri, și femeia lui neștiind ceea ce se făcuse, ă intrat.
8. Iar Petru a zis ei: Spune-mi mie, de ați vândut întru atâta țarina. Iar ea a zis: Cu adevărat întru atâta.
9. Iar Petru a zis către dânsa: Căci v-ați vorbit între voi a ispiti Duhul Domnului; iată picioarele celor ce au îngropat pre bărbatul tău lângă ușă, și te vor scoate.
10. Și a căzut îndatăși la picioarele lui, și a murit. Și intrând tinerii o au aflat moartă, și scoțându-o o au îngropat lângă bărbatul ei.
11. Și s-a făcut frică mare peste toată Biserica, și peste toți cei ce auzeau acestea.
12. Iar prin mâinile Apostolilor se făceau semne și minuni multe întru norod; și erau toți cu un gând în pridvorul lui Solomon.
13. Iar din ceilalți nimeni nu cuteza să se lipească de ei; ci îi marea pre ei norodul.
14. Și mai vartos se adăugau cei ce credeau în Domnul, mulțime de bărbați și de femei.
15. Cât și pre ulițe scoteau pe cei bolnavi, și îi puneau pre paturi, și pre nășalii, ca venind Petru, măcar umbra lui să umbreze pre vreunul dintru ei.
16. Și se aduna și mulțimea din cetățile cele de prinprejur în Ierusalim, aducând pe cei bolnavi, și pre cei chinuți de duhurile cele necurate; care se tămăduiau toți.

17. Și sculându-se Arhiereul și toți care erau cu dânsul (care erau al Saducheilor), s-au umplut de pizmă.
18. Și și-au pus mâinile lor preste Apostoli, și i-au pus pre ei în paza de obște.
19. Iar Îngerul Domnului noaptea a deschis ușile temniței, și scoțându-i pre dâșii a zis:
20. Mergeți și stând grațiți în Biserică norodului, toate cuvintele vieții acesteia.
21. Și auzind au intrat de dimineață în Biserică, și învățau; iar venind Arhiereul și cei ce erau cu el, au adunat soborul, și pre toți Bătrânii fiilor lui Israil, și au trimis la temniță să-i aducă pre dâșii.
22. Iar slugile mergând, nu i-au aflat pe ei în temniță; și întorcându-se, au spus.
23. Zicând, că temnița o am găsit încuiată cu toată întărirea, și pre străjeri stând înaintea ușilor; iar deschizând, înlăuntru pre nimeni nu am aflat.
24. Și dacă auziră cuvintele acestea, Preotul și Voievodul Bisericii, și Arhiereul, se mirau de dâșii, ce va să fie aceasta.
25. Iar viind oarecare le-a spus lor zicând: Că iată bărbații pre care i-ați pus în temniță, sunt în Biserică stând și învățând pre norod.
26. Atunci mergând Voievodul cu slugile, i-au adus pre ei, nu cu sila (că se temea de norod să nu-i ucidă cu pietre).
27. Și aducându-i pre ei i-a pus în sobor; și i-a întrebat Arhiereul, zicând:
28. Au nu cu poruncă v-am poruncit vouă să nu învățați pre Numele acesta? Și iată ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră; și veți să aduceți asupra noastră Sângele omului acestuia.
29. Iar răspunzând Petru și Apostolii, au zis: Trebuie a asculta pre Dumnezeu mai mult decât pre oameni.
30. Dumnezeuul Părinților noștri a sculat pre Iisus, pre care voi l-ați omorât, spânzurându-l pe lemn.
31. Pre acesta Dumnezeu Începător și Mântuitor l-a înălțat cu dreapta sa, ca sa dea pocăință lui Israil și iertare păcatelor.
32. Și noi suntem lui mărturii, cuvintelor acestora, și Duhul Sfânt pre care l-a dat Dumnezeu celor ce îl ascultă pre el.
33. Iar auzind foarte se mâniau (crăpau) și se sfătuiau să-i omoare pre dâșii.

34. Și sculându-se oarecare Fariseu în sobor, anume Gamaliil, învățător de lege, cinstit la tot norodul, a poruncit ca să fie Apostolii puțin ceva afară.
35. Și ■ zis către dâșii: Bărbați Israiliteni, luați-vă aminte vouă, de oamenii aceștia ce veți să faceți.
36. Pentru că mai înainte de aceste zile, s-a sculat Teida, zicând cum că el este oarecare mare, lângă care s-au lipit număr de bărbați ca la patru sute. Care s-a omorât, și toți câți îl ascultau pre el s-au risipit și s-au făcut întru nimic.
37. După acesta s-a sculat Iuda Galileanul, în zilele scrisorii, și a despărțit norod mult după dânsul, și acela a pierit, și toți câți îl ascultau pre el s-au risipit.
38. Și acum zic vouă: Feriți-vă de oamenii aceștia, și îi lăsați pre ei. Căci de va fi de la oameni sfatul acesta, sau lucrul acesta, se va risipi.
39. Iar de este de la Dumnezeu, nu veți putea să-l risipiți, ca nu cumva și luptători de Dumnezeu să vă aflați.
40. Și au ascultat pre el, și chemând pre Apostoli, bătându-i le-a poruncit să nu grăiască pre Numele lui Iisus, și i-au slobozit pre ei.
41. Deci ei se duceau bucurându-se de la fața soborului, căci pentru Numele lui s-au învrednicit ■ se necinsti.
42. Și toată ziua în Biserică și prin case nu încetau a învăța, și a binevesti pe Iisus Hristos.

Cap. 6

1. Și în zilele acelea, înmulțindu-se Ucenicii, au făcut cârtire Elinii împotriva Evreilor, căci văduvele lor se treceau cu vederea întru slujba cea de toate zilele.
2. Și chemând cei doisprezece pe mulțimea ucenicilor, au zis: Nu este cu plăcere nouă ca lăsând cuvântul lui Dumnezeu, să slujim meselor.
3. Socotiți drept aceea fraților dintre voi șapte bărbați mărturisiți, plini de Duh Sfânt, și de înțelepciune, pre care să-i rânduim la treaba acesta.
4. Iar noi întru rugăciune și întru slujba cuvântului ne vom zăbovi.

5. Și a plăcut cuvântul acesta înaintea a toată mulțimea; și au ales pre Ștefan, bărbat plin de credință și de Duh Sfânt, și pre Filip, și pre Prohor, și pre Nicanor, și pre Timon, și pre Parmena, și pre Nicolae nemernicul Antiohian.
6. Pre care i-au pus înaintea Apostolilor; și rugându-se, și-au pus preste dâșii mâinile.
7. Și cuvântul lui Dumnezeu creștea, și se înmulțea numărul ucenicilor în Ierusalim foarte; și multă mulțime de Preoți se supunea la Credință.
8. Și Ștefan fiind plin de credință și de putere, făcea minuni și semne mari întru norod.
9. Și s-au sculat unii din Sinagoga ce se zicea ■ Libertinilor, și a Cirinenilor, și a Alexandrinilor, și a celor de la Cilicia, și Asia, de se pricea cu Ștefan.
10. Și nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și Duhului, cu care grăia.
11. Atunci au scos pre niște bărbați ce ziceau: Că l-am auzit pre el grăind cuvinte de hulă împotriva lui Moise și a lui Dumnezeu.
12. Și au întăritat pre norod și pre Bătrâni, și pre Cărturari, și năvălind l-au răpit pre dânsul și l-au adus la sobor.
13. Și au pus mărturii mincinoase care ziceau: Omul acesta nu încetează a grăi cuvinte de hulă, împotriva acestui loc sfânt și a legii.
14. Pentru că l-am auzit pre el zicând: Că Iisus Nazarineanul acesta va strica locul acesta, și va schimba obiceiurile care ne-a dat nouă Moise.
15. Și căutând spre el toți cei ce ședeau în sobor, au văzut fața lui ca o față de Înger.

Cap. 7

1. Și a zis Arhiereul: Oare acestea așa sunt? Iar el ■ zis:
2. Bărbați frați, și părinți, ascultați: Dumnezeuul slavei s-a arătat Părintelui nostru Avraam, când era în Mesopotamia, mai nainte până a locui el în Haran.
3. Și a zis către dânsul: Ieși din pământul tău, și din rudenia ta.
4. Și vino în pământul carele îl voi arăta ție. Atunci ieșind din pământul Haldeilor, a locuit în Haran; și de acolo după ce a

- murit tatăl lui, l-a mutat pre el în pământul acesta, întru care voi locuiți.
5. Și nu i-a dat lui moștenire într-însul nici un pas de picior. Și a făgăduit că îl va da lui spre stăpânire pre el, și seminției lui după dânsul, nefiind la el fiu.
6. Și ■ grăit așa Dumnezeu, că va fi sămânța lui nemernică, în pământ străin, și o vor robi pre ea, și o vor chinui ani patru sute.
7. Și neamul la care vor sluji, îl voi judeca eu, a zis Dumnezeu, și după acestea vor ieși, și vor sluji mie în locul acesta.
8. Și i-a dat lui așezământul Tăierii împrejur, și așa a născut pre Isaac și l-a tăiat împrejur pre el în ziua a opta, și Isaac pre Iacov, și Iacov pre cei doisprezece Patriarhi.
9. Și Patriarhii pizmuind lui Iosif, l-au vândut la Egipt, și era Dumnezeu cu dânsul.
10. Și l-a scos pre el din toate necazurile lui, și i-a dat lui dar și înțelepciune înaintea lui Faraon împăratul Egiptului, și l-a pus pre el povățuitor peste Egipt și peste toată casa lui.
11. Și a venit foamete peste tot pământul Egiptului, și al lui Canaan, și necaz mare, și nu aflau de mâncat (hrană) părinții noștri.
12. Și auzind Iacov că sunt bucate în Egipt, a trimis pre părinții noștri întâi.
13. Și întru al doilea rând s-a arătat Iosif fraților lui, și s-a făcut lui Faraon arătat neamul lui Iosif.
14. Și trimițând Iosif a chemat pre tatăl său Iacov, și toată rudenia lui, cu suflete șaptezeci și cinci.
15. Și s-a pogorât Iacov în Egipt, și a murit el și părinții noștri.
16. Și s-au mutat în Sihem, și s-au pus în mormântul care a cumpărat Avraam cu preț de argint de la fii lui Emor al lui Sihem.
17. Iar cum se apropia vremea făgăduinței, care s-a jurat Dumnezeu lui Avraam, a crescut norodul și s-au înmulțit în Egipt.
18. Până ce s-a sculat alt împărat, care nu știa pre Iosif.
19. Acesta meșteșugind neamul nostru, ■ chinuit pre părinții noștri, ca să lepede pruncii lor să nu vieze.
20. Întru care vreme s-a născut Moise, și era plăcut lui Dumnezeu, care s-a hrănit luni trei în casa tătâne-său.
21. Și lepădându-se el, l-a luat fata lui Faraon, și l-a crescut pre el eiși fecior.
22. Și s-a învățat Moise toată înțelepciunea egiptenilor, și era puternic în cuvinte și în fapte.

23. Iar când se plineau lui patruzeci de ani, s-a suit în inima lui ca să cerceteze pre frații săi fii lui Israil.
24. Și văzând pre oarecare pătimind strâmbătate, l-a apărât și a făcut izbândă celui asupra, ucigând pre egiptean.
25. Și gândea cum că pricep frații lui, că Dumnezeu prin mâna lui dă lor mântuire, iar ei nu au înțeles.
26. Și a doua zi s-a arătat lor sfădindu-se ei, și i-a îndemnat spre pace zicând: Bărbați, frați sunteți voi, pentru ce faceți strâmbătate unul altuia?
27. Iar cel ce făcea strâmbătate aproapelui, l-a împins pre el zicând: Cine te-a pus pre tine domn și judecător peste noi?
28. Au voiești tu să mă omori precum ai omorât ieri pre egipteanul?
29. Și a fugit Moise pentru cuvântul acesta, și s-a făcut nemernic în pământul lui Madiam, unde a născut doi fii.
30. Și după ce s-au împlinit patruzeci de ani, s-a arătat lui în pustia muntelui Sinai Îngerul Domnului în para focului rugului.
31. Iar Moise văzând s-a minunat de vedenie, și apropiindu-se el să ia aminte, s-a făcut Glasul Domnului către el:
32. Eu sunt Dumnezeuul părinților tăi, Dumnezeuul lui Avraam, și Dumnezeuul lui Isaac, și Dumnezeuul lui Iacov. Și cutremurându-se Moise nu cuteza să caute.
33. Și a zis lui Domnul: Dezleagă încălțăminte picioarelor tale; pentru că locul întru care stai, pământ sfânt este.
34. Văzând am văzut chinuirea norodului meu celui din Egipt, și suspinul lor am auzit, și m-am pogorât să-i scot pre ei, și acum vino să te trimit în Egipt.
35. Pre acest Moise de care s-au lepădat zicând: Cine te-a pus pre tine domn și judecător? Pre acesta Dumnezeu domn și izbăvitor l-a trimis, prin mâna Îngerului celui ce s-a arătat lui în rug.
36. Acesta i-a scos pre ei făcând minuni, și semne în pământul Egiptului, și la Marea Roșie, și în pustie, ani patruzeci.
37. Acesta este Moise, cel ce a zis fiilor lui Israil: Proroc va ridica vouă Domnul Dumnezeu vostru dintre frații voștri, ca mine, pre el să ascultați.
38. Acesta este acela ce a fost întru adunare în pustie cu Îngerul, care grăia lui în muntele Sinai, și cu părinții noștri, carele au primit cuvinte vii să ne dea nouă.

39. La care nu au vrut să se facă ascultători părinții noștri, ci l-au lepădat, și s-au întors cu inimile lor în Egipt.
40. Zicând lui Aaron: Fă nouă dumnezei, care vor merge înaintea noastră, pentru că Moise acesta, care ne-a scos pre noi din pământul Egiptului, nu știm ce i s-a întâmplat lui.
41. Și au făcut vițel în zilele acelea, și au adus jertfă idolului, și se veseleau întru lucrurile mâinilor sale.
42. Și s-a întors Dumnezeu, și i-a dat pre ei să slujească Oștii Cerului, precum este scris în Cartea Prorocilor: Au junghieri și jertfe ați adus mie ani patruzeci în pustie, casa lui Israil?
43. Și ați luat cortul lui Moloh, și steaua dumnezeului vostru Remfan, chipurile care le-ați făcut să vă închinați lor, și voi muta pre voi dincolo de Babilon.
44. Cortul mărturiei era întru Părinții noștri în pustie, precum a rânduit cel ce grăia lui Moise, să-l facă pre el, după asemănarea care ■ văzut.
45. Pre care l-au și adus primindu-l Părinții noștri cu Isus, întru stăpânirea neamurilor, pre care le-a gonit Dumnezeu de la fața părinților noștri, până în zilele lui David.
46. Care a aflat har înaintea lui Dumnezeu, și a cerut să afle lăcaș Dumnezeului lui Iacov.
47. Iar Solomon i-a zidit lui casă.
48. Iar cel Înalt nu în lăcașuri făcute de mâini locuiește, precum Prorocul zice:
49. Cerul este mie scaun, și pământul reazim picioarelor mele; ce casă îmi veți zidi mie, zice Domnul, sau care este locul odihnei mele?
50. Au nu mâna mea a făcut acestea toate?
51. Voi cei tari în cerbice, și netăiați împrejur la inimă și la urechi, pururea împotriva Duhului Sfânt stați, precum părinții voștri, și voi.
52. Pre care din Proroci nu au gonit părinții voștri? Și au omorât pre cei ce mai înainte vesteau de venirea celui Drept, căruia acum voi vânzători și ucigători v-ați făcut.
53. Care ați luat legea întru rânduiele ale Îngerilor, și nu o ați păzit.
54. Și ei auzind acestea, crăpau în inimile sale, și scrâșneau cu dinții împotriva lui.
55. Iar Ștefan fiind plin de Duh Sfânt, căutând la Cer a văzut slava lui Dumnezeu, și pre Iisus stând de-a dreapta lui Dumnezeu.

56. Și a zis: Iată, văd Cerurile deschise, și pre Fiul Omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu.
57. Iar ei strigând cu glas mare, și-au astupat urechile sale, și au năvălit toți cu un cuget asupra lui.
58. Și scoțându-l afară din cetate, îl ucideau cu pietre; și mărturiile și-au pus hainele sale lângă picioarele unui tânăr ce se chema Saul.
59. Și ucideau cu pietre pe Ștefan, care se ruga și zicea: Doamne Iisuse primește duhul meu.
60. Și îngenunchind, a strigat cu glas mare: Doamne, nu le socoti (pune) lor păcatul acesta; și aceasta zicând, a adormit.

Cap. 8

1. Și Saul era binevoind spre uciderea lui, și s-a făcut în ziua aceea goană mare asupra Bisericii din Ierusalim, și toți s-au risipit prin ținuturile Iudeii, și ale Samariei, afară de Apostoli.
2. Și au îngropat pre Ștefan bărbați cucernici, și au făcut plângere mare peste dânsul.
3. Și Saul strica Biserica, mergând prin case și trăgând bărbați și femei le da temniță.
4. Deci ei risipindu-se trecură binevestind cuvântul.
5. Iar Filip pogorându-se în cetatea Samariei, propovăduia lor pre Hristos.
6. Iar norodul lua aminte cu un cuget la cele ce se grăia de la Filip, auzind și văzând semnele care le făcea.
7. Pentru că din mulți care aveau duhuri necurate, strigând cu glas mare ieșeau; și mulți slăbănogi și șchiopi s-au vindecat.
8. Și s-a făcut bucurie mare în cetatea aceea.
9. Iar un bărbat oarecare anume Simon, era mai înainte în cetate vrăjind și amăgind neamul Samariei, zicând cum că ar fi el oarecare mare.
10. La care luau aminte toți de la mic până la mare, zicând: Acesta este puterea lui Dumnezeu cea mare.
11. Iară lua aminte la el, pentru că de multă vreme cu vrăjile i-a fost amăgit pre ei.
12. Iar dacă au crezut lui Filip care propovăduia de Împărăția lui Dumnezeu, și de Numele lui Iisus Hristos, s-au botezat bărbați și femei.

13. Atunci și Simon acela a crezut, și botezându-se petrecea cu Filip; și văzând puterile cele mari, și semnele ce se făceau, spăimântându-se se mira.
14. Iar auzind Apostolii cei din Ierusalim, cum că a primit Samaria cuvântul lui Dumnezeu, au trimis către dâșii pre Petru și pre Ioan.
15. Care pogorându-se, s-au rugat pentru ei, ca să ia Duh Sfânt.
16. Pentru că încă nici peste unul dintru ei nu se pogorâse, ci numai botezați erau întru Numele Domnului Iisus.
17. Atunci puneau mâinile peste ei, și luau Duh Sfânt.
18. Și văzând Simon că prin punerea mâinilor Apostolilor se dă Duh Sfânt, ■ adus lor bani.
19. Zicând: Dați și mie această putere, ca ori pe care voi pune mâinile, să ia Duh Sfânt.
20. Iar Petru a zis către el: Argintul tău să fie cu tine întru pierzare, căci ai socotit că Darul lui Dumnezeu cu bani se agonisește.
21. Nu este ție parte, nici soartă întru cuvântul acesta; pentru că inima ta nu este dreaptă înaintea lui Dumnezeu.
22. Pocăiește-te drept aceea de răutatea ta aceasta, și te roagă lui Dumnezeu, doar ți s-ar ierta ție cugetul inimii tale.
23. Pentru că întru amărăciune a fierei, și întru legătură a nedreptății te văd că ești.
24. Și răspunzând Simon, a zis: Rugați-vă voi pentru mine către Domnul, ca nimic dintru acestea care ați zis să nu vie asupra mea.
25. Deci ei mărturisind și grăind cuvântul Domnului, s-au întors în Ierusalim, și în multe sate de-ale Samarinenilor au binevestit.
26. Și Îngerul Domnului a grăit către Filip zicând: Scoală-te și mergi spre amiazăzi, la calea ce coboară din Ierusalim în Gaza, aceasta este pustie.
27. Și sculându-se, a mers; și iată un bărbat arab famen, puternic al Kandakiei Împărătesei Arabilor; care era peste toate visteriile ei, care ■ fost venit să se închine în Ierusalim.
28. Și era întorcându-se, și șezând în căruța sa, citea pre Prorocul Isaia.
29. Iar Duhul a zis lui Filip: Apropie-te și te lipește de căruța aceasta.
30. Și alergând Filip, l-a auzit citind el pre Prorocul Isaia, și a zis: Oare înțelegi cele ce citești?

31. Iar el zis: Cum voi putea, de nu mă va povățui cineva? Și a rugat pre Filip de s-a suit și ■ șezut cu el.
32. Iar cuvântul scripturii, care citea, era acesta: Ca o oaie spre junghiere s-a adus; și ca un miel înaintea celui ce-l tunde pre el fără de glas; așa nu își deschide gura sa.
33. Întru smerenia lui judecata lui s-a ridicat, și neamul lui cine îl va spune? Că se ridică de la pământ viața lui.
34. Și răspunzând Famenul, a zis lui Filip: Rogu-te, pentru cine zice Prorocul acestea? Pentru sine, sau pentru altcineva?
35. Și deschizând Filip gura sa, și începând din scriptura aceasta, a binevestit lui pre Iisus.
36. Și mergând ei pre cale, au venit la oarecare apă; și a zis famenul: Iată apă, ce mă oprește a mă boteza?
37. Iar Filip a zis lui: De crezi din toată inima ta, cu puțință este. Și el răspunzând, a zis: Cred că Fiul lui Dumnezeu este Iisus Hristos.
38. Și a poruncit să stea căruța, și s-au pogorât amândoi în apă, și Filip și Famenul, și l-a botezat pre el.
39. Iar dacă a ieșit din apă, Duhul Domnului a răpit pre Filip, și nu l-a mai văzut pre el Famenul; și mergea în calea sa bucurându-se.
40. Iar Filip s-a aflat în Azot, și trecând binevestea în toate cetățile, până a venit el la Cesareea.

Cap. 9

1. Iar Saul încă suflând cu îngrozire și cu ucidere împotriva Ucenicilor Domnului, a mers la Arhiereu.
2. Și a cerut de la el cărți în Damasc la Sinagoguri, ca de ar afla pre vreunii care să fie din calea aceasta, și bărbați și femei, legați să-i aducă în Ierusalim.
3. Și mergând, a fost când s-a apropiat el de Damasc, fără de veste a strălucit peste el Lumină din Cer.
4. Și căzând pre pământ, a auzit Glas zicând lui: Saul, Saul, ce mă gonești?

5. Și ■ zis: Cine ești Doamne? Iar Domnul a zis lui: Eu sunt Iisus, pre care tu gonești, cu greu îți este ție a lovi cu piciorul împotriva boldurilor (a călca în smicea).
6. Și tremurând, și spăimântat fiind, a zis: Doamne, ce voiești să fac? Și Domnul către el: Scoală-te și intră în cetate, și se va spune ție ce trebuie tu să faci.
7. Iar bărbații care mergeau pre cale cu el, sta încremeniți, auzind glasul, și pre nimeni văzând.
8. Și s-a sculat Saul de la pământ, și deschizându-și ochii săi, pre nimeni nu vedea. Și ducându-l de mâini l-au băgat în Damasc.
9. Și a fost trei zile nevăzând; și nici a mâncat, nici a băut.
10. Și era un ucenic în Damasc, anume Anania; și ■ zis către el Domnul în vedenie: Anania. Iar el a zis: Iată eu, Doamne.
11. Iar Domnul către el: Sculându-te mergi pe ulița ce se cheamă dreaptă, și caută în casa lui Iuda pre Saul anume, Tarsenean, că iată se roagă.
12. Și ■ văzut în vedenie pre un bărbat anume Anania, intrând și punându-și pre el mâna ca iarăși să vadă.
13. Și ■ răspuns Anania: Doamne, auzit-am de la mulți pentru bărbatul acesta, câte rele a făcut Sfinților tăi în Ierusalim.
14. Încă și aici are putere de la Arhierei, să lege pre toți care cheamă Numele tău.
15. Și a zis către el Domnul: Mergi, că Vas al alegerii (ales) îmi este mie acesta, ca să poarte Numele meu înaintea neamurilor, și a împăraților, și a fiilor lui Israil.
16. Că Eu voi arăta lui câte i se cade să pătimească el pentru Numele meu.
17. Și ■ mers Anania, și a intrat în casă; și punându-și pre el mâinile, ■ zis: Saule frate, Domnul Iisus, care s-a arătat ție pre calea care veneai, m-a trimis ca să vezi, și să te umpli de Duh Sfânt.
18. Și îndată au căzut de pre ochii lui ca niște solzi, și ■ văzut îndată, și sculându-se s-a botezat.
19. Și luând mâncare s-a întărit; și a fost Saul cu ucenicii care erau în Damasc câteva zile.
20. Și îndată în Sinagoguri a propovăduit pre Hristos, că acesta este Fiul lui Dumnezeu.

21. Și se mirau toți cei ce auzeau, și ziceau: Au nu este acesta cel ce a prădat în Ierusalim pre cei ce chemau Numele acesta? Și aici pentru aceia a venit, ca legați pre ei să-i ducă la Arhierei?
22. Iar Saul mai vârtos se întărea, și tulbura pre Iudeii cei ce locuiau în Damasc, dovedind că acesta este Hristos.
23. Și dacă s-au plinit zile multe, s-au sfătuit Iudeii ca să-l omoare pre dânsul.
24. Și s-a făcut lui Saul cunoscut vicleșugul lor; și păzeau porțile ziua și noaptea, ca să-l omoare pre el.
25. Și luându-l pre dânsul Ucenicii noaptea, l-au slobozit peste zid lăsându-l într-o coșniță.
26. Și mergând Saul în Ierusalim, se ispitea să se lipească de Ucenici; și toți se temeau de el, necrezând că este ucenic.
27. Iar Varnava luându-l pre el l-a adus la Apostoli, și le-a spus lor în ce chip pre cale a văzut pre Domnul, și cum că i-a grăit lui, și în ce chip în Damasc cu îndrăzneală a grăit întru Numele lui Iisus.
28. Și era cu ei intrând și ieșind în Ierusalim, și cu îndrăzneală vorbind, întru Numele Domnului Iisus.
29. Și grăia și se întreba cu elinii (elinistenii); iar ei căutau să-l omoare pre el.
30. Și dacă au înțeles Frații, l-au dus pre el în Cesareea, și l-au trimis în Tars.
31. Iar Bisericile prin toată Iudeea, și Galileea, și Samaria, aveau pace, zidindu-se și umblând întru Frica Domnului, și întru mângâierea Duhului Sfânt se înmulțea.
32. Și a fost, Petru trecând pe la toți, a venit și la Sfinții ce locuiau în Lida.
33. Și a aflat acolo pre un om oarecare anume Enea, de opt ani zăcând în pat, care era slăbănog.
34. Și a zis Petru lui: Enea, vindecă-te Iisus Hristos; scoală-te, și-ți așterne ție; și îndată s-a sculat.
35. Și l-au văzut pre el toți cei ce locuiau în Lida, și în Asarona, care s-au întors la Domnul.
36. Iar în Ioppe era o uceniță anume Tavita, care tâlcuindu-se se zice Căprioară; aceasta era plină de fapte bune și de milostenii ce făcea.

37. Și a fost în zilele acelea bolnăvindu-se ea a murit, și scaldându-o o au pus în foișor.
38. Și aproape fiind Lida de Ioppe, ucenicii auzind că Petru este într-însa, au trimis pre doi bărbați la dânsul rugându-l, să nu pregete a veni până la ei.
39. Și sculându-se Petru a mers cu dâșii; pre care dacă a venit, l-au dus în foișor; și au stătut înaintea lui toate văduvele plângând, și arătând hainele și îmbrăcămintele câte făcea, fiind cu dânsle Căprioara.
40. Și scoțând Petru pe toți afară, și îngenunchind s-a rugat, și întorcându-se către trup, ■ zis: Tavita, scoală; iar ea și-a deschis ochii săi, și văzând pre Petru ■ șezut.
41. Și dându-i ei mâna, o a ridicat pre ea; și chemând pre Sfinți și pre văduve, o a dat pre ea vie.
42. Și s-a auzit aceasta prin toată Ioppe, și mulți au crezut în Domnul.
43. Și a fost de a rămas el zile destule în Ioppe la un Simon oarecare curelar.

Cap. 10

1. Iar un bărbat oarecare era în Cezareea anume Corneliu, Sutaș din ceata ce se chema Italienească.
2. Cucernic, și temător de Dumnezeu, cu toată casa lui, și făcând milostenii multe norodului, și rugându-se lui Dumnezeu de-a pururea.
3. Și a văzut întru vedenie aievea, ca la al noulea ceas din zi, pre Îngerul lui Dumnezeu intrând către el, și zicând lui: Corneliu.
4. Iar el căutând spre dânsul, și înfricoșându-se, a zis: Ce este Doamne? Și i-a zis lui: Rugăciunile tale și milosteniile tale s-au suit întru pomenire înaintea lui Dumnezeu.
5. Și acum trimite în Ioppe bărbați, și cheamă pre oarecare Simon, ce se numește Petru.
6. Acesta găzduiește la oarecare Simon curelar, căruia este casa lângă mare; acesta va spune ție, ce trebuie tu să faci.
7. Și dacă s-a dus Îngerul care grăia cu Corneliu, chemând pre doi din slugile sale, și pre un ostaș cucernic din cei ce îi slujeau lui,

8. Și povestindu-le lor toate, i-a trimis în Ioppe.
9. Iar a doua zi mergând ei pre cale, și de cetate apropiindu-se, s-a suit Petru în casa de sus să se roage în ceasul al șaselea.
10. Și foarte flămânzind vrea să guste. Și gătind aceia, căzut-a peste dânsul uimire.
11. Și a văzut Cerul deschis, și pogorându-se peste el un vas ca o masă de pânză mare, în patru colțuri legat, și slobozindu-se pre pământ.
12. Întru care erau toate cele câte cu patru picioare ale pământului, și fiarele, și cele ce se târăsc, și păsările Cerului.
13. Și s-a făcut glas către el: Sculându-te, Petre, junghie și mănâncă.
14. Iar Petru a zis: Nicidecum, Doamne; că niciodată nu am mâncat tot ce este spurcat sau necurat.
15. Și Glasul iarăși a doua oară către el: Cele ce Dumnezeu a curățit, tu nu le spurca.
16. Și aceasta s-a făcut de trei ori; și iarăși s-a ridicat vasul la Cer.
17. Și dacă ■ venit întru sine, se mira Petru ce ar putea să fie vedenia care a văzut; și iată, bărbații cei trimiși de la Corneliu, întrebând de casa lui Simon, au stătut înaintea porții.
18. Și strigând întrebau, de găzduiește aici Simon, cel ce se numește Petru.
19. Iar Petru gândind pentru vedenie, i-a zis lui Duhul: Iată, trei bărbați te caută pre tine.
20. Ci sculându-te te pogoară și mergi împreună cu ei, nimic îndoindu-te, pentru că eu i-am trimis pre ei.
21. Și pogorându-se Petru către bărbații cei trimiși de la Corneliu către el, a zis: Iată, eu sunt pre carele căutați. Ce este pricina pentru care ați venit?
22. Iară ei au zis: Corneliu Sutașul, bărbat drept și temător de Dumnezeu, și mărturisit de tot neamul Iudeilor, răspuns a luat de la Înger Sfânt, să te cheme pre tine la casa lui, și să audă graiuri de la tine.
23. Deci el chemând înlăuntru pre ei, i-a ospătat. Iar a doua zi Petru a ieșit cu ei, și unii din frații cei din Ioppe au mers cu dânsul.

24. Și în cealaltă zi au intrat în Cesareea. Iar Corneliu era așteptându-i pre ei, chemându-și împreună rudeniile sale și prietenii cei iubiți.
25. Și a fost când era să intre Petru, l-a întâmpinat Corneliu, și căzând la picioarele lui i s-a închinat.
26. Iar Petru l-a ridicat pre el, zicând: Scoală, și eu însumi om sunt.
27. Și vorbind cu el a intrat, și i-a aflat pre mulți, care se adunaseră.
28. Și a zis către ei: Voi știți că nu se cuvine bărbatului Iudeu să se lipească sau să se apropie către cel de alt neam; și mie Dumnezeu mi-a arătat ca pre nici un om să nu zic spurcat sau necurat.
29. Drept aceea și fără îndoire am venit fiind chemat; deci vă întreb pentru ce pricină m-ați chemat?
30. Și Corneliu a zis: Din ziua ■ patra până în ceasul acesta eram postindu-mă, și întru al nouălea ceas rugându-mă în casa mea, și iată, un bărbat a stătut înaintea mea în haină luminată.
31. Și a zis: Corneliu, auzitu-ți-s-a rugăciunea ta, și milosteniile tale s-au pomenit înaintea lui Dumnezeu.
32. Trimite dar în Ioppe, și cheamă pre Simon ce se numește Petru; acesta găzduiește în casa lui Simon curelarul lângă mare; carele dacă va veni, va spune ție.
33. Deci numaidecât am trimis la tine; și tu bine ai făcut căci ai venit. Acum dar noi toți înaintea lui Dumnezeu stăm, să ascultăm toate câte sunt poruncite ție de la Dumnezeu.
34. Și deschizând Petru gura ■ zis: Cu adevărat cunosc, că Dumnezeu nu este fățarnic.
35. Ci în tot neamul cela ce se teme de el și face dreptate, primit este la dânsul.
36. Cuvântul care l-a trimis fiilor lui Israil, binevestind pace prin Iisus Hristos. Acesta este al tuturor Domn.
37. Voi știți cuvântul ce s-a făcut prin toată Iudeea: Începând din Galileea după botezul pre care l-a propovăduit Ioan.
38. Pre Iisus cel din Nazaret, cum l-a uns pre el Dumnezeu cu Duhul Sfânt, și cu putere. Care a umblat bine făcând, și vindecând pre toți cei împresurați de diavolul. Că Dumnezeu era cu dânsul.
39. Și noi suntem mărturii tuturor care a făcut în ținutul Iudeilor, și în Ierusalim; pre care l-au omorât spânzurându-l pre lemn.

40. Pre acesta Dumnezeu l-a Înviat a treia zi, și l-a dat să se facă arătat.
41. Nu la tot norodul; ci nouă mărturiilor celor mai nainte rânduite de la Dumnezeu; care am mâncat și am băut împreună cu el, după ce a înviat din morți.
42. Și a poruncit nouă să propovăduim norodului, și să mărturisim, că el este cel rânduit de la Dumnezeu Judecător viilor și morților.
43. De acesta toți Prorocii mărturisesc, că iertare păcatelor va lua prin Numele lui, tot cel ce va crede întru dânsul.
44. Încă grăind Petru cuvintele acestea, a căzut Duhul Sfânt peste toți cei ce auzeau cuvântul.
45. Și s-au spăimântat credincioșii cei din tăierea împrejur, câți veniseră cu Petru; căci și preste neamuri Darul Duhului Sfânt s-a vărsat.
46. Pentru că îi auzeau pre ei grăind în limbi, și mărint pre Dumnezeu. Atunci a răspuns Petru:
47. Au doară poate cineva opri apa, ca să nu se boteze aceștia, care au luat Duhul Sfânt ca și noi?
48. Și le-a poruncit lor să se boteze întru Numele Domnului. Atunci l-au rugat pre el să petreacă la dâșii câteva zile.

Cap. 11

1. Și au auzit Apostolii și frații care erau în Iudeea, că și neamurile au primit cuvântul lui Dumnezeu.
2. Și când s-a suit Petru în Ierusalim, se priceau cu el cei din tăierea împrejur, zicând:
3. Căci către bărbați netăiați împrejur ai intrat, și ai mâncat cu ei.
4. Și începând Petru le-a spus lor pre rând, zicând:
5. Eu eram în cetatea Ioppe rugându-mă, și am văzut întru uimirea minții vedenie, pogorându-se un vas ca o masă de pânză mare de patru colțuri slobozindu-se din Cer, și a venit până la mine.
6. În care căutând, luam seama, și am văzut cele câte cu patru picioare ale pământului, și fiarele, și cele ce se târăsc, și paserile Cerului.

7. Și am auzit glas zicând mie: Sculându-te, Petre, junghie și mănâncă.
8. Și am zis: Nicidecum, Doamne. Că tot ce este spurcat sau necurat, nici odinioară nu a intrat în gura mea.
9. Și mi-a răspuns mie glasul al doilea rând din Cer, zicând: Cele ce Dumnezeu ■ curățit, tu nu le spurca.
10. Și aceasta s-a făcut de trei ori; și iarăși s-au ridicat toate la cer.
11. Și iată, îndată trei oameni veniră la casa în care eram, trimiși de la Cezareea la mine.
12. Și mi-a zis mie Duhul să merg împreună cu ei nimic îndoindu-mă; și au venit împreună cu mine și acești șase frați, și am intrat în casa bărbatului.
13. Și au vestit nouă cum au văzut pre Înger în casa lui stând, și zicând lui: Trimite la Ioppe bărbați, și cheamă pre Simon cel ce se numește Petru.
14. Care va grăi către tine graiuri, întru care te vei mântui tu, și toată casa ta.
15. Și când am început eu ■ grăi, a căzut Duhul Sfânt peste ei, ca și peste noi întru început.
16. Și mi-am adus aminte de cuvântul Domnului cum a zis: Ioan a botezat cu apă, iar voi vă veți boteza cu Duh Sfânt.
17. Deci dacă a dat lor Dumnezeu întocmai Darul, ca și nouă, crezând întru Domnul Iisus Hristos, dar eu ce puternic eram, să opresc pre Dumnezeu?
18. Și auzind acestea au încetat, și slăveau pre Dumnezeu, zicând: Și neamurilor dar a dat Dumnezeu pocăința spre viață.
19. Deci cei ce s-au risipit pentru tulburarea ce s-a făcut pentru Ștefan, au trecut până la Fenicia, și la Cipru, și la Antiohia, nimănui grăind cuvântul, fără numai Iudeilor.
20. Și erau unii dintre ei bărbați Ciprioți, și Cirineni, care intrând în Antiohia, grăiau către Elini binevestind pre Domnul Iisus.
21. Și era Mâna Domnului cu ei; și mult număr crezând, s-au întors la Domnul.
22. Și s-a auzit cuvântul pentru dâșii în urechile Bisericii celei din Ierusalim; și au trimis pre Varnava să meargă până la Antiohia.
23. Care mergând și văzând Darul lui Dumnezeu, s-a bucurat; și îndemna pre toți ca întru voința inimii (precum au pus în inimă) să petreacă întru Domnul.

24. Căci era bărbat bun, și plin de Duh Sfânt, și de credință; și s-au adaos norod mult la Domnul.
25. Și a mers Varnava în Tars să caute pre Saul.
26. Și aflându-l, l-a dus în Antiohia. Și a fost un an deplin de s-au adunat ei în Biserică, și au învățat norod mult; și s-au numit întâi în Antiohia ucenicii Creștini.
27. Iar în zilele acelea s-au pogorât din Ierusalim Proroci în Antiohia.
28. Și sculându-se unul dintre dânșii anume Agav, însemna prin Duhul, că foamete mare va să fie în toată lumea; care a și fost în zilele lui Claudie Cezarul.
29. Iar ucenicii, duple cum cine avea, au așezat fieștecare din ei a trimite spre slujba fraților celor ce locuiau în Iudeea.
30. Care au și făcut, trimițând la cei bătrâni prin mâna lui Varnava și a lui Saul.

Cap. 12

1. Și în vremea aceea pus-a Irod împăratul mâinile, ca să facă rău unora din Biserică.
2. Și a ucis pre Iacov fratele lui Ioan cu sabia.
3. Și văzând că plăcut este Iudeilor, a adaos a prinde și pre Petru (și era în zilele azimilor).
4. Pre care și prinzându-l l-a băgat în temniță, dându-l la patru căpetenii câte cu patru ostași, ca să-l păzească pre el; vrând după Paști să-l scoată la norod.
5. Deci Petru se păzea în temniță, iar rugăciune se făcea neîncetată de la Biserică către Dumnezeu pentru dânsul.
6. Și când vrea să-l scoată pre el Irod, în noaptea aceea era Petru dormind între doi ostași legat cu două lanțuri, și păzitorii înaintea ușii păzeau temnița.
7. Și iată, Îngerul Domnului a venit, și Lumină a strălucit în casă; și lovind în coaste pre Petru, l-a deșteptat pre el zicând: Scoală-te curând; și au căzut lanțurile din mâinile lui.
8. Și a zis Îngerul către el: Încinge-te, și te încalță cu încălțămintele tale, și a făcut așa. Și a zis lui: Îmbracă-te în haina ta, și vino după mine.

9. Și ieșind mergea după el, și nu știa că este adevărat aceea ce se făcea prin Înger, ci i se părea că vedenie vede.
10. Și trecând straja cea dintâi, și cea a doua, au venit la poarta cea de fier ce ducea în cetate; care singură s-a deschis lor, și ieșind au trecut o uliță, și îndată s-a dus Îngerul de la el.
11. Și Petru venindu-și întru sine, a zis: Acum știu cu adevărat, că ■ trimis Domnul pre Îngerul său, și m-a scos din mâna lui Irod, și din toată așteptarea norodului Iudeilor.
12. Și luând aminte a venit la casa Mariei maicii lui Ioan, ce se chema Marcu, unde erau mulți adunați, și făcând rugăciune.
13. Și bătând Petru în ușa porții, ■ mers o slujnică să asculte, anume Rodi.
14. Și cunoscând glasul lui Petru, de bucurie nu ■ deschis ușa, ci alergând înlăuntru ■ spus că Petru stă înaintea porții.
15. Iar ei au zis către dânsa: Au ai înnebunit? Iar ea se întărea că este așa. Iar ei ziceau: Îngerul lui este.
16. Iar Petru nu înceta bătând, și deschizându-i l-au văzut pre el, și s-au spăimântat.
17. Și făcându-le cu mâna să tacă, le-a povestit lor în ce chip Domnul l-a scos pre el din temniță, și a zis: Spuneți lui Iacov, și Fraților acestea, și ieșind s-a dus întru alt loc.
18. Și făcându-se ziuă, nu puțină tulburare era între slujitori, oare ce să se fi făcut Petru.
19. Iar Irod cerându-l pre el, și neaflându-l, cercetând pre străjeri, ■ poncitat să-i omoare. Și pogorând de la Iudeea la Cezareea petrecea.
20. Și era Irod mânios pre cei din Tir, și pre Sidoneni, și toți dimpreună veniseră la el, și plecând pre Vlast, care era peste camera împăratului, cerea pace, pentru că se hrănea țara lor din pământul împărătesc.
21. Iar întru o zi rânduită Irod îmbrăcându-se în haină împărătească, și șezând la divan, grăia către dânșii.
22. Iar norodul striga: Glas Dumnezeiesc, și nu omenesc.
23. Și îndată l-a lovit pre el Îngerul Domnului, pentru că nu a dat lui Dumnezeu slava, și făcându-se mâncat de viermi a murit.
24. Iar cuvântul lui Dumnezeu creștea și se înmulțea.
25. Iar Varnava și Saul s-au întors din Ierusalim la Antiohia, plinind slujba; luând împreună și pre Ioan, cel ce se chema Marcu.

Cap. 13

1. Și erau oarecare la Biserica cea din Antiohia, Proroci și Învățători; Varnava, și Simon ce se chema Niger, și Luchie Cirineanul, și Manain care era crescut împreună cu Irod, cel a patra parte stăpânitor, și Saul.
2. Și slujind ei Domnului, și postindu-se, a zis Duhul Sfânt: Osebiți mie pre Varnava și pre Saul, la lucrul la care i-am chemat pre ei.
3. Atunci postind și rugându-se și punându-și pre ei mâinile, i-au slobozit.
4. Deci aceștia trimiși fiind de Duhul Sfânt, s-au pogorât în Seleucia, și de acolo au mers cu corabia în Cipru.
5. Și venind în Salamin, vesteau cuvântul lui Dumnezeu în Sinagogurile Iudeilor, și aveau și pre Ioan slugă.
6. Și străbătând ostrovul până la Pafos, au aflat pre oarecare vrăjitor, proroc mincinos Iudeu, căruia era numele Variisus.
7. Care era împreună cu antipatul Serghie Pavel, bărbat înțelept; acesta chemând pre Varnava și pre Saul, pofta să audă cuvântul lui Dumnezeu.
8. Iar Elima vrăjitorul (că așa se tâlcuiește numele lui) sta împotrivă, căutând să întoarcă pe antipat de la credință.
9. Iar Saul (ce se zice și Pavel) umplându-se de Duh Sfânt, și căutând la el, a zis:
10. O, plinule de toată viclenia, și de toată răutatea, fiul diavolului, vrăjmaș a toată dreptatea; nu vei înceta răzvrătind căile Domnului cele drepte?
11. Și acum iată, mâna Domnului peste tine, și vei fi orb, nevăzând soarele până la o vreme; și îndată a căzut peste el ceață și întuneric, și umblând împrejur, căuta povățuitori.
12. Atunci văzând Antipatul ceea ce s-a făcut a crezut, mirându-se de învățătura Domnului.
13. Și purcezând de la Pafos Pavel și cei ce erau cu dânsul, au venit în Perghia Pamfiliei, iar Ioan despărțindu-se de dânsii, s-a întors în Ierusalim.
14. Iar ei trecând din Perghia au venit în Aniohia Pisidiei; și intrând în Sinagogă în ziua Sâmbetelor, au șezut.
15. Și după citirea Legii și a Prorocilor au trimis mai marii Singogăi la ei, zicându-le: Bărbați frați, de este întru voi cuvânt de mângâiere către norod, grăiți.

16. Și sculându-se Pavel, și făcându-le cu mâna, a zis: Bărbați Israiliteni, și care vă temeți de Dumnezeu ascultați:
17. Dumnezeuul norodului acestuia al lui Israil, a ales pre părinții noștri, și pre norod l-a învățat, când era nemernic în pământul Egiptului, și cu Braț înalt i-a scos pre ei dintr-însul.
18. Și ca la vreme de patruzeci de ani a răbdat năravurile lor în pustie.
19. Și pierzând neamuri șapte în pământul lui Canaan, le-a dat lor întru moștenire pământul lor.
20. Și după acestea, ca la patru sute și cincizeci de ani, le-a dat lor judecători până la Samuil Prorocul.
21. Și după aceea au cerut împărat, și le-a dat Dumnezeu lor pre Saul feciorul lui Kis, bărbat din seminția lui Veniamin, ani patruzeci.
22. Și schimbându-l pre el, le-a ridicat lor pre David să le fie împărat, pentru care ■ și zis, mărturisindu-l: Aflat-am pre David al lui Iesei, bărbat după inima mea, care va face toate voile mele.
23. Din sămânța acestuia Dumnezeu după făgăduință a ridicat lui Israil Mântuitor pre Iisus.
24. Mai înainte propovăduind Ioan înaintea Feței venirii lui Botezul pocăinței la tot norodul lui Israil.
25. Iar dacă și-a plinit Ioan călătoria, zicea: Cine mă socotiți a fi? Nu sunt eu; ci iată, vine după mine, căruia nu sunt vrednic încălțăminteia picioarelor a dezlega.
26. Bărbați frați, fiii neamului lui Avraam, și care între voi se tem de Dumnezeu, vouă cuvântul mântuirii acesteia s-a trimis.
27. Pentru că cei ce locuiesc în Ierusalim, și boierii lor, pre acesta necunoscându-l, și glasurile Prorocilor cele ce în toate Sâmbetele se citesc, judecând, au plinit.
28. Și nici o vină de moarte aflând, au cerut de la Pilat să-l omoare pre el.
29. Și dacă au săvârșit toate, cele ce erau pentru el scrise, pogorându-l de pre lemn l-au pus în mormânt.
30. Iar Dumnezeu l-a sculat pre el din morți.
31. Care s-a arătat în zile multe celor ce s-au suit împreună cu dânsul din Galileea în Ierusalim; care sunt lui mărturii către norod.

32. Și noi vouă binevestim făgăduința cea făcută către părinți.
33. Că pre aceea Dumnezeu o a plinit nouă fiilor acelora, înviind pre Iisus. Precum și în Psalmul al doilea scris este: Fiul meu ești tu, eu astăzi te-am născut pre tine.
34. Iar cum că l-a înviat pre el din morți, ca mai mult să nu se întoarcă spre stricăciune, așa a zis: Că voi da vouă cele cuvioase ale lui David, cele credincioase.
35. Drept aceea și întru alt loc zice: Nu vei da pre cel Cuvios al tău să vadă stricăciune.
36. Pentru că David în neamul său, slujind sfatului lui Dumnezeu, a adormit, și s-a adaos lângă părinții săi, și a văzut stricăciune.
37. Iar pre care Dumnezeu l-a înviat, nu a văzut stricăciune.
38. Deci cunoscut să fie vouă bărbați frați, că prin acesta iertare păcatelor vouă se vestește; și despre toate cele ce nu ați putut în legea lui Moise să vă îndreptați.
39. Întru acesta tot cela ce crede se îndreptează.
40. Socotiți dară ca să nu vie asupra voastră ce s-a zis prin Proroci:
41. Vedeți cei nebăgători de seamă, și vă mirați, și vă stingeți; că lucru eu lucrez în zilele voastre, lucru căruia nu veți crede, de va povesti cineva vouă.
42. Și ieșind ei din Sinagoga Iudeilor, i-au rugat neamurile, ca în Sâmbăta cea viitoare să li se grăiască lor graiurile acestea.
43. Și risipindu-se Sinagoga, mulți din Iudei, și din nemernicii cei cucernici au mers după Pavel și după Varnava; care grăind lor îi îndemnau pre ei să rămână întru darul lui Dumnezeu.
44. Iar în cealaltă Sâmbătă, mai toată cetatea s-a adunat să audă cuvântul lui Dumnezeu.
45. Și văzând Iudeii noroadele, s-au umplut de pizmă, și stau împotriva celor ce se grăiau de Pavel împotrivindu-se și hulind.
46. Iar Pavel și Varnava, îndrăznind au zis: Vouă întâi era cu cuviință a se grăi cuvântul lui Dumnezeu, iar de vreme ce îl lepădați pre el, și nevrednici pre voi vă judecați de viața cea veșnică, iată, ne întoarcem la neamuri.
47. Că așa ne-a poruncit nouă Domnul: Pusu-te-am pre tine spre lumină neamurilor, ca să fii tu spre mântuire până la marginea pământului.

48. Și auzind neamurile se bucurau, și slăveau cuvântul Domnului; și au crezut câți erau rânduiți spre viața veșnică.
49. Și se purta cuvântul Domnului prin toată țara.
50. Iar Iudeii au invitat pre femeile cele cucernice și de cinste, și pre cei de frunte ai cetății, și au ridicat goană asupra lui Pavel, și a lui Varnava, și i-a scos pre ei din hotarele lor.
51. Iar ei scuturând praful picioarelor sale asupra lor, au venit în Iconia.
52. Iar ucenicii se umpleau de bucurie și de Duh Sfânt.

Cap. 14

1. Și a fost în Iconia de au intrat ei dimpreună în Sinagoga Iudeilor, și așa au grăit, cât au crezut din Iudei și din Elini mulțime multă.
2. Iar Iudeii cei ce nu credeau, au ridicat și au răzvrătit sufletele neamurilor asupra fraților.
3. Deci multă vreme au zăbovit, cu îndrăzneală grăind întru Domnul cela ce mărturisea cuvântul Darului său, dând semne și minuni a se face prin mâinile lor.
4. Și s-a împărțit mulțimea cetății, și unii erau cu Iudeii, iar unii cu Apostolii.
5. Și dacă s-a făcut pornirea neamurilor, și ■ Iudeilor împreună cu boierii lor, ca să-i ocărăscă și să-i ucidă cu pietre pre ei,
6. Înțelegând au fugit la cetățile Licaoniei, la Listra și la Dervi, și în ținutul deprinprejur; și acolo era binevestind.
7. Și un bărbat oarecare în Listra neputincios la picioare ședea, schiop din pânțele maicii sale fiind, care niciodată nu a fost umblat.
8. Acesta asculta pre Pavel când grăia; care căutând la el, și văzând că are credință a se mântui,
9. A zis cu mare glas: Scoală pe picioarele tale drept; și a sărit și umbla.
10. Iar noroadele văzând ceea ce a făcut Pavel, au ridicat glasul lor, licaonește zicând: dumnezeii asemănându-se oamenilor s-au pogorât către noi.
11. Și numeau pre Varnava, Dia; iar pre Pavel, Ermi; de vreme ce el era povățuitorul cuvântului.

12. Iar preotul lui Dia celui ce era înaintea cetății lor, tauri și cununi înaintea porților aducând, împreună cu noroadele vrea să le facă jertfă.
13. Și auzind Apostolii, Varnava și Pavel, rupându-și hainele sale, au sărit în norod, strigând.
14. Și zicând: Bărbați, căci faceți acestea? Și noi oameni suntem asemenea pătimiși ca voi, care binevestim vouă, ca să vă întoarceți de la aceste deșarte spre Dumnezeu cel Viu, care a făcut Cerul și pământul, și marea, și toate cele ce sunt într-însele.
15. Care întru neamurile cele trecute, ■ lăsat toate limbile să umble în căile lor.
16. Însă nu s-a lăsat pre sine nemărturisit, că bine făcând, din Cer a dat nouă ploi, și timpuri roditoare, umplând de hrană, și de veselie inimile noastre.
17. Și acestea zicând, abia au potolit pre noroade ca să nu le jertfească lor.
18. Și au venit de la Antiohia și Iconia Iudeei, și îndemnând pre noroade, și cu pietre lovind pre Pavel, l-au tras afară din cetate, gândind că a murit.
19. Iară înconjurându-l pre el ucenicii, sculându-se a intrat în cetate.
20. Și a doua zi a ieșit împreună cu Varnava în Dervi. Și bine vestind cetății aceea, și învățând pre mulți, s-au întors în Listra, și în Iconia, și în Antiohia.
21. Întărind sufletele ucenicilor, și rugându-i să rămână în Credință; și cum că prin multe necazuri se cade nouă a intra întru Împărăția lui Dumnezeu.
22. Și hirotonindu-le lor Preoți pre la Biserici, rugându-se cu postiri, i-au încredințat pre ei Domnului, întru care au crezut.
23. Și trecând Pisidia, au venit în Pamfilia.
24. Și grăind în Perghia cuvântul, s-au pogorât în Atalia.
25. Și de acolo au mers cu corabia în Antiohia, de unde erau dați Darului lui Dumnezeu spre lucrul care l-au plinit.
26. Și viind și adunând Biserica, au vestit câte a făcut Dumnezeu cu ei, și cum că a deschis neamurilor ușa credinței.
27. Și au petrecut acolo vreme nu puțină împreună cu ucenicii.

Cap. 15

1. Și oarecare pogorându-se din Iudeea învăța pre frați: Că de nu vă veți tăia împrejur după obiceiul lui Moise, nu veți putea să vă mântuiți.
2. Deci făcându-se pricire și întrebare nu puțină de către Pavel și Varnava împotriva aceloră, au rânduit să se suie Pavel și Varnava, și alți oarecare dintru ei, la Apostoli și la Bătrâni în Ierusalim, pentru întrebarea aceasta.
3. Deci ei trimiși fiind de Biserică, au trecut prin Fenicia, și Samaria, povestind de întoarcerea neamurilor, și făceau bucurie mare tuturor fraților.
4. Și dacă au venit în Ierusalim, au fost primiți de Biserică, și de Apostoli, și de Bătrâni; și au vestit câte a făcut Dumnezeu cu dânșii.
5. Iar s-au sculat oarecare din cei din eresul Fariseilor care crezuseră, zicând: Că trebuie a-i tăia împrejur pre ei, și a le porunci să păzească legea lui Moise.
6. Și s-au adunat Apostolii și Bătrânii, să vadă de cuvântul acesta.
7. Și multă întrebare făcându-se, sculându-se Petru a zis către ei: Bărbați frați, voi știți că din zilele cele mai dinainte Dumnezeu întru noi a ales, ca prin gura mea să audă neamurile cuvântul Evangheliei, și să creadă.
8. Și Cunoscătorul de inimi Dumnezeu le-a mărturisit lor, dând lor Duhul cel Sfânt ca și nouă.
9. Și nimic nu a osebit între noi și între ei, cu credința curățind inimile lor.
10. Acum dar ce ispitiți pre Dumnezeu, a pune jug peste cerbicea ucenicilor, care nici Părinții noștri, nici noi nu am putut să-l purtăm?
11. Ci prin Darul Domnului nostru Iisus Hristos, credem că ne vom mântui ca și aceia.
12. Și a tăcut toată mulțimea, și asculta pre Varnava și pre Pavel, care povesteau câte ■ făcut Dumnezeu, semne și minuni întru neamuri printr-înșii.
13. Iar dacă au tăcut ei, a răspuns Iacov, zicând: Bărbați frați ascultați-mă pre mine.

14. Simeon a spus cum întâi Dumnezeu ■ socotit să ia din neamuri norod întru Numele lui.
15. Și cu aceasta se întocmesc cuvintele Prorocilor, după cum este scris:
16. După acestea mă voi întoarce, și voi zidi cortul lui David cel căzut, și cele săpate ale lui le voi zidi, și voi îndrepta pre el.
17. Ca să caute ceilalți din oameni pre Domnul, și toate neamurile peste care s-a chemat Numele meu peste ei, zice Domnul cela ce face acestea toate.
18. Cunoscute din veac sunt la Dumnezeu toate lucrurile lui.
19. Pentru aceea eu judec, a nu supăra pe cei ce din neamuri se întorc la Dumnezeu.
20. Ci a le trimite (scrie) lor, ca să se ferească de pângăriciunile idolilor, și de curvie, și de sugrumat, și de sânge.
21. Pentru că Moise din neamurile cele de demult, prin toate cetățile pre cei ce îl propovăduiesc pre el are, în Sinagoguri în toată Sâmbăta citindu-se.
22. Atunci s-a părut Apostolilor și Bătrânilor împreună cu toată adunarea, ca alegând bărbați dintru ei, să trimită la Antiohia împreună cu Pavel și cu Varnava, pre Iuda cel ce se chema Varsava, și pre Sila, bărbați care povățuiau întru frați.
23. Scriind prin mâinile lor acestea: Apostolii, și Bătrânii, și frații, celor de la Antiohia, și Siria, și Cilicia frați, celor ce sunt din neamuri, să se bucure.
24. De vreme ce am auzit că oarecare dintru noi ieșind v-au tulburat pre voi, cu cuvinte slăbind sufletele voastre, zicând să vă tăiați împrejur, și să păziți legea, cărora noi nu am poruncit.
25. Părutu-s-a nouă care ne-am adunat cu un suflet, ca alegând bărbați, să-i trimitem către voi, împreună cu cei iubiți ai noștri, Varnava și Pavel.
26. Oameni care și-au dat sufletele lor, pentru Numele Domnului nostru Iisus Hristos.
27. Drept aceea am trimis pre Iuda și pre Sila, care și ei cu cuvântul vor vesti acesteși.
28. Pentru că s-a părut Sfântului Duh, și nouă, ca mai mult nici o greutate să se puie peste voi, afară de cele de nevoie acestea:
29. A vă feri de cele jertfite idolilor, și de sânge, și de sugrumat, și de curvie; de care de vă veți păzi pre voi, bine veți face, fiți sănătoși.

30. Deci aceștia slobozindu-se au venit la Antiohia, și adunând mulțimea, au dat cartea.
31. Și citindu-o s-au bucurat pentru mângâiere.
32. Și Iuda și Sila, și ei Proroci fiind, prin cuvânt mult au mângâiat pre frați și i-au întărit.
33. Și făcând acolo câțeva vreme, s-au slobozit cu pace de la frați către Apostoli.
34. Iar lui Sila i s-a părut să rămână acolo.
35. Iar Pavel și Varnava se zăboveau în Antiohia, învățând, și binevestind împreună cu alții mulți cuvântul Domnului.
36. Iar după câteva zile, ■ zis Pavel către Varnava: Întorcându-ne să cercetăm pre frații noștri prin toate cetățile, întru care am vestit cuvântul Domnului, cum petrec.
37. Iar Varnava voia să ia împreună pre Ioan ce se chema Marcu.
38. Iar Pavel zicea, că pre cel ce s-a despărțit de ei din Pamfilia, și nu ■ mers cu dânșii la lucru, să nu îl ia împreună.
39. Drept aceea s-a făcut împerechere între dânșii, cât s-au despărțit ei unul de altul; și Varnava luând pe Marcu, a mers cu corabia în Cipru.
40. Iar Pavel alegând pre Sila s-au dus dându-se Darului lui Dumnezeu de către frați.
41. Și trecea prin Siria și prin Cilicia, întărind Bisericile.

Cap. 16

1. Și au sosit în Dervi și Listra; și iată, un ucenic oarecare era acolo anume Timotei, fiu al unei femei Iudee credincioasă, iar tatăl lui Elin.
2. Care se mărturisea de frații cei ce erau în Listra și Iconia.
3. Pre acesta a voit Pavel să meargă împreună cu el; și luându-l l-a tăiat împrejur pre el, pentru Iudeii cei ce erau în locurile acelea; pentru că știau toți pre tatăl lui că era Elin.
4. Și cum treceau prin cetăți le da învățătură să păzească dogmele cele rânduite de Apostoli, și de bătrânii cei din Ierusalim.
5. Deci Bisericile se întăreau cu credința, și prisoseau cu numărul în toate zilele.

6. Și trecând Frigia și ținutul Galatiei, fiind opriți de Sfântul Duh a grăi cuvântul în Asia.
7. Venind spre Misia, se ispitea a merge spre Bitinia, și nu i-a lăsat pre ei Duhul.
8. Și trecând Misia s-au pogorât în Troada.
9. Și vedenie noaptea s-a arătat lui Pavel: Bărbat oarecare macedonean era stând, rugându-l pre el și zicând: Trecând la Macedonia ajută-ne nouă.
10. Iar dacă a văzut vedenia, îndată am cercat, să ieșim în Macedonia, socotind că ne cheamă pre noi Domnul să le binevestim lor.
11. Drept aceea pornind de la Troada, am mers drept la Samotraki, și a doua zi la Neapoli.
12. Și de acolo la Filipi, care este cea întâi a părții Macedoniei cetate, Kolonia, și eram întru această cetate petrecând câteva zile.
13. Și în ziua Sâmbetelor am ieșit afară din cetate lângă râu, unde se socotea a fi rugăciune, și șezând grăiam femeilor celor ce se adunaseră.
14. Și o femeie anume Lidia care vindea pânze mohorâte, din cetatea Tiatirilor, cinstind pre Dumnezeu, asculta; căreia Domnul a deschis inima, ca să ia aminte la cele ce se grăiau de Pavel.
15. Și dacă s-a botezat ea și casa ei, s-a rugat zicând: De m-ați judecat pre mine a fi credincioasă Domnului, intrând în casa mea rămâneți, și ne-a silit pre noi.
16. Și a fost când mergeam noi la rugăciune, o oarecare slujnică având duh Pitonicesc, ne-a întâmpinat pre noi; care dobândă multă da stăpânilor ei vrăjind.
17. Aceasta urmând lui Pavel și nouă, striga zicând: Acești oameni robii lui Dumnezeu celui de sus sunt, care vestesc vouă calea mântuirii.
18. Și aceasta făcea în multe zile, iar supărându-se Pavel, și întorcându-se, a zis duhului: Poruncescu-ți ție întru Numele lui Iisus Hristos, să ieși dintr-însa; și a ieșit întru acel ceas.
19. Și văzând stăpânii ei că s-a dus nădejdea câștigului lor, prinzând pre Pavel și pre Sila, i-au dus în târg la cei mai mari.
20. Și ducându-i pre ei la Voievozi, au zis: Acești oameni tulbură cetatea noastră, Iudei fiind.

21. Și vestesc obiceiuri, care nu este slobod nouă a le primi, nici a le face, Romani fiind noi.
22. Și s-a ridicat norodul asupra lor; și Voievozii rupându-le lor hainele, au poruncit să îi bată cu toiege.
23. Și multe lovituri dându-le lor, i-a băgat în temniță, poruncind temnicerului prea bine să-i păzească pre ei.
24. Care poruncă ca aceea luând, i-a pus pre ei în temnița cea mai dinăuntru, și picioarele lor le-a băgat în gros.
25. Iar în miezul nopții, Pavel și Sila rugându-se, lăudau pre Dumnezeu; și îi auzeau pre dâșii cei legați.
26. Și fără de veste s-a făcut cutremur mare, cât s-au clătit temeliile temniței; și numaidecât s-au deschis toate ușile, și legăturile tuturor s-au dezlegat.
27. Și deșteptându-se temnicerul, și văzând deschise ușile temniței, scoțând sabia voia să se omoare, socotind că au scăpat cei legați.
28. Iar Pavel a strigat cu glas mare, zicând: Nimic rău să nu îți faci ție, că toți suntem aici.
29. Și cerând lumânare a sărit înlăuntru, și tremurând a căzut înaintea lui Pavel și a lui Sila.
30. Și scoțându-i pre ei afară, a zis: Domnilor, ce mi se cade să fac să mă mântuiesc?
31. Iar ei au zis: Crede întru Domnul Iisus Hristos, și te vei mântui tu și casa ta.
32. Și i-au grăit lui cuvântul Domnului, și tuturor celor din casa lui.
33. Și luându-i pre ei întru acel ceas al nopții, i-a spălat de rane, și s-a botezat el și ai lui toți îndatăși.
34. Și ducându-i pre ei în casa sa, le-a pus masă; și s-a bucurat cu toată casa sa crezând întru Dumnezeu.
35. Și făcându-se ziuă, au trimis Voievozii pre purtătorii de toiege, zicând: Sloboade pre oamenii aceia.
36. Și a spus temnicerul cuvintele acestea către Pavel, că au trimis Voievozii ca să vă sloboziți; acum dar ieșiți și mergeți cu pace.
37. Iar Pavel ■ zis către ei: După ce ne-au bătut pre noi înaintea norodului fără de judecată, oameni Romani fiind, ne-au pus în temniță, și acum pre ascuns ne scot pre noi? Că nu este așa; ci să vie ei să ne scoată.
38. Și au vestit Voievozilor purtătorii de toiege graiurile acestea; și s-au temut auzind că Romani sunt.

39. Și venind, s-au rugat lor, și socotindu-i îi poftea să iasă din cetate. Și ieșind din cetate, au intrat la Lidia, și văzând pre frați, i-au mângâiat pre ei și, au ieșit.

Cap. 17

1. Și trecând prin Amfipoli, și Apolonia, au venit în Tesalonic, unde era Sinagoga Iudeilor.
2. Și după obiceiul său Pavel a intrat la ei; și în trei Sâmbete s-a întrebat cu ei din Scripturi.
3. Dovedind și arătându-le că se cădea lui Hristos să pătimească, și să Învieze din morți; și cum că acesta este Hristos Iisus, pre care eu vestesc vouă.
4. Și unii dintr-înșii au crezut; și s-au însoțit cu Pavel și cu Sila, și mulțime multă din Elinii cei cucernici, și din femeile cele de frunte nu puține.
5. Iar Iudeii cei necredincioși umplându-se de pizmă, și luând lângă ei pre niște oameni răi din cei proști, și făcând gloată au întărâtat cetatea; și năvălind asupra casei lui Iason căutau să-i scoată pre ei la norod.
6. Și neaflându-i pre ei, trăgeau pre Iason și pre unii din frați la mai marii cetății, strigând: Că cei ce au tulburat toată lumea, aceștia și aici au venit.
7. Pre care i-a primit Iason, și aceștia toți împotriva rânduielilor Cezarului fac, zicând că este alt împărat Iisus.
8. Și au tulburat pre norod, și pre mai marii cetății care auzeau acestea.
9. Și luând multe de la Iason și de la ceilalți, i-au slobozit pre ei.
10. Și frații îndată noaptea au trimis pre Pavel și pre Sila la Veria; care mergând au intrat în Sinagoga Iudeilor.
11. Și aceștia erau mai de bun neam decât cei din Tesalonic, care au primit cuvântul cu toată osârdia, în toate zilele cercând scripturile, de sunt acestea așa.
12. Mulți dară dintru dânșii au crezut, și din femeile Elinilor cele de cinste, și din bărbați nu puțini.
13. Și dacă au înțeles Iudeii cei din Tesalonic, că în Veria s-a vestit de Pavel cuvântul lui Dumnezeu, au venit și acolo tulburând noroadele.

14. Și îndată atunci frații au trimis pre Pavel să meargă spre mare; și au rămas Sila și Timotei acolo.
15. Iar cei ce grijeau să scape pre Pavel, l-au dus pre el până la Atena, și luând poruncă către Sila și Timotei, ca cum mai curând să vie la el, s-au dus.
16. Iar în Atena așteptându-i pre ei Pavel, se întărâta întru dânsul duhul lui, văzând cetatea plină de idoli.
17. Drept aceea, se întreba în Sinagogă cu Iudeii, și cu cei credincioși; și în târg în toate zilele cu cei ce se întâmpla.
18. Iar oarecare din Epicurii și din Stoicii filosofi se priceau cu el; și unii ziceau: Oare ce voiește acest semănător de cuvinte să grăiască? Iar alții: Se pare că de străini dumnezei este vestitor; căci pre Iisus și Învierea lui binevestea lor.
19. Și prinzându-l pre dânsul, l-au dus la Areopag, zicând: Oare putem a înțelege ce este această învățătură nouă, care de tine se grăiește?
20. Pentru că străine oarecare bagi în auzurile noastre, drept aceea voim să știm, ce vor să fie acestea.
21. (Că Atenienii toți, și cei străini care mergeau acolo, la nimic alt nu se zăboveau, fără numai a zice sau a auzi ceva nou).
22. Și stând Pavel în mijlocul Areopagului, a zis: Bărbați Atenieni, întru toate vă văd pre voi ca cum ați fi mai cucernici.
23. Pentru că trecând, și privind închinăciunile voastre, am aflat și un jertfelnic, întru care era scris: Necunoscutului Dumnezeu; pre care dar necunoscându-l voi îl cinstiți, pre acesta eu îl vestesc vouă.
24. Dumnezeu care a făcut lumea, și toate cele ce sunt într-însa, acesta fiind Domnul Cerului și al pământului, nu în Biserici făcute de mâini locuiește.
25. Nici de mâini omenești se slujește, având trebuință de ceva; de vreme ce el dă tuturor viață, și suflare și toate.
26. Și a făcut dintru un sânge tot neamul omenesc, să locuiască peste toată fața pământului, așezând vremile cele mai înainte rânduite, și hotarele locuinței lor.
27. Să caute pre Domnul, că doar l-ar simți pre el și l-ar afla; măcar că nu este departe de fieștecăre din noi.
28. Căci întru dânsul viem, și ne mișcăm, și suntem. Precum și oarecare din poeticii voștri au zis: Că al lui și neam suntem.

29. Deci de vreme ce neam al lui Dumnezeu suntem, nu suntem datori a socoti cum că Dumnezeu este asemenea aurului, sau argintului, sau pietrei care este cioplitură a meșteșugului și a gândului omului.
30. Deci anii neștiinței aceștia trecându-i cu vederea Dumnezeu, acum poruncește tuturor oamenilor pretutindeni să se pocăiască.
31. Pentru că a pus ziuă, întru care va să judece lumea întru dreptate, prin Bărbatul pe care mai înainte l-a rânduit, dând credință tuturor, înviindu-l pre dânsul din morți.
32. Iar auzind învierea morților, unii își băteau joc; iar alții au zis: Te vom mai auzi iarăși pre tine pentru aceasta.
33. Și așa Pavel a ieșit din mijlocul lor.
34. Iar oarecare bărbați lipindu-se de el au crezut: Între care era și Dionisie Areopagitul, și o femeie anume Damaris, și alții împreună cu dâșii.

Cap. 18

1. Iar după acestea ieșind Pavel din Atena, a venit la Corint.
2. Și aflând pre oarecare iudeu anume Ahila, de neam din Pont, care de curând venise din Italia, și pre Priscila femeia lui, (pentru că a fost poruncit Claudie să iasă toți Iudeii din Roma), a venit la ei.
3. Și pentru că era de un fel de meșteșug cu ei, a rămas lângă dâșii și lucra; pentru că erau făcători de corturi cu meșteșugul.
4. Și se pricea în Sinagogă în toate Sâmbetele, și încredința și pre Iudei și pre Elini.
5. Iar dacă s-a pogorât de la Macedonia Sila și Timotei, se cuprinsese de Duhul Pavel, mărturisind Iudeilor că Iisus este Hristos.
6. Și stând ei împotrivă și hulind, scuturându-și hainele, a zis către dâșii: Sângele vostru asupra capului vostru; curat sunt eu, de acum la neamuri mă voi duce.
7. Și mutându-se de acolo a venit la casa oarecăruia anume Iust, care cinstea pre Dumnezeu, a cărui casă era alături cu Sinagoga.
8. Iar Krisp, mai marele Sinagogăi, a crezut în Domnul, împreună cu toată casa lui, și mulți din Corinteni auzind credeau și se botezau.

9. Și ■ zis Domnul în vedenie noaptea lui Pavel: Nu te teme, ci grăiește și, nu tăcea.
10. Că eu sunt cu tine, și nimeni nu se va ispiti asupra ta, ca să-ți facă rău; pentru că norod mult este mie în cetatea aceasta.
11. Și a șezut un an și șase luni, învățând întru ei cuvântul lui Dumnezeu.
12. Și Galion fiind Antipat (dregător) în Ahaia, s-au ridicat toți Iudeii cu un suflet asupra lui Pavel, și l-au dus pre el la divan.
13. Zicând că afară de lege acesta îndeamnă pre oameni să cinstească pre Dumnezeu.
14. Și vrând Pavel să deschidă gura, a zis Galion către Iudei: De ar fi vreo nedreptate sau vreo faptă rea o Iudeilor, după cuviință v-aș fi suferit pre voi.
15. Iar de vreme ce este întrebare pentru cuvânt, și pentru nume, și pentru legea voastră, veți căuta voi, pentru că judecător acestora eu nu vreau să fiu.
16. Și i-a gonit pre ei de la divan.
17. Și apucând toți Elinii pre Sosten mai marele Sinagogăi, îl bătea înaintea divanului, și nimic de acestea lui Galion nu îi era lui grijă.
18. Iar Pavel încă mai îngăduind zile multe, despărțindu-se (luându-și ziua bună) de la frați, a mers pre apă la Siria, și împreună cu el Priscila și Ahila, care și-au tuns capul în Kegxrees, pentru că avea făgăduință.
19. Și au sosit în Efes, și pre aceia i-a lăsat acolo; iar el intrând în Sinagogă se întreba cu Iudeii.
20. Și rugându-l ei ca să rămână la dâșii mai multă vreme, nu a voit.
21. Ci s-a despărțit (luându-și ziua bună) de la ei, zicând: Mi se cade cu adevărat ca Praznicul cel ce vine să-l fac în Ierusalim, și iarăși mă voi întoarce la voi, de va voi Dumnezeu. Și a purces de la Efes.
22. Și pogorându-se în Cezareea, suindu-se și închinându-se adunării, s-a pogorât la Antiohia.
23. Și făcând acolo câțeva vreme, s-a dus trecând de rând prin ținutul Galatiei, și prin Frigia, întărind pre toți ucenicii.
24. Iar un Iudeu oarecare anume Apolos, Alexandrin de neam, bărbat meșter la cuvânt, a venit în Efes, puternic fiind întru scripturi.

25. Acesta era învățat calea Domnului, și fierbând cu duhul grăia, și învăța cu deadinsul cele ce sunt pentru Domnul, știind numai botezul lui Ioan.
26. Acesta a început a grăi cu îndrăzneală în Sinagogă; și auzindu-l pre el Ahila și Priscila, l-au luat, și mai cu amăruntul i-au spus lui calea lui Dumnezeu.
27. Și vrând el să treacă în Ahaia, îndemnându-se frații, au scris ucenicilor să-l primească pre el, care mergând acolo mult a ajutat cu darul celor ce crezuseră.
28. Pentru că tare înfrunta pre Iudei înaintea norodului, arătându-le din scripturi că Iisus este Hristos.

Cap. 19

1. Și a fost când era Apolos în Corint, Pavel trecând prin părțile cele de sus, a venit în Efes; și aflând pre oarecare ucenici,
2. A zis către ei: Luat-ați Duh Sfânt după ce ați crezut? Iar ei au zis către dânsul: Încă nici de este Duh Sfânt am auzit.
3. Și a zis către ei: Dar în ce v-ați botezat? Iar ei au zis: În botezul lui Ioan.
4. Iar Pavel a zis: Ioan ■ botezat botezul pocăinței, norodului zicând, să creadă întru acela ce vine după dânsul, adică întru Hristos Iisus.
5. Și auzind s-au botezat întru Numele Domnului Iisus.
6. Și punându-și Pavel mâinile preste ei, a venit Duhul Sfânt preste dâșii, și grăiau în limbi, și proroceau.
7. Și era de toți bărbații ca la doisprezece.
8. Și el intrând în Sinagogă, cu îndrăzneală grăia în trei luni întrebându-se și adevărind cele de Împărăția lui Dumnezeu.
9. Iar de vreme ce unii se împietreau și nu ascultau grăind de rău calea înaintea norodului, Pavel depărtându-se de la ei, a osebit pe ucenici, în toate zilele pricindu-se în școala unui Tirran.
10. Și aceasta s-a făcut în doi ani, cât toți cei ce locuiau în Asia, au auzit cuvântul Domnului Iisus, și Iudeii și Elinii.
11. Și puteri nu mici făcea Dumnezeu, prin mâinile lui Pavel.

12. Cât și peste cei ce erau bolnavi se aduceau de pre trupul lui mahrămi, sau ștergătoare (basmale), și se depărtau de la ei bolile, și duhurile cele rele ieșeau dintr-înșii.
13. Și s-au ispitit oarecare din Iudeii cei ce înconjura jurători a chema preste cei ce aveau duhurile cele rele, Numele Domnului Iisus, zicând: Jurămu-vă pre voi cu Iisus, pre care Pavel propovăduiește.
14. Și era oarecare feciori ai lui Skeva Iudeului Arhierelui șapte, care făceau aceasta.
15. Și răspunzând duhul cel rău a zis: Pre Iisus cunosc, și pre Pavel știu, dar voi cine sunteți?
16. Și sărind asupra lor omul întru care era duhul cel rău, și biruindu-i pre ei, s-a întărit asupra lor, cât goi și răniți au fugit din casa aceea.
17. Și aceasta s-a făcut știută la toți Iudeii și Elinii cei ce locuiau în Efes, și a căzut frică peste toți aceia, și se mărea Numele Domnului Iisus.
18. Și mulți din cei ce crezuseră veneau de se mărturiseau, și vesteau faptele lor.
19. Și mulți din cei ce făcuse vrăjile, aducând cărțile le ardea înaintea tuturor; și au socotit prețurile lor, și au aflat cincizeci de mii de arginți.
20. Așa cu tărie cuvântul Domnului creștea, și se întărea.
21. Și dacă s-au săvârșit acestea, a pus Pavel cu Duhul, ca trecând prin Macedonia și Ahaia, să meargă în Ierusalim, zicând: Că după ce voi fi acolo, trebuie și Roma să o văd.
22. Și trimițând la Macedonia doi din cei ce slujeau lui, pre Timotei și pre Erast, el a rămas câțeva vreme în Asia.
23. Și s-a făcut în vremea aceea tulburare nu puțină pentru calea Domnului.
24. Pentru că un argintar oarecare anume Dimitrie, făcând biserici de argint Artemidei, da meșterilor lucru nu puțin.
25. Pre care adunându-i, și pre cei ce erau lucrători de unele ca acestea, a zis: Bărbaților, știți că dintru acest lucru este câștigul nostru.
26. Și vedeți și auziți, că nu numai în Efes, ci mai în toată Asia, Pavel acesta mult norod învățând a mutat zicând, că nu sunt dumnezei cei ce de mâini se fac.

27. Și nu numai această parte ■ noastră se primejduiește ■ veni spre defăimare, ci și biserica dumnezeoiaiei celei mari Artemidei, întru nimic a se socoti, va încă să se surpe și mărimea ei, pre care toată Asia și lumea o cinstește.
28. Și auzind, și umplându-se de mânie, striga zicând: Mare este Artemida Efesenilor.
29. Și s-a umplut toată cetatea de tulburare, și s-au pornit toți într-un suflet la priveriște, răpind împreună și pe Gae și pe Aristarh Macedonenii, soțiile lui Pavel.
30. Iar Pavel vrând să intre în norod, nu l-au lăsat pre el ucenicii.
31. Încă și unii din mai marii Asiei, fiind lui prieteni, trimițând la dânsul îl rugau să nu se dea pre sine în priveriște.
32. Deci alții altceva strigau, pentru că era adunarea tulburată, și cei mai mulți nu știau pentru ce s-au adunat.
33. Iar din norod au scos înainte pre Alexandru, punându-l pre el înainte Iudeii; iar Alexandru făcând cu mâna, vrea să răspundă norodului.
34. Iar cunoscând, că este Iudeu, un glas s-a făcut de către toți, care ca vreo două ceasuri strigau: Mare este Artemida Efesenilor.
35. Iar Logofătul așezând (potolind) norodul, a zis: Bărbați Efeseni, cine este omul acela, care nu știe cetatea Efesenilor că este purtătoare de grija bisericii Artemidei dumnezeoiaiei celei mari, și a lui Diopet?
36. Deci fără de îndoială fiind acestea, se cuvine voi să vă astâmpărați, și nimic cu obraznicie să nu faceți.
37. Că ați adus pre bărbații aceștia, nici furi de cele sfinte, (fiind), nici hulind pre dumnezeoiaia voastră.
38. Iar de are Dimitrie, și cei împreună cu el meșteri, către cineva cuvânt, judecători sunt, și dregători, pârască-se unul pre altul.
39. Iar dacă pentru altceva cercați, întru cea după lege adunare se va dezlega.
40. Pentru că ne primejduim să ne vinuim de zarvă pentru ziua de astăzi, fiindcă nici o pricină nu este, pentru care am putea să dăm seamă pentru tulburarea acesta. Și acestea zicând a slobozit adunarea.

Cap. 20

1. Iar după ce a încetat gâlceava, chemând Pavel pre ucenici, și închinându-se lor, a ieșit să meargă în Macedonia.
2. Și trecând prin părțile acelea, și mângâindu-i pre ei cu cuvinte multe, a venit în Elada.
3. Și făcând trei luni, fiindcă s-a făcut vicleșug asupra lui despre Iudei, vrând el să se suie în Siria, s-a făcut socoteală să se întoarcă prin Macedonia.
4. Și mergea împreună cu el până la Asia, Sosipatru Verianul; și din Tesaloniceni Aristarh și Secund, și Gae Dervianul, și Timotei; iar din Asia, Tihic și Trofim.
5. Aceștia mergând înainte, ne-au așteptat pre noi în Troada.
6. Iar noi am mers pre apă, după zilele azimilor de la Filipi, și în cinci zile am venit la ei în Troada, unde am zăbovit șapte zile.
7. Iar întru una din Sâmbete adunați fiind ucenicii să frângă pâine, Pavel vorbea cu dânșii vrând să purceadă a doua zi; și a lungit cuvântul până la miezul nopții.
8. Și erau făclii multe în foisor sus unde erau adunați.
9. Și șezând un tinerel anume Eutih întru o fereastră, cuprins fiind de somn greu, vorbind Pavel de multe, plecându-se de somn, ■ căzut jos din casa de sus cea din rândul al treilea, și l-au luat mort.
10. Iar Pavel pogorându-se ■ căzut peste el, și îmbrățișându-l, a zis: Nu vă tulburați, că sufletul lui într-însul este.
11. Și suindu-se și frângând pâine, și mâncând, și mult vorbind cu ei până la ziuă, așa a ieșit.
12. Iar pe copil l-au adus viu, și s-au mângâiat nu puțin.
13. Iar noi venind la corabie am mers la Ason, de acolo vrând ca să luăm pe Pavel pentru că așa era rânduit, vrând el să meargă pre uscat pedestru.
14. Și dacă s-a întâlnit cu noi la Ason, luându-l pre el am venit la Mitilini.
15. Și de acolo înotând cu corabia a doua zi am sosit în preajma Hiului, și în cealaltă zi am ajuns în Samos, și rămânând în Trorghilion, a doua zi am venit la Milit.
16. Pentru că ■ socotit Pavel să treacă Efesul, ca să nu i se facă lui să zăbovească în Asia că se grăbea de ar putea în ziua Praznicului a cincizeci de zile să fie în Ierusalim.

17. Și din Milit, trimițând în Efes, ■ chemat pre Prezbiterii Bisericii.
18. Și dacă au venit la el, a zis lor: Voi știți din ziua cea dintâi, întru care am intrat în Asia, cum am fost cu voi în toată vremea.
19. Slujind Domnului cu toată smerenia și cu multe lacrimi și ispite care mi s-au întâmplat mie întru vicleșugurile Iudeilor.
20. Cum nimic nu am ferit dintru cele de folos, ca să nu vă vestesc vouă, și să vă învăț pre voi, înaintea norodului și prin case.
21. Mărturisind și Iudeilor și Elinilor, pocăința cea către Dumnezeu, și credința cea întru Domnul nostru Iisus Hristos.
22. Și acum iată eu legat fiind, cu Duhul merg în Ierusalim, neștiind cele ce mi se vor întâmpla mie întru el.
23. Fără numai că Duhul cel Sfânt prin cetăți mărturisește zicând: Că legături și necazuri pre mine mă așteaptă.
24. Ci nici de una nu bag seamă, nici am sufletul meu cinstit mie, fără numai ca să săvârșesc alergarea mea cu bucurie, și slujba care am luat de la Domnul Iisus, a mărturisi Evanghelia Darului lui Dumnezeu.
25. Și acum iată eu știu că nu veți mai vedea fața mea voi toți, pe la care am trecut propovăduind Împărăția lui Dumnezeu.
26. Pentru aceea mă mărturisesc vouă în ziua de astăzi, că curat sunt eu de sângele tuturor.
27. Pentru că nu m-am ferit ca să nu vă vestesc vouă sfatul lui Dumnezeu.
28. Drept aceea luați aminte de voi, și de toată turma, întru care Duhul Sfânt v-a pus pre voi Episcopi, ca să păstoriți Biserica lui Dumnezeu, care o a câștigat cu Sângele său.
29. Că eu știu aceasta că după ducerea mea vor intra lupi grei întru voi, care nu vor cruța turma.
30. Și dintru voi înșivă se vor scula bărbați, grăind îndărătnicii, ca să tragă pre ucenici după dânșii.
31. Pentru aceea privegheați aducându-vă aminte, că trei ani noaptea și ziua nu am încetat cu lacrimi învățând pe unul fieștecăre dintre voi.
32. Și acum vă încredințez pre voi, fraților, lui Dumnezeu, și cuvântului Darului lui; care poate să vă zidească, și să vă dea vouă moștenire între toți cei Sfințiți.
33. Argintul sau aurul sau haina nici a unuia nu am pofitit.

34. Singuri voi știți, că trebilor mele, și celora ce sunt cu mine, au slujit mâinile acestea.
35. Toate am arătat vouă, ca așa ostenindu-vă se cade să ajutați celor slabi, aducând-vă aminte de cuvântul Domnului Iisus, că el a zis: Mai fericit este ■ da decât a lua.
36. Și acestea zicând, plecându-și genunchele sale, împreună cu toți cu ei s-a rugat.
37. Și multă plângere ■ fost tuturor, și căzând pre grumajii lui Pavel îl sărutau pre el.
38. Cuprinzându-i jale mai vârtos pentru cuvântul care le-a fost zis, că nu vor mai vedea fața lui, și îl petreceau pre el la corabie.

Cap. 21

1. Și după ce a fost a purcede noi despărțindu-ne de la ei, mergând drept, am venit la Kon, și a doua zi la Rodos, și de acolo la Patra.
2. Și aflând corabie trecând la Finichi, suindu-ne într-însa am purces.
3. Și ivindu-ne la Cipru, și lăsându-l pre el în stânga, mergeam la Siria, și ne-am pogorât în Tir, pentru că acolo era corabia a descărca povara.
4. Și aflând ucenici, am rămas acolo șapte zile, care ziceau lui Pavel prin Duhul să nu se suie la Ierusalim.
5. Și când a fost nouă de am împlinit zilele, ieșind mergeam, petrecându-ne pre noi toți împreună cu femeii și cu copiii, până afară din cetate, și plecând genunchele pre țarmuri am făcut rugăciune.
6. Și închinându-ne unii altora am intrat în corabie, iar aceia s-au întors la ale sale.
7. Iar noi calea pre apă săvârșind, de la Tir am venit la Ptolemaida, și închinându-ne fraților, am rămas o zi la ei.
8. Iar ■ doua zi ieșind cei ce erau cu Pavel au venit în Cezareea; și intrând în casa lui Filip Evanghelistul, care era din cei șapte Diaconi, am rămas la el.
9. Și acesta avea patru fete fecioare Prorocițe.

10. Și zăbovindu-ne noi acolo multe zile, s-a pogorât din Iudeea oarecare Proroc anume Agav.
11. Și venind către noi și luând brâul lui Pavel, și legându-și mâinile și picioarele, a zis: Acestea zice Duhul Sfânt: Pre bărbatul, al căruia este brâul acesta, așa îl vor lega în Ierusalim Iudeii, și îl vor da în mâinile neamurilor.
12. Și dacă am auzit acestea, îl rugam noi și cei de loc de acolo, ca să nu se suie el în Ierusalim.
13. Și a răspuns Pavel: Ce faceți de plângeți, și îmi întristați inima? Că eu nu numai a fi legat, ci și a muri în Ierusalim gata sunt, pentru Numele Domnului Iisus.
14. Și neputându-l noi pleca pre el, am încetat zicând: Voia Domnului să fie.
15. Iar după zilele acestea gătindu-ne ne suiam în Ierusalim.
16. Și au venit împreună și din ucenicii de la Cezareea cu noi, aducând la care să ne sălășluim, pe Mnason oarecare Cipriot, vechi ucenic.
17. Și sosind noi în Ierusalim, cu bucurie ne-au primit pre noi frații.
18. Iar a doua zi a intrat Pavel împreună cu noi către Iacov, și toți Bătrânii au venit.
19. Și închinându-se lor, spunea câte una pre rând, cele ce ■ făcut Dumnezeu întru neamuri prin slujba lui.
20. Și ei auzind, slăveau pre Domnul; și au zis lui: Vezi frate, câte mii de Iudei sunt care au crezut; și toți sunt râvnitori legii.
21. Și au înțeles pentru tine, că înveți despărțire de la Moise pre toți Iudeii cei dintre neamuri, zicând, să nu-și taie împrejur pre fii lor, nici după obiceiuri să umble.
22. Ce dar este? Cu adevărat trebuie mulțime să se adune; că vor auzi că ai venit.
23. Deci acesta fă, care îți zicem ție: Sunt la noi patru bărbați, care au făgăduință întru sine.
24. Pre aceștia luându-i curățește-te împreună cu ei, și cheltuiește pentru ei ca să-și radă capul; și vor cunoaște toți, că din cele ce au înțeles pentru tine, nimic nu este, ci umbli și tu păzind legea.
25. Iar pentru neamurile care au crezut noi am trimis, judecând nimic de acest fel să păzească ei, fără numai să se ferească ei de ce este jertfit idolilor, și de sânge, și de sugrumat, și de curvie.

26. Atuncea Pavel luând pe bărbații aceia, a doua zi curățindu-se cu ei, a intrat în Biserică, vestind plinirea zilelor curățeniei, până ce s-au adus pentru unul fieștecăre din ei jertfă.
27. Și când era să se plinească șapte zile, Iudeii cei din Asia văzând pre el în Biserică, au întărat tot norodul, și și-au pus mâinile pre el.
28. Strigând: Bărbați Israiliteni ajutați, acesta este omul care împotriva norodului, și a legii, și a locului acestuia pre toți pretutindenți învață; încă și elini a băgat în Biserică, și a spurcat acest sfânt loc.
29. Că văzuseră pe Trofim Efeseanul în cetate împreună cu el, pre care socoteau că l-a băgat Pavel în Biserică.
30. Și s-a ponit toată cetatea, și a alergat norodul, și prinzând pre Pavel îl trăgea afară din Biserică; și îndată s-au închis ușile.
31. Și căutând ei să-l omoare pre el, a venit veste la Căpitanul oștii, cum că s-a tulburat tot Ierusalimul.
32. Care îndată luând ostași și sutași, a alergat asupra lor, iar ei văzând pre Căpitanul, și pre ostași, au încetat a bate pre Pavel.
33. Și apropiindu-se Căpitanul, l-a apucat pre el, și a poruncit să-l lege cu două lanțuri, și întreba cine este, și ce a făcut.
34. Și alții altceva strigau întru norod; și neputând să înțeleagă adevărul pentru gâlceavă, a poruncit să-l ducă pre el la tabără.
35. Și când au ajuns la trepte s-a întâmplat de se purta el de ostași, pentru sila norodului.
36. Pentru că mergea după el mulțimea norodului, strigând: Ia-l pre el.
37. Și vrând să-l bage în tabără, Pavel a zis căpitanului: De este slobod mie a zice ceva către tine. Iar el a zis: Elinește știi?
38. Oare nu ești tu Egipteanul acela ce mai înainte de zilele acestea, te-ai ridicat asupra și ai scos în pustie pre cele patru mii de bărbați sicari?
39. Și ■ zis Pavel: Eu sunt om Iudeu Tarsean, al Ciliciei, care nu este neînsemnată cetate, cetățean; și te rog pre tine, dă-mi voie să grăiesc către norod.
40. Și dându-i voie el, Pavel stând pre trepte, ■ făcut cu mâna norodului; și multă tăcere făcându-se, a grăit în limba evreiască zicând:

Cap. 22

1. Bărbați frați și părinți, auziți acum răspunsul meu cel către voi.
2. Și auzind că în limba evreiască grăiește lor, mai multă tăcere au dat.
3. Și a zis: Eu sunt bărbat Iudeu, născut în Tarsul Ciliciei, și crescut în cetatea aceasta, lângă picioarele lui Gamaliil, învățat pre amăruntul legea părințească, râvnitor fiind lui Dumnezeu, precum toți voi sunteți astăzi.
4. Care această cale o am gonit, până la moarte, legând și dând la temnițe, bărbați și femei.
5. Precum și Arhiereul mărturisește de mine, și toată Bătrânimea, de la care și cărți luând către frați, la Damasc mergeam, ca și pre cei ce erau acolo să-i aduc legați în Ierusalim, ca să se pedepsească.
6. Și ■ fost când mergeam eu și mă apropiam de Damasc, într-o amiază zi, fără de veste din Cer a strălucit împrejurul meu lumină multă.
7. Și am căzut la pământ, și am auzit Glas zicându-mi: Saul Saul, ce mă gonești?
8. Iar eu am răspuns: Cine ești Doamne? Și a zis către mine: Eu sunt Iisus Nazarineanul, pre carele tu gonești.
9. Iar cei ce erau împreună cu mine, lumina o au văzut, și s-au înfricoșat, iar glasul celui ce grăia mie, nu l-au auzit.
10. Și am zis: Ce voi face Doamne? Iar Domnul a zis către mine: Sculându-te mergi în Damasc, și acolo se va grăi ție, pentru toate cele ce s-au rânduit ție să le faci.
11. Și fiindcă nu vedeam de slava luminii aceleia, ducându-mă de mână de cei ce erau împreună cu mine, am venit în Damasc.
12. Iar oarecare Anania bărbat binecredincios dupre lege, mărturisit de toți Iudeii care locuiesc în Damasc,
13. Venind la mine, și stând înaintea a zis mie: Saul frate, caută, (vezi iarăși), și eu în ceasul acela am căutat la el (l-am văzut pre el).
14. Iar el a zis: Dumnezeul Părinților noștri te-a ales pre tine ca să cunoști voia lui, și să vezi pre cel drept, și să auzi glas din gura lui.
15. Căci vei fi mărturie lui către toți oamenii de cele ce ai văzut și ai auzit.

16. Și acum ce zăbovești? Sculându-te botează-te, și îți spală păcatele tale, chemând numele Domnului Iisus.
17. Și ■ fost mie când m-am întors în Ierusalim, și mă rugam în Biserică, m-am făcut într-o uimire.
18. Și l-am văzut pre el zicând mie: Grăbește, și ieși curând din Ierusalim; că nu vor primi mărturia ta cea pentru mine.
19. Și am zis: Doamne, ei știu, că eu eram punând în temnițe și bătând la Sinagoguri pre cei ce credeau într-o tine.
20. Și când se vărsa sângele lui Ștefan mucenicului tău, și eu eram ispravnic (de față), și împreună voiam la moartea lui, păzind hainele celor ce îl omorau pre el.
21. Și a zis către mine: Mergi, că eu la neamuri departe te voi trimite.
22. Și l-au ascultat pre el până la cuvântul acesta, și au ridicat glasul lor zicând: Ia-l de pre pământ pre unul ca acesta, că nu se cade el să trăiască.
23. Și strigând ei și aruncând hainele, și praf aruncând în văzduh.
24. A poruncit Căpitanul să îl ducă pre el în tabără, zicând cu bătaie să se certe el, ca să cunoască pentru care pricină așa strigau asupra lui.
25. Iar fiind că prea îl strângea pre el cu curelele, a zis Pavel către sutașul cel ce sta de față: Oare este slobod vouă a bate om Roman, și nevinovat?
26. Și auzind sutașul, mergând ■ spus Căpitanului, zicând: Caută ce vei să faci, că omul acesta este Roman.
27. Și venind Căpitanul, a zis lui: Spune mie, de ești tu Roman. Iar el a zis: Așa.
28. Și a răspuns Căpitanul: Eu cu multă cheltuială am câștigat politia (cetățenia) aceasta, iar Pavel a zis: Iar eu sunt și născut.
29. Deci îndată s-au depărtat de la el cei ce vrea să-l bată, și Căpitanul s-a înfricoșat după ce a înțeles că este Roman, și căci îl legase pre el.
30. Și a doua zi vrând să cunoască adevărul, pentru ce se părăște de Iudei, l-a slobozit pre el din legături, și a poruncit să vie Arhiereii, și toată adunarea lor, și aducând pre Pavel, l-a pus în mijlocul lor.

Cap. 23

1. Și căutând Pavel spre adunare, a zis: Bărbați frați, eu cu toată știința bună, am viețuit înaintea lui Dumnezeu, până în ziua aceasta.
2. Iar Arhiereul Anania, a poruncit celor ce stau lui înaintea să-l bată peste gură.
3. Atunci Pavel a zis către el: Bate-te-va Dumnezeu perete vărut. Și tu șezi judecându-mă după lege, și împotriva legii poruncești să mă bată.
4. Iar cei ce stau înaintea au zis: Dar pre Arhiereul lui Dumnezeu blestemi (ocărăști)?
5. Iar Pavel a zis: Nu am știut, fraților, că este Arhiereu; că scris este: Pre mai marele norodului tău să nu îl grăiești de rău.
6. Deci cunoscând Pavel că o parte este Saduchei, iar alta Farisei, a strigat întru adunare: Bărbați frați, eu sunt Fariseu, fecior de Fariseu; pentru nădejdea și învierea morților eu mă judec.
7. Și aceasta el grăind, s-a făcut neunire între Farisei și între Saduchei; și s-a împerecheat mulțimea.
8. Pentru că Saduchei zic că nu este înviere, nici Înger, nici Duh; iar Fariseii le mărturisesc amândouă.
9. Și s-a făcut strigare mare; și sculându-se Cărturarii din partea Fariseilor, se priceau zicând: Nici un rău nu aflăm în omul acesta. Iar de i-a grăit lui Duh, sau Înger, să nu ne împotrivim lui Dumnezeu.
10. Și multă gălceavă făcându-se, temându-se Căpitanul ca să nu-l rupă ei pre Pavel, a poruncit ostașilor să se pogoare și să-l răpească pre el din mijlocul lor, și să-l ducă în tabără.
11. Iar în noaptea ce venise stându-i Domnul înaintea, a zis: Îndrăznește, Pavele; că precum ai mărturisit de mine în Ierusalim, așa ți se cade, și în Roma să mărturisești.
12. Iar după ce s-a făcut ziuă, adunându-se oarecare Iudei s-au anatematizat pre ei zicând, nici să mănânce, nici să bea până nu vor omori pre Pavel.
13. Și erau mai mulți de patruzeci, cei ce făcuse jurământul acesta.
14. Care mergând la Arhieri și la Bătrâni, au zis: Cu anatema ne-am anatematizat pre noi înșine, nimic să nu gustăm până nu vom omori pre Pavel.

15. Acum dar voi arătați Căpitanului, împreună cu adunarea, ca mâine să-l pogoare pre el la voi, ca cum ați vrea să cercați mai pre amăruntul cele ce sunt pentru el, iar noi mai înainte de se va apropia el, gata suntem să-l omorâm pre el.
16. Și auzind feciorul surorii lui Pavel vicleșugul, mergând și intrând în tabără, ■ spus lui Pavel.
17. Și chemând Pavel pre unul din sutași, i-a zis: Pre tinerelul acesta du-l la Căpitanul, pentru că are oarece să-i spună lui.
18. Deci acela luându-l pre el, l-a dus la Căpitanul, și i-a zis: Pavel cel legat chemându-mă pre mine s-a rugat pentru acest tinerel să-l aduc la tine, că are oarece să-ți zică ție.
19. Iar Căpitanul, luându-l de mână, și ducându-se în laturi, l-a întrebat: Ce este care ai să-mi spui mie?
20. Și a zis, Că Iudeii s-au vorbit să se roage ție, ca mâine la adunare să pogori pre Pavel, ca cum ar vrea ceva mai pre amăruntul să întrebe pentru el.
21. Deci tu să nu îi ascuți pre ei, pentru că îl pâdesc pre el bărbați mai mulți de patruzeci, care s-au anatematizat pre eiși nici să mănânce, nici să bea, până nu-l vor omori pre el, și acum gata sunt, așteptând cea de la tine făgăduință.
22. Deci Căpitanul a slobozit pre tinerel, poruncind ca nimănui să nu spună, că ai arătat către mine acestea.
23. Și chemând pre doi oarecare din sutași, a zis: Gătiți două sute de slujitori, ca să meargă până la Cezareea, și călăreți șaptezeci, și fuștiși două sute, din al treilea ceas din noapte.
24. Și dobitoace să aduceți ca să pună pre Pavel, să-l scape către Felix domnul.
25. Scriind carte care cuprinde întru acest chip:
26. Claudie Lisie lui Felix preaputernicului domn să se bucure.
27. Pre acest bărbat fiind prins de Iudei, și vrând să se omoare de dânșii, mergând eu cu oaste l-am scos, înțelegând că este Roman.
28. Și vrând să înțeleg pricina, pentru care îl pâdesc pre el, l-am pogorât la adunarea lor.
29. Pre care l-am aflat pârându-se pentru întrebările legii lor, iar nici o vină vrednică de moarte, sau de legături având.
30. Și vestindu-mi-se mie, cum că va să fie vicleșug asupra bărbatului acestuia despre Iudei, dintru acel ceas l-am trimis

la tine, poruncind și pârașilor, să spună cele ce au asupra lui înaintea ta. Fii sănătos.

31. Deci ostașii după cum li se poruncise lor, luând pre Pavel l-au adus noaptea la Antipatrida.
32. Iar a doua zi, lăsând pre călăreți să meargă cu el, s-au întors în tabără.
33. Care intrând în Cezareea, și dând domnului cartea, au pus și pre Pavel înaintea lui.
34. Și citind domnul, și întrebându-l din ce ținut este, și înțelegând că este de la Cilicia,
35. A zis: Te voi auzi pre tine când și pârașii tăi vor veni. Și a poruncit să se păzească el în divanul lui Irod.

Cap. 24

1. Iar după cinci zile s-a pogorât Arhiereul Anania, cu Bătrânii, și cu oarecare ritor Tertil, care au arătat domnului asupra lui Pavel.
2. Și chemându-se el, a început a-l pâri pre el Tertil zicând:
3. Multă pace dobândind prin tine, și isprăvi care se fac la neamul acesta prin a ta purtare de grijă, în toată vremea și în tot locul mărturisim, puternice Felixe, cu toată mulțumita.
4. Iar ca nu mai mult să te ostenesc, te rog să ne auzi pre noi în scurt cu a ta blândețe.
5. Că am aflat pre omul acesta pierzător, și pornind zarvă la toți Iudeii ce sunt în toată lumea, și mai mare eresului Nazarinienilor.
6. Care și Biserica s-a ispitit să o spurce, pe care l-am și prins, și după legea noastră am vrut să-l judecăm.
7. Dar venind Lisie căpitanul cu multă silă, din mâinile noastre l-a luat.
8. Poruncind pârașilor lui să vie la tine, de la care vei putea singur cercetând de toate acestea să cunoști, de care noi pâram pre el.
9. Și împreună adevereau și Iudeii, zicând: Cum că acestea așa sunt.
10. Iar Pavel a răspuns, făcându-i lui semn domnul să grăiască: Știindu-te pre tine că de mulți ani ești judecător drept neamului acestuia, mai cu bună voie cele pentru mine răspund.
11. Că poți tu cunoaște că nu sunt mai mult decât douăsprezece zile, de când m-am suit să mă închin în Ierusalim.
12. Și nici în Biserică m-au aflat pre mine cu cineva pricindu-mă, sau tulburare făcând norodului, nici în Sinagoguri, nici în cetate.

13. Nici pot adevveri pentru care acum mă pâresc.
14. Și mărturisesc aceasta ție, că după calea pre care ei o zic eres, așa slujesc Dumnezeului părintesc, crezând toate cele scrise în lege, și în Prooroci.
15. Nădejde având întru Dumnezeu, care și însuși aceștia așteaptă, cum că va să fie înviere morților, dreptilor și nedreptilor.
16. Și întru aceasta și eu mă nevoiesc ca fără de poticnire știință să am către Dumnezeu și către oameni pururea.
17. Și după mulți ani am venit, ca să fac milostenii la neamul meu, și prinoase.
18. Întru care m-au aflat curățit în Biserică, nu cu gloată, nici cu gâlceavă, oarecare Iudei din Asia.
19. Care trebuiau înaintea ta să vie de față, și să pârască de au ceva asupra mea.
20. Sau aceștia singuri să spună, stând eu înaintea soborului, de au aflat ceva întru mine strâmbătate.
21. Fără numai pentru un glas acesta carele am strigat, stând între ei: Că pentru învierea morților, eu mă judec astăzi de voi.
22. Și auzind acestea Felix, i-a lăsat (urnit) pre ei, fiindcă mai cu amăruntul știa cele pentru calea aceasta, și a zis: Când Lisie căpitanul se va pogori, voi înțelege cele pentru voi.
23. Și a poruncit sutașului să se păzească Pavel, și să aibă odihnă, și pre nimeni să nu oprească dintru ai lui de a-i sluji sau a veni la el.
24. Iar după câteva zile venind Felix, cu Drusila femeia lui care era Iudeică, a chemat pre Pavel, și l-a auzit pre el pentru credința cea întru Hristos.
25. Și grăind el pentru dreptate, și pentru înfrânare, și pentru judecata ce va să fie, înfricoșându-se Felix, a răspuns: Acum mergi, și aflând vreme te voi mai chema.
26. Încă și nădăduind că bani se vor da lui de la Pavel, ca să-l slobozească; pentru aceea și mai adeseori chemându-l vorbea cu el.
27. Iar după ce s-au împlinit doi ani, s-a pus în locul lui Felix, Porchie Fist, și vrând Felix să facă har Iudeilor, a lăsat pre Pavel legat.

Cap. 25

1. Deci Fist, intrând în dregătorie, după trei zile s-a suit în Ierusalim de la Cezareea.
2. Și i-a arătat lui Arhiereul, și cei mai de frunte ai Iudeilor, asupra lui Pavel, și îl ruga pre el.
3. Cerând har asupra lui, ca să-l trimită pre el la Ierusalim, făcând vicleșug ca să-l ucidă pre el pre drum.
4. Deci Fist a răspuns, că Pavel să se păzească în Cezareea, și el va degrab să meargă acolo.
5. Deci cei tari întru voi, zice, pogorându-se împreună, de este ceva întru bărbatul acesta, pârlască-l pre el.
6. Și zăbovind la ei nu mai mult decât zece zile, s-a pogorât în Cezareea, și a doua zi șezând la divan, ■ poruncit să se aducă Pavel.
7. Și venind el, au stătut împrejurul lui Iudeii care veniseră din Ierusalim, multe și grele vinuiri aducând asupra lui Pavel, pre care nu le putea să le dovedească.
8. Răspunzând el că nici împrotriva legii Iudeilor, nici împrotriva Bisericii, nici împrotriva Cezarului am greșit ceva.
9. Iar Fist vrând să facă har Iudeilor, răspunzând a zis lui Pavel: Voiești să te sui în Ierusalim, și acolo pentru acestea să te judeci înaintea mea?
10. Iar Pavel a zis: La divanul Cezarului sunt stând, unde trebuie să mă judec. Iudeilor nici o nedreptate nu am făcut, precum și tu mai bine știi.
11. Pentru că de am făcut nedreptate, și ceva vrednic de moarte am lucrat, nu mă feresc de moarte; iar dacă nimic nu este din cele ce aceștia mă pârlăsc, nimeni nu poate pre mine lor să mă dăruiască; pre Cezarul chem.
12. Atunci Fist grăind împreună cu sfatul a răspuns: Pre Cezarul ai chemat? La Cezarul vei merge.
13. Și dacă au trecut câteva zile, Agripa împăratul și Vernichi s-au pogorât în Cezareea ca să se închine lui Fist.
14. Și zăbovind-se zile multe acolo, Fist a spus împăratului pentru Pavel, zicând: Un bărbat oarecare este lăsat de Felix legat.
15. Pentru care fiind eu în Ierusalim, au arătat înaintea mea Arhiereii și Bătrânii Iudeilor, cerând împrotriva lui judecată.

16. Către care am răspuns, că nu este obicei la Romani, să dea pre vreun om la pierzare, mai înainte până ce nu are de față cel pârât pre pârâșii lui, și loc de răspuns să-și ia pentru vina sa.
17. Și adunându-se ei aici, nici o zăbavă făcând, a doua zi șezând la judecată, am poruncit să se aducă bărbatul.
18. Pentru care stând pârâșii lui împrejur, nici o vină aducea dintru acelea care prepuneam eu.
19. Ci numai niște întrebări pentru ■ lor credință avea asupra lui, și pentru un lîsus oarecare mort, pre carele zicea Pavel că este viu.
20. Și nedumerindu-mă eu de întrebarea aceasta, am zis: De voiește să meargă în Ierusalim, și acolo să se judece pentru acestea.
21. Iar Pavel chemând să se păzească el la judecata lui Sevastu, am poruncit să se păzească, până îl voi trimite pre el la Cezarul.
22. Iar Agripa către Fist a zis: Aș fi voit și eu să-l aud pre acel om. Iar el, mâine, a zis, vei auzi pre dânsul.
23. Deci ■ doua zi venind Agripa și Vernichi cu multă pofală și intrând în divanul palatului, împreună cu Căpitanii, și cu bărbații cei mai de frunte ai cetății, și poruncind Fist, s-a adus Pavel.
24. Și a zis Fist: Agripa împărate și toți bărbații cei ce sunteți împreună cu noi, vedeți pre acesta, pentru care toată mulțimea Iudeilor mi s-a rugat și în Ierusalim și aici strigând, că nu trebuie să mai trăiască el.
25. Iar eu cunoscând că nimic vrednic de moarte el nu a făcut, și el singur chemând pre Cezarul, am socotit să-l trimit pre el.
26. Pentru care a scrie ceva adevărat domnului nu am, pentru aceea l-am adus pre el la voi, și mai vârtos înaintea ta împărate Agripa, ca cercetare făcându-se, să am ce să scriu.
27. Pentru că fără cuviință mi se pare a fi să trimit legat, și pricinile cele asupra lui să nu le însemnez.

Cap. 26

1. Iar Agripa către Pavel a zis: Poruncește-ți-se ție să grăiești singur pentru tine. Atunci Pavel, întinzând mâna a răspuns:
2. Pentru toate care mă pârlăsc Iudeii, o împărate Agripa, mă socotesc pre mine fericit a fi, vrând să răspund înaintea ta astăzi.

3. Mai vârtos știutor fiind tu de toate cele ale Iudeilor obiceiuri și întrebări, pentru aceea mă rog ca cu îngăduință să mă ascuți pre mine.
4. Pre viața mea cea din tinerețe, care din început s-a făcut în neamul meu în Ierusalim, o știu toți Iudeii.
5. Știindu-mă pre mine mai dinainte, de vor vrea să mărturisească, că după eresul cel prea cu cercare al legii noastre am trăit Fariseu.
6. Și acum pentru nădejdea făgăduinței, celei ce s-a făcut către părinți de la Dumnezeu, stau judecându-mă.
7. La care cele douăsprezece seminții ale noastre, neîncetat ziua și noaptea slujind, nădăjduiesc să ajungă, pentru care nădejde sunt pârât împărate Agripa de Iudei.
8. Ce lucru necredincios se judecă la voi, dacă Dumnezeu pre morți înviază.
9. Deci mie mi s-a părut (eu am gândit) că asupra Numelui lui Iisus Nazarineanul trebuia multe împotrivă să fac.
10. Care am și făcut în Ierusalim, și pre mulți din sfinți eu în temniță i-am închis, luând putere de la Arhierei; și când se omora ei, dam hotărâre.
11. Și la toate Sinagogurile de multe ori muncindu-i pre ei, îi îndemnam să hulească; și mult tulburându-mă asupra lor îi goneam, până și la cetățile cele din afară.
12. Întru care mergând și la Damasc cu putere și cu poruncă de la Arhierei.
13. Întru amiază zi am văzut pre cale, împărate, din Cer mai mult decât strălucirea soarelui, lumină strălucind împrejurul meu și a celor ce mergeau cu mine.
14. Și noi toți căzând la pământ, am auzit eu Glas zicând către mine, și grăind în limba evreiască: Saul Saul, ce mă gonești? Cu greu îți este ție a lovi cu piciorul împotriva boldurilor.
15. Iar eu am zis: Cine ești Doamne? Iar el a zis: Eu sunt Iisus pre care tu gonești.
16. Ci te scoală și stai pre picioarele tale, că spre aceasta m-am arătat ție, ca să te aleg slugă, și mărturie și acelor ce ai văzut, și acelora întru care mă voi arăta ție.
17. Scoțându-te pre tine de la norod și de la neamurile la care acum te trimit.

18. Să deschizi ochii lor, ca să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de la puterea satanei la Dumnezeu; ca să ia ei iertare păcatelor, și soartă între sfinți, prin credința cea întru mine.
19. Pentru aceea împărate Agripa, nu m-am făcut neascultător vedeniei Cerești.
20. Ci celor din Damasc întâi, și din Ierusalim, și din toată țara Iudeii, și neamurilor, am mărturisit să se pocăiască, și să se întoarcă la Dumnezeu, făcând lucruri vrednice de pocăință.
21. Pentru acestea Iudeii prinzându-mă în Biserică se ispiteau să mă omoare.
22. Iar dobândind ajutorul cel de la Dumnezeu, până în ziua aceasta stau, mărturisind la mic și la mare, nimic grăind afară de cele ce și Prorocii au prorocit, că vor să fie, și Moise.
23. Că va pătimi Hristos, că el întâi din Învierea morților lumină va vesti norodului și neamurilor.
24. Și acestea el răspunzând, Fist cu mare glas a zis: Te înnebunești, Pavele; cartea cea multă spre nebunie te întoarce.
25. Iar el a zis: Nu mă înnebunesc, puternice Fiste, ci ale adevărului și ale înțelepciunii cuvinte grăiesc.
26. Că știe pentru acestea împăratul, către care și îndrăznind grăiesc, că nu socotesc a fi ceva dintr-acestea neștiut lui, că nu s-au făcut în unghiul (partea) acesta.
27. Crezi împărate Agripa pe Proroci? Știu că crezi.
28. Iar Agripa către Pavel a zis: Întru puțin mă pleci a mă face Creștin.
29. Iar Pavel a zis: Aș pofti de la Dumnezeu și întru puțin și întru mult, nu numai tu, ci și toți cei ce mă aud pre mine astăzi, să se facă întru acest fel, precum și eu sunt, afară de legăturile acestea.
30. Și aceasta zicând el, s-a sculat împăratul, și domnul, și Vernichi, și cei ce ședeau împreună cu ei.
31. Și depărtându-se grăiau unul către altul zicând: Că nimic vrednic de moarte, sau de legături face omul acesta.
32. Iar Agripa a zis lui Fist: Se putea slobozi omul acesta, de nu ar fi chemat pre Cezarul.

Cap. 27

1. Iar după ce s-a judecat ca să mergem noi în Italia, dat-au pre Pavel și pre alții oarecare legați unui sutaș anume Iulie, din ceata Sevastienească.
2. Și intrând într-o corabie de la Atramit, vrând să mergem pe lângă locurile Asiei, am purces, fiind cu noi Aristarh macedoneanul din Tesalonic.
3. Și a doua zi am venit în Sidon. Și cu iubire de oameni arătându-se Iulie către Pavel, i-a dat voie să meargă pe la prieteni să dobândească purtare de grijă.
4. Și de acolo purcezând am venit sub Cipru, pentru că vânturile erau împotriva.
5. Și trecând marea Ciliciei și a Pamfiliei, am venit în Mira Lichiei.
6. Și acolo aflând sutașul o corabie din Alexandria mergând în Italia, ne-a băgat pre noi într-însa.
7. Și în multe zile vâslind cu zăbavă și abia sosind lângă Knid, nelăsându-ne pre noi vântul, am trecut pre sub Krit, alături cu Salmona.
8. Și de abia trecând am venit la un loc oarecare ce se chema Limanuri bune, de care era aproape cetatea Lasea.
9. Și multă vreme trecând, și fiind mergerea corăbiei cu primejdie, pentru că și postul trecuse, îi sfătuia pre ei Pavel.
10. Zicându-le lor: Bărbaților, văd că cu necaz și cu multă pagubă nu numai a povării și a corăbiei, ci și a sufletelor noastre va să fie mergerea corăbiei.
11. Iar sutașul pre cârmaci și pe Căpitanul corăbiei asculta mai mult, decât cele ce grăia Pavel.
12. Și nefiind limanul bun de iernat, cei mai mulți făceau sfat să se ducă de acolo, ca de ar putea să ajungă în Fenicia, să ierneze în Limanul Kritului, care caută spre Liva, și spre Hor.
13. Și suflând austrul pârându-le lor că vor dobândi voia sa, lăsându-se din Ason au vâslit pre marginile Kritului.

14. Iar nu după multă vreme s-a întărit asupra lui un vânt viforător, ce se cheamă Evroklidon.
15. Și răpindu-se corabia, și neputând merge împotriva vântului, slobozindu-ne după valuri ne purtam.
16. Și trecând un ostrov oarecare, ce se chema Claudi, abia am putut prinde luntrea.
17. Care trăgându-o în corabie, ajutorințe întrebuința încingând corabia; și temându-se să nu cadă în Sirt, slobozind vetrele, așa se purta.
18. Și fiind noi foarte împresurați de viscol, a doua zi au făcut lepădare din corabie.
19. Și a treia zi noi cu mâinile noastre am lepădat uneltele corăbiei.
20. Și nici soarele nici stelele arătându-se în multe zile, și vifor nu puțin fiindu-ne asupră, se luase de aci toată nădejdea de a ne mântui noi.
21. Și multă flămânzie fiind, atunci stând Pavel în mijlocul lor, a zis: Se cădea o bărbaților ascultându-mă pre mine, să nu fi purces din Krit, și să fi câștigat necazul acesta și paguba.
22. Și acum vă îndemn pre voi să aveți voie bună, că pieire nici unui suflet nu va fi dintru voi, fără numai corăbiei.
23. Că mi-a stătut înainte întru această noapte Îngerul lui Dumnezeu, al căruia sunt eu, și căruia slujesc.
24. Zicând: Nu te teme Pavele, înaintea Cezarului ți se cade să stai; și iată ți-a dăruit ție Dumnezeu pre toți cei ce sunt în corabie cu tine.
25. Drept aceea, fiți cu bună nădejde bărbaților; căci cred lui Dumnezeu, că așa va fi precum mi s-a zis mie.
26. Și într-un ostrov oarecare este să cădem noi.
27. Și dacă s-a plinit a patrusprezecea noapte, purtându-ne noi cu corabia în marea Adriei, pre la miezul nopții, le părea corăbierilor că se apropie la vreo margine.
28. Și slobozind măsura, au aflat stânjeni douăzeci; și puțin de acolo trecând, și iarăși măsurând, au aflat stânjeni cincisprezece.

29. Și temându-se ca nu cumva în locuri prundoase să cadă, aruncând patru angire despre cârma corăbiei, se rugau să se facă ziuă.
30. Iar corăbierii căutând să fugă din corabie, și slobozind luntrea în mare cu prilej ca acela ca cum ar vrea despre pisc să slobozească angirile.
31. Zis-a Pavel sutașului, și ostașilor: De nu vor rămânea aceștia în corabie, voi nu vă veți putea mântui.
32. Atunci au tăiat ostașii funiile luntrei, și o au lăsat să cadă.
33. Iar până când vrea să se facă ziuă, Pavel ruga pre toți să mănânce bucate zicând: Paisprezece zile sunt astăzi de când nu ați mâncat, așteptând și nimic gustând.
34. Pentru aceea vă rog pre voi să mâncați; că aceasta este spre mântuirea voastră, că nici unuia din voi păr din cap nu va cădea.
35. Și zicând acestea și luând pâine, a mulțumit lui Dumnezeu înaintea tuturor, și frângând, au început a mânca.
36. Și voie bună toți făcând, au luat și ei de au mâncat.
37. Și eram în corabie de toți, suflete două sute și șaptezeci și șase.
38. Și săturându-se de bucate, au ușurat corabia, aruncând grâul în mare.
39. Și dacă s-a făcut ziuă, pământul nu cunoșteau. Iar vedeau de departe un sân ce avea țarmuri, la care se sfătuiau de ar fi cu putință să scoată corabia.
40. Și trăgând afară angirile, o au slobozit pre mare, și împreună slăbind funiile cârmelor, și ridicând vetrila cea mică după vântișorul care sufla, trăgea spre țarmuri.
41. Și căzând într-un loc dintre două mări, s-a înfipt corabia; și piscul dinainte s-a împlântat și sta neclătit, iar partea dinapoi se rupea de sila valurilor.
42. Iar ostașii au făcut sfat să omoare pre cei legați, ca să nu înnoate cineva și să scape.
43. Iar sutașul vrând să ferească pre Pavel, a oprit sfatul lor, și a poruncit ca cei ce vor putea să înnoate, sărind mai întâi, să iasă la pământ.

44. Iar ceilalți, unii pre scânduri, alții pre altceva din corabie; și așa s-a făcut de au scăpat toți la uscat.

Cap. 28

1. Și dacă au scăpat, atunci au cunoscut că se cheamă ostrovul Melit.
2. Iar barbarii au făcut nu puțină milă cu noi; că făcând foc, ne-au primit pre noi pre toți, pentru ploaia și frigul ce erau.
3. Și strângând Pavel găteje multe, și punându-le în foc, ieșind o viperă din căldură, s-a apucat de mâna lui.
4. Și dacă au văzut barbarii spânzurând vipera de mâna lui, ziceau unul către altul: Cu adevărat ucigaș este omul acesta care mântuindu-se din mare, Judecata lui Dumnezeu nu l-a lăsat să trăiască.
5. Deci el scuturând vipera în foc, nici un rău nu a pățimit.
6. Iar ei așteptau să se umfle el, sau să cadă de pripă mort; și așteptând ei mult, și văzând că nu se făcuse nici un rău în el, întorcându-se îi ziceau că este Dumnezeu.
7. Și împrejurul locului aceuia erau satele mai marelui ostrovului, anume Pople, care primindu-ne pre noi, trei zile cu omenie ne-a ospătat.
8. Și s-a întâmplat de zăcea tatăl lui Pople fiind cuprins de friguri, și de urdinare cu sânge. Către care intrând Pavel, și rugându-se, punându-și mâinile pre el, l-a vindecat.
9. Și aceasta făcându-se, și ceilalți care aveau boli în ostrovul acela, veneau și se vindecau.
10. Care și cu multă cinste ne-au cinstit pre noi; și când am purces noi, ne-au pus cele ce erau de trebuință.
11. Și după trei luni, ne-am pornit cu o corabie Alexandrinească ce iernase în ostrov; care era cu semnul dioscurilor.
12. Și sosind în Siracusa ne-am zăbovit acolo trei zile.

13. Și de acolo înconjurând am venit în Rigia; și peste o zi suflând austrul, a doua zi am venit în Potioli.
14. Unde aflând frați, ne-am mângâiat zăbovind la ei șapte zile, și așa am venit în Roma.
15. Și de acolo frații auzind cele pentru noi au ieșit întru întâmpinarea noastră până la forul lui Apie și trei cârciume; pre care văzându-i Pavel și mulțumind lui Dumnezeu a luat îndrăzneală.
16. Iar dacă am venit în Roma, sutașul a dat pre cei legați Voievodului oștii. Iar lui Pavel i s-a dat voie să petreacă deosebi cu ostașul cel ce îl păzea pre el.
17. Și a fost după trei zile, a chemat Pavel pe cei mai mari ai Iudeilor, și adunându-se ei, a zis către dâșii: Bărbați frați, eu nimic împotriva norodului făcând, sau obiceiurilor părințești, legat fiind în Ierusalim m-am dat în mâinile Romanilor.
18. Care judecându-mă vrea să mă slobozească, pentru că nici o vină de moarte era întru mine.
19. Iar grăindu-mi Iudeii împotrivă, am fost silit a chema pre Cezarul, nu că aş avea întru ceva a pârî pre neamul meu.
20. Deci pentru această pricină v-am chemat pre voi să vă văd, și să vorbesc cu voi, că pentru nădejdea lui Israil cu acest lanț sunt legat.
21. Iar ei către dânsul au zis: Noi nici cărți pentru tine am luat din Iudeea; nici venind cineva din frați ne-a spus, sau ■ grăit ceva rău pentru tine.
22. Ci ne rugăm să auzim de la tine socotelele ce ai; că de eresul acesta știm noi, că pretutindeni împotrivă i se zice.
23. Și rânduindu-i lui zi, au venit la dânsul la gazdă mai mulți; căroră mărturisind le spunea de Împărăția lui Dumnezeu; dovedindu-le lor cele pentru Iisus, din legea lui Moise, și din Proroci, de dimineața până seara.
24. Și unii credeau cele ce se ziceau, iar alții nu credeau.

25. Și neunindu-se ei unul cu altul s-au dus, zicând Pavel un cuvânt, că bine a grăit Duhul Sfânt prin Prorocul Isaia către părinții noștri,
26. Zicând: Mergi la norodul acesta, și zi: Cu auzul veți auzi, și nu veți înțelege; și privind veți privi, și nu veți vedea.
27. Că s-a îngroșat inima norodului acestuia; și cu urechile greu au auzit, și ochii lor și-au închis; ca nu cumva să vadă cu ochii, și cu urechile să audă, și cu inima să înțeleagă, și să se întoarcă, și să-i vindec pre ei.
28. Drept aceea, cunoscut să vă fie vouă, că neamurilor s-a trimis mântuirea lui Dumnezeu, ei vor auzi.
29. Și acestea el zicând, au ieșit Iudeii multă prigonire având între dâșii.
30. Și a petrecut Pavel doi ani deplin cu a sa cheltuială (chirie), și primea pre toți care veneau către el.
31. Propovăduind Împărăția lui Dumnezeu, și învățând cele ce sunt pentru Domnul Iisus Hristos, cu toată îndrăzneala fără opreală.

+ Sfârșit al Faptelor Sfinților Apostoli.

Adăogire la Faptele Sfinților Apostoli, pentru Sfântul Apostol Pavel

Trebuie a ști că până aici povestește Luca cele pentru fericitul Pavel în Faptele Apostolilor. În vremea aceea scriind cartea, și cele după aceea neștiindu-le, și nici mucenia nu s-a pus în carte. Că lăsându-l pre el acolo Luca și Aristarh au ieșit. Iar Eusebie, pre anii cei de pre urmă îi povestește cu deamăruntul. Cum că adică atunci înaintea lui Neron, dând răspunsul Pavel iarăși s-a trimis la slujba propovăduirii, slobozindu-se de Cezarul, și a binevestit alți zece ani. Iar la vârful turbării ajungând Neron s-a pornit spre uciderea Apostolilor. Că trimițând și chemând pre Pavel la anul al treizeci și șase al Patimii celei mântuitoare, iar al treisprezecelea al său, l-a făcut de a mărturisit, tăindu-i-se capul cu sabia. Deci sunt de la anul al nouăsprezecelea al lui Tiberie Cezarul, iar al Patimii celei mântuitoare, anul al doilea, dintru care a început a propovădui Evanghelia, până la douăzeci și doi ai lui aceluiași Tiberie, ani patru. Și iarăși anii lui Claudie paisprezece, după care diadoh fiind Neron, întru al treisprezecelea an al stăpânirii sale, a omorât pre Apostolul.

Deci este toată vremea propovăduirii lui Pavel douăzeci și unul de ani. Și alți doi ani care a petrecut în temnița cea din Cezareea. Și lângă aceștia iarăși cei din Roma mai înainte doi ani, și cei după urmă zece ani, cât sunt toți anii de la chemarea lui până la săvârșirea lui treizeci și cinci.

Iar de la Patima cea mântuitoare treizeci și șase. Că de la Înălțarea Domnului după puține oarecare zile au ales Apostolii la slujbă pre Ștefan și pre cei împreună cu ei. Apoi aflăm că Ștefan îndată s-a ucis cu pietre, și Pavel împreună bine voia la uciderea lui. Care puțin mai pre urmă se pornește la Damasc, ca și pre sfinții cei ce erau acolo să-i omoare. Iar la mijlocul căii s-a făcut lui chemarea de la Dumnezeu, cât s-a mai cheltuit anul acela. Și îndată a început să propovăduiască, fiind anul al nouăsprezecelea al lui Tiberie Cezarul, și întru al treisprezecelea an al lui Neron se săvârșește, tăindu-i-se capul cu sabia.

Epistolia Sfântului Apostol Pavel cea către Romani

Cap. 1

1. Pavel, sluga lui Iisus Hristos, chemat Apostol, ales (rânduit) spre Evanghelia lui Dumnezeu.
2. Care mai înainte a făgăduit, prin Prorocii săi întru Sfinte Scripturi,
3. Pentru Fiul său cel ce s-a născut din sămânța lui David după trup.
4. Carele s-a hotărât Fiul lui Dumnezeu întru putere, după Duhul sfințeniei, dintru Învierea din morți a lui Iisus Hristos Domnul nostru.
5. (Prin care am luat Darul și Apostolia, spre ascultarea credinței, întru toate neamurile pentru Numele lui.
6. Întru care sunteți și voi chemați ai lui Iisus Hristos).
7. Tuturor celor din Roma, iubiților lui Dumnezeu, celor chemați sfinți: Dar vouă, și pace, de la Dumnezeu Tatăl nostru, și de la Domnul Iisus Hristos.
8. Întâi dară mulțumesc Dumnezeului meu prin Iisus Hristos pentru voi toți; căci credința voastră se vestește în toată lumea.
9. Că mărturie îmi este mie Dumnezeu, căruia slujesc cu duhul meu, întru Evanghelia Fiului lui, că neîncetat fac pomenire de voi.
10. Totdeauna întru rugăciunile mele, rugându-mă ca doar cândva bine mi s-ar întâmpla (bine voi călători) cu voia lui Dumnezeu, ca să viu la voi.
11. Că doresc să vă văd pre voi, ca să vă dau vouă ceva dar duhovnicesc spre întărirea voastră.
12. Și aceasta este, ca să mă mângâi împreună cu voi, prin credința cea dimpreună a voastră și a mea.
13. Și nu voi să nu știți voi, fraților, că de multe ori am gândit ca să viu la voi; și am fost oprit până acum, ca să am ceva roadă și întru voi, precum și întru celelalte neamuri.
14. Că elinilor și barbarilor, înțelepților și neînțelepților dator sunt.
15. Așijderea, (așa este osârdia mea) cât este după ■ mea osârdie și vouă celor din Roma să vă binevestesc.

16. Că nu mă rușinez de Evanghelia lui Hristos că Puterea lui Dumnezeu este spre mântuire tot celui ce crede, Iudeului mai întâi, și Elinului.
17. Că dreptatea lui Dumnezeu întru dânsa se descoperă din credință în credință; precum este scris: Iar dreptul din credință va fi viu.
18. Pentru că se descopere mânia lui Dumnezeu din cer peste toată păgânătatea și nedreptatea oamenilor, care țin adevărul întru nedreptate.
19. Pentru ca ce este cunoscut (căci cunoștința) a lui Dumnezeu, arătat este întru dânsii; că Dumnezeu le-a arătat lor.
20. Pentru că cele nevăzute ale lui de la zidirea lumii, din fapte socotindu-se se văd, și veșnică Puterea lui și Dumnezeirea; ca să fie ei fără de răspuns.
21. De vreme ce cunoscând pre Dumnezeu, nu ca pre Dumnezeu l-au slăvit, sau i-au mulțumit, ci s-au făcut înzadarnici întru cugetele sale, și s-a întunecat cea neînțelegătoare inima lor.
22. Zicându-se pre sine a fi înțelepți, au nebunit;
23. Și au mutat Slava lui Dumnezeu celui nestricăcios, întru asemănarea chipului omului celui stricăcios, și al păsărilor, și al celor cu patru picioare, și al celor ce se târăsc.
24. Pentru aceea i-a și dat Dumnezeu pre ei întru poftele inimilor lor întru necurăție, ca să se spurce trupurile lor întru sineși.
25. Care au mutat adevărul lui Dumnezeu întru minciună; și au cinstit, și au slujit făpturii decât Făcătorului, carele este binecuvântat în veci Amin.
26. Pentru aceea i-a dat pre ei Dumnezeu întru patimi de ocară; că și femeile lor și-au schimbat rânduiala cea firească întru ceea ce este împotriva firii.
27. Așijderea și bărbații lăsând cea după fire rânduială a părții femeiești, s-au aprins întru pofta sa unul spre altul, bărbați cu bărbați rușinea lucrându-o; și răsplătirea ce li se cădea, a rătăcirii lor, întru sineși luându-o.
28. Și precum nu au cercat ei a avea pre Dumnezeu întru cunoștință, așa i-a dat pre ei Dumnezeu întru minte neiscusită (nepricepută) a face cele ce nu se cad.
29. Plini fiind de toată nedreptatea, de curvie, de vicleșug, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de sfadă, de înșelăciune, de năravuri rele.

30. Șoptitori, grăitori de rău, urători de Dumnezeu, ocărători, semeți, trufași, aflători de rele, neascultători de părinți.
31. Neînțelegători, nestatornici întru așezămături, fără dragoste, neîmpăcați, nemilostivi;
32. Care dreptatea lui Dumnezeu știind, (că cei ce fac unele ca acestea vrednici de moarte sunt), nu numai fac acestea, ci încă și bine-voiesc cu cei ce le fac.

Cap. 2

1. Pentru aceea, fără de răspuns ești, o omule, tot cel ce judeci; căci întru ce judeci pre altul, pre tine însuși te osândești că aceleași faci cel ce judeci.
2. Și știm că Judecata lui Dumnezeu este după adevăr asupra celor ce fac unele ca acestea.
3. Și oare socotești aceasta, o omule, cel ce judeci pre cei ce fac unele ca acestea, și tu însuși aceleași faci, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?
4. Sau au nu bagi seama de bogăția Bunătății lui, și de îngăduința, și de îndelungă răbdarea lui; necunoscând că bunătatea lui Dumnezeu te aduce la pocăință?
5. Ci după împietrirea ta și nepocăita inimă îți aduni ție mânie în ziua mâniei și ■ descoperirii dreptei judecăți a lui Dumnezeu.
6. Care va răsplăti fiecăruia după faptele lui.
7. Celor ce după răbdarea lucrului bun adecă caută, slavă și cinste și nestricăciune, viața veșnică.
8. Iar celor prigonitori care se pun împotriva adevărului, și se supun nedreptății, mânie și urgie.
9. Necaz și strâmtorare peste tot sufletul omului celui făcător de rău, al Iudeului mai întâi și al Elinului.
10. Iar slavă și cinste și pace tot celui ce face binele, Iudeului mai întâi, și Elinului.
11. Că nu este fățarnicie la Dumnezeu.
12. Căci câți fără de lege au greșit, fără de lege vor și pieri; și câți în lege au greșit, prin lege se vor judeca.

13. Că nu auzitorii legii sunt drepti la Dumnezeu; ci făcătorii legii se vor îndrepta.
14. Căci când neamurile cele ce nu au lege, din fire fac ale legii, aceia lege neavând, ei singuri își sunt lege.
15. Care arată fapta legii scrisă întru inimile sale, împreună mărturisindu-le lor cunoștința lor, și cugetele lor întru sine pârându-se, s-au și dându-și răspuns de îndreptare.
16. În ziua când va judeca Dumnezeu cele ascunse ale oamenilor, dupre Evanghelia mea prin Iisus Hristos.
17. Iată, tu te numești Iudeu, și te odihnești în lege, și te lauzi întru Dumnezeu.
18. Și cunoști voia lui, și alegi cele de folos, fiind învățat din lege.
19. Și te nădăjduiești a fi povățuitor orbilor, luminezi celor dintru întuneric.
20. Îndreptător celor fără de minte, învățător pruncilor, având închipuirea științei, și a adevărului în lege.
21. Deci cela ce înveți pre altul, pre tine nu te înveți? Cela ce propovăduiești să nu fure, furi?
22. Cela ce zici să nu preacurvească, preacurvești? Cela ce urăști idolii, furi cele Sfinte?
23. Cela ce te lauzi în lege, prin călcarea legii necinstești pre Dumnezeu?
24. Că Numele lui Dumnezeu pentru voi se hulește întru neamuri, precum este scris.
25. Că tăierea împrejur folosește, dacă faci legea; iar dacă ești călcător de lege, tăierea ta împrejur netăiere împrejur s-a făcut.
26. Drept aceea de va păzi netăierea împrejur îndreptările legii, au nu se va socoti netăierea lui împrejur în loc de tăiere împrejur?
27. Și va judeca netăierea împrejur cea din fire plinind legea, pre tine carele prin slovă și prin tăierea împrejur ești călcător de lege.
28. Că nu cel din afară arătat este Iudeu; nici cea din afară arătată în trup este tăiere împrejur.
29. Ci cel întru ascuns, Iudeu, și tăierea împrejur a inimii întru Duhul, iar nu prin slovă; a căruia lauda nu este de la oameni, ci de la Dumnezeu.

Cap. 3

1. Ce este dar mai mult Iudeului? Sau care este folosul tăierii împrejur?
2. Mult în tot chipul; întâi că lor s-au încredințat cuvintele lui Dumnezeu.
3. Că ce este, dacă nu au crezut unii? Au doar necredința lor va face netrebnică pre Credința lui Dumnezeu?
4. Să nu fie. Ci fie Dumnezeu adevărat, și tot omul mincinos; precum este scris: Ca să te îndreptezi întru cuvintele tale, și să biruiesti când vei judeca tu.
5. Și de vreme ce nedreptatea noastră adevărează pre dreptatea lui Dumnezeu, ce vom zice? Au doar nedrept este Dumnezeu, carele aduce mânia? (Ca un om grăiesc).
6. Să nu fie. Că în ce chip va judeca Dumnezeu lumea?
7. Că de vreme ce adevărul lui Dumnezeu întru a mea minciună a prisosit spre slava lui, drept ce încă și eu ca un păcătos mă judec?
8. Și nu (precum suntem huliți, și precum zic unii că grăim noi,) ca să facem cele rele, ca să vie cele bune; a căroră osânda dreaptă este.
9. Ce dar, întrecem? Nicicum, pentru că mai înainte am vinuit pre Iudei și pre Elini, că toți sub păcat sunt.
10. Precum este scris: Că nu este drept nici unul.
11. Nu este cel ce înțelege, nu este cel ce caută pre Dumnezeu.
12. Toți s-au abătut, împreună netrebnici s-au făcut, nu este cel ce face bunătate, nu este până la unul.
13. Groapă deschisă gâtlesul lor, cu limbile lor vicleneau; venin de aspidă sub buzele lor.
14. A căroră gură de blestem și de amărăciune este plină.
15. Grabnice sunt picioarele lor a vărsa sânge.
16. Sfarâmare și nevoie întru căile lor;
17. Și calea păcii nu au cunoscut.
18. Nu este frica lui Dumnezeu înaintea ochilor lor.
19. Și știm că câte zice lege, celor ce sunt în legea zice: Ca toată gura să se astupe, și să se supuie (vinovată să fie) toată lumea lui Dumnezeu.

20. Pentru că din faptele legii nu se va îndrepta tot trupul înaintea lui; că prin lege este cunoștința păcatului.
21. Iar acum afară de lege dreptatea lui Dumnezeu s-a arătat, fiind mărturisită de lege și de Proroci.
22. Iar dreptatea lui Dumnezeu prin credința lui Iisus Hristos la toți, și preste toți cei ce cred; că nu este osebite.
23. Pentru că toți au greșit, și se lipsesc de slava lui Dumnezeu.
24. Care se îndreptează în har întru Darul lui, prin răscumpărarea cea întru Hristos Iisus.
25. Pe carele l-a rânduit Dumnezeu curățire prin credința întru Sângele lui spre arătarea dreptății lui, pentru slăbănogirea păcatelor celor mai înainte făcute.
26. Întru multă răbdarea lui Dumnezeu, spre arătarea dreptății lui în vremea de acum, ca să fie el drept, și îndreptând pre cel ce este din credința lui Iisus.
27. Deci unde este lauda? S-a încuiat. Prin care lege? A faptelor? Nu, ci prin legea credinței.
28. Socotim dară că cu credința se va îndrepta omul fără faptele legii.
29. Au doară Dumnezeu este al Iudeilor numai, iar nu și al neamurilor? Adevărat, și al neamurilor.
30. Căci Unul este Dumnezeu, care va îndrepta tăierea împrejur din credință, și netăierea împrejur prin credință.
31. Deci au doară stricăm legea prin credință? Să nu fie. Ci întărim legea.

Cap. 4

1. Deci ce vom zice, că Avraam părintele nostru să fi aflat după trup?
2. Că de s-a îndreptat Avraam din fapte, are laudă, ci nu la Dumnezeu.
3. Că ce zice Scriptura? Și a crezut Avraam lui Dumnezeu, și s-a socotit lui întru dreptate.
4. Și celui ce lucrează plata nu i se socotește după dar, ci după datorie.
5. Iar celui ce nu lucrează, ci crede întru cela ce îndreptează pre cel necredincios, i se socotește credința lui întru dreptate.

6. Precum și David zice fericirea omului, căruia Dumnezeu îi socotește dreptatea fără de fapte:
7. Fericiti cărora s-au iertat fărădelegile și cărora s-au acoperit păcatele.
8. Fericit bărbatul, căruia nu-i va socoti Domnul păcatul.
9. Deci fericirea aceasta, întru tăierea împrejur este numai, sau și întru netăierea împrejur? Că zicem, că s-a socotit lui Avraam credința întru dreptate.
10. Dar cum i s-a socotit lui? Întru tăierea împrejur fiind, sau întru netăierea împrejur? Nu întru tăierea împrejur, ci întru netăierea împrejur.
11. Și semnul tăierii împrejur ■ luat, pecete ■ dreptății credinței, celei întru netăierea împrejur; ca să fie el tată tuturor celor ce cred prin netăierea împrejur, ca să se socotească și lor spre dreptate.
12. Și tată tăierii împrejur, nu numai celor ce sunt din tăierea împrejur, ci și celor ce umblă în urmele credinței, celei dintru netăierea împrejur, a Părintelui nostru Avraam.
13. Că nu prin lege este lui Avraam făgăduința, sau seminției lui, ca să fie el moștenitor lumii; ci prin dreptatea credinței.
14. Că de sunt cei din lege moștenitori, în zadarnică s-a făcut credința, și s-a stricat făgăduința.
15. Că legea mânie lucrează; că unde nu este lege, acolo nici călcare de lege este.
16. Pentru aceasta din credință, ca după dar, ca să fie stătătoare făgăduința la toată seminția; nu numai la ceea ce este din lege, ci și la ceea ce este din credința lui Avraam, care este tată nouă tuturor.
17. (Precum este scris: Că tată a multe neamuri te-am pus,) înaintea lui Dumnezeu, căruia a crezut, celui ce înviază morții, și cheamă cele ce nu sunt ca cum ar fi.
18. Carele mai (afară) presus de nădejde întru nădejde a crezut, că va fi el tată a multe neamuri, după cum i s-a zis: Așa va fi sămânța ta.
19. Și neslăbind cu credința, nu s-a uitat la trupul său cel omorât, fiind mai de o sută de ani, și la omorârea pântecelui Sarrei.
20. Și întru făgăduința lui Dumnezeu nu s-a îndoit cu necredința, ci s-a întărit cu credința dând slavă lui Dumnezeu.

21. Și adevărat fiind că ce i-a făgăduit, puternic este ■ și face, pentru aceea i s-a și socotit lui spre dreptate.
22. Și nu s-au scris pentru el numai că i s-a socotit lui spre dreptate; ci și pentru noi, căroră va să i se socotească, celor ce credem întru cela ce a sculat pre Iisus Hristos Domnul nostru din morți.
23. Carele s-a vândut pentru greșalele noastre, și s-a sculat pentru îndreptarea noastră.

Cap. 5

1. Drept aceea îndreptați fiind din credință, pace avem către Dumnezeu prin Domnul nostru Iisus Hristos.
2. Prin care și apropiere am aflat prin credință la darul acesta, întru care stăm, și ne lăudăm întru nădejdea Slavei lui Dumnezeu.
3. Și nu numai, ci ne și lăudăm întru neajazuri, știind că neajazul răbdare lucrează.
4. Iar răbdarea curățire, iar curățirea nădejde.
5. Iar nădejdea nu rușinează: Că dragostea lui Dumnezeu s-a vărsat întru inimile noastre, prin Duhul Sfânt cel ce s-a dat nouă.
6. Pentru că Hristos încă fiind noi neputincioși, în vremea cea cuviincioasă, pentru cei necredincioși a murit.
7. Că abia va muri cineva pentru cel drept; că pentru cel bun poate și îndrăznește cineva ■ muri.
8. Și întărește Dumnezeu dragostea sa spre noi că încă păcătoși fiind noi, Hristos pentru noi a murit.
9. Cu mult mai vărtos dar acum îndreptați fiind cu Sângele lui, ne vom mântui printr-însul de mânie.
10. Că de vreme ce fiind noi vrăjmași, ne-am împăcat cu Dumnezeu prin moartea Fiului lui, cu mult mai vărtos fiind împăcați, ne vom mântui întru viața lui.
11. Și nu numai, ci ne și lăudăm întru Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos; prin carele acum împăcarea am luat.
12. Pentru aceea precum printr-un om a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea, și așa la toți oamenii moartea a trecut, întru carele toți au greșit.

13. Că până la lege păcatul era în lume; dar păcat nu se socotea nefiind legea.
14. Ci ■ împărățit moartea de la Adam până la Moise și peste cei ce nu au greșit după asemănarea greșelii lui Adam, carele era chip al celui viitor.
15. Ci nu precum greșeala, așa și darul; că de au murit prin greșeala unuia cei mulți, cu mult mai vărtos harul lui Dumnezeu și Darul, prin harul al unuia om Iisus Hristos, întru mulți s-a înmulțit.
16. Și nu precum prin unul ce ■ greșit, este Darul, că păcatul dintru unul este spre osândire; iar Darul din multe greșale spre îndreptare.
17. Că de vreme ce pentru greșala unuia, moartea ■ împărățit prin unul; cu mult mai vărtos cei ce au luat prisosința darului și ■ harului dreptății, vor împărăți întru viață prin cel unul Iisus Hristos.
18. Pentru aceea dar precum prin greșala unuia întru toți oamenii a intrat osândirea, așa prin îndreptarea unuia întru toți oamenii a intrat îndreptarea vieții.
19. Că precum pentru neascultarea unui om, păcătoși s-au făcut cei mulți; așa și prin ascultarea unuia, drepti se vor face cei mulți.
20. Iar legea a intrat, ca să se înmulțească greșala, și unde s-a înmulțit păcatul, acolo a prisosit Darul.
21. Ca precum ■ împărățit păcatul spre moarte, așa și Darul să împărătească prin dreptate, spre viața veșnică, prin Iisus Hristos Domnul nostru.

Cap. 6

1. Ce vom zice dar? Rămânea-vom în păcat, ca să se înmulțească Darul? Să nu fie.
2. Căci care am murit păcatului, în ce chip încă vom mai fi vii întru dânsul?
3. Au nu cunoașteți că câți întru Hristos Iisus ne-am botezat, întru moartea lui ne-am botezat?
4. Împreună cu el ne-am îngropat prin Botez întru moarte; ca în ce chip s-a sculat Hristos din morți prin Slava Tatălui, așa și noi întru înnoirea vieții să umblăm.

5. Că de vreme ce împreună odrăsliți ne-am făcut cu asemănarea morții lui, deci și Învierii lui vom fi părtași.
6. Aceasta știind, că omul nostru cel vechi cu dânsul împreună s-a răstignit, ca să se strice trupul păcatului, ca să nu mai slujim noi păcatului.
7. Pentru că cel ce a murit, s-a îndreptat de păcat.
8. Că de am murit împreună cu Hristos, credem că vom și via împreună cu dânsul.
9. Știind că Hristos cel ce a înviat din morți, nu mai moare; că moartea pre dânsul nu îl mai stăpânește.
10. Că ce a murit, păcatului odată a murit; iar ce viază, viază lui Dumnezeu.
11. Așa și voi socotiți-vă pre voi morți a fi păcatului, și vii lui Dumnezeu, întru Hristos Iisus Domnul nostru.
12. Să nu împărătească dar păcatul în trupul vostru cel muritor, ca să-l ascultați pre el întru poftele lui.
13. Nici să vă faceți mădulările voastre arme de nedreptate păcatului; ci să vă puneți pre voi înaintea lui Dumnezeu ca din morți vii, și mădulările voastre, arme de dreptate înaintea lui Dumnezeu.
14. Că păcatul pre voi nu vă stăpânește; că nu sunteți sub lege, ci sub dar.
15. Ce dară? Păcătui-vom, că nu suntem sub lege, ci sub dar? Să nu fie.
16. Au nu știți că celui ce vă dați pre voi robi spre ascultare, robi sunteți aceluia pre carele ascultați? Sau păcatului spre moarte, sau ascultării spre dreptate?
17. Ci mulțumim lui Dumnezeu, căci ați fost robi păcatului, dar ați ascultat din inimă duple chipul învățăturii la care v-ați dat.
18. Și slobozindu-vă de păcat, v-ați făcut robi dreptății.
19. Omeneste grăiesc, pentru slăbiciunea trupului vostru: Că precum v-ați făcut mădulările voastre roabe necurăției, și fărădelegii spre fărădelege, așa acum să vă faceți mădulările voastre roabe dreptății spre sfințenie.
20. Căci când erați robi păcatului, erați slobozi de dreptate.
21. Care dar roadă ați avut atunci întru acelea, de care acum vă rușinați? Că sfârșitul acelora este moartea.
22. Iar acum slobozindu-vă din păcat, și făcându-vă robi lui Dumnezeu, aveți roada voastră spre sfințenie, iar sfârșitul, viața veșnică.

23. Pentru că plata (leafa) păcatului este moartea; iar Darul lui Dumnezeu, viața veșnică întru Hristos Iisus Domnul nostru.

Cap. 7

1. Au nu știți fraților, că celor ce știu legea grăiesc: Că legea stăpânește pre om în câtă vreme trăiește?
2. Că femeia cu bărbat legată este de lege cu bărbatul ce trăiește; iar de i-a murit bărbatul ei, s-a dezlegat de legea bărbatului.
3. Drept aceea trăindu-i bărbatul ei, preacurvă se cheamă, de va fi cu alt bărbat; iar de-i va muri bărbatul ei, slobodă este de lege, a nu fi ea preacurvă, fiind cu alt bărbat.
4. Pentru aceea frații mei, și voi v-ați omorât legii prin trupul lui Hristos, ca să fiți voi ai altuia, ai celui ce ■ Înviat din morți, ca să aducem roadă lui Dumnezeu.
5. Căci când eram în trup, patimile păcatelor cele prin lege, se lucrau întru mădulările noastre, ca să aducă roadă morții.
6. Iar acum ne-am slobozit de lege, murind noi aceleia întru care eram ținuți; ca să slujim întru înnoirea Duhului, iar nu întru vechitura slovei.
7. Ce dar vom zice? Au doară legea păcat este? Să nu fie. Ci păcatul nu l-am cunoscut, fără numai prin lege. Că și pre poftă nu o aș fi știut, de nu ar fi zis legea: Să nu poștești.
8. Și pricină luând păcatul prin poruncă, a lucrat întru mine toată pofta; că fără de lege, păcatul era mort.
9. Și eu trăiam fără de lege oarecând; iar venind porunca, păcatul a înviat.
10. Iar eu am murit; și mi s-a aflat mie porunca care era spre viață, aceasta a fi spre moarte.
11. Că păcatul luând pricină prin poruncă, m-a amăgit, și prin aceea m-a omorât.
12. Drept aceea legea sfântă este; și porunca sfântă, și dreaptă, și bună.
13. Deci oare ce era bun mie s-a făcut spre moarte? Să nu fie. Ci păcatul, ca să se arate păcat, prin ce era bun lucrându-mi moarte. Ca să se facă peste măsură păcătos păcatul prin poruncă.

14. Căci știm că legea duhovnicească este, iar eu sunt trupesc, vândut sub păcat.
15. Că ceea ce lucrez, nu știu; că nu care voiesc eu, aceea fac; ci care urăsc, aceea lucrez.
16. Iar de fac aceasta care nu voiesc, laud legea că este bună.
17. Iar acum nu eu fac aceea, ci păcatul care locuiește întru mine.
18. Pentru că știu că nu locuiește întru mine, adecă în trupul meu, ce este bun. Că a voi se află la mine, iar a face binele, nu aflu.
19. Că nu fac binele care voiesc, ci răul carele nu îl voiesc, acela fac.
20. Iar de fac aceasta care nu voiesc eu, iată nu fac eu aceasta, ci păcatul care locuiește întru mine.
21. Aflu drept aceea legea mie celui ce voiesc să fac binele, că ce este rău la mine se află.
22. Că împreună mă veselesc cu legea lui Dumnezeu duple omul cel dinlăuntru.
23. Dar văd altă lege întru mădularele mele, oștindu-se împotriva legii minții mele, și dându-mă pre mine rob legii păcatului, care este întru mădularele mele.
24. Ticălos om sunt eu! Cine mă va izbăvi de trupul morții acesteia?
25. Mulțumesc lui Dumnezeu prin Iisus Hristos Domnul nostru. Deci dar, eu însumi cu mintea mea slujesc legii lui Dumnezeu, iar cu trupul, legii păcatului.

Cap. 8

1. Nici o pedeapsă drept aceea nu este acum celor ce sunt întru Hristos Iisus, care nu umblă după trup, ci după Duh.
2. Că legea Duhului vieții întru Hristos Iisus, m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.
3. Pentru că ceea ce era cu neputință legii, întru care era slabă prin trup, Dumnezeu pre Fiul său trimițând întru asemănarea trupului păcatului, (a săvârșit,) și pentru păcat a osândit păcatul în trup.
4. Ca îndreptarea legii să se plinească întru noi, care nu umblăm după trup, ci duple Duh.
5. Că cei ce sunt duple trup, cele ale trupului cugetă; iar cei ce duple Duh, cele ale Duhului.

6. Pentru că cugetul trupului este moarte; iar cugetul Duhului viață și pace.
7. Pentru că cugetul trupului vrăjmaș este la Dumnezeu; că legii lui Dumnezeu nu se supune, că nici poate.
8. Și cei ce sunt în trup, lui Dumnezeu a plăcea nu pot.
9. Iar voi nu sunteți în trup, ci în Duh; că Duhul lui Dumnezeu locuiește întru voi. Iar de nu are cineva Duhul lui Hristos, acela nu este al lui.
10. Iar de este Hristos întru voi, trupul dar este mort pentru păcat; iar Duhul, viață pentru dreptate.
11. Iar de locuiește întru voi Duhul celui ce a sculat pre Iisus din morți, cela ce a sculat pre Hristos din morți, va face vii și trupurile voastre cele muritoare, pentru Duhul lui cel ce locuiește întru voi.
12. Drept aceea fraților datori suntem, nu trupului ca să viețuim după trup.
13. Că de viețuiți după trup, veți să muriți. Iar de veți omori cu Duhul faptele trupului, veți fi vii.
14. Căci câți cu Duhul lui Dumnezeu se poartă, aceștia sunt fii ai lui Dumnezeu.
15. Pentru că nu ați luat iarăși duhul robiei spre temere, ci ați luat Duhul punerii de fii, întru carele strigăm, Avva Părinte.
16. Înșuși Duhul acesta mărturisește dimpreună cu duhul nostru, că suntem fii ai lui Dumnezeu.
17. Iar de suntem fii, suntem dar și moștenitori, moștenitori adecă ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori ai lui Hristos; de vreme ce pătimim împreună cu dânsul, ca să ne și proslăvim împreună cu dânsul.
18. Că socotesc că nu sunt vrednice pătimirile vremii de acum, către Slava cea viitoare care va să se descopere către noi.
19. Pentru că nădejdea zidirii descoperirea fiilor lui Dumnezeu așteaptă.
20. Că deșertăciunii s-a supus zidirea, nu de voie, ci pentru cel ce o a supus.
21. Spre nădejde, că și singură zidirea aceasta se va slobozi din robia stricăciunii, întru slobozenia slavei fiilor lui Dumnezeu.
22. Căci știm, că toată zidirea împreună suspină, și împreună are durere până acum.

23. Și nu numai, ci și care avem pârga Duhului, și noi singuri întru noi suspinăm, așteptând punerea de fii, pre izbăvirea trupului nostru.
24. Că prin nădejde ne-am mântuit; însă nădejdea care se vede nu este nădejde. Că ceea ce vede cineva, pentru ce și o nădăjduiește?
25. Iar dacă ceea ce nu vedem nădăjduim, prin răbdare așteptăm.
26. Așijderea și Duhul împreună ajutorează nouă întru slăbiciunile noastre; pentru că de ce ne vom ruga, precum se cade, nu știm. Ci singur Duhul se roagă pentru noi cu suspinuri negăite.
27. Iar cela ce cearcă inimile, știe ce este cugetul Duhului; că duple Dumnezeu se roagă pentru sfinți.
28. Și știm că celor ce iubesc pre Dumnezeu toate li se lucrează spre bine, acelora adică care după punerea înainte (dupre voință) sunt chemați.
29. Că pre care mai înainte i-a cunoscut, mai înainte i-a și hotărât ca să fie asemenea chipului Fiului său; ca să fie el întâiu născut între mulți frați.
30. Iar pre care mai înainte i-a hotărât, pre aceștia i-a și chemat; și pre care i-a chemat, pre aceștia i-a și îndreptat; iar pre care i-a îndreptat, pre aceștia i-a și proslăvit.
31. Ce vom zice dar către acestea? De este Dumnezeu pentru noi, cine este împotriva noastră?
32. Că cel ce nu a părținit (nu ■ cruțat) Fiului său, ci pentru noi toți l-a dat pre dânsul, cum nu împreună cu el și toate ne va dărui nouă?
33. Cine va pârî împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este cel ce îndreptează.
34. Cine este cel ce judecă spre pierzare? Hristos este cel ce a murit, și mai ales carele a și înviat, care și este de-a dreapta lui Dumnezeu, carele și se roagă pentru noi.
35. Cine ne va despărți pre noi de dragostea lui Dumnezeu? Necazul, sau strâmtorarea, sau goana, sau foametea, sau golătatea, sau nevoia, sau sabia?
36. Precum este scris: Că pentru tine suntem omorâți toată ziua, socotitu-ne-am ca niște oi de junghiere.
37. Ci întru acestea toate prea biruim, pentru cela ce ne-a iubit pre noi.
38. Pentru că încredințat sunt, că nici moartea, nici viața, nici Îngerii, nici Căpeteniile, nici Puterile, nici cele de acum, nici cele viitoare;

39. Nici înălțimea, nici adâncul, nici altă făptură oarecare nu poate pre noi să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este întru Hristos Iisus Domnul nostru.

Cap. 9

1. Adevărul zic întru Hristos, nu mint, împreună mărturisindu-mi mie cunoștința gândului meu prin Duhul Sfânt.
2. Că întristare mare îmi este mie, și neîncetată durere inimii mele.
3. Că aș fi poftit eu însumi a fi anatema de la Hristos pentru frații mei și rudele mele duple trup.
4. Care sunt Israiliteni, ■ cărora este punerea de fii, și slava, și așezământurile, și punerea de lege, și slujba, și făgăduințele.
5. Ai cărora sunt părinții, și dintru care este Hristos după trup, care este peste toate Dumnezeu binecuvântat în veci Amin.
6. Ci nu ca cum că a căzut cuvântul lui Dumnezeu; că nu toți care sunt din Israil, aceștia sunt Israil.
7. Nici căci sunt sămânța lui Avraam, toți sunt fii, ci întru Isaac (a zis) se va numi ție sămânță.
8. Adică nu care sunt fii ai trupului, aceștia sunt fii ai lui Dumnezeu; ci care sunt fii ai făgăduinței, se socotesc întru sămânță.
9. Că al făgăduinței este cuvântul acesta: Întru această vreme voi veni, și va fi Sarrei fiu.
10. Și nu numai, ci și Rebecca, dintru unul având așternut, de la Isaac Părintele nostru.
11. Că încă nici fiind ei născuți nici făcând ceva bine sau rău, ca cea după alegere rânduială (punere înainte; sfat) a lui Dumnezeu să rămână nu din fapte, ci de la cel ce cheamă.
12. I s-a zis ei: Că cel mai mare va sluji celui mai mic.
13. Precum este scris: Pre Iacov am iubit, iar pe Isav am urât.
14. Ce dar vom zice? Au doară este nedreptate la Dumnezeu? Să nu fie.
15. Că lui Moise zice: Voi milui pre care miluiesc; și nu mă voi îndura de carele nu mă îndur.
16. Deci dar nu este nici ■ celui ce voiește, nici a celui ce aleargă, ci a lui Dumnezeu celui ce miluiește.

17. Că zice Scriptura lui Faraon: Că spre însăși acesta te-am ridicat, ca să arăt întru tine puterea mea; și ca să se vestească Numele meu în tot pământul.
18. Deci dar pre care voiește miluiește, și pre care voiește împietrește.
19. Îmi vei zice dar mie: Ce mă prihănește? Că voii lui cine poate sta împotriva?
20. Ci o omule, tu cine ești, care răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Au doară va zice făptura celui ce o a făcut pre ea: Căci m-ai făcut așa?
21. Au nu are putere olarul preste lut, ca dintru aceeași frământătură să facă un vas de cinste, iar altul de necinste?
22. Iar dacă vrând Dumnezeu să-și arate mânia, și să-și descopere puterea sa, a suferit (a adus) întru multă răbdare vase ale mâniei gătite spre pieire;
23. Și ca să-și arate bogăția slavei sale spre vase ale milei, care a gătit mai înainte spre slavă.
24. Pre care ne-a și chemat pre noi, nu numai din Iudei, ci și din neamuri.
25. Precum la Osie zice: Chema-voi pre cel nu este norodul meu, norodul meu; și pre cea neiubită, iubită.
26. Și va fi, în locul unde s-a zis lor: Nu norodul meu sunteți voi, acolo se vor chema fii lui Dumnezeu celui viu.
27. Iar Isaia strigă pentru Israil: De va fi numărul fiilor lui, Israil ca nisipul mării, rămășița se va mântui.
28. Pentru că cuvânt săvârșind și scurtând întru dreptate, că cuvânt scurt va face Domnul pre pământ.
29. Și precum a zis mai înainte Isaia: De nu ne-ar fi lăsat nouă Domnul Savaot sămânță, ca Sodoma ne-am fi făcut, și cu Gomora ne-am fi asemănat.
30. Ce dar vom zice? Că neamurile care nu umblau după dreptate au ajuns dreptate, însă dreptate care este din credință.
31. Iar Israil umblând după legea dreptății, la legea dreptății nu a ajuns.
32. Pentru ce? Căci nu din credință, ci ca din faptele legii; că s-au poticnit de piatra poticnirii.
33. Precum este scris: Iată, pun în Sion piatră de poticnire, și piatră de sminteală, și tot cel ce va crede întru ea, nu se va rușina.

Cap. 10

1. Fraților, bunăvoința inimii mele, și rugăciunea cea către Dumnezeu, pentru Israil este spre mântuire.
2. Că mărturisesc lor, că dragostea lui Dumnezeu au, ci nu duple cunoștință.
3. Că neștiind dreptatea lui Dumnezeu, și căutând să își pună dreptatea lor, dreptății lui Dumnezeu nu s-au supus.
4. Că sfârșitul legii este Hristos, spre îndreptare tot celui ce crede.
5. Că Moise scrie de dreptatea care este din lege, că omul care face acelea, viu va fi într-însele.
6. Iar dreptatea cea din credință, așa zice: Să nu zici întru inima ta: Cine se va sui în cer? Adică să pogoare pre Hristos.
7. Sau cine se va pogori întru adânc? Adică să ridice pre Hristos din morți.
8. Dar ce zice Scriptura? Aproape este de tine cuvântul în gura ta, și întru inima ta; adică cuvântul credinței care propovăduim.
9. Că de vei mărturisi cu gura ta pre Domnul Iisus, și vei crede întru inima ta, că Dumnezeu l-a ridicat pre el din morți, te vei mântui.
10. Că cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se mărturisește spre mântuire.
11. Că zice Scriptura: Tot cel ce crede întru el nu se va rușina.
12. Că nu este osebite Iudeului și Elinului; pentru că același este Domnul tuturor, care îmbogățește pre toți cei ce-l cheamă pre el.
13. Că tot oricare va chema Numele Domnului se va mântui.
14. Cum dar vor chema întru carele nu au crezut? Și cum vor crede, de carele nu au auzit? Și cum vor auzi, fără de propovăduitor?
15. Și cum vor propovădui, de nu se vor trimite? Precum este scris: Cât sunt de frumoase picioarele ale celor ce bine vestesc pacea, ale celor ce bine vestesc cele bune.
16. Ci nu toți au ascultat Evanghelia; că Isaia zice: Doamne, cine a crezut auzului nostru?
17. Deci credința este din auz, iar auzul prin cuvântul lui Dumnezeu.
18. Ci zic: Au doară nu au auzit? Ci în tot pământul a ieșit vestirea lor, și la marginile lumii cuvintele lor.

19. Ci zic: Au nu a cunoscut Israil? Întâi Moise zice: Eu voi întărâta pre voi spre cel ce nu este neam, spre neam neînțelegător voi mânia pre voi.
20. Iar Isaia îndrăznește și zice: Aflatu-m-am celor ce nu mă caută pre mine, arătatu-m-am celor ce nu întreabă de mine.
21. Iar către Israil zice: Toată ziua am întins mâinile mele către norodul cel neascultător, și împotriva grăitor.

Cap. 11

1. Zic drept aceea: Au doar a lepădat Dumnezeu pre norodul său? Să nu fie; că și eu Israilitean sunt din sămânța lui Avraam, din neamul lui Veniamin.
2. Nu a lepădat Dumnezeu pre norodul său, pre carele mai înainte a cunoscut. Au nu știți de Ilie ce zice Scriptura? Cum se roagă lui Dumnezeu împotriva lui Israil zicând:
3. Doamne, pre Prorocii tăi au omorât, și Oltarele tale au surpat, și eu am rămas singur, și caută sufletul meu.
4. Dar ce îi zice lui Dumnezeescul răspuns? Lăsatu-mi-am mie șapte mii de bărbați care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal.
5. Așadar și în vremea aceasta rămășiță (lăsare) duple alegerea Darului s-a făcut.
6. Și de este duple Dar, de aceea nu este din fapte; că apoi darul nu ar fi dar; iar de este din fapte, de aceea nu este Darul, că apoi fapta nu ar fi faptă.
7. Ce dar? Ce căuta Israil, aceea nu a nimerit, iar alegerea a nimerit, iar ceilalți s-au împietrit.
8. Precum este scris: Datu-le-a lor Dumnezeu duh de umilință (împietrire), ochi ca să nu vadă, și urechi ca să nu audă până în ziua de astăzi.
9. Și David zice: Facă-se masa lor spre cursă, și spre laț și spre sminteală, și spre răsplătire lor.
10. Întunece-se ochii lor ca să nu vadă, și spinarea lor de tot o gârbovește.

11. Zic drept aceea, au doară s-au poticnit ca să cadă? Să nu fie; ci prin poticnirea lor mântuire s-a făcut neamurilor, ca să râvnească pre ele.
12. Și de vreme ce poticnirea lor este bogăție lumii, și împuținarea lor bogăție neamurilor, cu cât mi mult plinirea lor?
13. Că vouă zic neamurilor, întrucât sunt eu neamurilor Apostol, slujba mea o slăvesc.
14. Că doară aș face trupul meu să râvnească, și să mântuiesc pre vreunii dintr-înșii.
15. Că de este lepădarea lor împăcare lumii, ce alt este luarea, fără numai viață din morți?
16. Că de este pârga (începătura) sfântă, este și frământătura; și de este rădăcina sfântă, sunt și ramurile.
17. Iar de s-au și frânt unele din ramuri, iar tu măslin sălbatec fiind te-ai altoit întru ele, și părtaș rădăcinii și grăsimii măslinului te-ai făcut,
18. Nu te lăuda asupra ramurilor, iar de te lauzi, nu porți tu pre rădăcină, ci rădăcina pre tine.
19. Dar vei zice: Frântu-s-au ramurile ca să mă altoiesc eu.
20. Bine, pentru necredința s-au frânt, iar tu pentru credința stai; nu te înălța cu mintea, ci te teme.
21. Că de nu a părținit Dumnezeu ramurilor celor firești, nu cumva și ție să nu-ți părținească.
22. Vezi dar bunătatea, și nepărținirea (asprimea) lui Dumnezeu: Spre cei ce au căzut nepărținire, iar spre tine bunătate, de vei rămânea în bunătate; de vreme ce și tu te vei tăia.
23. Și aceia iarăși, de nu vor rămânea în necredință, se vor altoi; că puternic este Dumnezeu iarăși să-i altoiască pre ei.
24. Că dacă tu din măslinul cel din fire sălbatec te-ai tăiat, și afară de fire te-ai altoit în măslin bun, cu cât mai vărtos aceștia care sunt duple fire, se vor altoi întru al lor măslin.
25. Pentru că nu voiesc ca să nu știți voi fraților taina aceasta (ca să nu fiți întru voi singuri înțelepți), că orbire din partea lui Israil s-a făcut, până ce va intra plinirea neamurilor.
26. Și așa tot Israilul se va mântui, precum este scris: Veni-va din Sion cel ce izbăvește, și va întoarce necurățiile (păgânătățile) de la Iacov.

27. Și aceasta este lor cea de la mine făgăduință, când voi lua păcatele lor.
28. Dupre Evanghelie cu adevărat vrăjmași sunt pentru voi, iar după alegere iubiți pentru părinți.
29. Că fără căință sunt darurile și chemarea lui Dumnezeu.
30. Că precum și voi oarecând nu ați crezut lui Dumnezeu, iar acum v-ați miluit prin necredința acestora,
31. Așa și aceștia acum nu au crezut întru mila voastră, ca și ei să se miluiască.
32. Că ■ încuiat Dumnezeu pre toți întru necredință, ca pre toți să-i miluiască.
33. O adâncul bogăției, și al înțelepciunii, și al științei lui Dumnezeu! Cât sunt de necercate judecățile lui, și neurmăte căile lui!
34. Că cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine s-a făcut lui sfetnic?
35. Sau cine i-a dat mai-nainte lui, și i se va răsplăti lui?
36. Că dintr-însul și printr-însul întru dânsul sunt toate, aceluia Slava în veci Amin.

Cap.12

1. Rogu-vă dar pre voi fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu: Să vă puneți înainte trupurile voastre jertfă vie, sfântă, bineplăcută lui Dumnezeu, slujba voastră cea cuvântătoare.
2. Și să nu vă asemenați (închipuiți) chipului veacului acestuia, ci să vă schimbați la față, întru înnoirea minții voastre, ca să cunoașteți voi, care este voia lui Dumnezeu cea bună și plăcută și deplin.
3. Că zic prin darul ce mi s-a dat mie, tuturor celor ce sunt între voi, a nu cugeta înalt afară decât li se cade a cugeta, ci a cugeta spre a fi cu mintea întreagă, precum fieștecăruia a împărțit Dumnezeu măsura credinței.
4. Că precum într-un trup multe mădulări avem, și mădulările nu au toate o lucrare.
5. Întru aceștia chip și cei mulți un trup suntem întru Hristos, iar fieștecare, unul altuia mădulare.

6. Și având daruri de multe feluri dupre darul care este dat nouă; ori prorocie dupre măsura credinței;
7. Ori slujbă întru slujbă; ori cela ce învață întru învățatură.
8. Ori cel ce mângâie întru mângâiere, cel ce dăruiește întru neviclesug, cel ce este ispravnic întru osârdie, cel ce miluiește întru buna voință.
9. Dragostea nefățarnică, urând răul, și lipindu-vă de lucrul bun.
10. Cu dragoste frățească unul pre altul iubind, cu cinstea unul pre altul mai mare făcând.
11. Cu osârdia nelenevoși, cu duhul arzând, Domnului slujind.
12. Întru nădejde bucurându-vă, întru necaz răbdând, întru rugăciune îngăduind.
13. În trebuințele sfinților părtași fiind, iubirea de străini urmând.
14. Binecuvântați pre cei ce vă gonesc pre voi, binecuvântați și nu osândiți.
15. Bucura-ți-vă cu cei ce se bucură, și plângeți cu cei ce plâng.
16. Aceeași unul către altul cugetând, nu cele înalte cugetând, ci cu cei smeriți împreună purtându-vă; nu fiți înțelepți întru voi înșivă.
17. Nimănui rău pentru rău răsplătind, făcând purtare de grijă de cele bune înaintea tuturor oamenilor.
18. De este cu putință în cât este despre voi, cu toți oamenii având pace.
19. Nu vă izbândiți singuri vouă iubiților, ci dați loc mâniei. Că scris este: A mea este izbânda, eu voi răsplăti, zice Domnul.
20. Drept aceea de flămânzește vrăjmașul tău, dă-i lui pâine, de însetează, adapă-l pre el; că aceasta făcând, cărbuni de foc grămădești pe capul lui.
21. Nu te birui de rău; ci biruiește cu binele pre rău.

Cap. 13

1. Tot sufletul stăpânirilor celor mai înalte să se supuie; că nu este stăpânire fără numai de la Dumnezeu; și stăpâniile care sunt, de la Dumnezeu sunt rânduite.
2. Pentru aceea cela ce se împotrivește stăpânirii, rânduielii lui Dumnezeu se împotrivește; și care se împotrivesc, judecată își vor lua loruși.

3. Că dregătorii nu sunt frică faptelor celor bune, ci celor rele; iară voiești să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă bine, și vei avea laudă de la dânsa.
4. Că slujitor al lui Dumnezeu este ție spre bine; iar de faci rău, teme-te. Că nu în zadar poartă sabia, că slujitor al lui Dumnezeu este, izbânditor spre mânie celui ce face răul.
5. Pentru aceea trebuie să vă supuneți, nu numai pentru mânia ci și pentru știința.
6. Că pentru aceasta și dajdii dați, că slujitori ai lui Dumnezeu sunt, spre însăși aceasta îndeletnicindu-se.
7. Dați dar tuturor cele ce sunt cu datorie; celui cu dajdia, dajdie; celui cu dijma, dijmă; celui cu frica, frică; celui cu cinstea, cinste.
8. Nimănui cu nimic nu fiți datori, fără numai cu a iubi unul pre altul; că cel ce iubește pre altul, legea a plinit.
9. Pentru că aceea, adică, să nu curvești, să nu ucizi, să nu furi, să nu fii mărturie mincinoasă, să nu poftești, și ori care altă poruncă, întru acest cuvânt se cuprinde: Adică, să iubești pre vecinul tău ca însuți pre tine.
10. Dragostea nu lucrează rău vecinului, drept aceea plinirea legii este dragostea.
11. Și aceasta, știind vremea, că acum vreme este noi din somn să ne sculăm. Că mai aproape este nouă mântuirea acum, decât când am crezut.
12. Că noaptea a trecut, iar ziua s-a apropiat; să lepădăm dar lucrurile întunericului, și să ne îmbrăcăm în arma luminii.
13. Ca ziua cu bun chip să umblăm, nu în ospețe, și în beții, nu întru curvii, și întru faptele de rușine, nu întru pricire de pizmă.
14. Ci vă îmbrăcați întru Domnul nostru Iisus Hristos, și purtarea de grijă a trupului să nu o faceți spre pofte.

Cap. 14

1. Și pre cel slab întru credință primiți-l, nu întru îndoirea gândurilor.
2. Că unul crede că va mânca toate, iar cel slab legume mănâncă.

3. Cel ce mănâncă pre cel ce nu mănâncă să nu îl defăimeze; și cel ce nu mănâncă, pre cel ce mănâncă să nu îl osândească. Că Dumnezeu l-a primit pre dânsul.
4. Tu cine ești care judeci pre sluga străină? Domnului său stă sau cade; și va sta, că Puternic este Dumnezeu a-l pune pre dânsul să stea.
5. Unul judecă zi peste zi, iar altul judecă în toate zilele, fieștecare întru a sa minte să se adevereze.
6. Cel ce socotește ziua, Domnului socotește; și cel ce nu socotește ziua, Domnului nu o socotește; și cel ce mănâncă, Domnului mănâncă, că mulțumește lui Dumnezeu. Și cel ce nu mănâncă, Domnului nu mănâncă, și mulțumește lui Dumnezeu.
7. Că nimenea din noi lui-și viază, și nimenea lui-și moare.
8. Că de viem, Domnului viem; și de murim, Domnului murim. Deci sau de viem, sau de murim, ai Domnului suntem.
9. Că spre aceasta Hristos și ■ murit, și ■ înviat, și a viețuit, ca să stăpânească și pre cei morți și pre cei vii.
10. Dar tu ce judeci pre fratele tău? Sau și tu ce defăimezi pre fratele tău? Că toți vom să stăm înaintea Judecății lui Hristos.
11. Pentru că scris este: Viu sunt eu, zice Domnul, că mie se va pleca tot genunchiul, și toată limba se va mărturisi lui Dumnezeu.
12. Deci dar fieștecarele din noi, de sine își va da seama înaintea lui Dumnezeu.
13. Deci mai mult să nu judecăm unul pre altul; ci aceasta mai vârtos să judecați, ca să nu puneți împiedicare fratelui sau sminteală.
14. Știu și bine adevărit sunt în Hristos Iisus: Că nimic nu este spurcat prin sine fără numai celui ce i se pare a fi ceva spurcat, acelaia este spurcat.
15. Iar de se mănănește fratele tău pentru bucate, iată nu umbli după dragoste; nu pierde cu bucatele tale pre acela, pentru care Hristos a murit.
16. Ca să nu se hulească dar lucrul vostru cel bun.
17. Că nu este Împărăția lui Dumnezeu mâncare și băutură; ci dreptate și pace, și bucurie întru Duhul Sfânt.
18. Că cel ce întru acestea slujește lui Hristos, bineplăcut este lui Dumnezeu, și ales la oameni.

19. Deci cele ce sunt ale păcii să le urmăm, și cele ce sunt spre zidirea unuia către altul.
20. Pentru mâncare nu strica lucrul lui Dumnezeu, că toate sunt curate; ci rău este omului celui ce prin sminteală mănâncă.
21. Bine este ■ nu mânca carne, nici a bea vin, nici de care fratele tău se smintește, sau se poticnește, sau se slăbește.
22. Tu credință ai: Întru tine însuși să o aibi, înaintea lui Dumnezeu. Fericit este cel ce nu se judecă pre sine întru ceea ce alege.
23. Iar cel ce se îndoiește cu gândul, dacă mănâncă, se osândește; pentru că nu este din credință, și tot ce nu este din credință, păcat este.

Cap. 15

1. Și datori suntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor neputincioși, și nu nouă să plăcem.
2. Ci fieștecarele din noi să facă spre plăcere vecinului întru bine, spre zidire.
3. Că și Hristos nu luiși singur a făcut spre plăcere; ci precum este scris: Ocările celor ce te ocărăsc pre tine au căzut preste mine.
4. Căci câte s-au scris mai-nainte, spre învățătura noastră s-au scris; ca prin răbdare și mângâierea Scripturilor nădejde să avem.
5. Iar Dumnezeuul răbdării și al mângâierii să dea vouă aceiași să gândiți între voi întru Hristos Iisus.
6. Ca toți într-un suflet cu o gură să slăviți pre Dumnezeu, și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos.
7. Deci dar primiți unii pre alții, precum și Hristos a primit pre voi întru slava lui Dumnezeu.
8. Și zic (eu) că Iisus Hristos a fost slujitor tăierii împrejur pentru adevărul lui Dumnezeu, ca să întărească făgăduințele părinților.
9. Iar neamurilor pentru milă, să proslăvească pre Dumnezeu; precum este scris: Pentru acesta mă voi mărturisi ție întru neamuri Doamne, și Numelui tău voi cânta.
10. Și iarăși zice: Veseliți-vă neamuri cu norodul lui.
11. Și iarăși: Lăudați pre Domnul toate neamurile, lăuda-ți-l pre el toate noroadale.

12. Și iarăși Isaia zice: Fi-va rădăcina lui Iesei, și cel ce se va scula să stăpânească pre neamuri, întru acela neamurile vor nădăjdui.
13. Iar Dumnezeuul nădejdi să vă umple pre voi de toată bucuria și pacea crezând, spre a prisosi voi întru nădejde cu puterea Duhului Sfânt.
14. Și adevărit sunt și eu însumi frații mei pentru voi, că și voi plini sunteți de bunătate, plini de toată știința, putând și unii pre alții ■ vă învăța.
15. Și mai cu îndrăzneală am scris vouă fraților din parte, ca cum v-aș mai aduce aminte vouă: Pentru darul ce mi s-a dat mie de la Dumnezeu.
16. Ca să fiu eu slujitor lui Iisus Hristos întru neamuri, cu slujbă sfântă lucrând Evanghelia lui Dumnezeu; ca să fie jertfa (aducerea) neamurilor bine primită, sfințită întru Duhul Sfânt.
17. Drept aceea am laudă întru Hristos Iisus, întru cele ce sunt către Dumnezeu.
18. Că nu voi cuteza a zice ceva din cele ce nu ■ lucrat Hristos prin mine, spre ascultarea neamurilor cu cuvântul și cu fapta.
19. Întru puterea semnelor, și a minunilor, întru puterea Duhului lui Dumnezeu; așa încât din Ierusalim și împrejur până la Iliric, am plinit Evanghelia lui Hristos.
20. Și așa m-am nevoit bine a vesti, nu unde s-a numit Hristos, ca să nu zidesc pre temelie străină.
21. Ci precum este scris: Căroră nu s-a vestit pentru dânsul, îl vor vedea; și care nu au auzit, vor înțelege.
22. Pentru aceea mă și opream de multe ori a veni la voi.
23. Iar acum ne mai având loc întru aceste laturi, și dorință având a veni către voi de mulți ani,
24. Când voi merge în Spania, voi veni la voi, că am nădejde trecând pre acolo să vă văd pre voi, și de voi să mă petrec acolo, după ce mă voi sătura mai-nainte de voi din parte.
25. Iar acum merg în Ierusalim slujind sfinților.
26. Că bine a voit Macedonia și Ahaia a face o împărțășire oarecare la săracii sfinților care sunt în Ierusalim.
27. Că bine au voit, și datori sunt lor. Că de vreme ce întru cele duhovnicești ale lor s-au împărțășit neamurile, datori sunt și întru cele trupești a le sluji lor.

28. Aceasta dar săvârșind, și pecetluind lor roada aceasta, voi merge prin voi în Spania.
29. Și știu că venind către voi, întru plinirea blagosloveniei Evangheliei lui Hristos voi veni.
30. Și vă rog pre voi fraților, pentru Domnul nostru Iisus Hristos, și pentru dragostea Duhului, ca împreună cu mine să vă nevoiți, întru rugăciuni pentru mine către Dumnezeu.
31. Ca să mă izbăvesc de cei neascultători în Iudeea, și ca să fie slujba mea în Ierusalim bine primită sfinților.
32. Ca cu bucurie să viu la voi prin voia lui Dumnezeu, și să mă odihnesc împreună cu voi.
33. Iar Dumnezeuul păcii cu voi cu toți, Amin.

Cap. 16

1. Și laud (încredințez) vouă pre Fibi sora noastră, care este slujitoare Bisericii din Kegxrees.
2. Ca să o primiți pre ea întru Domnul duple vrednicia sfinților, și să-i fiți ajutători ei întru tot lucrul orice ar pofti de la voi, că și aceasta ajutătoare a fost multora și mie însumi.
3. Spuneți închinăciune Priscilei și lui Ahila, celor împreună cu mine lucrători întru Hristos Iisus.
4. Care pentru sufletul meu grumajii lor și-au pus, căroră nu numai eu singur mulțumesc, ci și toate Bisericile neamurilor, și Bisericii celei din casa lor.
5. Spuneți închinăciune lui Epenet iubitului meu, care este pârga Ahaiei întru Hristos.
6. Spuneți închinăciune Mariamii, care mult s-a ostenit pentru noi.
7. Spuneți închinăciune lui Andronic și lui Iunie rudelor mele și soțiilor mele în robie, care sunt vestiți între Apostoli, care și mai înainte de mine au fost întru Hristos.
8. Spuneți închinăciune lui Amplie iubitului meu în Domnul.
9. Spuneți închinăciune lui Urban celui împreună cu noi lucrător întru Hristos, și lui Stahie, iubitului meu.
10. Spuneți închinăciune lui Apelan, celui ales întru Hristos. Spuneți închinăciune celor ce sunt din ai lui Aristobul.
11. Spuneți închinăciune lui Irodion, rudei mele. Spuneți închinăciune celor ce sunt din ai lui Narcis, care sunt întru Domnul.

12. Spuneți închinăciune Trifenii și Trifoasei, care s-au ostenit întru Domnul. Spuneți închinăciune Persidei iubitei, care mult s-a ostenit întru Domnul.
13. Spuneți închinăciune lui Ruf celui ales întru Domnul, și mumei lui și a mea.
14. Spuneți închinăciune lui Asingrit, lui Flegont, lui Erman, lui Patrova, lui Ermin, și fraților celor ce sunt împreună cu ei.
15. Spuneți închinăciune lui Filolog, și Iuliei, lui Nirea, și surorii lui, și lui Olimpan, și tuturor sfinților celor împreună cu ei.
16. Închina-ți-vă unul altuia cu sărutare sfântă. Închină-se vouă Bisericile lui Hristos.
17. Și vă rog pre voi fraților, să vă păziți de cei ce fac împerecheri și smintele împotriva învățaturii care voi v-ați învățat; și vă feriți de ei.
18. Că unii ca aceia Domului nostru Iisus Hristos nu slujesc, ci pântecelui lor; și prin cuvinte bune, și prin cuvântare de bine înșală inimile celor proști.
19. Că ascultarea voastră la toți a ajuns, și mă bucur drept aceea de voi, și voiesc să fiți înțelepți spre bine, și proști spre rău.
20. Iar Dumnezeuul păcii să zdrobească pre satana sub picioarele voastre curând; Darul Domnului nostru Iisus Hristos cu voi.
21. Închină-se vouă Timotei cel împreună cu mine lucrător, și Lucie, și Iason, și Sosipatru rudele mele.
22. Închinu-mă vouă și eu Tertie, cel ce am scris cartea întru Domnul.
23. Închină-se vouă Gae, gazda mea și a toată adunarea; închină-se vouă Erast dregătorul cetății, și Kuart fratele.
24. Darul Domnului nostru Iisus Hristos cu voi cu toți, Amin.
25. Iar celui ce poate să vă întărească pre voi după Evanghelia mea, și propovăduirea lui Iisus Hristos, după descoperirea tainei care din anii vecilor era tăcută,
26. Iar acum s-a arătat, și prin Scripturile Prorocilor, duple Porunca veșnicului Dumnezeu, spre ascultarea credinței, întru toate neamurile s-a cunoscut.
27. Unuia prea înțeleptului Dumnezeu, prin Iisus Hristos; căruia slava în veci, Amin.

+ Către Romani, s-a scris de la Corint, prin Fibi diaconița Bisericii celei din Kergxrees.

Epistolia Sfântului Apostol Pavel cea întâi către Corinteni

Cap. 1

1. Pavel, chemat Apostol al lui Iisus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, și Sosten fratele.
2. Bisericii lui Dumnezeu, care este în Corint, celor sfințiți întru Hristos Iisus, celor chemați sfinți, împreună cu toți cei ce cheamă Numele Domnului nostru Iisus Hristos, în tot locul, și al lor și al nostru.
3. Dar vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru, și de la Domnul Iisus Hristos.
4. Mulțumesc Dumnezeului meu pururea pentru voi, pentru Darul lui Dumnezeu ce s-a dat vouă întru Hristos Iisus.
5. Că întru toate v-ați îmbogățit întru dânsul, în tot cuvântul, și în toată știința.
6. Precum mărturisirea lui Hristos s-a adevărit întru voi.
7. Cât a nu fi lipsiți voi nici întru un dar, așteptând descoperirea Domnului nostru Iisus Hristos.
8. Care va și întări pre voi până la sfârșit nevinovați, în ziua Domnului nostru Iisus Hristos.
9. Credincios este Dumnezeu, prin care v-ați chemat spre împărtășirea Fiului său, Iisus Hristos Domnului nostru.
10. Și vă rog pre voi fraților pentru Numele Domnului nostru Iisus Hristos, ca toți să grăiți aceeași, și să nu fie între voi împerecheri; ci să fiți întemeiați într-un gând și într-o înțelegere.
11. Pentru că mi s-a arătat mie pentru voi frații mei, de la cei ce sunt ai lui Cloe, că priciri sunt între voi.
12. Și zic aceasta, că fieștecare din voi zice: Eu sunt al lui Pavel, iar eu al lui Apolo, iar eu al lui Kefa, iar eu al lui Hristos.
13. Au doară s-a împărțit Hristos? Au Pavel s-a răstignit pentru voi? Sau întru numele lui Pavel v-ați botezat?

Epistola Sfântului Apostol Pavel cea întâi către Corinteni

14. Mulțumesc lui Dumnezeu că nici pre unul din voi nu am botezat, fără numai pe Crisp și pe Gae.
15. Ca să nu zică cineva, că întru numele meu am botezat.
16. Botezat-am și casa lui Ștefana; iar mai mult nu știu să fi botezat pre altcineva.
17. Că nu m-a trimis pre mine Hristos să botez, ci să binevestesc, nu întru înțelepciunea cuvântului, ca să nu se facă înzadarnică Crucea lui Hristos.
18. Pentru că cuvântul Crucii celor pieritori nebunie este, iar nouă celor ce ne mântuim, Puterea lui Dumnezeu este.
19. Că scris este: Pierde-voi înțelepciunea înțelepților, și știința celor știutori o voi lepăda.
20. Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este întrebătorul veacului acestuia? Au nu ■ făcut nebună Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia?
21. Că de vreme ce întru înțelepciunea lui Dumnezeu nu a cunoscut lumea prin înțelepciune pre Dumnezeu, bine a voit Dumnezeu prin nebunia propovăduirii a mântui pre cei ce cred.
22. Pentru că și Iudeii semn cer, și Elinii înțelepciune caută.
23. Iar noi propovăduim pre Hristos cel răstignit, Iudeilor adică sminteală, iar Elinilor nebunie.
24. Iar acelorași singuri celor chemați iudeilor și elinilor, pre Hristos Puterea lui Dumnezeu, și Înțelepciunea lui Dumnezeu.
25. Că ce este nebun al lui Dumnezeu, mai înțelept decât oamenii este; și ce este slab al lui Dumnezeu, mai tare decât oamenii este.
26. Că vedeți chemarea voastră fraților, că nu sunt mulți înțelepți după trup, nu sunt mulți puternici, nu sunt mulți de bun neam.
27. Ci cele bune ale lumii a ales Dumnezeu, ca pre cei înțelepți să-i rușineze; și cele slabe ale lumii a ales Dumnezeu, ca să rușineze pre cele tari.
28. Și cele de neam prost, și nebăgate în seamă ale lumii a ales Dumnezeu, și cele ce nu sunt, ca pre cele ce sunt să strice.
29. Ca să nu se laude nici un trup înaintea lui Dumnezeu.
30. Și dintru dânsul voi sunteți întru Hristos Iisus, carele s-a făcut nouă înțelepciune de la Dumnezeu, și dreptate, și sfințire, și izbăvire.
31. Ca precum este scris: Cel ce se laudă, întru Domnul să se laude.

Cap. 2

1. Și eu venind la voi fraților, venit-am nu întru înălțarea cuvântului și a înțelepciunii vestind vouă mărturisirea lui Dumnezeu.
2. Că nu am judecat a ști ceva întru voi, fără numai pre Iisus Hristos, și pre acesta răstignit.
3. Și eu întru slăbiciune, și întru frică, și întru cutremur mare am fost la voi.
4. Și cuvântul meu, și propovăduirea mea nu era întru cuvinte îndemnătoare ale înțelepciunii omenești; ci întru arătarea Duhului, și a puterii.
5. Ca credința voastră să nu fie întru înțelepciunea oamenilor, ci întru Puterea lui Dumnezeu.
6. Și înțelepciune grăim întru cei desăvârșiți; însă înțelepciune nu a veacului acestuia, nici a domnilor veacului acestuia care sunt pieritori.
7. Ci grăim înțelepciunea lui Dumnezeu întru Taina cea ascunsă, care o a rânduit Dumnezeu mai înainte de veci spre slava noastră.
8. Care nimeni din domnii veacului acestuia o au cunoscut: Că de o ar fi cunoscut, nu ar fi răstignit pre Domnul Slavei.
9. Și precum este scris: Cele ce ochiul nu a văzut, și urechea nu a auzit, și la inima omului nu s-a suit, care a gătit Dumnezeu celor ce îl iubesc pre dânsul.
10. Iar nouă ne-a descoperit Dumnezeu prin Duhul său: Că Duhul toate le cercă, și adâncurile lui Dumnezeu.
11. Că cine știe din oameni ale omului, fără numai duhul omului care este într-însul? Așa și ale lui Dumnezeu nimeni nu le știe, fără numai Duhul lui Dumnezeu.
12. Iar noi nu am luat duhul lumii, ci Duhul cel din Dumnezeu, ca să știm cele ce sunt de la Dumnezeu dăruite nouă.
13. Care și grăim, nu întru cuvinte învățate ale înțelepciunii omenești, ci întru cele învățate ale Duhului Sfânt, cele duhovnicești cu cele duhovnicești asemănându-le.
14. Iar omul cel sufletesc nu primește cele ce sunt ale Duhului lui Dumnezeu; că nebunie sunt lui, și nu le poate înțelege, căci duhovnicește se judecă.

15. Iar cel duhovnicesc le judecă pre toate, iar el de nimenea nu se judecă.
16. Că cine a cunoscut Gândul (Mintea) Domnului, carele să-l învețe (îndrepteze) pre el? Iar noi avem Mintea lui Hristos.

Cap. 3

1. Și eu fraților nu am putut grăi vouă ca celor duhovnicești, ci ca celor trupești.
2. Ca pre niște prunci întru Hristos, cu lapte pre voi v-am hrănit, iar nu cu bucate; că încă nu puteți; ci încă nici acum nu puteți, că încă trupești sunteți.
3. Căci când este între voi râvnire, și prigonire, și împerechere, au nu sunteți trupești? Și au nu dupre om umblați?
4. Căci când zice cineva: Eu sunt al lui Pavel; și altul: Eu sunt al lui Apolo; au nu sunteți trupești?
5. Cine dar este Pavel, și cine este Apolo? Fără numai slujitori, prin care ați crezut, fieștecăruia precum Domnul i-a dat.
6. Eu am sădit, Apolo a udat, iar Dumnezeu a făcut creșterea.
7. Pentru aceea nici cel ce sădește este ceva, nici cel ce udă, ci Dumnezeu cel ce dă creșterea.
8. Iar cel ce sădește și cel ce udă una sunt; și fieștecare va lua plata sa după osteneala sa.
9. Pentru că ai lui Dumnezeu împreună lucrători suntem; a lui Dumnezeu arătură, a lui Dumnezeu zidire sunteți.
10. Dupre darul lui Dumnezeu care este dat mie, ca un înțelept meșter mai mare temelie am pus, iar altul zidește; însă fieștecare să socotească cum zidește.
11. Că altă temelie nimeni nu poate să pună, afară de cea ce este pusă, carele este Iisus Hristos.
12. Iar de zidește cineva pre această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemne, fân, trestie;
13. Al fieștecăruia lucru arătat va fi; că ziua îl va arăta. Pentru că cu foc se va descoperi; și al fieștecăruia lucru în ce chip va fi, focul îl va lămuri.

14. Și al căruia lucru va rămânea, care a zidit, plată va lua.
15. Iar al căruia lucru va arde, se va păgubi; iar el însuși se va mântui, însă așa, ca prin foc.
16. Au nu știți că sunteți casa lui Dumnezeu? Și Duhul lui Dumnezeu locuiește întru voi?
17. De va strica cineva casa lui Dumnezeu, strica-l-va pe acela Dumnezeu; căci Casa lui Dumnezeu Sfântă este, care sunteți voi.
18. Nimeni pre sine să nu se înșele: De i se pare cuiva între voi că este înțelept în veacul acesta, nebun să se facă, ca să fie înțelept.
19. Pentru că înțelepciunea lumii acesteia, nebunie este la Dumnezeu, că scris este: Cel ce prinde pre cei înțelepți întru priceperea lor.
20. Și iarăși: Domnul cunoaște gândurile înțelepților, că sunt deșarte.
21. Drept aceea nimenea să nu se laude între oameni, că toate ale voastre sunt.
22. Ori Pavel, ori Apolo, ori Kefa, ori lumea, ori viața, ori moartea, ori acestea de acum, ori cele viitoare; toate ale voastre sunt.
23. Iar voi, ai lui Hristos; iar Hristos, al lui Dumnezeu.

Cap. 4

1. Așa să ne socotească pre noi omul, ca pre niște slugi ale lui Hristos, și ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu.
2. Iar ceia ce se caută deacia întru ispravnici, ca credincios cineva să se afle.
3. Iar mie prea puțin îmi este ca să mă judec de către voi, sau de ziuă omenească; ci nici însumi pre mine mă judec.
4. Pentru că nimic pre mine nu mă știu vinovat; ci nu întru acesta m-am îndreptat. Iar cela ce mă judecă pre mine, Domnul este.
5. Drept aceea mai-nainte de vreme nimic să nu judecați, până ce va veni Domnul; carele va și lumina cele ascunse ale întunericului, și va arăta sfaturile inimilor; și atunci lauda va fi fieștecăruia de la Dumnezeu.
6. Și acestea fraților, le-am închipuit întru mine și întru Apolo pentru voi, ca întru noi să vă învățați, ca nu mai mult decât ce este scris să gândiți; ca să nu vă mândriți unul pentru altul împotriva celui alt.

7. Că cine te alege pre tine? Și ce ai care nu ai luat? Iar dacă și ai luat, ce te lauzi ca cum nu ai fi luat?
8. Iată sătui sunteți, iată v-ați îmbogățit, fără de noi ați împărășit; și o de ați fi împărășit; ca și noi împreună cu voi să împărășim.
9. Că mi se pare că Dumnezeu pre noi Apostolii cei mai de apoi ne-a arătat, ca pre niște rânduiți spre moarte. Pentru că priveală ne-am făcut lumii, și Îngerilor, și oamenilor.
10. Noi nebuni pentru Hristos, iar voi înțelepți întru Hristos; noi slabi, iar voi tari; voi slăviți, iar noi necinstiți.
11. Până în ceasul de acum, și flămânzim, și însetoșăm, și suntem goi, și pătimim, și nu suntem așezați.
12. Și ostenim lucrând cu mâinile noastre; ocărăți fiind, grăim de bine; izgoniți fiind, răbdăm.
13. Huliți, mângâiem; ca niște gunoi ne-am făcut lumii, tuturor lepădătură până acum.
14. Nu înfruntându-vă pre voi scriu acestea, ci ca pre niște fii ai mei iubiți învățându-vă.
15. Că de ați avea zece mii de dascăli întru Hristos, dar nu mulți părinți; că întru Hristos Iisus prin Evanghlie eu v-am născut pre voi.
16. Rogu-vă dar pre voi să fiți mie următori, precum și eu lui Hristos.
17. Pentru acesta am trimis la voi pre Timotei, care este fiu al meu iubit, și credincios întru Domnul, carele va aduce vouă aminte căile mele cele ce sunt întru Hristos, precum pretutindeni întru toată Biserica învăț.
18. Că nevenind la voi, s-au semețit unii.
19. Ci voi veni curând la voi, de va vrea Domnul, și voi cunoaște nu cuvântul celor ce s-au semețit, ci puterea.
20. Că nu este în cuvânt Împărăția lui Dumnezeu, ci întru putere.
21. Ce voiți? Cu toiag să viu la voi, sau cu dragoste, și cu Duhul blândeții?

Cap. 5

1. Cu adevărat se aude între voi curvie, și curvie ca aceea, care nici între păgâni nu se numește, ca să aibă cineva pre femeia tătâne-său.

2. Și voi v-ați semețit, și nu mai bine ați plâns, ca să se ridice din mijlocul vostru, cel ce a făcut fapta aceasta.
3. Eu dar nefiind la voi cu trupul, iar cu Duhul fiind de față acolo, iată am judecat ca cum aș fi de față, pre cel ce a făcut aceasta așa.
4. Întru Numele Domnului nostru Iisus Hristos, adunându-vă voi și duhul meu, cu Puterea Domnului nostru Iisus Hristos,
5. Să dați pre unul ca acela satanei spre chinuirea trupului, ca duhul să se mântuiască în ziua Domnului Iisus.
6. Nu este bună lauda voastră. Au nu știți că puțin aluat toată frământătura dospește?
7. Curățiți dar aluatul cei vechi, ca să fiți frământătură nouă, precum sunteți fără de aluat. Că Paștile noastre Hristos pentru noi s-a jertfit.
8. Pentru aceea să prăznuim, nu întru aluatul cel vechi, nici întru aluatul răutății și al vicleșugului; ci întru azimile curăției și ale adevărului.
9. Scris-am vouă în epistolie, să nu vă amestecați cu curvarii.
10. Și cu adevărat nu cu curvarii lumii acesteia, sau cu lacomii, sau cu răpitorii, sau cu slujitorii idolilor; de vreme ce ar fi trebui dar să ieșiți din lumea aceasta.
11. Iar acum am scris vouă, să nu vă amestecați, dacă vreunul numindu-se frate, va fi curvar, sau lacom, sau slujitor idolilor, sau ocărător, sau bețiv, sau răpitor, cu unul ca acesta nici să mâncați.
12. Că ce îmi este mie a judeca pre cei din afară? Au nu pre cei dinlăuntru voi îi judecați?
13. Iar pre cei din afară Dumnezeu îi va judeca. Și scoateți afară pre cel rău dintre voi înșivă.

Cap. 6

1. Au doară îndrăznește cineva din voi, având vreo păcă împotriva altuia, a se judeca la cei nedrepti, și nu la cei sfinți?
2. Au nu știți că sfinții vor să judece lumea? Și de se judecă întru voi lumea, nevrednici sunteți de judecați mai mici.
3. Au nu știți că pre Îngeri vom să judecăm, cu cât mai vârtos cele lumești?
4. Deci de aveți judecați lumești, pre cei nebăgați în seamă întru adunare, să-i puneți să judece.

5. Și aceasta ca să vă rușinați zic vouă; așa nu este între voi înțelept nici unul, carele să poată judeca între fratele său?
6. Ci frate cu frate se judecă, și aceasta la necredincioși?
7. Deci dar cu adevărat păcat este vouă, căci judecați aveți între voi. Pentru ce mai bine nu suferiți strâmbătatea? Pentru ce mai bine nu răbdați paguba?
8. Ci voi înșivă faceți strâmbătate, și aduceți pagubă, și mai vârtos fraților.
9. Au nu știți, că nedreptii Împărăția lui Dumnezeu nu o vor moșteni? Nu vă înșelați: Nici curvarii, nici slujitorii idolilor, nici preacurvarii, nici malahenii, nici sodomenii,
10. Nici furii, nici lacomii, nici bețivii, nici ocărătorii, nici răpitorii, Împărăția lui Dumnezeu nu o vor moșteni.
11. Și acestea unii ați fost; ci v-ați spălat, ci v-ați sfințit, ci v-ați îndreptat întru Numele Domnului Iisus, și întru Duhul Dumnezeului nostru.
12. Toate îmi sunt slobode, dar nu toate îmi sunt de folos; toate îmi sunt slobode, ci eu nu voi să fiu biruit de ceva.
13. Bucatele pântecelui, și pântecele bucatelor; iar Dumnezeu și pre acela și pre acelea va strica. Iar trupul nu curviei, ci Domnului, și Domnul trupului.
14. Iar Dumnezeu și pre Domnul l-a sculat, și pre noi ne va scula cu puterea sa.
15. Dar nu știți că trupurile voastre sunt mădulările lui Hristos? Deci dar pre mădulările lui Hristos le voi face mădulări ale curviei? Să nu fie.
16. Au nu știți că cel ce se lipește de curvă un trup este? Că vor fi, zice, amândoi un trup.
17. Iar cel ce se lipește de Domnul, un duh este.
18. Fugiți de curvie. Că tot păcatul carele va face omul afară de trup este; iar cel ce curvește, întru al său trup greșește.
19. Au nu știți că trupul vostru este lăcaș Duhului Sfânt ce locuiește întru voi, pre carele îl aveți de la Dumnezeu, și nu sunteți ai voștri?
20. Că sunteți cumpărați cu preț. Proslăviți dar pre Dumnezeu în trupul vostru, și întru duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.

Cap. 7

1. Iar pentru care mi-ați scris: Bine este omului de femeie să nu se atingă.
2. Iar pentru curvii, fieștecăre să-și aibă femeia sa, și fieștecăre să-și aibă bărbatul său.
3. Femeii bărbatul datornica dragoste să-i dea; așijderea și femeia bărbatului.
4. Femeia trupul său nu își stăpânește, ci bărbatul; așijderea și bărbatul, trupul său nu își stăpânește, ci femeia.
5. Să nu opriți datoria unul altuia, fără numai din buna voință (cu învoială) la o vreme; ca să vă îndeletniciți în post și în rugăciune, și iarăși să vă împreunați, ca să nu vă ispitească pre voi satana pentru neînfrânarea voastră.
6. Și aceasta o zic vouă duple sfat (pogorâre), iar nu duple poruncă.
7. Că voiesc ca toți oamenii să fie precum și eu; ci fieștecăre are darul său de la Dumnezeu, unul așa, iar altul într-un alt chip.
8. Iar zic celor necăsătoriți și văduvelor, bine este lor, de vor rămânea precum și eu.
9. Iar de nu se vor putea ținea, să se căsătorească; că mai bine este să se căsătorească, decât să se aprindă.
10. Iar celor căsătoriți poruncesc nu eu, ci Domnul: Femeia de bărbat să nu se despartă.
11. Iar de se va despărți, să nu se mărite, sau să se împace cu bărbatul său; și bărbatul pre femeie să nu o lase.
12. Iar celorlalți eu zic, nu Domnul: De are vreun frate femeie necredincioasă și ea va voi să viețuiască cu el, să nu o lase pre ea.
13. Și femeia de are bărbat necredincios, și acela va voi să viețuiască cu dânsa, să nu îl lase pre el.
14. Pentru că se sfințește bărbatul necredincios prin femeia (credincioasă), și se sfințește femeia necredincioasă, prin bărbat (credincios); că într-un alt chip, feciorii voștri necurați ar fi, iar acum sfinți sunt.
15. Iar de se desparte cel necredincios, desparte-se; că nu este rob fratele, sau sora într-unele ca acestea, că spre pace ne-a chemat pre noi Dumnezeu.

16. Că ce știi, femeie, de îți vei mântui bărbatul? Sau ce știi, bărbate, de îți vei mântui femeia?
17. Fără numai fieștecăruia precum a împărțit Dumnezeu, și fieștecăre precum l-a chemat Domnul, așa să umble; și așa într-una toate Bisericele poruncesc.
18. De este cineva chemat, fiind tăiat împrejur, să nu poftască (să nu se tragă) netăiere împrejur. Întru netăiere împrejur cineva s-a chemat, să nu se taie împrejur.
19. Tăierea împrejur nimic este, și netăierea împrejur nimic este, ci paza poruncilor lui Dumnezeu.
20. Fieștecăre într-un chemare care s-a chemat, într-aceea să rămâie.
21. Rob ești chemat? Nu te griji, ci deși poți să fii slobod, mai mult te supune.
22. Că cel ce este chemat într-un Domnul rob, slobod Domnului este; așijderea și cel ce este chemat slobod, rob este lui Hristos.
23. Cu preț sunteți cumpărați: Nu vă faceți robi oamenilor.
24. Fieștecăre într-un ce este chemat fraților, într-aceea să rămâie înaintea lui Dumnezeu.
25. Iar pentru fecioare, porunca Domnului nu am, iar sfat dau, ca un miluit de la Domnul, a fi credincios.
26. Socotesc dar că acest lucru este bun pentru aceasta de acum nevoie, că bine este omului așa a fi.
27. Legatu-te-ai cu femeie? Nu căuta dezlegare; Dezlegatu-te-ai de femeie? Nu căuta femeie.
28. Iar de te-ai și însurat, nu ai greșit; și de s-a măritat fecioara, nu ■ greșit; dar necaz în trup vor avea unii ca aceștia; iar eu vă cruț pre voi.
29. Iar aceasta zic fraților, că vremea de acum scurtă este; că și cei ce au femei, să fie ca și cum nu ar avea.
30. Și cei ce plâng, ca cum nu ar plânge; și cei ce se bucură, ca cum nu s-ar bucura; și cei ce cumpără, ca cum nu ar stăpâni.
31. Și cei ce se folosesc cu lumea aceasta, ca cum nu s-ar folosi. Că trece chipul lumii acesteia.
32. Și voiesc ca voi fără de grijă să fiți. Cel neînsurat grijește de ale Domnului, cum va plăcea Domnului.
33. Iar cel ce s-a însurat grijește de ale lumii, cum va plăcea femeii.
34. Se deosebește femeia și fecioara; cea nemăritată se grijește de ale Domnului, cum va plăcea Domnului, ca să fie sfântă și cu

trupul, și cu sufletul; iar cea măritată se grijește de ale lumii, cum va plăcea bărbatului.

35. Și aceasta spre al vostru folos zic, nu ca să vă pun vouă cursă, ci spre buna cuviință și apropiere de Domnul fără sminteală (răspândire).
36. Iar de i se pare cuiva că i se va face vreo necinste pentru fecioara sa, dacă îi trec tinerețele, și așa trebuie a se face, ce voiește facă, nu greșește, mărită-se.
37. Iar carele stă întemeiat în inimă, neavând nevoie, și are stăpânire pentru a sa voie, și aceasta a judecat întru inima sa, a păzi pre fecioara sa, bine face.
38. Deci dar și cel ce își mărită pre fecioara sa bine face; iar cel ce nu o mărită, mai bine face.
39. Femeia legată este de lege, în câtă vreme trăiește bărbatul ei; iar dacă va adormi bărbatul ei, slobodă este duple care va vrea să se mărite, numai întru Domnul.
40. Iar mai fericită este de va rămânea așa, duple sfatul meu; că mi se pare că și eu am Duhul lui Dumnezeu.

Cap. 8

1. Iar pentru cele ce se jertfesc idolilor, știm, că toți avem cunoștință, însă cunoștința face semeț, iar dragostea zidește.
2. Iar de i se pare cuiva că știe ceva, încă nimic nu a cunoscut, precum se cade a cunoaște.
3. Iar de iubește cineva pre Dumnezeu, acela cunoscut este de dânsul.
4. Iar pentru mâncarea jertfelor idolești, știm că idolul nimic nu este în lume; și cum că nu este alt Dumnezeu fără numai unul.
5. Pentru că deși sunt care se zic dumnezei, ori în Cer, ori pre pământ, (precum sunt dumnezei mulți, și domni mulți).
6. Ci nouă un Dumnezeu este Tatăl, dintru care sunt toate, și noi întru dânsul; și unul Domnul Iisus Hristos prin care sunt toate, și noi printr-însul.
7. Ci nu este întru toți cunoștința; iar oarecare cu știința idolului până acum, ca o jertfă idolească mănâncă, și știința lor fiind slabă se spurcă.

8. Iar mâncarea nu ne va pune pre noi înaintea lui Dumnezeu. Că nici de vom mânca ne prisosește, nici de nu vom mânca, ne lipsește.
9. Ci vedeți ca nu cumva slobozenia voastră aceasta, să fie sminteală celor neputincioși din frați.
10. Că de te va vedea cineva pre tine cel ce ai cunoștință, șezând în capiștea idolilor, au nu știința lui slab fiind, se va întări ca să mănânce jertfele idolești?
11. Și va pieri fratele tău cel neputincios pentru cunoștința ta, pentru care Hristos ■ murit.
12. Și așa greșind împotriva fraților, și bătând știința lor cea neputincioasă, împotriva lui Hristos greșiți.
13. Pentru aceea dacă face mâncarea sminteală fratelui meu, nu voi mânca carne în veac, ca să nu fac sminteală fratelui meu.

Cap. 9

1. Au nu sunt Apostol? Au nu sunt slobod? Au nu pre Iisus Hristos Domnul l-am văzut? Au nu lucrul meu voi sunteți întru Domnul?
2. De nu sunt Apostol altora, dar vouă sunt; că pecetea apostoliei mele, voi sunteți întru Domnul.
3. Răspunsul meu la cei ce mă cercetează pre mine, acesta este.
4. Au nu avem putere a mânca și a bea?
5. Au nu avem putere pre o soră femeie a purta, ca și ceilalți Apostoli, și Frații Domnului, și Kefa?
6. Au numai eu singur și Varnava nu avem putere a nu lucra?
7. Cine slujește în oaste vreodată cu leafa sa? Sau cine sădește vie, și din roada ei nu mănâncă? Sau cine paște turmă, și din laptele ei nu mănâncă?
8. Au doară duple om acestea grăiesc? Au nu și legea acestea zice?
9. Că în legea lui Moise scris este: Să nu legi gura boului ce treieră. Au doară de boi se grijește Dumnezeu?
10. Au doară pentru noi cu adevărat zice: Că pentru noi s-a scris: Ca întru nădejde cel ce ară, dator este să are; și cel ce treieră, de nădejdea sa trebuie să aibă parte, întru nădejde.

11. Dacă am semănat noi vouă cele duhovnicești, au mare lucru este, de vom secera noi ale voastre cele trupești?
12. Dacă au parte alții de puterea voastră, au nu mai vârtos noi? Ci nu am făcut duple puterea aceasta; ci toate le răbdăm ca să nu dăm vreo zăticnire (piedică) Evangheliei lui Hristos.
13. Au nu știți că cei ce lucrează cele sfinte, din Biserică mănâncă? Și care slujesc Oltarului, cu Oltarul se împărtășesc (împărțesc)?
14. Așa și Domnul a rânduit celor ce propovăduiesc Evanghelia, din Evanghelie să trăiască.
15. Iar eu nici una de acestea nu am făcut. Și nu am scris acestea ca așa să se facă întru mine; că mai bine îmi este ■ muri decât lauda mea să o facă cineva înzadarnică.
16. Că de binevestesc, nu îmi este mie laudă, că nevoie îmi zace asupra. Iar amar mie este de nu voi binevesti.
17. Că de fac aceasta de voie, plată am; iar dacă de silă, dregătorie îmi este mie încredințată.
18. Care dar este plata? Ca binevestind, fără plată să pun Evanghelia lui Hristos, ca să nu fac eu duple puterea mea întru buna vestire.
19. Că slobod fiind de toate, tuturor m-am făcut rob; ca pre cei mai mulți să dobândesc.
20. Că m-am făcut Iudeilor ca un Iudeu, ca pre Iudei să-i dobândesc.
21. Celor de sub lege, ca un supus legii, nefiind sub lege, ca pre cei de sub lege să dobândesc. Celor fără de lege, ca un fără de lege (nefiind fără de lege lui Dumnezeu, ci întru lege lui Hristos), ca să dobândesc pre cei fără de lege.
22. M-am făcut celor neputincioși ca un neputincios, ca pre cei neputincioși să dobândesc. Tutoꝛor toate m-am făcut, ca oricum (negreșit) pre vreunii să mântuiesc.
23. Și aceasta fac pentru Evanghelie, ca împreună părtăș ei să mă fac.
24. Au nu știți că cei ce aleargă în locul de priveală, toți adică aleargă, dar unul ia darul? Așa să alergați, ca să apucați.
25. Iar tot cel ce se nevoiește, de toate se înfrânează. Și aceia adică ca să ia cunună stricăcioasă, iar noi nestricăcioasă.
26. Eu drept aceea așa alerg, nu ca cum nu aș ști; așa dau război, nu ca cum aș fi bătând văzduhul.

27. Ci îmi chinuiesc trupul meu și îl supun robiei; ca nu cumva altora propovăduind, însumi să mă fac netrebnic.

Cap. 10

1. Și nu voiesc ca să nu știți voi fraților, că părinții noștri toți sub cort au fost; și toți prin mare au trecut.
2. Și toți prin Moise s-au botezat, în nor și în mare.
3. Și toți aceeași mâncare duhovnicească au mâncat.
4. Și toți aceeași băutură duhovnicească au băut. Că beau din piatra cea duhovnicească care urma; iar piatra era Hristos.
5. Ci nu întru cei mai mulți dintru dânșii a binevoit Dumnezeu, pentru că au căzut în pustie.
6. Și acestea pilde s-au făcut nouă, ca să nu fim noi poftitori de rele, precum și aceia au poftit.
7. Nici slujitori idolilor să vă faceți, precum unii dintr-înșii, precum este scris: Șezut-a norodul de ■ mâncat și a băut, și s-a sculat de a jucat.
8. Nici să curvim precum unii dintr-înșii au curvit, și au căzut întru o zi douăzeci și trei de mii.
9. Nici să ispitim pre Hristos, precum și unii dintru dânșii au ispitit, și de șerpi au pierit.
10. Nici să cârțiți precum unii dintru dânșii au cârtit, și s-au pierdut de pierzătorul.
11. Și aceste pilde toate s-au întâmplat acelora; iar s-au scris spre a noastră învățătură, la care sfârșiturile veacurilor au ajuns.
12. Pentru aceea celui ce i se pare că stă, să ia aminte ca să nu cadă.
13. Ispită pre voi nu v-a ajuns, fără numai omenească; iar credincios este Dumnezeu, carele nu vă va lăsa pre voi să vă ispitiți, mai mult decât puteți, ci împreună cu ispita va face și sfârșitul, ca să o puteți voi suferi.
14. Pentru aceea iubiții mei, fugiți de slujirea idolilor.
15. Ca celor înțelepți grăiesc: Judecați voi ceea ce eu grăiesc.
16. Paharul blagosloveniei, carele blagoslovim, au nu este împărtășirea Sângelui lui Hristos? Pâinea care frângem, au nu este împărtășirea Trupului lui Hristos?

17. Căci o pâine, un trup, cei mulți suntem. Că toți dintru o pâine ne împărtășim.
18. Vedeți pre Israil duple trup: Au nu cei ce mănâncă jertfele părtași oltarului sunt?
19. Deci ce zic eu? Că doară idolul este ceva? Sau ce se jertfește idolului este ceva?
20. Ci pentru că cele ce jertfesc neamurile, dracilor jertfesc, iar nu lui Dumnezeu. Nu voiesc dară ca să vă faceți voi părtași dracilor.
21. Nu puteți bea Paharul Domnului, și paharul dracilor. Nu puteți fi mesei Domnului părtași, și mesei dracilor.
22. Au întărâta-vom pre Domul spre mânie? Au mai tari decât el suntem?
23. Toate îmi sunt slobode, ci nu toate îmi folosesc. Toate îmi sunt slobode, ci nu toate zidesc.
24. Nimeni al său să nu caute, ci fieștecarele al altuia.
25. Tot ce se vinde în măcelărie să mâncați, nimic cercând pentru știință.
26. Că al Domnului este pământul, și plinirea lui.
27. Și de vă cheamă pre voi cineva din cei necredincioși, și voiți să mergeți, tot ce se pune înaintea voastră să mâncați, nimic cercând pentru știință.
28. Iar de va zice vouă cineva: Aceasta este jertfită idolilor, să nu mâncați pentru acela ce v-a spus, și pentru știință; că al Domnului este pământul, și plinirea lui.
29. Iar știința zic nu a ta, ci a celui alt. Că pentru ce slobozenia mea se judecă de altă știință?
30. Dacă mă împărtășesc eu prin dar, pentru ce mă hulesc de care eu mulțumesc?
31. Deci ori de mâncați, ori de beți, ori altceva de faceți, toate întru slava lui Dumnezeu să le faceți.
32. Fără sminteală fiți și Iudeilor, și Elinilor, și Bisericii lui Dumnezeu.
33. Precum și eu întru toate tuturor plac, necăutând folosul meu, ci al celor mulți, ca să se mântuiască.

Cap. 11

1. Următori fiți mie, precum și eu lui Hristos.
2. Iară vă laud pre voi fraților, că de toate ale mele vă aduceți aminte, și precum am dat vouă, cele date (predaniile) țineți.
3. Și voiesc să știți voi, că a tot bărbatul Capul este Hristos, iar capul femeii este bărbatul, iar Capul lui Hristos Dumnezeu.
4. Tot bărbatul rugându-se, sau prorocind, cu capul acoperit (având pre cap) își rușinează capul lui.
5. Iar toată femeia rugându-se, sau prorocind, cu capul dezvelit își rușinează capul ei, că una este și aceeași ca cum ar fi rasă.
6. Că de nu se învelește femeia, să se și tundă. Iar de este lucru de rușine femeii a se tunde sau a se rade, învelească-se.
7. Că bărbatul nu este dator să-și acopere capul, chipul și slava lui Dumnezeu fiind; iar femeia slava bărbatului este.
8. Că nu este bărbatul din femeie, ci femeia din bărbat.
9. Că nu s-a zidit bărbatul pentru femeie, ci femeia pentru bărbat.
10. Pentru aceea datoare este femeia să aibă învelitoare în cap pentru Îngeri.
11. Însă nici bărbatul fără femeie, nici femeia fără bărbat întru Domnul.
12. Că precum este femeia din bărbat, așa și bărbatul prin femeie; și toate de la Dumnezeu.
13. Întru voi înșivă judecați: Oare cu cuviință este femeia dezvelită să se roage lui Dumnezeu?
14. Au nu și singură firea vă învață pre voi, că bărbatul de își lasă părul necinste lui este?
15. Iar femeia de își lasă părul, slavă ei este, de vreme ce părul este dat ei în loc de învelitoare.
16. Iar de se vede că este cineva prigonitor, noi obicei ca acesta nu avem, nici Bisericiile lui Dumnezeu.
17. Și aceasta poruncindu-vă nu vă laud, că nu spre mai bine, ci spre mai rău vă adunați.
18. Pentru că întâi, când vă adunați voi în Biserică, aud că se fac între voi împerecheri, și despre o parte cred.
19. Că trebuie să fie și eresuri între voi, ca cei lămurii să se facă arătați între voi.

20. Drept aceea când vă adunați voi împreună, nu este a mânca cină a Domnului.
21. Că fieștecare își pune cina sa mai-nainte spre mâncare; și unul este flămând, iar altul este beat.
22. Au doară nu aveți case ca să mâncați, și să beți? Sau pre Biserica lui Dumnezeu defăimați și rușinați pre cei lipsiți? Ce voi zice vouă? Lăuda-voi pre voi? Întru aceasta nu vă laud.
23. Că eu am luat de la Domnul care am și dat vouă, că Domnul Iisus în noaptea întru care s-a vândut, a luat pâine.
24. Și mulțămind a frânt și a zis: Luați, mâncați; acesta este Trupul meu, carele se frânge pentru voi; aceasta să faceți întru pomenirea mea.
25. Așijderea și Paharul după cină zicând: Acest Pahar legea cea nouă este întru Sângele meu; aceasta să faceți de câte ori veți bea, întru pomenirea mea.
26. Că de câte ori veți mânca Pâinea aceasta, și veți bea Paharul acesta, moartea Domnului vestiți, până când va veni.
27. Drept aceea oricare va mânca Pâinea aceasta, sau va bea Paharul Domnului cu nevrednicie, vinovat va fi Trupului și Sângelui Domnului.
28. Ci să se ispitească omul pre sine, și așa din Pâine să mănânce, și din Pahar să bea.
29. Că cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, judecată luiși mănâncă și bea, nesocotind Trupul Domnului.
30. Pentru acesta între voi mulți sunt neputincioși și bolnavi, și dorm mulți.
31. Că de ne-am fi judecat pre noi singuri, nu ne-am fi osândit.
32. Iar judecându-ne de la Domnul, ne certăm, ca nu cu lumea să ne osândim.
33. Deci dar frații mei, când vă adunați să mâncați, unul pre altul să așteptați.
34. Iar de flămânzește cineva, acasă să mănânce, ca să nu vă adunați spre osândă. Iar celelalte, dacă voi veni, le voi rândui.

Cap. 12

1. Iar pentru cele duhovnicești fraților, nu voi ca să nu știți voi.
2. Că știți când erați neamuri, cum către idolii cei fără de glas, ca cum ați fi fost trași, vă duceați.
3. Pentru aceea vă arăt vouă, că nimeni cu Duhul lui Dumnezeu grăind, nu zice anatema pre Iisus; și nimeni nu poate numi pre Domnul Iisus, fără numai întru Duhul Sfânt.
4. Și sunt osebiri darurilor, iară același Duh.
5. Și osebiri slujbelor sunt, iară același Domn.
6. Și osebiri lucrărilor sunt, iară același este Dumnezeu, care lucrează toate întru toți.
7. Și fieștecăruia se dă arătarea Duhului spre folos.
8. Că unuia prin Duhul se dă cuvântul înțelepciunii, iar altuia cuvântul cunoștinței, întru același Duh.
9. Și altuia Credința, întru același Duh; iar altuia darurile tămăduirilor, întru același Duh.
10. Iar altuia lucrările puterilor, iar altuia prorocie, iar altuia alegerile duhurilor, iar altuia feluri de limbi, iar altuia tălmăcirea limbilor.
11. Și toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind deosebi fieștecăruia, precum voiește.
12. Că precum trupul unul este, și mădulări are multe; și toate mădulările ale unui trup multe fiind, un trup sunt; așa și Hristos.
13. Pentru că printr-un Duh noi toți într-un trup ne-am botezat, ori Iudei, ori elini, ori robi, ori cei slobozi; și toți într-un Duh ne-am adăpat.
14. Că și trupul nu este un mădular, ci multe.
15. Că de ar zice piciorul, că nu sunt mână, nu sunt din trup; au doară pentru aceea nu este din trup?
16. Și de ar zice urechea, că nu sunt ochi, nu sunt din trup; au doară pentru aceea nu este din trup?
17. Că de ar fi tot trupul ochi, unde ar fi auzul? Și de ar fi tot auz, unde ar fi mirosul?
18. Iar acum a pus Dumnezeu mădulările, pre unul fieștecare dintr-însele în trup, precum a voit.

19. Iar de ar fi fost toate un mădular, unde ar fi trupul?
20. Iar acum multe mădulare cu adevărat sunt, dar un trup este.
21. Și nu poate ochiul să zică mâinii, nu am trebuință de tine, sau iarăși capul picioarelor, nu am trebuință de voi.
22. Ci cu mult mai vârtos mădulările trupului care se socotesc a fi mai slabe, sunt mai de treabă.
23. Și care ni se pare că sunt mai necinstite decât trupul (la trup), acestora cinste mai multă le dăm; și cele nesocotite ale noastre, mai multă slavă au.
24. Iar cele de cinste ale noastre, nu au trebuință. Ci Dumnezeu a tocmnit trupul, celui mai de jos mai multă cinste dând.
25. Ca să nu fie dezbinare în trup, ci să se grijească mădularele între sine asemenea unul de altul.
26. Și ori de pătimește un mădular, pătimesc toate mădularele dimpreună; ori de se slăvește un mădular, împreună se bucură toate mădularele.
27. Iar voi sunteți trupul lui Hristos, și mădulări din parte.
28. Și pre unii a pus Dumnezeu în Biserică, întâi pre Apostoli, al doilea pre Proroci, a treia pre dascăli, după aceea pre puteri, apoi darurile tămăduirilor, ajutorințele, isprăvnicile, felurile limbilor. Au doară toți sunt Apostoli?
29. Au doară toți Proroci? Au doară toți dascăli? Au doară toți puteri?
30. Au doară toți au darurile tămăduirilor? Au doară toți în limbi grăiesc? Au doară toți tălmăcesc?
31. Ci să râvniți darurile cele mai bune; și încă mai înaltă cale vă arăt vouă.

Cap. 13

1. De aş grăi în limbile omeneşti, şi Îngereşti, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare şi chimval răsunător.
2. Şi de aş avea prorocie, şi de aş şti toate tainele, şi toată ştiinţa, şi de aş avea toată credinţa, cât să mut şi munţii, iar dragoste nu am, nimic nu sunt.

3. Şi de aş împărţi toată avuţia mea, şi de aş da trupul meu să îl arză, şi dragoste nu am, nici un folos nu îmi este.
4. Dargostea îndelung rabdă, dragostea se milostiveşte, dragostea nu pizmuieşte; dragostea nu se semeţeşte, nu se trufeşte.
5. Nu se poartă cu necuviinţă, nu caută ale sale, nu se întărită, nu gândeşte răul.
6. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.
7. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă.
8. Dragostea nici odinioară nu cade. Şi ori prorociile de vor lipsi, ori limbile de vor înceta, ori cunoştinţa de se va strica.
9. Pentru că din parte cunoaştem, şi din parte prorocim.
10. Iar când va veni cea desăvârşită, atunci cea din parte se va strica.
11. Când eram prunc ca un prunc grăiam, ca un prunc cugetam, ca un prunc gândeam; iar dacă m-am făcut bărbat am lepădat cele prunceşti.
12. Că vedem acum ca prin oglindă, în ghicitură (în chip întunecat), iar atunci faţă către faţă; acum cunosc din parte, iar atuncia voi cunoaşte precum şi cunoscut sunt.
13. Şi acum rămâne Credinţa, Nădejdea, Dragostea, aceste trei; iară mai mare decât acestea este Dragostea.

Cap. 14

1. Urmați dragostea, și râvniți cele duhovnicești, iar mai vârtos ca să prorociți.
2. Că cel ce grăiește în limbă, nu grăiește oamenilor, ci lui Dumnezeu; că nimenea nu aude, ci cu Duhul grăiește taine.
3. Iar cel ce prorocește, oamenilor grăiește zidire, și îndemnare, și mângâiere.
4. Cel ce grăiește în limbă, pre sine singur zidește; iar cel ce prorocește, Biserica zidește.
5. Și voiesc ca voi toți să grăiți în limbi, iar mai vârtos, să prorociți. Că mai mare este cel ce prorocește, decât cel ce grăiește în limbi, fără numai de va tălmăci, ca Biserica zidire să ia.
6. Iar acum fraților de voi veni la voi grăind în limbi, ce voi folosi vouă, de nu voi grăi vouă, sau întru descoperire, sau întru cunoștință, sau întru prorocie, sau întru învățătură?

7. Că precum cele neînsuflețite ce dau glas, ori surla (fluierul), ori alăuta, de nu vor da osebite în versuri, cum se va cunoaște glasul surlei, sau zicerea alăutei?
8. Că trâmbița de va da glas fără de semn, cine se va găti la război?
9. Așa și voi prin limbă, de nu veți da cuvânt cu bună înțelegere, cum se va cunoaște ceea ce se va grăi? Că veți fi grăind în văzduh.
10. Atâtea de multe, de se va întâmpla, sunt felurile glasurilor în lume, și nici unul dintr-însele este fără de glas.
11. Deci de nu voi ști puterea glasului, voi fi celui ce grăiește barbar; și cel ce grăiește, mie barbar.
12. Așa și voi de vreme ce sunteți râvnitori duhurilor, spre zidirea Bisericii să căutați ca să prisosiți.
13. Pentru aceea cel ce grăiește în limbi, să se roage, ca să și tălmăcească.
14. Pentru că de mă voi ruga cu limba, duhul meu se roagă; iar mintea mea fără de roadă este.
15. Ce dar este? Ruga-mă-voi cu duhul, ruga-mă-voi și cu mintea; cânta-voi cu duhul, cânta-voi și cu mintea.
16. Pentru că de vei binecuvânta cu duhul, cel ce plinește locul celui prost, cum va zice Amin după mulțumirea ta, de vreme ce, ce zici nu știe?
17. Că tu bine mulțumești, dar celălalt nu se zidește.
18. Mulțumesc Dumnezeului meu, că mai mult decât voi toți grăiesc în limbi.
19. Ci în Biserică voiesc cinci cuvinte a grăi cu mintea mea, ca și pre alții să-i învăț, decât zece mii de cuvinte în limbă.
20. Fraților, nu fiți prunci cu mințile, ci cu răutatea fiți prunci, iar cu mințile fiți desăvârșit.
21. În lege scrie: Că întru alte limbi, și cu alte buze voi grăi norodului acestuia, și nici așa nu mă vor asculta pre mine, zice Domnul.
22. Drept aceea limbile spre semn sunt, nu credincioșilor, ci celor necredincioși; iar prorocia nu necredincioșilor, ci celor ce cred.
23. Deci dar de s-ar aduna toată Biserica împreună, și toți ar grăi în limbi, și ar intra și de cei neînvățați sau necredincioși, au nu ar zice că sunteți nebuni?

24. Iar de prorociți toți, și ar intra vreun necredincios sau neînvățat, se vădește de toți, se judecă de toți.
25. Și așa cele ascunse ale inimii lui arătate se fac; și așa căzând pre față se va închina lui Dumnezeu zicând: Că cu adevărat Dumnezeu întru voi este.
26. Ce este dar fraților? Când vă adunați fieștecarele dintru voi, psalm are, învățătură are, limbă are, descoperire are, tălmăcire are, toate spre zidire să se facă.
27. De grăiește cineva în limbă, câte doi, sau mai mulți câte trei, și pre rând, și unul din voi să tălmăcească.
28. Iar de nu va fi tălmăcitor, să tacă în Biserică, și numai lui să-și grăiască, și lui Dumnezeu.
29. Iar prorocii doi sau trei să grăiască, și ceilalți să ia seama (să judece).
30. Iar de se va descoperi altuia ce șade, cel dintâi să tacă.
31. Că puteți câte unul toți a proroci, ca toți să se învețe, și toți să se mângâie.
32. Și duhurile Prorocilor, Prorocilor se supun.
33. Că Dumnezeu nu este al tulburării, ci al păcii, precum întru toate Bisericile Sfinților.
34. Femeile voastre în Biserică să tacă. Că nu li s-a dat voie lor să grăiască, ci să fie plecate, precum și legea zice.
35. Iar de voiesc să se învețe ceva, acasă să-și întrebe pre bărbații lor; că rușine este femeilor să grăiască în Biserică.
36. Au de la voi Cuvântul lui Dumnezeu a ieșit? Sau numai la voi a ajuns?
37. De i se pare cuiva că este proroc, sau duhovnicesc, înțeleagă cele ce scriu vouă, că ale Domnului sunt porunci.
38. Iar de nu înțelege cineva, nu înțeleagă.
39. Deci fraților, râvniți a proroci, și a grăi în limbi să nu opriți.
40. Toate cu cuviință și dupre rânduală să se facă.

Cap. 15

1. Și arăt vouă fraților Evanghelia care am binevestit vouă, care ați și primit, întru care și stați.
2. Prin care vă și mântuiți, cu ce cuvânt am binevestit vouă, de țineți, fără numai de nu în zadar ați crezut.

3. Că am dat vouă întâi, care am și luat: Cum că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi.
4. Și cum că s-a îngropat, și cum că a Înviat a treia zi după Scripturi.
5. Și cum că s-a arătat lui Kefa, apoi celor unsprezece.
6. După aceea s-a arătat (la) preste cinci sute de frați deodată; din care cei mai mulți sunt până acum, iar unii au și adormit.
7. După aceea s-a arătat lui Iacov, apoi Apostolilor tuturor.
8. Iar pre urmă decât toți, ca unui născut fără de vreme, s-a arătat și mie.
9. Că eu sunt mai micul Apostolilor, carele nu sunt vrednic a mă chema Apostol, pentru că am gonit Biserica lui Dumnezeu.
10. Iar cu darul lui Dumnezeu sunt ce sunt; și darul lui carele este întru mine nu a fost înzadarnic, ci mai mult decât toți aceia m-am ostenit, însă nu eu, ci darul lui Dumnezeu, carele este cu mine.
11. Deci ori eu, ori aceia, așa propovăduim, și așa ați crezut.
12. Iar de vreme ce Hristos se propovăduiește că s-a sculat din morți, cum zic unii între voi, că înviere morților nu este?
13. Și de nu este înviere morților, nici Hristos dară nu a Înviat.
14. Iar dacă nu a înviat Hristos, înzadarnică dară este propovăduirea noastră, înzadarnică dară este și credința voastră.
15. Ne aflăm încă și mărturii mincinoase ale lui Dumnezeu, că am fi mărturisit împotriva lui Dumnezeu, că ■ înviat pre Hristos, pre carele nu l-a înviat, dacă morții nu se vor scula.
16. Că de nu se vor scula morții, nici Hristos nu s-a sculat.
17. Iar dacă Hristos nu s-a sculat, înzadarnică este credința voastră, încă sunteți în păcatele voastre.
18. Încă și cei ce au adormit întru Hristos, au pierit.
19. Și de nădăjduim întru Hristos numai în viața aceasta, mai ticăloși decât toți oamenii suntem.
20. Iar acum Hristos s-a sculat din morți; începătură celor adormiți s-a făcut.
21. Că de vreme ce prin om s-a făcut moartea, prin om și învierea morților.
22. Că precum întru Adam toți mor, așa întru Hristos toți vor învia.
23. Și fieștecăre întru a sa rânduială. Începătura Hristos, după aceea cei ce sunt ai lui Hristos întru venirea lui.
24. Apoi sfârșitul, când va da Împărăția lui Dumnezeu și Tatăl; când va strica toată domnia, și toată stăpânia și puterea.

25. Pentru că se cade lui ■ Împărăți, până ce va pune pre toți vrăjmașii sub picioarele sale.
26. Vrajmașul cel mai de pre urmă moartea se va surpa.
27. Pentru că toate le-a supus sub picioarele lui; iar când zice că toate sunt supuse lui, arătat este, că afară de cela ce i-a supus lui toate.
28. Iar dacă se vor supune lui toate, atunci și însuși Fiul se va supune celui ce i-a supus lui toate, ca să fie Dumnezeu toate întru toate (întru toți).
29. Că ce vor face cei ce se botează pentru cei morți? Dacă nu se vor scula morții nicicum, drept ce se și botează pentru cei morți?
30. Pentru ce dar și noi ne primejduim în tot ceasul?
31. În toate zilele mor; pre lauda voastră, care am întru Hristos Iisus Domnul nostru.
32. De m-am luptat ca un om cu fiarele în Efes, ce folos îmi este? Dacă morții nu se vor scula, să mâncăm și să bem, că mâine vom să murim.
33. Nu vă înșelați: Strică pre obiceiurile cele bune vorbele cele rele.
34. Trezviți-vă cu dreptate, și nu greșiți; că oarecari au necunoștința lui Dumnezeu; spre rușinare vouă grăiesc.
35. Ci va zice cineva: Cum se vor scula morții și cu ce trup vor veni?
36. Nebune, tu ce sameni, nu înviază, de nu va muri.
37. Și ce sameni, nu trupul carele va să se facă sameni, ci numai grăunțul gol, de se întâmplă de grâu, sau de altceva din celelalte.
38. Iar Dumnezeu îi dă lui trup, precum voiește, și fieștecăruia din semințe trupul ei.
39. Nu tot trupul este același trup; ci altul este trupul oamenilor, și altul trupul dobitoacelor, și altul al peștilor, și altul al paserilor.
40. Și sunt trupuri cerești, și trupuri pământești. Ci alta este slava celor cerești, și alta celor pământești.
41. Alta este slava soarelui, și alta este slava lunii, și alta slava stelelor; că stea de stea se deosebește în slavă.
42. Așa și învierea morților: Seamănă-se întru stricăciune, sculase-va întru nestricăciune.
43. Seamănă-se întru necinste, sculase-va întru slavă; seamănă-se întru slăbiciune, scula-se-va întru putere.
44. Seamănă-se trup sufletesc, scula-se-va trup duhovnicesc; este trup sufletesc, este și trup duhovnicesc.

45. Că așa și scris este: Făcutu-s-a omul cel dintâi Adam în suflet viu, iar Adam cel după urmă în duh de viață făcător.
46. Ci nu este întâi cel duhovnicesc, ci cel sufletesc, apoi cel duhovnicesc.
47. Omul cel dintâi din pământ, pământesc; omul cel al doilea Domnul din Cer.
48. În ce chip cel pământesc, așa și cei pământești; și în ce chip cel Ceresc, așa și cei Cerești.
49. Și precum am purtat chipul celui pământesc, să purtăm și chipul celui Ceresc.
50. Iar acesta zic fraților, că carne și sânge Împărăția lui Dumnezeu să moștenească nu pot, nici stricăciunea pre nestricăciune va moșteni.
51. Iată taină vouă zic: Că nu toți vom adormi, iar toți ne vom schimba.
52. Întru o cirtă, întru clipeala ochiului, întru trâmbița cea de apoi. Pentru că va trâmbița, și morții se vor scula nestricați, și noi ne vom schimba.
53. Că se cade stricăciosul acesta să se îmbrace întru nestricăciune, și muritorul acesta să se îmbrace întru nemurire.
54. Iar când se va îmbrăca stricăciosul acesta întru nestricăciune, și muritorul acesta se va îmbrăca întru nemurire; atunci va fi cuvântul cel ce este scris: Înghițitu-s-a moartea întru biruință. Unde îți este moarte boldul tău?
55. Unde îți este iadule biruința ta?
56. Iar boldul morții păcatul este; iar puterea păcatului este legea.
57. Iar lui Dumnezeu mulțămită, celui ce ne-a dat nouă biruința prin Domul nostru Iisus Hristos.
58. Drept aceea iubiții mei frați, fiți tari, neclățiți, sporind întru lucrul Domului pururea, știind că și osteneala voastră nu este deșartă întru Domnul.

Cap. 16

1. Iar pentru milostenia care este pentru sfinți, precum am rânduit Bisericii Galatiei, așa și voi să faceți.
2. Întru una din Sâmbete (a Sâmbetelor) fieștecare din voi să pună la sine, strângând ce se va îndura; ca nu dacă voi veni, atunci să se facă strânsoarea.

3. Iar după ce voi veni, pre care veți socoti, pre aceia cu cărți îi vom trimite să ducă darul vostru în Ierusalim.
4. Și de va fi cu cuviință să merg și eu, cu mine vor merge.
5. Și voi veni la voi, dacă voi trece Macedonia (că prin Macedonia voi să trec).
6. Și la voi de se va întâmpla, mă voi zăbovi, sau voi și ierna; ca voi să mă petreceți ori încotro voi merge.
7. Că nu voiesc să vă văd pre voi acum în treacăt, ci am nădejde cătăva vreme să mă zăbovesc la voi, de va îngădui Domnul.
8. Și voi rămânea în Efes până la Praznicul a cincizeci de zile.
9. Că mi s-a deschis mie ușă mare și spre folos; și protivnici sunt mulți.
10. Și de va veni Timotei, socotiți să fie fără frică la voi; că lucrul Domnului lucrează ca și eu.
11. Deci nimeni pre el să nu-l defaime, ci să-l petreceți cu pace, ca să vie la mine; că îl aștept pre el cu frații.
12. Iar pentru fratele Apolo, mult l-am rugat ca să vie la voi cu frații, și cu adevărat nu a fost Voia, ca să vie acum, iar va veni când vreme bună va afla.
13. Privegheați stați în credință, îmbărbătați-vă, întăriți-vă.
14. Toate ale voastre cu dragoste să fie.
15. Și vă rog pre voi fraților, știți casa lui Ștefana, că este începătura (pârğa) Ahaiei, și spre slujba sfinților s-au rânduit pre sine.
16. Ca și voi să vă plecați la unii ca aceștia, și la tot cel ce împreună lucrează și se ostenește.
17. Iar mă bucur de venirea lui Ștefana, și ■ lui Fortunat, și a lui Ahaic; căci lipsa voastră aceștia o au împlinit.
18. Că au odihnit duhul meu, și al vostru. Să cunoașteți dar pre unii ca aceștia.
19. Închină-se vouă Bisericele Asiei. Închină-se vouă întru Domnul mult Ahila, și Priscila, împreună cu Biserica cea din casa lor.
20. Închină-se vouă frații toți. Închinați-vă unul altuia cu sărutare sfântă.
21. Închinăciunea cu mâna mea a lui Pavel.
22. Cea ce nu iubește pre Domnul nostru Iisus Hristos, să fie anatema: maranata.
23. Darul Domnului nostru Iisus Hristos cu voi.
24. Dragostea mea cu voi cu toți întru Hristos Iisus. Amin.

+Cea întâi către Corinteni s-a scris de la Filipi prin Ștefana și Fortunat, și Ahaic, și Timotei.

Epistolia Sfântului Apostol Pavel cea a doua către Corinteni

Cap. 1

1. Pavel Apostolul lui Iisus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, și Timotei fratele, Bisericii lui Dumnezeu care este în Corint, împreună cu toți sfinții, care sunt în toată Ahaia.
2. Dar vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru, și de la Domnul Iisus Hristos.
3. Bine este cuvântat Dumnezeu, și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Părintele îndurărilor, și Dumnezeul a toată mângâierea.
4. Cel ce ne mângâie pre noi întru tot necazul nostru, ca să putem și noi mângâia pre cei ce sunt întru tot necazul, prin mângâierea cu care ne mângâiem noi de la Dumnezeu.
5. Că precum prisosesc patimile lui Hristos întru noi, așa prin Hristos prisosește și mângâierea noastră.
6. Și ori de pătimim necaz, pentru a voastră mângâiere și mântuire, ceea ce se lucrează întru răbdarea acestorași patimi, care și noi pătimim; ori de ne mângâiem, pentru a voastră mângâiere și mântuire.
7. Și nădejdea voastră este adevărată pentru voi, știind că precum sunteți părtași patimilor noastre, așa și mângâierii.
8. Că nu voim să nu știți voi, fraților, pentru necazul nostru ce s-a făcut nouă în Asia, că preste măsură am fost îngreioși și preste puțință, cât nu aveam noi nădejde nici de viață.
9. Ci singuri întru noi judecata morții am avut, ca să nu fim nădăjduindu-ne spre noi, ci întru Dumnezeu cel ce înviază morții.
10. Carele dintru moarte ca aceasta ne-a izbăvit pre noi, și ne izbăvește, întru carele nădăjduim că încă ne va și mai izbăvi.
11. Ajutorând și voi pentru noi cu rugăciunea, ca despre multe fețe darul cel către noi prin mulți să se mulțamească pentru noi.

Epistola Sfântului Apostol Pavel cea a doua către Corinteni

12. Că lauda noastră aceasta este, mărturia științei noastre, că întru dreptate (neviclenie) și întru curăție Dumnezeiască, iar nu întru înțelepciune trupească, ci întru darul lui Dumnezeu am petrecut în lume, și mai mult la voi.
13. Că nu scriem vouă altele, fără numai cele ce citiți, sau și știți, și am nădejde că și până în sfârșit veți cunoaște.
14. Precum ne-ați și cunoscut pre noi din parte. Că lauda voastră suntem, precum și voi a noastră în ziua Domnului nostru Iisus Hristos.
15. Și cu această nădejde vroiam mai înainte să viu la voi, ca să aveți al doilea dar.
16. Și prin voi să trec la Macedonia, și iarăși din Macedonia să viu la voi, și voi să mă petreceți în Iudeea.
17. Deci aceasta vrând, au doară ușurarea minții am întrebuințat? Sau cele ce sfătuiesc, trupește le sfătuiesc? Ca să fie la mine ce este așa, așa; și ce nu, nu?
18. Iar credincios este Dumnezeu, că cuvântul nostru ce a fost către voi, nu a fost așa, și nu.
19. Că Fiul lui Dumnezeu Iisus Hristos, cel propovăduit întru voi prin noi, prin mine, și prin Siluan, și prin Timotei, nu a fost așa, și nu, ci așa întru el a fost.
20. (Căci câte sunt făgăduințele lui Dumnezeu, întru el au pre așa, și întru el pre Amin,) spre slava lui Dumnezeu prin noi.
21. Iar cela ce ne adeverează pre noi, împreună cu voi întru Hristos, și ne-a uns pre noi, Dumnezeu este.
22. Carele ne-a și pecetluit pre noi, și a dat arvuna Duhului întru inimile noastre.
23. Și eu martor pre Dumnezeu chem asupra sufletului meu, că cruțându-vă pre voi nu am venit până acum în Corint.
24. Nu că doar avem stăpânire preste credința voastră, ci căci suntem împreună lucrători bucuriei voastre; că cu credința stați.

Cap. 2

1. Și am judecat acesta întru mine, ca să nu mai viu iarăși cu întristare la voi.

2. Măcar de vă și întristez eu pre voi, dar care este cel ce mă veselește pre mine, fără numai cel ce se întristează de la mine?
3. Și am scris vouă aceasta, ca nu dacă voi veni să am întristare, de cele ce mi se cădea să mă bucur, având nădejde spre voi toți, că bucuria mea a voastră ■ tuturor este.
4. Că din multă scârbă și necaz al inimii am scris vouă cu multe lăcrămi; nu ca să vă întristați, ci ca să cunoașteți dragostea care am mai mult spre voi.
5. Iar de m-a întristat cineva, nu pre mine a întristat, ci din parte, ca să nu vă îngreunez pre voi pre toți.
6. Că destul este unuia ca acesta certarea aceasta, care este de către mulți.
7. Cât împotrivă mai mult să-i dăruiți, și să-l mângâiați; ca nu cumva pentru mai multă mâhnire să se înghită unul ca acela.
8. Pentru aceea vă rog pre voi să întăriți spre acela dragoste.
9. Că pentru aceasta am și scris, ca să cunosc cugetul vostru, de sunteți întru toate ascultători.
10. Iar căruia dăruiți ceva, și eu; că și eu de am dăruit ceva, căruia am dăruit, pentru voi în fața lui Hristos; ca să nu fim cuprinși de satana.
11. Că nu este să nu știm înțelegerile (amăgiturile) lui.
12. Și venind în Troada pentru Evanghelia lui Hristos, și ușă mare deschisă fiind mie întru Domnul, nu am avut odihnă cu duhul meu, neaflând eu pre Tit fratele meu.
13. Ci lăsându-i (luând ziua bună) pre dâșii, am mers în Macedonia.
14. Iar mulțămită lui Dumnezeu, celui ce ne face pre noi pururea biruitori întru Hristos, și arată mireasma cunoștinței sale prin noi în tot locul.
15. Că a lui Hristos bună mireasmă suntem lui Dumnezeu întru cei ce se mântuiesc, și întru cei ce pier.
16. Unora adică mireasmă a morții spre moarte; iar altora mireasmă a vieții spre viață. Și spre acestea cine este vrednic?
17. Pentru că nu suntem ca cei mulți care cârciumăresc (amesteacă) cuvântul lui Dumnezeu; ci ca din curăție, ci ca de la Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu întru Hristos grăim.

Cap. 3

1. Au doară începem iarăși pre noi a ne lăuda (a ne face cunoscuți)? Au doară ne trebuiesc (precum oarecărora) cărți de laudă către voi, sau de la voi de laudă?
2. Cartea noastră voi sunteți scrisă în inimile noastre, care se știe și se citește de toți oamenii.
3. Arătându-vă că sunteți carte a lui Hristos, cea slujită de noi, scrisă nu cu cerneală, ci cu Duhul lui Dumnezeu celui Viu, nu în table de piatră, ci în tablele inimii cele trupești.
4. Și nădejde ca aceasta avem prin Hristos către Dumnezeu.
5. Nu că vrednici suntem a cugeta ceva de la noi, ca dintru noi; ci vrednicia noastră este de la Dumnezeu.
6. Carele ne-a și învrednicit pre noi a fi slujitori legii noi, nu slovei, ci duhului; că slova omoară, iar duhul face viu.
7. Iar dacă slujba morții cea închipuită cu slove în pietre s-a făcut cu slavă, cât nu puteau fiii lui Israil să caute la fața lui Moise, pentru slava feței lui cea trecătoare,
8. Cum nu mai mult slujba duhului va fi cu slavă?
9. Că de a fost slujba osândirii slavă, cu mult mai vărtos prisosește slujba dreptății întru slavă.
10. Căci nici s-a slăvit ceea ce era slăvită, întru această parte, pentru slava cea covârșitoare.
11. Că de a fost cea trecătoare, prin slavă; cu mult mai vărtos cea netrecătoare va fi întru slavă.
12. Drept aceea având nădejde ca aceasta, multă îndrăznire întrebuițăm.
13. Și nu precum Moise pune acoperământ preste fața sa, ca să nu caute fiii lui Israil la sfârșitul celei ce era trecătoare.
14. Ci s-au orbit înțelegerile lor; că până astăzi același acoperământ întru citirea legii vechi rămâne, nedescoperindu-se că întru Hristos se strică.
15. Ci până astăzi când se citește Moise, acoperământ pre inima lor zace.
16. Iar când se vor întoarce către Domnul, se va lua acoperământul.
17. Iar Domn Duhul este; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia.

18. Iar noi toți cu față descoperită Slava Domnului ca prin oglindă privind, spre același chip ne prefacem, din slavă în slavă, ca de la Domnul Duhul.

Cap. 4

1. Pentru aceea având slujba acesta, duple cum suntem miluiți, nu slăbim.
2. Ci ne-am lepădat de cele ascunse ale rușinii, nu într-un vicleșug umblând, nici amestecând cuvântul lui Dumnezeu, ci cu arătarea adevărului adevărându-ne pre noi spre toată știința oamenilor, înaintea lui Dumnezeu.
3. Iar de este și acoperită Evanghelia noastră, într-un cei pieritori este acoperită.
4. Întru care Dumnezeu a orbit mințile necredincioșilor veacului acestuia; ca să nu le lumineze lor Lumina Evangheliei Slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut.
5. Că nu pre noi ne propovăduim, ci pre Hristos Iisus Domnul; iar pre noi slujitori vouă prin Iisus.
6. Că Dumnezeu care a zis să lumineze dintru întunec lumină, acela a strălucit într-un și inimile noastre, spre luminarea cunoștinței slavei lui Dumnezeu, în fața lui Iisus Hristos.
7. Și avem comoara aceasta în vase de lut, ca mulțimea puterii să fie a lui Dumnezeu, iar nu din noi.
8. Întru toate necaz pătimind, dar nu strâmtorându-ne; lipsiți fiind, dar nu de tot deznădăjduindu-ne.
9. Goniți fiind, dar nu părăsiți; surpați fiind, dar nu prăpădiți.
10. În toată vremea omorârea Domnului Iisus în trup purtându-o, ca și viața lui Iisus să se arate în trupul nostru.
11. Că pururea noi cei vii la moarte ne dăm pentru Iisus, ca și viața lui Iisus să se arate în trupul nostru cel muritor.
12. Pentru aceea dar moartea într-un noi se lucrează, iar viața într-un voi.
13. Iar având același duh al credinței, precum este scris: Crezut-am, pentru aceea am și grăit; și noi credem, pentru aceea și grăim.
14. Știind că cel ce a ridicat pre Domnul Iisus, și pre noi prin Iisus ne va ridica, și ne va pune împreună cu voi.

15. Că toate sunt pentru voi, ca darul înmulțindu-se prin cei mai mulți să prisosească mulțumirea spre slava lui Dumnezeu.
16. Pentru aceea nu slăbim, ci de s-ar și strica omul nostru cel din afară, dar cel dinăuntru se înnoiește din zi în zi.
17. Pentru că cea curând trecătoare ușurare a necazului nostru, cu covârșire într-un covârșire, veșnică greutate a slavei lucrează nouă.
18. Neprivind noi la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd; că cele ce se văd sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd, sunt veșnice.

Cap. 5

1. Că știm că de se va strica casa noastră cea pământească a cortului acestuia, zidire de la Dumnezeu avem, casă nefăcută de mână, veșnică în Ceruri.
2. Că de aceasta suspinăm, dorind să ne îmbrăcăm într-un lăcașul nostru cel din Cer.
3. Dacă și după ce ne vom îmbrăca, nu ne vom afla goi.
4. Că cei ce suntem în cortul acesta suspinăm îngreunându-ne, pentru că nu voim să ne dezbrăcăm, ci să ne îmbrăcăm; ca ce este muritor să se înghită de viață.
5. Iar cel ce ne-a făcut pre noi spre însăși aceasta Dumnezeu este, care a și dat nouă arvuna Duhului.
6. Îndrăznind drept aceea pururea, și știind, că petrecând în trup suntem depărtați de la Domnul.
7. (Că prin credință umblăm, iar nu prin vedere).
8. Nădăjduim, și bine voim, mai bine să fim depărtați de trup, și să petrecem cu Domnul.
9. Pentru aceea ne și nevoim, ca ori petrecând, ori depărtați fiind, să fim plăcuți lui.
10. Pentru că noi toți trebuie să ne arătăm înaintea divanului lui Hristos, ca să ia fieștecă după cum a făcut, cele ce s-au lucrat prin trup, ori bine, ori rău.
11. Știind dar Frica Domnului, pre oameni aducem la adevăr, iar lui Dumnezeu arătați suntem; și nădăjduim că și într-un științele voastre suntem arătați.

12. Că nu ne laudăm iarăși pre noi înaintea voastră, ci pricină dăm vouă de laudă pentru noi, ca să aveți spre cei ce se laudă în față, iar nu în inimă.
13. Că ori de ne-am ieșit din minte, lui Dumnezeu; ori de suntem întregi la minte, vouă.
14. Că dragostea lui Hristos ne ține pre noi, socotind aceasta, că de a murit unul pentru toți, iată dar toți au murit.
15. Și pentru toți a murit, ca cei ce viază să nu mai vieze loruși, ci celui ce a murit pentru ei, și a înviat.
16. Pentru aceea noi de acum pre nimeni nu știm duple trup, iar de am și știut pre Hristos duple trup, dar de acum nu îl mai știm.
17. Deci dar oricare s-a făcut întru Hristos, făptură nouă este. Cele vechi au trecut, iată toate s-au făcut noi.
18. Și toate de la Dumnezeu, care ne-a împăcat pre noi luiși prin Iisus Hristos, și ■ dat nouă slujba împăcării.
19. Pentru că Dumnezeu era întru Hristos, împăcând lumea luiși, nesocotind lor păcatele lor, și punând întru noi cuvântul împăcării.
20. Drept aceea în locul lui Hristos vă rugăm, ca cum Dumnezeu s-ar ruga prin noi: Rugămu-vă în locul lui Hristos, împăcați-vă cu Dumnezeu.
21. Pentru că pre cel ce nu a cunoscut păcat, pentru noi păcat l-a făcut, ca noi să ne facem dreptatea lui Dumnezeu întru dânsul.

Cap. 6

1. Și împreună lucrând, vă și rugăm, ca nu în deșert darul lui Dumnezeu să primiți voi.
2. Că zice: În vreme primită te-am ascultat, și în ziua mântuirii ți-am ajutat ție; iată acum este vreme bine primită, iată acum este ziua mântuirii.
3. Nici o sminteală întru nimic dând, ca slujba noastră să fie fără prihană.
4. Ci întru toate punându-ne pre noi înainte ca slujitori ai lui Dumnezeu, întru multă răbdare, în neazuri, în nevoi, în strămătorii.
5. Întru bătaii, în temnițe, în neașezări, în ostenele, în privegheri, în posturi.

6. Întru curăție, întru cunoștință, întru îndelunga răbdare, în bunătate, întru Duhul Sfânt, în dragoste nefățarnică.
7. Întru cuvântul adevărului, în puterea lui Dumnezeu, prin armele dreptății cele de-a dreapta și cele de-a stânga.
8. Prin slavă și necinste, prin grăire de rău și laudă, ca niște înșelători, și adevărați.
9. Ca niște necunoscuți, și cunoscuți; ca cei murim, și iată suntem vii; ca niște pedepsiți, și nu omorâți.
10. Ca niște întristați, iar pururea bucurându-ne; ca niște săraci, iar pre mulți îmbogățind; ca nimic având, și toate avându-le.
11. Gura noastră s-a deschis către voi Corinteni, inima noastră s-a lărgit.
12. Nu vă strămtonați întru noi, ci vă strămtonați în pânțelele vostru.
13. Pentru aceeași răsplătire, ca unor fii vă grăiesc, lărgiți-vă și voi.
14. Nu vă înjugați întru alt jug cu cei necredincioși. Că ce împărtășire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împreunare are lumina cu întunericul?
15. Sau ce unire are Hristos cu Veliar? Sau ce parte este credinciosului cu cel necredincios?
16. Sau ce însoțire este Bisericii lui Dumnezeu cu idolii? Că voi sunteți Biserica lui Dumnezeu celui Viu, precum a zis Dumnezeu: Că voi locui întru ei, și voi umbla; și voi fi lor Dumnezeu, și ei îmi vor fi mie norod.
17. Pentru aceea ieșiți din mijlocul lor, și vă osebiți, zice Domnul; și de neurăție să nu vă atingeți, și eu voi primi pre voi.
18. Și voi fi vouă Tată, și voi veți fi mie fii, și fete, zice Domnul Atotțitorul.

Cap. 7

1. Deci acestea făgăduințe având iubiților, să ne curățim pre noi de toată spurcăciunea trupului și a duhului, făcând sfințenie întru frica lui Dumnezeu.
2. Cuprindeți-ne pre noi, pre nimeni nu am nedreptățit, nimănui stricăciune nu am făcut, spre nimeni nu ne-am lăcomit.
3. Nu spre osândire zic; că am zis mai-nainte, că în inimile noastre sunteți, ca împreună să murim, și împreună să viem.

4. Multă îmi este îndrăzneala către voi. Multă îmi este lauda pentru voi; umplutu-m-am de mângâiere, de prisosit am bucurie întru tot necazul nostru.
5. Că venind noi în Macedonia, nici o odihnă nu a avut trupul nostru, ci întru toate am fost necăjiți: Din afară războaie, dinlăuntru temeri.
6. Ci cel ce mângâie pre cei smeriți, ne-a mângâiat pre noi Dumnezeu cu venirea lui Tit.
7. Și nu numai cu venirea lui, ci și cu mângâierea, cu care s-a mângâiat de voi, spunându-ne nouă dorirea voastră, plângerea voastră, râvna voastră pentru mine, cât eu mai mult m-am bucurat.
8. Pentru aceea de v-am și întristat pre voi prin epistolie, nu mă căiesc, măcar de mă și căiam; că văd că epistolia aceea, măcar de v-a și întristat la o vreme.
9. Acum mă bucur, nu căci v-ați fost întristat, ci căci v-ați fost întristat spre pocăință; că v-ați fost întristat duple Dumnezeu, ca întru nimic să nu vă păgubiți de către noi.
10. Că întristarea care este duple Dumnezeu, pocăință spre mântuire fără de căință lucrează; iar întristarea lumii moarte lucrează.
11. Că iată aceasta singură, căci duple Dumnezeu v-ați întristat voi, câtă sânguință a făcut întru voi, ci (și) răspuns, ci (și) mânie, ci (și) frică, ci (și) dorință, ci (și) râvnă, ci (și) izbândă; întru toate v-ați arătat pre voi, curați a fi întru acest lucru.
12. Deci de am și scris vouă, nu pentru cel ce a nedreptățit, nici pentru cel ce s-a nedreptățit; ci ca să se arate către voi sânguința noastră cea pentru voi înaintea lui Dumnezeu.
13. Pentru aceasta ne-am mângâiat de mângâierea voastră, iar mult mai vărtos ne-am bucurat de bucuria lui Tit, că s-a odihnit duhul lui de către voi toți.
14. Că ori de ce m-am lăudat înaintea lui pentru voi, nu m-am rușinat; ci precum toate întru adevăr le-am grăit vouă, așa și lauda noastră ce ■ fost către Tit, adevărată s-a făcut.
15. Și inima lui mai mult este spre voi aducându-și aminte de ascultarea voastră a tuturor, că cu frică și cu cutremur l-ați primit pre el. Mă bucur că de toate am nădejde spre voi.

Cap. 8

1. Și arătăm vouă, fraților, de darul lui Dumnezeu cel dat întru Bisericile Macedoniei.
2. Că întru ispită de necaz, prisosința bucuriei lor, și sărăcia lor cea adâncă ■ sporit spre bogăția bunătății lor.
3. Căci duple putere (mărturisesc), și preste putere voioși (binevoitori) au fost.
4. Cu multă rugăminte rugându-ne pre noi ca să luăm darul și împărtășirea slujbei celei către sfinți.
5. Și nu precum aveam nădejde, ci singuri pre sine s-au dat întâi Domnului, și nouă prin voia lui Dumnezeu.
6. Cât am rugat noi pre Tit, ca precum mai-nainte a început, așa să și săvârșească întru voi și darul acesta.
7. Și precum întru toate prisosiți cu Credința, și cu cuvântul, și cu cunoștința, și cu toată sânguința, și cu dragostea voastră către noi, așa și întru darul acesta să prisosiți.
8. Nu ca cum aş porunci grăiesc, ci prin sânguința altora, și adevărul dragostei voastre dovedind.
9. Că știți Darul Domnului nostru Iisus Hristos, că pentru voi a sărăcit bogat fiind, ca voi cu sărăcia lui să vă îmbogățiți.
10. Și sfat întru aceasta vă dau: Că aceasta este vouă de folos, care nu numai a face, ci încă și a vrea ați început mai-nainte din anul trecut.
11. Iar acum și a face să pliniți; ca precum v-a fost osârdia a vrea, așa să fie și a plini dintru cele ce aveți.
12. Că de este pusă înainte osârdia, pre cât are cineva, este bineprimită, iar nu pre cât nu are.
13. Că nu ca să fie altora odihnă, iar vouă necaz; ci dintru întocmire în vremea de acum, ca prisosința voastră să plinească lipsa aceloră.
14. Ca și prisosința aceloră să plinească lipsa voastră, ca să fie întocmire.
15. Precum este scris: Celui cu cel mult, nu i-a prisosit; și celui cu cel puțin, nu i-a lipsit.
16. Și mulțămită fie lui Dumnezeu celui ce a dat această osârdie pentru voi în inima lui Tit.

17. Căci îndemnarea aceea o ■ primit, și fiind mai osârduitor, de bună voie a ieșit la voi.
18. Și am trimis împreună cu el și pre fratele, a căruia lauda întru Evanghelie este prin toate Bisericiile.
19. (Și nu numai, ci și hirotonisit este de Biserici, să fie soție călătoriei noastre, cu darul acesta ce se slujește de noi, spre slava Domnului și osârdia voastră).
20. Ferindu-ne de aceasta, ca să nu ne prihănească pre noi cineva întru această îndestulată și mare strânsoare ce se slujește de noi.
21. Că facem purtare de grijă de cele bune, nu numai înaintea Domnului, ci și înaintea oamenilor.
22. Și am trimis împreună cu ei și pre fratele nostru, pre carele l-am ispitit întru multe de multe ori că este osârduitor, iar acum cu mult mai osârduitor, pentru nădăjduirea cea multă spre voi.
23. Și ori pentru Tit, părtaș mie este, și întru voi împreună lucrător; ori frați ai noștri, Apostoli ai Bisericilor, Slava lui Hristos.
24. Drept aceea arătarea dragostei voastre, și a laudei noastre pentru voi, spre dâșii să o arătați în fața Bisericilor.

Cap. 9

1. Că pentru slujba cea către sfinți, de prisosit este a scrie vouă.
2. Că știu osârdia voastră, cu care pentru voi mă laud către Macedoneni; că Ahaia s-a gătit din anul trecut, și râvna cea din voi pre cei mai mulți a îndemnat.
3. Și am trimis pre frați, ca nu în deșert să fie lauda noastră cea pentru voi în partea aceasta, ca (precum am zis) să fiți gata.
4. Ca nu cumva de vor veni împreună cu mine Macedonenii, și vă vor afla pre voi negătiți, să ne rușinăm noi, (ca să nu zicem voi) întru starea aceasta a laudei.
5. Drept aceea de nevoie a fi am socotit, a îndemna pre frați ca să vie mai-nainte la voi, și să gătească cea mai-nainte făgăduită a voastră blagoslovenie, ca să fie aceea gata așa ca o blagoslovenie, iar nu ca o lăcomie.
6. Și aceasta, cel ce seamănă cu scumpete, cu scumpete va și secera; iar cel ce seamănă întru blagoslovenii, întru blagoslovenii va și secera.

7. Fieștecare precum se îndură cu inima, nu dintru mahnire, sau de silă; că pre dătătorul de bună voie iubește Dumnezeu.
8. Și Puternic este Dumnezeu să prisosească tot darul întru voi, ca întru toate pururea toată îndestularea având, să prisosiți spre tot lucrul bun.
9. (Precum este scris: Împărțit-au, dat-au săracilor, dreptatea lui rămâne în veac.
10. Iar cel ce dă sămânță semănătorului, să vă dea și pâine spre mâncare, și să înmulțească sămânța voastră, și să crească roadele dreptății voastre).
11. Ca întru toate să vă îmbogățiți spre toată bunătatea (darea cea cu îndestulare), care lucrează prin noi mulțămită lui Dumnezeu.
12. Căci slujba ascultării acesteia, nu numai plinește lipsele sfinților, ci și prisosește prin multe mulțămite lui Dumnezeu.
13. (Prin adeverirea slujbei acesteia slăvind ei pre Dumnezeu, pentru ascultarea mărturisirii voastre la Evanghelia lui Hristos, și pentru bunătatea împărtășirii către dâșii, și către toți.)
14. Și cu rugăciunea lor pentru voi; care vă doresc pre voi pentru Darul lui Dumnezeu cel prea mult întru voi.
15. Iar mulțămită lui Dumnezeu pentru Darul lui cel nespus.

Cap. 10

1. Și însumi eu Pavel vă rog pre voi, prin blândețele și liniștirea lui Hristos; care de față sunt smerit între voi, iar depărtat fiind îndrăznesc spre voi.
2. Și vă rog pre voi ca și de față fiind să nu îndrăznesc cu îndrăznirea, cu care socotesc să îndrăznesc împotriva unora, care ne socotesc pre noi că umblăm după trup.
3. Că în trup umblând, nu ne oștim trupește.
4. (Că armele oștirii noastre nu sunt trupești, ci puternice lui Dumnezeu, spre surparea tărilor).
5. Surpând izvodirile minții, și toată înălțarea ce se ridică împotriva științei lui Dumnezeu, și robind toată înțelegerea spre ascultarea lui Hristos.

6. Și gata având a pedepsi toată neascultarea, când se va plini ascultarea voastră.
7. La cele din față vă uitați? De se nădăduiește cineva că este al lui Hristos, aceasta să gândească iarăși de la sine, că precum el este al lui Hristos, așa și noi ai lui Hristos suntem.
8. Că de mă voi și lauda ceva mai mult pentru puterea noastră, care ne-a dat Domnul nouă, spre zidire iar nu spre risipirea voastră, nu mă voi rușina.
9. Ci ca să nu mă arăt, ca cum v-aș speria pre voi prin scrisori.
10. Că Epistoliile, zice, grele sunt și tari; iar venirea trupului este slabă și cuvântul defăimat.
11. Aceasta să socotească unul ca acela, că în ce chip suntem cu cuvântul prin Epistolii, nefiind de față, întru acest chip suntem și de față cu lucrurile.
12. Că nu îndrăznim să ne numărăm sau să ne amestecăm cu unii ce se laudă pre sineși singuri; ci aceia între sine pre sineși măsurându-se, și asemănându-se pre sine loruși, nu pricep.
13. Iar noi nu întru cele ce sunt peste măsură ne vom lauda, ci după măsura îndreptarului cu care ne-a măsurat nouă Dumnezeu măsură, să ajungă și până la voi.
14. Că nu ca cum nu am fi ajuns la voi, mai mult ne întindem pre noi, că și până la voi am ajuns cu Evanghelia lui Hristos.
15. Nu întru cele ce sunt preste măsură laudându-ne în osteneli străine, ci având nădejde, că crescând credința voastră, ne vom mări întru voi duple îndreptarul nostru de prisosit.
16. Ca și în părțile cele mai departe de voi să propovăduim Evanghelia, nu întru îndreptar străin în cele gata să ne laudăm.
17. Iar cel ce se laudă, întru Domnul să se laude.
18. Că nu cel ce se laudă pre sine este ales, ci pre carele Domnul îl laudă.

Cap. 11

1. O de m-ați fi suferit puțin pentru neînțelepția; dar și mă suferiți.
2. Că vă râvnesc (iubesc) pre voi cu râvnă a lui Dumnezeu; că v-am logodit unui Bărbat, Fecioară curată să vă pun înaintea lui Hristos.

3. Ci mă tem ca nu cumva precum șarpele a amăgit pre Eva cu vicleșugul său, așa să se strice și înțelegerile voastre de la adevărul cea întru Hristos.
4. Că de ar propovădui cel ce vine pre alt Iisus, pre carele nu am propovăduit, sau de ați lua alt Duh, care nu ați luat, sau altă Evanghelie, care nu ați primit, bine l-ați suferi.
5. Că socotesc cum că cu nimic nu sunt mai jos decât Apostolii cei mai mari.
6. Iar de sunt și prost cu cuvântul, dar nu cu știința, ci pretutindeni am fost arătați întru toate la voi.
7. Au doară păcat am făcut, pre mine smerindu-mă, ca voi să vă înălțați? Că în dar Evanghelia lui Dumnezeu am binevestit vouă.
8. Alte Biserici am jefuit luând de cheltuială spre ■ sluji vouă; și venind de față la voi, și fiind lipsit, nimănui nu am făcut supărare.
9. Că lipsa mea o au împlinit frații care veniseră de la Macedonia; și întru toate m-am păzit pre mine vouă fără de supărare, și mă voi păzi.
10. Este adevărul lui Hristos întru mine, că lauda aceasta nu se va îngrădi mie în laturile Ahaiei.
11. Pentru ce? Pentru că doară nu vă iubesc pre voi? Dumnezeu știe.
12. Iar ceea ce fac, și voi face, ca să tai pricina celor ce poftesc pricină, ca întru ceea ce se laudă, să se afle ca și noi.
13. Că unii ca aceia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni, închipuindu-se întru Apostolii lui Hristos.
14. Și nu este de minunat; că însuși satana se preface în înger de lumină.
15. Nu este dar lucru mare de se prefac și slujitorii lui ca slujitorii dreptății, căroră va fi sfârșitul duple faptele lor.
16. Iarăși zic, ca să nu mă socotească cineva că sunt fără de minte; iar de nu, măcar ca pre un fără de minte primiți-mă, ca puțin ceva să mă laud și eu.
17. Iar ce grăiesc, nu grăiesc duple Domnul, ci ca întru neînțelepție, în starea aceasta a laudei.
18. De vreme ce mulți se laudă duple trup, și eu mă voi lauda.
19. Că cu dulceață suferiți pre cei neînțelepți, fiind voi înțelepți.
20. Că suferiți de vă robește cineva pre voi, de vă mănâncă cineva, de vă ia cineva, de se semețește cineva, de vă bate cineva peste obraz.
21. Spre necinste (defăimându-vă) zic, ca cum noi am fi neputincioși. Iar întru ce îndrăznește cineva (întru neînțelepție zic) îndrăznesc și eu.

22. Iudei sunt? Și eu; Israiliteni sunt? Și eu; Sămânța lui Avraam sunt? Și eu.
23. Slugi ale lui Hristos sunt? Ca un neînțelept grăiesc, mai vârtos eu. Întru ostenele mai mult, întru bătăi cu asupră, în temniță peste măsură, în morți de multe ori.
24. De la Iudei de cinci ori câte patruzeci fără una am luat.
25. De trei ori cu toiege am fost bătut; o dată cu pietre am fost împrôșcat; de trei ori s-a sfârmat corabia cu mine; o noapte și o zi întru adânc am făcut.
26. În călătorii de multe ori, în primejdii în râuri, în primejdii de către tâlhari, în primejdii de către rudenii, în primejdii de către neamuri, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii în mare, în primejdii între frații cei mincinoși.
27. Întru osteneală și în supărare, în privegheri de multe ori, în foame și în sete, în posturi adeseori, în frig și în golătate.
28. Fără de cele din afară; năvăliri asupra mea în toate zilele, grija tuturor Bisericii.
29. Cine este neputincios, și eu să nu fiu neputincios? Cine se smintește, și eu să nu mă aprinz?
30. De se cuvine a mă lăuda, de neputințele mele mă voi lăuda.
31. Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, cel ce este binecuvântat în veci, știe că nu mint.
32. În Damasc mai marele norodului a lui Areta împăratul păzea cetatea Damascului, vrând să mă prindă.
33. Și pre o fereastră întru o coșniță m-am slobozit preste zid, și am scăpat din mâinile lui.

Cap. 12

1. Însă a mă lăuda nu îmi este de folos, că voi veni întru vedeniile și descoperirile Domnului.
2. Știu pre un om întru Hristos, mai-nainte cu paisprezece ani (sau în trup, nu știu; sau afară de trup, nu știu; Dumnezeu știe), că s-a răpit unul ca acesta până la al treilea Cer.
3. Și știu pre acest om (sau în trup nu știu, sau afară de trup, nu știu; Dumnezeu știe),

4. Că s-a răpit în Rai, și a auzit cuvinte nespuse, care nu este slobod omului a le grăi.
5. Pentru unul ca acesta mă voi lăuda; iar pentru mine nu mă voi lăuda, fără numai întru neputințele mele.
6. Că de voi și vrea să mă laud, nu voi fi fără de minte, că adevărul voi grăi; iară las, ca să nu cugete cineva de mine mai mult decât vede, sau aude ceva de la mine.
7. Și pentru mulțimea arătărilor, ca să nu mă înalț, datu-mi-s-a mie îmbolditor trupului, ingerul satanei, ca să mă bată peste obraz, ca să nu mă înalț.
8. Pentru aceasta de trei ori pre Domnul am rugat, ca să-l depărteze de la mine.
9. Și mi-a zis mie: Destul îți este ție Darul meu; că Puterea mea întru neputință se săvârșește. Deci cu dulceață mă voi lăuda mai mult întru neputințele mele, ca să locuiască întru mine Puterea lui Hristos.
10. Pentru aceea binevoiesc întru neputințe, întru defăimări, în nevoi, în goane, întru strâmtorări pentru Hristos; căci când slăbesc, atunci sunt tare.
11. Făcutu-m-am fără de minte lăudându-mă, voi m-ați silit; că mie mi se cădea să fiu lăudat de către voi, că cu nimic nu sunt mai de jos decât Apostolii cei mai mari, măcar că nimic sunt.
12. Că semnele Apostolului s-au lucrat întru voi, întru toată răbdarea, prin semne, și minuni, și puteri.
13. Că ce este de care să fiți mai lipsiți decât celelalte Biserici; fără numai că eu nu v-am făcut supărare? Dăruți-mi mie nedreptatea aceasta.
14. Iată a treia oară cu aceasta gata sunt a veni la voi, și nu voi supăra pre voi, că nu caut ale voastre, ci pre voi; că nu sunt datori fiii să agonisească părinților, ci părinții fiilor.
15. Iar eu prea cu dulceață voi cheltui, și mă voi cheltui și pre mine pentru sufletele voastre; măcar că mai mult iubindu-vă pre voi, mai puțin sunt iubit de voi.
16. Ci fie, eu nu v-am îngreunat pre voi, ci fiind isteț, cu meșteșug v-am prins pre voi.

17. Au doară prin cineva din cei ce am trimis la voi v-am jefuit pre voi?
18. Am rugat pre Tit, și împreună cu el am trimis pre fratele, au doară v-a jefuit ceva Tit? Au nu cu același Duh am umblat? Au nu pre aceleași urme?
19. Au iar vă pare că ne îndreptăm înaintea voastră? Înaintea lui Dumnezeu întru Hristos grăim; și acestea toate, iubiții mei, pentru a voastră zidire.
20. Că mă tem nu cumva dacă voi veni, să vă aflu pre voi precum nu voiesc; și eu să mă aflu vouă precum nu voiți; nu cumva să fie prigoniri, pizme, mâinii, sfăzi, clevetiri, șoptiri, semeții, netocmiri.
21. Nu cumva iarăși dacă voi veni să mă smerească Dumnezeuul meu la voi, și voi plânge pre mulți care au greșit mai-nainte, și nu s-au pocăit de necurăția, și curvia, și spurcăciunea care au făcut.

Cap. 13

1. Iată a treia oară cu aceasta viu la voi; în gura a două și a trei mărturii va sta tot graiul.
2. Am zis mai-nainte, și iarăși zic mai-nainte, precum când am fost de față la voi a doua oară, și acum nefiind de față, scriu celor ce mai-nainte au greșit, și celorlalți tuturor; că de voi veni iarăși, nu voi cruța.
3. De vreme ce căutați ispitire a lui Hristos celui ce grăiește întru mine, care la voi nu este neputincios, ci puternic întru voi.
4. Că de s-a și răstignit dintru neputință, dar este Viu din puterea lui Dumnezeu; pentru că și noi suntem neputincioși întru El, ci vom fi vii împreună cu dânsul din puterea lui Dumnezeu spre voi.
5. Pre voi înșivă vă ispitiți de sunteți întru credință, pre voi înșivă vă cercați; au nu vă cunoașteți pre voi, că Iisus Hristos este întru voi? Fără numai de sunteți netrebnici.
6. Ci nădăjduiesc că veți cunoaște, că noi nu suntem netrebnici.
7. Iar mă rog lui Dumnezeu să nu faceți nici un rău; nu ca să ne arătăm noi lămuriti, ci ca să faceți voi binele, iar noi ca niște netrebnici să fim.

8. Că nu putem ceva împotriva adevărului, ci pentru adevărul.
9. Că ne bucurăm când noi suntem slabi, iar voi sunteți tari; de aceasta ne și rugăm, pentru a voastră întemeiere.
10. Pentru aceasta acestea scriu nefiind de față la voi, ca fiind de față să nu fac cu asprime, duple puterea care mi-a dat mie Domnul spre zidire, iar nu spre surpare.
11. Deci, fraților, bucurați-vă, fiți desăvârșit, mângâiați-vă, aceiași cugetați, pace să aveți; și Dumnezeuul dragostei și al păcii va fi cu voi.
12. Închinați-vă unul altuia cu sărutare sfântă. Închină-se vouă toți sfinții.
13. Darul Domnului nostru Iisus Hristos, și dragostea lui Dumnezeu, și împărtășirea Sfântului Duh, cu voi cu toți, Amin.

+ Cea ■ doua către Corinteni s-a scris de la Filipi ai Macedoniei, prin Tit și Luca.

Epistolia Sfântului Apostol Pavel către Galateni

Cap. 1

1. Pavel Apostol nu de la oameni, nici prin om, ci prin Iisus Hristos, și Dumnezeu Tatăl care l-a înviat pre el din morți.
2. Și toți frații care sunt împreună cu mine, Bisericii Galatiei:
3. Dar vouă și pace, de la Dumnezeu Tatăl, și Domnul nostru Iisus Hristos.
4. Carele s-a dat pre sine pentru păcatele noastre, ca să ne scoată pre noi dintru acest veac de acum rău, duple voia lui Dumnezeu și Tatălui nostru.
5. Căruia Slava în vecii vecilor, Amin.
6. Mă mir că așa de curând vă mutați de la cel ce va chemat pre voi prin Darul lui Hristos, la altă Evanghelie.
7. Care nu este alta, fără numai sunt oarecare, ce vă tulbură pre voi, și voiesc să strămute Evanghelia lui Hristos.
8. Ci măcar noi, sau Înger din Cer de vă va bine vesti vouă afară de ceea ce am bine vestit vouă, anatema să fie.
9. Precum am zis mai-nainte, și acum iarăși zic: Oricine de vă va bine vesti vouă, afară de ceea ce ați luat, anatema să fie.
10. Că acum pre oameni aduc la adevăr, sau pre Dumnezeu? Sau caut oamenilor să plac? Că de așa plăcea încă oamenilor, nu așa fi slugă lui Hristos.
11. Și arăt vouă fraților, Evanghelia ceea ce bine s-a vestit de mine, că nu este duple om.
12. Că nici eu de la om o am luat pre aceasta, nici m-am învățat; ci prin descoperirea lui Iisus Hristos.
13. Că ați auzit de petrecerea mea oarecând întru credința Iudaicească, că preste măsură goneam Biserica lui Dumnezeu, și o stricam pre ea.
14. Și spoream în credința Iudaicească mai mult decât mulți din cei de o vârstă cu mine în neamul meu, foarte râvnitor fiind părinteștilor mele obiceiuri.

Epistola Sfântului Apostol Pavel cea către Galateni

15. Iar când bine m-a voit Dumnezeu, cel ce m-a ales din pântecele maicii mele, și m-a chemat prin Darul său,
16. Ca să descopere pre Fiul său întru mine, ca să-l binevestesc pre el întru neamuri, îndată nu m-am lipit de trup și de sânge.
17. Nici m-am suit în Ierusalim, către Apostolii cei mai nainte de mine, ci m-am dus în Arabia, și iarăși m-am întors la Damasc.
18. Apoi după trei ani, m-am suit în Ierusalim, să văd pre Petru; și m-am zăbovit la el cincisprezece zile.
19. Iar pre altul din Apostoli nu am văzut, fără numai pre Iacov fratele Domnului.
20. Iar cele ce scriu vouă, iată înaintea lui Dumnezeu, că nu mint.
21. După aceea am venit în laturile Siriei și ale Ciliciei.
22. Și eram necunoscut la față de Bisericele Iudeii cele întru Hristos.
23. Ci numai auzea, că cel ce ne gonea pre noi oarecând, acum bine vestește Credința care oarecând o pierdea. Și slăvea întru mine pre Dumnezeu.

Cap. 2

1. Apoi după patrusprezece ani iarăși m-am suit în Ierusalim cu Varnava, împreună luând și pre Tit cu noi.
2. Și m-am suit duple descoperire, și le-am spus lor Evanghelia care propovăduiesc întru neamuri; iar deosebi celor ce se socotea (mai aleși), ca nu cumva să alerg în deșert, sau să fi alergat.
3. Ci nici Tit carele era cu mine, Elin fiind, nu a fost silit să se taie împrejur.
4. Și pentru frații cei mincinoși ce veniseră, care intraseră pre ascuns să iscodească slobozenia noastră, care avem întru Hristos Iisus, ca pre noi să ne supună robiei.
5. Cărora nici cât este un ceas nu ne-am plecat supunerii, ca adevărul Evangheliei să rămâie întru voi.
6. Iar de către cei ce se socoteau a fi ceva, oricare cândva erau, nici o grijă nu am; Dumnezeu față a omului nu ia, că cei ce se socoteau a fi ceva, nimic nu mi-au adăogat mai mult.
7. Ci încă împotrivă, văzând că mi s-a încredințat mie Evanghelia netăierii împrejur, precum lui Petru a tăierii împrejur;

8. (Că cel ce a lucrat lui Petru spre apostolia tăierii împrejur, a lucrat și mie întru neamuri).
9. Și cunoscând darul lui Dumnezeu cel dat mie, Iacov și Kefa, și Ioan, care se socoteau a fi stâlpi, au dat mie și lui Varnava dreapta împărțirii; ca noi la neamuri, iar ei la tăierea împrejur.
10. Numai ca să ne aducem aminte de cei lipsiți, care m-am și nevoit aceasta a face.
11. Iar când a venit Petru în Antiohia, de față i-am stătut împotriva, că era prihănit.
12. Că mai înainte de a veni oarecare de la Iacov, cu neamurile mânca; iar dacă au venit, se ferea și se osebea pre sine, temându-se de cei ce erau din tăierea împrejur.
13. Și împreună s-au fățarnicit cu el și ceilalți Iudei; cât și Varnava s-a tras cu fățarnicia lor.
14. Ci dacă am văzut că nu umblă drept duple adevărul Evangheliei, am zis lui Petru înaintea tuturor: Dacă tu fiind Iudeu ca neamurile viețuiești, iar nu ca Iudeii, pentru ce silești pre neamuri să ție ca Iudeii?
15. Noi din fire Iudei, iar nu din neamuri păcătoși.
16. Știind că nu se îndreptează omul din faptele legii, ci numai prin credința lui Iisus Hristos, și noi întru Hristos Iisus am crezut, ca să ne îndreptăm din credința lui Hristos, iar nu din faptele legii; că nu se va îndrepta din faptele legii tot trupul.
17. Iar dacă căutând să ne îndreptăm întru Hristos, ne-am aflat și singuri păcătoși, au doară Hristos este slujitor păcatului? Să nu fie.
18. Că dacă cele ce am stricat, aceleași iarăși le zidesc, călcător de poruncă pre mine mă adeverez.
19. Că eu prin lege legii am murit, ca să viez lui Dumnezeu.
20. Cu Hristos împreună m-am răstignit; iar viez, nu de acum eu, ci viază întru mine Hristos. Iar ce viez acum în trup, întru credința Fiului lui Dumnezeu viez, carele m-a iubit, și s-a dat pre sine pentru mine.
21. Nu lepăd Darul lui Dumnezeu, că de este prin lege dreptatea, Hristos dar în zadar a murit.

Cap. 3

1. O fără de minte Galateni, cine pre voi v-a zavisuit să nu vă plecați adevărului, căroră mai înainte vă era scris Iisus Hristos înaintea ochilor între voi răstignit?
2. Aceasta voiesc numai să știu de la voi: Din faptele legii ați luat Duhul, sau din auzul credinței?
3. Așa de fără de minte sunteți, începând cu duhul, acum în trup vă săvârșiți?
4. Atâtea ați pățimit în zadar? Dacă și în zadar.
5. Deci cel vă dă vouă Duhul, și lucrează puteri întru voi, oare din faptele legii, sau din auzul credinței?
6. Precum și Avraam a crezut lui Dumnezeu, și i s-a socotit lui întru dreptate.
7. Să știți dar, că cei ce sunt din credință, aceia sunt fii lui Avraam.
8. Și văzând mai nainte scriptura, că din credință îndreptează Dumnezeu pre neamuri, mai nainte a binevestit lui Avraam: Că se vor blagoslovi întru tine toate neamurile.
9. Pentru aceea cei ce sunt din credință, se blagoslovesc împreună cu Credinciosul Avraam.
10. Căci câți sunt din faptele legii, sunt sub blestem; că scris este: Blestemat este tot cel ce nu va rămânea întru toate cele scrise în cartea legii, ca să le facă pre ele.
11. Iar cum că nu se îndreptează nimeni înaintea lui Dumnezeu prin lege, arătat este: Că dreptul din credință va fi viu.
12. Iar legea nu este din credință, ci omul care va face acestea va fi viu întru ele.
13. Hristos ne-a răscumpărat pre noi din blestemul legii, făcându-se pentru noi blestem, pentru că scris este: Blestemat este tot cel spânzurat pre lemn.
14. Ca întru neamuri blagoslovenia lui Avraam să se facă întru Hristos Iisus, ca făgăduința Duhului să o luăm prin credință.
15. Fraților, ca un om (dupre om) grăiesc: Că și așezământul (diata) omului cel întărit nimeni nu îl strică, sau îl mai adaogă.
16. Iar lui Avraam s-au grăit făgăduințele, și seminței lui, nu zice: Și semințelor, ca de mulți, ci ca de unul: Și seminței tale; carele este Hristos.

17. Și aceasta zic, pre așezământul cel întărit mai înainte de la Dumnezeu întru Hristos, legea care după patru sute și treizeci de ani s-a făcut, nu îl leapădă ca să strice făgăduința.
18. Că de este din lege moștenirea, nu mai este din făgăduință; iar lui Avraam prin făgăduință i-a dăruit Dumnezeu.
19. Ce este dar? Pentru călcările de porunci s-a adaos legea, până ce era să vie sămânța, căreia era făgăduit, rânduită fiind prin Înger, cu Mâna Mijlocitorului.
20. Iar Mijlocitorul al unuia nu este, iar Dumnezeu unul este.
21. Deci dar legea este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Să nu fie. Că de s-ar fi dat lege care să poată învia, adevărat din lege ar fi dreptatea.
22. Ci a închis Scriptura toate sub păcat, ca făgăduința din Credința lui Iisus Hristos să se dea celor ce cred.
23. Iar mai înainte de venirea credinței sub lege eram păziți, închiși fiind spre credința care era să se descopere.
24. Pentru aceea legea învățătoare (pedagog) ne-a fost nouă spre Hristos, ca din credință să ne îndreptăm.
25. Iar dacă a venit Credința nu mai suntem sub învățător (pedagog).
26. Că toți fii ai lui Dumnezeu suntem prin credință întru Hristos Iisus.
27. Că oricâți întru Hristos v-ați botezat, întru Hristos v-ați îmbrăcat; nu este Iudeu, nici elin; nu este rob, nici slobod.
28. Nu este parte bărbătească și femeiască; că voi toți unul sunteți întru Hristos Iisus.
29. Iar dacă sunteți voi ai lui Hristos, iată a lui Avraam sămânță sunteți, și duple făgăduință moștenitori.

Cap. 4

1. Iară zic, în câtă vreme moștenitorul prunc este, nimic nu se osebește de slugă, stăpân tuturor fiind.
2. Ci sub epitropi și iconomi este, până la vremea cea rânduită de tatăl său.
3. Așa și noi, când eram prunci, sub stihiiile lumii eram robiți.
4. Iar când a venit plinirea vremii, a trimis Dumnezeu pre Fiul său cel născut din femeie, carele s-a făcut sub lege.

5. Ca pre cei de sub lege să-i răscumpere, ca să luăm moștenirea fiască.
6. Iar căci sunteți fii, a trimis Dumnezeu pre Duhul Fiului său în inimile voastre, care strigă, Avva Părintele.
7. Pentru aceea nu mai ești rob, ci fiu; iar de ești fiu, și moștenitor ești lui Dumnezeu prin Iisus Hristos.
8. Ci atuncia necunoscând pre Dumnezeu, slujați celor ce din fire nu sunt dumnezei.
9. Iar acum după ce ați cunoscut pre Dumnezeu, iar mai vârtos după ce v-ați cunoscut de Dumnezeu, cum vă întoarceți iarăși la cele slabe și sărace stihii, căroră iarăși de iznoavă voiți a le sluji?
10. Zilele păziți, și lunile, și vremile, și anii.
11. Mă tem de voi, nu cumva în zadar să mă fi ostenit la voi.
12. Fiți precum sunt eu, că și eu am fost precum sunteți voi. Fraților, rogu-vă pre voi, cu nimic nu m-ați nedreptățit.
13. Iar știți că prin slăbiciunea trupului, am binevestit vouă întâi.
14. Și ispita mea ce era în trupul meu nu o ați defăimat, nici o ați lepădat, ci ca pre un Înger al lui Dumnezeu m-ați primit, ca pre Iisus Hristos.
15. Deci care era (unde este) fericirea voastră? Că mărturisesc vouă, că de ar fi fost cu puțință, ochii voștri scoțându-i i-ați fi dat mie.
16. Deci dar au vrăjmaș m-am făcut vouă, grăindu-vă vouă adevărul?
17. Vă râvnesc ei pre voi, nu bine; ci vor să vă osebească pre voi, ca să le urmați lor.
18. Iar bine este a urma (a fi râvniți) pururea în lucrul bun, și nu numai când suntem de față la voi.
19. Feții mei, pre care iarăși cu durere vă nasc, până ce se va închipui Hristos întru voi.
20. Și aș vrea să fiu acum la voi, și să îmi schimb glasul meu, că nu mă pricep de voi.
21. Spuneți-mi cei ce voiți să fiți sub lege, legea nu o auziți?
22. Pentru că scris este, că Avraam doi feciori a avut, unul din slujnică, iar altul din cea slobodă.
23. Ci cel din slujnică după trup s-a născut, iar cel din cea slobodă, prin făgăduință.
24. Care au altă înțelegere: Că acestea sunt cele două legi, una din muntele Sinai ce naște spre robie, care este Agar.

25. Că Agar, muntele Sinai este în Arabia, și se alătură cu Ierusalimul acest de acum, și slujește cu feciorii săi.
26. Iar Ierusalimul cel de sus slobod este, care este maică nouă tuturor.
27. Că scris este: Veselește-te cea stearpă care nu naști; glăsuiește și strigă ceea ce nu ai durere; că mai mulți sunt fii celei pustii, decât ai celeia ce are bărbat.
28. Iar noi fraților, duple Isaac fii ai făgăduinței suntem.
29. Ci precum atunci cel ce se născuse duple trup, gonea pre cel după duh, așa și acum.
30. Dar ce zice Scriptura? Gonește pre slujnică și pre feciorul ei; că nu va moșteni fiul slujnicei, cu fiul celei slobode.
31. Drept aceea, fraților, nu suntem fii ai slujnicii, ci ai celei slobode.

Cap. 5

1. Întru slobozenia dar, cu care Hristos pre noi ne-a slobozit, stați, și nu cu jugul robiei iarăși vă cuprindeți.
2. Iată eu Pavel zic vouă, că de vă veți tăia împrejur, Hristos nimic vouă nu va folosi.
3. Și mărturisesc la tot omul ce se taie împrejur, că dator este să plinească toată legea.
4. Înzadarnici v-ați făcut de către Hristos, cei ce voiți să vă îndreptați prin lege; din dar ați căzut.
5. Că noi cu Duhul din credință, nădejdea dreptății așteptăm.
6. Că întru Hristos Iisus nici tăierea împrejur poate ceva, nici netăierea împrejur; ci credința care se lucrează prin dragoste.
7. Alergați bine, cine v-a oprit să nu vă plecați adevărului?
8. Sfatul (îndemnarea) acesta nu este de la cel ce v-a chemat pre voi.
9. Puțin aluat toată frământătura dospește.
10. Eu am nădejde de voi întru Domnul, că alt nimic nu veți gândi; iar cel ce vă tulbură pre voi, va purta judecata oricare va fi.
11. Iar eu fraților de propovăduiesc încă tăiere împrejur, pentru ce mai sunt gonit? Iată s-a surpat sminteala Crucii.

12. O de s-ar tăia (de s-ar scopi) de tot cei ce vă răzvrătesc pre voi.
13. Că voi la slobozenie v-ați chemat, fraților, numai să nu dați slobozenia voastră spre prilej trupului, ci prin dragoste să slujiți unul altuia.
14. Că toată legea într-un cuvânt se plinește: Adică, să iubești pre vecinul tău ca însuși pre tine.
15. Iar de vă mușcați unul pre altul și vă mâncați, căutați să nu vă mistuiți unul de către altul.
16. Și vă zic: Cu Duhul să umblați, și pofta trupului să nu săvârșiți.
17. Că trupul pofteste împotriva Duhului; iar Duhul împotriva trupului. Și aceștia se împotrivesc unul altuia, ca nu cele ce ați voi, acestea să faceți.
18. Și de vă purtați cu Duhul, nu sunteți sub lege.
19. Iar faptele trupului arătate sunt: Care sunt, preacurvia, curvia, necurăția, înverșunarea.
20. Slujirea idolilor, fermecătoriile, vrăjbele, sfezile, zavistiile, mâniile, gâlcevile, împerecherile, eresurile.
21. Pizmele, uciderile, bețiile, ospețele cele cu cântece, și cele asemenea acestora; care mai înainte le spun vouă, precum am și mai spus: Că cei ce fac unele ca acestea Împărăția lui Dumnezeu nu o vor moșteni.
22. Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețele, înfrânarea poftelor.
23. Împotriva acestora nu este lege.
24. Iar care sunt ai lui Hristos, trupul și-au răstignit împreună cu patimile și cu poftele.
25. De trăim cu Duhul, cu Duhul să și umblăm.
26. Să nu fim măreți în deșert, unul pre altul întărâtând, unul altuia pizmuind.

Cap. 6

1. Fraților, de va și cădea vreun om în vreo greșală, voi cei duhovnicești îndreptați pre unul ca acela cu duhul blândețelor; păzindu-te pre tine, ca să nu cazi și tu în ispită.

2. Purtați sarcinile unul altuia, și așa pliniți legea lui Hristos.
3. Că de se socotește cineva că este ceva, nimic fiind, pre sine se înșală.
4. Iar fapta sa fieștecine să-și ispitească, și atunci întru sine numai va avea laudă, iar nu întru altul.
5. Că fieștecare sarcina sa își va purta.
6. Și să împărtășească cel ce se învață cuvântul, pre cel ce învață, întru toate bunătățile.
7. Nu vă amăgiți: Dumnezeu nu se batjocorește; că ce va semăna omul, aceea va și secera.
8. Căci cel ce seamănă în trupul său, din trup va secera stricăciune; iar cel ce seamănă întru Duhul, din Duh va secera viața veșnică.
9. Și făcând binele să nu slăbim, că la vremea sa vom secera neostenind.
10. Deci dar până când avem vreme, să facem bine către toți, și mai vârtos către cei ai noștri de o credință.
11. Vedeți cu ce fel de slove am scris vouă cu mâna mea.
12. Câți vor să se fâlească în trup, aceia vă silesc pre voi să vă tăiați împrejur, numai ca să nu pătimească gonire despre Crucea lui Hristos.
13. Că nici singuri cei ce se taie împrejur păzesc legea; ci voiesc să vă tăiați voi împrejur, ca în trupul vostru să se laude.
14. Iar mie să nu-mi fie a mă lăuda, fără numai în Crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care mie lumea s-a răstignit, și eu lumii.
15. Că întru Hristos Iisus nici tăierea împrejur poate ceva, nici netăierea împrejur, ci făptura cea nouă.
16. Și câți vor umbla cu canonul (dreptarul) acesta, pace peste ei, și milă, și peste Israilul lui Dumnezeu.
17. Iar mai mult mie nimeni să nu îmi facă supărare, că eu ranele Domnului Iisus pre trupul meu le port.
18. Darul Domnului nostru Iisus Hristos cu duhul vostru, fraților. Amin.

+ Cea către Galateni s-a scris de la Roma.

Epistolia Sfântului Apostol Pavel cea către Efeseni

Cap. 1

1. Pavel Apostol al lui Iisus Hristos prin voia lui Dumnezeu, Sfinților celor ce sunt în Efes, și Credincioșilor întru Hristos Iisus.
2. Dar vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru, și Domnul nostru Iisus Hristos.
3. Bine este cuvântat Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, carele ne-a blagoslovit pre noi întru toată blagoslovenia duhovnicească, întru cele Cerești întru Hristos.
4. Precum ne-a ales pre noi întru dânsul mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim noi sfinți și fără de prihană, înaintea lui întru dragoste.
5. Mai înainte rânduiindu-ne pre noi spre moștenire fiască prin Iisus Hristos, către sine, duple buna voință a voii sale.
6. Spre lauda slavei darului său, întru care ne-a făcut cu dar pre noi, întru cel iubit.
7. Întru care avem răscumpărarea prin Sângele lui, și iertarea păcatelor, duple bogăția Darului lui.
8. Pre care l-a prisosit întru noi, întru toată înțelepciunea și priceperea.
9. Arătându-ne nouă taina voii sale duple buna voința sa, care mai înainte a rânduit întru dânsul.
10. Spre iconomia plinirii vremilor, ca toate să le întemeieze (unească) sub un cap întru Hristos, și cele din Ceruri, și cele de pre pământ întru dânsul.
11. Întru care și soartă ne-am făcut, mai înainte fiind hotărâți duple rânduiala celui ce toate le lucrează, duple sfatul voii sale.
12. Ca să fim noi spre lauda slavei lui, care am nădăjduit mai nainte întru Hristos.
13. Prin care și voi auzind cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, întru care și crezând, v-ați pecetluit cu Duhul Făgăduinței cel Sfânt.

14. Care este arvună moștenirii noastre, spre răscumpărarea câștigului, spre lauda slavei lui.
15. Drept aceea și eu auzind credința voastră întru Domnul Iisus, și dragostea cea către toți sfinții,
16. Nu încetez a mulțumi pentru voi, pomenire de voi făcând la rugăciunile mele.
17. Ca Dumnezeu Domnului nostru Iisus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea vouă Duhul înțelepciunii, și al descoperirii, spre cunoștința lui.
18. Luminați ochii minții voastre, ca să știți voi care este nădejdea chemării lui, și care este bogăția slavei moștenirii lui întru sfinți.
19. Și care este mărimea cea preaînaltă a puterii lui, întru noi care credem duple lucrarea puterii tăriei lui.
20. Carele o a lucrat întru Hristos, sculându-l pre el din morți, și l-a pus a ședea de-a dreapta sa întru cele Cerești.
21. Mai presus decât toată Începătoria, și Stăpânia, și Puterea, și Domnia, și decât tot numele ce se numește, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor.
22. Și toate le-a supus sub picioarele lui, și pre el l-a dat Cap Bisericii mai presus de toate.
23. Care este Trupul lui, plinirea celui ce se plinește (se face deplin) cu toate întru toți.

Cap. 2

1. Și pre voi care erați morți cu greșalele, și cu păcatele voastre,
2. (Întru care oarecând ați umblat, duple veacul lumii acesteia, duple domnul stăpâniei văzduhului, a duhului celui ce acum lucrează întru fii neascultării;
3. Între care și noi toți am petrecut oarecând, întru poftete trupului nostru, făcând voile trupului și ale cugetelor; și eram fii din fire ai mâniei, ca și ceilalți).
4. Iar Dumnezeu bogat fiind întru milă, pentru cea multă a sa dragoste cu care ne-a iubit pre noi,
5. Și fiind noi morți cu păcatele, împreună ne-a înviat cu Hristos (în dar sunteți mântuiți).

6. Și împreună cu dânsul ne-a sculat, și ne-a pus a ședea întru cele Cerești întru Hristos Iisus.
7. Ca să arate în veacurile cele viitoare bogăția cea mare a darului său întru bunătate spre noi întru Hristos Iisus.
8. Că cu darul sunteți mântuiți prin credință; și aceasta nu de la voi; al lui Dumnezeu este darul.
9. Nu din fapte, ca să nu se laude cineva.
10. Că a lui făptură suntem, zidiți întru Hristos Iisus spre fapte bune, care mai înainte ■ gătit Dumnezeu, ca să umblăm întru ele.
11. Pentru aceea aduceți-vă aminte că voi oarecând neamurile în trup, care vă chemați netăiere împrejur, de către ceea ce se chema tăiere împrejur în trup, făcută de mână.
12. Că erați întru acea vreme fără de Hristos, înstrăinați de petrecerea lui Israil, și străini de așezământurile făgăduinței, nădejde neavând, și fără de Dumnezeu în lume.
13. Iar acum întru Hristos Iisus, voi care oarecând erați departe, v-ați făcut aproape prin Sângele lui Hristos.
14. Pentru că el este Pacea noastră, carele a făcut amândouă una, și peretele cel din mijloc al zidului a sfărâmat, vrajba în Trupul său.
15. Legea poruncilor cu dogmele stricând; ca pre amândoi să-i zidească întru sine întru un om nou, făcând pace.
16. Și pre amândoi să-i împace, întru un trup cu Dumnezeu prin Cruce, omorând vrajba întru dânsa.
17. Și venind a bine vestit pace vouă celor de departe, și celor de aproape.
18. Căci printr-însul avem amândoi apropierea întru un Duh către Tatăl.
19. Pentru aceea dar de acum nu mai sunteți străini și nemernici, ci împreună cetățeni cu sfinții, și de aproape ai lui Dumnezeu.
20. Zidiți fiind pre temelia Apostolilor, și a Prorocilor, fiind Piatra cea din capul unghiului singur Iisus Hristos.
21. Întru care toată zidirea alcătuindu-se, crește întru lăcaș sfânt întru Domnul.
22. Întru care și voi împreună vă zidiți, spre lăcaș al lui Dumnezeu întru Duhul.

Cap. 3

1. Pentru acesta eu Pavel legatul lui Iisus Hristos, pentru voi neamurile,
2. De veți fi auzit economia darului lui Dumnezeu, celui ce s-a dat mie spre voi;
3. Căci duple descoperire mi-a arătat mie taina, precum am scris mai înainte pre scurt.
4. Din care citind puteți cunoaște știința mea întru taina lui Hristos.
5. Care întru alte neamuri nu s-a arătat fiilor oamenilor, precum s-a descoperit acum Sfinților lui Apostoli, și Prorocilor întru Duhul.
6. Ca să fie neamurile împreună moștenitori, și împreună un trup, și împreună părtași făgăduinței lui întru Hristos prin Evanghelie.
7. Căruia m-am făcut slujitor duple dăruirea darului lui Dumnezeu care s-a dat mie duple lucrarea puterii lui.
8. Mie celui mai mic (mai micului) decât toți sfinții mi s-a dat darul acesta, a vesti întru neamuri bogăția lui Hristos cea neumată.
9. Și a lumina pre toți care este economia tainei celei ascunse din veci întru Dumnezeu, care a zidit toate prin Iisus Hristos.
10. Ca să se cunoască acum Începătoriilor, și Domniilor, întru cele Cerești prin Biserică, înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri.
11. Duple rânduiala (hotărârea) cea mai înainte de veci care o a făcut întru Hristos Iisus Domnul nostru.
12. Întru care avem îndrăznirea și apropierea întru nădejde prin credința lui.
13. Pentru aceea vă rog pre voi să nu slăbiți întru necazurile mele cele pentru voi, care este slava voastră.
14. Pentru aceasta plec genunchele mele către Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos,
15. Dintru care toată părinția în Cer și pre pământ se numește.
16. Ca să dea vouă duple bogăția slavei sale, cu putere să vă întăriți prin Duhul lui, întru omul cel dinlăuntru.
17. Ca să locuiască Hristos prin credință întru inimile voastre.
18. Ca întru dragoste fiind înrădăcinați și întemeiați să puteți cunoaște împreună cu toți sfinții, ce este lățimea, și lungimea, și adâncul, și înălțimea.

19. Și să știți dragostea lui Hristos cea mai presus de cunoștință, ca să vă faceți deplin întru toată plinirea lui Dumnezeu.
20. Iar celui ce poate mai presus de toate a face prea de prisosit decât cele ce cerem, sau gândim, după puterea ce se lucrează întru noi,
21. Aceluia fie slava în Biserică întru Hristos Iisus, întru toate neamurile veacului veacurilor. Amin.

Cap. 4

1. Drept aceea vă rog pre voi eu legatul întru Domnul, cu vrednicie să umblați duple chemarea cu care sunteți chemați.
2. Cu toată smerenia, și blândețele, cu îndelunga răbdare, îngăduind unul altuia cu dragoste.
3. Nevoindu-vă a păzi unirea Duhului, întru legătura păcii.
4. Un trup, și un Duh, precum și chemați sunteți întru o nădejde a chemării voastre.
5. Un Domn, o Credință, un Botez.
6. Un Dumnezeu, și Tatăl tuturor, care este preste toate, și prin toate, și întru noi toți.
7. Iar unuia fieștecăruia din noi s-a dat darul, duple măsura darului lui Hristos.
8. Pentru aceea zice: Suindu-se la înălțime robit-a robime, și a dat daruri oamenilor.
9. Iar aceia ce zice că s-a suit, ce este, fără numai că s-a și pogorât întâi la cele mai de jos laturi ale pământului?
10. Cea ce s-a pogorât, acela este care s-a și suit mai presus de toate Cerurile, ca să umple toate.
11. Și acela a dat pre unii Apostoli, iar pre alții Proroci, iar pre alții Evangheliști, iar pre alții păstori și dascăli.
12. Spre săvârșirea sfinților, spre lucrul slujbei, spre zidirea Trupului lui Hristos.
13. Până ce vom ajunge toți la unirea credinței și ■ cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, întru bărbat desăvârșit, la măsura vârstei plinirii lui Hristos.
14. Ca să nu mai fim prunci, învăluindu-ne și purtându-ne de tot vântul învățăturii, întru amăgitura oamenilor, întru vicleșug, spre meșteșugirea înșelăciunii.

15. Ci adevărați fiind întru dragoste, să creștem întru el toate, care este Capul, Hristos.
16. Din care tot trupul potrivit alcătuindu-se și încheindu-se prin toată pipăirea dării, după lucrare întru măsura fieștecăruia mădular, face creșterea trupului spre zidirea sa singur întru dragoste.
17. Drept aceea aceasta zic și mărturisesc întru Domnul, ca să nu mai umblați voi precum și celelalte neamuri umblă întru deșertăciunea minții lor.
18. Întunecați fiind la minte, înstrăinați de viața lui Dumnezeu, pentru necunoștința care este întru ei, pentru împietrirea inimii lor.
19. Care întru nesimțire petrecând s-au dat pre sine înverșunării spre lucrarea a toată necurăția, întru lăcomie.
20. Iar voi nu așa ați cunoscut pre Hristos.
21. De vreme ce pre el l-ați auzit, și întru dânsul v-ați învățat, precum este adevărul întru Iisus.
22. Ca să lepădați voi, după cea mai înainte viețuire, pre omul cel vechi, care se strică după poftele înșelăciunii.
23. Și să vă înnoiți de iznoavă cu duhul minții voastre.
24. Și să vă îmbrăcați în omul cel nou, care după Dumnezeu s-a zidit, întru dreptate, și întru sfințenia adevărului.
25. Drept aceea lepădând minciuna grăiți adevărul, fieștecare cu aproapele lui; căci suntem unul altuia mădulare.
26. Mânați-vă și nu greșiți; soarele să nu apună întru mânia voastră.
27. Nu dați loc diavolului.
28. Cel ce fură să nu mai fure, ci mai vărtos să se ostenească, lucrând binele cu mâinile sale, ca să aibă să dea celui lipsit.
29. Tot cuvântul putred să nu iasă din gura voastră, ci numai care este bun spre zidirea trebuinței, ca să dea dar celor ce aud.
30. Și să nu întristați pre Duhul cel Sfânt al lui Dumnezeu, întru care v-ați pecetluit spre ziua răscumpărării.
31. Toată amărăciunea, și mânia, și iuțimea, și strigarea, și hula, să se lepede de la voi, împreună cu toată răutatea.
32. Și fiți unul către altul buni, milostivi, iertând unul altuia, precum și Dumnezeu v-a iertat vouă întru Hristos.

Cap. 5

1. Fiți dar următori lui Dumnezeu, ca niște fii iubiți.
2. Și umblați întru dragoste, precum și Hristos v-a iubit pre voi, și s-a dat pre sine pentru noi aducere și Jertfă lui Dumnezeu întru miros cu bună mireasmă.
3. Iar curvia, și toată necurăția, sau lăcomia, nici să se numească întru voi, precum se cuvine sfinților.
4. Și măscăriciunea, și vorba nebunească, și glumele, care nu se cuvin, ci mai vărtos mulțămita.
5. Că aceasta să știți, că tot curvarul, sau necuratul, sau lacomul, care este slujitor idolilor, nu are moștenire întru Împărăția lui Hristos și Dumnezeu.
6. Nimeni pre voi să nu vă înșele cu cuvinte deșarte, că pentru acestea vine mânia lui Dumnezeu preste fii neascultării.
7. Deci să nu vă faceți împreună părtași acestora.
8. Că erați oarecând întunerice, iar acum luminează întru Domnul.
9. Ca fiii luminii să umblați. Că roada Duhului este întru toată bunătatea, și dreptatea, și adevărul.
10. Cercând ce este bine plăcut Domnului.
11. Și nu vă amestecați cu faptele cele fără de roadă ale întunericeului, ci mai vărtos și muștrați.
12. Că cele ce se fac întru ascuns de către dâșii, rușine este a le și grăi.
13. Iar toate vădindu-se de lumină se arată; că tot ce se arată luminează este.
14. Pentru aceea zice: Deșteaptă-te cel ce dormi, și te scoală din morți, și te va lumina Hristos.
15. Socotiți drept aceea cum să umblați cu pază, nu ca niște neînțelepți, ci ca cei înțelepți.
16. Răscumpărând vremea, că zilele rele sunt.
17. Drept aceea nu fiți nepricepuți, ci cunoscând ce este voia Domnului.
18. Și nu vă îmbătați de vin, întru care este curvia, ci vă umpleți de Duhul.
19. Vorbind întru voi, în psalmi, și laude, și cântări duhovnicești; lăudând și cântând întru inimile voastre Domnului.
20. Mulțumind pururea pentru toate întru Numele Domnului nostru Iisus Hristos, lui Dumnezeu și Tatăl.

21. Plecați-vă unul altuia întru frica lui Dumnezeu.
22. Femeile plecați-vă bărbaților voștri ca Domnului.
23. Căci bărbatul este cap femeii, precum și Hristos Cap Bisericii; și acesta este Mântuitor trupului.
24. Ci precum Biserica se supune lui Hristos așa și femeile bărbaților lor întru toate.
25. Bărbați iubiți-vă femeile voastre, precum și Hristos a iubit Biserica, și pre sine s-a dat pentru dânsa.
26. Ca pre ea să o sfințească, curățindu-o cu baia apei în cuvânt.
27. Ca să o pună înaintea pre ea luiși slăvită pre Biserică, neavând întinăciune, sau zbârcitură, sau altceva de acest fel, ci ca să fie sfântă și fără de prihană.
28. Așa sunt datori bărbații să-și iubească femeile lor, ca și trupurile sale; cel ce își iubește pre femeia sa, pre sine se iubește.
29. Că nimeni niciodată nu și-a urât trupul său, ci îl hrănește și îl încălzește pre el, precum și Hristos Biserica.
30. Că mădulare suntem ale Trupului lui, din carnea lui și din oasele lui.
31. Pentru aceea va lăsa omul pre tatăl său și pre muma sa, și se va lipi de femeia sa, și vor fi amândoi un trup.
32. Taina aceasta mare este: Iar eu zic de Hristos, și de Biserică.
33. Deci dar și voi, unul fieștecare așa să-și iubească pre femeia sa, ca pre sine; iar femeia să se teamă de bărbat.

Cap. 6

1. Feciori ascultați pre părinții voștri întru Domnul, că aceasta este cu dreptate.
2. Cinstește pre tatăl tău și pre muma ta (care este porunca cea dintâi întru făgăduință).
3. Ca să-ți fie ție bine, și să fii cu zile multe pre pământ.
4. Și părinții nu vă urgisiți pre fiii voștri întru mânie, ci îi creșteți pre ei întru învățătura și certarea Domnului.
5. Slugile ascultați pre stăpânii voștri cei după trup cu frică și cu cutremur, întru dreptatea inimii voastre ca și pre Hristos.
6. Nu numai înaintea ochilor slujindu-le ca cei ce vor să placă oamenilor, ci ca slugile lui Hristos, făcând voia lui Dumnezeu din suflet.

7. Cu bună voință slujindu-le ca Domnului, iar nu ca oamenilor.
8. Știind că orice bine va face fieștecare, aceea va lua de la Domnul, ori robul, ori cel slobod.
9. Și stăpânii iarăși acestea să faceți către dânșii, slăbind îngrozirea, știind că și al vostru și al lor Domnul este în Ceruri, și alegere de față nu este la dânsul.
10. Deci frații mei, întăriți-vă întru Domnul, și întru puterea tăriei lui.
11. Îmbrăcați-vă întru toate armele lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva meșteșugirilor diavolului.
12. Căci nu este nouă lupta împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătoriilor, și a domniilor, și ■ stăpânitorilor întunericului veacului acestuia, împotriva duhurilor răutății întru cele cerești.
13. Pentru aceea luați toate armele lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva în ziua cea rea, și toate isprăvindu-le, să stați.
14. Stați drept aceea încingându-vă mijlocul vostru cu adevărul și îmbrăcându-vă cu zaua dreptății.
15. Și încălțându-vă picioarele întru gătirea Evangheliei păcii.
16. Preste toate luând pavăza credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile vicleanului cele aprinse.
17. Și coiful mântuirii luați, și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.
18. Prin toată rugăciunea și cererea rugându-vă în toată vremea întru Duhul, și la însăși aceasta priveghind cu toată răbdarea și rugăciunea pentru toți sfinții, și pentru mine.
19. Ca să mi se dea mie cuvânt, întru deschiderea gurii mele, cu îndrăzneală a arăta taina Evangheliei.
20. Pentru care fac solie în legături, ca întru dânsa cu îndrăzneală să grăiesc precum mi se cuvine a grăi.
21. Iar ca să știți și voi cele pentru mine, ce fac, toate vouă le va arăta Tihic iubitul frate, și credincioasa slugă întru Domnul.
22. Pre care pentru însăși aceasta l-am trimis la voi, ca să știți cele pentru noi, și să mângâie inimile voastre.
23. Pace fraților și dragoste cu credință de la Dumnezeu Tatăl și Domnul Iisus Hristos.
24. Darul cu toți care iubesc pre Domnul nostru Iisus Hristos întru nestricăciune. Amin.

+ Cea către Efeseni s-a scris de la Roma prin Tihic.

Epistolia Sfântului Apostol Pavel cea către Filipiseni

Cap. 1

1. Pavel și Timotei slugile lui Iisus Hristos, tuturor sfinților întru Hristos Iisus, celor ce sunt în Filipi, împreună cu Episcopii și Diaconii.
2. Dar vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru, și Domnul Iisus Hristos.
3. Mulțumesc Dumnezeului meu întru toată pomenirea voastră.
4. Pururea întru toată rugăciunea mea pentru voi toți cu bucurie rugăciune făcând.
5. Pentru împărtășirea voastră întru Evanghelie, din ziua dintâi până acum.
6. Nădăjduindu-mă la însăși aceasta, că cel ce a început întru voi lucrul cel bun, îl va săvârși până la ziua lui Iisus Hristos.
7. Precum îmi este mie cu dreptate aceasta a cugeta pentru voi toți, pentru că vă am eu pre voi în inimă, și în legăturile mele, și în răspunsul și adevărarea Evangheliei, cu mine împreună părtași darului voi toți fiind.
8. Că martor îmi este mie Dumnezeu, că vă iubesc pre voi toți întru milostivirile (dragostea) lui Iisus Hristos.
9. Și de aceasta mă rog, ca dragostea voastră încă mai mult și mai mult să prisosească, întru cunoștință, și întru toată priceperea.
10. Ca să ispitiți voi cele de folos, ca să fiți curați și fără de sminteală în ziua lui Hristos.
11. Plini de roadele dreptății care sunt prin Iisus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu.
12. Și voiesc să știți voi, fraților, că cele pentru mine, mai vârtos spre sporul Evangheliei au venit.
13. Cât legăturile mele s-au făcut arătate întru Hristos în tot divanul, și la ceilalți la toți.

14. Și cei mai mulți din frați întru Domnul, nădăjduindu-se pentru legăturile mele, mai mult cutează fără de frică a grăi cuvântul.
15. Unii și pentru pizma și pricirea, iar alții pentru buna voință propovăduiesc pre Hristos.
16. Unii din prigonire pre Hristos vestesc nu curat, socotind că vor aduce necaz legăturilor mele.
17. Iar alții din dragoste, știind că spre răspunsul Evangheliei sunt pus.
18. Ce este dar? Iată în tot chipul, ori prin pricină ori prin adevăr, Hristos se propovăduiește; și întru aceasta mă bucur, și încă mă voi bucura.
19. Că știu că aceasta îmi va fi mie spre mântuire prin rugăciunile voastre, și prin darea (darul) Duhului lui Iisus Hristos.
20. Dupre așteptarea și nădejdea mea, că întru nimic nu mă voi rușina, ci întru toată îndrăzneala, precum pururea, așa și acum se va mări Hristos în trupul meu, ori prin viață ori prin moarte.
21. Că mie a vieții este Hristos, și a muri dobândă.
22. Iar dacă a vieții în trup, aceasta îmi este roada lucrului, și ce voi alege nu știu.
23. Că sunt cuprins de amândouă, dorință având a mă slobozi, și împreună cu Hristos a fi, mai bine cu mult mai vârtos.
24. Iar a rămânea în trup, de folos este pentru voi.
25. Și aceasta nădăjduind știu, că voi rămânea și împreună voi petrece cu voi toți spre sporirea voastră și bucuria credinței.
26. Ca lauda voastră să sporească întru Hristos Iisus întru mine, prin venirea mea iarăși către voi.
27. Numai cu vrednicie dupre Evanghelia lui Hristos să petreceți, ca ori venind și văzându-vă pre voi, ori nefiind de față la voi, să aud cele pentru voi, că stați întru un Duh, într-un suflet, împreună nevoindu-vă pentru credința Evangheliei.
28. Și nesfiindu-vă întru nimic de cei împotrivnici; care acelora este arătare a pierzării, iar vouă a mântuirii, și aceasta de la Dumnezeu.
29. Că vouă vi s-a dăruit pentru Hristos, nu numai întru el a crede, ci și pentru dânsul a pătimi.
30. Aceiași luptă având, care ați văzut întru mine, și acum auziți pentru mine.

Cap. 2

1. Deci de este vreo mângâiere întru Hristos, de este vreo voire bună a dragostei, de este vreo împărtășire a Duhului, de este vreo milostivire și îndurare,
2. Pliniți bucuria mea, ca aceiași să cugetați, aceiași dragoste având, un suflet fiind, una cugetând.
3. Nimic cu prigonire sau cu mărire deșartă, ci cu smerenie unul pre altul socotind a fi mai de cinste decât pre sine.
4. Nu ale sale fieștecărele, ci și ale altora fieștecine să căutați.
5. Că aceasta să se înțeleagă întru voi, care și întru Hristos Iisus.
6. Care în chipul lui Dumnezeu fiind, nu răpire a socotit ■ fi el întocmai cu Dumnezeu.
7. Ci s-a deșertat pre sine, chip de rob luând, întru asemănarea oamenilor făcându-se.
8. Și cu închipuirea aflându-se ca omul, s-a smerit pre sine, ascultător făcându-se până la moarte, iar moarte de Cruce.
9. Pentru aceasta și Dumnezeu pre dânsul l-a preaînălțat, și i-a dăruit lui Nume care este preste tot numele.
10. Ca întru Numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor Cerești, și al celor pământești, și al celor dedesubt.
11. Și toată limba să mărturisească că Domnul Iisus Hristos (Domn este Iisus Hristos), întru slava lui Dumnezeu Tatăl.
12. Deci iubii mei, precum pururea ați ascultat, nu numai precum când eram de față, ci cu mult mai vărtos când sunt departe, cu frică și cu cutremur, mântuirea voastră o lucrați.
13. Că Dumnezeu este care lucrează întru voi, și ca să voiți și ca să lucrați, pentru buna voință.
14. Toate le faceți fără de cârtiri și fără de îndoiri.
15. Ca să fiți fără de prihană și întregi, fii lui Dumnezeu curați, în mijlocul neamului celui îndărătnic și răzvrătit, între care să străluciți ca niște luminători în lume.
16. Cuvânt al vieții cuprinzând, spre laudă mie în ziua lui Hristos, că nu în deșert am alergat, nici în deșert m-am ostenit.
17. Ci de mă și jertfesc pentru jertfa și slujba credinței voastre, mă bucur, și împreună mă bucur cu voi cu toți.

18. Așijderea și voi vă bucurați, și împreună vă bucurați cu mine.
19. Și nădăjduiesc întru Domnul Iisus, că pre Timotei fără de zăbavă îl voi trimite la voi, ca și eu să îmi fac inima bună înțelegând cele pentru voi.
20. Că pre nimeni nu am de un suflet cu mine, care cu tot de-adinsul să se grijească de voi.
21. Că toți ale sale caută, iar nu ale lui Hristos Iisus.
22. Iar pedepsirea lui o știți, că precum unui tată fiul, împreună cu mine a slujit întru Evanghelie.
23. Pre acesta dar nădăjduiesc să îl trimit îndatăși după ce voi vedea cele pentru mine.
24. Iară am nădejde întru Domnul că și eu fără de zăbavă voi veni la voi.
25. Iar de nevoie lucru am socotit pre Epafrodit fratele, și împreună lucrătorul, și ostașul cel dimpreună cu mine, iar al vostru Apostol, și slujitor al trebii mele, a-l trimite la voi.
26. De vreme ce dorea să vadă pre voi pre toți, și era mâhnit, că ați auzit că a fost bolnav.
27. Că ■ fost bolnav aproape de moarte; ci Dumnezeu l-a miluit pre el, și nu numai pre el, ci și pre mine, ca nu întristare preste întristare să am.
28. Deci cum mai degrab am trimis pre el, ca văzându-l pre el iarăși să vă bucurați, și eu mai fără de mâhnire să fiu.
29. Primiți-l drept aceea pre el întru Domnul cu toată bucuria, și pre unii ca aceștia întru cinste îi aveți.
30. Căci că pentru lucrul lui Hristos până la moarte s-au apropiat, nebăgând seamă de viață, ca să plinească lipsa voastră a slujbei, celei către mine.

Cap. 3

1. De aceea, frații mei, bucurați-vă întru Domnul, acesteși a scrie vouă, mie nu îmi este cu lene, iar vouă de folos.
2. Păziți-vă de câini, păziți-vă de lucrătorii cei răi, păziți-vă de tăiere.
3. Că noi suntem tăierea împrejur, care cu duhul slujim lui Dumnezeu, și ne lăudăm întru Hristos Iisus, și nu ne nădăjduim în trup.

4. Măcar că eu am nădejde și în trup; de se pare cuiva altuia ■ se nădăjdui în trup, eu mai mult.
5. Tăiat fiind împrejur a opta zi, din neamul lui Israil, din seminția lui Veniamin, Evreu din evrei, duple lege Fariseu.
6. Duple râvnă gonind Biserica, duple dreptatea cea din lege făcându-mă fără de prihană.
7. Ci cele ce îmi erau mie dobânzi, acestea le-am socotit pentru Hristos pagubă.
8. Iar mai vârtos le și socotesc toate pagubă a fi, pentru covârșirea cunoștinței lui Hristos Iisus Domnului meu. Pentru care de toate m-am păgubit, și le socotesc gunoaie a fi, ca pre Hristos să dobândesc.
9. Și să mă aflu întru el, neavând dreptatea mea cea din lege, ci ceea ce este prin credința lui Hristos, ceea ce este de la Dumnezeu dreptate întru credință.
10. Ca să-l cunosc pre el, și puterea Învierii lui, și împărtășirea Patimilor lui, închipuindu-mă cu moartea lui.
11. Ca doară cumva aş ajunge la învierea morților.
12. Nu că acum am luat, sau acum sunt desăvârșit, ci gonesc, ca doară voi și ajunge, întru care (pentru că) sunt și ajuns de Hristos Iisus.
13. Fraților, eu încă nu mă socotesc să fi ajuns.
14. Ci numai una, cele din apoi uitându-le, și la cele dinainte întinzându-mă, la semn alerg, la răsplătirea chemării celei de sus a lui Dumnezeu întru Hristos Iisus.
15. Deci câți desăvârșit suntem, aceasta să gândim, și dacă ceva întru alt chip gândiți, și aceasta Dumnezeu va descoperi vouă.
16. Însă la ceea ce am ajuns, cu același canon (dreptar) să viețuim, aceeași să gândim.
17. Fiți împreună următori mie fraților, și vă uitați la cei ce așa umblă, precum aveți pildă pre noi.
18. Pentru că mulți umblă, de care de multe ori am zis vouă, iar acum și plângând zic, pre vrăjmașii Crucii lui Hristos.
19. Al căror sfârșitul le este pierzarea, al căror Dumnezeu este pântecel, și slava întru rușinea lor, care cele pământești cugetă.
20. Că petrecerea noastră în Ceruri este, de unde și pre Mântuitorul așteptăm, pre Domnul nostru Iisus Hristos.

21. Care va schimba chipul trupului smereniei noastre, ca să se facă în chipul Trupului slavei lui, duple lucrarea puterii ce are el de a-și supune luiși toate.

Cap. 4

1. Deci, frații mei cei iubiți și doriți, bucuria și cununa mea: Așa stați întru Domnul iubiților.
2. Pre Evodia rog, și pre Sintihi rog, aceiași să gândească întru Domnul.
3. Încă te rog și pre tine, soțul iubite, ajută-le lor, care împreună cu mine s-au nevoit întru Evanghelie, și cu Clement, și cu ceilalți împreună lucrători ai mei, ale căror numele sunt scrise în Cartea vieții.
4. Bucurați-vă pururea întru Domnul, și iarăși zic bucurați-vă.
5. Blândețele voastre să se facă știute tuturor oamenilor; Domnul aproape este.
6. Nimic să nu vă grijiți, ci întru toate prin rugă și rugăciune cu mulțumită cererile voastre să se arate lui Dumnezeu.
7. Și pacea lui Dumnezeu cea ce covârșeste toată mintea, va păzi inimile voastre și cugetele voastre întru Hristos Iisus.
8. De aceea, frații mei, câte sunt adevărate, câte sunt cinstite, câte drepte, câte sunt curate, câte sunt iubite, câte sunt de bună laudă, orice (de este vreo) faptă bună, și orice laudă, acestea să gândiți.
9. Care v-ați și învățat, și ați luat, și ați auzit, și ați văzut întru mine, acestea să le faceți; și Dumnezeul păcii va fi cu voi.
10. Și m-am bucurat întru Domnul foarte, căci iată oarecând ați înflorit a purta grija de mine, precum și purtați, dar nu ați avut vreme cu prilej.
11. Nu doar că pentru lipsă zic, că eu m-am deprins întru care sunt, îndestulat ■ fi.
12. Știu și ■ mă smeri, știu și ■ avea de prisosit, întru tot și întru toate m-am învățat, și a mă sătura, și a flămânzi, și a avea de prisosit, și ■ fi lipsit.
13. Toate le pot întru Hristos cel ce mă întărește.
14. Însă bine ați făcut, de v-ați făcut împreună părtași necazului meu.
15. Și știți și voi, Filipisenilor, că la începutul Evangheliei, când am ieșit din Macedonia, nici o Biserică nu a făcut împărtășire cu mine în cuvânt de dare și de luare, fără numai voi singuri.

16. Că și în Tesalonic și odată și de două ori cele spre trebuința mea ați trimis.
17. Nu că doar caut darea, ci caut rodul cel prisositor spre folosul vostru.
18. Și am luat toate, și am de prisosit; umplutu-m-am, luând de la Epafrodit cele trimise de la voi, miros cu bună mireazmă, jertfă primită, bine plăcută lui Dumnezeu.
19. Iar Dumnezeuul meu să plinească toată trebuința voastră duple bogăția sa, întru slavă, întru Hristos Iisus.
20. Iar lui Dumnezeu și Tatăl nostru slava în vecii vecilor. Amin.
21. Spuneți închinăciune la tot sfântul întru Hristos Iisus.
22. Închină-se vouă frații care sunt împreună cu mine. Închină-se vouă toți sfinții, mai ales cei din casa Cezarului.
23. Darul Domnului nostru Iisus Hristos, cu voi cu toți, Amin.

+ Către Filipiseni s-a scris de la Roma prin Epafrodit.

Epistolia Sfântului Apostol Pavel cea către Coloseni

Cap. 1

1. Pavel Apostol al lui Iisus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, și Timotei fratele.
2. Celor ce sunt în Colose, sfinților și credincioșilor frați întru Hristos: Dar vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru, și Domnul Iisus Hristos.
3. Mulțumim lui Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, pururea pentru voi rugându-ne.
4. Auzind credința voastră cea întru Hristos Iisus, și dragostea care aveți către toți sfinții.
5. Pentru nădejdea cea gătită vouă în Ceruri, care ați auzit mai înainte întru cuvântul adevărului Evangheliei.
6. Care este de față la voi, precum și în toată lumea, și este făcând roadă, și crescând, precum și întru voi, din ziua care ați auzit, și ați cunoscut Darul lui Dumnezeu întru adevăr.
7. Precum v-ați și învățat de la Epafra iubitul cel dimpreună slugă cu noi, care este credincios pentru voi slujitor al lui Hristos.
8. Care ne-a și arătat nouă dragostea voastră întru Duhul.
9. Drept aceea și noi din care zi am auzit, nu încetăm pentru voi rugându-ne, și cerând ca să vă umpleți de cunoștința voii lui, întru toată înțelegerea și înțelepciunea duhovnicească.
10. Ca să umblați voi cu vrednicie Domnului spre toată plăcerea, întru tot lucrul bun, făcând roadă, și crescând spre cunoștința lui Dumnezeu.
11. Cu toată puterea întărindu-vă, duple tăria slavei lui, întru toată îngăduirea, și îndelunga răbdare cu bucurie.
12. Mulțămind Tatălui, celui ce ne-a învrednicit pre noi în partea soartei sfinților întru lumină.
13. Care ne-a izbăvit pre noi din stăpânirea întunerecului, și ne-a mutat la Împărăția Fiului dragostei lui.

14. Întru care avem răscumpărarea prin Sângele lui, iertarea păcatelor.
15. Care este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut, întăinăscut decât toată zidirea.
16. Căci întru dânsul s-au zidit toate, cele din Ceruri, și cele de pre pământ, cele văzute și cele nevăzute: Ori Scaunele, ori Domniile, ori Începătoriile, ori Stăpâniile, toate printr-însul și întru dânsul s-au zidit.
17. Și el este mai nainte de toate, și toate întru dânsul sunt așezate.
18. Și el este Capul trupului Bisericii, care este începătură (pârgă) întăinăscut din morți, ca să fie întru toate el cel întâi.
19. Că întru el bine a voit să locuiască toată plinirea.
20. Și printr-însul să împace toate spre sine, făcând pace prin Sângele Crucii lui, printr-însul, ori celor de pre pământ, ori celor din Ceruri.
21. Și pre voi care erați oarecând înstrăinați, și vrăjmași cu mintea întru lucruri rele.
22. Iată acum v-a împăcat în carnea trupului lui, prin moarte, ca să vă pună pre voi sfinți, și fără de prihană, și nevinovați înaintea sa.
23. De veți rămânea întru credință întemeiați, și întăriți, și nemișcați din nădejdea Evangheliei, care ați auzit, ceea ce s-a propovăduit întru toată zidirea cea sub Cer; căreia m-am făcut eu Pavel slujitor.
24. Acum mă bucur întru patimile mele pentru voi, și plinesc lipsele necazurilor lui Hristos în trupul meu, pentru Trupul lui, care este Biserica.
25. Căreia m-am făcut eu slujitor duple economie lui Dumnezeu, care mi s-a dat mie spre voi, să plinesc Cuvântul lui Dumnezeu;
26. Taina cea ascunsă din veci și din neamuri, iar acum s-a arătat sfinților lui.
27. Căroră a voit Dumnezeu a le arăta, care este bogăția slavei tainei acesteia întru neamuri, care este Hristos întru voi, nădejdea slavei.
28. Pre care noi propovăduim, sfătuind pre tot omul, și învățând pre tot omul întru toată înțelepciunea, ca să punem de față pre tot omul desăvârșit întru Hristos Iisus.
29. Întru care mă și ostenesc nevoindu-mă duple lucrarea lui care se lucrează întru mine întru putere.

Cap. 2

1. Pentru că voiesc să știți voi câtă nevoie am pentru voi, și pentru cei din Laodiceea, și câți nu au văzut fața mea în trup.
2. Ca să se mângâie inimile lor, tocmiți fiind ei întru dragoste, și spre toată bogăția încredințării înțelegerii spre cunoștința tainei lui Dumnezeu și Tatăl, și lui Hristos.
3. Întru care sunt toate visteriile înțelepciunii și ale cunoștinței ascunse.
4. Și aceasta zic, ca nu cineva să vă amăgească pre voi cu cuvinte plecătoare (înșelătoare).
5. Că deși sunt cu trupul depărtat, dar cu duhul împreună cu voi sunt, bucurându-mă și văzând rânduiala voastră, și tăria credinței voastre întru Hristos.
6. Deci precum ați luat pre Hristos Iisus Domnul, întru dânsul să umblați.
7. Înradăcinați fiind și zidindu-vă întru dânsul, și întărindu-vă întru credință, precum v-ați învățat, prisosind întru ea cu mulțămintă.
8. Socotiți ca să nu vă fure pre voi cineva cu filosofia, și cu înșelăciunea deșartă, duple predania oamenilor, duple stihiiile lumii, și nu duple Hristos.
9. Căci întru dânsul locuiește toată plinirea Dumnezeirii trupește.
10. Și sunteți întru dânsul plini, care este capul a toată începătoria și stăpânia.
11. Întru care sunteți și tăiați împrejur, cu tăiere împrejur nefăcută de mână, întru dezbrăcarea trupului păcatelor cărnii, întru tăierea împrejur a lui Hristos.
12. Îngropați fiind împreună cu el prin botez, întru care v-ați și sculat împreună prin credința lucrării lui Dumnezeu, celui ce l-a sculat pre el din morți.
13. Și pre voi care erați morți întru păcate, și întru netăierea împrejur a trupului vostru, v-a înviat împreună cu dânsul, dăruindu-vă vouă toate greșalele.
14. Ștergând cu dogmele zapisul ce era asupra noastră, care era protivnic nouă, și pre acela l-a luat din mijloc, pironindu-l pre Cruce.

15. Dezbrăcând începătoriile și domniile i-a vădit de față, arătându-i biruiți pre dâșii întru dânsa.
16. Deci nimeni pre voi să nu vă judece pentru mâncare, sau băutură, sau pentru parte a sărbătorii, sau a lunii noi, sau a Sâmbetelor.
17. Care sunt umbră celor viitoare, iar trupul al lui Hristos.
18. Nimeni pre voi să nu vă amăgească voind prin smerenie și slujba Îngerilor, la cele ce nu le-au văzut cu mândrie umblând, în deșert umflându-se din mintea trupului său.
19. Și neținând Capul, dintru care tot trupul prin încheieturi și legături primind darea și întocmindu-se, crește creșterea lui Dumnezeu.
20. Deci de ați murit împreună cu Hristos despre stihiiile lumii, drept ce ca cum ați fi viețuind în lume primiți obiceiuri?
21. Nu te atinge, nici gusta, nici pipăi.
22. Care sunt toate spre stricăciune prin obișnuință, duple poruncile și învățăturile oamenilor.
23. Care sunt având cuvânt numai al înțelepciunii, întru slujba cea din voia sa și întru smerenie, și întru nepărtinirea trupului, nu în vreo cinste spre sațiul trupului.

Cap. 3

1. Deci dar de v-ați sculat împreună cu Hristos cele de sus căutați, unde este Hristos șezând de-a dreapta lui Dumnezeu.
2. Cele de sus gândiți, iar nu cele pământești.
3. Că ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos întru Dumnezeu.
4. Când se va arăta Hristos viața voastră, atunci și voi cu dânsul împreună vă veți arăta întru slavă.
5. Drept aceea omorâți mădularele voastre, cele de pre pământ, curvia, necurăția, patima, pofta cea rea, și lăcomia, care este slujire idolilor.
6. Pentru care vine mânia lui Dumnezeu preste fii neascultării.
7. Între care și voi oarecând ați umblat, când viețuiați întru acelea.
8. Iar acum lepădați-le și voi acelea toate, mânia, iuțimea, răutatea, hula, cuvântul de rușine din gura voastră.

9. Nu grăiți minciună unul către altul, dezbrăcându-vă de omul cel vechi dimpreună cu faptele lui.
10. Și îmbrăcându-vă întru cel nou, care se înnoiește spre cunoștință duple chipul celui ce l-a zidit pre el.
11. Unde nu este elin, și iudeu, tăiere împrejur și netăiere împrejur, barbar, scit, rob, slobod; ci toate și întru toți Hristos.
12. Deci îmbrăcați-vă ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți, și iubiți, întru milostivirile îndurărilor, întru bunătate, întru smerenie, întru blândețe, întru îndelunga răbdare.
13. Suferind unul pre altul, și iertând unul altuia de are cineva împotriva cuiva pâră; precum și Hristos a iertat vouă, așa și voi.
14. Iară preste toate acestea întru dragoste, care este legătura săvârșirii.
15. Și pacea lui Dumnezeu să se dăruiască întru inimile voastre, la care și chemați sunteți întru un trup, și mulțumitori vă faceți.
16. Cuvântul lui Hristos să locuiască întru voi bogat întru toată înțelepciunea, învățându-vă, și înțelepțindu-vă pre voi înșivă, cu psalmi, și cu laude, și cu cântări duhovnicești, întru dar cântând întru inimile voastre Domnului.
17. Și tot ori ce faceți, cu cuvântul sau cu lucrul, toate întru Numele Domnului Iisus, mulțămind lui Dumnezeu și Tatăl prin el.
18. Femeile, plecați-vă bărbaților voștri, precum se cuvine întru Domnul.
19. Bărbații, iubiți-vă femeile voastre, și nu vă amărâți asupra lor.
20. Feciorii, ascultați pre părinții voștri întru toate, că aceasta este bine plăcută întru Domnul.
21. Părinții, nu vă urgisiți pre fii voștri întru mânie, ca să nu se mârșească.
22. Slugile, ascultați pre stăpânii voștri cei duple trup întru toate, nu numai înaintea ochilor slujindu-le, ca cei ce vor să placă oamenilor, ci întru dreptatea inimii temându-vă de Dumnezeu.
23. Și tot ori ce faceți, din suflet să faceți ca Domnului, iar nu ca oamenilor.

24. Știind că de la Dumnezeu veți lua răsplătirea moștenirii, că Domnului Hristos slujiți.
25. Iar cel ce face nedreptate, va lua aceea ce a făcut cu nedreptate, și alegere de față nu este.

Cap. 4

1. Stăpânii, ce este cu dreptul, și ce este tocmeala slugilor să dați, știind că și voi aveți Domn în Ceruri.
2. La rugăciune așteptați, priveghind întru dânsa cu mulțămită.
3. Rugându-vă împreună și pentru noi, ca Dumnezeu să deschidă nouă ușa cuvântului, să grăim Taina lui Hristos, pentru care sunt și legat.
4. Ca să o arăt pre ea precum se cade mie a grăi.
5. Cu înțelepciune să umblați către cei de afară, vremea răscumpărând.
6. Cuvântul vostru totdeauna să fie cu har, dres cu sare; ca să știți cum se cade vouă a răspunde fieștecăruia.
7. Cele despre mine toate le va spune vouă Tihic, iubitul frate, și credinciosul slujitor, și dimpreună slugă întru Domnul.
8. Pre care l-am trimis la voi pentru însăși aceasta, ca să știe cele pentru voi, și să mângâie inimile voastre.
9. Împreună cu Onisim, credinciosul și iubitul frate, care este dintre voi, toate vor spune vouă cele de aici.
10. Închină-se vouă Aristarh cel împreună cu mine rob, și Marcu nepotul Varnavei, de care ați luat porunci, de va veni la voi, să-l primiți pre dânsul.
11. Și Isus ce se cheamă Iust, care sunt din tăierea împrejur, aceștia singuri sunt împreună cu mine lucrători, spre Împărăția lui Dumnezeu, care mi-au fost mie mângâiere.
12. Închină-se vouă Epafra care este dintre voi, sluga lui Hristos, care se nevoiește pururea pentru voi întru rugăciuni, ca să stați desăvârșit, și pliniți întru toată voia lui Dumnezeu.

13. Că mărturisesc de dânsul că are râvnă multă pentru voi, și pentru cei din Laodiceea și din Ierapoli.
14. Închină-se vouă Luca doctorul cel iubit, și Dimas.
15. Spuneți închinăciune fraților celor din Laodiceea, și lui Nimfan, și Bisericii celei din casa lui.
16. Și dacă se va citi Epistolia aceasta de către voi, faceți ca să se citească și în Biserica Laodicenilor, și cea din Laodiceea ca și voi să o citiți.
17. Și ziceți lui Arhip: Socotește slujba care ai luat întru Domnul, ca să o plinești.
18. Închinăciunea cu mâna mea a lui Pavel. Aduceți-vă aminte de legăturile mele. Darul cu voi, Amin.

+ Către Coloseni s-a scris de la Roma prin Tihic și Onisim.

Epistolia Sfântului Apostol Pavel cea întâi către Tesaloniceni

Cap. 1

1. Pavel, și Siluan, și Timotei, Bisericii Tesalonicenilor, întru Dumnezeu Tatăl, și Domnul Iisus Hristos: Dar vouă și pace, de la Dumnezeu Tatăl nostru și Domnul Iisus Hristos.
2. Mulțumim lui Dumnezeu pururea pentru voi toți, pomenire de voi făcând în rugăciunile noastre.
3. Neîncetat pomenind pre voi de lucrul credinței, și osteneala dragostei, și răbdarea nădăjduirii întru Domnul nostru Iisus Hristos, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru.
4. Știind iubiților frați de la Dumnezeu alegerea voastră.
5. Căci Evanghelia noastră nu s-a făcut la voi numai în cuvânt, ci și în putere, și întru Duhul Sfânt, și întru adevărire multă; precum știți în ce chip am fost între voi pentru voi.
6. Și voi următori nouă v-ați făcut și Domnului, primind cuvântul întru necaz mult, cu bucuria Duhului Sfânt.
7. Atâta cât v-ați făcut voi pildă tuturor celor ce cred în Macedonia, și Ahaia.
8. Că de la voi s-a vestit cuvântul Domnului, nu numai în Macedonia și Ahaia, ci și în tot locul credința voastră cea întru Domnul a ieșit, cât nu trebuie să mai grăim noi ceva.
9. Că aceia de noi spun, ce fel de intrare am avut la voi, și cum v-ați întors la Dumnezeu de la idoli, a sluji Dumnezeului celui viu și adevărat.
10. Și a aștepta pre Fiul lui din Ceruri, (pre care l-a înviat din morți) pre Iisus, care ne izbăvește pre noi de mânia cea viitoare.

Epistola Sfântului Apostol Pavel cea întâi către Tesaloniceni

Cap. 2

1. Că voi știți, fraților, intrarea noastră la voi, că nu a fost deșartă.
2. Ci întâi pătimind, și ocărăți fiind, precum știți, în Filipi, am îndrăznit întru Dumnezeuul nostru a grăi către voi Evanghelia lui Dumnezeu cu multă nevoință.
3. Că îndemnarea noastră nu este dintru înșelăciune, nici din necurăție, nici cu vicleșug.
4. Ci precum ne-am cercat (adeverit) de la Dumnezeu a fi credincioși a primi Evanghelia, așa grăim, nu ca cum am plăcea oamenilor, ci lui Dumnezeu, celui ce cearcă inimile noastre.
5. Că niciodată întru cuvânt de măgulire am fost la voi, precum știți, nici prin prilej de lăcomie, Dumnezeu este martor.
6. Nici căutând de la oameni slavă, nici de la voi, nici de la alții, putând întru greutate a fi ca Apostolii lui Hristos.
7. Ci am fost cu liniște în mijlocul vostru, precum doica își încălzește pre fii săi.
8. Așa ținându-ne (iubindu-vă) de voi bine voim a vă da vouă nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, ci încă și sufletele noastre; pentru căci ați fost nouă iubiți.
9. Că aduceți-vă aminte, fraților, de ostenelele noastre și de nevoințe; că ziua și noaptea lucrând, ca să nu îngreoiem pre cineva din voi, am propovăduit vouă Evanghelia lui Dumnezeu.
10. Voi sunteți martori și Dumnezeu, cum cu cuvioșie, și cu dreptate, și fără de prihană am fost vouă celor ce ați crezut.
11. Precum știți, că pre unul fieștecăre din voi, ca un părinte pre fiii săi, v-am rugat și v-am mângâiat.
12. Și am mărturisit ca să umblați voi cu vrednicie lui Dumnezeu, carele v-a chemat pre voi întru a sa Împărăție și Slavă.
13. Drept aceea și noi mulțumim lui Dumnezeu neîncetat, căci luând voi cuvântul auzirii de Dumnezeu de la noi, ați primit, nu cuvânt al oamenilor, ci (precum este adevărat) cuvântul lui Dumnezeu, carele se și lucrează întru voi cei ce credeți.
14. Că voi, fraților, următori v-ați făcut Bisericilor lui Dumnezeu celor ce sunt în Iudeea întru Hristos Iisus. Căci aceleași ați pățimit și voi de la cei de un neam cu voi, precum și aceia de la Iudei.

15. Care și pre Domnul Iisus au omorât, și pre Prorocii lor, și pre noi ne-au gonit, și lui Dumnezeu nu sunt plăcuți, și tuturor oamenilor stau împotrivă.
16. Care ne opresc pre noi să nu grăim neamurilor ca să se mântuiască, ca să-și plinească păcatele lor pururea; ci ■ sosit asupra lor mânia până în sfârșit.
17. Iar noi, fraților, rămânând sărmani de către voi, la vreme de un ceas, cu fața, nu cu inima, mai mult ne-am sârguit a vedea fața voastră cu mare dorință.
18. Pentru aceea am vrut să venim la voi, (eu adică Pavel), și odată, și de două ori, și ne-a făcut sminteală satana.
19. Căci care este nădejdea noastră, sau bucuria, sau cununa laudei? Au nu și voi înaintea Domnului nostru Iisus Hristos întru a lui venire?
20. Că voi sunteți slava noastră și bucuria.

Cap. 3

1. Drept aceea mai mult neputând răbda, bine am voit a rămânea în Atena singuri.
2. Și am trimis pre Timotei fratele nostru, și slujitorul lui Dumnezeu, și ajutorul nostru întru Evanghelia lui Hristos, ca să vă întărească pre voi, și să vă mângâie întru credința voastră.
3. Ca nici unul să nu se clătească întru scârbele acestea; că singuri știți că spre aceasta suntem puși.
4. Căci când am fost la voi, am zis vouă mai înainte, că vom să avem scârbe, precum au și fost, și știți.
5. Drept aceea, și eu nerăbdând mai mult, am trimis ca să cunosc credința voastră, ca nu cumva să vă fi ispitit pre voi cel ce ispitește, și să fie în zadar osteneala noastră.
6. Iar acum venind Timotei la noi de la voi, și binevestind nouă credința și dragostea voastră, și cum că aveți pomenire de noi pururea, dorind a ne vedea pre noi, precum și noi pre voi.
7. Pentru aceasta ne-am mângâiat, fraților, de voi, întru tot necazul și nevoia noastră, pentru credința voastră.

8. Că acum noi vii suntem, dacă stați voi întru Domnul.
9. Că ce mulțămită vom putea da lui Dumnezeu pentru voi, pentru toată bucuria cu care ne bucurăm pentru voi, înaintea Dumnezeului nostru?
10. Noaptea și ziua preste măsură rugându-ne ca să vedem fața voastră, și să plinim lipsele credinței voastre.
11. Iar însăși Dumnezeu și Tatăl nostru, și Domnul Iisus Hristos, să îndrepteze calea noastră către voi.
12. Și pre voi Domnul să vă înmulțească, și să vă prisosească cu dragostea unuia spre altul, și spre toți, precum și noi spre voi.
13. Ca să întărească inimile voastre fără prihană întru sfințenie înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, întru venirea Domnului nostru Iisus Hristos cu toți sfinții lui.

Cap. 4

1. De aceea, fraților, vă poftim pre voi și vă rugăm întru Domnul Iisus, precum ați luat de la noi, în ce chip se cuvine vouă a umbla și a plăcea lui Dumnezeu, ca să prisosiți mai mult.
2. Că știți ce porunci am dat vouă prin Domnul Iisus.
3. Căci aceasta este voia lui Dumnezeu, sfințirea voastră, a vă feri voi de toată curvia.
4. A ști fieștecare din voi a-și stăpâni vasul său întru sfințenie și cinste.
5. Nu întru patimă de poftă, ca și păgânii care nu cunosc pre Dumnezeu.
6. A nu trece și a se lăcomi în lucru asupra fratelui său, de vreme ce răsplătitor este Domnul pentru toate acestea, precum și mai înainte am zis vouă, și am mărturisit.
7. Că nu ne-a chemat pre noi Dumnezeu spre necurăție, ci spre sfințenie.
8. Drept aceea cel ce defăimează, nu om defăimează, ci pre Dumnezeu, care a dat Duhul său cel Sfânt întru noi.
9. Iar pentru iubirea de frați nu trebuie ■ scrie vouă, că singuri voi sunteți învățați de la Dumnezeu, ca să iubiți unul pre altul.
10. Pentru că și faceți aceea spre toți frații, care sunt în toată Macedonia; și vă rugăm pre voi fraților, să adăugați mai mult.

11. Și cu dragoste să vă nevoiți ca să fiți cu liniște, și să faceți ale voastre, și să lucrați cu mâinile voastre, precum am poruncit vouă.
12. Ca să umblați cu bun chip către cei de afară, și de nimic să nu aveți trebuință.
13. Iar nu voi să nu știți voi, fraților, pentru cei ce au adormit, ca să nu vă întristați, ca și ceilalți care nu au nădejde.
14. Pentru că de credem că Iisus a murit, și a înviat, așa și Dumnezeu pre cei adormiți întru Iisus, aduce-i-va împreună cu el.
15. Că aceasta grăim vouă cu cuvântul Domnului, că noi cei vii, care vom fi rămași întru venirea Domnului, nu vom întrece pre cei adormiți.
16. Că însuși Domnul întru poruncă, cu glasul Arhanghelului, și întru trâmbița lui Dumnezeu se va pogori din Cer, și cei morți întru Hristos vor învia întâi.
17. După aceea, noi cei vii care vom fi rămași, împreună cu dâșii ne vom răpi în Nori, întru întâmpinarea Domnului în văzduh; și așa pururea cu Domnul vom fi.
18. Drept aceea mângâiați-vă unii pre alții în cuvintele acestea.

Cap. 5

1. Iar de ani și de vremi, fraților, nu aveți trebuință să scriem vouă.
2. Că înșivă adevărat știți, că ziua Domnului ca un fur noaptea, așa va veni.
3. Căci când vor zice pace și liniște, atunci fără de veste va veni preste dâșii pieirea, ca și durerea celeia ce are în pânțe, și nu vor scăpa.
4. Iar voi, fraților, nu sunteți întru întunec, ca să vă apuce ziua aceea ca un fur.
5. Că toți voi fii ai luminii sunteți, și fii ai zilei; nu sunteți ai nopții, nici ai întunericului.
6. Drept aceea, să nu dormim ca și ceilalți, ci să priveghem, și să fim treji.
7. Că cei ce dorm, noaptea dorm; și cei ce se îmbată, noaptea se îmbată.
8. Iar noi ai zilei fiind, să ne trezim, îmbrăcându-ne în zaua

- credinței și ■ dragostei, și în coiful nădejdi de mântuire.
9. Că nu ne-a pus pre noi Dumnezeu spre mânie, ci spre dobândirea mântuirii, prin Domnul nostru Iisus Hristos.
10. Care a murit pentru noi; ca ori de vom priveghea, ori de vom dormi, împreună cu el să viețuim.
11. Pentru aceea mângâiați unul pre altul, și zidiți unul pre altul, precum și faceți.
12. Și vă rugăm pre voi, fraților, să cunoașteți pre cei ce se ostenesc întru voi, și pre mai marii voștri întru Domnul, și pre cei ce vă învață pre voi.
13. Și să-i aveți pre dâșii de prisosit întru dragoste, pentru lucrul lor: Pace să aveți întru voi.
14. Și vă rugăm pre voi, fraților, sfătuiți pre cei fără de rânduială, mângâiați pre cei puțini la suflet, sprijiniți pre cei neputincioși, fiți îndelung răbdători spre toți.
15. Socotiți să nu răsplătească cineva cuiva rău pentru rău; ci pururea cele bune să urmați, și spre voi unul spre altul și spre toți.
16. Pururea vă bucurați.
17. Neîncetat vă rugați.
18. Întru toate mulțumiți; căci aceasta este voia lui Dumnezeu întru Hristos Iisus spre voi.
19. Duhul să nu-l stingeți.
20. Prorociile să nu le defăimați.
21. Toate să le ispitiți; ce este bun să țineți.
22. De tot felul de lucru rău să vă feriți.
23. Iar însuși Dumnezeul păcii să vă sfințească pre voi întru toate desăvârșit; și întru tot întreg duhul vostru, și sufletul, și trupul fără de prihană întru venirea Domnului nostru Iisus Hristos să se păzească.
24. Credincios este cel ce v-a chemat pre voi, care va și face.
25. Fraților, rugați-vă pentru noi.
26. Spuneți închinăciune fraților tuturor cu sărutare sfântă.
27. Juru-vă pre voi întru Domnul, ca să se citească Epistolia aceasta tuturor sfinților frați.
28. Darul Domnului nostru Iisus Hristos cu voi. Amin.

+ Cea întâi către Tesaloniceni s-a scris de la Atena.

Epistolia Sfântului Apostol Pavel ■■ a doua către Tesaloniceni

Cap. 1

1. Pavel, și Siluan, și Timotei, Bisericii Tesalonicenilor, întru Dumnezeu Tatăl nostru, și Domnul Iisus Hristos.
2. Dar vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru, și Domnul Iisus Hristos.
3. A mulțumi datori suntem lui Dumnezeu pururea pentru voi, fraților, precum se cuvine, căci mult crește credința voastră, și se înmulțește dragostea a unuia fieștecăruia dintru voi spre altul.
4. Atât cât și noi singuri întru voi ne lăudăm în Bisericile lui Dumnezeu, pentru răbdarea voastră, și credința întru toate gonirile voastre, și necazurile care suferiți.
5. Spre arătarea dreptei judecăți a lui Dumnezeu, ca să vă învredniciți voi Împărăției lui Dumnezeu pentru care și pătimiți.
6. De vreme ce cu dreptate este la Dumnezeu a răsplăti necaz, celor ce vă necăjesc pre voi.
7. Și vouă celor necăjiți, odihnă, cu noi, întru arătarea Domnului Iisus din Cer cu Îngerii puterii sale.
8. Cu văpaie de foc dând izbândă celor ce nu cunosc pre Dumnezeu, și celor ce nu ascultă Evanghelia Domnului nostru Iisus Hristos.
9. Care vor lua muncă pieirea cea veșnică de la fața Domnului, și de la slava puterii lui.
10. Când va veni să se proslăvească întru sfinții săi, și să se facă minunat întru toți credincioșii (că s-a crezut mărturia noastră întru voi) în ziua aceea.
11. Pentru care ne și rugăm pururea pentru voi, ca să vă învrednicească pre voi Dumnezeul nostru chemării, și să plinească toată bună voința bunătății, și lucrul credinței întru putere.

Epistola Sfântului Apostol Pavel cea ■ doua către Tesaloniceni

12. Ca să se proslăvească Numele Domnului nostru Iisus Hristos întru voi, și voi întru el, după Darul Dumnezeului nostru, și Domnului Iisus Hristos.

Cap. 2

1. Și vă rugăm pre voi, fraților, pentru venirea Domnului nostru Iisus Hristos, și ■ noastră adunare la dânsul.
2. Ca nu degrab să vă clătiți voi din minte, nici să vă spăimântați, nici prin duh, nici prin cuvânt, nici prin Epistolie, ca cum ar fi trimisă de la noi, cum că ar fi sosit ziua lui Hristos.
3. Să nu vă amăgească cineva pre voi nici într-un chip; că de nu va veni mai întâi depărtarea, și se va arăta omul păcatului, fiul pieirii.
4. Protivnicul, și care se va înălța mai presus de tot cel ce se zice Dumnezeu sau închinăciune; așa cât să șază el în Biserica lui Dumnezeu ca un Dumnezeu, arătându-se pre sine cum că ar fi el Dumnezeu.
5. Au nu vă aduceți aminte că încă fiind eu la voi acestea am zis vouă?
6. Și acum ce îl oprește știți, ca să se arate el la vremea sa.
7. (Că iată taina fărădelegii se lucrează), numai cel ce oprește acum, până se va lua din mijloc.
8. Și atunci se va arăta acel fără de lege, pre carele Domnul îl va omori cu Duhul Gurii sale, și îl va pierde cu arătarea venirii sale.
9. A căruia venire este după lucrarea satanei întru toată puterea, și semne, și minuni ale minciunii.
10. Și întru toată amăgirea nedreptății întru cei pieritori; pentru că dragostea adevărului nu au primit ei ca să se mântuiască.
11. Și pentru aceea va trimite lor Dumnezeu lucrarea înșelăciunii, ca să creadă ei minciunii.
12. Ca să se judece toți care nu au crezut adevărului, ci au binevoit întru nedreptate.
13. Iar noi datori suntem pururea a mulțami lui Dumnezeu pentru voi fraților iubiți de Domnul; căci v-a ales pre voi Dumnezeu din început spre mântuire, întru sfințirea Duhului, și întru credința adevărului.

14. La care v-a chemat pre voi prin Evanghelia noastră, spre câștigarea Slavei Domnului nostru Iisus Hristos.
15. Drept aceea, fraților, stați și țineți predaniile care v-ați învățat, ori prin cuvânt, ori prin Epistolia noastră.
16. Iar însuși Domnul nostru Iisus Hristos, și Dumnezeu și Tatăl nostru, care ne-a iubit pre noi, și ne-a dat mângâiere veșnică, și nădejde bună prin Dar.
17. Să mângâie inimile voastre, și să vă întărească pre voi întru tot cuvântul și lucrul bun.

Cap. 3

1. De aceea rugați-vă, fraților, pentru noi, ca cuvântul Domnului să curgă și să se slăvească, ca și întru voi.
2. Și ca să ne izbăvim de oamenii cei răi și vicleni, că nu este a tuturor Credința.
3. Iar Credincios este Domnul, care va întări pre voi, și vă va păzi de cel viclean.
4. Iar avem nădejde întru Domnul de voi, că cele ce poruncim vouă, și faceți și le veți face.
5. Iar Domnul să îndrepteze inimile voastre spre dragostea lui Dumnezeu, și răbdarea lui Hristos.
6. Și poruncim vouă, fraților, întru Numele Domnului nostru Iisus Hristos, să vă feriți voi de tot fratele ce umblă fără de rânduială, și nu după predania care a luat de la noi.
7. Căci înșivă știți cum se cade vouă să urmați nouă; că noi nu am umblat fără de rânduială între voi.
8. Nici în dar pâine am mâncat de la cineva, ci întru osteneală și nevointă, noaptea și ziua lucrând ca să nu îngreunăm pre cineva din voi.
9. Nu că doar nu avem putere, ci ca pre noi chip să ne dăm vouă ca să ne urmați nouă.
10. Că și când eram la voi, aceasta porunceam vouă, că dacă nu voiește cineva să lucreze, nici să mănânce.
11. Că auzim că oarecare umblă la voi fără de rânduială, nimic lucrând, ci iscodind.

12. Și unora ca acestora poruncim, și îi rugăm întru Domnul nostru Iisus Hristos, ca cu liniște lucrând, să-și mănânce pâinea sa.
13. Iar voi, fraților, nu slăbiți a face bine.
14. Iar de nu ascultă cineva de cuvântul nostru, pre acela prin epistolie să-l însemnați, și să nu vă însoțiți cu el ca să se rușineze.
15. Și să nu-l socotiți ca pre un vrăjmaș, ci să-l învățați ca pre un frate.
16. Și însuși Domnul păcii să vă dea vouă pace pururea în tot chipul; Domnul fie cu toți cu voi.
17. Închinăciunea cu mâna mea a lui Pavel; care este semn în toată epistolia, așa scriu.
18. Darul Domnului nostru Iisus Hristos cu voi toți. Amin.

+ Cea a doua către Tesaloniceni s-a scris de la Atena.

Epistolia Sfântului Apostol Pavel cea întâi către Timotei

Cap. 1

1. Pavel Apostol al lui Iisus Hristos, dupre porunca lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru, și a Domnului Iisus Hristos Nădejdiei noastre.
2. Lui Timotei adevăratului fiu întru credință: Dar, milă, pace, de la Dumnezeu Tatăl nostru, și Hristos Iisus Domnul nostru.
3. Precum te-am rugat ca să rămâi în Efes, când mergeam în Macedonia, ca să poruncești unora să nu învețe întru alt chip.
4. Nici să ia aminte la basme și la numere de neamuri fără de sfârșit, care fac întrebări mai vârtos decât iconomia lui Dumnezeu cea întru credință.
5. Iar sfârșitul poruncii este dragostea din inimă curată, și din știință bună, și din credință nefățarnică.
6. De la care unii rătăcind s-au întors la cuvinte deșarte.
7. Vrând a fi învățatori de lege, neînțelegând nici cele ce grăiesc, nici pentru cele ce se întăresc.
8. Ci știm că legea este bună, de o ține cineva dupre lege.
9. Știind aceasta, că dreptului lege nu este pusă, ci celor fără de lege, și nesupuși, necredincioșilor, și păcătoșilor, nedreptilor, și spurcaților, ucigătorilor de tată, și ucigătorilor de mamă, ucigătorilor de oameni.
10. Curvarilor, sodomienilor, tâlharilor, mincinoșilor, celor ce se jură strâmb; și orice alt ce se împotrivește învățaturii celei sănătoase.
11. Dupre Evanghelia Slavei a Fericitului Dumnezeu, care mi s-a încredințat mie.
12. Și mulțămesc celui ce m-a întărit pre mine lui Hristos Iisus Domnului nostru, căci credincios m-a socotit, punându-mă întru slujbă.

Epistola Sfântului Apostol Pavel cea întâi către Timotei

13. Pre mine cel ce eram mai înainte hulitor, și gonitor, și ocărător; ci am fost miluit; că neștiind am făcut întru necredință.
14. Și prea s-a înmulțit Darul Domnului nostru cu credința și dragostea cea întru Hristos Iisus.
15. Credincios este cuvântul, și de toată primirea vrednic, că Hristos Iisus a venit în lume să mântuiască pre cei păcătoși, dintru care cel dintâi sunt eu.
16. Ci pentru aceasta am fost miluit, ca întru mine întâi să arate Iisus Hristos toată îndelunga răbdare, spre pildă celor ce vor să creadă întru dânsul spre viața cea veșnică.
17. Iar Împăratului Veacurilor celui nestricăcios, celui nevăzut, Unuia prea Înțeleptului Dumnezeu, cinste și slavă în vecii vecilor, Amin.
18. Această poruncă îți încredințez ție fiule Timotei dupre prorociile care s-au făcut mai înainte spre tine, ca să te oștești într-însele bună oștire.
19. Având credință și bună știință, care unii lepădându-o, din credință au căzut.
20. Dintru care este Imeneu, și Alexandru, pre care i-am dat satanei ca să se pedepsească să nu hulească.

Cap. 2

1. Deci rogu-te mai înainte de toate să faceți rugăciuni, cereri, făgăduințe (rugi), mulțămite pentru toți oamenii.
2. Pentru împărați și pentru toți care sunt întru dregătorii, ca să petrecem viață lină și cu odihnă întru toată buna credință și curăția.
3. Că acesta este lucru bun și primit înaintea lui Dumnezeu Mântuitorului nostru.
4. Care voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vie.
5. Că Unul este Dumnezeu, Unul și Mijlocitor între Dumnezeu și între oameni, Omul Iisus Hristos.
6. Cel ce s-a dat pre sine singur preț de răscumpărare pentru toți, mărturisirea în vremurile sale.

7. Întru care sunt pus eu propovăduitor și Apostol, (adevăru' zic întru Hristos, nu mint) învățător neamurilor întru credință și întru adevăr.
8. Voiesc dar ca să se roage bărbații în tot locul, ridicându-și mâinile curate, fără de mânie și fără de îndoire.
9. Așijderea și femeile întru podoabă de cinste, cu sfială și cu întreagă înțelepciune să se împodobească pre sine; nu cu împletiturile părului, sau cu aur, sau cu mărgăritari, sau cu haine scumpe.
10. Ci (precum se cuvine femeilor celor ce se făgăduiesc temere de Dumnezeu), prin fapte bune.
11. Femeia întru liniște să se învețe cu toată ascultarea.
12. Iar femeii să învețe nu dau voie, nici a-și stăpâni bărbatul, ci să fie întru liniște.
13. Că Adam întâi s-a zidit, apoi Eva.
14. Și Adam nu s-a amăgit, iar femeia amăgindu-se a fost întru călcarea poruncii.
15. Dar se va mântui prin nașterea de fii, de vor petrece întru credință și întru dragoste și întru sfințire, cu întreagă înțelepciune.

Cap. 3

1. Credincios este cuvântul, de pofteste cineva Episcopie, bun lucru pofteste.
2. Însă se cade Episcopului să fie fără de prihană, al unei femei bărbat, treaz, întreg la minte, cucernic, iubitor de străini, învățător, nebețiv.
3. Negrabnic a bate, neagonisitor de dobândă urâtă, ci blând, nesfadnic, neiubitor de argint.
4. Casa sa bine chivernisindu-și; feciori având ascultători, cu toată cucernicia.
5. Iar de nu știe cineva a-și chivernisi casa sa, cum de Biserica lui Dumnezeu va purta grijă?
6. Nu de curând fiind sădit (botezat); ca nu umflându-se în osânda diavolului să cadă.

7. Și se cade lui și mărturie bună să aibă de la cei din afară, ca nu în ocară să cadă, și în cursa diavolului.
8. Diaconii așijderea cucernici să fie, nu îndoși la cuvânt, nebăutori de vin mult, neagonisitori de dobândă urâtă.
9. Ci având taina credinței întru știință curată.
10. Și aceștia să se ispitească întâi, după aceea să se diaconească fără de prihană fiind.
11. Femeile așijderea cucernice, neclevetitoare, nelimbute, treze, credincioase întru toate.
12. Diaconii să fie ai unei femei bărbat, feciorii bine chivernisindu-și, și casele lor.
13. Că cei ce slujesc bine, treaptă bună loruși își dobândesc, și multă îndrăznire întru credința cea întru Hristos Iisus.
14. Acestea scriu ție, având nădejde că voi veni la tine fără zăbavă.
15. Iar de voi zăbovi, ca să știi cum trebuiește în casa lui Dumnezeu a petrece, care este Biserica Dumnezeului celui Viu, stâlp și întărire a adevărului.
16. Și cu adevărat mare este taina bunei credințe (creștinătății), Dumnezeu s-a arătat în trup, s-a îndreptat în Duhul, s-a văzut de Îngeri, s-a propovăduit întru neamuri, s-a crezut în lume, s-a înălțat întru slavă.

Cap. 4

1. Iar Duhul arătat grăiește că în vremile de apoi se vor depărta unii de la credință, luând aminte la duhurile cele înșelătoare și la învățăturile cele drăcești.
2. Ale celor ce întru fățarie grăiesc minciuni, fiind arși la a lor știință.
3. Oprind a se însura, a se feri de bucatele care Dumnezeu le-a făcut spre împărtășire cu mulțumire, celor credincioși, și care au cunoscut adevărul.
4. De vreme ce toată făptura lui Dumnezeu este bună, și nimic nu este de lepădat, care se ia cu mulțumire.
5. Că se sfințește prin cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune.

6. Acestea toate de le vei spune fraților, bună slugă vei fi lui Iisus Hristos, hrănindu-te cu cuvintele credinței, și ale bunei învățături, căreia ai urmat.
7. Iar de basmele cele spurcate și băbești te ferește, și te obișnuiește (te nevoiește) pre tine spre buna credință.
8. Că obișnuința (nevoința) cea trupească, spre puțin este folositoare, iar buna credință spre toate este folositoare, având făgăduință a vieții celei de acum, și a celei viitoare.
9. Credincios este cuvântul, și de toată primirea vrednic.
10. Că spre aceasta ne și ostenim, și suntem ocărăți, căci am nădăjduit întru Dumnezeu cel viu, care este Mântuitor tuturor oamenilor, și mai vârtos celor credincioși.
11. Poruncește acestea și învață.
12. Nimeni tinerețele tale să nu le defaime; ci te fă pildă credincioșilor, cu cuvântul, cu petrecerea, cu dragostea, cu duhul, cu credința, cu curăția.
13. Până ce voi veni, păzește (ia aminte la) citirea și mângâierea, și învățătura.
14. Nu fii nebăgător de seamă de darul ce este întru tine, carele ți s-a dat prin prorocie cu punerea mâinilor preoției.
15. De acestea să gândești, întru acestea fii, ca procopseala ta să fie arătată întru toate.
16. Păzește-te pre (ia aminte de) tine și învățătura, și rămâi întru acestea; că acesta făcând și pre tine te vei mântui, și pre cei ce te vor asculta.

Cap. 5

1. Pre cel bătrân să nu îl înfrunzezi, ci îl îndeamnă ca pre un părinte; pre cei mai tineri, ca pre niște frați.
2. Pre cele bătrâne, ca pre niște maice; pre cele tinere ca pre niște surori, întru toată curăția.
3. Pre văduve le cinstește, pre cele ce sunt cu adevărat văduve.
4. Iar dacă vreo văduvă are feciori sau nepoți, să se învețe întâi a-și chivernisi casa sa întru buna credință, și să dea răsplătiri părinților; că aceasta este bună și primită înaintea lui Dumnezeu.

5. Iar cea cu adevărat văduvă și singură, nădăjduiește întru Dumnezeu, și se zăbovește întru rugăciuni și cereri noaptea și ziua.
6. Iar ceea ce petrece întru desfătare, de vie este moartă.
7. Și acestea poruncește ca fără de prihană să fie.
8. Iar dacă cineva nu poartă grijă de ai săi, și mai vârtos de ai casei sale, de credință s-a lepădat. Și este decât cel necredincios mai rău.
9. Văduva să se aleagă nu mai puțin de șaizeci de ani, care a fost unui bărbat femeie.
10. Întru fapte bune fiind mărturisită, de a crescut feciori, de a primit străini, de a spălat picioarele sfinților, de a ajutat celor necăjiți, de a urmat la tot lucrul bun.
11. Iar de văduvele cele tinere te ferește; căci când se înfierbântează împotriva lui Hristos, vor să se mărite.
12. Având osândă, căci credința cea dintâi au lepădat.
13. Împreună încă și fără de lucru a fi se învață, umblând din casă în casă, și nu numai fără de lucru, ci și limbute, și iscoditoare, grăind cele ce nu se cade.
14. Drept aceea voiesc ca cele tinere să se mărite, fii să nască, case să chivernisească, ca să nu dea nici o pricină protivnicului spre ocară.
15. Că iată unele s-au întors în urma satanei.
16. Iar de are vreun credincios sau credincioasă, văduve, să le ajute lor, și să nu se îngreioieze Biserica, ca celor ce sunt cu adevărat văduve să le ajute.
17. Preoții cei ce își țin bine dregătoria, de îndoită cinste să se învrednicească; mai ales cei ce se ostenesc în cuvânt și întru învățatură.
18. Că zice Scriptura: Boului ce treieră să nu îi legi gura; și, vrednic este lucrătorul de plata sa.
19. Împotriva Preotului (celui bătrân) pără nu primi, fără numai prin două sau trei mărturii.
20. Pre cei ce greșesc înaintea tuturor muștră-i, ca și ceilalți frică să aibă.
21. Mărturisesc înaintea lui Dumnezeu și a Domnului Iisus Hristos, și a Îngerilor lui celor aleși, ca să păzești acestea fără de căutare în față, nimic făcând dupre rugămintele (plecare).
22. Măinile degrab să nu îți pui pre nimeni, nici te face părtaș în păcate străine; pre tine curat te păzește.

23. De acum nu mai bea apă, ci puțin vin primește pentru stomacul tău, și pentru cele dese slăbiciunile tale.
24. Ale unora oameni păcatele sunt arătate mergând mai înainte la judecată; iar ale unora și în urmă vin.
25. Așijderea și faptele cele bune arătate sunt, și cele ce sunt într-un alt chip a se ascunde nu pot.

Cap. 6

1. Câți sunt sub jug robi, pre stăpânii săi de toată cinstea vrednici să-i socotească, ca să nu se hulească Numele lui Dumnezeu și învățătura.
2. Iar care au stăpâni credincioși, să nu îi defaima căci frați sunt; ci mai vârtos să le slujească, căci credincioși sunt și iubiți, cei ce facerea de bine primesc. Acestea învață și îndeamnă.
3. Iar de învață cineva într-un alt chip, și nu se apropie de cuvintele cele sănătoase ale Domnului nostru Iisus Hristos, și de învățătura cea după buna credință,
4. Acela s-a trufit neștiind nimic, ci bolnăvindu-se într-o întrebări, și în cuvinte de prigonire, dintru care se face pizma, pricirea, hulele,
5. Prepusurile cele viclene, zăbavele cele deșarte ale oamenilor celor stricați la minte, și lipsiți de adevăr, care socotesc a fi câștig buna credință (Creștinătatea). Depărtează-te de la unii ca aceia.
6. Însă câștig mare este buna credință cu îndestulare.
7. Că nimic nu am adus în lume, arătat este că nici a scoate ceva nu putem.
8. Ci având hrană și îmbrăcăminte, cu acestea îndestulați vom fi.
9. Iar cei ce vor să se îmbogățescă, cad în ispite și în curse, și în pofta multe fără de socoteală și vătămătoare, care cufundă pre oameni în pierire și în pierzare.
10. Că rădăcina tuturor răutăților este iubirea de argint, care unii poftindu-o au rătăcit din credință, și s-au pătruns cu dureri multe.
11. Iar tu o omul lui Dumnezeu fugi de acestea, și urmează dreptatea, buna credință, credința, dragostea, răbdarea, blândețele.

12. Luptă-te lupta cea bună a credinței, apucă-te de viața cea veșnică, la care și chemat ești, și ai mărturisit mărturisirea cea bună înainte ■ multe mărturii.
13. Poruncescu-ți înaintea lui Dumnezeu care înviază toate, și înaintea lui Hristos Iisus, care a mărturisit înaintea lui Pilat din Pont cea bună mărturisire,
14. Să păzești tu porunca nespurcată, și nevinovată, până la arătarea Domnului nostru Iisus Hristos.
15. Pre care în vremile sale o va arăta cel Fericit și singur Puternic, Împăratul împăraților, și Domnul domnilor.
16. Care singur are nemurire, și locuiește într-o lumină neapropiată; pre care nu l-a văzut nimeni din oameni, nici a-l vedea poate, căruia cinstea și stăpânirea veșnică, Amin.
17. Celor bogați în veacul de acum poruncește, ca să nu se înalțe cu gândul, nici să nădăjduiască spre averea cea nestătătoare, ci într-o Dumnezeu cel viu, care dă nouă toate bogat spre desfătare.
18. Să facă lucruri bune, să se îmbogățescă într-o fapte bune, să fie lesne dători, împărțășitori.
19. Agonisindu-și loruși temelie bună în veacul cel viitor, ca să ia viața cea veșnică.
20. O Timotee, lucrul cel încredințat ție păzește-l, depărtându-te de glasurile deșarte cele spurcate, și de vorbele cele potrivnice ale științei celei ce minte numele.
21. Cu care unii laudându-se, într-o credință au rătăcit. Darul cu tine. Amin.

+ Cea întâi către Timotei s-a scris de la Laodicea, care este Mitropolie a Frigiei Pacatiane.

Epistolia Sfântului Apostol Pavel cea a doua către Timotei

Cap. 1

1. Pavel Apostol al lui Iisus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, duple făgăduința vieții care este întru Hristos Iisus.
2. Lui Timotei iubitului fiu, dar, milă, pace de la Dumnezeu Tatăl, și Hristos Iisus Domnul nostru.
3. Mulțămesc lui Dumnezeu, căruia slujesc de la strămoși, întru curată știință, că neîncetată am de tine pomenire întru rugăciunile mele noaptea și ziua, dorind ca să te văd.
4. Aducându-mi aminte de lacrimile tale, ca să mă umplu de bucurie.
5. Pomenire luând de credința cea nefățarnică care este întru tine; care s-a sălășluit mai întâi în moașa ta Loida, și întru maica ta Evniki; și încredințat sunt că și întru tine.
6. Pentru care pricină îți aduc aminte ție, ca să aprinzi darul lui Dumnezeu, care este întru tine prin punerea mâinilor mele.
7. Că nu ne-a dat nouă Dumnezeu duhul temerii, ci al puterii și al dragostei și al întregii înțelepciuni.
8. Deci nu te rușina de mărturisirea Domnului nostru Iisus Hristos, nici de mine legatul lui; ci pătimește împreună cu Evanghelia duple puterea lui Dumnezeu.
9. Carele ne-a mântuit pre noi, și ne-a chemat cu chemare sfântă, nu duple faptele noastre, ci duple a sa mai înainte hotărâre și darul carele s-a dat nouă întru Hristos Iisus mai înainte de anii vecilor.
10. Și acum s-a arătat prin arătarea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care moartea a stricat, și a adus la lumină viața și nestricăciunea prin Evanghelie.
11. La care sunt pus eu propovăduitor, și Apostol, și învățător neamurilor.

Epistola Sfântului Apostol Pavel cea a doua către Timotei

12. Pentru care pricină și acestea pătimesc; ci nu mă rușinez; căci știu cui am crezut, și încredințat sunt, că puternic este a păzi lucrul cel încredințat mie la ziua aceea.
13. Chipul cuvintelor celor sănătoase să aibi, care ai auzit de la mine întru credință, și întru dragostea care este întru Hristos Iisus.
14. Lucrul bun cel încredințat ție să-l păzești prin Duhul cel Sfânt care locuiește întru noi.
15. Știi aceasta, că s-au întors de la mine toți cei din Asia, dintru care este Figel, și Ermogen.
16. Dea Domnul milă casei lui Onisifor, că de multe ori m-a odihnit, și de lanțul meu nu s-a rușinat.
17. Ci încă venind în Roma mai cu osârdie m-a căutat și m-a aflat.
18. Dea lui Domnul să afle milă de la Domnul în ziua aceea; și câte în Efes mi-a slujit mie, tu mai bine știi.

Cap. 2

1. Deci tu, fiul meu, întărește-te în darul cel întru Hristos Iisus.
2. Și cele ce ai auzit de la mine prin multe mărturii, acestea le încredințează la oameni credincioși, care îndestulați vor fi a învăța și pre alții.
3. Tu dar pătimește ca un bun viteaz al lui Iisus Hristos.
4. Nimeni ostaș fiind se amestecă cu lucruri lumești, ca voievodului (celui ce strânge oaste) să fie plăcut.
5. Și de și se va lupta cineva, nu se încununează, de nu se va lupta duple lege.
6. Plugarului ce se ostenește se cade întâi el din roade să mănânce.
7. Înțelege cele ce îți grăiesc; dea ție Domnul înțelepciune întru toate.
8. Adu-ți aminte de Domnul Iisus Hristos, care s-a sculat din morți, din sămânța lui David, duple Evanghelia mea.
9. Întru care pătimesc până la legături ca un făcător de rele; ci cuvântul lui Dumnezeu nu se leagă.
10. Pentru aceasta toate le rabd pentru cei aleși, ca și aceia să dobândească mântuirea, care este întru Hristos Iisus, cu slavă veșnică.
11. Credincios este cuvântul: Că de am murit împreună cu Hristos, împreună cu dânsul vom și via.

12. De răbdăm, împreună vom și împărăți; de ne vom lepăda de El, și El se va lepăda de noi.
13. De nu credem, El Credincios rămâne, a se tăgădui El pre sine nu poate.
14. Acestea să-i îndemni, mărturisindu-le înaintea lui Dumnezeu să nu se pricească în cuvinte spre nici un folos, fără numai spre surparea celor ce aud.
15. Nevoiește-te să te arăți pre tine însuși lămurit înaintea lui Dumnezeu, lucrător nerușinat, drept îndreptând cuvântul adevărului.
16. Iar de cuvintele deșarte cele spurcate te ferește, că spre mai multă păgânătate vor spori.
17. Și cuvântul lor ca cangrena pășune va afla, dintru care este Imeneu și Filit.
18. Care de la adevăr au rătăcit, zicând că învierea acum s-a făcut, și răstoarnă credința oarecărora.
19. Însă temelia cea tare a lui Dumnezeu stă, având pecetea aceasta: Cunoscut-a Domnul pre cei ce sunt ai lui, și, să se depărteze de la nedreptate tot cel ce numește Numele Domnului.
20. Și în casa mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de lut; și unele sunt spre cinste, iar altele spre necinste.
21. Deci de se va curăți cineva pre sine dintru acestea, va fi vas de cinste sfințit, și de bună treabă Stăpânului, spre tot lucrul bun gătit.
22. Iar de poftele tinerețelor fugi, și urmează Dreptatea, Credința, Dragostea, Pacea, cu toți cei ce cheamă pre Domnul din inimă curată.
23. Iar de întrebările cele nebune și neînțelepte te ferește, știind că nasc vrăjbi.
24. Și slugii Domnului nu i se cade să se sfădească, ci blând să fie către toți, învățător, suferitor.
25. Cu blândețe certând pre cei ce stau împotrivă. Poate cândva le va da lor Dumnezeu pocăință spre cunoștința adevărului.
26. Și vor scăpa din cursa diavolului, prinși fiind ei de dânsul spre a lui voie.

Cap. 3

1. Și aceasta să știi, că în zilele cele de apoi vor veni vremi cumplite.
2. Că vor fi oamenii iubitori de sine, iubitori de argint, măreți, trufași, hulitori, de părinți neascultători, nemulțumitori, necurați.
3. Fără de dragoste, neprimitori de pace, clevetitori, neînfrânați, nedumestnici, neiubitori de bine.
4. Vanzători, obraznici, îngâmfați, iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu.
5. Având chipul bune credințe (creștinătății), iar puterea ei tăgăduind; și de aceștia te ferește.
6. Că dintru aceștia sunt cei ce se vâra prin case, și robesc pre femeiuștile cele îngreunate de păcate, cele ce se poartă cu multe feluri de pofte.
7. Care pururea se învață, și niciodată la cunoștința adevărului a veni nu pot.
8. În ce chip și Ianis și Iambris s-au împotrivit lui Moise, așa și aceștia stau împotriva adevărului, oameni stricați fiind la minte, nelămuriți în credință.
9. Ci nu vor spori mai mult, că nebunia lor arătată va fi tuturor, precum și a aceloră s-a făcut.
10. Iar tu ai urmat învățaturii mele, petrecerii, voii, credinței, îndelungii răbdări, dragostei, îngăduinței.
11. Gonirilor, pătimirilor; care mi s-au făcut mie în Antiohia, în Iconia, în Listra, ce fel de goane am răbdat, și din toate m-a izbăvit Domnul.
12. Și toți care voiesc cu bună credință a viețui întru Hristos Iisus, goniți vor fi.
13. Iar oamenii cei vicleni și fermecători, vor procopsi spre mai rău, care înșală și singuri se înșală.
14. Iar tu petreci întru cele ce te-ai învățat și încredințat, știind de la cine te-ai învățat.
15. Și căci din pruncie Sfintele Scripturi știi, care pot să te înțeleptească spre mântuire, prin credința cea întru Hristos Iisus.

16. Toată Scriptura este de Dumnezeu însuflată, și de folos spre învățătură, spre mustrare, spre îndreptare, spre înțeleptirea cea spre dreptate.
17. Ca să fie deplin omul lui Dumnezeu, spre tot lucrul bun desăvârșit.

Cap. 4

1. Mărturisesc eu drept aceea înaintea lui Dumnezeu, și Domnului Iisus Hristos, care va să judece vii și morții, întru arătarea sa și Împărăția sa.
2. Propovăduiește cuvântul, stai asupra cu vreme și fără de vreme; muștră, ceartă, îndeamnă cu toată îndelunga răbdare și cu învățătura.
3. Că va fi vreme când învățătura cea sănătoasă nu o vor primi, ci duple poftelor lor își vor alege (grămădi) loruși învățători, scărpinându-se la urechi.
4. Și de la adevăr auzul își vor întoarce, iar la basme se vor pleca.
5. Iar tu priveghează întru toate, pătimește rău, fă lucrul Evanghelistului, slujba ta fă-o deplin.
6. Că eu iată mă jertfesc, și vremea despărțirii mele s-a apropiat.
7. Lupta cea bună m-am luptat, călătoria am săvârșit, credința am păzit.
8. De acum mi s-a gătit (mi se așteaptă) mie cununa dreptății, care îmi va da (răsplăti) mie Domnul în ziua aceea, Judecătorul cel drept; și nu numai mie, ci și tuturor celor ce au iubit arătarea lui.
9. Silește-te a veni la mine curând.
10. Că Dimas m-a lăsat, iubind veacul de acum, și s-a dus în Tesalonic; Crisc în Galatia, Tit în Dalmația.
11. Luca este singur cu mine; pre Marcu luându-l să-l aduci cu tine, că îmi este mie de bună treabă în slujbă.
12. Iar pre Tihic l-am trimis în Efes.
13. Felonul care l-am lăsat în Troada la Carp, venind să îl aduci, și cărțile, mai vârtos cele de piele.
14. Alexandru faurul de aramă multe rele mi-a făcut mie, plătească-i Domnul duple faptele lui.

15. De care și tu te păzește, că foarte a stăut împotriva cuvintelor noastre.
16. Întru răspunsul meu cel dintâi nimeni nu a mers cu mine, ci toți m-au părăsit, să nu li se socotească lor.
17. Iar Domnul a stăut lângă mine și m-a întărit, ca prin mine propovăduirea să se plinească, și să o audă toate neamurile; și m-a izbăvit pre mine din gura leului.
18. Și mă va izbăvi Domnul de tot lucrul rău, și mă va mântui la Împărăția sa cea Cerească, căruia slava în vecii vecilor, Amin.
19. Spune închinăciune Priscilei și lui Ahila, și casei lui Onisifor.
20. Erast ■ rămas în Corint, iar pe Trofim l-am lăsat în Milit fiind bolnav.
21. Silește-te ■ veni mai înainte de iarnă; închină-se ție Eubul, și Pud, și Lin, și Claudia, și toți frații.
22. Domnul Iisus Hristos cu duhul tău. Darul cu voi, Amin.

+ Cea a doua către Timotei, cel întâi hirotonit Episcop Bisericii Efesenilor, s-a scris de la Roma, când a doua oară a stăut Pavel înaintea cezarului Neron.

Epistolia Sfântului Apostol Pavel cea către Tit

Cap. 1

1. Pavel sluga lui Dumnezeu, și Apostol al lui Iisus Hristos duple credința aleșilor lui Dumnezeu, și duple cunoștința adevărului, cea duple buna credință.
2. Întru nădejdea vieții celei veșnice, care o a făgăduit nemincinosul Dumnezeu mai înainte de anii vecilor.
3. Și a arătat în vremile sale Cuvântul său, prin propovăduirea, care mi s-a încredințat mie, duple porunca Mântuitorului nostru Dumnezeu.
4. Lui Tit adevăratului fiu duple credința cea de obște: Dar, milă, pace de la Dumnezeu Tatăl, și Domnul Iisus Hristos Mântuitorul nostru.
5. Pentru aceasta te-am lăsat pre tine în Creta, ca cele ce lipsesc să le îndreptezi, și să așezi prin cetăți Preoți, precum eu ți-am poruncit.
6. De este cineva fără de prihană, bărbat al unei femei, având fii credincioși, nu întru ocară de curvie, sau neascultători.
7. Că se cuvine Episcopului să fie fără de prihană, ca un iconom al lui Dumnezeu, nefăcând spre plăcerea sa (neșemeț), nemânios, neocărător, negrabnic a bate, neagonisitor de dobândă urâtă.
8. Ci iubitor de străini, iubitor de bine, întreg la minte (întru curăție), drept, cuvios, înfrânat.
9. Ținându-se de cuvântul cel credincios al învățaturii, ca puternic să fie și a îndemna cu învățătura cea sănătoasă, și pre cei ce grăiesc împotrivă ai certa.
10. Că sunt mulți nesupuși, grăitori în deșert și amăgitori, mai vartos cei dintru tăierea împrejur.
11. Cărora trebuie a le astupa gura, care răzvrătesc (răstoarnă) toate casele, învățând cele ce nu se cad, pentru dobânda cea urâtă.

12. Zis-a oarecare dintru dânșii proroc al lor: Cretanii pururea mincinoși, fiare rele, pânțec leneșe. Mărturia aceasta adevărată este.
13. Pentru care pricină ceartă-i pre ei aspru, ca să fie sănătoși în credință.
14. Neluând aminte la basmele jidovești, și la poruncile oamenilor, care se întorc de către adevăr.
15. Toate sunt curate celor curați, iar celor necurați, și necredincioși, nimic nu este curat, ci li s-a spurcat lor și mintea și știința.
16. Pre Dumnezeu mărturisesc că îl știu, iar cu faptele îl tăgăduiesc, urâți fiind și nesupuși, și spre tot lucrul bun netrebnici.

Cap. 2

1. Iar tu grăiește cele ce se cuvin învățaturii celei sănătoase.
2. Bătrânii să fie treji, cucernici, întregi la minte, sănătoși în credință, în dragoste, în răbdare.
3. Așijderea și bătrânele întru îmbrăcăminte cu sfințenie încuviințate, neclevetitoare, nerobite de vin mult, învățătoare de bine.
4. Ca să înțelepțească pre cele tinere să își iubească pre bărbații lor, să își iubească fiii.
5. Să fie întru întreagă înțelepciune, curate, cu grijă de casele lor. Bune, plecate bărbaților săi, ca să nu se hulească cuvântul lui Dumnezeu.
6. Pre cei tineri așijderea îi îndeamnă să fie întru întreagă înțelepciune (întru curăție).
7. Întru toate dând pre tine pildă de fapte bune, întru învățatură, nestricare, cinste, nestricăciune.
8. Cuvânt sănătos, fără de prihană, ca cel protivnic să se rușineze, neavând nimic a grăi de noi rău.
9. Slugile să se plece stăpânilor săi, întru toate să fie lor bineplăcuți, nerăspunzându-le împotrivă, neviclenindu-i.
10. Ci credință bună arătându-le întru toate, ca pre învățătura Mântuitorului nostru Dumnezeu să o înfrumusețeze întru toate.
11. Că s-a arătat Darul lui Dumnezeu cel Mântuitor tuturor oamenilor.

12. Învăţându-ne pre noi, ca lepădând păgânătatea, şi poftele cele lumeşti, cu întreagă înţelepciune, şi cu dreptate, şi cu bună credinţă să vieţuim în veacul de acum.
13. Aşteptând fericita nădejde, şi arătarea slavei Marelui Dumnezeu, şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos.
14. Care s-a dat pre sine pentru noi, ca să ne mântuiască pre noi de toată fărădelegea, şi să îşi curăţească luişi norod ales, râvnitor de fapte bune.
15. Acestea grăieşte, şi îndeamnă, şi mustră cu toată porunca; nimenea pre tine să nu te defaime.

Cap. 3

1. Adu-le aminte lor, domnilor şi stăpânilor să se supună, să asculte, spre tot lucrul bun să fie gata.
2. Pre nimeni să nu hulească, să nu fie sfadnici, ci lini, arătând toată blândeţea către toţi oamenii.
3. Că eram şi noi oarecând fără de minte, neascultători, rătăcindu-ne, slujind poftelor, şi multora feluri de desfătări, întru răutate şi pizmă vieţuind, urâţi fiind şi urându-ne unul pre altul.
4. Iar când s-a arătat bunătatea şi iubirea de oameni, a Mântuitorului nostru Dumnezeu,
5. Nu din lucrurile cele întru dreptate care am făcut noi, ci duple a lui milă ne-a mântuit pre noi, prin Baia naşterii celei de-a doua, şi a înnoirii Duhului Sfânt.
6. Pre care l-a vărsat preste noi bogat prin Iisus Hristos Mântuitorul nostru.
7. Ca îndreptându-ne prin Darul lui, moştenitori să fim duple nădejdea vieţii celei veşnice.
8. Credincios este cuvântul; şi pentru acestea voiesc să adeverez tu, ca să poarte grijă, la fapte bune să se nevoiască cei ce au crezut lui Dumnezeu; că acestea sunt cele bune şi de folos oamenilor.
9. Iar de întrebările cele nebune, şi de numere de neamuri, şi de prigoniri, şi de sfăzile cele pentru lege te fereşte, că sunt nefolositoare şi deşarte.

10. De omul eretic după una şi a doua sfătuire te fereşte.
11. Ştiind că s-a răzvrătit unul ca acesta, şi greşeşte, fiind singur de sine osândit.
12. Când voi trimite pre Arteman la tine, sau pre Tihic, nevoieşte-te să vii la mine în Nicopole, pentru că acolo am socotit să iernez.
13. Pre Zina ştiutorul legii şi pre Apolo degrab să îi trimiţi mai înainte, ca nimic lor să nu le lipsească.
14. Şi să se înveţe şi ai noştri să poarte grijă de fapte bune spre trebile cele de folos, ca să nu fie fără de roadă.
15. Închină-se ție toţi cei ce sunt cu mine. Spune închinăciune celor ce ne iubesc pre noi întru credinţă. Darul cu voi toţi, Amin.

+ Către Tit, cel întâi hirotonit Episcop Bisericii Cretanilor, s-a scris de la Nicopole a Macedoniei.

Epistolia Sfântului Apostol Pavel cea către Filimon

Cap. 1

1. Pavel legatul lui Iisus Hristos, și Timotei fratele: Lui Filimon iubitului, și ajutorului nostru.
2. Și Apfieii celei iubite și lui Arhip ostașului nostru celui dimpreună, și Bisericii celei din casa ta:
3. Dar vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru, și Domnul Iisus Hristos.
4. Mulțumesc Dumnezeului meu pururea, pomenire făcând pentru tine întru rugăciunile mele.
5. Auzind dragostea ta și credința care ai către Domnul Iisus și către toți sfinții.
6. Ca împărtășirea credinței tale lucrătoare să se facă întru cunoștința a tot binele, ce este întru voi în Hristos Iisus.
7. Că bucurie avem multă și mângâiere întru dragostea ta, că inimile sfinților s-au odihnit prin tine, frate.
8. Pentru aceea multă îndrăzneală având întru Hristos, a-ți porunci ție ceia ce se cuvine.
9. Pentru dragoste mai vârtos te rog, fiind tu întru acest chip precum și eu Pavel bătrân, iar acum și legat al lui Iisus Hristos.
10. Te rog dar pentru fiul meu, pre care l-am născut întru legăturile mele, pre Onisim.
11. Care oarecând era ție netrebnic, iar acum și ție și mie de bună treabă, pre care l-am trimis înapoi la tine.
12. Iar tu pre el, adică pre inima mea, primește.
13. Pre care vroiam să îl țin la mine, ca în locul tău să îmi slujească mie întru legăturile Evangheliei.
14. Dar fără de voia ta nimic nu am voit să fac, ca să nu fie ca din silă fapta ta cea bună, ci de voie.
15. Că poate pentru aceasta s-a despărțit la o vreme, ca veșnic pre el să-l aibi.

16. De acum nu ca pre o slugă, ci mai presus de slugă, frate iubit, mai ales mie, iar cu cât mai vârtos ție, și dupre trup și întru Domnul.
17. Deci de mă ai pre mine părtaș, primește-l pre dânsul ca pre mine.
18. Iar de ți-a făcut ție nedreptate întru ceva, sau îți este dator, aceea mie să o socotești.
19. Eu Pavel am scris cu mâna mea, eu voi plăti; ca să nu zic ție că și tu cu sine singur îmi ești dator.
20. Așa, frate, eu să mă folosesc de tine întru Domnul, odihnește inima mea întru Domnul.
21. Nădăduindu-mă spre ascultarea ta am scris ție, știind că și mai presus decât grăiesc vei face.
22. Și împreună gătește-mi mie și gazdă; că am nădejde că prin rugăciunile voastre mă voi dărui vouă.
23. Închină-se ție Epafras cel împreună robit întru Hristos Iisus. Marcu,
24. Aristarh, Dimas, Luca, cei împreună cu mine lucrători.
25. Darul Domnului nostru Iisus Hristos cu duhul vostru, Amin.

+ Către Filimon s-a scris de la Roma prin Onisim sluga.

Epistolia Sfântului Apostol Pavel cea către Evrei

Cap. 1

1. În multe feluri, și în multe chipuri de demult Dumnezeu grăind părinților prin Proroci, în zilele acestea mai de pre urmă a grăit nouă întru Fiul.
2. Pre carele l-a pus moștenitor tuturor, prin care și veacurile a făcut.
3. Carele fiind strălucirea slavei, și chipul ipostasului lui, și purtând toate cu cuvântul puterii sale, prin sine singur făcând curățirea păcatelor noastre, a șezut de-a dreapta mării întru cele înalte.
4. Cu atât mai bun făcându-se decât Îngerii, cu cât mai osebit decât dâșii a moștenit nume.
5. Căci căruia din Îngeri a zis cândva: Fiul meu ești tu, eu astăzi te-am născut; și iarăși: Eu voi fi lui Tată, și acela va fi mie Fiu.
6. Și iarăși, când duce pre cel Întâinașcut în lume, zice: Și să se închine lui toți Îngerii lui Dumnezeu.
7. Și către Îngeri zice: Cela ce face pre Îngerii săi duhuri, și pre slugile sale pară de foc.
8. Iar către Fiul: Scaunul tău Dumnezeule în veacul veacului; Toiagul dreptății, Toiagul Împărăției Tale.
9. Iubit-ai dreptatea, și ai urât fărădelegea; pentru aceea te-a uns pre tine Dumnezeule, Dumnezeul tău cu untul de lemn al bucuriei, mai mult decât pre părtașii tăi.
10. Și, întru început tu Doamne pământul ai întemeiat, și lucrurile mâinilor tale sunt Cerurile.
11. Acelea vor pieri, iar tu rămâi, și toate ca o haină se vor învechi.
12. Și ca un veșmânt vei învâli pre ele, și se vor schimba; iar tu același ești, și anii tăi nu vor lipsi.
13. Și căruia dintre Îngeri a zis cândva: Șezi de-a dreapta mea până când voi pune pre vrăjmașii tăi așternut Picioarelor tale?
14. Au nu toți sunt duhuri slujitoare, care se trimit spre slujbă, pentru cei ce vor să moștenească mântuirea?

Cap. 2

1. Pentru aceea se cade nouă mai mult să ascultăm cele ce s-au auzit, ca nu cândva să cădem.
2. Că de vreme ce s-a făcut adevărat cuvântul ce s-a grăit prin Îngeri, și toată călcarea de poruncă și neascultarea a luat dreaptă răsplătire,
3. Cum noi vom scăpa negrijindu-ne de atâta mântuire? Care luând începere a se vesti de la Domnul, prin cei ce au auzit s-
■ adevărit întru noi;
4. Împreună mărturisind Dumnezeu cu semne și cu minuni, și cu multe feluri de puteri, și cu împărțirile Duhului Sfânt după a lui voie.
5. Că nu Îngerilor a supus Dumnezeu lumea cea viitoare pentru care grăim.
6. Și a mărturisit oareunde oarecine zicând: Ce este omul, că îl pomenești pre el? Sau Fiul Omului, că-l cercetezi pre el?
7. Micșoratu-l-ai pre el cu puțin oarece decât Îngerii; cu slavă și cu cinste l-ai încununat pre el, și l-ai pus preste lucrurile Mâinilor tale.
8. Toate le-ai supus sub Picioarele lui; și dacă i-a supus lui toate, nimic nu a lăsat lui nesupus; ci acum încă nu vedem supuse lui toate.
9. Iar m-ai micșorat cu puțin oarece decât Îngerii, vedem pre Iisus, pentru patima morții, cu slavă și cu cinste încununat, ca cu Darul lui Dumnezeu pentru toți să guste moarte.
10. Pentru că se cădea aceluia pentru care sunt toate, și prin care sunt toate, care pre mulți fii la slavă a adus, pre începătorul mântuirii lor prin patimi a-l face desăvârșit.
11. Că cela ce sfințește și cei ce se sfințesc, dintru unul sunt toți; pentru care pricină nu se rușinează a-i numi pre dâșii frați.
12. Zicând: Spune-voi Numele tău fraților mei, în mijlocul Bisericii te voi lăuda.
13. Și iarăși: Eu voi fi nădăjduindu-mă întru dânsul. Și iarăși: Iată eu și pruncii care mi i-a dat mie Dumnezeu.
14. Deci de vreme ce s-au făcut părtași pruncii trupului și sângelui, și acelaș asemenea s-a împărtășit acelorași, ca prin moarte să surpe pre cela ce are stăpânia morții, adică pre diavolul.

15. Și să izbăvească pre aceia câți cu frica morții în toată viața erau supuși robiei.
16. Că nu pre Îngeri cu adevărat a luat, ci sămânța lui Avraam a luat.
17. Pentru aceea dator era întru toate a se asemana fraților, ca să fie milostiv, și credincios Arhiereu întru cele ce sunt către Dumnezeu, ca să curățească păcatele norodului.
18. Că întru ceea ce a pățimit însuși fiind ispitit, poate și celor ce se ispitesc să le ajute.

Cap. 3

1. Pentru aceea, fraților sfinți, care sunteți părtași chemării celei Cerești, socotiți pre Apostolul (trimisul) și Arhiereul mărturisirii noastre pre Iisus Hristos.
2. Care este credincios celui ce l-a făcut pre el; precum și Moise întru toată casa lui.
3. Pentru că de mai multă slavă decât Moise acesta s-a învrednicit, cu cât mai multă cinste are decât casa, cel ce o a zidit pre ea.
4. Că toată casa se zidește de cineva, iar cel ce toate a făcut, este Dumnezeu.
5. Și Moise adică a fost credincios întru toată casa lui ca o slugă, spre mărturia celor ce era să se grăiască.
6. Iar Hristos ca un Fiu în casa sa; a căruia casă suntem noi, numai de vom ținea îndrăznirea și lauda nădejdi până în sfârșit neclătită.
7. Drept aceea, precum zice Duhul cel Sfânt: Astăzi, de veți auzi glasul lui,
8. Nu vă învârtoșați inimile voastre, ca și întru întărâtare în ziua ispitirii în pustie.
9. Unde m-au ispitit părinții voștri, ispititu-m-au și au văzut lucrurile mele patruzeci de ani.
10. Pentru aceea am urât (m-am mâniat) pre neamul acesta, și am zis: Pururea se rătăcesc cu inima, și ei nu au cunoscut căile mele.
11. Că m-am jurat întru mânia mea: De vor intra întru odihna mea.
12. Socotiți, fraților, ca să nu fie cândva în vreunul din voi inimă

vicleană, a necredinței, ca să se depărteze de la Dumnezeu cel viu.

13. Ci vă îndemnați pre voi înșivă în toate zilele, până ce se numește astăzi; ca să nu se învârtoșeze cineva dintru voi cu înșelăciunea păcatului.
14. Că părtași ne-am făcut lui Hristos, numai de vom ținea începătura încheieturii până în sfârșit neclătită.
15. De vreme ce se zice: Astăzi de veți auzi glasul lui, nu vă învârtoșați inimile voastre ca și întru întărâtare.
16. Pentru că oarecare auzind l-au întărâtat, dar nu toți care au ieșit din Egipt cu Moise.
17. Și asupra căroră s-a mâniat patruzeci de ani? Au nu asupra celor ce au păcătuit, ale căroră oase au căzut în pustie?
18. Și căroră s-a jurat să nu intre întru odihna lui, fără numai celor ce nu au crezut?
19. Și vedem că nu au putut să intre pentru necredința.

Cap. 4

1. Să ne temem dar ca nu cumva lăsându-se făgăduință a intra întru odihna lui, să se socotească cineva din voi a fi lipsit.
2. Pentru că și nouă s-a binevestit ca și acelora, ci nu a folosit pre aceia cuvântul auzului, nefiind amestecați prin credință cu cei ce au auzit.
3. Că intrăm întru odihnă cei ce am crezut, precum a zis: Că m-am jurat întru mânia mea, de vor intra întru odihna mea; măcar că erau făcute lucrurile de la întemeierea lumii.
4. Că a zis oareunde de ziua a șaptea întru acest chip: Și s-a odihnit Dumnezeu în ziua a șaptea de toate lucrurile sale.
5. Și de aceasta iarăși: De vor intra întru odihna mea.
6. Deci de vreme ce a rămas ca oarecare să intre întru dânsa, și aceia căroră mai înainte li s-a binevestit nu au intrat pentru necredință,
7. Iarăși o zi oarecare rânduiește astăzi, întru David zicând, după atâția ani precum s-a zis: Astăzi de veți auzi glasul lui, nu vă învârtoșați inimile voastre.

8. Că de ar fi făcut acelora Iisus odihnă, nu ar fi grăit de altă zi după acestea.
9. Drept aceea s-a lăsat sabbat (odihnă) norodului lui Dumnezeu.
10. Că cel ce a intrat întru odihna lui, și acela s-a odihnit despre lucrurile sale, precum și Dumnezeu de ale sale.
11. Deci să ne nevoim a intra întru acea odihnă, ca să nu cadă cineva întru aceeași pildă a neascultării.
12. Pentru că viu este Cuvântul lui Dumnezeu, și lucrător, și mai ascutit decât toată sabia ascutită de amândouă părțile, și străbate până la despărțirea sufletului, și ■ duhului, și a mădurelor, și a măduvei, și judecător cugetelor și gândurilor inimii.
13. Și nu este nici o făptură nearătată înaintea lui, ci toate sunt goale și descoperite înaintea Ochilor lui, către care ne este nouă cuvântul.
14. Drept aceea având Arhiereu mare care ■ străbătut Cerurile, pre Iisus Fiul lui Dumnezeu, să ținem mărturisirea.
15. Că nu avem Arhiereu care să nu poată pătimi împreună cu neputințele noastre, ci ispitit întru toate, după asemănare fără de păcat.
16. Să ne apropiem dar cu îndrăzneală la Scaunul darului lui, ca să luăm milă și să aflăm dar spre ajutor la bună vreme.

Cap. 5

1. Pentru că tot Arhiereul din oameni luându-se, pentru oameni se pune spre cele ce sunt către Dumnezeu; ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate.
2. Care să poată pătimi dimpreună cu cei ce nu știu, și se rătăcesc; de vreme ce și el este cuprins de neputințe.
3. Și pentru aceasta dator este, precum pentru norod, așa și pentru sine să aducă pentru păcate.
4. Și nimenea singur nu își ia luiși cinstea, ci cel chemat de Dumnezeu, ca și Aaron.
5. Așa și Hristos nu singur pre sine s-a proslăvit a fi Arhiereu, ci cela ce a grăit către dânsul: Fiul meu ești tu, eu astăzi te-am născut.

6. Precum și întru alt loc zice: Tu ești Preot în veac după rânduiala lui Melchisedec.
7. Care în zilele Trupului său, cereri și rugăciuni către cela ce putea să-l mântuiască pre dânsul din moarte, cu strigare tare și cu lacrimi aducând; și fiind auzit pentru buna sa cucernicie.
8. Măcar că era Fiul, s-a învățat din cele ce a pățit, ascultarea.
9. Și făcându-se desăvârșit s-a făcut tuturor celor ce îl ascultă pre el pricină de mântuire veșnică.
10. Numit fiind de Dumnezeu Arhiereu, după rânduiala lui Melchisedec.
11. Pentru care mult este nouă cuvântul, și cu anevoie tălmăcindu-l ■ grăi, de vreme ce trândavi (neputincioși) v-ați făcut cu auzurile.
12. Că datori fiind voi ■ fi învățători pentru vreme, iarăși vă trebuiește să vă învățăm pre voi, care sunt stihiiile (slovele) începăturii cuvintelor lui Dumnezeu; și v-ați făcut aceia căroră vă trebuiește lapte, iar nu hrană vârtoasă.
13. Că tot cel ce este părtaș laptelui, nu este știutor de cuvântul dreptății, căci prunc este.
14. Iar acelor desăvârșit este hrana cea vârtoasă; care prin multă obișnuință au simțirile învățate spre alegerea binelui și a răului.

Cap. 6

1. Pentru aceea lăsând cuvântul începăturii lui Hristos, să ne aducem spre săvârșire; nu iarăși temelie a pocăinței punând din lucruri moarte, și a credinței întru Dumnezeu.
2. Și a învățăturii botezurilor, și a punerii mâinilor, și a învierii morților, și a județului celui veșnic.
3. Și aceasta vom face, de va voi Dumnezeu.
4. Că cu neputință este celor ce s-au luminat odată, și au gustat darul cel Ceresc, și părtași s-au făcut Duhului Sfânt,
5. Și au gustat cuvântul cel bun al lui Dumnezeu, și puterile veacului celui viitor.
6. Și au căzut, ca iarăși să se înnoiască spre pocăință, a doua oară răstignind loruși pre Fiul lui Dumnezeu, și batjocorindu-l.

7. Că pământul care bea ploaia ceea ce se pogoară preste dânsul de multe ori, și rodește iarbă de treabă acelor de care se și lucrează, primește blagoslovenie de la Dumnezeu.
8. Iar care aduce din sine spini și ciulini, netrebnic este, și aproape de blestem, al căruia sfârșit este spre ardere.
9. Iar avem adevărire pentru voi, iubiților, de cele mai bune și care se țin de mântuire, măcar deși așa grăim.
10. Că nu este nedrept Dumnezeu, să uite lucrul vostru, și osteneala dragostei, care ați arătat spre numele lui, cei ce ați slujit sfinților și slujiți.
11. Iar poftim ca fieștecă din voi, aceastăși sârguință să arate spre adevărea nădejdi până în sfârșit.
12. Ca să nu fiți leneși, ci următori celor ce moștenesc făgăduințele prin credință și prin îndelunga răbdare.
13. Că lui Avraam făgăduindu-se Dumnezeu, de vreme ce nu avea a se jura pre nimeni altul mai mare, s-a jurat asupra sa, zicând:
14. Cu adevărat blagoslovind te voi blagoslovi, și înmulțind te voi înmulți.
15. Și așa, îndelung răbdând, a dobândit făgăduința.
16. Pentru că oamenii pre cel mai mare se jură, și sfârșitul a tot cuvântul lor cel de prigonire spre adevărire, este jurământul.
17. Întru care (pentru aceea) vrând Dumnezeu să arate mai mult moștenitorilor făgăduinței neschimbarea sfatului său, ■ pus la mijloc jurământul.
18. Ca prin două lucruri ce nu se pot muta, (întru care cu neputință este să mintă Dumnezeu,) tare îndemnare să avem cei ce am năzuit, ca să ținem nădejdea ce este pusă înainte.
19. Pre care ca o angiră o avem a sufletului tare și nemișcată, și care intră întru cele din lăuntrul Catapetesmei.
20. Unde înainte mergător pentru noi a intrat Iisus, după rânduiala lui Melchisedec Arhiereu fiind făcut în veac.

Cap. 7

1. Că Melchisedec acesta, împăratul Salemului, Preotul lui Dumnezeu celui Preaînalt, care a întâmpinat pre Avraam când s-a întors de la tăierea împăraților, și l-a blagoslovit pre el.

2. Căruia și zeciuală din toate i-a împărțit Avraam, întâi adică tâlcuindu-se împăratul dreptății, iar apoi și împăratul Salemului, care este împăratul păcii.
3. Fără tată, fără mumă, fără număr de neam; nici început zilelor, nici sfârșit vieții având, ci asemănat fiind Fiului lui Dumnezeu, rămâne Preot pururea.
4. Vedeți dar cât este acesta, căruia și zeciuală i-a dat Patriarhul Avraam din dobânzi.
5. Și cei din fiii lui Levi care iau preoția, poruncă au să ia zeciuală de la norod după lege, adică de la frații săi, măcar că și aceia au ieșit din coapsele lui Avraam.
6. Iar cel ce nu se numără din neamul lor, a luat zeciuală de la Avraam, și pre cel ce avea făgăduințele l-a blagoslovit.
7. Și fără de nici o prigonire cel mai mic de la cel mai mare se blagoslovește.
8. Și aici adică oamenii murind iau zeciuiile, iar acolo mărturisindu-se că este viu.
9. Și (ca să zic așa,) prin Avraam și Levi, cel ce lua zeciuală, zeciuală a dat.
10. Că încă în coapsele tătâne-său era, când l-a întâmpinat pre dânsul Melchisedec.
11. Deci de ar fi fost săvârșirea prin preoția Leviților, (că norodul sub aceia a luat legea), ce încă mai era trebuință după rânduiala lui Melchisedec să se ridice alt Preot, iar nu după rânduiala lui Aaron să se zică?
12. Că mutându-se preoția, de nevoie se face și legii mutare.
13. Că de care se zic acestea, din altă seminție se împărtășește, din care nimeni nu s-a apropiat de Jertfelnic.
14. Că arătat este că din Iuda a răsărit Domnul nostru; întru care seminție Moise nimic nu a grăit de preoție.
15. Și încă cu mult mai luminat este, de vreme ce după rânduiala lui Melchisedec se ridică Preot altul.
16. Care nu după legea poruncii celei trupesti s-a făcut, ci după puterea vieții celei nestricăcioase.
17. Că se mărturișește, că tu ești Preot în veac după rânduiala lui Melchisedec.

18. Că schimbare se face poruncii care a fost mai înainte, pentru neputința și ne folosul ei.
19. Că nimic nu a săvârșit legea, ci aducere este numai la mai bună nădejde, prin care ne apropiem de Dumnezeu.
20. Și pre cât este nu fără de jurământ, (că aceia fără de jurământ Preoți se făceau,
21. Iar acesta cu jurământ prin cel ce a zis către dânsul: Juratu-s-a Domnul și nu-i va părea rău: Tu ești Preot în veac duple rânduiala lui Melchisedec),
22. Pre atâta așezământului de lege celui mai bun s-a făcut Chezaș Iisus.
23. Și aceia adică mai mulți se făceau Preoți, pentru că de moarte erau opriți a trăi.
24. Iar acesta pentru că rămâne în veac, are Preoția veșnică.
25. Pentru aceea și a mântui desăvârșit poate, pre cei ce vin prin el la Dumnezeu, pururea trăind ca să se roage pentru dâșii.
26. Pentru că Arhiereu ca acesta se cuvenea să fie nouă, Cuvios, fără de răutate, fără de spurcăciune, osebit de cei păcătoși, și mai înalt decât Cerurile fiind.
27. Care nu are în toate zilele nevoie ca alți Arhierei, întâi pentru ale sale păcate a aduce jertfe, apoi pentru ale norodului; că aceasta o a făcut odată, pre sine aducându-se.
28. Că legea pune pre oameni Arhierei care au neputințe, iar cuvântul jurământului celui ce a fost în urma legii, pre Fiul în veac desăvârșit.

Cap. 8

1. Iar cap preste cele ce se zic, Arhiereu ca acesta avem, care a șezut de-a dreapta Scaunului mării în Ceruri.
2. Slujitor sfintelor, și Cortului celui adevărat, care l-a înfipț Domnul, și nu omul.
3. Că tot Arhiereul pentru ca să aducă daruri și jertfe se pune; pentru aceea trebuia să aibă ceva și acesta care să aducă.
4. Că de ar fi fost pre pământ, nici ar fi fost Preot, fiind Preoții cei ce aduc darurile duple lege.

5. Care slujesc închipuirii și umbrei celor Cerești; precum s-a zis lui Moise, când vroia să facă Cortul: Că vezi, zice, să faci toate duple chipul care ți s-a arătat ție în munte.
6. Iar acum mai osebită slujire a dobândit, întrucât este și de așezământ de lege mai bună mijlocitor, care spre mai bune făgăduințe s-a așezat.
7. Că de ar fi fost cel dintâi fără de prihană, nu s-ar fi căutat loc celui de al doilea.
8. Că defăimându-i pre dâșii, zice: Iată zile vor veni, zice Domnul, și voi săvârși preste casa lui Israil, și preste casa lui Iuda așezământ de lege nouă.
9. Nu duple așezământul de lege care am așezat părinților lor, în ziua când i-am apucat pre dâșii de mâna lor ca să-i scot din pământul Egiptului; căci ei nu au rămas întru așezământul de lege al meu, și eu i-am părăsit pre ei zice Domnul.
10. Căci acesta este așezământ de lege care voi așeza casei lui Israil după zilele acelea, zice Domnul, dând legile mele în cugetul lor, și în inimile lor le voi scrie pre ele, și voi fi lor Dumnezeu, și ei vor fi mie norod.
11. Și nu va mai învăța fieștecă pre vecinul său, și fieștecă pre fratele său zicând: Cunoaște pre Domnul; că toți mă vor ști, de la cel mic până la cel mare al lor.
12. Căci milostiv voi fi nedreptăților lor, și păcatele lor și fărădelegile lor nu le voi mai pomeni.
13. Și zicând nouă, a învechit pre cea dintâi; iar ce se învechește și îmbătrânește aproape este de pieire.

Cap. 9

1. Avea drept aceea și cel dintâi îndreptări de slujbă, și sfîțire lumească.
2. Pentru că Cortul s-a făcut cel dintâi întru care era Sfeșnicul și Masa, și punerea înainte a pâinilor, care se zice Sfintele.
3. Iar după a doua catapeteasmă, Cortul cel ce se chema Sfintele Sfintelor.

4. Care avea cădelniță de aur, și Sicriul legii, ferecat preste tot cu aur, întru care era Năstrapa cea de aur care avea Manna, și Toiagul lui Aaron ce odrăslise, și Tablele legii.
5. Iar pre deasupra lui Heruvimii slavei, care umbreau Oltarul, pentru care nu este acum a grăi pre amăruntul.
6. Și acestea fiind tocmite așa, în Cortul cel dintâi pururea intrau Preoții, când făceau slujbele.
7. Iar în cel de-al doilea, odată în an singur Arhiereul, nu fără de sânge, care aducea pentru sine și pentru neștiințele norodului.
8. Aceasta însemnând Duhul cel Sfânt, că încă nu era arătată calea sfinților, fiind că încă sta Cortul cel dintâi.
9. Care era pildă în vremea de atunci, întru care daruri și jertfe se aduc, cele ce nu putea duple știință să facă desăvârșit pre cel ce slujea.
10. Numai pentru mâncări, și băuturi, și multe feluri de spălări, și îndreptări ale trupului, erau puse până la vremea îndreptării.
11. Iar Hristos venind Arhiereu bunătăților celor viitoare, prin Cortul cel mai mare și mai desăvârșit, nu de mână făcut, adică nu al acestei zidiri.
12. Nici prin sânge de țapi și de viței, ci prin Sângele său a intrat odată întru cele Sfinte, veșnică răscumpărare aflând.
13. Că de vreme ce sângele taurilor și al țapilor și cenușa de junice stropind pre cei spurcați îi sfințește spre curăția trupului,
14. Cu cât mai vărtos Sângele lui Hristos, care prin Duhul cel veșnic pre sine s-a adus fără de prihană lui Dumnezeu, va curăța știința voastră de faptele cele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu.
15. Și pentru aceasta este mijlocitor așezământului de lege celui nou, ca făcându-se moartea spre răscumpărarea greșalelor ce era în așezământul de lege cel dintâi, să ia cei chemați făgăduința moștenirii celei veșnice.
16. Că unde este diată, acolo trebuie să fie moarte celui ce face diată.
17. Că diata întru cei morți este întărită, de vreme ce încă nu poate când este viu cel ce face diata.
18. Pentru aceea nici cea dintâi fără de sânge nu s-a înnoit.
19. Că după ce s-a grăit toată porunca duple lege de către Moise la tot norodul, luând sângele cel de viței și de țapi, cu apă și cu lână roșie și cu isop, și pre însăși cartea și pre tot norodul a stropit.

20. Zicând: Acesta este sângele legii, care a poruncit vouă Dumnezeu.
21. Încă și pre Cort și pre toate vasele cele de slujbă așijderea cu sângele le-a stropit.
22. Și mai cu sânge toate se curățesc duple lege, și fără de vărsare de sânge nu se face iertare.
23. Trebuia dar ca chipurile celor din Ceruri cu acestea să se curățească; iar singure cele Cerești cu mai bune jertfe decât acestea.
24. Că nu în sfinte făcute de mâini a intrat Hristos, care erau chipuri celor adevărate, ci în singur Cerul, ca să se arate acum Feții lui Dumnezeu pentru noi.
25. Nici ca de multe ori să se aducă pre sineși, precum Arhiereul intră în cele sfinte în tot anul cu sânge străin.
26. (De vreme ce i s-ar fi căzut lui de multe ori să pătimească de la întemeierea lumii), ci acum odată la sfârșitul veacurilor, spre surparea păcatului, prin jertfa sa s-a arătat.
27. Și precum este rânduit oamenilor odată să moară, iar după aceea Judecata,
28. Așa și Hristos odată fiind jertfit, ca să ridice păcatele multora, ■ doua oară fără de păcat se va arăta celor ce îl așteaptă pre el spre Mântuire.

Cap. 10

1. Pentru că legea având umbra bunătăților celor viitoare, iar nu însuși chipul lucrurilor, cu aceleași jertfe, care în fieștecarele an aduc pururea, nici odată nu poate pre cei ce vin să-i facă desăvârșit.
2. De vreme ce ar fi încetat a se aduce, pentru că nu ar mai avea nici o știință de păcate cei ce slujesc, o dată fiind curățiți.
3. Ci întru dânsle pomenire de păcate în fieștecarele an se face.
4. Că cu neputință este sânge de tauri și de țapi să ridice păcatele.
5. Pentru aceea intrând în lume zice: Jertfa și prinosul nu ai voit, iar trupul mi l-ai săvârșit.
6. Arderile de tot și pentru păcat nu ai căutat.

7. Atunci am zis: Iată viu (în capul cărții scris este pentru mine) ca să fac, Dumnezeuule, voia ta.
8. Mai sus zicând: Că jertfa, și prinosul, și arderile de tot, și pentru păcat nu ai voit, nici ai căutat (care se aduc după lege).
9. Atunci a zis: Iată viu ca să fac, Dumnezeuule, voia ta; ridică pre cea dintâi, ca să pună pre cea de ■ doua.
10. Întru care voie suntem sfințiți, cei prin jertfirea Trupului lui Iisus Hristos o dată.
11. Și tot Preotul stă în toate zilele slujind, și aceleași de multe ori aducând jertfe, care niciodată nu pot să curățească păcatele.
12. Iar acesta o jertfă aducând pentru păcate pururea, ■ șezut de-a dreapta lui Dumnezeu.
13. Deacia așteptând până se vor pune vrăjmașii lui așternut Picioarelor lui.
14. Că cu o jertfă a săvârșit pururea pre cei ce se sfințesc.
15. Și ne mărturisește nouă și Duhul cel Sfânt; că după ce a zis mai înainte.
16. Acesta este așezământul de lege care voi așeza către dânșii după zilele acelea, zice Domnul, dând legile mele în inima lor, și în cugetele lor le voi scrie pre ele.
17. Apoi zice: Și păcatele lor și fărădelegile lor nu le voi mai pomeni.
18. Iar unde este iertare acestora, nu mai este jertfă pentru păcate.
19. Drept aceea, fraților, având îndrăzneală a intra întru cele sfinte prin Sângele lui Iisus Hristos, pre cale nouă și vie.
20. Care o a înnoit nouă prin Catapeteasmă, adică prin Trupul său.
21. Și Preot mare preste Casa lui Dumnezeu.
22. Să ne apropiem cu adevărată inimă, întru deplină credință, fiind stropiți la inimi de știință rea.
23. Și spălați la trup cu apă curată, să ținem mărturisirea nădejzii nesmintită, (pentru că credincios este cel ce a făgăduit).
24. Și să cunoaștem (cercetăm) unul pre altul spre îndemnarea dragostei și a faptelor bune.
25. Nepărăsind adunarea noastră, precum au unii obiceiul, ci îndemnând unul pre altul, și cu atât mai mult, cu cât vedeți apropiindu-se ziua.
26. Că păcătuiind noi de bună voie după ce am luat cunoștința adevărului, nu mai rămâne jertfă pentru păcate.

27. Ci o așteptare oarecare înfricoșată a judecății, și iuțimea focului, care va să mănânce pre cei protivnici.
28. Lepădând cineva legea lui Moise, fără de milă prin două sau trei mărturii moare.
29. Cât de mai amară muncă (socotiți) va lua cel ce a călcat pre Fiul lui Dumnezeu, și a socotit Sângele legii, cu care s-a sfințit, ■ fi de obște, și a ocărât Duhul darului?
30. Că știm pre cel ce ■ zis: A mea este răsplătirea, eu voi răsplăti, zice Domnul. Și iarăși: Domnul va judeca pre norodul său.
31. Înfricoșat lucru este ■ cădea în mâinile Dumnezeului celui viu.
32. Și aduceți-vă aminte de zilele cele mai dinainte, întru care luminându-vă, multă luptă de patimi ați suferit.
33. De o parte cu ocări și cu necazuri priveală făcându-vă; iar de altă parte părtași făcându-vă celor ce viețuiesc așa.
34. Pentru că ați și pățimit împreună cu legăturile mele, și jefuirea de averile voastre cu bucurie ați primit, știind că aveți voi avuție în Ceruri mai bună și stătătoare.
35. Nu lepădați dar îndrăzneala voastră care are mare răsplătire.
36. Că aveți trebuință de răbdare, ca voia lui Dumnezeu făcând, să luați făgăduința.
37. Că încă puțin oarece, cel ce este să vie, va veni, și nu va zăbovi; iar dreptul din credință va fi viu.
38. Și de se va îndoi, nu va binevoi sufletul meu întru dânsul.
39. Iar noi nu suntem ai îndoirii spre pieire, ci ai credinței spre câștigarea sufletului.

Cap. 11

1. Și este credința adevărire (punere în stare) a celor nădăjduite, dovedire ■ lucrurilor celor nevăzute.
2. Că întru aceasta sunt mărturișiți cei de demult.
3. Prin credință pricepem că s-au întemeiat veacurile cu cuvântul lui Dumnezeu, de s-au făcut din cele nevăzute cele ce se văd.
4. Prin credință mai multă jertfă Abel decât Cain a adus lui Dumnezeu, pentru care a fost mărturisit că a fost drept, mărturisind Dumnezeu de darurile lui, și printr-aceia murind încă grăiește.

5. Prin credință Enoh s-a mutat ca să nu vadă moarte; și nu s-a aflat, pentru că l-a mutat pre el Dumnezeu, că mai înainte de mutarea lui a fost mărturisit, că a bineplăcut lui Dumnezeu.
6. Și fără de credință nu este cu putință a bineplăcea lui Dumnezeu. Că trebuie cel ce se apropie la Dumnezeu să creadă cum că este, și celor ce îl caută pre dânsul este dătător de plată.
7. Prin credință răspuns (vestire) luând Noe, de acele care încă nu erau văzute, temându-se a făcut corabie spre mântuirea casei sale, prin care a osândit lumea, și dreptății celei dupre credință s-a făcut moștenitor.
8. Prin credință, chemându-se Avraam, a ascultat de a ieși la locul care era să îl ia spre moștenire, și a ieșit neștiind unde merge.
9. Prin credință a nemernicit în pământul făgăduinței, ca într-un pământ străin, în corturi locuind cu Isaac, și cu Iacov, cei dimpreună moștenitori ai aceleiași făgăduințe.
10. Că aștepta cetatea care are temelii, al căruia Meșterul și Lucrătorul este Dumnezeu.
11. Prin credință și însăși Sarra stearpă fiind putere spre zămislirea seminței a luat, și afară de vremea vârstei a născut; de vreme ce a socotit că este credincios cel ce a făgăduit.
12. Pentru aceia și dintru unul, și acela încă fiind omorât, s-au născut ca stelele cerului cu mulțimea și ca nisipul cel fără de număr de pre lângă mare.
13. Dupre credință au murit aceștia toți, neluând făgăduințele; ci de departe văzându-le, și sărutându-le, și mărturisind, că străini și nemernici sunt pre pământ.
14. Că cei ce grăiesc unele ca acestea arată că patrie caută.
15. Și de și-ar fi adus aminte de aceea dintru care au ieșit, ar fi avut vreme a se întoarce.
16. Iar acum de cea mai bună doresc, adică de cea Cerească; pentru aceea nu se rușinează de dâșii Dumnezeu, a se numi Dumnezeul lor: Că a gătit lor cetate.
17. Prin credință a adus Avraam pre Isaac când a fost ispitit, și pre cel Unulnăscut îl aducea jertfă, cel ce luase făgăduințele.
18. Către care s-a zis: Că într-un Isaac se va numi ție sămânță.
19. Socotind că și din morți a-l învia puternic este Dumnezeu; drept aceea pre acela și într-un pildă l-a luat.

20. Prin credință, pentru cele viitoare a blagoslovit Isaac pre Iacov și pre Isav.
21. Prin credință, Iacov murind pre fieștecare din fii lui Iosif a blagoslovit, și s-au închinat la vârful (pre vârful) toiagului lui.
22. Prin credință, Iosif murind, a făcut pomenire pentru ieșirea fiilor lui Israil, și pentru oasele sale ■ poruncit.
23. Prin credință, Moise când s-a născut, trei luni a fost ascuns de părinții săi căci l-au văzut prunc frumos și nu s-au temut de porunca împăratului.
24. Prin credință, Moise mare făcându-se, s-a lepădat a se numi fecior fetii lui Faraon.
25. Mai bine alegând ■ pătimi cu norodul lui Dumnezeu decât a avea dulceața păcatului cea trecătoare.
26. Mai mare bogăție socotind a fi decât visteriile Egiptului, ocară lui Hristos; că se uita la răsplătire.
27. Prin credință a lăsat Egiptul, netemându-se de urgia împăratului; că pre cel nevăzut ca cum l-ar fi văzut îl aștepta.
28. Prin credință a făcut pasca, și vărsarea sângelui, ca nu cel ce pierdea pre cei întâi născuți, să se atingă de dâșii.
29. Prin credință a trecut Marea Roșie ca pre uscat, ■ căreia ispitire luând Egiptenii, s-au înecat.
30. Prin credință zidurile Ierihonului au căzut cu înconjurarea în șapte zile.
31. Prin credință Raav curva nu a pierit împreună cu cei neascultători, primind iscoadele cu pace.
32. Și încă ce voi mai zice? Că nu îmi ajunge vremea a spune, de Ghedeon, și de Varac, și de Samson, și de Ieftae, și de David, și de Samuil, și de Proroci.
33. Care prin credință au biruit împărății, au lucrat dreptate, au dobândit făgăduințele, au astupat gurile leilor.
34. Au stins puterea focului, au scăpat de ascuțitul săbiei, s-au întărit din slăbiciune, s-au făcut tari în războaie; au întors taberele vrăjmașilor în fugă.
35. Au luat femeile dintru înviere pre morții săi; și unii s-au omorât, neprimind slobozirea, ca să dobândească mai bună înviere.
36. Iar alții de batjocuri și de bătăi au luat ispitire, încă și de legături și de temnițe.

37. S-au ucis cu pietre, s-au fierăstruit, ispitiți au fost, cu ucidere de sabie au murit, în cojoace au umblat, și în piei de capre; lipsiți fiind, necăjiți, de rău supărați (căroră nu era lumea vrednică), în pustie rătăcind, și în munți, și în peșteri, și în crăpăturile pământului.
38. Și aceștia toți mărturisiți fiind prin credință, nu au luat făgăduința.
39. Dumnezeu ceva mai bun pentru noi mai înainte văzând, ca să nu ia fără de noi săvârșirea.

Cap. 12

1. Drept aceea, și noi având atâta nor de mărturii pus împrejurul nostru, lepădând toată sarcina și păcatul cel ce lesne înconjură, prin răbdare să alergăm în lupta care este pusă înaintea noastră.
2. Căutând la Începătorul și Plinitorul Credinței Iisus, care în locul bucuriei ce era pusă înaintea lui, a răbdat Crucea, de ocară nebăgând seamă, și de-a dreapta Scaunului lui Dumnezeu a șezut.
3. Că socotiți de cel ce a răbdat de la păcătoși asupra sa împotrivire ca aceea, ca să nu vă osteniți slăbind cu sufletele voastre.
4. Că încă nu ați stăut până la sânge, împotriva păcatului luptându-vă.
5. Și ați uitat mângâierea care vouă ca unor fii vă grăiește: Fiul meu, nu defăima certarea Domnului, nici slăbi muștrându-te de dânsul.
6. Că pre care iubește Domnul îl ceartă, și bate pre tot fiul pre care primește.
7. De veți suferi certarea, ca unor fii vouă se va afla Dumnezeu; căci care fiu este pre care nu îl ceartă tatăl?
8. Iar de sunteți fără de certare, căreia părtași s-au făcut toți, iată dar că sunteți feciori din curvie, iar nu fii.
9. Apoi pre părinții trupului nostru i-am avut pedepsitori (certători), și ne rușinam de dânșii. Au nu ne vom pleca cu mult mai vărtos Tatălui duhurilor, și să fim vii?

10. Că aceia întru puține zile, precum le plăcea lor ne pedepseau pre noi; iar acesta spre folos, ca să ne împărtășim sfințirii lui.
11. Și toată certarea în vremea cea ce față se pare că nu este de bucurie, ci de măhnire; iar mai pre urmă roadă de pace a dreptății dă celor pedepsiți printr-însa.
12. Pentru aceea mâinile cele slăbite, și genunchile cele slăbănoage vi le îndreptați.
13. Și cărări drepte faceți picioarelor voastre, că nu este șchiop să rătăcească, ci mai vărtos să se vindece.
14. Pacea să urmați cu toți, și sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pre Domnul.
15. Socotind ca nimeni să nu se lipsească de darul lui Dumnezeu; ca nu vreo rădăcină ■ amărăciunii odrăslind în sus să facă sminteală, și prin aceea să se spurce mulți.
16. Să nu fie cineva curvar, sau spurcat ca Isav, care pentru o mâncare și-a vândut nașterea sa cea dintâi.
17. Căci știți că și după aceea vrând să moștenească blagoslovenia, a fost neprimut; de vreme ce loc de pocăință nu a aflat, măcar că și cu lăcrămi o căuta pre ea.
18. Pentru că nu v-ați apropiat de muntele ce se putea pipăi, și de focul ce ardea, și de nor, și de ceață, și de vifor;
19. Și de viersul trâmbiței, și de glasul cuvintelor, care cei ce îl auzeau s-au lepădat ca să nu li se mai adauge lor cuvânt.
20. (Că nu puteau suferi ceea ce li se zicea: Și măcar fiară de s-ar atinge de munte, cu pietre se va omorî, sau cu săgeată se va săgeta.
21. Și așa înfricoșat lucru era cel ce se vedea; Moise a zis: Spăimântatu-m-am și mă cutremur).
22. Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, și de cetatea Dumnezeului celui viu Ierusalimul cel Ceresc, și de zbor de milioane de Îngeri.
23. Și de adunarea celor întâi născuți care sunt scriși în Ceruri, și de Judecătorul tuturor Dumnezeu, și de duhurile dreptilor celor desăvârșit.
24. Și de Iisus Mijlocitorul așezământului de lege celui nou, și de sângele stropirii, care grăiește mai bine decât al lui Abel.
25. Vedeți să nu vă lepădați de cel grăiește. Că de nu au scăpat aceia, lepădându-se de cel ce grăia pre pământ, cu mult mai vărtos noi, întorcându-ne de cel ce din Cer.

26. Al căruia glas atunci a cutremurat pământul, iar acum ■ făgăduit, zicând: Încă o dată eu voi clădi nu numai pământul, ci și Cerul.
27. Iar aceea ce zice, încă o dată, arată schimbarea celor ce se clădesc ca a unor lucruri făcute, ca să rămâie cele ce nu se clădesc.
28. Drept aceea, Împărăție nemișcată luând, să avem mulțămire, prin care slujim lui Dumnezeu întru bună plăcere, cu bună cucernicie și cu sfială.
29. Că Dumnezeul nostru este foc mistuitor.

Cap. 13

1. Iubirea de frați să petreacă.
2. Iubirea de străini să nu o uitați, că prin aceasta oarecare neștiind au primit oaspeți pre Îngeri.
3. Aduceți-vă aminte de cei legați, ca cei ce ați fi legați cu dânșii; de cei necăjiți, ca cei ce și voi sunteți în trup.
4. Cinstită este nunta întru toate și patul nespurcat; iar pre curvari, și pre preacurvari va judeca Dumnezeu.
5. Să vă fie obiceiurile fără iubire de argint; îndestulați-vă cu cele ce aveți; că însuși a zis: Nu te voi părăsi, nici te voi lăsa.
6. Pentru aceia îndrăznind noi să zicem: Domnul mie ajutor, și nu mă voi teme ce-mi va face mie omul.
7. Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu, la a căroră săvârșire a vieții privind, să le urmați credința.
8. Iisus Hristos ieri și astăzi același, și în veci.
9. La învățături străine și de multe feluri să nu vă mutați. Că bine este cu darul să întăriți inima, iar nu cu mâncărurile, dintru care nu s-au folosit cei ce au umblat întru dănele.
10. Avem Oltar, dintru care a mânca nu au volnicie cei ce slujesc Cortului.
11. Pentru că ale căroră dobitoace sângele de Arhiereu se bagă înlăuntru în cele Sfinte pentru păcate, ale acelora trupurile se ard afară de tabără.
12. Pentru aceea și Iisus ca să sfințească pre norod cu Sângele său, afară de poartă a pătimit.

13. Deci dar să ieșim la dânsul afară de tabără, ocară lui purtând.
14. Că nu avem aici cetate stătătoare, ci pre ceea ce va să fie căutăm.
15. Printr-însul dar să aducem jertfă de laudă pururea lui Dumnezeu, adică roada buzelor ce se mărturisesc Numelui lui.
16. Și facerea de bine și împărtășirea să nu uitați, că cu jertfe ca acestea se îmblânzește (împacă) Dumnezeu.
17. Ascultați pre învățătorii voștri și vă supuneți lor; că ei priveghează pentru sufletele voastre, ca cei ce vor să dea seamă, ca cu bucurie aceasta să facă, iar nu suspinând. Că nu este de folos vouă aceasta.
18. Rugați-vă pentru noi, că nădăjduim că bună știință avem întru toți, bine vrând a viețui.
19. Și mai mult vă rog să faceți aceasta, ca fără de zăbavă să mă întorc la voi.
20. Iar Dumnezeul păcii, cel ce a sculat din morți pre Păstorul Oilor cel mare, întru Sângele legii celei veșnice, pre Domnul nostru Iisus.
21. Să vă facă pre voi desăvârșit întru tot lucrul bun, ca să faceți voia lui, făcând întru voi, ce este plăcut înaintea lui, prin Iisus Hristos; căruia este slava în vecii vecilor. Amin.
22. Și vă rog pre voi fraților, primiți cuvântul mângâierii; că pre scurt am scris vouă.
23. Să știți că fratele Timotei este slobod, cu care (de va veni mai curând) voi vedea pre voi. Spuneți închinăciune tuturor mai marilor voștri, și tuturor sfinților.
24. Închină-se vouă cei ce sunt din Italia.
25. Darul cu voi cu toți. Amin.

+ Către Evrei s-a scris de la Italia prin Timotei.

Epistolia cea sobornicească a Sfântului Apostol Iacov

Cap. 1

1. Iacov sluga lui Dumnezeu, și a Domnului Iisus Hristos, celor douăsprezece seminții care sunt întru risipire, să se bucure.
2. Toată bucuria să socotiți frații mei, când în multe feluri de ispite cădeți.
3. Știind că lămurirea credinței voastre lucrează răbdare.
4. Iar răbdarea lucru desăvârșit să aibă, ca să fiți desăvârșit, și întregi, și întru nimic lipsiți.
5. Iar de este cineva dintru voi lipsit de înțelepciune, să ceară de la Dumnezeu, carele dă tuturor din destul, și nu înfruntează, și i se va da lui.
6. Iar să ceară cu credință, nimic îndoindu-se. Pentru că cel ce se îndoiește, asemenea este cu valul mării, care de vânturi se aruncă și se învăluiește.
7. Că să nu gândească omul acela, că va lua ceva de la Domnul.
8. Bărbatul îndoit (cu gândul) la suflet, nestatornic este întru toate căile sale.
9. Iar laudă-se fratele cel smerit întru înălțimea sa.
10. Și cel bogat întru smerenia sa, căci ca floarea ierbii va trece.
11. Că a răsărit Soarele împreună cu zăduhul, și a uscat iarba, și floarea ei a căzut; și frumusețea feței ei a pierit. Așa și bogatul întru umbletele sale se va veșteji.
12. Fericit bărbatul care rabdă ispita; căci lămurit făcându-se va lua cununa vieții, care o a făgăduit Dumnezeu celor ce îl iubesc pre el.
13. Nimeni ispitindu-se să zică, că de la Dumnezeu se ispitește; că Dumnezeu nu este ispititor celor răi (este neispitit de rele), și el pre nimeni nu ispitește.
14. Ci fieștecă se ispitește de a sa poftă fiind tras și amăgit.
15. După aceea pofta zămislind naște păcat; iar păcatul săvârșindu-se naște moarte.

16. Nu vă înșelați, frații mei cei iubiți.
17. Toată darea cea bună, și tot Darul desăvârșit de sus este, pogorându-se de la Părintele Luminilor, la care nu este schimbare, sau umbră de mutare.
18. El voind ne-a născut pre noi cu cuvântul adevărului, ca să fim noi o începătură oarecare a zidirilor lui.
19. Drept aceea frații mei cei iubiți, să fie tot omul grabnic spre a auzi, și zăbavnic spre a grăi, zăbavnic spre mânie.
20. Că mânia bărbatului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu.
21. Pentru aceea lepădând toată spurcăciunea, și prisosința răutății, întru blândețe primiți cuvântul cel înlăuntru sădit, care poate să mântuiască sufletele voastre.
22. Și fiți făcători cuvântului, iar nu numai ascultători, amăgindu-vă înșivă pre voi.
23. Pentru că de este cineva ascultător cuvântului, și nu făcător, unul ca acesta asemenea este cu omul care își caută fața facerii sale în oglindă.
24. Pentru că s-a căutat pre sine și s-a dus, și îndată și-a uitat în ce chip era.
25. Iar cel ce s-a plecat (privește) în legea cea desăvârșit a slobozeniei, și rămâne într-însa, acesta nu ascultător cu uitare făcându-se, ci făcător lucrului, acesta fericit va fi întru facerea ei.
26. De se pare cuiva între voi că este bine credincios, și nu își înfrânează limba sa, ci își înșală inima sa, acestuia înzadarnică este buna credință (Creștinătatea).
27. Că buna credință cea curată și nespurcată înaintea lui Dumnezeu și Tatăl, aceasta este, a cerceta pre cei sărmani și pre văduve întru necazurile lor, și a se păzi pre sine nespurcat de către lume.

Cap. 2

1. Frații mei, nu întru alegerea fețelor să aveți credința Domnului nostru Iisus Hristos al slavei.

2. Că de va intra întru adunarea voastră vreun om având inel de aur, cu haină luminoasă, și va intra și vreun sărac cu haină proastă;
3. Și veți căuta la cel ce poartă haina cea luminoasă și veți zice lui: Tu șezi aici bine; și săracului veți zice: Tu stai acolo, sau șezi aici sub așternutul picioarelor mele;
4. Și nu v-ați luat aminte (ați judecat) întru voi, și v-ați făcut judecători de gânduri rele?
5. Ascultați, frații mei cei iubiți, au nu Dumnezeu a ales pre săracii lumii acesteia bogați în credință, și moștenitori Împărăției care o a făgăduit celor ce-l iubesc pre el?
6. Iar voi ați necinstit pre cel sărac. Au nu bogații vă asupresc pre voi, și aceia vă trag pre voi la judecăți?
7. Au nu ei hulesc numele cel bun, care s-a chemat preste voi?
8. Însă de pliniți legea cea împărătească duple Scriptură: Să iubești pre aproapele tău ca însuși pre tine, bine faceți.
9. Iar de vă uitați în față, păcat faceți, muștrându-vă de lege ca niște călcători de lege.
10. Că oricine va păzi toată legea, și va greși întru una, s-a făcut tuturor vinovat.
11. Că cel ce a zis: Să nu curvești, a zis și, Să nu ucizi; și de nu curvești, dar ucizi, te-ai făcut călcător legii.
12. Așa să grăiți, și așa să faceți, ca cum prin legea slobozeniei aveți să vă judecați.
13. Că judecata fără de milă este, celui ce nu face milă; și se laudă mila asupra judecății.
14. Ce folos este, frații mei, de ar zice cineva că are credință, iar fapte nu are? Au poate credința să-l mântuiască pre dânsul?
15. Că de va fi fratele sau sora goi și lipsiți de hrana cea de toate zilele,
16. Și va zice lor cineva dintru voi: Mergeți cu pace, încălziți-vă și vă săturați, și nu le-ar da lor cele de treaba trupului, ce folos ar fi?
17. Așa și credința, dacă nu are fapte, moartă este singură.
18. Ci va zice cineva, tu ai credință, iar eu am fapte; arată-mi credința ta din faptele tale, și eu îți voi arăta ție din faptele mele credința mea.

19. Tu crezi că Dumnezeu unul este, bine faci; și dracii cred și se cutremură.
20. Voiești dar să înțelegi o omule deșarte, că credința fără de fapte moartă este?
21. Avraam, Părintele nostru, au nu din fapte s-a îndreptat, suind pre Isaac fiul său pre jertfelnic?
22. Vezi, că credința lucra dimpreună cu faptele lui, și din fapte s-a plinit credința?
23. Și s-a plinit Scriptura care zice: Și a crezut Avraam lui Dumnezeu, și i s-a socotit lui întru dreptate, și prieten lui Dumnezeu s-a chemat.
24. Vedeți dar că din fapte se îndreptează omul, iar nu numai din credință?
25. Așijderea încă și Raav curva au nu din fapte s-a îndreptat primind pre vestitori, și pre altă cale scoțându-i?
26. Că precum trupul fără de duh mort este, așa și credința fără de fapte moartă este.

Cap. 3

1. Nu fiți mulți dascăli, frații mei, știind că mai mare judecată vom să luăm.
2. Că multe greșim toți; de nu greșește cineva în cuvânt, acesta este bărbat desăvârșit, puternic a-și înfrâna și tot trupul.
3. Că iată și cailor frâiele în gură le punem, ca să se supuie ei nouă, și tot trupul lor îl întoarcem.
4. Iată și corăbiile mari fiind, și de iuți vânturi împingându-se, se întorc de o prea mică cârmă încotro voiește pornirea cârmaciului.
5. Așa și limba mic mădular este, și mari se laudă. Iată, puțin foc și cât de mare materie arde.
6. Și limba este foc, lumea (podoaba) nedreptății; așa limba este așezată întru mădulările noastre, care spurcă tot trupul, și aprinde roata nașterii, și se aprinde de gheena.
7. Că toată firea și a fiarelor, și a păsărilor, și a celor ce se târăsc, și ■ peștilor, se domolește și s-a domolit de firea omenească.

8. Iar limba nimeni din oameni nu poate să o domolească; neînfrântă răutate, plină de otravă aducătoare de moarte.
9. Cu dânsa binecuvântăm pre Dumnezeu și Tatăl, și cu dânsa blestemăm pre oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu.
10. Dintru aceeași gură iese buna cuvântare și blestemul; nu trebuie, frații mei, acestea așa să fie.
11. Au doară izvorul dintru aceeași vână izvorăște dulce și amar?
12. Au doară poate, frații mei, smochinul să facă măslina, sau vița viei smochine? Așa nici un izvor poate a face apă sărată și dulce.
13. Cine este înțelept și bine știutor întru voi? Să își arate din viața cea bună faptele sale întru blândețele înțelepciunii.
14. Iar de aveți râvnire amară și prigonire întru inimile voastre, nu vă lăudați, nici mințiți împotriva adevărului.
15. Nu este înțelepciunea aceasta de sus pogorându-se, ci pământească, sufletească, drăcească.
16. Pentru că unde este râvnire și prigonire, acolo este neașezare, și tot lucrul rău.
17. Iar înțelepciunea cea de sus, întâi este curată, apoi făcătoare de pace, blândă, plecată, plină de milă și de roduri bune, fără de judecată, și nefățarnică.
18. Iar roada dreptății cu pace se seamănă celor ce fac pacea.

Cap. 4

1. De unde sunt războaie, și de unde sfăzi între voi? Au nu de aici din dezmierdările voastre, care se oștesc întru mădularele voastre?
2. Pofțiți și nu aveți, ucideți și pizmuiți, și nu puteți dobândi. Vă sfădiți și faceți războaie, și nu aveți, pentru că nu cereți.
3. Cereți și nu luați, pentru că rău cereți, ca întru dezmierdările voastre să cheltuiți.
4. Preacurvarilor și preacurvelor, au nu știți că dragostea lumii acesteia vrajbă este către Dumnezeu? Deci oricare va vrea să fie prieten lumii, vrăjmaș lui Dumnezeu se face.

5. Au vi se pare că în deșert Scriptura grăiește? Spre zavistie pofteste Duhul care locuiește întru voi?
6. Ci mai mare dar dă. Pentru aceea zice: Domnul celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă dar.
7. Supuneți-vă drept aceea lui Dumnezeu, stați împotriva diavolului, și va fugi de la voi.
8. Apropiați-vă de Dumnezeu, și se va apropia de voi; curățiți-vă mâinile păcătoșilor, și vă curățiți inimile voastre cei îndoșiți la suflet (cu gândul).
9. Pătimiți și lăcrămați și plângeți, răsul vostru spre plâns să se întoarcă, și bucuria întru tânguire.
10. Smeriți-vă înaintea lui Dumnezeu, și vă va înălța pre voi.
11. Nu grăiți de rău unul pre altul fraților; că cela ce grăiește de rău pre fratele său, și judecă pre fratele său, grăiește de rău legea, și judecă legea; iar dacă judeci legea, nu ești făcător legii, ci judecător.
12. Unul este Puitorul legii și Judecătorul, care poate să mântuiască și să piardă; iar tu cine ești care judeci pre altul?
13. Veniți acum cei ce ziceți: Astăzi sau mâine vom merge întru acea cetate, și vom face acolo un an, și vom neguțatori, și vom dobândi.
14. Care nu știți ce se va întâmpla mâine. Că ce este viața voastră? Că abur este care întru puțin se arată și după aceea pier.
15. În loc de a zice voi: De va vrea Domnul, și vom fi vii, vom face aceasta și aceea.
16. Iar acum vă lăudați întru trufiile voastre. Toată lauda de acest fel rea este.
17. Drept aceea celui ce știe a face bine și nu face, păcat este lui.

Cap. 5

1. Veniți acum bogaților, plângeți și vă tânguiți de necazurile ce vor să fie asupra voastră.
2. Bogăția voastră ■ putrezit, și hainele voastre le-au mâncat moliile.

3. Aurul vostru și argintul au ruginit, și rugina lor va fi mărturie asupra voastră, și va mânca trupurile voastre ca focul; ați strâns comoară la zilele cele de apoi.
4. Iată plata lucrătorilor celor ce au secerat țarinile voastre, care o opriți voi, strigă. Și strigările secerătorilor în Urechile Domnului Savaot au intrat.
5. Desfătatu-v-ați pre pământ și v-ați dezmierdat; hrănit-ați inimile voastre ca în ziua junghierii.
6. Osândit-ați, omorât-ați pre cel drept; nu s-a pus împotriva voastră.
7. Drept aceea, fiți îndelung răbdători, frații mei, până la venirea Domnului. Iată plugarul așteaptă roada cea scumpă ■ pământului, îndelung răbdând pentru dânsa, până ce ia ploaie timpurie și târzie.
8. Deci îndelung răbdați și voi, întăriți-vă inimile voastre, că venirea Domnului s-a apropiat.
9. Nu oftați unul asupra altuia, fraților, ca să nu vă osândiți; iată Judecătorul înaintea ușilor stă.
10. Luați pildă de patimă rea, frații mei, și de îndelungă răbdare, pre Prorocii care au grăit cu Numele Domnului.
11. Iată fericim pre cei ce au răbdat. Răbdarea lui Iov ați auzit, și sfârșitul Domnului ați văzut, căci mult milostiv este Domnul și îndurat.
12. Iar mai înainte de toate, frații mei, să nu vă jurați nici pre Cer, nici pre pământ, nici cu alt jurământ oricare, ci fie vouă ce este așa, așa; și ce este nu, nu. Ca să nu cădeți întru fățarnicie.
13. Pătimizește rău cineva între voi? Să se roage. Este cineva cu inimă bună? Să cânte.
14. Este bolnav cineva între voi? Să cheme Preoții Bisericii, și să se roage pentru dânsul, ungându-l pre dânsul cu untdelemn, întru Numele Domnului.
15. Și rugăciunea credinței va mântui pre cel bolnav, și îl va ridica pre dânsul Domnul, și de va fi făcut păcate, se vor ierta lui.
16. Mărturișiți-vă unul altuia păcatele, și vă rugați unul pentru altul, ca să vă vindecați; că mult poate rugăciunea dreptului, care se lucrează.

17. Ilie om era asemenea nouă pătimaș, și cu rugăciune s-a rugat ca să nu plouă, și nu a plouat pre pământ ani trei și luni șase.
18. Și iarăși s-a rugat, și Cerul a dat ploaie, și pământul a odrăslit roada sa.
19. Fraților de se va rătăci cineva între voi de la adevăr, și îl va întoarce cineva pre el,
20. Să știe că cel ce ■ întors pre cel păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui suflet din moarte, și va acoperi mulțime de păcate.

Epistolia cea sobornicească întâi a Sfântului Apostol Petru

Cap. 1

1. Petru Apostol al lui Iisus Hristos, nemernicilor celor aleși ai risipirii Pontului, Galatiei, Capadociei, Asiei, și Bitiniei.
2. Duple cea mai înainte cunoștință a lui Dumnezeu Tatăl, într-o sfințirea Duhului, spre ascultarea și stropirea Sângelui lui Iisus Hristos: Dar vouă și pace să se înmulțească.
3. Bine este cuvântat Dumnezeu, și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, care duple mare mila sa a doua oară ne-a născut pre noi spre nădejde vie, prin Învierea lui Iisus Hristos din morți.
4. Spre moștenire nestricăcioasă și nespurcată și neveștejită, păzită în Ceruri pentru voi.
5. Care sunteți păziți cu Puterea lui Dumnezeu prin credință spre mântuire gata a se arăta în vremea de apoi.
6. Întru care vă bucurați acum puțin, de se cuvine, necăjiți fiind într-o multe feluri de ispite.
7. Ca lămurirea credinței voastre, cea cu mult mai scumpă decât aurul cel pieritor, și prin foc lămurit, să se afle spre laudă și cinste și slavă, într-o arătarea lui Iisus Hristos.
8. Pre care nevăzându-l iubiți; într-o care acum nu privind, ci crezând, vă bucurați cu bucurie negrăită și preaslăvită.
9. Luând sfârșitul credinței voastre mântuirea sufletelor.
10. Pentru care mântuire au căutat și au cercetat Prorocii, care au prorocit pentru darul ce era să fie spre voi.
11. Cercetând în care, și în ce fel de vreme le arăta Duhul lui Hristos, care era într-o dânsii, mai înainte mărturisind de Patimile lui Hristos, și de Slavele cele după aceea.
12. Căroră s-a descoperit, că nu lor însuși, ci nouă slujeau acestea; care acum s-au vestit vouă prin cei ce bine au vestit vouă într-o Duhul Sfânt cel trimis din Cer, spre care doresc Îngerii să privească.

Epistola cea sobornicească întâi a Sfântului Apostol Petru

13. Pentru aceea încingând mijloacele cugetului vostru, trezindu-vă, desăvârșit nădăjduiți spre darul care se aduce vouă, prin arătarea lui Iisus Hristos.
14. Ca fiii ascultării, neprefăcându-vă cu poftetele cele mai dinainte ale necunoștinței voastre.
15. Ci duple Sfântul care v-a chemat pre voi, și voi fiți sfinți într-o toată petrecerea.
16. Căci scris este: Fiți sfinți, că eu Sfânt sunt.
17. Și dacă chemați Tată pre cel ce judecă fără de alegerea fețelor duple lucrul fieștecăruia, într-o frică vremea vieții voastre să o petreceți.
18. Știind că nu cu argint sau cu aur, care se strică, v-ați izbăvit de petrecerea voastră cea deșartă, care era de la părinți dată.
19. Ci cu scump Sângele ca al unui Miel nevinovat și nespurcat al lui Hristos.
20. Care era cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, dar s-a arătat în anii cei mai de apoi pentru voi.
21. Cei ce printr-o însul ați crezut în Dumnezeu, care l-a înviat pre el din morți, și i-a dat lui slavă, ca credința voastră, și nădejdea să fie într-o Dumnezeu.
22. Curățind sufletele voastre cu ascultarea adevărului prin Duhul, spre nefățarnică iubire de frați, din inimă curată iubiți-vă unul pre altul cu deadinsul.
23. Fiind născuți a doua oară, nu din sămânță stricăcioasă, ci din nestricăcioasă, prin cuvântul lui Dumnezeu celui viu, și care petrece în veac.
24. Pentru căci tot trupul este ca iarba, și toată slava omului ca floarea ierbii; uscatu-s-a iarba și floarea ei a căzut.
25. Iar cuvântul Domnului rămâne în veac; și acesta este cuvântul cel ce bine s-a vestit într-o voi.

Cap. 2

1. Deci lepădând toată răutatea, și tot vicleșugul și fățarniciile, și pizmele, și toate clevetirile;

2. Ca niște prunci de curând născuți, să iubiți laptele cel cuvântător, și fără de vicleșug, ca printr-însul să creșteți spre mântuire.
3. De vreme ce ați gustat că este bun Domnul.
4. Către care apropiind-vă cela ce este Piatra cea vie, de oameni cu adevărat nebăgată în seamă, iar la Dumnezeu aleasă și scumpă.
5. Și voi înșivă ca niște pietre vii, vă zidiți casă duhovnicească, Preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Iisus Hristos.
6. Pentru că scris este în Scriptură, Iată pun în Sion Piatră în capul unghiului, aleasă, scumpă; și cel ce va crede întru dânsa, nu se va rușina.
7. Drept aceea vouă celor ce credeți, cinstea; iar celor necredincioși, Piatra care nu o au băgat în seamă ziditorii, aceasta s-a făcut în capul unghiului, și Piatră de poticnire, și Piatră de sminteală.
8. Care se poticnesc neplecându-se cuvântului, spre care și puși sunt.
9. Iar voi, Rod ales, Preoție Împărătească, neam sfânt, norod spre câștigare; ca să vestiți bunătățile celui ce v-a chemat pre voi dintru întuneric la cea minunată a sa Lumină.
10. Care odinioară nu erați norod, iar acum norodul lui Dumnezeu; care erați nemiluiți, iar acum miluiți.
11. Iubiților, rogu-vă ca pre niște nemernici și străini, să vă feriți de poftele cele trupesti, care se oțesc asupra sufletului.
12. Petrecerea voastră având-o bună întru neamuri, ca întru care (când) vă clevesc pre voi ca pre niște făcători de rău, din faptele cele bune văzând, să slăvească pre Dumnezeu în ziua cercetării.
13. Deci supuneți-vă la toată omeneasca zidire pentru Domnul, ori împăratului, ca celui ce este mai presus.
14. Ori domnilor, ca celor ce sunt de el trimiși spre izbânda făcătorilor de rău, și lauda făcătorilor de bine.
15. Căci așa este voia lui Dumnezeu, ca binefăcând, să înfrânați necunoștința oamenilor celor fără de minte.
16. Ca cei slobozi, și nu ca cum ați avea slobozenia acoperământ răutății, ci ca robii lui Dumnezeu.

17. Pre toți cinstiți, frăția iubiți, de Dumnezeu vă temeți, pre împăratul cinstiți.
18. Slugile supuneți-vă cu toată frica stăpânilor, nu numai celor blânzi și buni, ci și celor năsilnici.
19. Pentru că acesta este dar, de rabdă cineva scârbe pentru știința lui Dumnezeu, pătimind cu nedreptate.
20. Că ce laudă este, dacă greșind și pedepsindu-vă veți răbda? Ci dacă bine făcând și pătimind veți răbda, acesta este dar înaintea lui Dumnezeu.
21. Că spre aceasta v-ați chemat, că și Hristos a pătimit pentru noi, nouă lăsându-ne pildă ca să urmăm Urmelor lui.
22. Care păcat nu a făcut, nici s-a aflat vicleșug în gura lui.
23. Care ocărându-se, împotriva nu a ocărât; pătimind, nu a îngrozit; ci da celui ce judecă cu dreptul.
24. Care păcatele noastre însuși le-a ridicat în trupul său pre lemn; ca păcatelor murind, să viețuim dreptății, cu a căruia rană v-ați vindecat.
25. Că erați ca niște oi rătăcite, ci v-ați întors acum la Păstorul și Păzitorul sufletelor voastre.

Cap. 3

1. Așijderea și femeile plecându-vă bărbaților voștri, ca deși nu se pleacă oarecare cuvântului, prin viața femeilor fără de cuvânt să se dobândească.
2. Văzând viața voastră cea dimpreună curată întru frică.
3. A căroră podoabă să fie nu cea din afară a împletirii părului, și a înfășurăturii aurului, sau a îmbrăcămînții hainelor.
4. Ci omul cel ascuns al inimii, întru nestricăciunea duhului celui blând și lin, care este înaintea lui Dumnezeu de mult preț.
5. Că așa odinioară și sfintele femei, care nădăjduiau întru Dumnezeu, se împodobeau pre sine, plecându-se bărbaților săi.
6. Precum Sarra asculta pre Avraam, domn pre acela chemându-l, căria v-ați făcut fii, făcând bine, și netemându-vă de nici o frică.
7. Bărbații așijderea împreună locuind cu femeile sale cu cunoștință, ca unui vas mai slab celui femeiesc dându-le cinste,

ca și celor împreună moștenitoare darului vieții, ca să nu se curmeze rugăciunile voastre.

8. Iar la sfârșit, toți să fiți cu un gând, milostivi, iubitori de frați, îndurători, blânzi, smeriți.
9. Nerăsplătind rău pentru rău, sau ocară pentru ocară, ci împotrivă, binecuvântând; știind că spre aceasta sunteți chemați, ca să moșteniți blagoslovenia.
10. Că cela ce voiește să iubească viața, și să vadă zile bune, să își oprească limba sa de la rău, și buzele sale să nu grăiască vicleșug.
11. Să se depărteze de la rău și să facă bine; să caute pacea, și să o urmeze pre ea.
12. Pentru că Ochii Domnului sunt spre cei drepti, și Urechile lui spre rugăciunea lor; iară Fața Domnului asupra celor ce fac rele.
13. Și cine este cel ce va face vouă rău, de veți fi următori binelui?
14. Și de și veți pătimi pentru dreptate, fericiți veți fi; iar de îngrozirea lor să nu vă temeți, nici să vă tulburați.
15. Ci pre Domnul Dumnezeu să îl sfințiți întru inimile voastre. Și să fiți gata pururea spre răspuns la tot cel ce vă întreabă pre voi cuvânt pentru nădejdea cea întru voi, însă cu blândețe și cu frică.
16. Având știință bună, că întru care (când) vă clevesc pre voi ca pre niște făcători de rău, să se rușineze cei ce grăiesc de rău viața voastră cea bună întru Hristos.
17. Că mai bine este făcând cele bune (de este așa voia lui Dumnezeu), a pătimi, decât făcând cele rele.
18. Pentru că și Hristos o dată pentru păcate a pătimit, cel Drept pentru cei nedrepti, ca pre noi să ne aducă la Dumnezeu, omorându-se cu Trupul, și înviind cu Duhul.
19. Întru care (pentru aceea) și duhurilor ce erau în temniță pogorându-se a propovăduit.
20. Celor ce fuseseră odinioară necredincioase; când aștepta îndelungă răbdarea lui Dumnezeu în zilele lui Noe, făcându-se corabia, întru care puține, adică opt suflete s-au mântuit de apă.
21. A căria lucrul cel închipuit Botezul și pre noi acum ne mântuiește, nu a spurcăciunii celei trupesti fiind lepădare, ci a științei celei bune către Dumnezeu întrebare prin Învierea lui Iisus Hristos.

22. Care este de-a dreapta lui Dumnezeu, după ce s-a suit la Cer, plecându-se lui Îngerii și Stăpâniile și Puterile.

Cap. 4

1. Hristos dar pătimind pentru voi cu trupul, și voi duple același gând să vă înarmați. Pentru că cel ce a pătimit cu trupul, a încetat despre păcat.
2. Ca să nu mai viețuiască cealaltă vreme în trup poftelor omenești, ci voi lui Dumnezeu.
3. Că destul ne este nouă vremea cea trecută a vieții, voia păgânească a o săvârși, umblând întru necurății, întru poftă, întru beții, întru ospete, întru băuturi, și întru cele de Dumnezeu urâte slujiri idolești.
4. Întru care (pentru aceea) se minunează căci nu vă adunați voi la aceeași tulburare a curviei, hulind.
5. Care vor da seama la cel ce este gata să judece pre cei vii și pre cei morți.
6. Că spre aceasta și morților s-a binevestit, ca să se judece cu trupul duple om, și să vieze duple Dumnezeu cu duhul.
7. Și sfârșitul tuturor s-a apropiat; deci fiți cu întreagă înțelepciune, și privegheați întru rugăciuni.
8. Iar mai înainte de toate, unul spre altul dragoste cu osârdie având, căci dragostea acoperă mulțime de păcate.
9. Iubitori de străini fiți între voi fără de cârtire.
10. Fieștecare precum a luat darul, între voi cu acela slujind, ca niște buni iconomi ai Darului lui Dumnezeu celui de multe feluri.
11. De grăiește cineva, ca cuvintele lui Dumnezeu. De slujește cineva, ca din puterea care o dă Dumnezeu, ca întru toate să se slăvească Dumnezeu prin Iisus Hristos, căruia este slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin.
12. Iubiților, nu vă mirați de aprinderea care este întru voi, care se face vouă spre ispită, ca cum s-ar întâmpla vouă ceva străin.
13. Ci pentru că vă faceți părtași patimilor lui Hristos, bucurați-vă, ca și întru arătarea Slavei lui să vă bucurați veselindu-vă.

14. De sunteți ocărăți pentru Numele lui Hristos, fericiți sunteți, căci Duhul Slavei și al lui Dumnezeu preste voi odihnește; duple aceia se hulește, iar duple voi se proslăvește.
15. Că nimeni din voi să nu pătimească ca un ucigaș, sau fur, sau făcător de rău, sau ca un ispititor de lucruri străine.
16. Iar dacă ca un Creștin, să nu se rușineze, ci să proslăvească pre Dumnezeu în partea aceasta.
17. Căci vremea este a se începe judecata de la Casa lui Dumnezeu; iar dacă este întâi de la noi, care este sfârșitul celor ce se împotivesc Evangheliei lui Dumnezeu?
18. Și de vreme ce dreptul abia se mântuiește, cel necredincios și păcătos unde se va arăta?
19. Pentru aceea și cei ce pătimesc duple voia lui Dumnezeu, ca celui Credincios ziditor, să-și încredințeze sufletele sale prin fapte bune.

Cap. 5

1. Pre Prezbiterii cei dintru voi îi rog, ca cel ce sunt împreună Prezbiteri, și mărturisor al Patimilor lui Hristos, care și al Slavei celei ce va să se descopere părtaș.
2. Păstoriți turma lui Hristos cea dintru voi, purtând grija nu cu sila, ci de voie, și duple Dumnezeu; nu cu agonisele urâte, ci cu osârdie.
3. Nici ca cum ați stăpâni preste cliruri, ci pilde făcându-vă turmei.
4. Și când se va arăta Mai Marele păstorilor, veți lua cununa slavei cea nevestejită.
5. Așijderea și tinerii plecați-vă celor bătrâni; și toți unul altuia plecându-vă, smerita cugetare să agonisiți, de vreme ce Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă dar.
6. Drept aceea smeriți-vă sub Mâna cea tare a lui Dumnezeu, ca să vă înalțe pre voi în vreme.
7. Toată grija voastră aruncând spre dânsul, că acela se grijește pentru voi.
8. Fiți treji, privegheați; pentru că protivnicul vostru diavolul ca un leu răcnind umblă, căutând pre cine să înghită.

9. Căruia stați împotrivă, întăriți fiind în credință, știind că aceleași patimi se întâmplă frățimei voastre celei din lume.
10. Iar Dumnezeu a tot darul, care v-a chemat la Slava sa cea veșnică prin Hristos Iisus, pre voi care puțin ați pățimit; Acela să vă facă desăvârșit, să vă întărească, să vă facă puternici, să vă întemeieze.
11. Aceluia slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin.
12. Prin Siluan vouă credinciosul frate, precum socotesc, puțin am scris, îndemnându-vă și mărturisind, că acesta este Darul cel adevărat al lui Dumnezeu întru care stați.
13. Închină-se vouă Biserica din Babilon cea împreună aleasă și Marcu fiul meu.
14. Închinați-vă unul altuia cu sărutare a dragostei. Pace vouă tuturor celor întru Hristos Iisus. Amin.

Epistolia cea sobornicească ■ doua a Sfântului Apostol Petru

Cap. 1

1. Simeon Petru slugă și Apostol al lui Iisus Hristos, celor ce au dobândit împreună cu noi credință întocmai cinstită, întru dreptatea Dumnezeului nostru și a Mântuitorului Iisus Hristos:
2. Dar vouă și pace să se înmulțească întru cunoștința lui Dumnezeu, și a lui Hristos Iisus Domnului nostru.
3. Precum (fiindcă) nouă Dumnezeuiească puterea lui toate cele ce sunt spre viață și buna credință ne-a dăruit, prin cunoștința celui ce ne-a chemat pre noi prin slavă și prin fapta bună.
4. Prin care cele scumpe și mari făgăduințe s-au dăruit nouă, ca prin acestea să vă faceți părtași Dumnezeuieștii Firi, fugind de cea din lume întru poftă stricăciune.
5. Și întru aceasta singură toată nevoința punând, sporiți întru credința voastră, fapta bună; iar întru fapta bună, cunoștința.
6. Iar întru cunoștință, înfrânarea; iar întru înfrânare, răbdarea; iar întru răbdare, buna credință (creștinătatea); iar întru buna credință, iubirea de frați.
7. Iar întru iubirea de frați, dragostea.
8. Că acestea întru voi fiind și înmulțindu-se, nu deșerți nici fără de roadă vor face pre voi spre cunoștința Domnului nostru Iisus Hristos.
9. Că cel ce nu are acestea, orb este, nevăzând, uitare luând de curăția păcatelor sale celor de demult.
10. Pentru aceea fraților mai vârtos nevoiți-vă ca să faceți adeverită chemarea și alegerea voastră. Că acestea făcând, nu veți greși niciodată.
11. Că așa din destul se va da vouă intrarea întru veșnica Împărăție a Domnului nostru și Mântuitorului Iisus Hristos.

Epistola cea sobornicească a doua a Sfântului Apostol Petru

12. Pentru aceea nu mă voi lenevi ■ vă aduce aminte vouă pururea de acestea, măcar că și știți și sunteți întăriți întru adevărul acesta.
13. Însă mi se pare a fi cu dreptul, până când sunt întru acest trup, a vă deștepta pre voi cu aducerea aminte.
14. Știind că fără de zăbavă este lepădarea trupului meu, precum și Domnul nostru Iisus Hristos mi-a arătat mie.
15. Iar mă voi nevoi și pururea a vă avea pre voi și după ieșirea mea, ca să faceți pomenire de acestea.
16. Că nu urmând basmelor celor meșteșugite am spus vouă puterea și venirea Domnului nostru Iisus Hristos, ci singuri văzători fiind Măririi aceluia.
17. Că a luat de la Dumnezeu Tatăl Cinste și Slavă glas ca acesta venind către dânsul de la Slava cea cu mare cuviință: Acesta este Fiul meu cel iubit întru care bine am voit.
18. Și acest glas noi l-am auzit din Cer pogorându-se, fiind cu dânsul în Muntele cel Sfânt.
19. Și avem mai adevărat cuvântul cel prorocesc, la care bine faceți luând aminte, ca la o lumină ce strălucește în loc întunecos, până ce ziua va lumina, și Luceafărul va răsări întru inimile voastre.
20. Aceasta mai întâi știind, că toată prorocia Scripturii cu a sa dezlegare nu se face.
21. Pentru că nu prin voia oamenilor s-a făcut cândva prorocie, ci purtându-se de Duhul Sfânt au grăit omenii cei sfinți ai lui Dumnezeu.

Cap. 2

1. Însă au fost și proroci mincinoși întru norod, precum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor băga eresuri de pierzare, și se vor lepăda de Stăpânul cel ce i-a răscumpărat pre dânsii, aducându-și lor grabnică pierzare.
2. Și mulți vor merge în urma înverșunărilor lor, prin care se va huli calea adevărului.

3. Și pentru lăcomia cu cuvinte amăgitoare pre voi vă vor precupi; a căror judecata încă de mult nu zăbovește, și pierzarea lor nu dormitează.
4. Că de vreme ce Dumnezeu pre Îngerii care au greșit nu i-a cruțat, ci cu lanțurile întunericului în tartar legându-i, i-a dat spre judecată a se păzi.
5. Și lumea cea dintâi nu o a cruțat, ci pre Noe al optulea mărturisor al dreptății l-a păzit, potop în lume acelor necredincioși aducând.
6. Și cetățile sodomlenilor, și ale gomorului arzându-le, cu sfărmară le-a osândit; pildă punând celor ce vor să petreacă întru păgânătate.
7. Și pre dreptul Lot ce era necăjit de petrecerea cea dimpreună a celor fără de lege întru înverșunare, l-a izbăvit.
8. Pentru că cu vederea și cu auzul dreptul acela viețuind între dâșii, din zi în zi își muncea sufletul cel drept cu faptele lor cele fără de lege.
9. Știe Domnul pre cei bine credincioși a-i izbăvi de ispită, iar pre cei nedrepti a-i păzi la ziua judecății ca să se muncească.
10. Iar mai vârtos pre cei ce umblă dinapoia trupului întru pofta spurcăciunii, și de Domnie nu bagă seamă, îndrăzneți obraznici, slavele hulind nu se cutremură.
11. Unde Îngerii cu tăria și cu puterea mai mari fiind, nu aduc asupra lor înaintea Domnului judecată cu hulă.
12. Iar aceștia ca niște dobitoace necuvântătoare firești născute, spre vânare și stricăciune, întru cele ce nu înțeleg hulind, întru stricăciunea lor vor pieri.
13. Luând plata nedreptății, dulceț socotind pre desfătarea cea din toate zilele, spurcați și necurați, care se hrănesc cu înșelăciunile sale, mâncând cu voi.
14. Ochi având plini de preacurvie și de păcat nepărăsit, amăgind sufletele cele neîntărite, inimă deprinsă în lăcomie având, fiii blestemului.
15. Lăsând calea cea dreaptă au rătăcit, urmând calea lui Valaam din Bosor, care plata nedreptății a iubit.
16. Iar muștrare a fărădelegii sale a avut asin necuvântător, care cu glas omenesc grăind, a oprit nebunia prorocului.

17. Aceștia sunt izvoare fără de apă, nori care se poartă de vifor, căroră negura întunericului în veac se păzește.
18. Pentru că cele semețe ale deșertăciunii spunând, amăgesc cu poftă trupești și cu înverșunări pre cei ce cu adevărat au scăpat de la cei ce viețuiesc întru înșelăciune.
19. Slobozenie lor făgăduindu-li-se, singuri robi fiind ai stricăciunii; pentru că ori de ce s-a biruit cineva, despre aceea s-a și robit.
20. Că dacă după ce au scăpat de la spurcăciunile lumii prin cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu acelea iarăși împleticindu-se se biruiesc, s-au făcut lor cele de pre urmă mai rele decât cele dintâi.
21. Pentru că mai bine era lor ■ nu cunoaște calea dreptății, decât după ce o au cunoscut a se întoarce înapoi de la sfânta poruncă ce li s-a dat lor.
22. Că s-a întâmplat lor pilda cea adevărată, adică: Câinele s-a întors la borătura sa, și, porcul s-a scăldat în noroiul tinii.

Cap. 3

1. Și aceasta acum, iubiților, ■ doua epistolă scriu vouă, întru care deștept cu aducerea aminte mintea voastră cea curată.
2. Ca să vă aduceți aminte de graiurile cele mai înainte grăite de sfinții Proroci, și de porunca noastră care suntem Apostoli ai Domnului și Mântuitorului Iisus.
3. Aceasta mai înainte știind, că vor veni în zilele cele de apoi batjocoritori, care vor umbla duple poftele lor.
4. Și vor zice: Unde este făgăduința venirii lui? Că de când Părinții au adormit, toate așa rămân din începutul zidirii.
5. Că aceasta vrând ei nu știu, că Cerurile au fost de demult, și pământul din apă, și prin apă s-a așezat cu cuvântul lui Dumnezeu.
6. Prin care lumea cea de atunci cu apă înecându-se a pierit.
7. Iar Cerurile acestea de acum și pământul cu al aceluiași cuvânt sunt puși sub păstrare, păzindu-se focului la ziua judecății și a pierderii oamenilor celor necredincioși.

8. Iar aceasta una să nu se tăinuiască de voi, iubiților, că o zi înaintea Domnului este ca o mie de ani, și o mie de ani ca o zi.
9. Nu va zăbovi Domnul făgăduința, precum oarecare zăbavă o socotesc; ci îndelung rabdă pentru noi, nevrând ca să piară cineva, ci toți să vină la pocăință.
10. Și va veni ziua Domnului ca un fur noaptea, întru care Cerurile cu sunet vor trece, stihiiile arzând se vor strica; și pământul și cele de pre dânsul lucruri vor arde.
11. Deci dacă au acestea toate a se strica, în ce fel trebuie să fiți voi întru sfintele petreceri cele dimpreună și întru faptele bunei credințe?
12. Așteptând și dorind a fi mai degrabă venirea zilei lui Dumnezeu, pentru care Cerurile arzând se vor strica, și stihiiile aprinzându-se se vor topi.
13. Că Ceruri noi și pământ nou, duple făgăduința lui așteptăm, întru care dreptatea locuiește.
14. Pentru aceea, iubiților, acestea așteptând, nevoiți-vă să vă aflați lui nespurcați și neîntinați în pace.
15. Și pre îndelunga răbdare a Domnului nostru, mântuire să o socotiți; precum și iubitul nostru frate Pavel, duple înțelepciunea cea dată lui ■ scris vouă.
16. Precum și întru toate epistoliile sale grăind de acestea; întru care sunt unele cu anevoie a se înțelege, care cei neînvățați și neîntăriți le răzvrătesc ca și pre celelalte scripturi, spre a lor pierzare.
17. Deci voi, iubiților, mai înainte știind păziți-vă, ca nu cu înșelăciunea celor fără de lege fiind strămutați, să cădeți de la întărirea voastră.
18. Ci să creșteți întru darul și cunoștința Domnului nostru și Mântuitorului Iisus Hristos; Acestuia slava și acum, și în ziua veacului, Amin.

Epistolia cea sobornicească întâi a Sfântului Apostol Ioan

Cap. I

1. Ce (care) era dintru început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit, și mâinile noastre au pipăit de cuvântul vieții;
2. (Și viața s-a arătat, și am văzut, și mărturisim, și vestim vouă viața cea veșnică, care era la Tatăl, și s-a arătat nouă).
3. Ce am văzut și am auzit, spunem vouă, ca și voi împărtășire să aveți cu noi; și împărtășirea noastră cu Tatăl și cu Fiul lui cu Iisus Hristos.
4. Și acestea scriem vouă, ca bucuria voastră să fie deplin.
5. Și aceasta este vestirea, carele am auzit de la dânsul, și vestim vouă: Că Dumnezeu lumină este, și nici un întuneric întru dânsul nu este.
6. De vom zice că împărtășire avem cu dânsul, și întru întuneric umblăm, mințim, și nu facem adevărul.
7. Iar de vom umbla întru lumină, precum el este întru lumină, împărtășire avem unii cu alții. Și Sângele lui Iisus Hristos Fiului lui, ne curățește pre noi de tot păcatul.
8. De vom zice că păcat nu avem, pre noi înșine ne înșelăm, și adevărul nu este întru noi.
9. De vom mărturisi păcatele noastre, credincios este și drept, ca să ne ierte nouă păcatele, și să ne curățească pre noi de toată nedreptatea.
10. De vom zice că nu am păcătuit, mincinos facem pre dânsul, și cuvântul lui nu este întru noi.

Cap. 2

1. Feții mei, acestea scriu vouă, ca să nu păcătuiți; și dacă cineva va păcătui, Mângâietor (îndemnător) avem către Tatăl pre Iisus Hristos cel drept.

2. Și acesta este curățire (îmblânzire) de păcatele noastre; și nu numai de ale noastre, ci și de ale toată lumea.
3. Și întru aceasta știm că l-am cunoscut pre dânsul, dacă vom păzi poruncile lui.
4. Cel ce zice că l-am cunoscut pre dânsul, și poruncile lui nu le păzește, mincinos este, și întru acesta adevărul nu este.
5. Iar cel ce va păzi cuvântul lui, cu adevărat întru acela dragostea lui Dumnezeu deplin este; întru aceasta cunoaștem că întru dânsul suntem.
6. Cel ce zice că petrece întru dânsul, dator este precum acela a umblat, și el așa să umble.
7. Iubiților, nu scriu vouă poruncă nouă, ci poruncă veche, care ați avut dintru început; porunca cea veche este cuvântul carele ați auzit dintru început.
8. Iarăși poruncă nouă scriu vouă, care este adevărată întru dânsul și întru voi; că întunerecul trece, și Lumina cea adevărată iată răsare.
9. Cel ce zice că este întru lumină, și pre fratele său urăște, întru întuneric este până acum.
10. Cel ce iubește pre fratele său, întru lumină petrece, și sminteală întru dânsul nu este.
11. Iar cel ce urăște pre fratele său, întru întuneric este, și întru întuneric umblă, și nu știe încotro merge, că întunerecul a orbit ochii lui.
12. Scriu vouă, fiilor, că se iartă vouă păcatele pentru Numele lui.
13. Scriu vouă, părinților, că ați cunoscut pre cel ce este din început; scriu vouă, tinerilor, că ați biruit pre cel viclean.
14. Scris-am vouă, pruncilor, că ați cunoscut pre Tatăl; scris-am vouă, părinților, că ați cunoscut pre cel ce este din început; scris-am vouă tinerilor, că sunteți tari, și cuvântul lui Dumnezeu petrece întru voi, și ați biruit pre cel viclean.
15. Nu iubiți lumea, nici cele din lume; de iubește cineva lumea, nu este dragostea Tatălui întru dânsul.
16. Pentru că tot ce este în lume, adică, pofta trupului, și pofta ochilor, și trufia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume este.
17. Și lumea se trece și pofta ei; iar cel ce face voia lui Dumnezeu, petrece în veac.
18. Fiilor, ceasul cel de apoi este; și precum ați auzit că Antihrist vine, și acum antihriști mulți s-au făcut; dintru aceasta

cunoaştem că ceasul cel de apoi este.

19. Dintru noi au ieşit, ci nu erau dintru noi; că de ar fi fost dintru noi, ar fi rămas cu noi; ci ca să se arate că nu sunt toţi dintru noi.
20. Şi voi ungere aveţi de la cel Sfânt, şi ştiţi toate.
21. Nu am scris vouă ca cum nu aţi şti adevărul, ci ca cum l-aţi şti pre el, şi cum că toată minciuna din adevăr nu este.
22. Cine este mincinosul, fără numai cel ce tăgăduieşte, că Iisus nu este Hristos. Acesta este Antihrist, care tăgăduieşte pre Tatăl şi pre Fiul.
23. Tot cel ce tăgăduieşte pre Fiul, nici pre Tatăl are; iar cel ce mărturiseşte pre Fiul, şi pre Tatăl are.
24. Drept aceea voi ce aţi auzit dintru început, întru voi să rămână; şi de va rămânea întru voi ce aţi auzit dintru început, şi voi în Tatăl şi în Fiul veţi rămânea.
25. Şi aceasta este făgăduinţa, care însuşi a făgăduit nouă viaţa cea veşnică.
26. Acestea am scris vouă pentru cei ce vă înşală pre voi.
27. Şi voi ungerea care aţi luat de la Dânsul, întru voi să rămâie; şi nu aveţi trebuinţă ca să vă înveţe pre voi cineva; ci precum aceeaşi ungere vă învaţă pre voi pentru toate, şi adevărată este, şi nu este mincinoasă; şi precum v-a învăţat pre voi, rămâneţi întru aceea.
28. Şi acum, fiilor, rămâneţi întru aceasta; ca să avem îndrăzneală, când se va arăta, şi să nu ne ruşinăm de dânsul, la venirea lui.
29. De ştiţi, că este drept, cunoaşteţi că tot cel ce face dreptate, de la dânsul s-a născut.

Cap. 3

1. Vedeţi ce fel de dragoste a dat nouă Tatăl, ca fii ai lui Dumnezeu să ne numim, şi să fim; pentru aceasta lumea nu cunoaşte pre noi, căci nu l-a cunoscut pre dânsul.
2. Iubiţilor, acum fii ai lui Dumnezeu suntem, şi încă nu s-a arătat ce vom fi; ci ştim cum că, când se va arăta, asemenea lui vom fi; că îl vom vedea pre el precum este.
3. Şi tot cel ce are nădejdea aceasta întru dânsul, se curăţeşte pre

sine, precum şi el este curat.

4. Tot cel ce face păcatul, şi fărădelegea face; şi păcatul este fărădelegea.
5. Şi ştiţi că el s-a arătat ca să ridice păcatele noastre; şi păcat întru el nu este.
6. Tot cel ce petrece întru dânsul, nu păcătuieşte; şi tot cel ce face păcatul, nu l-a văzut pre el nici l-a cunoscut pre el.
7. Fiilor, nimenea să nu vă înşele pre voi: Cel ce face dreptate, drept este, precum şi acela drept este.
8. Cel ce face păcatul, din diavolul este; că din început diavolul păcătuieşte. Spre aceasta s-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să strice lucrurile diavolului.
9. Tot cel născut din Dumnezeu, păcat nu face; că sămânţa lui întru dânsul petrece; şi nu poate să păcătuiască, că din Dumnezeu s-a născut.
10. Întru aceasta arătaţi sunt fiii lui Dumnezeu, şi fiii diavolului. Tot cel ce nu face dreptate, nu este din Dumnezeu, şi cel ce nu iubeşte pre fratele său.
11. Căci aceasta este vestirea, care aţi auzit dintru început, ca să iubim unul pre altul.
12. Nu precum Cain era din vicleanul, şi a ucis pre fratele său; şi pentru care pricină l-a ucis pre el? Căci lucrurile lui erau rele, iar ale fratelui său, drepte.
13. Nu vă miraţi, fraţii mei, de vă urăşte pre voi lumea.
14. Noi ştim că am trecut din moarte în viaţă, pentru că iubim pre fraţi; că cel ce nu iubeşte pre fratele, petrece în moarte.
15. Tot cel ce urăşte pre fratele său, ucigător de oameni este. Şi ştiţi că tot ucigătorul de oameni nu are viaţă veşnică întru dânsul petrecând.
16. Întru aceasta am cunoscut dragostea, că el şi-a pus Sufletul său pentru noi; şi noi datori suntem pentru fraţi să ne punem sufletele.
17. Iar cel ce are bogăţia lumii acesteia, şi vede pre fratele său având trebuinţă, şi îşi închide inima sa despre dânsul, cum rămâne dragostea lui Dumnezeu întru dânsul?
18. Fiii mei, să nu iubim cu cuvântul nici cu limba, ci cu fapta şi cu adevărul.
19. Şi întru aceasta cunoaştem că suntem din adevăr, şi înaintea

lui vom încredința inimile noastre.

20. Că de ne arată (ne mustră) pre noi vinovați inima noastră, mai mare este Dumnezeu decât inima noastră, și știe toate.
21. Iubiților, de nu ne va arăta pre noi vinovați inima noastră, îndrăznire avem către Dumnezeu.
22. Și orice vom cere, vom lua de la dânsul; pentru că păzim poruncile lui, și cele plăcute înaintea lui facem.
23. Și aceasta este porunca lui, ca să credem întru Numele lui Iisus Hristos Fiului lui; și să iubim unul pre altul, precum ne-a dat nouă poruncă.
24. Și cel ce păzește poruncile lui, întru dânsul petrece, și acela întru el. Și întru aceasta cunoaștem că petrece întru noi, din Duhul care a dat nouă.

Cap. 4

1. Iubiților, să nu credeți pre tot duhul; ci să ispitiți duhurile de sunt de la Dumnezeu. Că mulți proroci mincinoși au ieșit în lume.
2. Întru aceasta să cunoașteți Duhul lui Dumnezeu, și duhul înșelăciunii: Tot duhul care mărturisește pre Iisus Hristos că a venit în trup, de la Dumnezeu este.
3. Și tot duhul care nu mărturisește pre Iisus Hristos că a venit în trup, de la Dumnezeu nu este; și acela este al lui Antihrist, de care ați auzit că va veni; și acum încă în lume este.
4. Voi de la Dumnezeu sunteți, fiilor, și ați biruit pre aceia; căci mai mare este cela ce este întru voi, decât cela ce este în lume.
5. Aceia din lume sunt, pentru aceea din lume grăiesc, și lumea pre dânsii ascultă.
6. Noi din Dumnezeu suntem; cel ce cunoaște pre Dumnezeu, ascultă pre noi. Care nu este din Dumnezeu, nu ne ascultă pre noi; dintru aceasta cunoaștem duhul adevărului, și duhul înșelăciunii.
7. Iubiților, să iubim unul pre altul, că dragostea de la Dumnezeu

este; și tot cel ce iubește, din Dumnezeu este născut, și cunoaște pre Dumnezeu.

8. Cel ce nu iubește, nu a cunoscut pre Dumnezeu, căci Dumnezeu dragoste este.
9. Întru aceasta s-a arătat dragostea lui Dumnezeu întru noi, că pre Fiul său cel Unulnăscut, l-a trimis Dumnezeu în lume, ca să viem printr-însul.
10. Întru aceasta este dragostea, nu că noi am iubit pre Dumnezeu, ci căci el ne-a iubit pre noi, și a trimis pre Fiul său curățire pentru păcatele noastre.
11. Iubiților, dacă Dumnezeu așa ne-a iubit pre noi, și noi datori suntem să iubim unul pre altul.
12. Pre Dumnezeu nimeni nici odinioară nu l-a văzut; de iubim unul pre altul, Dumnezeu întru noi petrece, și dragostea lui desăvârșit este întru noi.
13. Întru aceasta cunoaștem că petrecem întru dânsul, și el întru noi, că din Duhul său ne-a dat nouă.
14. Și noi am crezut și mărturisim, că Tatăl a trimis pre Fiul Mântuitor lumii.
15. Oricare mărturisește că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu întru acela petrece, și acela întru Dumnezeu.
16. Și noi am cunoscut și am crezut dragostea care are Dumnezeu întru noi. Dumnezeu dragoste este; și cela ce petrece întru dragoste, întru Dumnezeu petrece, și Dumnezeu întru dânsul.
17. Întru aceasta s-a săvârșit dragostea cu noi, ca îndrăznire să avem în ziua judecății, pentru că precum acela este, și noi suntem în lumea aceasta.
18. Frică nu este întru dragoste, ci dragostea cea desăvârșit scoate afară pre frică, că frica pedeapsă are; iar cela ce se teme, nu este deplin întru dragoste.
19. Noi iubim pre dânsul, căci el întâi ne-a iubit pre noi.
20. De va zice cineva că iubesc pre Dumnezeu, iar pre fratele său urăște, mincinos este; că cela ce nu iubește pre fratele său, pre carele l-a văzut, pre Dumnezeu, pre care nu l-a văzut, cum poate să-l iubească?

21. Și această poruncă avem de la dânsul, ca cel ce iubește pre Dumnezeu, să iubească și pre fratele său.

Cap. 5

1. Tot cel ce crede, că Iisus este Hristos, din Dumnezeu este născut; și tot ce iubește pre cel ce a născut, iubește și pre cel ce s-a născut dintr-însul.
2. Întru aceasta cunoaștem că iubim pre fiii lui Dumnezeu, când iubim pre Dumnezeu, și poruncile lui păzim.
3. Că aceasta este dragostea lui Dumnezeu, ca poruncile lui să păzim, și poruncile lui grele nu sunt.
4. Căci tot cel născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și aceasta este biruința, ceea ce a biruit lumea, credința noastră.
5. Cine este cel ce biruiește lumea, fără numai cel ce crede că Iisus este Fiul lui Dumnezeu?
6. Acesta este care a venit prin apă și prin sânge (și prin Duhul), Iisus Hristos; nu numai prin apă, ci prin apă și prin sânge, și Duhul este cel ce mărturisește; căci Duhul este adevărul.
7. Căci Trei sunt care mărturisesc la Cer, Tatăl, Cuvântul, și Sfântul Duh; Și acești trei una sunt.
8. Și trei sunt care mărturisesc pre pământ: Duhul, și apa, și sângele; și acești trei întru una sunt.
9. De primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu mai mare este; că aceasta este mărturia lui Dumnezeu, care a mărturisit pentru Fiul său.
10. Cel ce crede întru Fiul lui Dumnezeu, are mărturia întru sine; cel ce nu crede lui Dumnezeu, mincinos l-a făcut pre dânsul, pentru că nu a crezut la mărturia care ■ mărturisit Dumnezeu pentru Fiul său.
11. Și aceasta este mărturia, că viață veșnică ne-a dat nouă Dumnezeu; și această viață întru Fiul lui este.
12. Cel ce are pre Fiul, are viața; iar cel ce nu are pre Fiul lui Dumnezeu, viață nu are.
13. Aceasta am scris vouă celor ce credeți întru Numele Fiului lui Dumnezeu, ca să știți, că viață veșnică aveți, și ca să credeți

întru Numele Fiului lui Dumnezeu.

14. Și aceasta este îndrăznirea care avem către dânsul, că de vom cere ceva duple voia lui, ne aude pre noi.
15. Și dacă știm că ne aude pre noi, ori de ce vom cere, știm că vom avea cererile care cerem de la dânsul.
16. De va vedea cineva pre fratele său păcătuiind păcat nu spre moarte, să ceară, și va da lui viață, celor ce păcătuiesc nu spre moarte. Este păcat spre moarte; nu pentru acela zic ca să se roage.
17. Toată nedreptatea păcat este; și este păcat nu spre moarte.
18. Știm că tot cel născut din Dumnezeu, nu păcătuiește; ci cel ce s-a născut din Dumnezeu se păzește pre sine, și cel rău nu se atinge de el.
19. Știm că din Dumnezeu suntem; și lumea toată întru cel rău zace.
20. Și știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat nouă pricepere, ca să cunoaștem pre Dumnezeul cel adevărat, și să fim întru cel adevărat, întru Iisus Hristos Fiul lui; Acesta este Dumnezeul cel adevărat și viața cea veșnică.
21. Fiilor păziți-vă pre voi de idoli. Amin.

Epistolia cea sobornicească ■ doua a Sfântului Apostol Ioan

Cap. 1

1. Prezbiterul, Eklektei doamnei, și fiilor ei, pre care eu iubesc întru adevăr; și nu numai eu, ci și toți care au cunoscut adevărul.
2. Pentru adevărul care petrece întru noi, și cu noi va fi în veac.
3. Fie cu voi, dar, milă, pace de la Dumnezeu Tatăl, și de la Domnul Iisus Hristos Fiul Tatălui, întru adevăr și întru dragoste.
4. M-am bucurat foarte, căci am aflat din fii tăi umblând întru adevăr, precum am luat poruncă de la Tatăl.
5. Și acum te rog, Doamnă, (nu ca cum aş scrie ție poruncă nouă, ci care avem din început) ca să iubim unul pre altul.
6. Și aceasta este dragostea, ca să umblăm după poruncile lui; și aceasta este porunca, precum ați auzit dintru început, ca să umblați întru dânsa.
7. Pentru că mulți amăgitori au intrat în lume, care nu mărturisesc pre Iisus Hristos venind cu Trup; acesta este amăgitorul și antihrist.
8. Păziți-vă pre voi înșivă, ca să nu pierdem cele ce am lucrat, ci să luăm plată desăvârșit.
9. Tot cel ce calcă porunca și nu rămâne întru învățătura lui Hristos, nu are pre Dumnezeu; iar cel ce rămâne întru învățătura lui Hristos, acela și pre Tatăl și pre Fiul are.
10. Oricine va veni la voi, și nu va aduce învățătura aceasta, să nu îl primiți în casă, și să nu îi ziceți lui, bucură-te.
11. Că cel ce îi zice lui bucură-te, se va face părtaș faptelor lui celor rele.
12. Multe având a vă scrie vouă, nu am voit prin hârtie și prin cerneală, ci nădăjduiesc că voi veni la voi, și gură către gură voi grăi, ca bucuria noastră să fie deplin.
13. Închină-se ție fiii surorii tale Eklektei. Amin.

**Epistolia ■■ sobornicească ■ treia
■ Sfântului Apostol Ioan**

Cap. 1

1. Prezbiterul, lui Gaie celui iubit, pre care eu iubesc într-un adevăr.
2. Iubitule, pentru toate fac rugăciune, ca să sporești și să fii sănătos, precum sporește sufletul tău.
3. Pentru că foarte m-am bucurat după ce au venit frații, și au mărturisit de adevărul tău, precum tu într-un adevăr umbli.
4. Mai mare bucurie decât aceasta nu am, când aud că fiii mei umblă într-un adevăr.
5. Iubitule, cu credință faci, orice lucrezi către frați, și către cei străini.
6. Care au mărturisit de dragostea ta înaintea Bisericii, pre care bine vei face de îi vei petrece cu vrednicie lui Dumnezeu.
7. Că pentru Numele lui au ieșit, nimic luând de la neamuri.
8. Noi dară datori suntem să primim pre unii ca aceștia, ca împreună lucrători să fim adevărului.
9. Am scris Bisericii; ci Diotrefis cel ce iubește să le fie lor căpetenie, nu ne primește pre noi.
10. Pentru aceasta de voi veni, voi pomeni lui faptele care face, ocărându-ne pre noi cu cuvinte rele; și neîndestulat fiind cu acestea, nici însuși primește pre frați, și pre cei ce vor îi ocărăște, și din Biserică îi scoate.
11. Iubitule, nu urma răului, ci binelui; cela ce face bine, din Dumnezeu este; iar cela ce face rău, nu a văzut pre Dumnezeu.
12. Lui Dimitrie i s-a dat mărturie de către toți, și de către însuși adevărul; și noi încă mărturisim, și știți că mărturia noastră adevărată este.
13. Multe am avut a scrie, ci nu voiesc prin cerneală și condei a scrie ție.
14. Ci nădăjduiesc că fără de zăbavă te voi vedea, și gură către gură vom grăi. Pace ție. Închină-se ție prietenii. Spune închinăciune prietenilor pre nume. Amin.

Epistolia cea sobornicească ■ Sfântului Apostol Iuda

Cap. 1

1. Iuda, slugă a lui Iisus Hristos, și frate al lui Iacov, celor sfințiți întru Dumnezeu Tatăl, și de Iisus Hristos păziți și chemați;
2. Milă vouă, și pace, și dragoste să se înmulțească.
3. Iubiților, toată nevoia făcând a scrie vouă de cea de obște mântuirea voastră, nevoie am avut ■ vă scrie vouă, rugându-vă să stați vitejește pentru credința ceea ce odată s-a dat sfinților.
4. Căci au intrat oarecare oameni (care de demult mai înainte au fost scriși spre această osândă), necredincioși: Care schimbă darul Dumnezeului nostru întru înverșunare, și pre cel unul Stăpânul Dumnezeu și Domnul nostru Iisus Hristos tăgăduiesc.
5. Și voiesc să vă aduc aminte, știind și voi aceasta odată: Că Domnul după ce a scos pre norod din pământul Egiptului, mai pre urmă pre cei ce nu au crezut, i-a pierdut.
6. Și pre îngerii care nu și-au păzit dregătoria sa, ci și-au lăsat lăcașul său spre judecata zilei celei mari legăturilor celor veșnice sub întuneric îi ține.
7. Precum Sodoma și Gomora, și cetățile cele dimprejurul lor care întru același chip curveau, și umblau în urma altui trup, sunt puse înainte întru pildă a focului celui veșnic muncă luând.
8. Asemenea și aceștia vise visând, trupul își spurcă, și domnia leapădă, și slavele hulesc.
9. Iar Mihail Arhanghelul, când cu diavolul pricindu-se grăia pentru trupul lui Moise, nu a îndrăznit să aducă judecată de hulă, ci a zis: Certe-te pre tine Domnul.
10. Iar aceștia câte nu știu, hulesc; și câte duple fire ca niște dobitoace necuvântătoare știu, întru acelea se strică.
11. Vai lor, că în calea lui Cain au umblat, și întru înșelăciunea lui Valaam prin mită s-au vărsat, și întru împotrivirea în cuvinte ■ lui Core au pierit.
12. Aceștia sunt între dragostele voastre ca niște pietre în mare acoperite de apă, împreună cu voi mâncând, fără de frică pre

- sine păscându-se; nori fără de apă ce se poartă de vânturi, copaci tomnateci neroditori, de două ori morți și dezrădăcinați.
13. Valuri sălbătice de mare spumegându-și rușinele sale, stele rătăcitoare căroră negura întunericului în veac se păzește.
 14. Și a prorocit de aceștia și Enoh, cel al șaptelea de la Adam, zicând: Iată, a venit Domnul întru întunerece de sfinți Îngerii săi.
 15. Ca să facă judecată împotriva tuturor, și să mustre pre toți necredincioșii de toate faptele păgânătății lor, cu care au făcut fărădelege. Și de toate cuvintele lor cele aspre, care au grăit împotriva lui păcătoșii cei necredincioși.
 16. Aceștia sunt cârtitorii, grăitorii de rău care umblă duple poftele lor cu păgântătate și cu călcare de lege, și gurile lor grăiesc cele cu semeție, mirându-se de fețe pentru vreo dobândă.
 17. Iar voi, iubiților, aduceți-vă aminte de cuvintele care s-au zis mai înainte de Apostolii Domnului nostru Iisus Hristos.
 18. Căci au zis vouă, că în vremea de apoi vor fi batjocoritori, care vor umbla duple poftele lor cele necurate.
 19. Aceștia sunt care de oselesc, sufletești, duh neavând.
 20. Iar voi, iubiților, întru sfântă credința voastră zidindu-vă, și întru Duhul Sfânt rugându-vă.
 21. Pre voi singuri întru dragostea lui Dumnezeu vă păziți, așteptând Mila Domnului nostru Iisus Hristos, spre viața cea veșnică.
 22. Și pre unii să-i vădiți de se vor despărți.
 23. Iar pre alții cu frică să-i mântuiți, răpindu-i din foc; și să-i certați cu temere, urând și haina cea de la trup spurcată.
 24. Iar celui ce poate să vă păzească pre voi fără de păcat, și nespurcați, și să vă puie înaintea slavei sale fără prihană, întru bucurie,
 25. Unuia înțeleptului Dumnezeu și Mântuitorului nostru, prin Iisus Hristos Domnul nostru, slavă și mărire, stăpânire și putere, mai nainte de tot veacul, și acum și întru toți vecii. Amin.

Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul

Cap. 1

1. Apocalipsa (descoperirea) a lui Iisus Hristos, care Dumnezeu i-a dat lui, ca să arate robilor săi cele ce trebuie să fie degrab; și a arătat trimițând pre Îngerul său robului său Ioan.
2. Care a mărturisit cuvântul lui Dumnezeu, și mărturisirea lui Iisus Hristos, și câte a văzut.
3. Fericit este cel ce citește, și cei ce aud cuvintele prorociei acesteia, și păzesc cele scrise întru dânsa. Că vremea aproape este.
4. Ioan celor șapte Biserici care sunt în Asia: Dar vouă și pace de la cel ce este, și cel ce era, și cel ce vine, și de la cele șapte Duhuri, care sunt înaintea Scaunului lui.
5. Și de la Iisus Hristos, Martorul cel Credincios, cel întâi născut din morți, și Stăpânul împăraților pământului, care ne-a iubit pre noi, și cu Sângele său ne-a spălat de păcatele noastre.
6. Și ne-a făcut Împărați și Preoți lui Dumnezeu și Tatălui său; Lui slava, și puterea în vecii vecilor. Amin.
7. Iată vine cu norii, și îl va vedea pre el tot ochiul, și cei ce l-au împuns, și vor plânge înaintea lui toate semințiile pământului. Așa, Amin.
8. Eu sunt Alfa, și Omega, începutul și sfârșitul, zice Domnul, cel ce este, și cel ce era, și cel ce vine Atotțiitorul.
9. Eu Ioan cel ce sunt și fratele vostru, și părtaş întru necazul, și întru Împărăția, și întru răbdarea întru Iisus Hristos. Fost-am în ostrovul ce se cheamă Patmos pentru cuvântul lui Dumnezeu, și pentru mărturisirea lui Iisus Hristos.
10. Fost-am în Duh întru o zi Duminecă, și am auzit după mine Glas mare ca de trâmbiță.
11. Zicând: Eu sunt Alfa și Omega, cel dintâi, și cel de pre urmă; și, ce vezi scrie în carte, și trimite celor șapte Biserici ce sunt în Asia, la Efes, și la Smirna, și la Pergam, și la Tiatiri, și la Sardes, și la Filadelfia, și la Laodiceea.
12. Și m-am întors să văd Glasul care vorbea cu mine, și

întorcându-mă am văzut șapte Sfeșnice de aur.

13. Și în mijlocul celor șapte Sfeșnice asemenea Fiului Omului, îmbrăcat cu haină lungă, și încins pre la țâțe cu brâu de aur.
14. Iar Capul lui, și Părul alb ca lâna cea albă, ca zăpada; și Ochii lui ca para focului.
15. Și Picioarele lui asemenea cu arama de Liban, ca întru un cuptor fiind arse, și Glasul lui, ca glas de ape multe.
16. Și având în Mâna sa cea dreaptă șapte stele, și din Gura lui Sabie cu două ascuțituri ascuțită (iute) ieșind, și Fața lui precum soarele luminează întru puterea sa.
17. Și dacă l-am văzut pre el, am căzut la Picioarele lui ca un mort; și ■ pus Mâna sa cea dreaptă preste mine, zicând mie: Nu te teme; Eu sunt cel dintâi, și cel de pre urmă.
18. Și cel ce sunt viu, și am fost mort, și iată sunt viu în vecii vecilor, Amin. Și am cheile iadului, și ale morții.
19. Scrie cele ce ai văzut, și cele ce sunt, și cele ce vor să fie după acestea.
20. Taina celor șapte stele, care le-ai văzut în dreapta mea, și cele șapte sfeșnice de aur; cele șapte stele Îngerii celor șapte Biserici sunt. Și cele șapte Sfeșnice care le-ai văzut, șapte Biserici sunt.

Cap. 2

1. Îngerului Bisericii Efesului scrie: Acestea zice cel ce ține cele șapte Stele în dreapta sa, cel ce umblă în mijlocul celor șapte Sfeșnice de aur.
2. Știu faptele tale, și osteneala ta, și răbdarea ta, și cum că nu poți suferi pre cei răi; și ai ispitit pre cei ce se zic pre sine apostoli, și nu sunt. Și i-ai aflat pre ei mincinoși.
3. Și ai purtat, și ai răbdare, și pentru Numele meu te-ai ostenit, și nu ai încetat.
4. Ci am asupra ta, că dragostea ta cea dintâi o ai părăsit.
5. Drept aceea adu-ți aminte de unde ai căzut, și te pocăiește, și fă faptele cele dintâi. Iar de nu, viu la tine curând, și voi mișca Sfeșnicul tău din locul său, de nu te vei pocăi.
6. Și aceasta ai, că urăști faptele Nicolaitenilor, care și eu le urăsc.

7. Cei ce au urechi, auză ce Duhul zice Bisericilor: Celui ce va birui voi da lui să mănânce din Pomul vieții, care este în mijlocul Raiului lui Dumnezeu.
8. Și Îngerului Bisericii Smirnenilor scrie: Acestea zice cel dintâi și cel de pre urmă, care a murit, și ■ înviat.
9. Știu faptele tale, și necazul, și sărăcia, (ci bogat ești) și hula celor ce se zic pre sine Iudei, și nu sunt, ci Sinagogă ■ satanei.
10. Nimic nu te teme de cele ce vei să pătimești; că iată diavolul va să arunce dintru voi în temniță, ca să vă ispitiți; și veți avea necaz în zece zile; fii credincios până la moarte, și voi da ție Cununa vieții.
11. Cel ce are urechi, auză ce zice Duhul Bisericilor: Cel ce biruiește nu se va nedreptăți de moartea cea de a doua.
12. Și Îngerului Bisericii celei din Pergam scrie: Acestea zice cel ce are sabia cea cu două ascuțite ascuțită (iute).
13. Știu faptele tale, și unde locuiești, unde este scaunul satanei. Și ții Numele meu, și nu ai lepădat Credința mea în zilele, în care Antipa martorul meu cel credincios, carele s-a ucis la voi, unde locuiește satana.
14. Ci am asupra ta puține, că ai acolo pre cei ce țin învățătura lui Valaam, carele învăța pre Valac să puie sminteală înaintea fiilor lui Israil, ca să mănânce de cele jertfite idolilor, și să curvească.
15. Așa ai și tu pre cei ce țin învățătura Nicolaitenilor, care eu o urăsc.
16. Pocăiește-te, iar de nu, vin la tine curând, și voi face cu ei război cu Sabia Gurii mele.
17. Cel ce are urechi, auză ce Duhul zice Bisericilor: Celui ce biruiește voi da lui să mănânce din manna cea ascunsă, și voi da lui piatră albă, și în piatră nume nou scris, care nimenea nu îl știe, fără numai cel ce îl ia.
18. Și Îngerului Bisericii celei din Tiatiri scrie: Acestea zice Fiul lui Dumnezeu, cel ce are Ochii săi ca para focului, și Picioarele sale sunt asemenea cu arama de Liban.
19. Știu faptele tale, și dragostea, și slujba, și credința, și răbdarea ta, și faptele tale cele de pre urmă sunt mai multe decât cele dintâi.
20. Ci am asupra ta puține, că lași pre femeia Izabel, care se zice pre sine prorociță, a învăța și a amăgi pre robii mei, să curvească, și să mănânce cele jertfite idolilor.

21. Și am dat ei vreme ca să se pocăiască de curvia sa, și nu s-a pocăit.
22. Iată eu o pun pre ea în pat, și pre cei ce curvesc cu ea în necaz mare, de nu se vor pocăi de faptele sale.
23. Și pre fiii ei îi voi ucide cu moarte, și vor cunoaște toate Bisericile, că eu sunt cel ce cerc răunchii, și inimile, și voi da vouă unuia fieștecăruia după faptele voastre.
24. Iară vouă zic și celorlalți din Tiatiri: Câți nu au învățătura aceasta, și care nu au cunoscut adâncurile satanei, precum zic: Nu voi pune preste voi altă greutate.
25. Însă ce aveți, țineți până voi veni.
26. Și celui ce biruiește și celui ce păzește până în sfârșit faptele mele, voi da lui stăpânire preste neamuri.
27. Și le va păstori pre ele cu toiag de fier, ca vasele de lut (ca vasele olărești) se vor zdrobi (să le zdrobească) precum și eu am luat de la Tatăl meu.
28. Și voi da lui steaua cea de dimineață.
29. Cel ce are urechi, auză ce Duhul zice Bisericilor.

Cap. 3

1. Și Îngerului Bisericii celei din Sardes scrie: Acestea zice cel ce are șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte Stele: Știu faptele tale, că ai nume că trăiești, și ești mort.
2. Priveghează, și întărește pre celelalte care vor să moară, că nu am aflat faptele tale deplin înaintea lui Dumnezeu.
3. Drept aceea adu-ți aminte cum ai luat și ai auzit, și ține, și te pocăiește; iar de nu vei priveghea, voi veni asupra ta ca furul, și nu vei cunoaște în care ceas voi veni asupra ta.
4. Ai puține nume și în Sardes, care nu și-au întinat hainele lor, și vor umbla împreună cu mine în albe; că vrednici sunt.
5. Cel ce biruiește, acesta se va îmbrăca în haine albe, și nu voi șterge numele lui din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Părintelui meu, și înaintea Îngerilor lui.
6. Cei ce au urechi, auză ce Duhul zice Bisericilor.

7. Și Îngerului Bisericii celei din Filadelfia scrie: Acestea zice cel sfânt, cel adevărat, care are cheia lui David; cel ce deschide, și nimenea nu închide; și închide, și nimenea nu deschide.
8. Știu faptele tale; iată am dat înaintea ta ușă deschisă, și nimenea nu poate să o închidă pre ea; că mică putere ai, și ai păzit cuvântul meu, și nu ai tăgăduit Numele meu.
9. Iată dau din sinagoga satanei, a celor ce se zic pre sine a fi Iudei, și nu sunt, ci mint; iată voi face pre ei ca să vie, și să se închine înaintea picioarelor tale, și vor cunoaște că te-am iubit pre tine.
10. Pentru că ai păzit cuvântul răbdării mele, și eu te voi păzi pre tine de ceasul ispitei ce va să fie preste toată lumea, ca să ispitească pre cei ce locuiesc pre pământ.
11. Iată, vin curând; ține ce ai, ca nimenea să nu îți ia cununa ta.
12. Cel ce biruiește, îl voi face pre el stâlp în Biserica Dumnezeului meu, și nu va ieși afară mai mult, și voi scrie preste el Numele Dumnezeului meu, și Numele Cetății Dumnezeului meu, Ierusalimului celui nou, care se pogoară din Cer de la Dumnezeu meu, și Numele meu cel nou.
13. Cel ce are ureche, auză ce Duhul zice Bisericii.
14. Și Îngerului Bisericii celei din Laodiceea scrie: Acestea zice cel ce este Amin, Martorul cel credincios, și adevărat, Începutul zidirii lui Dumnezeu.
15. Știu faptele tale, că nici rece ești nici fierbinte, o de ai fi rece, sau fierbinte.
16. Iar fiindcă ești cald, și nici fierbinte, nici rece, te voi vărsa din Gura mea.
17. Că zici: Că bogat sunt, și m-am îmbogățit, și de nimic nu ~~am~~ lipsă. Și nu știi că tu ești cel ticălos, și mișel, și sărac, și orb, și gol.
18. Sfătuiescu-te să cumperi de la mine aur lămurit din foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci, și să nu se arate rușinea goliciunii tale; și cu Colirion unge ochii tăi, ca să vezi.
19. Eu ori pre câți iubesc îi mustru și îi cert; râvnește dar și te pocăiește.
20. Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul meu, și va deschide ușa, voi intra la el, și voi cina cu el, și el cu mine.
21. Cel ce biruiește, voi da lui să șadă cu mine pre Scaunul meu, precum și eu am biruit, și am șezut cu Tatăl meu pre Scaunul lui.
22. Cel ce are ureche, auză ce Duhul zice Bisericii.

Cap. 4

1. După acestea am văzut, și iată, ușă deschisă în Cer; și Glasul cel dintâi, care l-am auzit, ca de trâmbiță ce vorbea cu mine, zicând: Suie-te aici și voi arăta ție cele ce trebuie să fie dupre acestea.
2. Și îndată am fost în Duh; și iată, Scaun era pus în Cer, și preste scaun cel ce ședea.
3. Și cel ce ședea la vedere era asemenea ca piatra Iaspis, și Sardinul; și Curcubeu împrejurul scaunului asemenea la vedere ca piatra Smaraldului.
4. Și împrejurul Scaunului douăzeci și patru de scaune; și pre scaune am văzut pre cei douăzeci și patru de Bătrâni șezând, îmbrăcați cu haine albe, și aveau pre capetele sale cununi de aur.
5. Și din scaun ies fulgere, și glasuri, și tunete; și șapte făclii de foc arzând înaintea scaunului, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu.
6. Și înaintea scaunului mare de sticlă asemenea cu cristalul; și în mijlocul scaunului, și împrejurul lui, patru Viețuitori plini fiind de ochi, dinainte, și dinapoi.
7. Și Viețuitorul cel dintâi asemenea leului, și al doilea Viețuitor asemenea vițelului, și al treilea Viețuitor având fața ca omul, și al patrulea Viețuitor asemenea vulturului ce zboară.
8. Și cei patru Viețuitori, unul fieștecare avea câte șase aripi împrejur, și înlăuntru erau plini de ochi; și odihnă nu au ziua și noaptea, zicând: Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Dumnezeu Atotțuitorul, cel ce era, și cel ce este, și cel ce vine.
9. Și când vor da Viețuitorii slavă, și cinste, și mulțămită celui ce șade pre Scaun, celui ce este viu în vecii vecilor.
10. Vor cădea cei douăzeci și patru de Bătrâni înaintea celui ce șade pre Scaun, și se vor închina celui ce este Viu în vecii vecilor, și vor pune cununile lor înaintea Scaunului, zicând:
11. Vrednic ești Doamne a lua Slava, și Cinstea, și Puterea, că tu ai zidit toate, și pentru voia ta sunt, și s-au zidit.

Cap. 5

1. Și am văzut în Dreapta celui ce ședea pre scaun carte scrisă dinlăuntru și din afară, pecetluită cu șapte peceti.
2. Și am văzut pre un Înger tare, strigând cu glas mare: Cine este vrednic a deschide cartea și a dezlega pecetele ei?
3. Și nimenea nu putea în Cer, nici pre pământ, nici sub pământ, a deschide cartea, nici a o vedea pre ea.
4. Iar eu plângeam mult, că nimenea nu s-a aflat vrednic a deschide, și a citi cartea, nici a o vedea pre ea.
5. Și unul din Bătrâni zice mie: Nu plânge; iată a biruit Leul cel din seminția Iudei, rădăcina lui David, ca să deschidă cartea, și să dezlege cele șapte peceti ale ei.
6. Și am văzut, și iată în mijlocul scaunului, și a celor patru Viețuitori, și în mijlocul Bătrânilor Miel stând ca cum ar fi fost junghiat, având coarne șapte, și ochi șapte, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu care se trimit în tot pământul.
7. Și a venit și a luat cartea din dreapta celui ce ședea pre scaun.
8. Și când a luat cartea, cei patru Viețuitori, și cei douăzeci și patru de Bătrâni au căzut înaintea Mielului având fieștecare Alăute, și Năstrăpi de aur pline de tămâieri, care sunt rugăciunile sfinților.
9. Și cântă cântare nouă zicând: Vrednic ești să iei cartea, și să deschizi pecetele ei; căci te-ai junghiat, și ne-ai răscumpărat pre noi lui Dumnezeu cu Sângele tău din toată seminția, și limba, și norodul, și neamul.
10. Și ne-ai făcut pre noi Dumnezeului nostru, Împărați și Preoți, și vom împărăți pre pământ.
11. Și am văzut, și am auzit glas de Îngeri mulți împrejurul Scaunului, și a Viețuitorilor, și a Bătrânilor, și era numărul lor milioane de milioane, și mii de mii.
12. Zicând cu glas mare: Vrednic este Mielul care s-a junghiat ca să ia puterea, și bogăția, și înțelepciunea, și tăria, și cinstea, și slava, și bună cuvântarea.
13. Și toată făptura, care este în Cer, și pre pământ, și sub pământ, și cele ce sunt în mare, și cele ce sunt într-însele toate, am auzit, zicând: Celui ce șade pre scaun, și Mielului bună

cuvântarea, și cinstea, și slava, și puterea în vecii vecilor.

14. Și cei patru Viețuitori ziceau: Amin. Și cei douăzeci și patru de Bătrâni au căzut, și s-au închinat celui viu în vecii vecilor.

Cap. 6

1. Și am văzut când ■ deschis Mielul una din cele șapte peceti, și am auzit pre unul din cei patru Viețuitori zicând ca cu glas de tunet: Vino și vezi.
2. Și am văzut, și iată un cal alb, și cel ce ședea pre el avea arc, și s-a dat lui cunună, și a ieșit biruind, și ca să biruiască.
3. Și când ■ deschis a doua pecete, am auzit pre al doilea Viețuitor, zicând: Vino, și vezi.
4. Și a ieșit alt cal roșu (roib), și celui ce ședea pre cal i s-a dat lui să ia pacea de pre pământ, ca unul pre altul să se junghie; și s-a dat lui sabie mare.
5. Și când a deschis pecetea a treia, am auzit pre Viețuitorul al treilea zicând: Vino și vezi. Și am văzut, și iată un cal negru, și cel ce ședea pre el, avea cumpănă în mâna sa.
6. Și am auzit glas în mijlocul celor patru Viețuitori zicând: Un hinic de grâu într-un dinar, și trei hinici de orz într-un dinar, și untul de lemn și vinul, să nu vătămați.
7. Și când a deschis pecetea a patra, am auzit glasul Viețuitorului celui al patrulea zicând: Vino, și vezi.
8. Și am văzut, și iată un cal galben, și celui ce ședea pre el îi era numele moartea, și iadul urma cu ea; și s-a dat lor putere ca să omoare preste a patra parte a pământului cu sabie, și cu foamete, și cu moarte, și de fiarele pământului.
9. Și când a deschis a cincea pecete, am văzut sub Jertfelnic sufletele celor junghiați pentru Cuvântul lui Dumnezeu, și pentru mărturisirea care avea.
10. Și au strigat cu glas mare, zicând: Până când Stăpânul cel sfânt și adevărat nu judeci, și nu izbândești sângele nostru de la cei ce locuiesc pre pământ?
11. Și fieșteacăruia li s-a dat Veșminte albe, și li s-a zis lor, ca să se odihnească încă puțină vreme, până ce se vor plini și cei

- dimpreună robi cu ei, și frații lor, care vor să se omoare ca și ei.
12. Și am văzut când au deschis pecetea a șasea, iată cutremur mare s-a făcut, și Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, și Luna s-a făcut ca sângele.
 13. Și Stelele Cerului au căzut pre pământ, precum smochinul leapădă smochinele cele crude ale lui, când se clătește de vânt mare.
 14. Și Cerul s-a osebit ca o carte învălindu-se, și tot muntele și ostrovul din locurile sale s-au mișcat.
 15. Și împărații pământului, și domnii, și bogații, și căpitanii, și cei puternici, și tot cel rob, și cel slobod, s-au ascuns în peșteri, și în pietrele munților.
 16. Și zic munților, și pietrelor: Cădeți preste noi, și ne ascundeți pre noi de către Fața celui ce șade pre Scaun, și de mânia Mielului.
 17. Că a venit Ziua cea mare a mâniei lui, și cine va putea să stea?

Cap. 7

1. Și după acestea am văzut patru Îngeri stând în cele patru unghiuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, să nu sufle vânt pre pământ, nici preste mare, nici pre tot copacul.
2. Și am văzut alt Înger suindu-se de la Răsăritul Soarelui, având Pecetea lui Dumnezeu celui Viu; și a strigat cu glas mare celor patru Îngeri, căroră li s-a dat să vatăme pământul și marea.
3. Zicând: Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până ce vom pecetlui pe robii Dumnezeului nostru preste frunțile lor.
4. Și am auzit numărul celor pecetluiți o sută patruzeci și patru de mii pecetluiți din toată seminția fiilor lui Israil.
5. Din seminția Iudei, douăsprezece mii, pecetluiți; din seminția lui Rubin, douăsprezece mii, pecetluiți; din seminția lui Gad, douăsprezece mii, pecetluiți.
6. Din seminția lui Aser, douăsprezece mii, pecetluiți; din seminția lui Neftalim, douăsprezece mii, pecetluiți; din seminția lui Manase, douăsprezece mii, pecetluiți.
7. Din seminția lui Simeon, douăsprezece mii, pecetluiți; din

- seminția lui Levi, douăsprezece mii, pecetluiți; din seminția lui Isahar, douăsprezece mii, pecetluiți;
8. Din seminția lui Zabulon, douăsprezece mii, pecetluiți; din seminția lui Iosif, douăsprezece mii, pecetluiți; din seminția lui Veniamin, douăsprezece mii, pecetluiți.
 9. După acestea am văzut, și iată, gloată mare, din tot neamul, și semințiile, și noroadale, și limbile, stând înaintea Scaunului, și înaintea Mielului, îmbrăcați în Veșminte albe și finici în mâinile lor.
 10. Și strigau cu glas mare, zicând: Mântuirea Dumnezeului nostru celui ce șade pre Scaun, și Mielului.
 11. Și toți Îngerii stau împrejurul Scaunului, și a Bătrânilor, și a celor patru Viețuitori, și au căzut înaintea Scaunului pre fețele sale, și s-au închinat lui Dumnezeu.
 12. Zicând: Amin. Bună cuvântarea, și slava, și înțelepciunea, și mulțămira, și cinstea, și puterea, și tăria Dumnezeului nostru, în vecii vecilor Amin.
 13. Și ■ răspuns unul din cei Bătrâni, zicându-mi mie: Aceștia care sunt îmbrăcați cu Veșmintele cele albe, cine sunt și de unde au venit?
 14. Și am zis lui: Doamne, tu știi. Și mi-a zis mie: Aceștia sunt cei ce vin din necazul cel mare, și și-au spălat Veșmintele sale, și și-au albit Veșmintele sale cu Sângele Mielului.
 15. Pentru aceasta sunt înaintea Scaunului lui Dumnezeu, și slujesc lui ziua și noaptea în Biserica lui; și cel ce șade pre Scaun, se va sălășlui preste ei.
 16. Nu vor flămânzi mai mult, nici vor însetoșa mai mult, nici va mai cădea preste ei Soarele, nici tot zăduful.
 17. Că Mielul cel din mijlocul Scaunului va paște pre ei, și îi va povățui pre ei la izvoară de ape vii, și va șterge Dumnezeu toată lacrima de la ochii lor.

Cap. 8

1. Și când a deschis pecetea a șaptea, s-a făcut tăcere în Cer ca la o jumătate de ceas.

2. Și am văzut pre cei șapte Îngeri, care stau înaintea lui Dumnezeu; și li s-a dat lor șapte Trâmbițe.
3. Și alt Înger a venit, și a stătut pre Jertfelnic, având Cădelniță de aur, și i s-a dat lui tămâi multe, ca să dea rugăciunilor tuturor sfinților preste Jertfelnicul cel de aur, care este înaintea Scaunului.
4. Și s-a suit fumul tămâilor cu rugăciunile sfinților din mâna Îngerului înaintea lui Dumnezeu.
5. Și a luat Îngerul Cădelnița, și o a umplut din focul Jertfelnicului, și o a aruncat pre pământ, și s-au făcut glasuri, și tunete, și fulgere, și cutremure.
6. Și cei șapte Îngeri, care aveau cele șapte Trâmbițe, s-au gătit ca să trâmbițeze.
7. Și Îngerul cel dintâi a trâmbițat, și s-a făcut grindină, și foc amestecat cu sânge, și s-a aruncat pre pământ, și ■ treia parte din copaci au ars, și toată iarba verde a ars.
8. Și al doilea Înger a trâmbițat, și ca un munte mare arzând cu foc s-a aruncat în mare, și a treia parte din mare s-a făcut sânge.
9. Și au murit a treia parte din zidiri în mare, care avea suflete, și a treia parte din corăbii s-au stricat.
10. Și al treilea Înger a trâmbițat, și a căzut din Cer stea mare arzând ca o făclie, și a căzut preste a treia parte din râuri și preste izvoarele apelor.
11. Și numele stelei se zice Pelin, și s-a făcut a treia parte din ape ca pelinul, și mulți din oameni au murit de ape, că se făcuse amară.
12. Și al patrulea Înger a trâmbițat, și s-a rănit a treia parte a Soarelui, și a treia parte a Lunii, și a treia parte a stelelor, așa, cât s-a întunecat a treia parte a lor, și ziua să nu lumineze a treia parte a ei, și noaptea așijderea.
13. Și am văzut și am auzit pre un Înger zburând în mijlocul Cerului, zicând cu glas mare: Vai, vai, vai celor ce locuiesc pre pământ de celelalte glasuri de trâmbiță ale celor trei Îngeri, care vor să trâmbițeze.

Cap. 9

1. Și al cincilea Înger a trâmbițat, și am văzut o stea din Cer căzând pre pământ, și s-a dat ei cheia fântânii adâncului.
2. Și a deschis fântâna adâncului, și s-a suit fum din fântână ca fumul unui cuptor mare, și s-a întunecat soarele și văzduhul de fumul fântânii.
3. Și din fum au ieșit lăcuste pre pământ, și li s-a dat lor putere, precum au putere scorpiile pământului.
4. Și s-a zis lor: Să nu vatăme iarba pământului, nici toată verdeața, nici tot copacul, fără numai pre oamenii, care nu au pecetea lui Dumnezeu pre frunțile lor.
5. Și li s-a dat lor, ca să nu îi omoare pre ei, ci ca să se chinuiască luni cinci; și chinul lor, ca chinul scorpiei, când lovește pre om.
6. Și în zilele acelea vor căuta oamenii moartea, și nu o vor afla; și vor pofti să moară, și moartea va fugi de la ei.
7. Și asemănările lăcustelor erau asemenea cailor celor gătiți spre război; și pre capetele lor ca niște cununi asemenea aurului, și fețele lor, ca fețele oamenilor.
8. Și aveau păr, ca părul femeilor, și dinții lor erau ca ai leilor.
9. Și aveau zale, ca zalele cele de fier; și sunetul aripilor lor ca sunetul de care cu mulți cai, care aleargă la război.
10. Și au cozi asemenea scorpiilor, și bolduri erau în cozile lor, și puterea lor a vătăma pe oameni luni cinci.
11. Și au preste ele împărat pre îngerul adâncului, numele lui evreiește este Avvadon, iar în limba elinească are nume Apollion (adică pierzătorul).
12. Un vai a trecut, iată mai vin încă două vaiuri după acestea.
13. Și al șaselea Înger a trâmbițat, și am auzit un glas din cele patru cornuri ale Jertfelnicului celui de aur, care este înaintea lui Dumnezeu.
14. Zicând Îngerului al șaselea, care avea trâmbița: Dezleagă pre cei patru îngeri legați la râul cel mare Eufratul.
15. Și s-au dezlegat cei patru îngeri care erau gătiți spre ceasul, și ziua, și luna, și anul, ca să omoare a treia parte din oameni.
16. Și numărul oștilor călărimii două milioane de milioane; și am auzit numărul lor.
17. Și așa am văzut caii în vedenie, și pre cei ce ședeau pre ei având zale de foc, și de lachint, și de piatră pucioasă; și capetele

cailor, ca capetele leilor, și din gurile lor ieșea foc și fum, și piatră pucioasă.

18. De acestea trei băți s-au omorât a treia parte din oameni, de foc, și de fum, și de piatră pucioasă ce ieșea din gurile lor.
19. Că puterile lor în gura lor sunt, că cozile lor sunt asemenea șerpilor, având capete, și cu acestea vatămă.
20. Și ceilalți oameni, care nu au murit de ranele acestea, nu s-au pocăit de faptele mâinilor sale, ca să nu se închine dracilor, și idolilor celor de aur, și de argint, și de aramă, și de piatră, și de lemn, care nici a vedea pot, nici a auzi, nici a umbla.
21. Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de fermecătoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtișagurile lor.

Cap. 10

1. Și am văzut alt Înger tare pogorându-se din Cer, îmbrăcat cu nor, și curcubeu era pre capul lui, și fața lui ca soarele, și picioarele lui ca stâlpii de foc.
2. Și avea în mâna sa Cărticică deschisă, și a pus piciorul lui cel drept pre mare, iar cel stâng pre pământ.
3. Și a strigat cu glas mare, precum răcnește leul; și când a strigat, au grăit cele șapte tunete glasurile sale.
4. Și când au grăit cele șapte tunete glasurile sale, vroiam să scriu. Și am auzit Glas din Cer zicând mie: Pecetluiește cele ce au grăit cele șapte tunete, și acestea nu le scrie.
5. Și Îngerul pre care l-am văzut, stând pre mare și pre pământ, și-a ridicat mâna sa spre Cer.
6. Și s-a jurat întru cel ce este viu în vecii vecilor, care a zidit Cerul și cele ce sunt într-însul și pământul și cele ce sunt într-însul, și marea și cele ce sunt într-însa, că vreme mai mult nu va fi.
7. Ci în zilele glasului Îngerului al șaptelea când va vrea să trâmbițeze, se va săvârși taina lui Dumnezeu, precum bine a vestit robilor săi Prorocilor.
8. Și glasul care l-am auzit din Cer, iarăși a vorbit cu mine, și a zis: Mergi de ia Cărticica cea deschisă în mâna Îngerului ce stă pre mare și pre pământ.

9. Și m-am dus la Înger, și i-am zis lui: Dă-mi mie Cărticica; și mi-a zis: Ia-o și o mănâncă pre ea; și va amări pântecele tău, iară gura ta va fi dulce ca mierea.
10. Și am luat Cărticica din mâna Îngerului, și o am mâncat pre ea, și era în gura mea dulce ca mierea, și după ce o am mâncat, s-a amărât pântecele meu.
11. Și îmi zice mie: Trebuie tu iarăși să prorocești la noroade, și la neamuri, și la limbi, și la împărați mulți.

Cap. 11

1. Și mi s-a dat mie trestie asemenea unui toiag, și a stătut Îngerul, zicând: Scoală-te, și măsoară Biserica lui Dumnezeu, și Jertfelnicul, și pre cei ce se închină întru dânsa.
2. Și curtea cea din afară de Biserică o scoate afară, și să nu o măsoari pre ea, că s-a dat neamurilor; și Cetatea cea sfântă o vor călca patruzeci și două de luni.
3. Și voi da celor doi martori ai mei, și vor proroci zile o mie două sute șasezeci, îmbrăcați cu saci.
4. Aceștia sunt cei doi Măslini, și cele două Sfeșnice, care stau înaintea Dumnezeului pământului.
5. Și de va vrea cineva să-i vatăme pre ei, foc iese din gura lor, și mistuiește pre vrăjmașii lor, și de va vrea cineva să-i vatăme pre ei, așa trebuie acela să se omoare.
6. Aceștia au putere a închide Cerul ca să nu plouă ploaie în zilele prorociei lor, și putere au preste ape a le întoarce în sânge, și a bate pământul cu totă rana, ori de câte ori vor voi.
7. Și dacă vor sfârși mărturia lor, fiara care se suie din adânc va face război cu ei, și îi va birui pre ei, și îi va omorî pre ei.
8. Și trupurile cele căzute ale lor vor zăcea în ulița cetății celei mari, care duhovnicește se cheamă Sodoma, și Egipt, unde și Domnul nostru s-a răstignit.
9. Și vor vedea din noroade, și din seminții, și din limbi, și din neamuri trupurile cele moarte ale lor zile trei și jumătate, și trupurile cele moarte ale lor nu vor lăsa să le puie în mormânturi.

10. Și cei ce locuiesc pre pământ se vor bucura de ei, și se vor veseli, și vor trimite daruri unul altuia, că acești doi Proroci au chinuit pre cei ce locuiesc pre pământ.
11. Și după acele trei zile și jumătate, Duh de viață de la Dumnezeu a intrat întru ei; și au stătut pre picioarele sale, și frică mare a căzut preste cei îi vedeau pre ei.
12. Și au auzit Glas mare din Cer zicând lor: Suiți-vă aicea, și s-au suit în Cer pre nor; și i-au văzut pre ei vrăjmașii lor.
13. Și întru acel ceas s-a făcut cutremur mare, și a căzut ■ zecea parte din cetate, și s-au omorât întru acel cutremur nume de oameni șapte mii; și ceilalți s-au înfricoșat, și au dat slavă Dumnezeului Cerului.
14. Al doilea vai a trecut; al treilea vai iată vine degrab.
15. Și al șaptelea Înger a trâmbițat, și s-au făcut glasuri mari în Cer, zicând: Făcutu-s-au împărățiile lumii, ale Domnului nostru, și ale Hristosului lui, și va împărăți în vecii vecilor.
16. Și cei douăzeci și patru de Bătrâni care înaintea lui Dumnezeu sed pre scaunele sale, au căzut pre fețele sale, și s-au închinat lui Dumnezeu.
17. Zicând: Mulțămim ție Doamne Dumnezeule Atotțiitorule, cel ce ești, și cel ce erai, și cel ce vii; că ai luat puterea ta cea tare, și ai împărățit.
18. Și neamurile s-au mâniat, și a venit mânia ta, și vremea celor morți ca să se judece, și să dai plată robilor tăi Prorocilor, și sfinților, și celor ce se tem de Numele tău, celor mici, și celor mari; și să strici pre cei ce strică pământul.
19. Și s-a deschis Biserica lui Dumnezeu în Cer, și s-a văzut Sicriul Legii lui în Biserica lui, și s-au făcut fulgere, și glasuri, și tunete, și cutremur, și grindină mare.

Cap. 12

1. Și semn mare s-a văzut în Cer: Femeie îmbrăcată cu Soarele, și Luna sub picioarele ei, și pre Capul ei Cunună din

- douăsprezece stele.
2. Și având în Pântece, striga chinându-se și muncindu-se să nască.
3. Și s-a văzut alt semn în Cer, și iată un balaur mare roșu, având capete șapte, și coarne zece, și pre capetele lui șapte cununi.
4. Și coada lui trage a treia parte din stelele Cerului, și le-a aruncat pre ele pre pământ; și balaurul ■ stătut înaintea Femeii celei ce vrea să nască, ca când va naște, pre Fiul ei să-l mănânce.
5. Și a născut Fiu parte bărbătească, care va să pască toate neamurile cu toiag de fier, și s-a răpit Fiul ei la Dumnezeu, și la Scaunul lui.
6. Și Femeia a fugit în pustie, unde are loc gătit de la Dumnezeu, ca acolo să o odihnească pre ea zile o mie două sute șase zeci.
7. Și s-a făcut război în Cer: Mihail și Îngerii lui au dat război cu balaurul, și balaurul ■ dat război, și îngerii lui.
8. Și nu au biruit, nici loc s-a aflat lor mai mult în Cer.
9. Și s-a aruncat balaurul cel mare, șarpele cel vechi, care se cheamă diavol, și satana, cel ce înșală toată lumea, s-a aruncat pre pământ, și îngerii lui cu el s-au aruncat.
10. Și am auzit Glas mare în Cer zicând: Acum s-a făcut mântuirea, și puterea, și împărăția Dumnezeului nostru, și puterea Hristosului lui; că s-a aruncat pârătorul Fraților noștri, cel ce pâra pre ei înaintea Dumnezeului nostru ziua și noaptea.
11. Și ei l-au biruit pre el pentru Sângele Mielului, și pentru cuvântul mărturiei lor; și nu și-au iubit sufletele sale până la moarte.
12. Pentru aceasta bucura-ți-vă Cerurile, și cei ce locuiesc într-însele; vai celor ce locuiesc pământul, și marea, că s-a pogorât diavolul la voi având mânie mare, știind că puțină vreme are.
13. Și când a văzut balaurul că s-a aruncat pre pământ, a gonit pre Femeia care a născut parte bărbătească.
14. Și s-a dat Femeii două aripi ale Vulturului celui mare, ca să zboare în pustie la locul său, unde se hrănește acolo o vreme, și vremi, și jumătate de vreme de către fața șarpelui.
15. Și a slobozit șarpele dupre Femeie din gura sa apă ca un râu, ca să o ducă râul pre ea.
16. Și a ajutat pământul Femeii, și și-a deschis pământul gura sa,

și a înghițit râul, care l-a slobozit balaurul din gura sa.

17. Și s-a mâniat balaurul pre Femeie, și s-a dus să facă război cu ceilalți ai seminției ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și au mărturia lui Iisus Hristos.

18. Și am stătut pre nisipul mării.

Cap. 13

1. Și am văzut suindu-se din mare o fiară, care avea capete șapte, și coarne zece, și preste coarnele ei zece steme, și preste capetele ei nume de hulă.
2. Și fiara care o am văzut era asemenea Pardosului, și picioarele ei ca și ale ursului, și gura ei ca gura leului, și i-a dat ei balaurul puterea sa, și scaunul său, și stăpânire mare.
3. Și am văzut unul din capetele ei, ca cum ar fi junghiat spre moarte; și rana morții ei s-a vindecat; și s-a mirat tot pământul dinapoia fiarei.
4. Și s-au închinat balaurului celui ce a dat putere fiarei, și s-au închinat fiarei, zicând: Cine este asemenea fiarei? Cine poate să se bată cu ea?
5. Și s-a dat ei gură care grăia mari, și hule, și s-a dat ei stăpânire să facă război luni patruzeci și două.
6. Și și-a deschis gura sa spre hulă asupra lui Dumnezeu, ca să hulească Numele lui, și Cortul lui, și pre cei ce locuiesc în Cer.
7. Și s-a dat ei să facă război cu sfinții, și să-i biruiască pre ei; și s-a dat ei stăpânire preste toată seminția, și limba, și neamul.
8. Și se vor închina ei toți cei ce locuiesc pre pământ, ale căror nume nu sunt scrise în Cartea vieții Mielului celui junghiat de la întemeierea lumii.
9. De are cineva ureche, auză.
10. De adună cineva robie, în robie merge; de va ucide cineva cu sabia, trebuie și el de sabie să se ucigă. Aicea este răbdarea, și Credința sfinților.
11. Și am văzut altă fiară suindu-se de pre pământ, și avea coarne două asemenea mielului, și grăia ca un balaur.
12. Și stăpânirea fiarei celei dintâi toată o face înaintea ei, și face pământul, și pre cei ce locuiesc pre dânsul, ca să se închine fiarei celei dintâi, a căreia s-a vindecat rana morții ei.

13. Și face semne mari, ca și foc să facă să se pogoare din Cer pre pământ înaintea oamenilor.
14. Și înșală pre cei ce locuiesc pre pământ, pentru semnele care i s-a dat ei să facă înaintea fiarei, zicând celor ce locuiesc pre pământ, să facă chip fiarei, care are rana sabiei, și a trăit.
15. Și s-a dat ei ■ da duh chipului fiarei, ca să și grăiască chipul fiarei, și să facă ca câți nu se vor închina chipului fiarei, să se omoare.
16. Și face pre toți cei mici și pre cei mari, și pre cei bogați și pre cei săraci, și pre cei slobozi și pre cei robi, ca să le dea lor semn (semn scris) preste mâna lor cea dreaptă, sau preste frunțile lor.
17. Și ca nimenea să nu poată cumpăra sau vinde, fără numai cel ce are semnul, sau numele fiarei, sau numărul numelui ei.
18. Aicea este înțelepciunea, cel ce are minte, socotească numărul fiarei; că număr de om este, și numărul ei, 666.

Cap. 14

1. Și am văzut, și iată Miel stând pre muntele Sionului, și cu el o sută patruzeci și patru de mii, care aveau Numele Tatălui lui scris pre frunțile lor.
2. Și am auzit glas din Cer ca glas de ape multe, și ca glas de tunet mare; și Glas am auzit de alături, zicând cu alăutele lor.
3. Și cântă ca o cântare nouă înaintea Scaunului, și înaintea celor patru Viețuitori (Vite), și a Bătrânilor; și nimenea nu putea a cunoaște cântarea, fără numai cele o sută patruzeci și patru de mii, cumpărați de pre pământ.
4. Aceștia sunt care cu femei nu s-au întinat: că sunt feciorelnici; aceștia sunt care merg dupre Miel, oriunde se va duce; aceștia sunt cumpărați din oameni, pârgă lui Dumnezeu, și Mielului.
5. Și în gura lor nu s-a aflat vicleșug; că nevinovați sunt înaintea Scaunului lui Dumnezeu.
6. Și am văzut alt Înger zburând în mijlocul Cerului, având Evanghelie veșnică, ca să binevestească celor ce locuiesc pre pământ, și la tot neamul, și seminția, și limba, și norodul.
7. Zicând cu Glas mare: Temeți-vă de Dumnezeu, și dați lui slavă;

că a venit ceasul judecății lui; și vă închinați celui ce a făcut Cerul, și pământul, și marea, și izvoarele apelor.

8. Și alt Înger a urmat zicând: A căzut, a căzut Babilonul cetatea cea mare, că din vinul mâniei curviei ei a adăpat toate neamurile.
9. Și al treilea Înger a urmat lor, zicând cu glas mare: Oricine se închină fiarei, și chipului ei, și ia însemnare pre fruntea sa, sau pre mâna sa,
10. Și acesta va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu cel dres neamestecat în paharul mâniei lui, și se va chinui cu foc, și cu piatră pucioasă înaintea Sfinților Îngeri, și înaintea Mielului.
11. Și fumul chinului lor în vecii vecilor se suie; și nu au odihnă ziua și noaptea cei ce se închină fiarei, și chipului ei, și cel ce ia semnul numelui ei.
12. Aicea este răbdarea sfinților; aicea cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu, și Credința lui Iisus.
13. Și am auzit Glas din Cer zicând mie: Scrie: Fericiți cei morți, care în Domnul mor de acum. Așa, zice Duhul, ca să se odihnească de ostenelele lor; iar faptele lor vor urma cu ei.
14. Și am văzut, și iată nor alb, și cel ce ședea pre nor, asemenea cu Fiu al Omului, având în Capul lui cunună de aur, și în Mâna lui secere ascuțită.
15. Și alt Înger a ieșit din Biserică strigând cu mare glas celui ce ședea pre nor: Trimite secera ta, și seceră, că ți-a venit ție ceasul de a secera, că s-a uscat secerișul pământului.
16. Și a aruncat cel ce ședea pre nor secera sa pre pământ; și s-a secerat pământul.
17. Și alt Înger a ieșit din Biserică cea din Cer, având și el seceră ascuțită.
18. Și alt Înger a ieșit din Jertfelnic având stăpânire preste foc; și a strigat cu glas mare celui ce avea secera cea ascuțită, zicând: Trimite secera ta cea ascuțită, și culege strugurii viei pământului, că s-au copt strugurii ei.
19. Și a aruncat Îngerul secera lui pre pământ, și a cules via

pământului, și o a pus în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu.

20. Și s-a călcat teascul afară de cetate, și a ieșit sânge din teasc până la frâiele cailor de o mie și șase sute de stadii.
- Cap. 15

1. Și am văzut alt semn în Cer mare și minunat, șapte Îngeri, având șapte rane cele de apoi, că întru acelea s-a săvârșit mânia lui Dumnezeu.
2. Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pre cei ce biruia din fiară, și din chipul ei, și din semnul ei, și din numărul numelui ei, stând pre marea cea de sticlă, având alăute ale lui Dumnezeu.
3. Și cântă cântarea lui Moise robului lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, zicând: Mari și minunate sunt lucrurile tale Doamne Dumnezeule Atotțiitorule; drepte și adevărate căile tale, Împărate al sfinților.
4. Cine nu se va teme de tine Doamne, și nu va slăvi Numele tău? Că tu ești unul Sfânt; că toate neamurile vor veni, și se vor închina înaintea ta; că dreptățile tale s-au arătat.
5. Și după acestea am văzut, și iată s-a deschis Biserica Cortului mărturiei în Cer.
6. Și au ieșit cei șapte Îngeri, care aveau cele șapte rane din Biserică, îmbrăcați cu în curat, și strălucit, și încinși împrejurul pieptului cu brâie de aur.
7. Și unul din cei patru Viețuitori a dat celor șapte Îngeri șapte fiale (năstrăpi) de aur pline de mânia lui Dumnezeu, celui viu în vecii vecilor.
8. Și s-a umplut Biserica de fum din slava lui Dumnezeu, și din Puterea lui; și nimenea nu putea să intre în Biserică, până ce se vor sfârși cele șapte rane ale celor șapte Îngeri.

Cap. 16

1. Și am auzit Glas mare din Biserică zicând celor șapte Îngeri:

- Duceți-vă și vărsați fialele mâniei lui Dumnezeu pre pământ.
2. Și s-a dus cel dintâi, și a vărsat fiala sa pre pământ, și s-a făcut rană rea și mare în oamenii cei ce aveau semnul fiarei, și cei ce s-au închinat chipului ei.
 3. Și al doilea Înger a vărsat fiala sa în mare, și s-a făcut sânge ca de mort; și tot sufletul viu a murit în mare.
 4. Și al treilea Înger a vărsat fiala sa în râuri, și în izvoarele apelor, și s-a făcut sânge.
 5. Și am auzit pre Îngerul apelor zicând: Drept ești, Doamne, cel ce ești, și cel ce erai, și cel Cuvios, că ai judecat acestea.
 6. Că sângele sfinților și al Prorocilor au vărsat, și sânge le-ai dat lor să bea; că vrednici sunt.
 7. Și am auzit pre altul din Jertfelnic zicând: Așa Doamne Dumnezeule Atotțiitorule, adevărate și drepte sunt judecățile tale.
 8. Și al patrulea Înger a vărsat fiala sa preste soare, și i s-a dat lui să pălească pre oameni cu foc.
 9. Și s-au pălit oamenii cu pălitură mare, și au hulit Numele lui Dumnezeu celui ce are stăpânire preste ranele acestea, și nu s-au pocăit ca să dea slavă lui.
 10. Și al cincilea Înger a vărsat fiala sa preste scaunul fiarei, și s-a făcut împărăția ei întunecoasă, și își mușca limbile lor de durere.
 11. Și au hulit pre Dumnezeu Cerului de durerile lor și de ranele lor, și nu s-au pocăit de faptele sale.
 12. Și al șaselea Înger a vărsat fiala sa preste râul cel mare Eufratul; și a secat apa lui, ca să se gătească cale împăraților celor de la răsăriturile soarelui.
 13. Și am văzut din gura balaurului, și din gura fiarei, și din gura prorocului celui mincinos trei duhuri necurate asemenea broaștelor.
 14. Că sunt duhuri ale dracilor, care fac semne, care merg la împărații pământului, și a toată lumea, ca să-i adune pre ei la războiul zilei aceleia celei mari a lui Dumnezeu Atotțiitorului.
 15. Iată viu ca furul, fericit este cel ce priveghează, și păzește veșmintele sale, ca să nu umble gol, și vor vedea rușinarea lui.
 16. Și i-a strâns pre ei la locul ce se cheamă evreiește Armageddon.
 17. Și al șaptelea Înger a vărsat fiala sa în aer, și a ieșit glas mare

din Biserica Cerului, de la Scaun, zicând: S-a făcut.

18. Și s-au făcut glasuri, și fulgere, și tunete, și cutremur s-a făcut mare, în ce fel nu s-a făcut de când oamenii s-au făcut pre pământ, ca acest cutremur așa mare.
19. Și s-a făcut Cetatea cea mare în trei părți, și cetățile neamurilor au căzut, și Babilonul cel mare ■ venit întru pomenire înaintea lui Dumnezeu, ca să-i dea lui paharul vinului mâniei iușimii lui.
20. Și tot ostrovul a fugit, și munții nu s-au aflat.
21. Și grindină mare ca talantul se pogoară din Cer preste oameni; și au hulit oamenii pre Dumnezeu de rana grindinii; că mare este rana ei foarte.

Cap. 17

1. Și a venit unul din cei șapte Îngeri, care avea cele șapte fiale, și a grăit cu mine, zicând: Vino să îți arăt ție judecata curvei celei mari, care șade preste apele cele multe.
2. Cu care au curvit împărații pământului, și s-au îmbătat de vinul curviei ei cei ce locuiesc pre pământ.
3. Și m-a dus pre mine în pustie în duh, și am văzut o femeie șezând pre o fiară roșie plină de nume de hulă, care avea capete șapte, și coarne zece.
4. Și femeia era îmbrăcată cu porfiră și cu roșu, și poleită cu aur, și cu piatră scumpă, și cu mărgăritaruri, având pahar de aur în mâna ei plin de urâciuni, și de necurăția curviei sale.
5. Și în fruntea ei nume scris: Taină; Babilonul cel mare maica curvelor, și a spurcăriunilor pământului.
6. Și am văzut pre femeie beată de sângele sfinților, și de sângele martorilor lui Iisus; și m-am mirat, văzându-o pre ea, cu mirare mare.
7. Și mi-a zis Îngerul: Pentru ce te-ai mirat? Eu voi spune ție taina femeii, și a fiarei ce o poartă pre ea, care are cele șapte capete, și cele zece coarne.
8. Fiara care o ai văzut, era, și nu este, și va să se suie din adânc, și în pieire să meargă, și se vor mira cei ce locuiesc pre pământ (ale căroră nume nu sunt scrise în Cartea vieții de la întemeierea lumii) văzând pre fiară că era, și nu este, măcar că este.

9. Aicea este mintea ceea ce are înțelepciune; cele șapte capete sunt șapte munți, unde șade femeia preste ei.
10. Și împărați șapte sunt; cinci au căzut, și unul este, celălalt încă nu a venit; și când va veni, puțin trebuie el să rămâie.
11. Și fiara care era, și nu este, și acesta al optulea este, și din cei șapte este, și întru pieire merge.
12. Și cele zece coarne care le-ai văzut, zece împărați sunt, care nu au luat încă împărăția, ci stăpânire ca niște împărați întru un ceas iau cu fiara.
13. Aceștia un gând au, și puterea și stăpânirea lor o vor da fiarei.
14. Aceștia cu Mielul vor face război, și Mielul îi va birui pre ei, că este Domnul domnilor, și Împăratul împăraților; și cei cu el, chemați, și aleși, și Credincioși.
15. Și îmi zice mie: Apele care le-ai văzut unde șade curva, noroade și gloate sunt, și neamuri, și limbi.
16. Și cele zece coarne care le-ai văzut la fiară, aceștia vor urî pre curvă, și pustie o vor face pre ea și goală, și cărnurile ei vor mânca, și pre ea o vor arde cu foc.
17. Că Dumnezeu a dat în inimile lor ca să se facă sfatul lui, și să facă un gând, și să dea împărăția lor fiarei până ce se vor sfârși graiurile lui Dumnezeu.
18. Și femeia pe care o ai văzut, este cetatea cea mare, care are împărăția preste împărății pământului.

Cap. 18

1. Și după aceasta am văzut Înger pogorându-se din Cer, care avea putere mare, și pământul s-a luminat de slava lui.
2. Și a strigat întru tărie cu glas mare, zicând: A căzut Babilonul cel mare, și s-a făcut lăcaș dracilor, și pază a tot duhul necurat, și pază a toată pasărea necurată și urâtă.
3. Că din vinul mâniei curviei ei au băut toate neamurile, și împărății pământului cu ea au curvit, și neguțatorii pământului din puterea desfătărilor ei s-au îmbogățit.
4. Și am auzit alt Glas din Cer zicând: Ieșiți dintr-însa norodul

- meu, ca să nu vă împărtășiți cu păcatele ei, și ca să nu luați din bătăile ei.
5. Că au ajuns păcatele ei până la Cer, și și-a adus aminte Dumnezeu de nedreptățile ei.
6. Răsplățiți-i ei precum și ea v-a răsplătit vouă, și îi îndoiti ei îndoite dupre faptele ei; cu paharul carele a dres, dregeți-i ei îndoite.
7. Cât s-a slăvit pre sine, și s-a desfătat, pre atâta dați-i ei chin și plângere; că întru inima ei zice: Sed împărăteasă, și văduvă nu sunt, și plângere nu voi vedea.
8. Pentru aceea întru o zi vor veni ranele ei, moarte, și plângere, și foamete, și cu foc se va arde, că tare este Domnul Dumnezeu, cel ce o judecă pre ea.
9. Și o vor plânge pre ea, și vor tângui de ea împărății pământului, cei ce au curvit și s-au dezmiardat cu ea, când vor vedea fumul arderii ei.
10. Departe stând pentru frica muncii ei, zicând: Vai, vai cetatea cea mare, Babilonul, cetatea cea tare, că întru un ceas a venit judecata ta.
11. Și neguțatorii pământului plâng, și o jelesc pre ea; că povara lor nimenea nu o cumpără mai mult.
12. Podoabă de aur, și de argint, și de piatră scumpă, și de mărgăritar, și de vison, și de porfiră, și de mătase, și de roșu, și tot lemnul de tiin, și tot vasul de elefant, și tot vasul de lemn scump, și de aramă, și de fier, și de marmură.
13. Și scorțișoară, și tămâieri, și mir, și tămâie, și vin, și unt de lemn, și făină de grâu, și grâu, și dobitoace, și oi, și cai, și căruțe, și trupuri, și suflete de oameni.
14. Și poama poștei sufletului tău s-a dus de la tine, și toate cele grase și luminate s-au dus de la tine, și mai mult nu le vei mai afla pre ele.
15. Neguțatorii acestora, care s-au îmbogățit de la ea, departe vor sta pentru frica pedepsei ei, plângând, și tânguindu-se.
16. Și zicând: Vai, vai cetatea cea mare, cea îmbrăcată cu vison, și cu porfiră, și cu roșu, și poleită cu aur, și cu piatră scumpă și cu mărgăritari; că într-un ceas s-a pustiit atâta bogăție.
17. Și tot cărmaciul, și toată gloata cea din corăbii, și corăbierii, și

oricâți lucrează marea de departe au stătut.

18. Și strigau văzând fumul arderii ei, zicând: Care era asemenea cu cetatea cea mare?
19. Și își puneau țărână pre capetele lor, și strigau plângând, și tânguindu-se, zicând: Vai, vai, cetatea cea mare, întru care s-au îmbogățit de prețul ei toți cei ce au corăbii în mare, că întru un ceas s-a pustiit.
20. Veselește-te de ea Cerule, și Sfinții Apostoli, și Prorocii, că a judecat Dumnezeu judecata voastră despre dânsa.
21. Și un Înger tare a ridicat o piatră mare ca de moară, și o a aruncat în mare, zicând: Așa cu pornire se va arunca Babilonul cetatea cea mare, și nu se va mai afla.
22. Și glas de lăutari, și de muzici, și de fluierași, și de trâmbițași nu se va mai auzi întru tine; și tot meșterul ■ tot meștesugul nu se va mai afla întru tine.
23. Și sunet de moară nu se va mai auzi întru tine; și lumină de făclie nu se va mai ivi întru tine, și glas de mire și de mireasă nu se va mai auzi întru tine; că neguțătorii tăi erau boierii pământului, căci cu fermecătoria ta s-au înșelat toate neamurile.
24. Și într-însa s-a aflat sânge de Proroci, și de sfinți, și de toți cei junghiați pre pământ.

Cap. 19

1. Și după acestea am auzit ca un glas mare de gloată multă în Cer zicând: Aliluia. Mântuirea, și slava, și cinstea, și puterea Domnului Dumnezeuului nostru.
2. Că adevărate și drepte sunt judecățile lui, că a judecat pre curva cea mare, care a stricat pământul cu curvia sa, și a izbândit sângele robilor săi din mâna ei.
3. Și a doua oară au zis: Aliluia. Și fumul ei se suie în vecii vecilor.
4. Și au căzut Bătrânii cei douăzeci și patru, și cei patru Viețuitori și s-au închinat lui Dumnezeu celui ce șade pre scaun zicând: Amin. Aliluia.
5. Și glas din scaun a ieșit zicând: Lăudați pre Dumnezeuul nostru toți robii lui, și cei ce vă temeți de dânsul, și cei mici, și cei mari.

6. Și am auzit ca un glas de gloată multă, și ca un glas de ape multe, și ca un glas de tunete tari, zicând: Aliluia; că a împărățit Domnul Dumnezeu Atotțiitorul.
7. Să ne bucurăm, și să ne veselim, și să dăm slava lui, că a venit Nunta Mielului, și Femeia lui s-a gătit pre sine.
8. Și s-a dat ei ca să se îmbrace cu Vison curat, și strălucit, că Visonul sunt îndreptările sfinților.
9. Și îmi zice mie: Scrie: Fericiți cei chemați la Cina Nunții Mileului. Și îmi zice mie: Aceste cuvinte adevărate sunt ale lui Dumnezeu.
10. Și am căzut înaintea picioarelor lui, ca să mă închin lui, și îmi zice mie: Vezi, nu. Împreună cu tine rob sunt, și cu frații tăi, care au mărturia lui Iisus; lui Dumnezeu te închină, că mărturia lui Iisus este Duhul prorociei.
11. Și am văzut Cerul deschis, și iată un cal alb, și cel ce ședea pre el se chema Credincios, și adevărat, și întru dreptate judecă, și dă război.
12. Iar Ochii lui ca para focului, și pre Capul lui Sterne multe, având nume scris, care nimenea nu îl știe, fără numai el.
13. Și îmbrăcat în haină vopsită cu sânge, și se cheamă numele lui: Cuvântul lui Dumnezeu.
14. Și Oștile cele din Cer urma după el pre cai albi, îmbrăcați fiind în vison alb și curat.
15. Și din Gura lui iese sabie ascuțită, ca cu dânsa să lovească neamurile, și el le va paște pre ele cu toiag de fier; și el calcă teascaul vinului mâniei și iuțimii lui Dumnezeu Atotțiitorului.
16. Și are preste haina, și preste Coapsa sa Numele scris: Împăratul împăraților, și Domnul domnilor.
17. Și am văzut pre un Înger stând în Soare, și a strigat cu glas mare, zicând tuturor paserilor celor ce zboară în mijlocul Cerului: Veniți, și vă adunați la Cina marelui Dumnezeu.
18. Ca să mâncați trupuri de împărați, și trupuri de căpitani, și trupurile celor tari, și trupurile cailor, și ale celor ce șed pre ei, și trupurile tuturor celor slobozi, și celor robi, și celor mici, și celor mari.
19. Și am văzut pre fiară, și pre împărații pământului, și oștile lor

adunate, ca să facă război cu cel ce șade pre cal, și cu oastea lui.

20. Și s-a prins fiara, și cu ea prorocul cel mincinos, care a făcut semnele înaintea ei, cu care a amăgit pre cei ce au luat semnul fiarei, și pre cei ce s-au închinat chipului ei; vii s-au aruncat amândoi în iezerul cel de foc care arde cu piatră pucioasă.
21. Și ceilalți s-au ucis cu sabia celui ce ședea pre cal, care ieșea din Gura lui; și toate păsările s-au săturat din trupurile lor.

Cap. 20

1. Și am văzut Înger pogorându-se din Cer, având cheia adâncului, și lanț mare în mâna lui.
2. Și a prins pre balaur, pre șarpele cel vechi, care este diavol și satana, și l-a legat pre el o mie de ani.
3. Și l-a băgat pre el în adânc, și l-a închis, și a pecetluit deasupra lui, ca să nu înșele mai mult pre neamuri până se vor plini o mie de ani; și după acestea trebuie el să se dezlege puțină vreme.
4. Și am văzut scaune, și au șezut pre ele, și judecată li s-a dat lor; și pre sufletele celor tăiați pentru mărturia lui Iisus, și pentru cuvântul lui Dumnezeu, și care nu s-au închinat fiarei, nici chipului ei; și nu au luat semnul pre fruntea lor, și pre mâna lor; și au viețuit, și au împărățit cu Hristos o mie de ani.
5. Iar ceilalți morți nu au înviat până nu se vor sfârși mia cea de ani. Aceasta este învierea cea dintâi.
6. Fericit și sfânt este cel ce are parte întru învierea cea dintâi; preste aceștia moartea cea de a doua nu are putere, ci vor fi Preoți ai lui Dumnezeu, și ai lui Hristos; și vor împărăți cu el o mie de ani.
7. Și dacă se va plini acea mie de ani, se va dezlega satana din temnița lui.
8. Și va ieși să înșele neamurile cele ce sunt în cele patru unghiuri ale pământului, pre Gog, și pre Magog, să-i adune pre ei la război, al cărora număr este ca nisipul mării.
9. Și s-au suit pre latul pământului, și au înconjurat tabăra sfinților, și cetatea cea iubită. Și s-a pogorât foc de la Dumnezeu din

Cer, și i-a mâncat pre ei.

10. Și diavolul cel ce îi înșela pre ei s-a aruncat în iezerul cel de foc și de piatră pucioasă, unde este fiara și prorocul cel mincinos, și se vor chinui ziua și noaptea în vecii vecilor.
11. Și am văzut scaun alb mare, și pre cel ce ședea pre el, de a căruia Față a fugit pământul, și Cerul, și loc nu s-a aflat lor.
12. Și am văzut pre morți, pre cei mici, și pre cei mari stând înaintea lui Dumnezeu, și cărți s-au deschis. Și altă Carte s-a deschis, care este a vieții; și s-au judecat morții din cele scrise în cărțile acelea duple faptele lor.
13. Și marea ■ dat pre morții cei dintr-însa, și moartea și iadul au dat pre morții cei dintr-înșii; și s-au judecat fieștecare duple faptele lor.
14. Și moartea și iadul s-au aruncat în iezerul cel de foc; aceasta este moartea cea ■ doua.
15. Și oricare nu s-a aflat scris în Cartea vieții, s-a aruncat în iezerul cel de foc.

Cap. 21

1. Și am văzut Cer nou, și pământ nou, că Cerul cel dintâi, și pământul cel dintâi a trecut, și marea nu mai este.
2. Și eu Ioan am văzut cetatea cea sfântă Ierusalimul cel nou pogorându-se de la Dumnezeu din Cer gătită ca o mireasă împodobită bărbatului său.
3. Și am auzit glas mare din Cer zicând: Iată Cortul lui Dumnezeu cu oamenii, și se va sălășlui cu ei, și ei vor fi noroadă ale lui, și însuși Dumnezeu va fi cu ei, Dumnezeu al lor.
4. Și va șterge Dumnezeu toată lacrima de la ochii lor, și moartea nu va fi mai mult, nici plângere, nici strigare, nici durere nu va fi mai mult, că cele dintâi au trecut.
5. Și a zis cel ce ședea pre Scaun: Iată, toate le fac noi. Și îmi zice mie: Scrie, că cuvintele acestea adevărate și credincioase sunt.
6. Și mi-a zis mie: S-a făcut; Eu sunt Alfa, și Omega, începutul și sfârșitul; Eu celui însetat din izvorul apei vieții voi da în dar.

GLOSAR

mna, mnas, mnaoa	- mină; cuvânt care reprezintă o sumă de bani mare, echivalentă cu 2000 drahme.
didrahmă	- măsură a aurului sau a argintului reprezentând echivalentul a 8 grame.
statir	- valoare a 2 didrahme.
codrant	- ban de aramă cu valoare mică.
raca	- cuvânt jignitor provenit din limba aramaică.
acride	- cuvânt din limba greacă având înțeles de lăcustă sau muguri; lăstari ai unor ierburi ce puteau fi găsiți și mâncați în deșert.
corvan	- dar; cuvânt din limba greacă, preluat și în limba slavonă.
corvană	- loc de păstrare a dărilor pentru biserică.
gazofilachie	- vistieria bisericii; provine din limba greacă, preluat și în limba slavonă.
filacterie, filacterii	- scriere ce aducea aminte de binefacerile lui Dumnezeu care era purtată (legată) la mâna învățătorilor de lege ai Vechiului Testament.
ceapraze	- bucată de pânză cusută pe poalele veșmintelor, ce aducea aminte de poruncile lui Dumnezeu.

una din Sâmbete / una a Sâmbetelor	- la evrei săptămâna se chema Sâmbătă; iar „una a Sâmbetelor” sau „una din Sâmbete” este expresia care arată prima zi de după Sâmbătă. La Creștini această primă zi este Duminică, ziua Învierii.
mâneca / mânecare adâncă	- ■ se grăbi din noapte.
foi	- burduf
nedumestnici	- fără blândețe
afedron	- cuvânt preluat din limba greacă (prezent și în limba slavonă) care în expresia „bucatele ies pre afedron” are traducerea aproximativă „bucatele ies pre calea lor afară”
șterc	- impuritate, pai
diată	- testament
a îngreca	- a lua în pânțece, a rămâne grea
a se prici	- a se sfădi

Vorbire despre Sfânta Scriptură

Această cuvântare sau mai bine zis tîlmăcire asupra Scripturii [a fost precuvântare la începutul celei vechi tipărită în Blaji, după care și noi, ca model avîndu-o, am re-tipărit-o pe aceasta și rămîind nepusă, din pricina altei pre-cuvântări ce s-a alcătuit din nou], s-a găsit de cuviință, văzîndu-o plină de învățătură foarte folositoare și cu bună înțelegere asupra Dumnezeieștii Scripturi, ca să se alăture la începutul Noului Testament [care este Tomul al cincilea], spre a nu rămînea zadarnică osteneala autorului ei, căci iubitorii de Dumnezeieștile Scripturi socotim, că mare folos sufletesc vor trage din citirea ei.

Două lucruri să cuvîne a se arăta aici: întâi, cum că Sfânta Scriptură este dela Dumnezeu, și să răspundă la cele ce împotrîvnicii împrîtivă aruncă arătînd de nimc bârfelele lor.

A doua, cum că Scriptura pînă la noi nevătămată și nestrămutată a venit.

Sfânta Scriptură este de la Dumnezeu.

Înainte de toate trebuie să arătăm, cum că Sfânta Scriptură este dela Dumnezeu, și aceia precum Dumnezeu o a dat nestrămutată, și nevătămată pînă la noi a ajuns.

Părțile Sfintei Scripturi sunt două: Testamentul cel vechiu, și cel nou.

Testamentul cel vechiu, care Dumnezeu cu Evreii l-a făcut, cuprinde Istoria lucrurilor, care cu ei înainte de venirea lui Hristos s-a întîmplat, și prorociile cele ce mai-nainte spunea venirea lui Hristos, și împreună și cele ce sunt de lipsă [necesare] la îndreptarea năravurilor.

Testamentul cel nou de la întruparea lui Hristos începe, și se alcătuește din patru Evanghelii, din faptele Apostolilor, și din scrisorile lor.

Zicem dar că Scriptura cu adevărat este sfântă, și de la Dumnezeu însoflată, și aceasta mai vîrtos pentru aceea că toate semnele și însușirile descoperirii celei adevărate, și Dumnezeiești întru sine le are.

Acestea sunt temeiurile cele mai dintîi ale credinței celei [cele] adevărate, cum că este un Dumnezeu, care toate le cărmuiește; sufletul este nemuritor, și omul are voie slobodă, și altele asemenea, care de învățătura cea sănătoasă, nevătămată și dreaptă, după legile firei celei noă cunoscute, se țin.

Minunile cele înaintea ■ ne numărată mulțime de oameni făcute, care nici întru un chip nu se pot arăta mincinoase, de vreme ce Moisi pre tot populus îl aduce mărturie ■ minunilor sale, ca nimic să nu zic de cele ce Iisus Navi, și Prorocii au făcut. Aceia, căroră s-au făcut descoperirea, au fost oameni fără prihană, cu viață bună, ne iubitori de mărire deșartă și pentru aceia [aceia] nici un prepus [bănuială] nu poate să fie, că au vrut să înșale, ba încă sunt între ei toate acelea, care pot să facă credință.

Sfânta Scriptură este ca o carte trimisă dela Dumnezeu prin mâinile Prorocilor, și ale Apostolilor care aevea arată pre începătorul său. Și mai întru acel chip Scriptura Dumnezeiască să zice, cum și cărțile împărătești să zic, ori cu mîna împăratului fie scrise sau măcar de el [a]deverite, și cu pecetie [pecete] împărătească întărite: așa Dumnezeiasca Scriptură, cum frumos zice Sf. Augustin: cuvînt 2, în psalmul 90: “din cetatea aceia, de unde nemernicim, pînă la noi a venit”. Cu pecetie Dumnezeiască sunt întărite, adică cu nenumărate minuni, și Prorocii. Pentru aceia același Sfînt Părinte, în cartea 12, de cetatea lui Dumnezeu scrie: “credința Scripturii minunată vrednicie de crezămînt cu bună vrednicie are în lume, și întru toate neamurile, de care, cum că vor crede ei, între altele, care a zis, cu adevărată, Dumnezeire mai-nainte au spus”. Scriptura însă-și agonisește ei-și credință cu mărimea lucrurilor: graiul este tocmai vrednic de Dumnezeu care și cei învățați, și cei ne învățați pot a-l înțelege: de tot ce este rău să feresc, cele ce sunt bune le poruncesc. Și mai pre urmă între atîta osebie, și înălțime a lucrurilor minunată este unirea atîtea [atîtor] scriitori, scrisorile Apostolilor întăresc pre scrisorile Prorocilor și așijderea ale Prorocilor pre ale Apostolilor, amîndouă Scripturile acestea, și cea veche și cea

nouă Dumnezeu în multe chipuri ale sale le-a cunoscut, cu minuni, și întâmplări luminate le-a întărit.

Că cine nu se va minuna, că lumea cea învăluită de neștiință și de ceața deșartei credințe, fiind că un popul [popor], carele era într-un unghi întunecat al pământului, carele cum să cuvine cu cucernicie cinstește pre Dumnezeu, și tocmai înalte cugetă de dânsul, și de toată rătăcirea curată, carele întru sine are închipuită icoana faptei cei [cele] cu adevărat bune, și toate cele bune de la Dumnezeu crede că le ia, legii lui să supune, pre el povățuitor îl urmează ? De unde au luat Israilitenii această cunoștință a lui Dumnezeu, și în ce chip întru atâta vreme o au ținut, atâta, încât neamurile vecine, și împărații, căroră de multe ori au fost supuși, slujba și închinăciunea unui Dumnezeu adevărat din inimile lor de tot nu o au putut șterge ? au nu sunt acestea mare dovedire, cum că descoperirea cea Dumnezească, de care aici cercăm unuia acestui popul au fost încredințată ? pentru aceasta cărțile acestea o Dumnezeire suflă, nu părăsesc dezmiardărilor oamenilor, nu slujesc mândriei, și trufiei lor, nici științei cei deșarte: ci mai vârtos toate dezmiardările cele necuvioase, trufiea, și poftelile le gonesc. Despre Dumnezeu pururea, cum se cuvine grăesc, mărirea lui o caută totdeauna, și pretutindenea învață, și poruncesc viață cuvioasă, și de toată înșălăciunea curată, cucernicia, dreptatea, înfrânarea, cumpătarea, și alte fapte bune. Scriitori, carii în osebite vremi au scris aceste cărți de același Duh fiind însuflați cu aceiași întocmire a graiului au scris îndemnând spre faptele cele bune, și îngrozind de către cele rele, nu cu temere grăind, ca cum s-ar îndoi, ci cu statornicie, și cu îndrăzneală nici o îndoială având de credința ca cu niște organe, și slujitori ai Sfântului Duh. Acestea, și alte multe așa dovedesc Dumnezeirea Scripturii, încât omenească împreună și Dumnezească virtute, și putere au a face pre necredincioși să crează.

Într-acest chip au făcut și scriitorii ce vechi Bisericești, și au arătat, că Scriptura face ei-și credință, și cum că cărțile Sfintei Scripturi dela Dumnezeu sunt însuflate, de vreme ce multe Prorocii sunt în Scriptură, care de aiurea [de altundeva] n-au putut să fie, ci numai dela Dumnezeu, pre care prorocii plinirea le-au întărit a fi adevărate.

Iar cum că Sfânta Scriptură este dela Dumnezeu însuflată din multe locuri ale Sfintei Scripturi să adeverează, ci pentru scurtarea vremii noi aici numai trei vom aduce:

- 1) în Evanghelia Sfântului Luca cap.1 stih 70, să citește: “Precum au grăit Dumnezeu prin gura sfinților celor din veac Proroci ai lui.”
- 2) Sf. Pavel către Timotei 2 cap. 3 stih 61, zice: ”Toată Scriptura de Dumnezeu este însuflată.”
- 3) Sf. Petru în cartea 2, cap.1, stih 21 așa scrie: “că nu prin voia oamenilor s-au făcut cândva prorocie, ci fiind luminați de Duhul Sfânt au grăit oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu.”

Sfinții Părinți, și învățătorii Bisericii toți cu un cuget, și cu o gură mărturisesc, că Sfânta Scriptură este cuvântul lui Dumnezeu, și de Dumnezeu însuflată, dintre carii aici numai trei îi vom numi:

- 1) Sf. Teofil Episcopul Antiohiei cartea 2 către Avtaik așa scrie: “Oamenii lui Dumnezeu plini de Duhul Sfânt, și de la Dumnezeu însuflați, au fost organele lui Dumnezeu, de la care luând înțelepciunea, au prorocit de zidirea lumii, și de celelalte toate.”
- 2) Sf. Atanasie în cuvântul de întruparea Cuvântului scrie: “Cărțile cele de Dumnezeu însuflate scrise în multe locuri învață acestea” și în cartea către Marcelin, cap. 2, zice: “Toată Scriptura noastră, o fiule ! și cea vechie și cea noă de la Dumnezeu este însuflată.”
- 3) Sf. Grigorie Nisis cuv. 6 împotriva lui Evnomie scrie: “Toate ori câte le grăește Sfânta Scriptură, sunt cuvintele Sfântului Duh. Drept aceia de la Dumnezeu fiind însuflați Prorocii, cu puterea Duhului Sfânt să insuflă, pentru aceea toată Scriptura de la Dumnezeu însuflată se zice.”

Acestea acum despre însuflarea Dumnezească cu care s-a scris Sf. Scriptură, ajungă numai atâta mai aduc aminte, cum ca Evreii de la carii am luat noi creștinii cărțile Scripturii, și carii de atâtea veacuri le-au păzit, sunt vrăjmași numelui creștinesc, și lor mult le ajuta, ca să acopere, și să șteargă cărțile Prorocilor, care foarte mult îi arată pre ei rătăciți, însă și ei cărțile acestea adevărate le cunosc, și în toată lumea le poartă, și le citesc.

Prin care ne arată cum că Scriptura până la noi nestrămutată, și nevătămată a venit.

Fiind că necredincioșii nu pot tăgădui cum că în Dumnezească Scriptură nu sunt toți haractirii, și toate însușirile Dumnezești descoperiri, zic: că cu lungimea vremii s-au strămutut, și s-au stricat cele cinci cărți, și cărțile cele însemnate cu numele Prorocilor, nu sunt de Moisi, sau de Proroci scrise, de vreme ce cărțile lui Moisi, și ale Prorocilor împreună cu Biserica, și cu cetatea au ars: ci cărțile acestea, care acum le avem, după robiea Babilonului, Esdra nu numai adoua oară, cum se crede, le-a scris, și înrând le-a așăzat, ci el le-a și alcătuit într-acest chip, cum acum sunt, și așa Esdra este făcătorul lor, nu Moisi, nu Iisus Navi, sau David, au Prorocii.

Mai zic încă, cum că pre vremea împăratului Iosie nici o carte de a legii lui Moisi n-a fost, afară de una, care Helchiea Arhiereul în Biserică o a aflat, și înaintea popului o a cetit, și doar din capul Arhiereului aceuia născocită.

Cearcă cum poate fi ca, cărțile acestea într-o atâta vreme întregi, și nestrămutate să fi rămas, mai ales după ce limba Evreească a încetat [de] a fi mai mult în vorba cea de toate zilele, nu numai la popul, ci și la cei învățați ? și zic, că numai niște fărâmituri, și părțile ale Scripturei au rămas, dar nu sunt întregi Scripturile, care lucru din osebiea graiului, și din poftoririle [repetările] cele multe, și din povestirile cele mutate din locul său, se poate judeca; fără de aceea sunt multe parintesuri [adăogiri], care întunecă înțelesul, și alte graiuri multe de acestea, care de la osebiții scriitori adaoase, au strămutat înțelesul cel dintâi.

Acestea sunt armele cele mai alese ale vrăjmașilor, cu care se nevoesc să înfrângă credința cea Dumnezească a Sfintei Scripturi. Însă acestea de multe ori de nimic le-au arătat oamenii cei învățați, și evlavioși, încât aici n-ar fi lipsă [necesar] să stăm a răspunde, și a le arăta mincinoase. Că ceea ce zicea mai întâi adică, cum că Scriptura cu lungimea vremii a trebuit să se strămute, purtării de grijă cei [cele] Dumnezești mare strâmbătate fac, ca cum Dumnezeu n-ar fi avut grijă să păzească descoperirea cea de lipsă [necesară, indispensabilă] oamenilor spre mântuire, într-o care stă capul [începutul] cucerniciei.

Nu ne temem noi, că iubirea de oameni cea Dumnezească nu va purta grijă de rânduiala cea hotărâtă firii, așa nu ne temem, cum că Dumnezească Înțelepciune va lăsa, ca sfintele cărți, într-o să cuprindă slujba lui Dumnezeu, și îndreptarea vieții să se amestece, și să se strice cu pierzătoare, și urâte greșale, și precum de adevărul lui, așa și de bunătatea, și de înțelepciunea lui, nu putem să ne îndoim.

Au doară Sfânta Scriptură în greșale, și în rătăcirii pierzătoare ne duce pre noi, pre cari Dumnezeu a voit să ne învețe adevărul, și calea vieții ? Că într-acest loc nu grăim de greșale mai mici, care nici credința, nici viața cea bună o vatămă. Că ar fi trebuit dea pururea, și necurmată minune să fie, ca să nu se întâmple vreo greșală și mai mică, care ori din neluarea aminte a scriitorilor ori din osebite scrisori, sau din alte pricini au putut să se întâmple. Drept aceea dacă parentesele [adăogirile, adaosurile], dacă însemnările cele de la margini au intrat în Sf. Sriptură, dacă rândul vremilor aiurea [de altundeva, din alt loc] să vede turburat, și mutat ori pentru că mai-nainte să spun unele lucruri, ori pentru că se poftoresc [repetă], ci acestea nimic din întregimea, și din curățenia, și adevărul Sfintelor Cărți nu scad.

Însă și pricini cuvioase sunt, pentru care s-au făcut aceste mutări, de că pot zice mutări, că cele ce mare ajutor aduc la mântuire, mai adânc trebuie să se înfigă în minte, ca să nu se facă silă adevărului lor, și ca nu oamenii să zică că nu le-au putut ști, pentru aceea de multe ori au fost lipsă [necesar] să se poftorească [repete] parentesurile [adăogirile], și unele lucruri, și cuvinte dintr-un loc într-altul s-au mutat pentru mai bună înțelegerea tuturor. Iar de este, sau pare a fi în vreme, sau în locuri vreo osebie, aceasta arată, cum că cele ce le-au scris scriitorii cei de Dumnezeu însuflați, nu dela alții le-au împrumutat, însă osebiea acestora lesne o împacă tâlmăcitorii.

Iar în zadar cearcă, cum că au putut veni aceste cărți întregi, și nestrămutate până la noi, de vreme ce Dumnezeu știe, și poate păzi facerea sa, și în multe chipuri au putut aceasta să fie. Că întâi Sfintele Cărți s-au pus în Biserică, și cu bună pază s-au ținut. A Leviților datorie era, ca să învețe pre popul legea, și să o ție: foarte de mare grijă și luare aminte, și cu credință s-au scris, nu era cu puțință, și legea îi oprea pre ei ori a adaoge, ori a scădea, fără numai doar pentru tâlcuire de s-au făcut de aiurea [altundeva] ceva asemenea dela scriitori sfinți, și de

Dumnezeu însuflați, și aceasta din porunca lui Dumnezeu; de ar fi îndrăznit cineva într-adins să strămute aceste cărți, îndată toți ar fi năvălit asupra lui, și ca pre un amăgitor, și înșălător l-ar fi pedepsit. Iar după împărăția lui Solomon fiind Israilitenii în două părți osebiți, de ar fi ispitit o parte ceva a muta, cealaltă parte îndată ar fi strigat. Cu mai mare nevoie, și cinstă era Evreii către Sfintele cărți, decât împotriva poruncii lui Dumnezeu să îndrăznească a le strămuta, atâtea cărți pretutindinea împrăstiate, și înaintea ochilor tuturor puse și în mâinile tuturor, nicidecum nu s-ar fi putut strămuta, și nimeni să nu fi strigat împotriva.

Iar ce zic de Esdra, și-și închipuiesc cum că toate cărțile la stricarea Ierusalimului și a Bisericii, care s-a făcut de Nabucodonosor, au ars, este tocmai de nimic, și fără de nici un temei. Au Ieremia, Ezechiil, Daniil, și cei trei coconi nu citea Sfânta Scriptură ? au Zorobabel, care au adus în Palestina pre cei robiți, și au făcut altar după legea lui Moisi, n-au avut cartea legii ? ce, când Esdra înaintea popului au cetit cartea a doua a legii, au atunci au alcătuit el această carte ? De unde dar este așa osebit graiu în Scripturi, dacă unul, și același a alcătuit, și a scris toate Cărțile Scripturii ? Drept aceia este de răs vrednică bărfirea celor ce zic, cum, că Esdra, sau Arhiereul Helchia, sau ori altul au alcătuit toate cărțile Sfintei Scripturi. Ci măcar că le-am îngădui lor aceasta, ce ar face ? de vreme ce haractirii și însușirile deosebi descoperirii Dumnezești într-acelea strălucesc, ori de cine fie alcătuite. Dar cum că Moisi este alcătuitorul, și scriitorul celor cinci cărți, care grecește se zic Pentateucos [Pentateuhul], David al psalmilor, măcar acelor ce să scriu supt numele lui, și Prorocii ale cărților, care numele lor au, este lucru adevărit și de sinagoga Evreilor, și de Biserica creștinescă, și din învățătura cea dea pururea.

Și cu adevărat, și cărțile altor scriitori, carii n-au fost de la Dumnezeu însuflați, nu de aiurea le știm, și le credem, că sunt ale acelor, ale căror numele poartă, fără numai din consensul oamenilor, celor ce pre vremile acelea, când s-au scris, sau curând aproape au trăit, carii cu o gură zic: că sunt acele scrisori ale acelor, ■ căror nume poartă. Așa cărțile lui Aristotel, și ale lui Platon, zicem că sunt ale lor, pentru că cei ce curând au fost după ei, le-au cunoscut că au fost ale lor, cum învăță Sfântul Augustin în cartea 31 asupra lui Faustin, cap. 6: "Nu de aiurea

noi și în cărțile păgânești știm pre scriitori, fără numai din consensul (oamenilor) cel de obște, și din mărturisirea celor ce au fost înainte de noi. De unde știu oamenii, că sunt cărțile lui Platon, ale lui Aristotel, ale lui Ciceron, fără numai din mărturisirea cea de pururea a vremilor, care loruși și-au urmat."

Însă într-acest loc mare pricire avem noi cu înnoitorii că aceștia zic: că trebuie să mergem la cea din lăuntru mărturie a Sfântului Duh, și la însăși Scripturile, și din ele să știm, cum că cu adevărat cartea este Dumnezească. Ci nici odată pre aceia nu-i vor face să crează, că Scriptura este Dumnezească, carii au îndoială de Dumnezeirea acesta, până când nu vor alergera la învățătura, și la judecata Bisericii, că nimeni din singură Scriptura, după ce a chemat pre Duhul Sfânt, niciodată n-a judecat, care sunt cărți canonicești.

Mărturisim noi, că amândouă mărturisirile, adică cea din lăuntru, care vine dela Sfântul Duh, și cea din afară, care este consensul Bisericii, și învățătura cea dea pururea, trebuie împreună să se unească de lipsă [necesar] este însuflarea Sfântului Duh, dar noi nu știm aceea, fără numai când să unește cu mărturisirea cea din afară a Bisericii. Aceste mărturisiri nu strică una pre alta, ci întărește, precum lumina cea firească, cu care osebim ce este adevărat de ce nu este adevărat, îndreptarea, și învățătura cea dinafară nu o leapădă, ci mai vârtos o pofteste.

Ci zic împotrivicii: așadar cel mai de jos judecă de cel mai de sus, și credința noastră despre cărțile canonicești mai pre urmă rează în mărturia Bisericii, și așa credința noastră despre Scripturi omenească va fi, nu Dumnezeiască.

Iar noi tăgăduim aceasta, și nu bine se închee, că singur adevărului Dumnezeesc, cum de la Biserica ni se pune înainte, credem, și aceiași îndreptare a crederii avem, care Prorocii, și Apostolii au avut, carii credința sa o rezema întru adevărul Dumnezeesc cel descoperit lor. Când se face pricire despre vreo carte, oare este canonică sau nu ? vrednic de crezut dovedire, și mărturie despre aceia din consensul, și din judecata Bisericii să ia.

Aceasta este păzitoare credincioasă a amândorora Tistamenturilor: adică a legăturii cei Dumnezești, care ei ca un odor s-au încredințat, și s-au dat să o păzească. Pentru aceea frumos grăește Sf. Augustin, carte 18 de cetate, cap. 4: "Scriitorii noștri, întru care canonul Sfintelor

Scripuri se sfârșește, și să hotărâște, când au scris acelea, nu puțini în școale, cu pricinuitoare întrebări grăitori, ci în țarini, și în orașe cu cei învățați, și cu cei neînvățați, atâtea, și așa de multe popoare au crezut, că Dumnezeu lor, sau prin ei au grăit.” Ci iarăși cearcă, în ce chip a putut și Biserica, că această carte este Dumnezeiască, și canonicască ? de vreme ce cele ce se cuprind în Testamentul cel vechiu așa de departe sunt de vremile noastre, încât nu se poate ști, oare acelea într-atâta vremi întregi, și limpezi a venit la noi.

Răspunde-mi: prin învățătorii, și prin păstorii, căroră s-au încredințat îndreptarea, și învățătura credincioșilor, ni s-au făcut nouă aceasta cunoscută. Și măcar de Biserici nu se fac noă descoperire, însă pentru aceia poate și după multă vreme să cunoască, și să știe, care sunt adevărate și Dumnezești cărți, precum mai-nainte au știut, după ce lucrul cu deadinsul l-au cercat, și din paradosis , adică din predaniea cea dea pururea, și necurmată au putut judeca, cum că cărțile cele Deutero – canonicesti sunt adevărate Dumnezești. Măcar că doar aceste cărți în vremile cele dela începutul Bisericii nu pretutindenea au fost numărate între cele canonicesti însă acestea dela Evrei au venit la creștini, și creștinii pre acelea ca pre niște cărți de tot eresul, și de toată rătăcirea slobode le au primit, și folositoare le-au judecat, ca să se citească în Biserici spre învățătura și zidirea credincioșilor.

Afară de aceasta, de la începutul Bisericii creștinești mai toți Sfinții Părinți dintr-însele, ca din niște cărți Dumnezești au luat, și au adus mărturii, ba însăși toată Biserica, ca niște cărți Dumnezești împreună cu celelalte Dumnezești Scripturi au rânduit să se citească în Biserică, cum anume se va arăta, unde se vor pune cărțile acestea care se zic Deutero – canonicesti.

Cărțile legii vechi s-au scris dela aceia, carii au fost mărturii acelor ce au scris, cum sunt cărțile lui Moisi, a lui Iisus Navi, a lui Esdra, sau de cei ce au fost foarte aproape de vremile acelea, în care s-au făcut lucrurile, care le-au scris, precum toate alte istoricești cărți. Nici au putut fi alt lucru mai luminat mărturie a Dumnezeieștii descoperiri, decât atâtea și așa de mari minuni, care înaintea poporului Evreesc Moisi, Iisus Navi, Samuil, și Prorocii le-au făcut. Însă cărțile legii vechi în osebite vremi sunt scrise, ca cu lungimea vremilor necredința poporului celui îndărătnic și cu totul înneecat întru lucrurile cele văzute, să se

domolească prin minunile cele multe, și prin prorociile cu care adevărurile cele descoperite și mai vârtos cele ce era despre venirea lui Mesia, să cădea să se întărească. Ci aceasta pururea au purtat grija Dumnezeu, ca lucrurile pre acele vremi să se scrie, în care s-au făcut, sau curând după aceea, când încă să ținea minte. Drept aceea, aceia le-au scris, și le-au priimit, carii acelea bine le-au știut, și aceia la cei după ei ca o moștenire scumpă le-au trimis.

Testamentul cel vechiu cu necurmată predanie a poporului Evreesc, precum cel nou cu a poporului creștinesc au fost ținut. Cărțile acestea decât toate altele sunt mai vechi, acestea singure sunt din toată vechimea, din care învățăm cunoștința adevăratului Dumnezeu și închinăciunea cea adevărată. Aceste cărți poporul întreg totdeauna întru mare cinste le-au avut, să credea, cum că într-acelea este pusă mărirea, și fericirea neamului său. Acest popul unul a fost, care de la începutul său a cunoscut pre Dumnezeu Făcătorul cerului și al pământului. Cărțile, care Egiptenii, Haldeii, și Elinii le ținea Dumnezești cu vreme au perit, numai singur Evreii temeiul legii, și al credinței sale precum dela început l-au avut, l-au ținut: încă și aceste cărți, măcar că aceste cărți foarte luminat părătesc [țin partea] creștinilor. Ci despre Dumnezeirea Scripturei până acum. Să vedem acum oare în ce limbă s-a scris Sfânta Scriptură.

În ce limbă s-a scris Sfânta Scriptură

Zicem, că Sfânta Scriptură cea veche în Limba Evreească s-a scris, afară de puține cărți, care grecește s-au scris.

Cea nouă [Evanghelia] grecește s-a scris. Că, fiindcă Evreii osebită limbă avea, și Dumnezeu prin Prorocii lor le grăia în Limba Evreească, care ei o înțelegea: această limbă Evreii până la vremea robiei Babilonului o au ținut, apoi în robie fiind amestecați cu Haldeii, și supuși lor, au priimit limba Haldească, după aceea Alexandru cel Mare împăratul Grecilor biruind pre Darie împăratul Perșilor toată Asia o au supus împărăției grecești, și pre vremea împăraților grecești, carii în tot chipul să nevoea să facă pre evrei să vorbească grecește, Evreii, de nu tocmai toți, dar cea mai mare parte au primit limba grecească, pentru aceea se zice, că cărțile Sf. Scripturi cele de pre vremea aceia scrise,

Grecește s-ar fi scris, nu Evreește, așa este înțelepciunea lui Solomon și cărțile Macabeilor.

Testamentul cel nou în limba Grecească s-a scris, care limbă pre vremile acelea și la răsărit, și la apus de obște [comună, la fel] era. Vreau unii, cum că Evanghelia Sf. Mateiu, și cartea Sf. Pavel către Evrei ar fi scrise Evreește, care lucru deplin nu se dovedește, izvodul cel Evreesc au pierit, și acum numai cel grecesc este.

Cărțile legii vechi cu mulți ani înainte de venirea lui Hristos despre limba Evreiască s-au tâlmăcit pre limba Grecească, a căroră tâlmăciri istorie o scrie Aristeu boerul cel Mare al lui Filadelf împăratul Eghiptului, care cum unii socotesc, însuși ca cel ce au fost de față tot lucrul l-a văzut, aceasta scrie: că împăratul Eghiptului Ptolemeu Filadelf căutând tot felul de cărți pretutindenea, ca să-și împodobească Bibliotica din Alexandria, Dimitrie Falereu, pre care îl pusese mai mare preste Bibliotecă, l-au îndemnat să trimită la Eleazar Arhiereul Evreilor solie de cinste cu cărți și cu daruri, ca să-i trimită Sfintele cărți la el împreună cu bărbați înțelepți, și învățați, carii să le poată tâlmăci în limba Elinească. Eleazar cu cinste, cum să cuvinea, priimind soliea împăratului de la Eghipt, a adunat Sobor, și din fiecare neam alegând șase bărbați învățați împreună cu sfintele cărți a trimis la împăratul din Eghipt șaptezeci și doi de Dascăli, carii și limba Evreească, și cea Elinească foarte bine o știa.

Împăratul cu mare bucurie i-a priimit, și în șapte zile tot i-a ospătat, și puindu-le întrebări învățate a ispitit înțelepciunea lor. După aceea i-a trimis în ostrovul Faros care era departe de Alexandria cale de șapte zile, unde fără de învăluială, și fără de gâlceavă să poată săvârși tâlmăcirea Sfintei Scripturi. Acolo cum se scrie Sfântul Iustin din porunca împăratului, ca să cunoască adevărul tâlmăcirii, fiecare în osebită chilie a fost închis, și în șaptezecișidouă de zile, în care au săvârșit tâlmăcirea, unul cu altul n-au vorbit.

După aceea împăratul chiamând pre preoți, și pre boerii Evreești (că foarte mulți Evrei era în Eghipt) ca să judece, oare bine, și cu credință au tâlmăcit, și Evreii de pre izvodul acela s-au scris loruși

Scriptura, iar izvodul cel de cei șaptezecișidou de Dascăli tâlmăcit împăratul în Bibliotica sa l-a pus să se știe, iar pre tâlmăcitori cu mari daruri dăruindu-i i-a slobozit să meargă acasă.

Această Istorie nu cu mult mai târziu o a spus și Aristobul om Evreu în cartea 1 către Ptolomeu Filomitor, cap. 4. După aceea Iosif Flavie în cartea 12, de lucrurile cele vechi ale Evreilor cap. 2, Filo în cartea 2, de viața lui Moisi, Talmud și mulți Rabini.

Între creștini Sf. Iustin Mucenicul, Sf. Irineu cartea 3, Asupra Ieresurilor, cap. 25, Tertulian în Apolog: cap. 18, Sf. Climent Alexandreanul în cartea 1 a Stromateon, Sf. Kiril Ierusalimianul catih 4, Evsevie Cesăreanul în cartea 8 de gătirea Evangheliei cap. 1, Sf. Epifanie de măsuri, și de cumpeni, Sf. Ioan gură de aur cuv. 4 în Facere, Sf. Augustin în cartea 2 de învățătura creștinească, cap. 14, și în cartea 18 de cetat: cap. 42, Teodoret în cuvânt înainte la cartea psalmilor. Iar unora mai dincoace li se pare, cum că această istorie n-ar fi fost așa, ci oricine a tâlmăcit Sfânta Scriptură de pre limba Evreiască pre limba Elinească, care tâlmăcire citindu-o, și ispitindu-o Sinedrionul, adică Soborul cel mare al Evreilor, care era din șaptezecișidou de oameni mai de frunte, și învățați, o au aflat dreaptă, și credincioasă, și întărindu-o o au dat Evreilor, carii grecește vorbea, ca cu aceea să se folosească, iar s-au zis Biblia celor șaptezeci de Dascăli ai Soborului, pentru că aceia o au adevărit.

Cearcă unii să știe, oare tot Testamentul cel vechiu, care Evreește era scris s-au tâlmăcit cu acest prilej, au numai cele cinci cărți ale lui Moisi ? ci cei mai mulți, și mai învățați zic, că toată Scriptura Evreească o au tâlmăcit, măcar de să zice, că legea o a tâlmăcit, că prin lege să înțeleg toate cărțile Scripturii, care sunt în canonul Evreesc. Așa zic Iustin, Irineu, Tertulian, Kliment Alexandreanul, Eusebie, Teodoret.

Ci oricum să fi fost tâlmăcirea aceasta, aceasta cu adevărat să știe, că s-a făcut cu mult mai-nainte de venirea lui Hristos, aceasta o citea Evreii, care să zicea Elinești, pentru că Elinește vorbea.

Apostolii mărturiile care din Testamentul cel vechiu le aduc, dintr-această a celor șaptezeci de Dascăli tâlmăcirile scriu: Această Biserica la Soboarele a toată lumea o a cetit, și ca dintru o adevărată Sf. Scriptură dogmele credinței le-au adevărit, și le-a întărit, aceasta Sf. Părinți o au

cețit și o au tâlcuit, și cu aceasta au adevărit, și le-a întărit învățăturile sale, aceasta toate neamurile creștine la începutul legii noă [noi] ca pre o adevărată Dumnezeuască Scriptura în limbile sale o au tâlmăcit, aceasta este Scriptura, care toată Biserica răsăritului pururea o a ținut, și astăzi o ține.

În câte cărți se împarte Sfânta Scriptură

Cărțile Sfintei Scripturi mai întâi se împart în două părți precum și mai-nainte s-a zis, adică în Testamentul cel vechiu, și în cel nou. Testamentul cel vechiu cuprinde toate cărțile legii vechi până la venirea lui Hristos, care cărți ale legii vechi Evreii după numărul literilor sale douăzecișidouă le număra, cum scrie Sf. Ieronim în cuvântul înainte la cartea împăraților cu aceste cuvinte: “Cum că la Evrei sunt douăzecișidouă de litere, și în limba Sirienilor, și a Haldeilor mărturisește ș.c. drept aceia cum douăzecișidouă de litere sunt, ș.c. așa și douăzecișidouă de cărți se numără ș.c., și așa sunt ale legii vechi cărți douăzecișidouă, adică:

- 1) Ale lui Moisi 5: Facerea, Eșirea, Leviticul, Numerii, și a doua lege.
- 2) Ale Prorocilor 8: Iisus Navi, Judecătorii, Rut, Samuil, sau 1 și 2 ale împăraților, a împăraților 3 și 4, Isaia, Ieremie, Ezechiel, 12 Proroci.
- 3) Ale Aghiografilor noă [nouă]: Iov, David sau Psalmii 150, Pildele lui Solomon, Eclisieastul, Cântarea Cântărilor, Daniil, Paralipomenon 1, 2, Esdra 1, 2, și Estir.

Testamentul cel nou cuprinde toate cărțile legile noă [noi], adică patru Evanghelii: de la Mateiu, de la Marcu, de la Luca, și de la Ioan, Faptele Sf. Apostoli de Sf. Apostol Luca scrise, 14 cărți ale Sf. Pavel: către Romani 1, către Corinteni 2, către Galateni 1, către Efeseni 1, către Filipiseni 1, către Coloseni 1, către Tesaloniceni 2, către Timotei 2, către Tit 1, către Filimon 1, către Evrei 1, șapte cărți sobornicești: a Sf. Iacov 1, ■ Sf. Petru 2, a Sf. Ioan 3, Sf. Iuda 1, și Apocalipsul Sf. Ioan Apostolul.

Cărțile legii vechi Evreii în trei părți le împărțea, după cum

mărturisește și Sf. Ieronim în cuvântul înainte la cartea lui Daniil, unde așa grăește: “Aceasta zic, cum că la Evrei Daniil nu să pune între Proroci, ci între cei ce au scris Aghiografia în trei părți toată Scriptura o împart ei: în lege, în Proroci, și în Aghiografă”, de această împărțire între alții și Sf. Epifanie pomenește împotriva eresurilor, cartea 1, Eresul 29, cap. 7 unde așa scrie: “să citesc la ei toată legea, și Prorocii, și Aghiografia, adică: cărțile acelea, care cu stihuri sunt osebite.” Această împărțire în trei părți și Domnul Iisus Hristos să vede a o însemna, când Ucenicilor după înviere în foisor le grăia: Luca 24, 44 zicând: “să cădea să se plinească toate, care s-au scris în legea lui Moisi, și în Proroci, și în Psalmi de mine.”

Între cele Aghiografe în locul cel mai dintâi Evreii puneau Psalmii, și de mai multe ori prin Psalmi înțelegea toate Scripturile cele Aghiografe. Iar Sf. Ioan Damaschin de credința drept credincioasă cartea 4 cap. 18: după ce și el aceasta mărturisește, arată și pricina, pentru ce unele cărți le împreună Evreii, și din două numără una. Cuvintele lui Damaschin acestea sunt: “Căde-se ■ ști: cum că douăzecișidouă de cărți sunt ale legii vechi, adică atâtea, câte litere are limba Evreească. Că Evreii, douăzecișidouă de litere au, dintre care cinci să îndoesc, și așa douăzecișisapte sunt. Că îndoită este litera “Caf” și “Mem” și “Nun” și “Pe” și “Sade”. Dintre care se face, ca și cărțile douăzecișidouă să se numere, însă să se afle douăzecișisapte, adică pentru că cinci sunt îndoite. De vreme ce cartea Rut cu cartea Judecătorilor să împreună, și o carte la Evrei să numără. “Așijderea și întâea, și a doua carte a Împăraților o carte este. Și a treia, și a patra a împăraților o carte este. Și ■ întâea și a două Paralipomenon o carte este, și mai pre urmă întâea și a doua a lui Esdra, o carte este.”

După aceea în patru părți împărțește cărțile legii vechi, și zice: “Într-acest chip toate cărțile în 4 Pentateuh, sau cinci cărți să închiee, și mai sunt încă alte două, și așa sunt cărțile cele primite în canon: ale legii cinci sunt: Facerea, Eșirea, Leviticul, Numerii, și A doua Lege. Acestea sunt cele dintâi cinci cărți, care și lege să numesc. Urmează apoi al doilea Pentateuh, sau cinci cărți, care Grafia, adică scrisori, și de la unii Aghiografia scisori sfinte să numesc. Iar acestea sunt: Iisus Navi, Judecătorii împreună cu Rut o carte, a împăraților întâea, și a

doua o carte, și a treia cu a patra o carte. Iar al doilea Pentateuh, sau cinci cărți. Iar al treilea Pentateuh sunt cărțile cele cu stihuri scrise, adică: cartea lui Iov, Psaltirea, Pildele lui Solomon, Eclisiastul, și Cântarea Cântărilor. Al patrulea Pentateuh cuprinde cărțile Prorocilor, cei doisprezece Proroci o carte, și Isaia, Ieremia, Ezechiil, Daniil, la acestea se adaugă amândouă cărțile Esdra, care într-o carte să cuprindă, și Estir.”

Dintr-acestea încheem, cum că în Biserica Evreească mai-nainte de nașterea lui Hristos cu număr hotărât a fost canonul, sau catastihul Scripturilor, care era din cărțile legii, din ale Prorocilor, și din cele Aghiografe, din care cărți, ca din niște cărți de la Dumnezeu însuflate era slobod a aduce mărturii în lucrurile credinței.

Însă acum, mai ales Scolastici, toate cărțile Scripturii în patru părți le împart, și zic: că unite sunt cărțile legii, cum în Testamentul cel vechiu sunt cinci cărți ale lui Moisi, adică: Facerea, Eșirea, Numerii, Leviticul, A doua lege.

În Testamentul cel nou sunt cele patru Evanghelii, de la Mateiu, dela Marco, dela Luca, dela Ioan.

Al doilea fel de cărți sunt prorocești, care mai cu seamă prorocii cuprind, așa sunt în Testamentul cel vechiu cei patru proroci mai mari, cari pentru că mai mari cărți au scris, să chieamă mai mari, și sunt aceștia: Isaia, Ieremia, Ezechiil și Daniil. Apoi cei doisprezece proroci mai mici, cari pentru că mai puțin au scris, să zic mici, și sunt: Osie, Ioil, Amos, Avdie, Iona, Miheia, Naum, Avacum, Cofonie, Aghieu, Zahariea, și Malahiea. În Testamentul cel nou Apocalipsul Sf. Ioan.

Al treilea fel de cărți sunt cele moralicești sau înțelepțești care învață pre om înțelepciune, și îndreptarea năravurilor. Acestea în Testamentul cel vechiu sunt: Psalmii, Pildele, Eclisiastul, Cântarea Cântărilor, Înțelepciunea lui Solomon, și a lui Iisus Sirah.

În Testamentul cel nou sunt cele paisprezece cărți ale lui Pavel, și cele șapte cărți sobornicești ale Sf. Iacov, a Sf. Petru, a Sf. Ioan, și a Sf. Iuda.

Al patrulea fel de cărți sunt istoricești, care istoria și întâmplarea lucrurilor cuprinde, așa sunt în Testamentul cel vechiu: Isus Navi, Judecătorii, Rut, patru cărți ale împăraților, și 2 Paralipomenon, Esdra,

Niemia, Iov, Estir, Iudit, Tobit, și cele trei ale Macabeilor.

În Testamentul cel nou sunt Faptele Apostolilor.

Acestea sunt toate cărțile cele adevărate, ale Sf. Scripturi, care Sfânta, Soborniceasca și Apostolieasca Biserică, de Dumnezeu însuflate le cunoaște, și le ține: însă măcar de să împart într-acest chip cărțile Sf. Scripturi tot și în cărțile legii să află prorocii, înțelepciunea, și Istorie, și în cele de înțelepciune să află porunci ale legii, prorocii și istorii, și în cele Istoricești să află porunci ale legii, înțelepciune, și prorocii.

Despre înțelesul Sfințelor Scripturi

Într-aceste cărți ale Sfintei Scripturi două feluri de înțelesuri se află, care se zice al literii, sau după literă, care prin cuvinte se însemnează și să spune, [și] altul misterios, sau duhovnicesc, care nu prin cuvinte, ci prin lucrurile, care le însemnează cuvintele, să arată, că aceasta osebit [propriu] are Sfânta Scriptură, ca într-o ea nu numai cuvintele, ci și lucrurile alte lucruri să însemneze.

Înțelesul cel după literă și acesta este de două feluri, unul este osebit al literii: când cuvântul într-o însemnarea sa cea osebită, sau proprie să ia cum este la începutul cărții Facerii, unde să zice: că Dumnezeu în șase zile ■ făcut lumea. Altul este metaforicesc, adică mutat de la înțelesul cel osebit [propriu], care este după literă, la alt lucru a înțelege, cum este, când Hristos zice de la sine că va ședea de-a dreapta Tatălui, că prin cuvântul dreptei, nu mâna cea dreaptă, care este mădular al trupului, ci cinstea, și slava întocmai cu a Tatălui să însemnează.

1) Înțelesul cel misterios este de trei feluri, aligoricesc, tropologhicesc, și anagoghicesc, care înțeles din Evanghelie, și din Scripturile Apostolilor să poată culege

Aligoricesc să zice când lucrurile cele ce s-au făcut în legea veche închipuesc pre cele, ce era să fie în legea nouă, adică pre Biserica lui Hristos.

Tâlcul Aligoricesc ne-a învățat Mântuitorul nostru, Matei 17.12. grăind de Mergătorul înainte: “Ilie a venit, și nu l-a cunoscut pre dânsul.” Sf. Pavel Apostolul în multe locuri îl are, dar mai ales în cartea către Galateni cap. 4 stih 22 “Scris este: că Avraam doi

Feciori a avut, ș.c. că lucrul în legea vechie făcut închipuește pre cel ce era să fie în lege noă, adică prin fiul din slujnică să înțelege legea vechie, iar prin fiul din slobodă, legea noă, care este a lui Hristos, 1 carte către Corinteni cap. 10 stih 11: zice Apostolul “Aceste toate chipuri s-au întâmplat lor.”

- 2) Înțelesul tropologhicesc este acela, care cele zise, și făcute în Scripturi le întoarce spre îndreptarea vieții de acum, și a năravurilor, sau care îndreptează năravurile, și învață pre om cum să umble pre calea faptelor bune.

Acest tâlc tropologhicesc încă-l culegem din cuvintele Mântuitorului nostru, Mateiu 12, stih 41, 42: când pocăința Ninevitenilor, și venirea împărătesii Austrului, ca să auză pre Solomon, aduce înainte Evreilor, imputând necredința, și năravurile cele rele ale lor: “Bărbații Niniviteni se vor scula la judecată cu neamul acesta, și-l vor osândi ș.c.” Așa Apostolul Pavel în carte 1 către Corinteni stih 1, 3, 4 și 5, istoria Evreilor, carii în pustie au perit spre îndreptarea năravurilor o întocmește, “Părinții noștri toți au trecut marea, ș.c.” iar în cap 9 stih 9 cuvintele de la 2 lege cap 25, stih 4: “să nu legi gura boului ce treeră, spre slujitorii Evangheliei le întocmește.”

- 3) Înțelesul Anagoghicesc acela este, care ne face să nădăjduim făgăduințele cele Dumnezești, și ne ridică la cer, și la fericirea cea veșnică. Prorocii când făgăduesc Evreilor crestirea [creștinarea], și înmulțirea tuturor bunătăților, adese ori vestesc înaintea tuturor credincioșilor dobândirea vieții de veci. Apostolul către Evrei cap. 11: pământul cel sfânt care părinților s-au făgăduit spre făgăduința mării cei viitoare întocmește.

Aiurea [într-altă parte] câte trele înțelesurile acestea într-un cuvânt se află, cum este în cuvântul acela Ierusalim, care afară de aceasta, că însemnează cetatea, care era și Mitropolia, și capul împărăției Evreilor, aiurea să pune că să însemneze, și închipuește au Biserica, sau sufletul omului, ori împărăția cerurilor.

- 4) În tâcul Scripturii după literă este vestit Sf. Ieronim, în tâcul Aligorigesc și Anagoghicesc Origen și Ambrozie, iar în tâcul Tropologhicesc Sf. Ioan gură de aur, și Sf. Grigorie.
- 5) Drept aceea nu trebuie ascultați înnoitorii, carii împotriva vredniciei

Apostolului zic, că numai un înțeles al literei are Scriptura, și acel înțeles este tuturor cunoscut, încă și populusului celui neînvațat. Drept credincioșii în tâlcuirea locurilor acelora, care duhovnicește trebuie a le înțelege nu se sânguesc, că știu, cum că Scriptura cu înțelesul său cel adevărat, și genuin [original, pur, nestrămutat] a venit la Biserica, au Soboare, au înțelegerea cea din-preună a Sf. Părinți și predania.

Când înțelesul misterios este firesc și de lipsă [necesar], de nu se va găsi chiar într-alte locuri ale Scripturii, dintr-acela să pot aduce întăriri spre dovedirea, și arătarea Dogmelor credinței, iar nu când numai după voință se gândește acel tâlc.

Mai pre urmă aducem aminte, cum că Sf. Scriptură în unele locuri este chiar și luminată, iar într-alte locuri întunecată, și cu anevoie a să înțelege, care lucru vine, pentru că în limba aceea, așa a fost obiceiul a vorbi, Sf. Ioan gură de aur cuv. 44 în cap. 23 al Evangheliei de la Mateiu arată pricinile pentru ce este întunecată Sf. Scriptură, și zice: “pricina întunecării de multe feluri este întâi, pentru că Dumnezeu a vrut ca unii să fie Dascăli, alții ucenici. Iar dacă toți toate ar ști, Dascălul nu era de lipsă [necesar], și așa rândul lucrurilor ar fi turburat Apoi întunecată este cunoștința adevărului, ca nu cum să află de folos, să fie nebăgată în seamă. Că nebăgată în seamă este, dacă să înțelege dela aceea, dela carii nici să iubește, nici să păzește. Drept aceea nu este ascuns adevărul în Scripturi, ci este întunecat, nu ca să nu-l afle, cei ce-l caută, ci să nu-l afle cei ce nu voesc să-l caute, ca acelora să fie spre mărirea, carii îl caută, pentru că l-au dorit, și l-au căutat, și l-au aflat; iar acelora spre osândă, carii nu-l află, pentru că nici l-au dorit, nici l-au căutat, nici l-au aflat.”

“Drept aceea toată Scriptura este dela Dumnezeu însuflată, și foarte folositoare, pentru aceea (sunt cuv. Sf. Ioan Damaschin cartea 4 de credința cea dreaptă cap. 18) foarte bine și de folos mântuirii sufletelor este a cerca Dumnezeștiile Scripturi. Că[ci] ca un pom sădit lângă izvoarele apelor, așa sufletul adăpat cu Dumnezeștiile Scripturi să îngrășă, și rod copt, adică credința cea adevărată rodește, și pururea cu

Frunză verde, adică cu faptele lui Dumnezeu primite se împodobește. Aceasta aduc Sf. Scripturi, ca și faptele cele bune, și la privirea cea curată să se întocmească. Că într-acelea este a afla și îndreptare spre toată fapta bună, și întoarcere de către tot lucrul rău. Pentru aceea de ne vom nevoi multă învățătură ne vom agonisi, că cu nevoința, și cu osteneala, și cu darul dăătorului Dumnezeu, toate să fac. Că cel ce cere, ia, și cel ce caută află, și celui ce bate, i se va deschide.”

Drept aceea să batem cea preafrumoasă însă nu cu lene să batem, ci cu strădanie statornică, ca să nu ne ostenim bătând, că așa și noă ni se va deschide, dacă odată, și mai de multe ori vom ceti, și de nu vom înțelege cele ce am cetit, să nu slăbim, ci să rămânem într-acelea, să cugetăm, și să întrebăm. Că zice: întreabă pre tatăl tău, și-ți va vesti ție, și pre mai marii tăi, și-ți vor spune ție. Că nu a tuturor este știința.”

Iar Sfântul și ■ toată lumea Dascăl Ioan gură de aur în cuv. 3 de Lazăr așa grăește: “ia carte în mână, citește toată Istoria, și cele ce le înțelegi, le ține minte, iar cele ce sunt întunecate, și nu le înțelegi, mai de multe ori le citește; iar dacă nici cu cetirea cea de multe ori nu vei afla ceia ce să zice, mergi la cel mai înțelept, mergi la învățător, împărtășaște cu acestea ce sunt scrise, arată mare nevoință, și de va vedea Dumnezeu atâta dor, și nevoință a sufletului tău, nu va urgisi priveghierea, și nevoința ta, și măcar un om de nu ți-ar spune ceia ce întrebi, el însuși îți va deschide, adu-ți aminte de Famenul împărătesii Etiopilor.” Și în cuv. 2 al cap. 1 dela Mateiu unde scrie: “nu sunt călugăr, zice: am femei și prunci și port de grijă de casă, că aceasta este, care toate ca o boală le strică, pentru că socotiți, cum că aceste Sf. Scripturi, numai a călugărilor datorie este, de vreme ce cu mult mai vârtos voă, decât lor este de lipsă [necesar] a le ceti, că cei ce petrec în războiu, și în toată zioa se rănesc, au mai mare lipsă [nevoie, necesitate] de leacuri.” Și acestea acum de ajuns să fie.

Sfârșit și lui Dumnezeu slavă cinste și închinăciune,
Tatălui și Fiului și Sfântului Duh în vecii vecilor,

Amin.

Notă:

Textul de față al Noului Testament are o deosebită însemnătate. În primul rând descoperă un grai de o frumusețe rară, grai vorbit și scris în sânul poporului nostru de sute de ani.

Spunem aceasta, deoarece alte popoare ortodoxe au pierdut puțința de a da credincioșilor lor textul genuin al Cărilor Noului Testament pe înțelesul și pe limba pe care tot omul o cunoaște. În timp ce ei au pierdut aceasta, poporul român ■ avut binecuvântarea lui Dumnezeu ca această comoară neprețuită a limbii noastre să rămână în sânul poporului care din începutul lui este creștin.

Frumusețea graiului și limpezimea lui, bogăția înțelegerii ce se revarsă din el, cu siguranță vor fi recunoscute de către tot creștinul bine credincios și de către orice alt cititor ce va dori să se apropie de el.

Pe lângă acest prim lucru, cel mai însemnat motiv pentru care s-a dorit tipărirea lui este următorul:

Astăzi Biserica Ortodoxă Română, (dar și Sârbă, Greacă, Rusă, Georgiană, Bulgară), bine credincioșii Bisericilor Ortodoxe se confruntă cu un îngrijorător adevăr: Schimbarea textului Sfintelor Scripturi. Lucru nu tocmai nou, menționat din vremea Sfinților Apostoli, după cum vom arăta.

Astăzi acest pericol vine prin ecumenism și prin organizațiile aferente ei. Vedem că se tinde ca un text unic, dar total greșit, să înlocuiască adevăratul text al Sfintelor Scripturi folosit de Biserica Ortodoxă cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească.

Dacă până la începuturile acestei mișcări ecumenice numită de părintele Dumitru Stăniloae „panerezia secolului XX”, fiecare așa zis „Biserică” ce se numea creștină venea cu propriul său text (și numim: Biserica Romano-catolică cu textul său, Bisericile Protestante și neoprotestane cu textele lor, Biserica Greco-catolică cu textul său, sectele așa zis creștine cu textele lor), astăzi, mai rău decât până acum, ecumenismul propune ca toți să aibă un singur text al Scripturilor, indiferent de apartenență confesională.

Ecumenismul, prin aceasta luptă (oare conștient?) împotriva Bisericii lui Iisus Hristos, a Sfintei Tradiții Apostolice și a Sfinților

Părinți; organizații ca: Societatea Biblică Unită, Consiliul Mondial al Bisericilor, Alianța Biblică Universală, etc. vin cu o sumedenie de texte biblice revizuite, mai exacte, pe înțelesul tuturor, care reprezintă zic ei, „texte corecte dogmatico-teologice, filologice, științifice”. Iar dacă dâșii fac o atare afirmație (dealtfel mincinoasă), ar trebui să înțelegem că Sfinții Părinți au avut Sfintele Scripturi greșite? Care ar fi atunci diferența dintre un om purtător al Sfântului Duh care poate pricepe și propovădui Cuvântul Evangheliei și cei ce cu siguranță nu au aceiași desăvârșire a vieții lor, a Sfinților? Oare nu înțeleg cei ce vor să schimbe Sfintele Scripturi că părtășia omului întru Sfântul Duh este garanția păstrării și propovăduirii adevărului?

Tot ceea ce susțin acești înnoitori sunt greșeli mari ce pun în pericol mântuirea tuturor creștinilor ortodocși care ar urma aceste texte sau publicații.

Pentru limpezirea acestui lucru aducem următorul cuvânt lămuritor:

1. Arătarea istorică a propovăduirii textelor Sfintei Scripturi; temeiul Scripturii și cine sunt cei ce au dat Scriptura, precum și hotărârea dată asupra Cărilor Sfintei Scripturi.

2. Ce este aceea o Sfântă Scriptură canonică. Despre înțelegerea și explicarea textului Sfintelor Scripturi și despre condițiile și vrednicia cerută.

3. Răspuns împotriva noilor traduceri, versiuni și interpretări ale Sfintelor Scripturi, precum și dovada că ele nu stau întru Adevăr.

4. Despre Sfânta Scriptură în România.

Acest cuvânt dimpreună cu cel dinainte, numit „Vorbire despre Sfânta Scriptură”, vor arăta îndeajuns de mult bine credinciosului creștin ortodox pentru totdeauna adevărul istoric și lămurirea necesară pentru a avea discernământul de a cunoaște de acum un text corect al Sfintelor Scripturi, cât și necesitatea respingerii textelor neadevărate ale diverselor traduceri, versiuni și interpretări ale lor, venite de la cei numiți mai sus ca Biserici, culte, secte sau eresuri, reunite deocamdată sub numele de mișcarea ecumenică. Răspunsul la aceste lucruri este dat din însuși textul Sfintelor Scripturi și de Scrierile Apostolice și ale Sfinților Părinți.

Practic la primele trei puncte vom răspunde într-un singur cuvânt.

Încercarea de schimbare a textelor Sfintelor Scripturi adică a Noului Testament și ■ celui Vechi nu este nouă pentru Biserica Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Ea a fost vestită de Sfinții Apostoli (ITim.4,1-2. IITim.4,3-4. Gal.1,7.) Însă înainte de încercarea de a schimba textul Noului Testament s-a făcut strămutarea Scripturii celei Vechi, adică ■ Vechiului Testament.

Cei ce au făcut această primă strămutare a Scripturii celei Vechi au fost cei ce căutau și caută să ascundă dovada că: „Câte s-au scris în Legea lui Moise, în Psalmi și în Proroci s-au plinit întru Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos.” (Luca 24,44).

După Învierea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos când le-a deschis mintea Sfinților Apostoli să priceapă Scripturile, și după pogorârea Sfântului Duh preste Apostoli prin care au luat desăvârșita cunoștință a Scripturilor Vechi și Noi, neîncetat au dovedit ei că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și că a înviat din morți.

Sfântul Apostol Pavel asemenea, imediat după minunata preschimbare pe drumul Damascului „îndată intrând în Sinagogi a propovăduit pre Iisus, dovedind că acesta este Hristos, Fiul lui Dumnezeu. (Fapte 9, 20-22). Și, „Pavel a intrat la ei, și în trei sâmbete s-a întrebat cu ei din scripturi, dovedind și arătându-le că se cădea lui Hristos să pătimească și să învie din morți și cum că acesta este Iisus Hristos, pre care eu vestesc vouă.”(Fapte 17, 2-3). Și altundeva: „Pentru că tare înfruntau pre iudei înaintea norodului arătându-le din scripturi că Iisus este Hristos”(Fapte 18,28). Iar în altă parte: „Stau mărturisind [...] nimic grăind afară de cele ce și Prorocii au prorocit că vor să fie, și Moise, că va pătimi Hristos.” (Fapte 26, 22-23).

Urmând tradiției Sfinților Apostoli, primii Sfinți martiri ai Bisericii (și vom cita fiind îndeajuns, pe Sfântul Iustin Martirul în discuția cu Trifon Iudeul) au biruit întru Duhul Sfânt pe toți cei împotriva grăitori și au arătat că toate cele scrise în Legea lui Moise, în Psalmi, și Proroci îl vestesc pre Domnul Iisus Hristos ca Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu adevărat, care a înviat a treia zi din morți, și se dă prin credința în El iertarea păcatelor la tot poporul.

Nesuferind acest adevăr și biruiți fiind de nenumărate ori de Sfinții Bisericii Apostolice, au hotărât schimbarea și strămutarea textului

Vechilor Scripturi (cunoscute și sub numele de Vechiul Testament), într-o versiune în care toate pasajele doveditoare ale Dumnezeirii Domnului nostru Iisus Hristos și a tot ceea ce s-au vestit de către Moise în Lege, Proroci și Psalmi, ca plinindu-se întru El să fie înlăturate și falsificate.

Astfel, până azi, cititorului creștin i se dă scrisă Versiunea Ebraică (Masoretică) care este diferită (și greșită) de versiunea celor Șaptezeci (și doi) cunoscută sub numele de **Septuaginta**. Sfinții Apostoli și Sfintele Sinoade (cele 7) a toată lumea ale Sfinților Părinți au hotărât că aceasta, **Septuaginta**, și nu alte versiuni sau traduceri ale Vechiului Testament, „se cade a le citi creștinul cu credință și evlavie ca vrednice de crezare.” (Vezi prima parte a Vorbirii despre Sfânta Scriptură unde se arată istoria scrierii Cărilor, cât și hotărârea asupra lor.) Sfinții Apostoli și Sfinți Părinți au respins orice fel de rescriere a Cărilor Vechiului Testament (luminați fiind ei de Sfântul Duh Dumnezeu). Tot Sfinții Părinți au hotărât ca scrierile Apocrife să nu fie citite de creștin.

Așadar Versiunea Ebraică (Masoretică) nu urmează adevărata Tradiție a Cărilor Vechiului Testament (adică a Septuagintei care a fost folosită și de ei până în sec. II-IV când au început schimbarea), și pentru aceea creștinul ortodox trebuie să o respingă ca neadevărată și dăunătoare.

Despre înțelegerea Scripturilor Vechiului Testament ușor este a dovedi că nu oricine poate ■ le pricepe. Dovada este dată de însăși Textul Sfintelor Scripturi: „Atunci le-a deschis mintea lor ca să înțeleagă Scripturile.” (Lc. 24,45). Așadar Domnul Iisus Hristos după Învierea lui a deschis mintea Sfinților Apostoli spre înțelegerea Scripturilor. „Și începând de la Moise și de la toți Prorocii, tâlcuia lor din toate Scripturile, cele ce era pentru el.” (Lc. 14,27).

Trebuie știut că pe vremea Domnului Iisus Hristos aceste trei Scrieri: Legea cu Cărțile lui Moise, Psalmii și Prorocii (Vezi primul cuvânt „Vorbire despre Sfânta Scriptură” la capitolul „În câte cărți se împarte Sfânta Scriptură”, precum și istoria scrierii lor.) erau recunoscute de evrei și folosite în sinagogurile lor.

De aceea dintru aceste trei Cărți numite le-a arătat Domnul Apostolilor cele pentru El, iar Sfinții Apostoli apoi au dovedit tuturor că Iisus că este Hristos Fiul lui Dumnezeu.

Despre Noul Testament

Așadar, cum am mai spus, încercarea de schimbare a Sfintelor Scripturi, a Noului Testament a fost chiar din vremea Sfinților Apostoli.

Motivul schimbării Textului Noului Testament este același cu cel al strămutării Vechiului Testament, adică ascunderea celui mai de preț adevăr din istoria omenirii: **Întruparea lui Dumnezeu, ■ Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și Învierea Lui**. Știm că de la început s-a dorit ascunderea acestui lucru. După ce Domnul s-a arătat femeilor mironosițe, „Mergând ele (să vestească Ucenicilor), iată unii din strejari venind în cetate au vestit Arhiereilor toate cele ce s-au făcut. Și adunându-se cu bătrânii, și sfat făcând, arginți mulți au dat ostașilor. Zicând: ziceți, că ucenicii lui noaptea venind l-au furat pre el, dormind noi. Iar ei luând arginții, au făcut cum i-au învățat. Și s-a vestit cuvântul acesta între Iudei până astăzi.” (Matei 28,11-15). Dar nu s-au mulțumit cu atât precum în Faptele Apostolilor este scris: „Și grăind ei către norod, venit-au asupra lor preoții, și voievodul bisericii, și Saducheii. Părându-le rău pentru că învăța ei pre norod, și vestea întru Iisus învierea cea din morți” „Ci ca nu mai mult să se lățească în norod (credința aceasta) să îi înfricoșăm pre ei, ca mai mult să nu grăiască pre numele acesta nici unuia dintre oameni. Și chemându-i pre ei, le-au poruncit lor, ca nici de cum să nu mai grăiască nici să învețe pre numele lui Iisus”. (Fapte 4,1-2. 4,17-18). Nu au izbândit nimic și nici nu vor izbândi după cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos care a zis: ”Ci îndrăzniți eu am biruit lumea” (Ioan 16,33).

Intenția vrăjmașului mântuirii noastre de a falsifica Sfintele Scripturi ■ rămas însă. Cităm: „Că nu este alta fără numai sunt oarecare ce vă tulbură pre voi, și voiesc să strămute Evanghelia lui Hristos. Ci măcar noi, sau Înger din Cer de vă va vesti vouă, afară de ceea ce am binevestit vouă, anatema să fie. Precum am zis mai înainte și acum zic iarăși: Oricine de vă va binevesti vouă afară de ceea ce ați luat, anatema să fie.” (Galateni 1, 7-9) Și altundeva: „Drept aceia luați aminte de voi(. . .), că eu știu aceasta, că după ducerea mea vor intra lupi grei întru voi, care nu vor cruța turma. Și dintru voi **însivă** se vor scula bărbați, grăind îndărătnicii, ca să tragă pre ucenici după dânșii.” (Fapte 20,28-30).

Iată că spune explicit: „Nimeni, nici om, nici Înger, nici noi”, zice Sf. Ap. Pavel. Adică după aceea **singură și unică propovăduire**, nimeni repetăm, nici ei nu mai puteau schimba ceva, și nici Înger, nici Patriarh, nici Mitropolit sau Episcop, preot sau călugăr, mirean, nimeni. Sfinții Părinți asemenea au prorocit: „Că iată, îți zic ție fiule, că vor veni zile când creștinii vor strica cărțile Sfintelor Evanghelii și ale Sfinților Apostoli și ale dumnezeieștilor Proroci ștergând Sfintele Scripturi ...ș.c.” (vezi *Proloage*, Ava Pamvo vol. I) Iar Sfântul Apostol Petru în epistola a II a, cap.2,1-3 zice:“(…) și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor băga eresuri de pierzare...ș.c.”

Cărțile Noului Testament au fost scrise la intervale de timp diferite precum însuși Domnul nostru Iisus Hristos a binevoit și hotărât. „Și toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind fieștecăruia precum voiește.”(I Cor. 12,11). Înțelegerea Sfintelor Scripturi, a Noului Testament nu a fost dată tuturor de Domnul. Nici Sfinții Apostoli nu au avut din început puțința înțelegerii Scripturilor nici a celor vechi, nici a celor noi. La multe din pildele spuse de Domnul nostru Iisus Hristos oamenilor, Sfinții Apostoli cereau explicarea lor: „Spune nouă pilda aceasta.” (Mt. 4,34), nevoie având ei a li se arăta înțelesul. Iar după patima cea mântuitoare a Domnului Iisus Hristos, după Învierea cea de a treia zi, El însuși, cum am arătat, a deschis mintea spre priceperea Scripturilor. (Sf. Ev. Lc. 24,45). Mai mult, pentru înțelegerea desăvârșită a Sfintelor Scripturi, pentru trimiterea Sfinților Apostoli la propovăduire, pentru temelia tuturor faptelor și învățăturilor lăsate de El, pentru cunoștința celor ce trebuiau să fie și puterea, pentru tot ceea ce a fost nevoie spre mântuirea noastră le-a fost promisă venirea Sfântului Duh, a Duhului Adevărului: „Și iată Eu trimit făgăduința Tatălui meu întru voi; iar voi ședeți în cetatea Ierusalimului până vă veți îmbrăca cu putere de sus.” (Sf. Ev. Lc. 24, 49).

După pogorârea Sfântului Duh, Sfinții Apostoli au primit stăpânirea de a lăsa în mod desăvârșit dogme, hotărâri, învățături, sfaturi; de a propovădui, de a așeza Episcopi, preoți, diaconi (a întemeia Biserici). Următori Sfinților Apostoli au fost primii Episcopi, Preoți, Diaconi, Martiri, și toți aceștia pentru curăția vieții lor (unii din cler,

alții doar simplu mireni sau monahi) au luat și acest necesar dar și prea frumos: înțelegerea Scripturilor, a Noului și Vechiului Testament. Sfinți Ierarhi toți au lămurit cuvântul Cărilor Sfintei Scripturi, iar de la unii au venit și scrieri numite Omilii (învățături și tâlcuiri): Sfântul Ioan Gură de Aur, Sfântul Grigorie Teologul, Sfântul Ambrozie al Milanului, Sfântul Teofilact, Sfântul Vasile cel Mare, Fericitul Augustin și toți ceilalți.

Următori acestora sunt nu doar cei ce primesc prin punerea mâinilor preoția (hirotonia), ci toți cei luminați cu Dumnezeiescul Botez, care prin însăși viața lor urmează curăției vieții Sfinților Apostoli (a îndemnului spre neîncetată pocăință), care respectă cu strictețe (prin lămurirea dată de Sfântul Duh) toate hotărârile Sfinților Apostoli și Sfinților Părinți. Hotărâri arătate în cele 7 Sfinte Sinoade a toată lumea, cât și în Sfinte Sinoade locale. Toți fără abatere au ținut cuvântul Sfinților Apostoli și al tuturor celorlalți Sfinți mari ai Bisericii. Toți prin însăși viața lor au păzit neatinsă credința și hotărârile descoperite.

Cei ce au hirotonia (punerea mâinilor), nu au și puterea de a dezlega ceva ce este descoperit de Duhul Sfânt Sfinților Apostoli și Sfinților Părinți și întărit cu valoare de dogmă, pe temeiul simplei lor hirotonii. Nici priceperea Scripturilor nu este posibilă în chip simplu pe același temei; ci doar dacă ar fi următori viețuirii Sfinților prin aceeași măsură a pocăinței, a vieții curate, a sfințeniei și mai ales potrivit voii lui Dumnezeu însuși care descoperă acestea. „Nu este al celui ce voiește, nici al celui ce aleargă, ci a lui Dumnezeu care miluiește.” (Rom.9,16). Vezi cartea Arh. Basile Kricochine „În lumina lui Hristos. Viața Sf. Simeon noul teolog”, cap. 12. Ed. I.B.M. al B.O.R., Buc. 1997.

Asupra Cuvântului Sfinților Apostoli și al Sfinților Părinți dat ca hotărâre dogmatică, nu se poate aduce schimbare; și aceasta deoarece de prima dată când s-a hotărât ceva de către Sfinții Apostoli și de cei ce au urmat lor, aceasta nu a fost o hotărâre pur intelectuală dacă vreți de cumpătare și gândire, de înțelepciune firească a omului (care este o înțelepciune a lumii acesteia neavând nimic de-a face cu înțelepciunea lui Dumnezeu), ci o descoperire din voia Sfântului Duh, o revelație ca adevăr ultim, necesar spre mântuirea noastră. Cuvântul Sfintelor Evanghelii îl aducem spre mărturie: „Pentru că s-a părut Sfântului Duh și nouă...” (Fapte 15, 28). Primul lucru ce trebuie înțeles este acela că descoperirea făcută de Dumnezeu omului nu poate fii nici adăugată și

nici întru ceva împutănată, pentru că „Duhul Sfânt este Duhul Adevărului.”

Al doilea lucru, mai pe larg explicat: ca urmare a creșterii omului în viața duhovnicească, curățindu-se la culme (se are în vedere pocăința până la moarte; doar ea, pocăința, este garanție ■ rămânerii omului în Har și a înțelegerii celor ale Duhului (I Ioan.4,13), Sfinții cu ajutorul Sfântului Duh, au dobândit „mintea lui Hristos” (I Cor.2,16). Având „mintea lui Hristos”, Sfinții judecau totul corect, iar ca adevărită a acestei judecăți Sfântul Duh întărea prin descoperiri, puteri, minuni, dreapta judecată și credința a Sfinților. Această descoperire este ca ultimă, fără puțință de înșelare, împotriva căreia nimeni și nimic nu poate aduce cuvânt. Și pentru că aceste descoperiri erau un consens al tuturor Sfinților care erau însuflați de Sfântul Duh, ni se dovedește sobornicitatea, unitatea părerilor, hotărârilor și regulilor luate de ei (Fapte 15,28).

Așadar doar ei, Sfinții, au fost, sunt, și vor fi singurii în măsură să înțeleagă, să propovăduiască, să tălmăcească, să explice și să învețe corect Cuvântul Evangheliei. Pentru credincioșii care nu ajung la cunoașterea nemijlocită a cuvântului Evangheliei pentru înțelegerea Noului și Vechiului Testament s-au scris Omiliile și Tâlcuirile Sfintelor Scripturi de către Sfinții Părinți. Cuvântul Sfintelor Cărți ale Scripturilor este dat de însuși Adevărul. Domnul a spus: ”Eu sunt Calea, și Adevărul, și Viața.”(Ioan 14,6) și,” Că dintr-însul și printr-însul și întru dânsul sunt toate”(Rom.11,36).

Orice schimbare a Cuvântului Sfintelor Scripturi, cât și a hotărârilor luate de Sfinți privitoare la dogma și înțelesul arătat de Scripturi, fie numai și întru puțin, aduce după sine căderea din har, cădere la care pot fi supuși toți, de la Patriarh la simplu creștin, nefiind altceva decât o hulă împotriva Sfântului Duh, pentru că Sfântul Duh este Duhul Adevărului, și prin Duhul s-au dat Sfintele Scripturi.

Exemplul îl arătăm prin numirea ereticilor (unii dintre ei ierarhi): Arie, Nestorie, Evagrie, Origen, Dioscor, Sever, Eutihie, Apolinarie, Machedonie. Aceștieretici, cât și cei ce din nefericire au urmat rătăcirii lor, precum și toți ceilalțieretici de până azi, au avut același text al Sfintelor Scripturi ca și Sfinții Părinți. Și dacă numai interpretarea greșită a Sfintelor Scripturi atrage după sine despărțirea de Adevăr și pierderea

mântuirii (anatema), dar primirea unor Scripturi greșite, neadevărate, **cu omiteri** din traducere? Lăsăm cititorul să gândească profund asupra acestui lucru. Am spus aceasta pentru ■ întoarce cuvântul nostru către ceea ce doream încă de la început.

Pentru dovada că nu de la om este Sfânta Scriptură primită, ci prin descoperire, zice: „Și vă arăt vouă, fraților, Evanghelia ceea ce s-a vestit de mine nu este duple om. Că nici eu de la om o am luat, nici m-am învățat, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos.” (Galateni 1, 11-12). Și,” Toată Scriptura este de Dumnezeu însuflată, ș.c.”(II Tim.3,14-17).

Iată că azi ni se aduc aceste „binevestiri” ale cuvântului Sfintei Scripturi de cei din mișcarea ecumenică, secte, sau indiferent cum vor ei să se numească. Mai îngrijorător este că aceste texte greșite și foarte dăunătoare au fost primite în edițiile Sfintei Scripturi ale Bisericii Ortodoxe Române.

Dar înainte de a trece să lămurim ultimul punct al Cuvântului propus, spunem și acestea: Sfântul Apostol Pavel enumeră printre roadele celor ce trăiesc după trup în rând cu curviile, răutățile, pizmele și celelalte păcate, și pre acesta: eresurile. (Galateni 5, 19-21). Așadar erezia face casă bună cu celelalte păcate. Iată că nici vrednicia și nici curăția necesară înțelegerii și explicării Scripturilor nu are cineva care este eretic. „Că cine trăiește după trup (arătând prin asta păcatul) cugetă ale trupului, pentru că cugetul trupului este moarte. Câți trăiesc după trup a plăcea lui Dumnezeu nu pot, că cel trupesc a primi cuvântul lui Dumnezeu nu vrea că nici poate.”(Rom.8,5-8.) Și nici cel sufletesc(I Cor.2,14).

Zice trupesc arătând dar pe cel ce lucrează păcatul. Zice sufletesc arătând că și unul și altul este lipsit de Duhul Domnului. Să ne ferim deci de unii ca aceștia despre care Sfântul Apostol Pavel ne sfătuiește: „Iar de omul eretic după prima și a doua sfătuire te ferește” șc. (Tit 3, 10-11. I Tim.6,3-5). Iată și îndemnul Sf. Ignatie către Tralieni: „Așadar, vă rog nu eu, ci dragostea lui Iisus Hristos: Folosiți numai hrană creștină; depărtați-vă de buruiana străină, care este erezie. Că ereticii, pentru a părea vrednici de crezare, amestecă pe Iisus Hristos cu propriile lor gânduri, întocmai ca cei ce dau băuturi otrăvitoare amestecate cu miere și vin; cel care nu știe ia cu plăcere băutura otrăvitoare și moare din

pricina acelei rele dulceți. Feriți-vă de unii ca aceștia! Și veți reuși, dacă nu vă mândriți și nu vă despărțiți de Iisus Hristos Dumnezeu și de poruncile Apostolilor,... ș.c.”.(Scrierile Părinților Apostolici ed. I.B.M. al B.O.R. Buc.1995).

Noile traduceri revizuite, noile versiuni, se dau, spun unii, pe de o parte, pentru unirea tuturor (lucru imposibil pentru că unirea se face doar prin venirea la același adevăr dogmatic și la aceleași valori date și așezate de însuși Domnul Iisus Hristos care, ne-a arătat nouă oamenilor felul și chipul adevărat al credinței și al vieții). Pe de altă parte, pentru că lumea, zic ei, nu mai înțelege cuvântul Evangheliei, dând pricină a neînțelegerii graiul arhaic și nu propria păcătoșenie. Omul veacului acestuia care se mândrește cu atâtea descoperiri și multe alte cunoștințe, oare nu poate pricepe câteva cuvinte arhaice care lesne se găsesc într-un dicționar!? Lipsa înțelegerii vine din păcătoșenia omului și necredința lui după cuvântul Apostolului, ce zice: „Iar Evanghelia noastră și acoperită de este, întru cei pieritori este acoperită. Întru care a orbit Dumnezeu mințile necredincioșilor veacului acestuia ca să nu le lumineze lor lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu nevăzut.”(II Cor.4,3-4).

Mai mult, dacă te mărturisești pe tine păcătos neputând a înțelege cuvântul Evangheliei (deși lămurit grăiește el spre lepădarea păcatului), cum neînțelegând cuvântul din pricina păcatelor, vei avea oare puțința s-o traduci, s-o explici, s-o tâlcuiești, s-o propovăduiești corect? Iar de și ai face acestea (lucru imposibil de altfel), vei fi lipsit de Puterea cuvântului, care este împreună lucrarea lui Dumnezeu spre adevărare, și de întărirea prin minuni și semne. Și te vădești pe tine omule, că „ai doar chipul dreptei credințe, dar tăgăduiești puterea ei”. Și de aceștia avem poruncă a ne depărta!(II Tim.3,1-5).

Toată lumea cunoaște că o traducere mai bună decât cea făcută de Sfinții Sfintei Biserici nu poate exista. Sfințenia este semn distinctiv al înfierii omului de către Dumnezeu, ea este unica și singura garanție a corectitudinii și a adevărului pentru că este prin Dumnezeu (I Cor.2,12-16).

O traducere fără sfințenie, fără desăvârșirea ce vine din Duhul Sfânt este sortită eșecului. Iar de ar fi posibilă, atunci unde este adevărul Scripturilor ce zice: „Și întru aceasta știm că l-am cunoscut pre dânsul,

dacă vom păzi poruncile lui. Cel ce zice că l-am cunoscut pre dânsul, și poruncile lui nu le păzește, mincinos este, și întru acesta adevărul nu este.” (I Ioan 2,3-4) „Tot cel ce petrece întru dânsul nu păcătuiește și tot cel ce face păcatul, nu l-a văzut pre El, nici l-a cunoscut.” „Fiilor, nimeni să nu vă înșele pre voi cel ce face dreptate, drept este precum și acela drept este. Cel ce face păcatul din diavolul este; că din început diavolul păcătuiește. Tot cel născut din Dumnezeu, păcat nu face, că sămânța lui întru dânsul petrece și nu poate să păcătuiască, că din Dumnezeu s-a născut.” Și „Întru aceasta cunoaștem că petrecem întru dânsul, și el întru noi, că din Duhul său ne-a dat nouă”(I Ioan 3,5-9 . 4,13).

Transmiterea Textului Bibliei în starea lui genuină de-a lungul veacurilor s-a făcut prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu. O traducere nouă a Cărților Sfintei Scripturi fără păstrarea aceluiași sensuri ale cuvintelor (care unele din ele nici nu se pot schimba), dar și mai grav, **omiterea unor pasagii** din textul Sfintei Scripturi unele dintre ele de importanță covârșitoare pentru mântuirea omului (tot textul Sfintelor Scripturi este important însă ne referim la acele pasagii din care se aduc întăriri spre dovedirea dogmelor ortodoxe), ne pune desigur fără îndoială pe drumul pierderii mântuirii.

O explicare a textului Sfintei Scripturi prin însuși textul ei nu este posibil, pentru că cuvântul ei are mai multe înțelesuri (vezi la „Despre înțelesul Scripturilor” în prima parte din „Vorbire despre Sfânta Scriptură”). Sfinții înșiși au scris cuvinte lungi (le-am numit mai sus ca Omilii) explicând Scripturile, iar unele dintre ele fiind adevărate Tratatate de teologie dogmatică.

Cărțile Noului Testament cele corecte canonic au fost așezate de Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți (vezi prima parte a „Vorbirii despre Sfânta Scriptură” la „În câte Cărți se împarte Sfânta Scriptură”). Și cuvântului lor am arătat că trebuie să urmărim fără îndoială.

În concluzie, trebuie să înțelegem că cei neortodocși sau eretici nu pot avea Cărți ale Scripturilor adevărate (și de le au, nu cred lor). Mai bine zis, au lepădat Cărțile adevărate și și-au făcut Biblii conform eresurilor, greșelilor avute în cultul lor, slujind astfel rătăcirii ce îi caracterizează pe fiecare.

Trebuie subliniat iarăși acest lucru: **Nimeni** dintre cei ce nu au părtășie la cuvântul și hotărârile Sfinților Apostoli, ale Sfinților Părinți, ei fiind următori ai Domnului Iisus Hristos, părtășie cerută nu doar în chip simplu din pricina credinței pe care cineva ar zice că ar avea-o (și ne referim în special la cei ortodocși indiferent că sunt ei din cler sau nu), ci părtășie prin urmarea hotărârilor, prin ascultarea și plinirea acestora cu însăși viața lor, nimeni care nu ar urma aceste sfinte hotărâri prin propria viață, nu poate fi părtaș Adevărului și Mântuirii, adică Domnului Iisus Hristos, Mântuitorul nostru. Care este Adevăratul Cap al Bisericii și singurul, care printre noi înșine fiind a așezat acest chip de viață și slujire și l-a lăsat Sfinților Apostoli (Mt. 28, 19-20, Mc. 16, 15-16).

O Sfântă Scriptură canonică este doar aceea care ne-a fost dată prin descoperirea Domnului Iisus Hristos, primită de Sfinții Apostoli, păstrată de Sfânta Tradiție, perpetuată de-a lungul secolelor, și primită ca cea mai de preț bogăție, păzită prin puterea lui Dumnezeu însuși (fără adăogiri, omiteri, înnoiri). Trăită de cei ce au crezut Cuvântului, apoi ca urmare a credinței lor drepte întru ea și a darului lui Dumnezeu, și a vieții lor curate (dobândită doar prin pocăință), prin Evanghelia Domnului nostru Iisus Hristos au primit înfierea. Căci credința dreaptă stă și este susținută ea însăși pe adevăratul text al Sfintelor Scripturi. „De i se pare cuiva că este proroc sau duhovnicesc, înțeleagă cele ce scriu vouă, că ale Domnului porunci sunt.” (ICor.14,37.)

Despre Sfintele Scripturi în România

Cum spuneam la începutul cuvântului nostru, poporul român, Biserica Ortodoxă Română, s-a bucurat de faptul că din totdeauna a avut Sfintele Scripturi într-o limbă apropiată tuturor bine credincioșilor fii ai ei. O schimbare necesară (nu a Sfintei Scripturi, ci a slovei) a fost în secolele XIII-XIV aceea prin care în locul literei existente până atunci (latine), din cauza pericolului papistănesc, (în sec. XII-XIV au fost aprige încercări de către Biserica Romano-catolică de a trece la rătăcirea ei pe cei din Europa și nu numai; vezi *Sinodul de la Ferara-Florența*, editura Scara, 2002), ca niște preaînțelepți Sfinții și Domnitorii noștri păstrători

ai credinței strămoșești ortodoxe au hotărât scrierea cu literă chirilică a Cărților Sfintei Biserici, pentru a împiedica răspândirea eresului. Astfel, din acele secole ne-au venit și primele tipărituri ale Sfintelor Scripturi, ale Psaltirii, Liturghierelor, Pravilei Bisericești etc. în litera (slova) chirilică.

După Noul Testament de la Alba Iulia și Biblia de la București din sec. XVII, sec. XVIII abundă prin tipărituri ale Sfintelor Scripturi, Liturghierelor și celorlalte cărți ale Bisericii noastre Ortodoxe. Secolul XIX mai mult. Astfel putem vedea și azi Noul Testament începând de la 1805, urmată de cea din 1818 (a Sfintei Monastiri Neamțul) și celelalte ediții ale Moldovei. În 1855-57 la Buzău, pe lângă multele tetraevangheliare deja apărute, se tipărește și Biblia în 5 tomuri, de o bogăție unică a explicării istorice a cărților Vechiului și Noului Testament. În Țara Românească în 1857 se ajunsese deja la a cincea ediție a Noului Testament. Transilvania, mai puțin bogată în carte bisericească ortodoxă, din cauza stăpânirii și a jugului avut sub unitarianism, a dat la Brașov Psaltirea Scheiană cu Apostolul, iar mai târziu o Biblie la Blaj, apoi Psaltiri și Noul Testament editat la Sibiu.

Toate aceste tipăriri ale Cărților Vechiului și Noului Testament **au avut și au același text**, cu foarte mici diferențe de la o regiune la alta a României. Toate așadar, având același text de sute de ani, indiferent de regiune și de data apariției acestora, arată unicitatea, sobornicitatea și corectitudinea păstrării lui de-a lungul timpului, și mai ales apartenența la Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică a Bisericii Ortodoxe Române. Dovadă vie și limpede a credinței într-un text al Sfintelor Scripturi nealterat sunt Sfinții Bisericii noastre strămoșești. Pentru că am fi naivi să credem că cineva care ar avea o învățătură de credință greșită provenită din un text neadevărat al Sfintei Scripturi poate primi ca dar mântuirea și sfințirea lui. Părintele Dumitru Stăniloae în cartea sa „Spiritualitate și comuniune în Liturgia Ortodoxă” urmând Sfinților Părinți zice: „Ca urmare a unei mărturisiri drepte avem o euharistie adevărată”. Mărturisirea dreaptă înseamnă și păstrarea textului Biblic adevărat revelat nouă de însuși Dumnezeu și garanție a comuniunii depline și corecte cu El, ”Că dintr-însul, și printr-însul, și întru dânsul sunt toate: Aceluia slava în veci, Amin”(Rom. 11,36).

Prin acest text al Sfințelor Scripturi care este Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Biserică Ortodoxă strămoșească își naște fiii. Toți cei ce au păzit învățăturile ei și textele primite, și au încercat prin viața lor să urmeze viețuirii evanghelice, au dobândit în dar mântuirea. Având fii născuți, adică Sfinții, Biserica întemeiată pe cuvântul Evangheliei cel curat și pur a arătat că este vie; spre deosebire de celelalte culte care neavând nici Sfinți, nu au nici Sfântă Tradiție. Căci Sfânta Tradiție nu este altceva decât cununa formată din florile ce sunt Sfinții, care ne-au lăsat viețile lor, rugăciunile, sfintele moaște și învățăturile. Cei ce nu au Sfinți, nu au Sfântă Tradiție, nu au dreapta Credință, și nu sunt membrii ai Bisericii cea Una, Sfântă, Sobornicească, și Apostolească.

Toate acestea au avut frumoasa încununare a Sfintei Scripturi în ediția sinodală din 1914. După 1914, din nefericire, au pătruns erori grave în textele Sfintei Scripturi. Aceasta pentru înmulțirea publicațiilor romano-catolice, greco-catolice, ale cultelor protestante și neo-protestante și ale diferitelor secte. Îngrijorător este faptul că aceste greșeli au apărut odată cu convingerile greșite ale unor oameni din sânul Sfintei Biserici care au fost nepăstrători ai Sfintei Tradiții; tot acești oameni le-au propagat până azi, și continuă să le propage din nefericire spre pierzarea lor și a celor ce îi urmează (II Ioan 1,7-11). Astfel edițiile lui Cornilescu și Gala Galaction apar cu omiteri de text și erori în traducere foarte grave. Și Biblia de la Cluj, deși binevenită ca intenție, nu trebuia impusă ca un text canonic în Biserica Ortodoxă Română. (Am văzut ce înseamnă Scriptură canonică.) Ea trebuie să rămână o versiune proprie, fără pretenție de uz liturgic, o frumoasă încercare a noii limbi moderne; și ea, ca și celelalte ediții biblice de după 1914, are erori grave de text.

Odată cu mișcarea ecumenică în a doua jumătate a sec. XX, în textele scripturilor promovate de ea (și de celelalte secte), apar mai multe omiteri și abateri grave de la textul genuin al Sfintei Scripturi. Putem da mai jos câteva exemple dintre acestea, dar la o citire în paralel a prezentei ediții cu oricare din Noile Biblii apărute de la 1914 atât în Biserica Ortodoxă cât și în edițiile celorlalte culte până azi vedem aceste grave abateri de la adevăratul text al Bibliei și deci, în consecință, de la dreapta credință.

Observarea acestor greșeli de neiertat a născut firește griji și semne de întrebare: sunt strecurate voit? Ar fi foarte trist și foarte îngrijorător aceasta. Oare nu-și aduc aminte de Prorocul ce zice: „Vai celui ce adapă pe aproapele său cu apă tulbure?” și „Vai vouă legiuitorilor! că ați luat cheia cunoștinței; voi nu ați intrat și pre cei ce vrea să intre, i-ați oprit.” (Luca 11,52) Oare din acea dorință de desființare a granițelor confesionale promovate de ecumenism? Suntem înclinați să credem că așa este. Ni s-a poruncit a avea dragoste de tot semenul, dar a recunoaște că cei eretici au părtășie lui Dumnezeu aceasta nu se poate, Domnul însuși poruncindu-ne să ne depărtăm de unii ca aceștia. (Tit 3,10-11). Și nici judecători le suntem acestora. Cunoaștem cine sunt cei din mișcarea ecumenică: ”Dintru noi au ieșit, ci nu era dintru noi; că de ar fi fost dintru noi ar fi rămas cu noi; ci ca să se arate că nu sunt toți dintru noi”, „Pentru că mulți amăgitori au intrat în lume...ș.c.” (I Ioan 2,19. II Ioan 1,7;1,9-11).

Iar după cuvântul Sfinților Părinți, nu la întâmplare se fac aceste lucrări ale vrăjmașului mântuirii noastre. Căci știe vicleanul că depărtându-l pre om de dreapta credință, hulește Sfântul Duh și se desparte lesne omul de izvorul mântuirii. Să luăm aminte că s-a zis, „Că va încerca de este cu putință să înșele și pe cei aleși” cu atât mai mult trebuie noi ceilalți să fim atenți. Așadar să cercetăm atent acestea, să „Ispitim duhurile...ș.c.” (I Ioan 4,1), să ne deșteptăm cu trezvie bună, „să cunoaștem noi ce este bine plăcut Domnului, spre a nu fi amăgiți de satana și de slujitorii lui care se prefac în îngeri ai luminii.” (II Cor.11,13-15).

Mai mult, diferite organizații (cum ar fi Colegiul Noii Europe și altele) slujitoare aceluiași scop de a amăgi, încearcă să se dea omului naiv, necunoscător al textului adevărat al Evangheliei, un text fals, neadevărat al Scripturii, din care să nu mai putem aduce întărire spre dovedirea dogmei credinței ortodoxe. Căci aceste pasagii le schimbă cel viclean: acolo de unde se aduc dovezi ale credinței drepte, ale dogmei. Pentru aceasta s-a hotărât ca toți să aibă un text al scripturilor, ca nimeni să nu cunoască adevărul și să ni se dea minciuna ca adevăr. Având acest scop, „cei învățați ai lumii acesteia” caută prin argumente

goale, neadevărate, nefondate, ieftine, (însă bine meșteșugite) să convingă opinia multora pentru necesitatea tipăririi acestor texte noi. Să nu ne lăsăm atrași de înșelăciune, ci să păzim cu sfințenie cele ce avem, „până ce va veni”. (Apoc. 2,25), ascultând îndemnul Sfinților Apostoli: „Drept aceea voi ce ați auzit dintru început, întru voi să rămâie...ș.c.” și, „Păzește-te (ia aminte de) pre tine și învățătura, și rămâi întru acestea...ș.c.”; iar altundeva, „Iar tu petreci întru cele ce te-ai învățat și te-ai încredințat știind de la cine te-ai învățat...ș.c.” (I Ioan 2,24. I Tim 4,16. II Tim.3,14-17). Căci de vor convinge opinia noastră că noi și cei dinainte (Sfinții) suntem greșiți, noi care sute de veacuri am avut toți același text al Scripturilor, vădit lucru este că lesne ne vor duce și către alte lucruri greșite. Căci cei dinainte de noi, precum am citit, de la Dumnezeu însuși au primit Evanghelia. Iar aceștia înnoitorii, după om, după false minuni și arătări, și „dupre înțelepciunea lumii acesteia care este urâciune la Dumnezeu”.

Biserica Ortodoxă Română, poporul român, are minunate Sfinte Scripturi, minunate Texte ale Cărților sale de cult. Dovadă sunt bibliotecile patriei noastre. Să păzim acestea vechi date de străbunii noștri Sfinți, să le aducem iar la lumina tiparului.

Noul Testament al prezentei ediții este Textul care a fost perpetuat sute de ani în Biserica Ortodoxă Română, pe care Sfinții l-au avut și folosit. El are o frumusețe unică și un cuvânt limpede, care deși atât de vechi nu îngreunează întru nimic lectura lui.

La compararea cu edițiile slavone și grecești, s-a găsit foarte exact având același text aceasta fiind dovada corectitudinii, unicității și sobornicității lui în Sfânta Biserică Ortodoxă.

Toată această osteneală s-au făcut prin mila lui Dumnezeu, cu dorința de adevăr, nu de osândire a mai marilor și a fraților celor ce din neștiință greșesc, pentru că nu a noastră este judecata, ci a Domnului. Nici părănd a fii mai presus de cineva căci tuturor s-a poruncit: ”Cui i se pare că stă, să ia aminte să nu cadă”. Ci nădăjduim, din râvnă curată pentru păzirea dreptei credințe spre mântuirea tuturor. Cerem și cuvenita iertare pentru cele ce din neștiință ca niște oameni am greșit.

Știm sigur și cunoaștem că tot cel iubitor de adevăr va primi certitudinea dreptei credințe, după cuvântul lui Dumnezeu ce zice: „De va voi cineva să facă voia lui, va cunoaște pentru învățătura aceasta, oare de la Dumnezeu este, sau eu de la mine grăiesc șc.” (Ioan 7, 17-18).

Bunul Dumnezeu cel în Treime închinat și slăvit să dăruiască tuturor mila sa, prin Iisus Hristos Domnul și Mântuitorul nostru, lui fie cinstea, puterea și slava în veci, Amin.

Bunul Dumnezeu să facă după a sa voie cu toți care au făcut posibilă apariția acestei ediții. Amin.